

சுந்தர ராமாயணம்

18-5

ஆசிரியர்:

S. சுந்தரேச சாஸ்திரிகள்,
நேமத்தாம்பட்டி,
(சேட்டிநாடு வழி.)

Printed at the
Sri Janardana Printing Works, Limited,
Town High School Road,
Kumbakonam.

64

ஸ்ரீராமஜெயம்

யாஸக சக்ரவர்த்தி, வைதிக தர்ம ஸம்ரக்ஷக
ப்ரவசனதுரின வேதயாக பரிபாலக
ராமாயணாத்வ உபதேசக

ஸ்ரீபுரம் அனந்தராமதீக்ஷிதர்

இரண்டாவது கிராஸ்

25, வடக்கு மரவனேரி, சேலம்,

ம ஸ்ரீ த ன பு ர

8-12-1954

பிரும ஸ்ரீ புதுக்கோட்டை ஆகம வித்வா.
சுந்தரேச ஸாஸ்திரிகள் அவர்கள் வேத சா.
திரங்களில் நல்ல பாரங்கதர்கள்.

ஸ்ரீ சுந்தர ராமாயணம் என்ற காவ்யத்தை இயற்
யிருக்கிறார். ஆசகவி சமீபத்தில் ஸ்ரீமத் பாகவதத்
5 ஸ்காந்தம் வரையில் எளியநடையில் சுலோக ஸூபே
கவனம் செய்திருக்கிறார்கள். இது பண்டிதர்களுக்
பாகவதத்திற்கு வ்யாக்யானம் போல் உதவும். இவர்க
புதுக்கோட்டை தேவஸ்தானத்தில் ஆகம வித்வானாக நியம
கப்பட்டு ஆகம சம்பந்தமாய் உபதேசம் செய்துவரு
றார்கள். இப்படிப்பட்ட பெரியவர்கள் இக் காலத்தி
கிடைப்பது மிகவும் அரிது. இவர்களை எல்லோரு
ஆதரித்து எல்லோரும் இவர்களுடைய அனுக்ரஹத்
டைய கோருகிறேன்,

இப்படிக்கு,

அனந்தராம தீக்ஷிதர்.

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி
ஐகத்தரு ஸ்ரீ சங்கராச்சார்யஸ்வாமிகள் ஸ்ரீமடம்
காஞ்சீ புரம்.

முகாம் : இளையாத்தக்குடி

நேதி : 30—8—61.

நேமத்தான்பட்டி ஸ்ரீ ஸுந்தரேச சாஸ்திரிகள் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் நல்ல கவிதாசக்தியுடன் ஸ்ரீமத்-ராமாயணத்தை, சுமார் ஆயிரம் ச்லோகங்களில் சார்தூல விக்ரீடத வ்ருதத்தி அர்த்தபுஷ்டியுடனும் சப்தாலங்காரங்களுடனும் ஸங்கிரஹமா ஸுந்தர ராமாயணமென்னும் பெயருடன் இயற்றி பிரசுர செய்திருப்பதையும், இவ் வித மே ஸ்ரீமத்-பாகவதத்தையு ஸங்கிரஹமாக சுமார் இரண்டாயிரம் ச்லோகங்களில் கத பாகங்களை விடாமல் இயற்றி பிரசுரிப்பதற்கு முயற்சிசெய், கொண்டிருப்பதையும் இன்னும் தஷிணமூர்த்தி ஸ்தோத்ர முதலிய ஸ்தோத்ரங்களை பல்வேறு வ்ருத்தங்களில் இயற்றியிருப்பதையும் அறிந்து ஸ்ரீ மஹாஸந்நிதானத்தில் மிகவும் சந்தோஷ கிருர்கள்.

ஆஸ்திகர்கள் இத்தகைய கவிதாசக்தி பொருந்தி சாஸ்திரிகளுக்கு ஆதரவளித்து இக்கிரந்தங்கள் ப்ரசாரமடை, தகுந்த உதவிசெய்து ஸகல ச்ரேயஸ்களையும் அடையுமா, அனுக்ரஹிக்கிருர்கள்.

(ஒப்பம்) C. S. விஸ்வநாதய்யர்,

30—8—61

ஸ்ரீமடம் மாணேஜர்.

உ

॥ श्रीः ॥

॥ श्री सुन्दररामायणे उपोद्धातः ॥

अर्थानप्यमितान्महाऽर्घसहितानन्तर्धानात्परं

विद्वद्विष्णुसहायतोऽधिगमितान्सौलभ्यमप्यन्वहम् ।

वल्मीकप्रभवोक्ततरामचरितक्षीरणवादिस्तृतात्

संक्षिप्तानुदधार्षमश्रमजनप्रीत्यै महत्यै भृशं ॥ १ ॥

முகவுரை.

பண்டிதர்களாகிற விஷ்ணுவின் சகாயத்தால் சுலபமும் விலை மிகுதியுமான அளவற்ற பொருள்களை தின்ன்தோறும் மிகவும் உள்ளே தரித்த வால்மீகி ராமாயணமாகிற திருப்பாற்கடலிலிருந்து சிரமமடையாது ஜனங்களுக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தின் பொருட்டு பொருள்களைச் சுருக்கி எடுத்தேன்.

सौख्यं कुर्वदपीदमाततामिति स्वीकर्तुमप्यक्षमाः

गन्तुं सत्सरणौ खजन्मसफलं कर्तुं द्रुतं दुष्पथात् ।

मुक्ता आदृतमत्प्रबंधमणयः पाठाच्च तस्य श्रुतेः

सर्वे प्राणिन ईड्यरामशरणास्तुष्यन्त्वतीशं भजे ॥ ॥२॥

வால்மீகி ராமாயணம் சுருத்ததைக் கொடுப்பினும் விரிவாயிருப்பதால் அதைக்கைக்கொள்ள முடியாமலும் நல்வழியில் நடக்காமலும் தன் ஜன்மாவின் பயனைப்பெற முடியாத எல்லா ஜீவராசிகளும் சீக்கிரம் தூர்மார்க்கத்திலிருந்து விலகி என்னுடைய ஆதரித்து அதைப் படிப்பதாலும் கேட்பதாலும் துதிக்கத் தகுந்த இராமனைச் சரணமடைந்து சந்தோஷமடைய வேண்டும் என்று ஈசுவரனை சேவிக் கிறேன்.

இங்ஙனம்,

நூலாசிரியர்.

श्रीसुन्दररामायणाभिमोदनपत्रिका ॥

भवदीय रामायणसंग्रहरूपग्रंथः मया दृष्टः । अतीव शोभनः व्युत्पित्सूनां
बहुधा आवश्यक इति ज्ञायते, मुद्रयतां ॥

சுந்தரராமாயணாபிமோதனம்.

உம்முடைய ராமாயணசங்கிருகமென்ற கிரந்தத்தை நான்
பார்த்தேன். மிகவும் அழகாயிருக்கிறது. படிக்க விரும்புவோர்
களுக்கு பலவகையிலும் அவசியமென்று அறியப்பெற்றது. அச்சு
சிடட்டும்.

(1)

गोकर्णाभिजनेन सुन्दरबुधा वाल्मीकिसंवाधित-

श्रीरामायणसंग्रहस्सुरचितो विद्वन्मनः कर्षति ।

वालानां सुखबोधकस्सुरुचिरोऽलंकारवृत्तादिभि-

स्सौशब्धेन च कालिदासकवितासादृश्यमभ्यश्नुते ॥१॥

கோகர்ணசேஷத்திரத்திலிருக்கும் வித்வான் சுந்தரமியற்றிய
வால்மீகி இராமாயண சங்கிருகமென்ற கிரந்தம் படிப்போர்களுக்கு
சுகமாக அறிவைக்கொடுக்கும் அலங்காரங்கள் விருத்தங்கள் இவை
களால் அழகியது. நல்ல சப்தங்களால் காளிதாசனுடைய நூலுக்கு
இணையாயிருக்கிறது. வித்வான்களின் மனதை வசம் செய்கிறது.

द्वैताद्वैतविशिष्टरूपसुमतत्त्वयन्तसंवाधक-

श्रीरंगार्यविपाश्चितासु सुधियां शाणाश्मनेयं कृतिः ।

श्रीमन्नूतनसालदेशनृपतिश्रीराजगोपापित-

श्रीदानाधिकृतौ स्थितेन बहुधा संवीक्ष्य संमोदिता ॥२॥

த்வைதம் அத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதம் என்ற மும்மதங்
களையுமறிந்த, சுற்றறிந்தவர்களின் அறிவை உரைக்கும் சாணைக்கல்
போன்ற, புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்தின் அரசரான ஸ்ரீராஜகோ
பால தொண்டமான் மன்னருடைய அரண்மனை தானாதிகாரத்திலி

ருக்கும் வித்வான் (வங்கீபுரம்) ஸ்ரீரங்காசார்யரால் வெகுவிதமாக பார்த்து இந்த கிரந்தம் அபிமோதனம் செய்யப்பெற்றது. [2]

इत्थं मतव्यनिरूपकः दानाधिकारी विद्वान् काळि
रङ्गाचार्यः (पुढुक्कोडे 4—2—36.)

(2)

श्रीगोकर्णनगरीवास्तव्यसुब्रह्मण्यघनपाटिनां तनूजेन सुन्द-
रेशशास्त्रिवर्येण प्रणीय आनीतं सुन्दररामायणाख्यग्रंथविशेषं
हस्तलिखितं तत्र तत्र स्थालीपुलाकन्यायेन अद्राक्षं । अत्र च
श्रीरामायणे प्रतिसर्गं प्रदर्शिताः कथांशाः प्रायेण संगृहीताः ।
प्रसिद्धानि च पदानि संघटितानि । मधुरा च सरणी हृदयंगमा
च वर्तते । स्वप्नोक्तुः पाणिनीये साहित्ये च विशेषनैपुण्यं प्रकटयत्ययं
ग्रंथः । स्वद्रष्टृणां साक्षाद्रामायणदर्शनजदृष्टादृष्टफलानि जनयेदित्यत्र
न कापि संशीतिः ।

திருக்கோகாணத்தில் வசிக்க சுப்பிரமணிய கனபாடிகளின் புத்திரனான சுந்தரேச சாஸ்திரிகள் இயற்றிக் காண்பித்த சுந்தர ராமாயணம் என்ற நூலை கையெழுத்தில் அங்கங்கே (ஒரு பாளைக்கு ஒரு சோறு பதம் என்ற நியாயத்தால்) பார்த்தேன். இதில் சர்க்கந்தோறும் கதைகள் விடாமல் சுருக்கி சொல்லப்பெற்றன. வார்த்தைகளும் பிரசிக்கமானவை. எடுப்பும் இன்பமாகவும் மனதிற்கு போதகமாகவும் இருக்கிறது. இந்த கிரந்தம் தன்னை இயற்றியவருடைய இலக்கணத்திலும் அலங்கார சாஸ்திரத்திலும் உள்ள மிகுந்த அறிவை வெளியிடுகிறது. இது தன்னைப் பாராயணம் செய்பவர்களுக்கு இராமாயண பாராயணத்தினால் உண்டான ஐம்பை. மருமைப் பயன்களை உண்டுபண்ணும் என்பதில் கொஞ்சமும் ஐயமில்லை.

N. இராகவசாஸ்திரிகள், ஹெட்மாஸ்டர்.
மஹாராஜா வேதசாஸ்திர பாடசாலை, புதுக்கோட்டை.

श्रीगुरुचरणारविन्दाभ्यां नमः

शुभमस्तुनित्यं ।

ओन्नमस्शिवाभ्यां ।

श्रीसुन्दररामायणे बालकाण्डः प्रारभ्यते

सर्गः

श्लोकः

वन्दे तं मदवारणेन्द्रवदनं मद्भागधेयाऽऽकृतिं
 शुण्डादण्डसुचालनेन जगतां मायाऽन्तरायाऽऽमयान् ।
 विद्राव्य प्रणतिप्रसन्नहृदयो योऽनुक्त एव स्वयं
 रक्षत्यन्वहमात्मनोऽति विरुदं वैद्येशपुत्राभिधं ॥ १ ॥

கணபதி துதி.

நமஸ்காரத்தினால் மனங்களித்துப் பிறர் சொல்லாமலே தண்டம் போன்ற துதிக்கையை நன்றாய் அசைப்பதால் ஜனங்களின் அஞ்ஞானம் இடையூறு என்னும் ரோகங்களை யகற்றி வைத்ய நாதனின் புத்திரன் என்னும் புகழைத் தினந்தோறும் காப்பாற்றிக் கொள்பவரும் என் பாக்கியத்தின் உருவம்போல் விளங்குபவரும் மதயானையின் முகம் பெற்றவருமான விராயகக் கடவுளை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

स्तौमि त्वां वचनेश्वरि त्रिभुवनास्तोकप्रमोदाऽऽवह-
 प्रख्यातक्षणदाचरप्रशमनाऽमेयास्तवीर्याऽऽलयं ।
 स्तोतुं वीरधुरन्धरं रघुवरं देवि प्रवृत्तोऽस्मि मां
 जिह्वाविष्टरमास्थिताऽधिगमय प्राचेतसस्याऽऽशयं ॥२॥

ஸரஸ்வதி துதி

ஏ வாஃசுவரி மூன்று உலகங்களுக்கும் அதிக சந்தேகஷத்தைக் கொடுத்துப் பிரசிக்கி யடைந்தவரும் அரக்கர்களை யழித்த அளவில் லாத அஸ்திர பலத்திற்கு இருப்பிடமானவரும் கிராகாமணியுமான ஸ்ரீராமனைத் தோத்தரிக்க முயலுகின்ற நான் உன்னைத் தோத்தரிக்கின்றேன். தாயே நீ என் நாவென்னும் ஆசனத்தில் அமர்ந்து வால்மீகியின் கருத்தை எனக்கு அறிவிக்கவேண்டும்.

वल्मीकापत्यगत्यन्तरमिह जगतां त्वां विना नेति जाने
क्षोणीपुत्रीशवृत्तामृतमतनुतनौ स्थातुमप्यप्रगल्भं ।
निर्गच्छत्सस्यवक्त्रात्स्वयमिव च वहिः प्रापितयेन भूमिं
मन्दप्रज्ञेषु लोकेष्वतिगुरुकृपया क्लेशराशिप्रशान्त्यै ॥३॥

வால்மீகியின் துதி.

ஸ்ரீ சீதாகாந்தனுடைய திவ்ய சரித்திரமாகிய அமிர்தம் அதிக மாய்ப் பெருகி சரீரத்துள் அடங்காமல் தானாகவே தன்வாய்வழி யாய் வெளியில் வந்ததுபோல் அறிவற்ற ஜனங்களிடத்தில் மிக்க கிருபை புரிந்து அவர்கள் துன்பங்களைத் தீர்க்கவேண்டி ஸ்ரீ ராம சரித்திரமென்னும் அமிர்தத்தை பூமி முழுவதும் பாவ வைத்த ஏ வால்மீகி மகரிஷியே ! உலகங்கள் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உம்மைவிட வேறுகதியில்லையென்று நிர்ணயிக்கிறேன்.

श्रीरामाङ्घ्रिष्ठचेतस्तपनसुतभयापारवाराशिशोष-
प्रावीण्यैकाधिवासप्रवलरघुवराऽऽग्नेयदिव्यास्त्रवीर्य ।
सूर्यात्संप्राप्य विद्यास्त्वरिततरगतेः प्राप्तभूयिष्ठीकीर्ते
धीमन्नित्यं हनूमन्कुरु पदविनतं मां समर्थं कवित्वे ॥४॥

ஆஞ்சநேயர் துதி

ஸ்ரீ ராமன் திருவடியில் மனதை வைத்தவரும் சுக்ரீவனது பயமாகிற கரையற்ற பெருங்கடலை வற்றவைப்பதில் திறமைபெருந்

திய பலமுள்ள ஸ்ரீ ராமனுடைய அக்கினியாஸ்திரத்தின் வலிமை பெற்றவரும் மிகவும் வேகத்துடன் செல்கின்ற சூரியனிடமிருந்து வித்தைகளைக் கற்று அதிக புகழ்பெற்றவரும் புத்திமானுமான ஏ அனுமானே! எப்பொழுதும் உன்பதத்தை வணங்கும் எனக்குக் கவிபாடுவதில் திறமைதரவேண்டும்.

श्रीमद्वाल्मीकिगीते रघुवरचरिते वाचकानां सुरद्रौ
यावान्सर्गस्तदुक्तं निखिलमपि मुदा संक्षिपन्तावतैव ।
श्लोकेनाहं प्रवृत्तो निगदितुमधुना खेष्टसिद्धयैमहान्तो
भूयांसं संप्रसादं कुरुत मयि नते मत्कृतेर्वीक्षणेन ॥ ५ ॥

அவையடக்கம்.

வாசிப்பவர்க்குக் கற்பகச்சிருஷ்டம் போன்றதும் ஸ்ரீ வால்மீகி யினால் இயற்றப்பெற்றதமான ராமாயணத்தில் உள்ள சர்கங்கள் எத்தனையோ அத்தனையும் அத்தனை சுலோகங்களால் அப்பொருள் களுடன் சுருக்கிச்சொல்ல இப்பொழுது விரும்புகிறபடியால் பெரி யோர்களே என்னுடை பார்வையிட்டு வணக்கமுள்ள என்னிடத்தில் மிகவும் கருணைபுரியவேண்டும்.

१ वेत्ति ब्रह्म गुरुं गतस्तदितरो नैवेति मत्वा श्रुतिं
कोन्वस्मिन्निति पृच्छतेऽथ मुनये वाल्मीकये नारदः ।
संक्षेपात्समुपादिशत्स्वयमपि प्रध्याय यद्वृत्तकं
खलौकैकगतं सुधाऽधिकरसं रामं भजे तं सदा ॥ ६ ॥

நூல்.

குருவை யடைந்தவன் பிரம்மத்தை யறிகிறான் மற்றவன் அறி கிறதில்லை என்னும் சுருதியை நினைத்து எவன் குணவான் என்று வால்மீகி கேட்கும்பொழுது நாரதர் (பிரம்மத்தை யறியவிரும்பும் வால்மீகியின் வினாவிற்கிசைந்தது ஸ்ரீ ராம சரிதமேயென்று) தானும் நிதானித்து சுவர்க்கத்தில் மாத்திரம் அறியப்பெற்றதும் அமிர்தத்தி

னும் சுவையுள்ளதுமான அவ்விராமசரித்தத்தைச் சுருக்கமாய் அவ் வரல்மீகிக்கு உபதேசித்தபடியால் அவ்விராமனையே எப்பொழுதும் வணங்குகிறேன்.

२ मध्येऽहस्तमसातटे विनिहतं व्याधेन वीक्ष्य प्रियं
 कौञ्चद्वंद्व उपद्रुतां च तरुणीं वल्मीकजो व्याहरन् ।
 ऐच्छत्कर्तुमवासधीर्विधिगिरा तम्मनिषादेति च
 श्लोकं यच्चरितं सरावणवधं तं राममेवाऽऽश्रये ॥ ७ ॥

நடுப்பகலில் தமஸாநதிக்கரையிலிருக்கும் கிரொளஞ்ச தம்பதிக ளில் ஆண்பறவையை வேடன் அடிக்க பெண்பறவை துக்கிக்க அதைக் கண்ணுற்ற வரல்மீகி வியசனித்து வேடா காமமோகிதங் களான பசுபிகளில் ஒன்றைக்கொன்றதனால் நீ மேன்மையடைய மாட்டாய் என்று சொல்லிப் பிரமனது அருளால் நூலியற்றுந் தன்மைபெற்று எந்த ராமசரித்தத்தை ராவண வதம் வரை செய்ய விரும்பினாரோ அவ்விராமனைச் சாணமாக அடைகிறேன்.

३ हंसाऽऽरूढवरप्रसादविदितत्रैकालिकार्थव्रजो
 वल्मीकप्रभवस्स्पृशन्जलमथ ध्यायन्गुरुं वाग्यतः ।
 प्राग्रं कुशमास्थितः प्रभविता राम त्वदीयं यथा
 वृत्तं तद्भगवान्विवेद सकलं मामद्य संदर्शय ॥ ८ ॥

அன்னவாகனனான பிரமன் திருவருளால் முக்காலத்தையுமு ணர்ந்த வரல்மீகி முனிவர் ஆசமனஞ்செய்து கிழக்கு நுனியான தருப்பங்களில் மௌனமாக வீற்றிருந்து குருவைத் தியானித்து நடக்கப்போகிற ராமசரிதமெல்லாமுணர்ந்ததுபோல் ஏ ராமா! என க்கும் அதை இப்பொழுது அறிவிக்கவேண்டும்.

४ वाल्मीकिर्विरचय्य पङ्क्तयुतं काव्यं स रामायणं
 तुष्टस्सभ्यकुशीलवौ कुशलवौ स्वग्राहयत्संमतौ ।
 रथ्यायामभिवीक्ष्य गीतचरितौ भ्रातृन्वितो राघवः
 प्रापय्य स्वसमीपमात्तसदनो वक्तुं न्ययुक्ताथ तौ ॥ ९ ॥

வால்மீகி (சிருங்காரம், சேரகம், ஹாஸ்யம், வீரம், பயானகம், ரௌத்ரம்) இவ்வாறு ஸம் பொருந்திய இராமாயண காவியம் இயற்றி ஸந்தோஷத்துடன் சபைக்குத் தக்கபடி பாடும் திறமையோடு தனக்கு இசைந்தவர்களான குசலவர்களுக்கு உபதேசித்தார். வீதிகளில் தன் சரித்திரம் பாடிக்கொண்டிருக்கும் அவ்விருவனையும் இராமன் பார்த்துத் தம்பிகளுடன் அழைத்துவந்து தன் ஸமீபத்திலிருத்திச் சரித்திரத்தைச் சொல்லும்படி உத்தரவுசெய்தார்.

५ आख्यानं शृणुताऽनसूयमनसा वक्ष्यावहे वोऽखिलं
तौ वालौ सदसि स्थितानवाहितानित्यूचतुः प्रोच्यकैः ।
देशे कोसल नाभि सत्तमगुणा चासीदयोध्येति पूः
भूपः पङ्क्तिरथोऽतिविश्रुतवलस्तस्यामवात्सीत्सुखी ॥ १० ॥

புண்ணிய சரித்திரம் முழுவதும் மனதில் களங்கமில்லாமல் கேட்கவேண்டும், நாங்கள் சொல்லுகிறோம் என்று அச்சிறுவர்கள் ஸாவதானமாய்ச் சபையிலிருப்பவர்களை நோக்கி உரத்த சப்தமாய்க் கதைசொல்லத் தொடங்கினார்கள். கோசலபென்னும் தேசத்தில் உத்தமகுணம் பெற்ற அயோத்தி என்கிற நகரமிருந்தது. பலத்தில் பிரசித்தி பெற்ற தசரதனென்னும் அரசன் அதில் சுகமாய் வசித்து வந்தான்.

६ तथाऽशासील्लोकान्दशरथनृपो भूभगवती
सती धर्मान्नाणुच्यवनमुपगच्छेत्क्षणमपि ।
जनास्तत्तद्वर्णाश्रमनियमधर्मात्श्रुतिकृतात्
यथा त्वस्ता दोषाः खलविरचिता वाचकपदात् ॥ ११ ॥

தசரதன் செங்கோற்சிறப்பு.

பதிவிரதா தர்மத்திலிருந்து பூமிதேவியும், வேதோக்தமான தங்களுக்குரிய வர்ணாசிரம தர்மங்களிலிருந்து ஜனங்களும், தன் வாசகமான பதத்திலிருந்து துஷ்டர்கள் செய்யும் தோஷங்களும் பயந்துகொண்டு தங்களது ஸ்தானத்திலிருந்து கழுவாதிருக்கும்படி தசரதன் அசுபூரின்கான்.

- ७ तस्याऽऽन्नयपारदृश्वमतयो धृष्ट्यादयो मन्त्रिणः
 चत्विक्सन् स वसिष्ठ आहितहितोऽभूद्वामदेवस्तथा ।
 आत्माऽसून्प्रभवेददाद्भिरमितप्रख्यातवीर्यैर्वलैः
 युक्तो भूमिमपालयदशरथो देवेश्वरो घामिव ॥ १२ ॥

நீதி சாஸ்திரங்களின் கரைகண்ட புத்திமான்களான திருஷ்டி
 ஜயந்த விஜய சித்தார்த அர்த்தசாதக அசோக மந்திரபால சுமந்திர
 இந்த மந்திரிகளும் இதஞ்செய்யும் ருக்மிக்குகளான வசிஷ்ட வாம
 தேவாநி மஹரிஷிகளும் அக் தச. தனிடமிருந்தனர். தன் உயிரை
 யும் யஜமானனுக்காக யுத்தத்தில் தத்தம் செய்யும் பரிஷ்டர்களான
 ரத கஜ தூகபதாநிகளாகிற நான்குவித சைன்யங்களுடன் கூடிய
 வனாய் அமராவதியில் இந்திரன்போல் பூமியில் அரசுபுரிந்தான்.

- ८ पुतार्थी हयमेधतो हरिमसौ यष्टुं विनिश्चित्य तत्
 संभारान्गुरुशासनेन ञाटिति प्राप्तुं नियुजन्स्वयं ।
 स्वामात्यान् चतुरान्समोहितकृतौ गत्वाऽवरोधं नृपः
 दीक्षां वेशयतिस्व जीवितसमाः पत्नीर्विदन्स्वाऽऽशयं ॥ १३ ॥

புத்திரனை விரும்புந் அவ்வரசன் குருவின் உத்தரவினால் ஹரி
 ப்ரீதிகரமான அசுவமேதயாகம் செய்ய நிச்சயித்து அதற்குரிய
 சாதனங்களை விரைவில் சம்பாதிக்கும்படி தன் விருப்பம் போல்
 செய்யும் திறனைபொருந்திய மந்திரிகளுக்கு உத்தரவளித்து தான்
 அந்தப் புரஞ்சென்று உயிர்போன்ற மனைவிகளிடம் தன் விருப்பத்
 தைத்தெரிவித்து பாகதிகைஷ்பெறச் செய்தான்.

- ९ अङ्गेशो व्यपनतुमात्मविषये दुर्भिक्षयोगं भवं
 खराज्यं च विभण्डकाऽऽत्मजमुनिं कन्यांप्रदायाऽऽनयत् ।
 राजन् ते सविधास्यतीतितनयान्ब्रह्माऽऽत्मजेनोदितं
 स्रुतः प्राह सुमंतर्धीदशरथं काले पुराविद्वचः ॥ १४ ॥

அங்கதேசாநிபதியான உரோமபாதமகாராஜன் தன் தேசத்திலுண்டான தூர்பிஷுத்தை விலக்கும்பொருட்டுத் தன் மகளை விபண்டகரின் புத்திரரான ரிஷியசிருங்கமுனிவருக்குக் கொடுத்து அவரைத் தன் இராச்சியத்திற்கு அழைத்துவந்தான். ஏ அரசே! அம் முனிவர் அருளால் தங்களுக்குப் புத்திரர்கள் உண்டாகப் போகிறார்கள் என்று பிரம்மபுத்திரரான சனக்குமாரர் சொன்னதை முன் சரித்திரமறிந்த சுமந்திரன் அச்சமயம் தசாதரிடம் சொன்னான்.

१० सुखादूनि सुमोदकानि सुकृत्तान्यादाय वाराङ्गनाः
गत्वा वीक्ष्य च ऋष्यशृङ्गमथ तं प्रापय्य तानि प्रियाः ।
संतस्तास्तु विभण्डकाद्गृहमथाऽऽनिन्युस्सुतां संददत्
तेनामोदत रोमपादनृपतिश्चेत्याह सूता नृपं ॥ १५ ॥

(அவ்வாலாற்றைப்பறிய விரும்புகிறேனென்று, தசாதன் கேட்க,) அதிக ருசியுள்ள மோதகங்களையும் பழங்களையுமெடுத்துக்கொண்டு சென்று, பிரியத்துடன், தாசிகள், இரவிய சிருங்கரைப்பார்த்து, அவைகளை உண்பித்து விபண்டகரிடத்தில் பபத்துடன், அவரை அரண்மனைக்கு அழைத்துவந்தார்கள். உரோமபாதமகாராஜன், தன் மகளை, இரவிய சிருங்கருக்குக் கொடுத்து அவருடன் சந்தோஷமடைந்தான் என்று சுமந்திரன் கூறினான்.

११ श्रुत्वासूतवचस्ततो दशरथो गत्वाऽङ्गराज्यं स्वयं
स्तुत्वा च प्रियरोमपादनृपतिं नत्वेष्टदैवं परं ।
कृत्वा शोभितमात्मनः पुरमिदं नीत्वा सशान्तं मुनिं
स्थित्वा स्त्रीभयने मुहुस्सुचरितं स्मृत्वा तुतोपाऽऽत्मनि ॥ १६ ॥

சுமந்திரன் கூறியதை தசாதர் கேட்டு, பிறகு, தானே அங்கதேசஞ்சென்று, உரோமபாதமகாராஜனைத் துதித்து, தன் இஷ்டதெய்வத்தை வணங்கி, தன் நகரத்தை மிகவும் அலங்கரித்துச் சாந்தைபுடன் ரிஷியசிருங்கரை அழைத்துவந்து, அந்தப்புருஞ்சென்று அங்கிருந்து தன்பெருமையை அடிக்கடி நினைத்து மனதிற சந்தோஷித்தான்.

१२ पुत्रीयन्स द्वयभुरग्निसदने वृष्वन्वसिष्ठाऽऽदिमान्
 यज्ञार्थं तुरगस्य मोचनविधौ संभारसंपादने ।
 सन्दिश्यावाहितान्समर्थसचिवान्कालं शुमे खेष्टदे
 विघ्नान्त्रोद्धुमिवावरोधमधिकप्रीतिप्रदं प्राविशत् ॥ १७ ॥

புத்திரனை விரும்பும், தசாதன், அசுவமேதயாகம் செய்ய
 விரும்பி, அக்கினிசாலையில், யாகத்தின் பொருட்டு, வசிஷ்டாநிகளை
 நியமித்து, பூப்பிரதக்ஷிணத்திற்குக் குநிரையை அனுப்பவும், யாகோ
 பகரணங்களைச் சேருரிக்கவும், சாவதானமாய்க் காரியஞ்செய்யவும்,
 மந்திரியளுக்கு உத்தரவிட்டுத் தன் வீரூப்பத்திற்கிசைந்த, சுப
 முகூர்த்தத்தின், இடையூறுகளைத் தடுத்து, மனைவியரை அழைத்து
 வர, அந்தப்புறஞ்சென்றான்.

१३ भूपं तं गुरुरश्वमेधवजनं संप्रार्थितः कारयन्
 तक्षाघैस्तदुपस्करांश्च कलयन्सूतेन दूतैर्नृपान् ।
 स्वंप्रत्यागमयन्क्रतुं निऋतेस्संवाधतः पालयन्
 वेदमाग्नेस्समवेशयत्सवनितं दीक्षामथाधारयत् ॥ १८ ॥

குருவான வசிஷ்டர், அரசனால் வேண்டப்பெற்று. அவ்வரச
 னுக்கு அசுவமேதயாகம் செய்விற்கத் துணிந்து, தச்சன் முதலிய
 வர்களால் அடற்குரிய சாதனங்களைச் செய்வித்துத், தூதர்கள்
 மூலம் அரசர்களைத் தன்னிடம் வரும்படி சுமந்திரரால் அறிவித்து,
 இராத்திரங்களின் துன்பமில்லாமல் வேள் சிபைக்காத்தாக்கொண்டு
 அரசனை மனைவிகளுடன் யாகசாலைக்கழைத்து வந்து யாகதீட்சை
 பெறச்செய்தான்.

१४ साम्राज्यांकनमथ्यमधवजनं पापापहं पार्थिवः
 चक्रे कोसलवल्लभो द्रुहिणवद्यत्तत्विजां विप्लवः ।
 नासीत्कर्मसु किंचिदप्यसुभृतां संतर्पणेवाऽर्थिनां
 वांछापूर्तिविधौ स्वयाजकततेस्समाननेऽस्य प्रभोः ॥ १९ ॥

கோசலாதிபதிபாகிய தசரதன் யாககாரியங்களில் நிதிக்ஞ்ஞ
களுக்கும், சந்தர்ப்பணையில் ஜீவகோடிகளுக்கும், விரும்பினதைப்
பெறுவதில் யாசகர்களுக்கும், வெகுமானம் பெறுவதில் வைதிகர்
களுக்கும், சிறிதும் குறைவின்றிக் தன் பேராசிற்குத் தக்கபடி,
பாபந்தீர்க்கும் அசுவமேதயாகத்தை, காஞ்சீபுரத்தில் பிரமன்
யாகஞ் செய்ததபோல், செய்து முடித்தார்.

१५ साकेतेश्वरपुत्रदेष्टिहवने शान्तेशसंपादिते
भागग्राहिदिवौकसस्वशरणान्लंकेश्वरोपद्रुतान् ।
वैकुण्ठाधिपतिर्भयात्शमयितुं कुर्वन् चतुर्धा तनुं
पुत्रीयत्फलदो जगज्जनायिता मेने स्वतातं नृपं ॥ २० ॥

ரிஷியசிறுங்கர் செய்துவைக்கும் அயோத்தி மன்னரின் புத்
திரகாம வேள்வியில் அவிர்பாகம் பெறவந்தவர்களும், இராவண
னால் துன்பமடைந்து தன்னிடம் சரணம் புருந்தவர்களுமான
தேவர்களைப் பயத்திலிருந்து காப்பாற்ற புத்திரனை விரும்புவோர்
களுக்குப் பயனளிக்கும், சகல உலகத்திற்கும் பிதாவான வைகுண்
டாதிபதி, தன்னுருவை நான்கு கூறுக்கிக் தசரதரைத் தன்பிதா
வாகக்கொள்ளத் திருவுளமிசைத்தார்.

१६ पौलस्त्यं नरवध्यमाशुमनुजोभूत्वानिह्न्यामिति
ग्रीत्याऽऽश्रुत्य तिरोहिते हुरहरे वैश्वानरेणार्पितं ।
हैमामलणपायसं तनयदं गृह्णन्नुपः प्राशयत्
पत्नीतिस्र उपेत्यगोत्रहितदानीत्या विभज्यैव तत् ॥ २१ ॥

மனிதனால், மாணமடையும் வரம்பெற்ற இராவணனை சீக்கிரம்
மனிதனாய் பிறந்து வதைக்கிறேன் என்று அன்புடன் சபதஞ்
செய்த முரஹரி மறையவே, அங்கனிதேவன் தங்கப்பாத்திரத்
திற்கொடுத்த புத்திரப் பிரதமான பாயசத்தை அரசன் பெற்றுக்
தன்வம்சவிரூத்திற்குரிய (கௌசல்யை, சுமித்திரை, கைகேயி) இம்
மூன்று மனைவியரிடமுஞ் சென்று நியாடப்படி; ½, ⅓, ⅔ வீதம்,
பங்கிட்டுக்கொடுத்துப் புகிப்பித்தார்.

१७ देवा ब्रह्मनियोगतो भगवतो मर्त्यस्यावत्सतः

साहायाजनयन्सुतान्स्वसदृशान्वीर्यैगिरीन्द्राऽऽकृतीन् ।

गन्धर्वाषु च वानरीषु विविधस्त्रीष्वप्रमेयान्धियां

शार्दूलानपि शासतो गिरिवनाऽऽदासान्वृता तैः क्षितिः ॥

மனிதனும் அவதரிக்கும் பகவானுக்கு உதவிசெய்யும்பொருட்
டுத் தேவர்கள் பிரமனின் உத்திரவால் பலத்தில் தம்மைப்போன்றவர்களு
களும் உருவத்தில் பருவதம் போன்றவர்களும் புத்தியில் நிகரற்ற
வரும் புலி முதலியவைகளை அடக்கிக் காடு மலைகளில் வசிப்பவரு
மான புத்திரர்களைக் கந்தர்வஸ்திரீகளிடத்திலும் வானரஸ்திரீகளிடத்
திலும் பலஸ்திரீகளிடத்திலும் சிருஷ்டித்தார்கள். அவ்வானரக்
கூட்டங்கள் பூமி முழுமையும் விராபித்தன.

१८ निर्वृतर्त्यकृतुमाप्तलोकमथस प्रापय्यतत्तत्पदं

पत्नीरेत्य कृषीवलोऽम्बुदमिव प्राप्नोन्मुदं गर्भिणीः ।

रामंकोसलजा शुभेऽह्वयजनयल्लक्ष्मीपतेरंशं

कैकेयीभरतं च लक्ष्मणरिपुघ्नौसासुमित्रा ततः ॥ २३ ॥

திருவவதாரம்.

அரசன் வேள்வியை முடித்து இஷ்ட ஜனங்களை இருப்பிட
மனுப்பிப் பயிர் செய்பவன் மேகத்தைப் பார்த்துச் சந்தோஷிப்பது
போல் கருப்பந்தரித்த மனவியரைப் பார்த்து தசரதன் சந்தோஷித்
தான். சுபநினைத்தில் கௌசலி இராமனையும் கைகேயி, பரதனையும்
சுமித்திரை வசன்மண சத்தருக்கினர்களையும் ஸ்ரீயப்பதியின் அம்ச
மாகப் பெற்றெடுத்தனர்.

पुत्रान्तान्चतुगे धनुस्सुचतुरान्प्राप्यप्रहृष्टोरहो

भूमीशस्सविचिन्तयन्ससचिवस्तदारकमैकदा ।

विश्वामित्रमुपागतं सतपसं संपूजयन्स्वागतं

पृष्ट्वाऽभ्यागतिकारणंतवमुने कुर्यामितिप्रार्थयत् ॥ २४ ॥

பாலகாண்ட:

வில்வித்தையில் நிபுணர்களான நான்கு புத்திரர்களைப்பெற்ற அரசன் சந்தோஷித்து மந்திரிகளுடன் ஒரு நாள் புத்திரர்களுக்குத் திருமணஞ்செய்விக்க இரகசியமாய் ஆலோசிக்கும்பொழுது வந்த விசுவாமித்திர முனிவரைப் பூசித்து நல்வரவுகூறி தேவரீர் வந்த காரணமென்ன? அதைச் செய்யிப்பேன் என்று விண்ணப் பித்தான்.

१९ श्रुत्वा राजवचोऽब्रवीन्मनिरिदं कंचित्क्रतुं भूपते
यज्ञशप्रियवर्धनं स्वकरवं पापाऽऽकृतीभीषणौ ।
मारीचश्चसुबाहुरप्रतिभयौ तद्राक्षसेशौहतः
तौ हन्तुं दशरातमययजेत मे देहि धीरंसुतं ॥ ॥ २५ ॥

தசரதன் கூற்பதைக்கேட்ட விஸ்வாமித்திரர், “அரசே! யக்ஞேஸ்வரன் ப்ரீதியடைய ஒரு வேள்வியைச் செய்தேன். அதை பாபமே உருக்கொண்டதுபோல் பயங்கரமான மரீசன் ஸுபாஹு என்றும் அரக்கர்கள் அழிக்கிறார்கள். அவர்களை அழிப்பதற்கு தைரியம்பெற்ற தங்கள் புத்திரனை என்னுடன் யாகத்திற்கு அனுப்ப வேண்டு”மென்று ஆக்ஞாபித்தனர்.

२० रक्षोराजमवार्यवीर्यं विहतक्रत्वादिकृत्यावाळिं.
तत्प्रेष्यौ हृदि ताटकेयदनुजौ कुर्वन् वियोगासहः ।
भीत्याऽऽर्तश्च ननेतुमर्हसि सुतं मां वा न मे सैनिकान्
राजेति प्रवदन्मुनिं कुशिकजं प्राकोपयत्कोपनं ॥ २६ ॥

அடக்கமுடியாத பலத்தினால் யாகம் முதலிய நற்காரியங்களை அழித்துவரும் இராவணனையும் அவனது எவ்வாளிகலான தாடக புத்திரர்களையும் மனதில் நினைத்துப் பயந்த அரசன் புத்திரனைவிட்டுப் பிரியமனமில்லாதவராய்ப் புத்திரனும் நானும் என் சைனியங்களும் வாழுடியாதென்று சொல்லி கோபியாகிய விசுவாமித்திரரை மிகவும் கோபிக்கச்செய்தார்.

௨௧ புத்ரபிரேமஜிதம் ப்ரதிசுருதிக்ருதௌ முத்யந்தூபங்கோபனம்
 விசுவாமিত்ரமவேக்ஷயமானுகுலஜத்ரேயோவித்யாபிபுரூஃ ।
 ராஜந் த்வத்ஸுதமஜ்ஜலாயவிதுரௌ நானாஸ்வஸ்த்ரவக்ஷை:
 த்வாமேஷோஸ்யதே ப்ரதேஹி தநயம் த்ராஸித்யஸாஸ்தாஸகம் ॥ ௨௨ ॥

அரசன் புத்திரனிடத்தில் அன்புமிசூந்து தன் சபதத்தைக்கூட
 கைவிடவும் விசுவாமித்திரர் கோபிக்கவும் இதைப்பார்த்து சூரியவம்
 சக்தவர்களது பாக்கியத்தையே கருதும் குருவான வசிஷ்டர்
 அரசே! அநேக அஸ்திர சாஸ்திரங்களைக்கற்ற இம் முனிவர் உன்
 புத்திரனது கேஷமத்திற்காகவே உன்னிடம் யாசிக்குறார். ஆகை
 யால் சீக்கிரம் புத்திரனை அவருடன் அனுப்புவாயாக என்று உத்
 தவளித்தார்.

௨௨ ராமம் லக்ஷ்மணமானயநிஜபதம் சாகேதத: ப்ரஸ்தித:
 சார்த்தயோஜனமாததத்வசரயூதீரோநிவிஷ்டௌ முநி: ।
 விதேமந்ந்ருதேவலாமதிவலா க்ருத்வத்ஜஸோகாபஹே
 வோயேத்ஸாஹிவித்யாகே த்விஜதாந் த்வேமாயஸோஸ்ப்ராஹயத் ॥ ௨௩ ॥

விசுவாமித்திரர் இராம லக்ஷ்மணர்களை அயோத்தியிலிருந்து
 அழைத்துக்கொண்டு தன் தபோவனம் வரும்பொழுது ஒன்றை
 போஜனதூரஞ் சென்றதும் சாயுநதிக்கரையில் உட்கார்ந்து பசி
 தாகங்களைப்போக்கி பல உற்சாகங்களைக்கொடுக்கும் மந்திரகலாபங்
 களோடுகூடிய பலை அதிபலை என்னும் விக்ஷைகளை முவ்வுலக கேஷ
 மத்தின்பொருட்டு அவர்களுக்கு உபதேசித்தார்.

௨௩ ராமம் ப்ராத்ரூபாஸிதாஸஹ்நிகமதஸ்வஸ்யானுமம் சானுஜம்
 பாஹேஸ்ஸநுரதாபஹம் சசரயூபாஜீரதீஸங்கமம் ।
 அங்காஸஸ்வஸ்த்ரவிபயம் சுகூத்யநிலயம் ப்ராபய்யதத்வைமவம்
 விஸ்தாரேண விவோதயந்ந்ருநிநுதௌ ராஸிஸதத்வாஸ்வஸத் ॥ ௨௪ ॥

பாலகாண்ட:

பாபந்தீர்க்கும் கங்கையில் சாயுசங்கமஸ்தானஞ் சென்று புண்ணியத்திற்கு இருப்பிடமான அவ்விடத்திலுள்ள அங்க தேசத்தை யடைந்து அவ்விடப்பெருமையை (மன்மதன் சிவபெருமானுக்குக் குற்றஞ்செய்த அங்கமிழந்ததை) விரிவாக உபதேசித்து முனிவர்களால் தோத்தரிக்கப்பெற்று இரவை அவ்விடம் கழித்தார்.

२४ निर्गच्छन्स ततो नृपाऽऽत्मजयुतो नावातरन्स्वर्धुनीं
देशानेत्यकरोश संज्ञमलदान्देवेश्वरानुग्रहात् ।
पुष्टान्पूर्व ममर्त्यपुष्पवनभानद्याऽऽवृतान्दारुणैः
यक्षिण्यास्त इहातिवीर्यं जहि तामित्यब्रवीद्राघवं ॥ ३० ॥

விசுவாமித்திரர் இராமலக்ஷ்மணர்களுடன் அவ்விடம் நீங்கி ஓடத்திலேறிக் கங்கையைத்தாண்டி, தேவேந்திரனது அனுக்கிரகத்தால் மிகவும் செழித்து முன் நந்தவனத்திற்கொப்பானதும் இப்பொழுது துஷ்ட ஜந்துக்களால் சூழப்பெற்றதுமான, கஞ்சம் மலதம் என்னும் தேசங்களுக்குச் சென்று, “ இவ்விடத்தில் ஒரு யக்ஷிணி இருக்கிறாள். அங்க பலமுள்ள ஏராமா அவளை சம்ஹரிக்கவேண்டும் ” என்று சொன்னார்.

२५ रामस्यातिकृपालुतां जननतस्सिद्धामहायां परैः
उन्माष्टुं त्ववलागतां वलवतीं सद्यस्समूलां मुनिः ।
यक्षिण्याविधिं कुंभजातवरजं वीर्यं च द्रवृत्ततां
व्याचख्यावसतीनिषूदनविधिं स्रद्धर्म्यं सोदाहृति ॥३१॥

பெண்களிடத்தில் பிறர் விலக்கமுடியாத ஜன்ம சித்தமான இராமனது கருணையை அடியோடு மாற்ற நினைத்த விசுவாமித்திரர் பிரமன் அகஸ்தியர் முதலியோடு வரத்தால் மிகந்த தாடகையின் பலத்தையும் துஷ்டத்தனத்தையும், துஷ்டஸ்திரீகளின் வதந்தால் புண்ணிய மேற்படுகிறது என்பதையும் உதாரணத்தாடன் எடுத்துக்கூறினார்.

௨௬ श्रीरामो गुरुशासनेन विदधत्सज्यं धनु ज्यास्वन
 श्रुत्यो तिक्षप्य करौ वधाय सविधं प्राप्तां द्रुतं ताटकां ।
 वर्षन्ती मभित शिशलाः करपदे छिन्दन्सुमायाविनीं
 वाणेन द्युसदां वनस्य हितकृद्वृत्ततोऽच्यावयत् ॥ ३२ ॥

ஸ்ரீராமன் குருவினது உத்தரவினால் வில்லைவளைத்து நானோற்
 ம், டங்காரம்செய்ய அவ்வோசையைகேட்டுக் கைகளைத் தூக்கிக்கொ
 ண்டு கொல்வேனென்று எதிரில் வந்து மாயையினால் நாற்புறமும் கற்
 களை வாரிச்சொரியும் தாடையைச் சீக்கிரம் பாணத்தினால் கைகால்
 களைச் சேடித்து தேவர்களுக்கும் அவ்வாணியத்திற்கும் நன்மை
 யின் பொருட்டு அஷ்டத்தகைத்திலிருந்து விலக்கினார்.

௨௭ मारीचस्य सुवो वधेन मुदित शक्रादिभिः प्रेरितः
 रामाय प्रवलाय भक्ति निधये प्रादा न्युनिः कौशिकः ।
 दिव्यास्त्राणि कृशाश्वजानि जगतां भीतेः प्रहर्तृणितत्
 मन्त्राधीश्वर देवता हृदयगा स्येति प्रवक्षेमुहुः ॥ ३३ ॥

மாரீசனுடைய தாயை வதம் செய்ததால் சந்தோஷித்த விச
 வாமித்திரர் தேவர்களது நியமனத்தால் அதிக பலத்தோடு மிகுந்த
 பக்தனும் முன்னிலையில்வந்து என்ன செய்யவேண்டும் என்று
 கேட்கும் மந்திர தேவதைகளை என் மனதிலிருங்கொண்டு அடிக்க
 கடி சொல்லும் ராமனுக்கு உலகத்தின் பயத்தை விலக்கும் கிருசாச்
 வரிடம் பிறந்த திவ்வியானந்தங்களை உபதேசித்தார்.

௨௮ अस्त्राणां मुपसंहृतिं भगवतो लब्ध्वा मुनेः राघवः
 देवै रप्यसुरै रधापितं बलो मध्याह्न मातृण्डवत् ।
 गच्छन्भ्रातृपुत्रो महत्तरुकुलं दृष्ट्वाथ कस्याऽऽश्रमः
 पुण्योऽयं यजनाऽऽलवः क्व भवतो वैरी क इत्यर्थयत् ॥

ஸ்ரீ ராமன் அஸ்திரங்களின் உபசம்ஹாரத்தை முனிவரிடமிருந்து அறிந்துகொண்டு நடுப்பலிவிருக்கும் சூரியனைப்போல், தேவாசுரர்களாலும் எதிர்க்கமுடியாத பலம் பெற்றுச் சகோதரனுடன் போகும்பொழுது அதிகமரக்கூட்டத்தைக்கண்டு, "இது யாருடைய ஆசிரமம்? புண்ணிபமான தங்கள் தபோவனமெங்கே? தங்கள் சத்தருக்கள் யார்? எங்கிருக்கின்றனர்?" என்று விசுவாமித்திரரை வினவினார்.

२९ यः पूर्वं बलि मर्त्यवन्धुसुमतीं पादत्रय व्याघ्रतां

श्रीमान्यामन एव विश्ववपुषा शक्राय तृप्तोऽददात् ।

तस्यायन्तपसां फलस्थकरणात्सिद्धाश्रमो ह्याश्रमः

मेऽत्रैवेति स राजपुत्र सहितो यज्ञाऽऽलयं प्राविशत् ॥

முற்காலத்தில் யார் வாமனனுபிருந்து மகாபலியினிடம் பூமியில் மூன்று காலடி இடம் யாசித்து, உலகத்தைத் தன் சரீரமாக்கிக் கொண்டு முவுலகங்களையும் இந்நிரனுக்குக் கொடுத்தாரோ அவரது ஆசிரமம் இது. தவத்தின் பலனைக்கொடுப்பதால் சித்தாசிரமம் என்று பெயர்பெற்றது. எனது ஆசிரமமும் இவ்விடத்திலேதான் என்று சொல்லி விசுவாமித்திரர் இராஜகுமாரர்களோடு யாகசாலை யில் பிரவேசித்தார்.

३० षड्रात्रं यजतो मुनेः कुशलदं रामो जुगोपाध्वरं

आत्रा ऽधिज्यधनुस्स्वराज्यमिव भूपालोऽपनिद्रोऽस्त्रवित्

मारिचं म सुबाहुमप्यनुगतान्यज्ञस्य शत्रून् यन्

वार्धिं मानवतो यमं हुतवहाद्रायव्यतोऽन्तंदिशं ॥३६॥

உலகசேஷமத்தின் பொருட்டு ஆறுநாள் யாகம்செய்யும் விசுவாமித்திரரது யாகத்தை, நானேற்றியவில்லை எடுத்துக் கொண்டு அஸ்திரங்களை யறிந்த இராமன் தம்பியுடன் தூங்கமின்றி, மானவாஸ்திரத்தினால் மாரீசனைச் சமுத்திரத்திலும் அக்கினியஸ்திரத்தினால் சுபாகுவை எமலோகத்திலும், வாயுவஸ்திரத்தினால் மற்ற யாக சத்தருக்களைத் திசைகளிலும் விரட்டி, அரசன் தன்னிராச்சியத்தைக் காப்பதுபோல் பாதுகாத்தான்.

३१ तुष्टः ससन्नविधानतो जिगमिषुः प्रालेयशैलं मुनिः
 चापस्याध्वरकृद्धिदेहनृपते रामं दिदृक्षुं नयन् ।
 आवासं सहितो ऽनुयायिभि रथ प्राप्तः स शोणातटं
 तद्देशाधिपते श्रित्व मथतत्प्राहास्तगे भास्यति ॥ ३७ ॥

யாகம் நிறைவேறியதால் சந்தோஷித்த விசுவாமித்திரர் தவக்
 தின் பொருட்டு இமயமலை செல்லவிரும்பி யாகஞ்செய்யும் ஜனக
 மகாராஜாவின் வில்லைப் பார்க்கவிரும்பிய இராமனை அழைத்துக்
 கொண்டு மிதிவை செல்பவராய்க் கூடவருபவர்களுடன் சோணாநதிந்
 கரைக்கு வந்து சூரியன் அஸ்தமிக்கும்பொழுது பாபமற்ற அத்தே
 சத்தாசனது கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

३२ ब्रह्मापत्यं कुशाऽऽत्मजस्य च वसो देशः प्रवृद्धो ऽस्त्ययं
 कन्यास्ताः कुशनाभजा इशत मपि प्रेक्ष्य स्पृहाऽऽर्तोमरुत्
 धिकारेण सकोपनं स्त्वकलयत् तासां शरीरेभृशं
 भगं तेन सुदुःखिताः स्वपितरं प्राहुः स्तनूपद्रवं ॥ ३८ ॥

பிரமபுத்திரரான குசனுடைய புத்திரன் வசு. செழிப்பான
 இத்தேசம் அவருடையது. குசாநாபனுடைய நூறு கன்னிகை
 களையும் பார்த்து மோகித்துப் பிரார்த்தித்தும் அவர்கள் அவமதித்த
 தாற் கோபங்கொண்ட வாயு அவர்களது சரீரத்தைத் துன்புறுத்த,
 அவர்கள் துக்கித்துத் தகப்பனிடம் இவ்விரூச்சநாதத்தை அறிவித்
 தனர்.

३३ श्रुत्वा तं कुशनाभ आशुगच्छतं पुत्रीशतोपप्लवं
 तत्कर्म प्रतिकारं मात्महृदये क्षान्तिं परां चिन्तयन् ।
 कांपिल्याधिप चूलि तापसशुवे ता ब्रह्मदत्ताय मः
 प्रादाः मन्मथदाः सुताः सुसुचिरा संत्यक्त कृच्छ्रोच्छ्रयाः ॥

குசநாபன் தன் புத்திரிகளுக்கு வாயு செய்த தீங்கைக் கேட்
டும் மிகவும் பொருமைபையே அதற்குப் பிரதிகாரமாக மனதில்
நினைத்து காம்பிலிய தேசாதிபதியும் சூளிமுனி புத்திரானுமான பிரம்
மதத்தன் பொருட்டு, பிணிகள் நீங்கி அழகினால் காமத்தைக்கொடுக்
கும் அப்பெண்களை மணஞ்செய்துவைத்தார்.

३४ पौत्री मिष्टि मथाऽऽचरन्जनयितु र्वाक्येन गाधिं सुतं
प्राप श्रीकुशनाभ आर्यसुधुरं तस्याऽऽत्मजौ द्वावहं ।
मत्पूर्वा भगिनी त्वृचीक दयिता स्वर्गा नदीरूपिणी
प्रालेयाचलगेति कथित कुल रसो ऽस्वापय द्राघवं ॥

அக்குசநாபன் பிதாவின் உத்திரவினால் புத்திரகாமேஷ்டியைச்
செய்து பெரியோரின் தன்மைபெற்ற காதியைப்புத்திரனாக அடைந்
தான். அவனுக்கு நானும் என் மூத்த சகோதரியும் குழந்தைகள்.
ரிசிகரின் மனைவியான என் சகோதரி சுவர்க்கம் சென்று நதிநீர்ப
மாய் இமயமலையை அடைந்தாள் என்று தன் வம்சசரித்திரத்தைக்
கூறி இராமனை சித்திரை செட்டித்தார்.

३५ तीत्वी शोण मथा ऽऽगत स्मुरनदी तीरं विधायाऽऽप्लवं
मध्येऽहस्सुखितो मुनी रघुभुवा पृष्टोऽवदत्तत्कथां ।
कन्या युग्ममभू द्विमोच्चमभृतो गंगेत्यपणैति च
द्योसद्भयः प्रथमां ददाववरजां रुद्राय वद्धवतां ॥ ४१ ॥

விசுவாமித்திரர் சோணாதியைக் கடந்து கங்காநீரம் வந்து
அதில் ஸ்நானம் செய்து சுக்மாயி நுந்த கொண்டு நடுப்பகலில் கங்கா
சரித்திரம் வினவும் இராமனுக்கு அக்கதையைச் சொல்லத் தொடங்
கினார். இமவானுக்கு சங்கையம் பார்வதியும் இரண்டு பெண்கள்.
அவ்விமவான் கங்கையைத் தேவர்களிடத்திலும், தவம்புரியும் பார்
வதியை ருத்திரதேவனிடத்திலும் கொடுத்தான்.

३६ शंभु वल्लभया युतोऽतिमदनविलष्ट स्मुरै रथितः
 शप्तैः पुत्रविनाकृतै गिरिजया तेजो धरन्तेजसि ।
 वीर्यं खं गलितं भुवा च विधृतं वैश्वानरेणापि तत्
 कृत्वा श्वेतगिरिं ततश्शरवणं देव्याऽथ चक्रे तपः ॥४२॥

(கங்கா சரித்திரத்தின் விரிவையும், இராமனுக்கு விசுவாமித்திரர் சொல்லுகிறார்) 'ஹே ராமா சிவபெருமான் அதிக மோகம் கொண்டு, கௌரியுடன் புணர்ந்து, தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தன்வீரியத்தைத் தன்னிடமேயடக்கிக்கொள்ளக் கௌரி தேவர்களைப் புத்திரனில்லாதவர்களாகச் சபிக்க, சரீரத்திலிருந்து பெருகிய வீரியத்தைப் பூமிதேவி தாங்கித் (சரிக்கமுடியாமல்) அக்கனியினிடம் கொடுத்து, அது சுவேதமாயும், சாவணமுமாக, அப்புறம் சிவபெருமான், தேவியுடன் தவம்புரிந்தார்.

३७ सेनाऽध्यक्ष मुपैतु मीप्सितयुतै र्वह्विस्स चुन्नस्मुरैः
 वीर्यं तद् व्यसृजद्वियत्सारिति सा गर्भं न धर्तुं पटुः ।
 पादेतु प्रमुसोच कांचनमयं गौरीगुरोः, कृत्तिकाः
 पद् स्तन्यै स्तमवर्धयन्सरिपुहा सेनापतिस्स्वर्गिणां ॥४३॥

தேவர்கள் சேனாதிபதியை விரும்பி, அக்னியைப் பிரார்த்திக்க, அக்னிபகவான் அந்தச் சிவவீரியத்தைக் கங்கையில்விட, கங்கை அதைச்சரிக்க முடியாமல், இமயமலையின் தாழ்வரையில் ஓதுகா, கார்த்திகைப்பெண்கள் அறவறும் அக்குழந்தைகளுக்குப் பால்கொடுத்து வளர்க்க, அக்குழந்தை தேவசேனாதிபதியாயிருந்து சூரபதுமன் முதலிய சத்துருக்களை வென்றான்.

३८ साकेते द्विकलत्रवान्स सगरो राजाऽभवत्केशिनी
 पुत्रं वंशकरं वहंश्च सुमतिः प्राप्त तस्यांगना ।
 ज्येष्ठो वारिणि पातयन्पुरभवान्वालान्वहिर्यापितः
 पौत्रेणांशुमता युतोऽन्यतनयै र्योवाजिमेधं व्यधात् ॥

அயோத்தியில் இரண்டு மனைவிகளுடன் சகரன் என்ற அரசன் இருந்தான். அவன் மனைவி கேசினி வம்சவிறுத்திக்குக் காரணமான, ஒரு புத்திரனையும், சுமத்ரி அனேநகம் புத்திரர்களையும் பெற்றார்கள். மூத்த குமாரன் நகரவாசிகளின், குழந்தைகளைச் சலத்தில்போட, அதனால் அவனை விரட்டிவிட்டு, அவன் பத்திரானை, அர்சுமானோடும், மற்ற புத்திரர்களோடும், அரசன் அசுவமேதயாகம் செய்தார்.

३९ यज्ञाश्वं तमपाहरत्सुरपति र्भियाव्यदृष्टः क्षणात्
भूषेन व्यथितेन तेन यजता षष्टि स्सहस्रं सुताः ।
आज्ञप्ता द्रुत मानयेति तुरगं भित्वा नखाग्रैः धरां
पाताकं विविशु निहत्य तलगान्भीतिं सुरा भेजिरे ॥

இந்திரன் மாயையால், பிறர் கண்களுக்குப் புலப்படாமல் யாகக் குதிரையை சுஷ்ணரோத்தில் கொண்டுபோக, யாகம் செய்து மரசன் வியசனமடைந்து, சீக்கிரம் குதிரையைக் கொண்டுவரும் படி உத்தரவளிங்க, அறுபதினாயிரம் புத்திரர்களும், நகங்களின் துனியால் பூமியைப் பிளந்து பாதாளத்திலிருப்பவர்களைத் தேவர்களும் பயமடையும்படி வதைத்துப் பாதாளஞ் சென்றார்கள்.

४० ब्रह्मा तद्भूवितव्यतामथ सुरान्प्राबोधयत्सागरान्
भित्वा ऽन्तः पृथिवीं दिशागज मपि प्रेक्ष्येशदिश्यश्चकं
तस्याभ्यर्णगतं मुनिं च कापिलं तिष्ठाश्चचोरेति तान्
स्वं हन्तुं समुपागता न्समदहहुंकारत स्तत्क्षणं ॥ ४६ ॥

பிரமன் தேவர்களுக்குச் சகாபுத்திரர்களின் விராசத்தைக்கூற பூமியைப் பிளந்து உட்புகுந்து, பாதாளத்திலிருக்கும் நிக்கஜங்களை யும் ஈசான மூலையில் யாகக்குதிரையையும், அதன் சமீபத்தில் கபில முனிவரையும் பார்த்துக் குதிரைத் திருடிவவனே, நீல்லடாவென்று தன்னைக் கொல்லச் சமீபத்தில் வந்த, உந்தச்சகர புத்திரர்களைக் கபில முனிவர், அதேசுஷ்ணத்தில் ஹும்ங்காரத்தினுற் சாம்பலாக்கினார்.

௪௧ அநிதாஸ்ய உபாஸ்தே நிஜபிதூஜாத்வா நிவृத்தேதுத்
 கர்த்வ்ய் ப்ரதிவோஸிதே ச வினதாஸ்யத்யேன பைத்ரேஸஸ்திலம் ।
 ஸோசன்ஸன்ஸகர ஸஸ்தகீய மனஸோ யஜ்ஞ் விநிர்வர்தயந்
 த்ரிஸத்ஷப் சஹஸ்ர மத்ர நிவஸன்ஸஸ்த்ரீ ஜகாமாமர: ॥ ௪௦ ॥

போனான, அம்சமான பாதாளஞ்சென்று தகப்பன்மார்களின்,
 நிலைமையையறிந்து, அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டியதை, கருடன்
 மூலமுணர்ந்து, குதிரையை அழைத்துவரச் சகரமகாராஜன் வியசன
 மடைத்து, தன் யாகத்தை முடித்துப் பாபமற்றவனாய், முப்பதினா
 யிரம் வருஷம் பூமியிலிருந்து அரசுபுரிந்து, தேவத்தன்மையோடு
 சுவர்க்கம் சென்றார்.

௪௨ உஹுத்ஸு பிதூஜாகாமஐவ தா் ஸ்த்ரீஸஸ்பாந் பூதலம்
 த்வானேதும் ஸுரலோகஸேஸ்யஸ்துமதி தத்புத்ரே திலிபே தத: ।
 தத்புத்ரேண பகிரதேன விநுதோ வஸ்தா ஸ்தவதிசுசுதா யதா
 கங்காந் தருத்ரு மூபாபதி வ்ருண பூசந் சக்த ஸஸ இத்யாதிசுத ॥

அம்சமானும், அவன் புத்திரான திலீபனும் தன்பிதருக்களு
 க்கு நற்கதியுண்டாகச் சுவர்க்கத்திலிருந்து கங்கையைப் பூமிக்குக்
 கொண்டுவருபவன்போல் சுவர்க்கம் செல்ல, திலீபனது புத்திரானாகிய
 பகிரதன், பிரமனைத் துதிக்கப் பிரமன், “பகிரதா உன் விருப்பம்போல்
 கங்கையைத் தாங்கி பூமியில் விடச் சிவபெருமான் மிகவும் வல்லவர்
 அவரை வேண்டிக்கொள்” என்றார்.

௪௩ ஸன்துஸ்தேன ஸஹேஸ்த்ரேண தபஸா ஸஸ்த்ரீஸஸ்பாந் பூதலம்
 பூரந் கர்வபூதந் கபர்த் விபிநே சத்ய ஸ்திரோதாபிதாந் ।
 க்ருத்வா ஸஸ்த்ரீஸஸ்பாந் க்ருபாஸ்யதயா ததந் தத ஸஸ்த்ரீஸஸ்பாந்
 கங்காந் ஜஹ்வி வஸ்த்ரீஸஸ்பாந் க்ருபாபதி க்ருபாபதி ॥ ௪௧ ॥

தவத்தினுற் சிவபெருமான் சந்தோஷமடைந்து, ஆகாயத்தி
லிருந்து கருவங்கொண்டு அதிகப் பாவாகத்துடன், கீழே விழுங்
கங்கையைத் தன் ஜடாபாரத்தில் மறைத்துக்கருணையால் ஏழுவிதம்
பங்கிட்டு, ஏழிலொருபாகங் கங்கையைப் பகீரதனிடம் கொடுக்க,
அதை ஜன்ஹு முனிவர் சாப்பிட்டு, மறுபடியுங்கொடுக்க, அதைப்
பெற்றுக்கொண்டு பாதாளஞ் சென்றான்.

४४ क्लिप्ते भस्मनि गंगया सगरजा ससर्वे विमुक्तास्त्वघात
दिव्याऽऽकारभृतो विमानवर मारुटा गतास्तेदिवं ।
धन्य ससन्विधिशसेनन वितरन्तेभ्यो निवापांजलिं
गंगां स्वाऽऽत्मजयन्भगीरथनृपोहृष्टो ररक्षा वनिं ॥५०॥

கங்காதீர்த்தத்தினால் சாம்பலை நனைக்கச் சகாபுத்திரர்களால்
லோரும், பாபம் நீங்கித் திவ்விய ரூபந்தரித்து, விமானமேற்ச் சுவ
ர்க்கஞ்சென்றார்கள். பிரமன் கொன்றி “ஏ பகீரதா! நீ புண்யவான்
சகாபுத்திரர்களுக்குக் கங்கையில் இப்பொழுது தர்ப்பணம் செய்.
உனக்குக் கங்கை பெண்ணாக இருக்கட்டும்” என்று சொல்ல அதே
விதம் பகீரதன் செய்து சந்தோஷமாய் நகரம்வந்து அரசுபுரிந்தான்.

४५ तीर्त्वा स्वस्तिनीं तदुत्तरदिशं प्राप्तायतद्वैभवं ।
रामायाऽऽहमुनिस्सुरान्दितिसुतान्मृत्युं विहन्तुंजरां
क्षीरोदंपरिमथनतो विषमुमानाथायदत्त्वासुधां ।
वीक्ष्यान्योन्यमुपद्रुतान्कपटविचक्रं सुजेतृन्जितान्॥५१॥

கங்கையைக் கடந்து அதின் வடபுறம் சென்ற, ஸ்ரீராமனுக்கு
விசுவாமித்தோர், அந்த தேசத்தின் பெருமையைச் சொல்லத்தொட
ங்கினார். தேவர்களும், அசுரர்களும், மாணப், கிழத்தனம் இவ்வி
ரண்டையும் போக்குத் திருப்பாற்கடலைக் கிடைத்து, சிவபெருமானு
க்கு விஷத்தைக் கொடுத்து, அமிர்த்தத்தைக்கண்டு கலகஞ்செய்ய
மாயாபுருஷன் தேவர்களுக்கு வெற்றியையும், அசுரர்களுக்குத்
தோல்வியையும் கொடுத்தார்.

४६ स्वर्गेश स्वर्जिघांसयासतपसं शुश्रूषमाणोदिति
 मध्याह्ने पदयो शिशारोविदधतीं प्रेक्ष्यागुचि निद्रितां : ।
 तस्याःकुक्षिमथैत्य गर्भमसुहृत्छिन्दन्खल स्सप्तधा
 दैवेन प्रतिबोधितां द्रुतमतोनिर्गत्यचासांत्वयत् ॥ ५२ ॥

இந்திரன் தன்னைக் கொல்லவிரும்பித் தவஞ்செய்பவளும், நடுப் பகலில் கால்வைக்குமிடத்தில் தலையைவைத்து அசுத்தமாய் நித்திரைசெய்பவளுமான திதிபைப் பார்த்துக் கெட்ட எண்ணத்துடன் பணிவிடை செய்து துஷ்டத்தனத்தினால் அவன் வயிற்றிற் புருந்து அவளது கருப்பத்தை ஏழுதுண்டாக்கி, தெய்வவசமாய் அத்திதி தேவி விழித்துக்கொள்ளச் சீக்கிரம் அதிலிருந்து வெளியேறிச் சமாதானம் செய்தான்.

४७ वायूनामधिपान्स्वर्गर्भशकलान्शक्रेण कृत्वादितिः
 सिद्धार्थेहसुराधिपश्च समभूद्योऽलंबुसेक्ष्वाकुजः ।
 तस्येदं नगरं विशालनृपतेरित्यूचिवान्कौशिकः
 तद्वश्येन समर्चितस्सुमतिना तत्राऽऽवसद्यामिनीं ॥५३॥

திதிதேவி தன் கருப்பத்தின் துண்டுகள் ஏழையும், ஏழு வாயுக்களாக இந்திரனால் செய்கித்து, தானும், இந்திரனும் இவ்விடம், விரும்பிய பயன் பெற்றார்கள். இங்ஙனாக, அலம்புசை இவர்களின் புத்திரனான விசாலனென்ற அரசனுடைய, நகரமிது என்று சொல்லி விசுவாமித்திரர் அக்குலத்திலுதித்த சுமதி பூபதியால் பூஜிக்கப்பெற்று அன்றிரவை அவ்விடம் கழித்தார்.

४८ सप्रातर्मिथिलापुरोपवनंगोरामेण पृष्ठोमुनिः
 शून्यंवीक्ष्यतपोवनं तमवददुर्वर्त्मगं गौतमः ।
 कृत्वानिवृषणं वृषाणमनघोऽहल्यां सशल्यांशिलां
 पूतां त्वत्पदरेणुनारघुपते तप्तुं हिमाद्रिययौ ॥ ५४ ॥

காலையில் மிதிலாநகரத்தின் ஸமீபவனத்தில் சென்று மனிதனுஞ் சராமில்லாத தபோவனத்தைப்பார்த்து இதுபாருடையது? என்று ராமன் கேட்க விசுவாமித்திரர் சொல்லுகிறார் இது கௌதம முனியின் ஆசிரமம். இவ்விடத்தில் தூர்மார்க்கத்தில் நடந்த இந்திரனை விருஷணமில்லாமலும், துக்கமடைந்த அஹல்யையை சிலைபாக்கி, ஹோராமா! உன்கிருவடியின் தூளியால் பரிசுத்தமாகும்படியும் சபித்து, கௌதமமுனிவர் தவம்புரிய இமயமலைக்குச் சென்றார்.

४९ मेषाण्डं पितृदैवतैरुपहृतं प्राप्यैवशक्रस्मुखी
श्रीमन्मानय गौतमस्यदयितां इत्युक्त एत्याऽऽश्रमं ।
पश्यन्नूपवतीं मलाऽऽवृततनुं पूजांचिराकांक्षितां
गृह्णन्तस्य सदारकस्य मिथिलांसर्पिर्धियौ राघवः ॥ ५५ ॥

இந்திரன் பித்ருதேவதைகளால் கொடுக்கப்பெற்ற யாகபசுவின் அண்டத்தைப்பெற்று சுகமடைந்தான். பாக்கியம்பெற்ற ஹோராமா! கௌதம மனைவியைச் சுகமடைவிக்கவேண்டுமென்று விசுவாமித்திரர் சொல்லவும் ராமன் கௌதமாசிரமம் வந்து அழுகடைந்த சரீரம்பெற்று ரூபவத்யான அவர் மனைவியைப்பார்த்து பத்னீயுடன் வெகுகாலமாகச் செய்யவிரும்பிய அவருடைய அதிதி பூஜையைப்பெற்றுக்கொண்டு ரிஷிகளுடன் மிதிலைக்குச் சென்றார்:

५० संप्राप्तं यजनाऽऽलयंकुशिकजं संशृण्वता मौथिल
क्षोणीशेन पुरोधसा सकुशलप्रश्नं विधायार्हणां ।
पृष्टःकाविहवालकावितिमुदा प्रत्यब्रवीत्सोऽनयोः
आत्मीयक्रतुरक्षणं खलदमंत्वच्चाप जिज्ञासुतां ॥ ५६ ॥

மிதிலாதிபதியான ஜன்கமகாராஜன் தன்யாகசாலையில் விசுவாமித்திரர் வந்திருப்பதைக்கேட்டு, புரோஹிதரால் ருசலபிரசன்னத்துடன் அதிதிபூஜைசெய்வித்து, இவ்விடம் வந்த குழந்தைகளையார் என்று வினவும்பொழுது விசுவாமித்திரர் தன்யாகத்தை ரக்ஷித்து துஷ்டர்களை சிசுவித்து உன் சிவதனுசைப்பார்க்க விரும்பி, இவ்விராம லக்ஷ்மணர்கள் வந்தார்கள் என்பதை சந்தோஷமாய் தெரிவித்தார்.

௫௧ माता मे पितरंगतेति मिथिलाऽऽचार्यो विजानन्मुदा
 रामं प्रत्यवदद्गस्तु भवतोराजाससैन्यः पुरा ।
 भूमिक्षेत्रसरित्तपोवनयुतां सर्वाभिमां संचरन् ।
 रम्यंदाशरथेददश मुनिभिर्युक्तं वसिष्ठाऽऽश्रमं ॥ ५७ ॥

மிதிலையின் ஆசார்யரான சதாநந்தர் தன்தாயான அஹல்யை, தந்தையான கௌதமருடன் சேர்ந்ததை அறிந்து, மனமகிழ்ந்து ராமனிடம் தெரிவிக்கிறார். “ஹேதசாதமைந்தா ! உன் குரு விசுவாமித்திரர் முன்காலத்தில் அரசனாயிருந்து சேனையுடன் வயல் நதி தபோவனங்களுடன் கூடிய பூமி முழுவதும் ஸஞ்சரித்து ரிஷிகளுடன் கூடிய அழகிய வசிஷ்டா சிரமத்தைப் பார்த்தார்.

௫௨ ब्रह्मिष्ठोऽपि वसिष्ठ आगतममु स्वीयाऽऽलयंकौशिकं ।
 पृच्छन्तं कुशलं समर्च्य विधिवत्पृष्ठामुदाऽनामयं ।
 सैन्यैस्तत्रनिमन्त्रयन्कथमपि स्वाद्यं च तं भोजनं
 भोक्तुं भोजयितुंन्ययुङ्क्त तपसाकामप्रदां नन्दिनीं ॥ ५८ ॥

மிகவும் பெரியவரான வசிஷ்டர்தன் இருப்பிடம் வந்து சேஷம் பிரசன்னம் செய்யும் விசுவாமித்திரரை விதிப்படி ஆரோக்ய பிரசன்னத் துடன் பூஜித்து சைனியத்துடன் அவ்விடத்தில் ருசியான உணவை உண்ணவும் உண்பிக்கவும் வேண்டிக்கொண்டு விரும்பினதைக் கொடுக்கும்படி நந்தினிக்குத்தவத்தினால் உத்திரவு செய்தார்.

௫௩ धेनुं कामदुहंवहुत्वतिरसं केनाप्यनास्वादितं ।
 खसै सैनिकसंयुतायददतीमन्नं चतुर्धा द्रुतं ।
 गाधेयोगगनाश्रयै रभिमता माहर्तुकामो मुनिं
 साम्नानैव शशाक तं वशयितुं दानैरनल्पौरपि ॥ ५९ ॥

ஒருவரும் முன் சாப்பிடாததும், அதிகருசியுள்ள பக்ஷிய, பேரஜிய, லேகிய, சோஷியமென்னும் நான்கு விதமான உணவை விரும்பிய அளவு தனக்கும் சைன்யங்களுக்கும் கொடுக்கும் தேவர்களும் விரும்பிய, காமதேனுவை சீக்கிரம் அபஹிரிக்க நினைத்து, நல்லவார்த்தையாலும், அவ்வற்ற தானங்களாலும், விசுவாமித்திரர் வசிஷ்டரை வசமடைவிக்கமுடியவில்லை.

५४ आकृष्टा नृपकिंकरैः स्सुरगवी ब्रह्मर्षिणा प्रेरिता
 हुंभाऽऽरावसुतर्जिताहितकुलाहंभाव विद्रावका ।
 म्लेच्छान्यानसृजत्क्षणादभयदान्तानात्मसैन्यद्रुहः
 विश्वामित्र उपात्तवाणनिकरस्संक्लेशयामास सः ॥ ६० ॥

அரசனுடைய கிங்கரர்கள் பலமாக இழுக்கும்பொழுது, காமதேனு வசிஷ்டருடைய உத்திரவால் ஹும் என்ற சப்தத்தால் சத்ருக்களை அதட்டி, அவர்களின் கருவத்தைக் குறைக்கும்படியும், அரசனது சைன்யத்தை அழித்து தனக்கு அபயமளிக்கும்படியும், எந்த மிலேச்சர்களை உண்டுபண்ணினதோ அவர்களை விசுவாமித்திரர் க்ஷணநேரத்தில் அம்புகளால் துன்பமடைவித்தார்.

५५ ब्रह्मर्षि चगवाऽऽत्मनोऽतिवलिनस्सष्टा किरातादिमान्
 तैः सैन्यं क्षपयन्तमात्मतनयान्दृष्ट्वा शतं हुंकृतेः
 निक्षिप्याऽऽत्मधुरं शुचाकुशिकजःशिष्टेऽवशिष्टे सुते
 सन्तुष्टात्तपसाहरादधिगतःशस्त्राप्यथा पीडयत् ॥ ६१ ॥

காமதேனுவால் அதிக பலமுள்ள கிராதர்களை உண்டுபண்ணி, அவர்களால் தன் சைனியங்களையும், ஹும்ங்கரத்தினால் தன் புத்திரர்கள் நூறு பேர்களையும் அழித்த வசிஷ்டரைப் பார்த்து விசுவாமித்திரர் யோக்கியனாய் மீதியிருந்த மைந்தனிடம் ராஜ்யபாரத்தை ஒப்புவித்து, தவத்தால் சிவபெருமானை சந்தோஷமடைவித்து, சஸ்திரங்களைப்பெற்று பிறகு துன்பமடைவித்தார்.

५६ क्रुद्धं स्वाऽऽश्रम पीडनेन झटिति खं ब्रह्मदण्डं करे
 गृह्णन्तं सकलास्त्रमप्यतिवलं नित्यं प्रसन्तं भृशं
 तिष्ठक्षत्रिय पांसनेति परुषं संतर्जयन्तं मुनिं
 वीक्ष्य प्राप्तु मियेष स द्विजनितां भूपः प्रकुर्वन्तपः॥६२॥

தன் ஆசிரமத்திற்குத் துன்பம் செய்ததால் கோபமடைந்து, சீக்கிரம் எல்லா அஸ்திரங்களையும் எப்பொழுதும் மிகவும் பகலிக்கும் தன்பிரம்மதண்டத்தைக் கையில் தரித்துக்கொண்டு, அதிக பலம் பெற்று, ஹே கூத்திரியா தமா! நில்லடாவென்று கடோரமாய் அதட்டும் வசிஷ்டரைப் பார்த்து, விசுவாமித்திரர் அரசனாயிருந்தும் தவம் செய்து பிராமணனாக இருக்கவேண்டுமென்று விரும்பினார்.

५७ ब्राह्मण्यार्थिनि कौशिके वरतपः कुर्वत्युपेतांगने
 निर्विण्णे तनयाधिलाभइव सद्राजर्षिशब्दे विधेः ।
 इक्ष्वाकुप्रभवस्त्रिशंकुनृपातिस्तन्वा यियासुर्दिवं
 स्वाऽऽचार्येणनिराकृतो गुरुसुतानस्तौद्विधातुंक्रतुं॥ ६३ ॥

பிராமணத்தன்மையை விரும்பி விசுவாமித்திரர் மனைவியோடு கிடைத்த ஹவிஷ்யந்தன் முதலிய நான்கு புத்திர லாபத்திலும், பிரம்மா கொடுத்த ராஜரிஷி சப்தத்திலும், வெறுப்பைப்பெற்று, தவம் செய்யும்பொழுது, இக்ஷ்வாகு குலத்தில் உதித்த மூன்று பாபங்கள் 3 முனையாக முளைத்ததால் திரிசங்குவென்று பெயருள்ள திரிசங்கு அரசன் சரீரத்தோடு சுவர்க்கம் செல்ல விரும்பி, யாகம் செய்ய குருவால் அவமதிக்கப்பெற்று, குரு புத்திரர்களைத் துதித்தான்.

५८ वामिष्ठै र्गमितो गुरुध्दुगिति स क्रूरां सुचण्डालतां
 विश्वस्यातनुसोख्यदं सकरुणं त्वन्वर्थसंज्ञमुनिं ।
 प्राप्य खं विनिवेदयन्शरणयन्नत्याहितं दुस्सहं
 दुर्दैवं व्यपनीय काक्षितमिदं कर्तव्यमित्यब्रवीत् ॥ ६४ ॥

குருத்தரோகி என்று வசிஷ்ட புத்திரர்களால் கொடிய சண்டாளத்தன்மையை அடைவிக்கப்பெற்ற அத்திரிசங்கு மன்னன் உலகங்களுக்குக் கருணையால் அதிக சுகத்தைக் கொடுத்து உலக மித்திரனென்று உண்மைப் பெயர் பெற்ற விசுவாமித்திரரை, சரணம் அடைந்து, பொருக்கமுடியாத தன் கஷ்டத்தைத் தெரிவித்து, தூதிரூஷ்டத்தை விலக்கி என் விருப்பத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னான்.

५९ आतं प्राप्तनिजांघ्रिमूलममलं संत्यक्तगत्यन्तरं
भूपं तं परिरक्षितुं विरचयन्यज्ञं तदिच्छाकरं ।
सर्वानृत्विज आनयन्क्रतुविदस्सं निन्दतो दुर्हदः
वासिष्ठान्समहोदयंमृतभुजोऽकार्षीन्निपादंखलं ॥ ३५ ॥

துன்பமடைந்து வேறுகதியில்லாமல், தன் காலடியில் வந்த குற்றமற்ற அந்தத்திரிசங்கு பூபதியைக் காப்பாற்றுவதற்கு அவன் விருப்பம் நிறைவேறும்படி யாகம் செய்ய முயற்சித்து யாக நிபுணர்களான எல்லா ருத்விக்குகளை வரவழைத்து, தன்னை நிரந்திக்கும் வசிஷ்ட புத்திரர்களையும், அம்மகோதயனையும், பிணம்தின்பவர்களாகவும், துஷ்ட வேடனாகவும், விசுவாமித்திரர் செய்தார்.

६० आर्तिव्रज्यं यजनेमुनीन्कुशिकजो भीताऽऽगतान्कारयन्
आहूतानमराननागतवतो वीक्ष्यतिशंकुं नयन् ।
द्यां सद्यस्तपसाततो निपतितं मध्येनभस्स्थापयन्
नक्षत्राणि ससर्जदाक्षिणादिशिक्षिप्रं मुनीन्सप्तच ॥ ६६ ॥

பயந்துவந்த ரிஷிகளை யாகத்தில், ருத்விக்குகளின் வேலையை செய்யச் செய்து தேவர்களைக் கூப்பிட்டுப் வராமலிருந்ததைப் பார்த்து, விசுவாமித்திரர் தவத்தால் திரிசங்குவை சுவர்க்கத்திற்கு அனுப்பியும் அதிலிருந்து உடனே விழும் அவ்வரசனை ஆகாயத்தின் நடுவில் இருக்கவைத்து, தெற்குமார்க்கத்தில் வேறு நகஷத்திரங்களை யும், ஸப்தரிஷிகளையும், சீக்கரம் சிருஷ்டித்தார்.

सक्ष्यन्तं स्वगणान्स्वराजमपरं वीक्ष्यातिभीतास्सुराः

कुर्वन्तोऽनुनयैः प्रशान्तमनसं तद्वाक्यमन्वर्थकं ।

आस्तान्नित्यमवाकशिरा स्सनृपतिवैश्वानरस्याद्धनः ।

बाह्यास्त्वद्राचिता मुने त मभितस्मान्त्वित्यगु स्वाऽऽस्पदं

வேறு, தங்களுடைய கூட்டங்களையும், அரசனையும், விசுவாமித்திரர்
சிருஷ்டிக்கப்போவதைப் பார்த்து பயந்து தேவர்கள், ஹேமுனே!
அவ்வரசன் தலைமீழாகவும், எப்பொழுதும் உன்னால் சிருஷ்டிக்கப்
பெற்ற நக்சத்திரங்கள் அவ்வரசனுக்கு நான்கு புறமும், அக்கினி
மண்டலத்திற்கு வெளியில் இருக்கட்டும் என்று நல்ல வார்த்தை
களால் அவருடைய வார்த்தையை உண்மையாகவும் அவர் மனதை
கோபத்திலிருந்து நீங்கியதாகவும், செய்து தங்கள் இருப்பிடத்தி
ற்குச் சென்றார்கள்.

६१ विघ्नोऽत्रेति विसृज्यदक्षिणदिशं प्राप्तेमुनौ पश्चिमां

कुर्वत्युग्रतपोऽम्बरीपनृपतिर्यष्टुं दिनेशान्वयः ।

नष्टे यज्ञपशौ स तत्प्रातिनिधिं विक्रीयगोभिर्नरं

तस्याऽऽयान्निकटंवृचीकज शुनश्शेपं रथेनाऽऽनयन् ॥

இவ்விடத்தில் இடையூறுவென்று தெற்கு திசையை விட்டு
மேற்கு திசையை யடைந்து, விசுவாமித்திரர் கடோரமாய் தவம்
செய்யும்பொழுது, சூரியகுலத்திலுதித்த அம்பரீஷ அரசன் யாகபசு
காணாமற்போக அதற்கு பதிலாக ரிசீகரின் புத்திரான சுனச்சே
பனை அநேக பசுக்களைக் கொடுத்து யாகம் செய்வதற்காக, விலைக்கு
வாங்கி ரதத்திலேற்றி அழைத்துக்கொண்டு, அம்முனியின் சமீபம்
வந்தான்.

६२ स्वसीयं स विमोचयन्यममुखात्त्यक्तं पितृभ्यां मुनिः

भूपं प्रापयितुं च यज्ञफलं गाथे उभे इन्द्रगे ।

यूपं प्राप्य सुवाचयन्नतिमुदं कुर्वन्द्वयो स्वाऽऽत्मजान्

कोपं प्राप्य शपन्वचोऽकलयतोऽकार्षीच्चिरं सत्तपः ॥

பால்காண்ட்:

தாய்தந்தைகளால் விடப்பெற்ற சகோதரியின் புத்திரனை எழு
னுடையவாயிலிருந்து விடச்செய்யவும், அம்பரீஷனுக்கு யாக பல
னைக் கொடுக்கவும் கருதி விசுவாமித்திரர் இந்திரன், உபேந்திரன்
இருவர்களைப்பற்றிய இரண்டு மந்திரங்களை யூபஸ்தம்பத்திலிருந்து
சுனச்சேபனைச் சொல்லச் செய்து, அத்தேவர்களுக்கு சந்தோஷத்
தைக் கொடுத்து தன் வார்த்தையைக் கேட்காத தன் புத்திரர்களை
(வசிஷ்டபுத்திரர்களைப்போல்) கோபித்து, சபித்து வெகுகாலம்
மிகுந்த தவத்தைச் செய்தார்.

६३ प्राप्तावर्षसहस्रके स ऋषितां सष्टाव्रतान्तेसरः

प्राप्तां मूर्तमिवान्तराय मतनुप्रेम्णाऽऽनयन्मेनकां ।

भुक्त्वा तां दशवत्सरान्खसदने स्मृत्वा मनस्यज्ञतां

श्रीमान् सत्तप आचात्सुरभियं कुर्वन्महत्त्वप्रदं ॥ ७० ॥

ஆயிரவருஷம் சென்றதும், பிரம்மாவினிடமிருந்து ரிஷி என்ற
பெயரைபெற்று தவத்தின் முடிவில் உருவங்கொண்ட இடையூறு
போல் குளத்திற்கு வந்த மேனகையை அதிக அன்புடன் ஆலயத்
திற்கு அழைத்து, பத்து வருஷம் சுசித்து, முட்டாள் தனத்தை மன
தில் நினைத்து, விசுவாமித்திரர் மகாரிஷி என்ற பெயரைப்பெற்று,
தேவர்கள் நடுங்கும்படி நற்றவம் செய்தார்.

६४ रंभां लोभयितुं स्व मात्तपसं प्राप्तां हिमाद्रौ सुर

प्रेष्यांकोकिलरूपिणाद्युपतिनाक्रामेन चानुद्रुतां ।

कृत्वाबाह्यणपावितां च दृषदंक्रोधं कुलघ्नं ततः

सत्यज्यश्वासितं चकारपरमं भीममहर्षिस्तपः ॥ ७१ ॥

ஹிமாசலத்தில் தவம் செய்யும் தன்னை, ஆசையை அடையும்படி
செய்யவந்த குயிலின் உருவம் பெற்ற இந்திரானுலாம், மன்மதனூம்
பின் தொடர்பெற்ற இரம்பை என்ற தேவதாசியை, சிலையாகவும்
வசிஷ்டரால் பரிசுத்தமாகவும், செய்து அதன் பிறகு குலத்தைக்
கெடுக்கும் குரோதத்தையும் போக்கி மூச்சவிடாமல் மிகவும் பயங்
கரமான தவத்தை விசுவாமித்திரர் செய்தார்.

௬௫ यावद्वर्षसहस्रं मुत्तमगुणं वाचंयमत्वं भजन्
 त्यक्तवोदग्दिशमास्थितोऽथहरितं प्राचीं तपस्यन्मुनिः ।
 इन्द्रायार्थित ओदनं च स ददत्सक्षुत्सुरैः प्रापितः
 ब्राह्मण्यं चिरकांक्षितं बहुमतो ब्रह्माऽऽत्मजेनाभवत् ॥

வட திசையைவிட்டுப் பிறகு கிழக்கு திசையை அடைந்து,
 மேலானமௌன குணம்பெற்று, ஆயிர வருஷம் தவம்செய்து, விசு
 வாயித்திரர் பசியால் வருந்தி இந்திரனால் வேண்டப்பெற்று அவன்
 பொருட்டு உணவை அளித்த, வெகுகாலமாய் விரும்பிய பிராமணத்
 தன்மையை தேவர்களிடம் பெற்று, வசிஷ்டராலும் வெகுமதிக்கப்
 பெற்றார்.

௬௬ राम त्वद्गुरु रेप वीर्यसदनं सर्वास्त्रवेत्तेति च
 स्वाऽऽचार्यस्तुतवैभवं स मिथिलानाथो निवद्वांजलिः ।
 त्वत्कीर्तिं भगवन्पिवन्नविरतः को नेति संप्रीणयन्
 श्रोद्रक्ष्यामि विभातइत्यथ गृहं सप्रेम तं प्रापिपत् ॥

ஹேராமா! உன்குருவான விசுவாயித்திரர் பலத்திற்கு இருப்பி
 டம். எல்லா அஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர் என்று தன் ஆசார்யரால்
 புகழ்ப்பெற்ற பெருமை வாய்ந்த அம்முனியை, மிதிலாதிபதி அஞ்ச
 லி பந்தம் செய்து, ஹே சுவாமி! தங்கள் புகழைக்கேட்டு போது
 மென்று திருப்பி அடைந்தவன் யார் என்று சொல்லி ஸந்தோஷ
 மடைவித்தப் பிறகு நாளேக்கரையில் பார்க்கிறேன் என்று அன்பு
 டன் வீட்டிற்கு அனுப்பினான்.

௬௭ त्वच्चापस्यादिदक्षयादशरथ प्रेमाऽऽत्मजावागतौ
 शीघ्रदर्शय चापमित्यभिभिहित स्तं प्रत्यवादीनृपः ।
 देवैरुद्ररासनं स्वदयिते त देवरातेऽर्पितं
 राज्ञां सन्निकषायितं बलवतां तद्वंशजैरर्च्यते ॥ ७४ ॥

ஹே அரசே! உன் வில்லைப் பார்க்க விரும்பி, தசாதமைந்தர்கள் வந்தார்கள். அவர்களுக்குச் சிக்கிரம் வில்லைக்காண்பிவிக்கவேண்டும் என்று சொல்லும் விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து, ஜனக மகாராஜன் பதில் சொல்லுகிறான். பலமுள்ள அரசர்களுக்கு உரைகல் போன்ற சிவதனுசை தேவர்கள் தங்களுக்குப் பிரியமான தேவராதனிடத்தில் கொடுத்தார்கள். அவனுடைய குலத்திலுதித்தவர்கள் அதைப் பூசித்திருக்கிறார்கள்.

यज्ञार्थं कृपताऽवनिं हलमुखात्सीताऽधिलब्धामया
कन्या सेयमयोनिजेति भगवन्वीरत्वशुल्का कृता ।
चापाऽऽकर्षण भग्नभूमिपतयः क्रुद्धाः खलानिर्जिताः
रामश्चेन्नमयेद्धनुर्ममसुतां तस्मै प्रदद्यामिति ॥ ७५ ॥

ஹே பகவானே! சயனமாகம் செய்ய பூமியை உழுதும் பொழுது கலப்பையினுடைய நுணியிலி ருந்துக் கிடைத்த சீதையை அபோனிறை என்று நினைத்து, பலப்பந்தயம் வைத்தேன். வில்லை வளைத்துக் தோர்வை அடைந்த அரசர்கள் கோபங்கொண்டு துவட்டத்தனம்செய்ய, அவர்களை ஜபித்தேன். ராமன் இந்த வில்லை வளைத்தால், என் பெண்ணை அவனுக்குக் கொடுப்பேனென்று சொன்னான்

६७ पञ्चाश च्छतराजसेवकसमानीतां समुद्धाटयन्
मंजूषा मृपिशामनेन स धनुर्मध्ये गृहीत्वाद्रुतं ।
रामः पूरणकाम एव कुतुकादारोपयन्मंजयन्
व्यक्रीणान्नृपसंध्वसेन धरणः पुलीं सदस्याऽऽशयं ॥७६॥

ராமன் விசுவாமித்திரருடைய உத்திரவால், ஐயாயிரம் சேவர்கள் கொண்டு வந்த பெட்டியைத்திறந்து, சிக்கிரம் வில்லை நடுவில் பிடித்து, வளைக்கவேண்டுமென்று விரும்பி சுந்தரராஷ்டிரமாய் அதில் நர்னைப் பூட்டி ஒடித்து அரசனுடைய (மாப்பிள்ளை கிடைக்காத) பயத்தை யும், சீதையையும், சபையோர்களின் மனதையும், ஆச்சர்யமாய். விலைக்குவாங்கினார்.

रामाय क्षितिजां प्रदातुमनघां वीर्याऽऽर्जितां साऽऽशयः
 त्वानेतुं समुहद्रुणं दशरथं वैदेह आत्माऽऽस्पदं ।
 विश्वामित्र सहायता मुपगतिं तत्पुत्रयो ज्ञापयन्
 चापतोदन माशुगान्स्वसचिवान्साकेतगान्प्राहिणोत् ॥

பலத்தால் கிடைத்த குற்றமற்ற சீதைபை, ராமனுக்குக் கொடு
 க்கவிரும்பி ஜனக மகாராஜன் தசரதரிடத்தில் அவருடைய புத்திரர்
 கள் விசுவாமித்திரருடன் இவ்விடம் வந்திருப்பதையும், யில்லை முற்
 த்ததையும் தெரிவித்து இஷ்டமித்திரர்களுடன் அவரை தன் இருப்
 பிடத்திற்கு அழைத்து வரும்படி, சேக்கிரகத்பெற்ற தன் மந்திரிகளை
 அயோத்திக்கு அனுப்பினார்.

६८ दूतैर्मौथिल भूपतेरभिमतं साकेतसंप्राड्विदन्
 सामात्य सुमतिं प्रशस्तमनघं तस्यान्वयं चिन्तयन् ।
 उद्राहं चिरकांक्षितं विधिकृतं पुत्रस्य संश्रावयन्
 श्वोयात्रेति वदन्जनान्पुरभवान्प्राहर्षय चत्क्षणं ॥ ७८ ॥

ஜனக மகாராஜனுடைய அபிப்பிராயத்தை அவனுடைய தூதர்
 களால் அறிந்து தசரதமன்னன் மந்திரிகளுடன், ஜனகவம்சத்தை
 வித்வான்கள் போற்றுகிறார்களென்று நினைத்து, வெகுகாலமாய்
 விரும்பினதும், தெய்வத்தால் கிட்டினதுமான புத்திரனுடைய
 விவாகத்தைக் கேட்கும்படி செய்து, நாளைதினம் விவாகயாத்திரை
 என்று சொல்லப்பட்டனத்தின் ஜனங்களை அதேதருணத்தில்
 சந்தோஷமடைவித்தார்.

६९ आदाय द्रविणंमहद्भनभृतः पुंसः पुरोयापयन्
 सेनाभिश्चतुरंगिणीभि रमितो वीतो दशस्यन्दनः ।
 संप्राप्त स्तुसुहृद्रथेन मिथिलां तद्वह्मभेनार्चितः
 तत्पुत्रीकरपीडनायसुखित स्तत्राध्यवात्सीन्निशां ॥ ७९ ॥

கஜானு வேலைக்காரர்களை மிகுந்த பொருளை எடுத்துக்கொண்டு முன்போகச்செய்து, நான்கு விதசேனைகளால் நான்கு புரமும் சூழப் பெற்று, தசரத அரசன் சினேஹிதர்களோடு ரதத்திலேறி, மிதலை வந்து, ஜனகரால் பூஜிக்கப்பெற்று, அவன் பெண்ணின் கல்யாணத்திற்காக சுகமாய் அவ்விடத்தில் அன்றிரவைக் கழித்தார்.

७० वैदेहं सकुशध्वजं समितिगं प्राप्तोरघूणांवरः
सप्रेयान्स्वकुलस्य शुद्धिममितां संवेदयिष्यन्निव ।
धर्म्यानामनुवंशजान्गुरुमुखादास्याऽऽत्मजं व्याहरन्
आचरुयौ तनुजे प्रदेहि सुभगेस्वस्यात्मजाभ्यामिति ॥

குசத்வஜனுடன் சபையிலிருக்கும் ஜனகரை, தசரதர் சினேகிதர்களோடு அடைந்து, தன் குலத்தின் அளவற்ற சுத்தியைத் தெரிவிப்பவர்போல், மனுமுதல் தன் புத்திரர்கள் வரை தர்மத்திலிருந்து தவறாதவம்சத்தினர்களே, குருவின் மூலம் தெரிவித்த, உன்னுடைய பெண்களைத் தன் புத்திரர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று, சொன்னார்.

७१ वंश्यान्तान्निमिपूर्वजान्स्वपरजान्पूर्यामिथे राजनं
सांकाश्ये धनुषे सुधन्वविजयं तत्रानुजस्थापनं ।
उक्त्वाप्राह विदेहजो दशरथं गोदानकं पित्र्यमे
नान्दीकर्म ततस्वृतीयदिवसे वैवाहिकं कुर्विति ॥ ८१ ॥

நிமிழுதல் தான் வரையிலும், தன் குலத்திலுதித்தவர்களையும், மிதி என்ற அரசன் மிதலையைச் சம்பாதித்ததையும், சாங்காச்ய தேசத்தில் சிவதனுசுக்காக சுதன்வா என்ற அரசனை ஜயித்து, அவ்விடத்தில் தம்பியை இருங்கவைத்ததையும் சொல்லி, ஜனகர், இன்றைக்கு மகாநக்ஷத்திரத்தில் சமாவர்த்தனமென்ற கோதானகர்மாவையும், நார்தீசிராத்தத்தையும், இதிலிருந்து முன்னரவது தினத்தில் விவாகத்தையும் செய்விக்கவேண்டுமென்று, தசரதரிடம்வேண்டினான்.

௩௨ சுவாதுஷ் குசுதவ்யசுதநயே புத்ரான்தராப்யா ஸ்வய்
 தாது பூர்ணமனாரத்யம் குசிகஜந்நாட்மஜாஸஸாஸிதம் ।
 வீதேஹ் ச ததாஸஸ்திவதி த்ரதிவதந்நேஹே திதூந்ரீணயந்
 புத்ராணா ஸ ஸுதிஸுதகாரமுதிதோ தோதாந திஸுவாகுஜஃ॥௮௨॥

வசிஷ்டர், விசுவாமித்திரர், இவர்களால் உத்திரவு செய்யப்பெ
 ற்று, தானே தன் சகோதரனான குசத்வஜவனுடைய பெண்களை,
 மற்ற புத்திரர்களான பரதசத்ருக்னர்களின் பொருட்டு கொடுக்க
 நினைக்கும் ஜனக மகாராஜனை, அவ்விதமே ஆகட்டுமென்று சொல்லி
 தசரதர், ரிஷிகளுடன், கிருகத்தில் பித்ருக்களைப் பீடுதெய்வித்து,
 சந்தோஷமாய் புத்திரர்களுக்கு சமாவர்தனமென்ற கோதானகர்மா
 வைச் செய்தார்.

௩௩ சுவஸீயேக்ஷணவாஞ்சயா துதமுபாயாத் யுதாஜிந்ரூபம்
 பூஜ்யகேகய ராஜஸூநுமஜஜே சம்பூஜயத்யாட்மஜைஃ ।
 சயுக்தே க்ருதகௌதுகே ஜநகஸந்திதே த்ரதிதே த்ரணம்
 சேதே த்ரேத யுணேவசிதே முநிநாஸகாரிக்ரிக்யௌதாஹிகீ ॥௮௩॥

சகோதரியின் புத்திரனான பரதனைப் பார்க்கவிரும்பி சீக்கிரமாய்
 சமீபம் வந்த, பூசிக்கத்தகுந்த கேகயமன்னனின் மைந்தனான
 யுதாஜித அரசனை, நற்குணம்பெற்ற தசரன் பூஜித்தா, விவாகாங்கமாய்
 பிரதி சாங்காட்டிக்கொண்ட புத்திரர்களோடு, ஜனகருடைய உத்திர
 வால் இஷ்டமித்திரர்களுடன், கல்யாணமண்டபத்தில் பிரவேசிக்க
 வசிஷ்டமுனிவர் விவாக காரியம் செய்வித்தார்.

அநா வாஜ்யஸமேதितே த்ரமுதிதே சீதோநீகாஸாண்டவீஃ
 கந்யா ஸஸுதகீரீகா இயமதி த்ரீத்யா ஸுபிதாஸுபிதாஃ ।
 ராமாதா ஸஸஹஜா உதூஹவிதிநா தாரியா துரோஸஸமதாஃ
 அநதா முதமீயு ர்வரததே ஸஸமுக்தபுஷ்டே ஸஸுதாஃ ॥ ௮௪॥

அக்கினி ஆஜ்யாஹுதியால் விருத்தியடைந்து, சந்தோஷமடைய தங்கள் பிரதவால் கொடுக்கப்பெற்ற, சீதை, ஊர்மிளை, மாண்டவி, சுருதகீர்த்தி என்ற கண்ணிகைகளை ராமன் முதலிய சகோதரர்கள் விதிப்படி ஊவாகம் செய்துகொண்டு பெரியோர்களுக்கு ஸம்மதமாக தேவர்களால் புஷ்பவருஷத்துடன் துதிக்கப்பெற்று, வணங்கி, சந்தோஷித்தார்கள்.

७४ निर्वर्त्योत्सवमागते कुशिकजे प्रालयशैलं द्रुतं
स्वीकृत्यातनुयौतकं दशरथः पुत्रैः स्सभायैः स्ततः ।
साकेतं प्रतिनिर्गतः कटुरुतां पश्यन्पतत्यावलिं
मार्गैःसव्यगतीन्मृगांश्च गुरुणाविदाशुभंतद्वयं ॥ ८५ ॥

கல்யாணத்தை முடித்து, விசுவாமித்திரர் சீர்கிரம் இமயமலை செல்லவும், தசரதர், மனைவிகளுடன் கூடிய புத்திரர்களோடு, மிதிமையிலிருந்து, அயோத்திக்குப் பிரயாணம் செய்து வழியில் கடோரசப்தம் பெற்ற பாஷிகளின் கூட்டத்தையும், வலம் வரும் மிருகங்களையும் பார்த்து அசுபத்தையும் அதன் விலக்கையும், குரு மூலம் அறிந்தார்.

भूमिं कंपयति प्रवाति पवने दिङ्मण्डलेऽन्तर्हिते
ध्वान्तैः कर्मविमोहितेऽखिलजने क्षतान्वयस्यान्तकः ।
अंसेतीक्ष्णधुरं दधच्च परशुं विद्युद्गण प्रोज्ज्वलं
रामं कोसलजा सुतं भृगुसुतो रामो बभापेक्रुधा ॥ ७६ ॥

பூமி நடுங்கும்படி காற்று வீச, இருளால் திசைகள் மறைய, எல்லா ஜனங்களும் வேலைசெய்யத் தெரியாமல் இருங்க, அரசர்களின் குலத்திற்கு எமன் போன்றவனும், மின்னல்களின் கூட்டம் போல் விளங்கும் கூர்மையான துணிபெற்ற கேடரளையைத் தோளில் தரித்தவனும், பிருகுவின் புத்திரனுமான பாசராமன், கௌசல்யாராமனைப்பார்த்து சினந்து உரைத்தார்.

௩௫ त्वष्टा निर्मित मात्तसारमखिल क्षेमकरं शंकर
 श्रीपत्यो धनुषो द्वयं विवदतो राघं हरे हुंकृतेः ।
 भग्नमैथिल हस्तगंयदधुना राम त्वया खण्डितं
 त च्चेदन्यद्वर्चिकगामि भवता पूर्येत योत्स्ये त्वया ॥ ८७ ॥

(பலத்தில்) விவாதம் செய்து கொள்ளும் சிவன், விஷ்ணு, இவர்களுக்கு எல்லா உலகங்களுக்கும் சேஷமமளிக்கும்படி, விசுவகர்மாவால் சிருஷ்டித்துக் கொடுக்கப்பெற்ற இரண்டு தனுசுகளில், சிவ தனுசு, ஹரியின் ஹும்பகாரத்தால் முறிந்து, ஜனகனுடைய கையிலிருந்து இப்பொழுது உன்னால் ஒடிந்தது. மற்றொரு விஷ்ணு தனுசோ, ரிசேகமுனியை அடைந்தது. (ஹேராமா!) அதை நீ வளைத்தால் உன்னுடன் யுத்தம் செய்வேன்.

௩௬ इत्युक्तिं भृगुनन्दनस्य परुषां श्रुत्वाऽऽर्य यत्त्वत्कृतं
 क्षत्राणां निधनं क्षमं पितृवध प्राप्तप्रकोपस्य तत् ।
 किं वीर्येण विनाकृतोऽहमिति तद्वस्ताद्वहीत्वा धनुः
 शीघ्रं त द्विनमय्य तत्र च शरं रामोऽकरो त्सज्यकं ॥

இவ்விதம் கடோரமான பாசராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, கௌசல்யாராமன் ஹே அய்யா! தாங்கள் செய்த கூத்தரியசம்ஹாரம் பிதாவின்வதத்தால் உண்டான கோபத்திற்குத் தகுந்தது. நான் பலமற்றவனு என்று, அவருடைய கையிலிருந்து வில்லைப்பெற்று, சீக்கிரம் அதை உளைத்து, அதில் பாணத்தை நாண்கயிரோடு தொடுத்தார்.

विप्रत्वात्कुशिकाऽऽत्मजस्य भगिनी पुत्रात्मजत्वा न्नमे
 वध्य स्त्वं मम मार्गणो न विफलः किं लक्ष्यमस्येति सः ।
 रामेणाभिहितो भृगो स्तनुभवो लोकान्तपस्याऽऽर्जितान्
 पश्यन्वाणहतान्जगाम तपसेतूर्णं महेन्द्राचलं ॥ ८९ ॥

“பிராமனானுயிருப்பதாலும், விசுவாமித்திரரின் சகோதரியின் பேரனானுயிருப்பதாலும் உன்னை வதம் செய்யமாட்டேன். என் பானமும் வீணாகாது. இதற்கு எது குறி”யென்று கௌசல்யா ராமன் சொல்லும்பொழுது, பரசுராமன் தவத்தால் சம்பாதித்த உத்தமலோகங்கள் ராமபாணத்தால் அடிபெற்றதைப் பார்த்து, தவம்புரிய மஹேந்திராசலத்திற்குச் சீக்கிரம் சென்றார்.

७७ विष्णुस्त्रं विजयप्रदं जलपतौ विन्यस्य भीतं पुनः
जातं तात मुपाऽऽनयन्सपृतनं हृष्टः प्रविष्टः पुरीं।
रामो भ्रातृभि रर्चितः पुरजनै राशंस्यमानो ऽखिलैः
वृत्तै र्सन्महितै र्गुरुन्सविनयः प्रारंजयद्वेऽस्मिन् ॥९०॥

வெற்றி கொடுக்கும் விஷ்ணுவின் அஸ்திரத்தை, வருணனிடத்தில் வைத்து, பயந்து மறுபடி பிறந்த பிதாவைச் சைனியங்களுடன் அழைத்துக்கொண்டு, ராமன் சந்தோஷமாய் பட்டணத்தில் பிரவேசித்து, எல்லா ஜனங்களாலும் சிலாகிக்கப்பெற்றும், பூஜிக்கப்பெற்றும், தம்பிகளுடன் வணங்கி பெரியோர்கள் சிலாகிக்கும் நன்னடைகளால் அரண்மனையில் பெரியோர்களை பிரீதி அடைவித்தார்.

पित्रा केकयराजवेश्म भरते संप्रापिते सानुजे
राम ससानुज आवहन्गुरुवचो मूर्ध्नौ प्रजारं जयन्।
सौधे सौख्यविधायके दयितया साकं चिरं संवसन्
राम स्तोषमदोषमन्त रतनो दन्योऽन्य वेद्यं रहः ॥९१॥

பரதன் பிதாவினால் கேகயராஜனுடைய அரமணையைத் தம்பி சத்ருக்ஷனுடன் அடைய, ராமன் தம்பியான லக்ஷ்மணனுடன், பெரியோர்களின் உத்தரவைத் தலையால் தரித்து, ஜனங்களை ரஞ்சித்து சுகம் கொடுக்கும் உப்பரிசுகையில் மனைவியோடு, வெறுகாலம் வசித்து, ரகசியத்தில் ஒருவருக்கொருவர் அறியத் தகுந்த ஆனந்தத்தைக் குற்றமற மனதில் அடைந்தார்.

विद्वन्मोदकरे रघूत्तम कृपा संदायके प्रापके
 वांछार्थानतिदुर्घटान्करतलं रामायणे सुन्दरे ।
 पुण्यं बालचरित माशुपठतामज्ञत्वसंपादितं
 पापं दूरगतं विधाय हृदये रामो विभात्यन्वहम् ॥ ९२ ॥

வித்வான்களுக்கு சந்தேகாஷ்மளிக்கும், ராமனுடைய கிருபையைக் கொடுக்கும், கிடைக்காத விரும்பிய பொருளையும் கையை அடைவிக்கும், சுந்தரராமாயணத்தில் புண்யமான பாலகாண்டத்தைப்படிக்கிறவர்களின் அறியாமல் செய்த பாபத்தைச் சீக்கிரம் தூரத்தில் விலக்கி, அவர்களின் மனதில் தினந்தோறும் ராமன் விளங்குகிறார்.

प्राप्त जानकी यं सा सुब्रह्मण्य कुटुंबिनी ।
 तत्कृते रामचरिते बालवृत्त मुदीरितम् ॥ ९३ ॥

சுப்பிரமணியனுடைய மனைவி ஜானகி ஈன்ற, சுந்தரம் இயற்றிய, சுந்தரராமாயணத்தில், பாலகாண்டம் பூர்த்தி அடைந்தது.

பாலகாண்டம் முற்றிற்று.

अयोध्याकाण्डः प्रारभ्यते

அயோத்தியாகாண்டம்.

१ प्राप्तो मातुलगेह मश्वपतिना संलाकितः पुत्रवत्
 शत्रुघ्नेन समान्वितोऽथ भरतो वृद्धं स्वतातं सरन् ।
 पिताऽस्सारि सुखोषितेन सततं वर्षीयसा प्रोषितः
 सुग्रीतेन सुतेषु वीर्यनिलय श्रीरामजुष्टेन च ॥ १ ॥

பிறகு அம்மான் வீட்டுக்குச் சென்ற பரதன், சத்துருக்கள்
 னோடு கூட, கேகயராஜனால் புத்திரன்போல் வாலனை செய்யப்
 பெற்றும், வயது சென்ற தகப்பனரை நினைத்து இருப்பதுபோல்,
 வயது முதிர்ந்து சுகமாயிருப்பவரும், புத்திரர்களிடத்தில் அன்பு
 பெற்றவரும், பலத்திற்கு இருப்பிடமான ராமனால் பணிவிடை
 செய்யப் பெற்றும், தசரதர் அயலூர் சென்ற பரதனை எப்பொழு
 தும் நினைத்தார்.

२ वीक्ष्य प्रेम महत्तरं पुरभुवां ज्येष्ठे गुणावेष्टिते
 पुत्रे स्वीय जरां विचिन्त्य नितरां भीदायकोत्पातकान् ।
 रामाय स्वसुन्धरां चिरभृतांदातुं निवद्धस्पृहः
 सामन्तान्तरपुंगवा न्दशरथो द्रागानयत्स्वान्तिकम् ॥ २ ॥

பட்டனாத்தின் ஜனங்களுக்கு நற்குணம் பொருந்திய முத்த
 குமாரனிடத்தில் அதிக அன்பையும், தன் கிழக்கனத்தையும்,
 பயத்தைக்கொடுக்கும் அபசகுனங்களையும் பார்த்து, ஆலோசித்து,
 வெகு காலமாக அரசு செலுத்திய தன் பூமியை ராமனிடம்
 கொடுக்க விரும்பி, தசரதமகாராஜன் சுற்றத்தரசர்களையும், பெரிய
 மனிதர்களையும், சீக்கிரம் தன் சமீபத்தில் வரவழைத்தார்.

३ श्रीमान् कोसलनायको नगरजान् प्राप्तार्हणान्विष्टं
 प्रापय्य स्वाचिकीर्षितार्थं मतनु प्रेम्णाऽखिलैवाञ्छितं ।
 न्याय्यं तन्निरवद्य मात्मकुलजैः प्राणानिव प्रीणितान्
 सौमुख्येनानिवेदयन् द्विगुणित प्रीतीन्चकाराऽऽश्रितान् ॥

கோசல மன்னன் பட்டனாத்தின் ஜனங்களை, மரியாதையுடன் ஆசனத்திலமர்த்தி, எல்லோர்களும் விரும்பினதும், அதிக அன்போடு தான் செய்யத் தீர்மானித்ததுமான குற்றமற்ற ராம பட்டாபிஷேகத்தை, நீதிக்கு அனுகுணமென்று தன் முன்னோர்களால் தங்கள் பிரானாங்களைப்போல் பிழி அடைவிக்கப்பெற்ற அவர்களிடம், சுமுகமாய் தெரிவித்துத் தன் அபிமானிகளை இரண்டு பங்கு சந்தேகமடைவித்தார்.

त्यक्त्वा मां विगतापराध मचिरं किं वाञ्छथे त्यात्मजं
 पृच्छन्तं प्रभु मात्मनः प्रकृतयश्चन्दस्वमित्यब्रुवन् ।
 राजन् ते तनयो गुणैश्च निलयो वीर्योच्छ्रयैकालयः
 रामोऽद्यैव विधीयतां नृपपदे माभू द्विलंबोऽप्यणुः ॥

“குற்றமற்ற என்னை விலக்கி, என் புத்திரனை சீக்கிரம் ஏன் விரும்புகிறீர்கள்?” என்று வினவும், தங்கள் எஜமானனிடம் நகர வாசிகள், “ஹே அரசே! நற்குணங்களின் கூட்டத்திற்கு இருப்பிடமும், மிகுந்த பலத்திற்கு ஒரேயிடமும், தங்களின் புத்திரனுமான ராமனை இப்பொழுதே சிம்மாசனத்தில் விற்றிருக்கச் செய்யவேண்டும். கொஞ்சங்கூட தாமதம் வேண்டாம்,” என்று தங்கள் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்கள்.

३ वाक्यं साजलिवन्ध मात्मपुरगैः प्रोक्तं प्रियेणाऽऽदत्
 संभारान्गुरुशासनेन नृपतिः पुत्राभिपेक्षोचितान् ।
 प्रापय्याग्निगृहं जगत्कुशलदं रामं सुमन्त्रेणतं
 स्वस्याभ्याश मुदारवृत्त मवदी दित्यात्मकामं रहः ॥ ५ ॥

அஞ்சலிபந்தத்துடன் தன் நகரவாசிகள் சொன்ன வார்த்தையைப் பிரியமாக அங்கீகரித்து, தசரதபூபதி குருவின் உத்திரவால் புத்திரனுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்குரிய சாமான்களை, அக்கினிஹோத்திரசாலைக்கு அனுப்பி, உலகத்திற்கு சேஷமமளிக்கும் பெருந்தன்மை பெற்ற ராமனைச் சுமந்திரனால் தன் சமீப மடைவித்து, ரகசியத்தில் சொல்லப்போகிற வண்ணம் தன் விருப்பத்தை உரைத்தார்.

वत्सत्वं धुर मावहानवरतं भूमे धृतां पूर्वजैः ।

श्वः पुष्यान्वित वासरे सुकृतव नित्युक्तिं मुर्वीपतेः ।

श्रुत्वा हर्षं मुपागता प्रियवचो वक्त्रे च रामप्रसूः

प्रदाद्भूरि धनानि पौरजनता खेष्टान्सुरान्प्रार्चयत् ॥ ६ ॥

“பாக்யம் பெற்ற ஹே குழந்தாய்! முன்னோர்கள் எப்பொழுதும் செய்த பூமி பரிபாலனத்தை, நாளை புஷ்ய நக்ஷத்திரம் கூடிய தினமுதல் நீ செய்யவேண்டும்” என்று அரசனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ராமமாதாவான கௌசல்யை, சந்தோஷமடைந்து, பிரிய சமாசாரம் சொன்னவர்களுக்கு, மிகுந்தபொருளை சன்மான மளித்தாள். பட்டணத்தின் ஜனங்களும் தங்களின் இஷ்ட தெய்வங்களை பூஜித்தார்கள்.

४ जन्मक्षं परुष ग्रहै रुपहतं जाननिरीक्ष्याखिलान्

उत्पातान्महतीं विचिन्त्य विपदं रामं पुनश्चाऽऽनयन् ।

भूपरस्वाकृतकृत्यतां प्रकथयन्तद्राज्यसेकादृतं

विघ्नान्वारयितुं स्त्रियोपवसतिं रात्रौ चरेत्यन्वशात् ॥ ७ ॥

ஜன்ம நக்ஷத்திரத்தில் குரூர கிருகங்கள் பிரவேசிப்பதைத் தெரிந்து, அயோத்தியின் அரசன் எல்லா அபசகுனங்களைப் பார்த்து, மிகுந்த தீங்கை நினைத்து, ராம பட்டாபிஷேகம் நடக்காம லிருந்தால் ஜன்மஸாபல்யமில்லை என்று சொல்லி, ராமனை மறு படியும் அழைத்துவந்து, இடையூறுகளைத் தடுப்பதற்கு மனைவியுடன் இரவில் உபவாஸம் இருக்கவேண்டுமென்று, உத்தரவிட்டார்.

पितादेश निवेदनाय सविधं प्राप्तो जनन्या सुत
 क्षमाया चित्तदेवया मुदितया स्वाशीर्भि रामोदितः ।
 रामो वत्स ! भवत्सुखाय धरणीं प्राप्स्यामि तातादिति
 व्याहृत्या परितोषयन्ननुजनिं वेशमाऽऽययौ सीतया ॥ ८ ॥

பிதாவின்னுடைய உத்திரவைத்தெரிவிப்பதற்கு ராமன், தாயா
 ரின் சமீபம் சென்று, புத்திரனுடைய சேஷமத்திற்காக தெய்வத்
 தைத் தொழுது, சந்தோஷம் அடைந்த அன்னவளின் ஆசீர்
 வாசம் பெற்று, ஆனந்தித்து, தம்பி லக்ஷ்மணனை, “ஹே குழந்தாய்!
 உனது சுகத்தின் பொருட்டு தரணியைத் தகப்பனிடம் பெறப்
 போகிறேன்,” என்று சொல்லி, சந்தோஷமடைவித்து, மனைவியு
 டன் அரண்மனைக்கு வந்தார்.

५ वैदेही रघुनायकौ कुलगुरुं प्राप्त व्रतोपोषणौ
 कृत्वा तं विधिव हुतं रथगतं रथ्या जनै रावृताः ।
 संमृष्टा स्समलंकृता स्सालिल संसिकता विलोक्या ऽऽगतं
 राजा प्रेक्ष्य सभाजयन्परिषदं मुक्त्वा ययौ स्त्रीगृहं ॥ ९ ॥

சீதைக்கும், ராமனுக்கும் விருதத்தின் உபவாசத்தை விதிப்
 படி நடத்திவைத்து, சீக்கிரம் ரதத்திலேறி, சுத்தம் செய்து, ஜலம்
 தெளித்து அலங்கரித்து, ஜனங்கள் சூழ்ந்த ரதமோடும், விதி
 களைப்பார்த்து, வந்த குலகுருவைப் பூஜித்து, சபையைக் கலைத்து,
 தசரதர் அந்தப்புரம் சென்றார்.

६ रामो जुह्व दघापहं हवि रथो दीप्ते कृशानौ शुचिः
 तच्छिष्टं सह भार्यया प्रमुदितो भुञ्ज निजां देवतां ।
 ध्यायन्सन्कुशसंस्तरं च चरमे यामेनिशयास्तुतिं
 श्रुत्वावन्दिकृतां चकार नियमं सांध्यं विधिज्ञ स्तदा ॥

பிறகு ராமன் பரிசுத்தமாயிருந்து, விதியைத்தெரிந்து, அக்
னியை வளர்த்து, அதில் பாபந்தீர்க்கும் ஹவிசை ஓமம் செய்து,
அதின் சேஷத்தை சந்தோஷமாய் பாரியையோடு புசித்து, தர்ப்
பாசனத்தில் வீற்றிருந்து, தன் தெய்வத்தை தியானித்து, நிசை
யின் கடைசியாமத்தில் துதிபாடகர்களின் தோத்திரத்தைக்
கேட்டு, அப்பொழுது சத்யாவந்தனம் செய்தார்.

श्रुत्वोदन्त मिसं धरादिविपदां पुण्याह वोषं जनः

हृष्टो देवगृहेषु सौधशिखरेष्वभ्रंलिहेषु द्रुषु ।

वध्वा केतुपटान्मुहुर्दशरथं स्तुत्वा मिथोऽभाषत

श्रीरामो यदभूत्पाति स्तदधुना भाग्यं निजं वहिति॥११॥

இந்த சமாசாரத்தையும், பிராமணர்களின் புன்யாகவாசன
த்தின் சப்தத்தையும் கேட்டு, ஜனங்கள் சந்தோஷமடைந்து,
தேவாலயங்களிலும், உப்பரிகைகளின் சிகரங்களிலும், ஆகாய
மளாவும் மரங்களிலும், துவஜவஸ்திரங்களைக்கட்டி, அடிக்கடி
தசரதரைத் துதித்து, ராமன் அரசனாக ஆகப்போகிறதால் இப்
பொழுது நமது பாக்கியம் சிலாக்கியம் என்று, ரகசியத்தில்
பேசினார்கள்.

७ श्रुत्वा पौरजनस्य हर्षनिनदं प्रासाद मारुह्य सा

वीक्ष्या लंकृत पत्तनं निकटगां धार्तीं च तस्या मुखात् ।

ज्ञात्वा राज चिकीर्षितं विधिकृतामर्षाः स्वरुह्य क्रुधा

तत्सादेत्य शयान केकयसुतां इत्यब्रवीन्मथरा ॥ १२ ॥

பட்டணத்தின் ஜனங்களின் சந்தோஷ சப்தத்தைக்கேட்டு,
உப்பரிகையில் ஏறி, அலங்கரித்த பட்டணத்தையும், சமீபத்தில்
வந்த ராமனுடைய உபமாதாவையும், பார்த்து, அவள் முக
மாக அரசனுடைய தீர்மானத்தைத் தெரிந்து, தெய்வவசமாக
பொறாமை அடைந்து, கோபமாய் அதிலிருந்து இறங்கி, படுத்தி
ருக்கும் கைகேயினிடம் வந்து, மந்தரை சொல்லப்போகிற
விதம் தெரிவித்தாள்.

किं मूढे समुपास्थिते निरवधावक्ष्यदुः खे सुखं
 शेषे जागृहि मे वच शृणु सुतं खं पाहि मां संकटात् ।
 भर्ताते स शठो वृथा ह्यनुनयै दूरेत्वपोह्य द्रुतं
 सापत्नेय मतिप्रियं त मधुना राज्येऽभिषेक्ष्यत्यहो ॥१३॥

“ஹே அசுடே! அழியாத துக்கம் எல்லையற்றதாய் கிட்டி இருக்கும்பொழுது, ஏன் சுகமாய் தூங்குகிறாய்? விழித்துக்கொள், என் வார்த்தையைக்கேளு. என்னையும், தன்னையும், புத்திரனையும், கஷ்டத்திலிருந்து காற்கவேண்டும். உன் புருஷன் வஞ்சகன். வின் சமாதானம் சொல்லி, உன் புத்திரனை தூரத்தில் விலக்கி, மிகவும் பிரியமான சக்களத்தியின் புத்திரனைச் சீக்கிரம், இப்பொழுதே பட்டாபிஷேகம் செய்விக்கிறான். ஆச்சரியம்.”

८ श्रुत्वा प्रेमकरं वच श्रिरमतं रामाभिषेकान्वितं
 दृष्टामाभरणं निजं च ददतीं दास्याह तां कोपना
 उत्सृज्यैतदनर्घं मप्यधिगतं किं बालिशे हृष्यसि
 स्वारातेः कुशले महाभयकरे त्रायस्व न स्त्वज्जनान्॥१४॥

வெருகாலமாக விரும்பிய ராமபட்டாபிஷேகத்தோடு கூடிய சந்தோஷ சமாசாரத்தைக்கேட்டு, சந்தோஷம் பெற்று, தன் ஆபரணத்தையும் பெறச்செய்யும் கைகேயியைப் பார்த்து, கோப மடைந்து, கிடைத்த விலையற்ற ஆபரணத்தையும் அகற்றி, கூனி கூறுகிறாள். “ஹே முட்டாளே! அதிக பயத்தைக்கொடுக்கும் தன் சத்துருவின் செனக்கபத்தால் ஏன் சந்தோஷமடைகிறாய்? உன் பந்துக்களான எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்.”

सौमित्र्यौः प्रथमं स्तदीयस्सुहृ त्वत्पुत्रगन्ता ऽन्तिमः
 शिष्टो राज्यमना स्स एव भरत स्खस्याहित स्तं नयेत् ।
 रामो राज्यगतो विदेश मपि वा लोकान्तरं वा स्वयं
 दासी कोसल राजजां परिजनै स्मेविष्यसे तां चिरं॥१५॥

“சுமித்திரையின் புத்திரர்களில் முத்தவன் சக்களத்தியின் புத்திரனுக்குச் சிலைகிதன். இளையவன் உன் புத்திரனை அடைந்தவன். மீதியிருக்கும் உன் புத்திரனே ராஜ்யத்தை விரும்புவதால், ராமன், தனக்கு சத்ருவென்று, ராஜ்யம் பெற்றதும், அவனை தேசாந்தரத்திற்காவது, பரலோகத்திற்காவது அனுப்புவான். வெருகாலம் நீ தாசியாய், கோசல ராஜனின் மகளை, தன் பரிஜனங்களுடன் சேவிக்கப்போகிறாய்.”

रामो मे प्रथमः सुतोऽनुजसुहृत्कुब्जे वृधा तप्यसे
रामादन्वखिलं गमिष्यति सुतो नीत्येति तां भाषिणीं ।
वाण्याविष्टवचा अवोच दनघां कर्तुं स्ववश्यां पुनः
स्वामिन्यद्य तत्र स्नुषां व्यसनगां शोचामि संचिन्त्यतां ॥

“ராமன் என் முத்த குமாரன். சகோதரவாஞ்சையுள்ளவன். ஹே கூனி! நீ வினாய் வருந்துகிறாய். ராமனுக்குப்பிறகு, என் புத்திரனும் நியாயப்படி எல்லாவற்றையுமடையப்போகிறான்,” என்று சொல்லும் குற்றமற்ற கைகேயியைப் பார்த்து, கூனி வார்த்தையில் வாணி என்ற, வாக்கேதனியின் ஆவேசம்பெற்று, அக்கைகேயி தனக்கு வசமாகும்படி, மறுபடியும் சொல்லுகிறாள். “ஹே எஜமானி! இப்பொழுது துக்கமடைந்த அந்த உந்தன் மருமகளை நினைத்து, வருந்துகிறேன்.”

रामो राज्यं मवाप्नुयाद्यदि ततः सत्याऽऽत्मजस्तत्सुतः
त्वत्पुत्रो न कदाऽप्युपैष्यति महीं नूनं भवेन्निर्धनः ।
मातुल्याय वियोजितश्चिरमसौ न प्रेमपात्रं भवेत्
राज्यं प्रापय धर्मतस्तमितरं कान्तारं मद्यद्रुतं ॥१७॥

“ராஜ்யத்தை ராமன் பெற்றால் அவனுக்குப் பிறகு, அவனுடைய புத்திரனும், பேரனும், பூமியை அடையப்போகிறார்கள். ஒருகாலும் உன் புத்திரன் அடையப்போகிறதில்லை. நிச்சயமாய் பொருளற்றவனாய் ஆவான். வேகு காலமாக அம்மான் வீட்டிற்கு அனுப்பப்பெற்றதால், ராமனுக்கு அவன் அன்பனாகவும் ஆகமாட்டான். நியாயப்படி அவன் ராஜ்யத்தையும், சத்ருவை காட்டையும், இப்பொழுதே சீக்கிரம் அடைவிப்பாய்.”

९ वाक्यं स्वीयं मनर्थदं हित मिति स्वीकृत्य मत्प्रेयासि
 ब्रूहि त्वं मतदाय्युपाय मिति ता माभाषिणीं स्वामिनीं ।
 कुञ्जा ग्राह मनीषिणी शृणु पुरा प्रोक्तं त्वया प्रेमतः
 त्वद्भर्ता त मयुध्यतां वरचरप्रीत्यै रिपुं शंवरं ॥ १८ ॥

“திங்கைக் கொடுப்பினும் தன் வார்த்தையை பாங்காகப் பெற்று, என்னிடத்தில் அன்பு பெற்றவளே! உன் விருப்பம் நிறைவேறும்படி, உபாயத்தை உரைக்கவேண்டும்.” என்று சொல்லும் எஜமானியைப் பார்க்குது, புத்தி பெற்ற கூனி கூறுகிறாள். “முன் காலத்தில் நீ அன்போடு சொன்னதைக்கேளு. உன் புருஷன் தேவர்களின் பிரீதியின் பொருட்டு, சம்பராசுரனுடன் போர்புரிந்தான்.”

संग्रामेऽथ निशाचरैर्विरचिते सारथ्य चातुर्यतः
 रक्षन्त्या रिपुसंकटाद्भूत मसून्स्वस्य द्वि रानन्दतः ।
 यत्प्रादायि वरद्वयं स्वपतिना काले तदात्मेप्सिते
 स्वीकूर्या मिति तत्त्वया निपुणया विन्यस्तमास्तेऽद्य च ॥

“பிறகு ராக்ஷஸர்கள் செய்யும் யுத்தத்தில், தேரோட்டுவதின் திறமையால், சத்ருக்களின் சங்கடத்திலிருந்து, தன் பிரானைக் களை இரண்டு தடவை சீக்கிரம் காப்பாற்றியதால், உன் புருஷன் சந்தோஷமாய் கொடுத்த இரண்டு வரங்களையும், தான் விரும்பிய காலத்தில் பெறுவேனென்று, நிபுணையான நீ இப்பொழுதும் அப்படியே வைத்திருக்கிறாய்.”

तं सत्येन निवध्य मन्मथवशं सत्यं वदन्तं मुहुः
 प्रोक्ताथौ वृणुया स्तदन्यदाखिलं नेच्छ प्रियाऽऽलापिनि ।
 धैर्यं कुर्वधिकं मनस्यभिमत प्राप्तिं विनाऽऽनन्दना
 माभूरित्युपादिष्ट बुद्धि रविश त्कोपालयं कैकयी ॥ २० ॥

“ஹே பிரியமாய் பேசும் திறமை பெற்றவனே ! மன்மதனுக்கு வசமாக இருந்து, அடிக்கடி சமாதானம் சொல்லும் உன் புருஷனை, சக்திபக்தி இரக்கவைத்து, முன் சொன்ன இரண்டு வரங்களையும் பெற்றுக்கொள். அவைகளைத் தவிர மற்றவை எல்லாம் பெற விரும்பாதே. மனதில் அதிகமான தைர்யம் அடையவேண்டும். விருப்பத்தை அடையாமல் ஆனந்திக்காதே.” என்று புத்தி உபதேசம் பெற்ற கைகேயி, கோபகிருகத்தில் பிரவேசித்தாள்.

उत्सृज्याऽऽभरणान्यनर्घशयनं कान्तेप्सितं स्वसितं
रामं प्राप्त मरण्यभूमि मथवा मां प्राप्तलोकान्तरां ।
द्रक्ष्यस्यद्य जयो भवेद्यदि सुधी स्त्वां भूपयिष्याम्यहं
हेम्ना चे त्यभिधाय सेवकजनं राजस्यशेत क्षितौ ॥२१॥

விலைபற்ற ஆபரணங்களையும், படுக்கையையும், புருஷன் விரும்பும் தன் புன் சிரிப்பையும் விலக்கி, “ராமன் வனம் சென்ற தையாவது, நான் பரலோகம் சென்றதையாவது, ஹே புத்தி சாலியே ! இப்பொழுது பார்க்கப்போகிறாய். ஜயம் கிடைத்தால், தங்கத்தால் உன் அங்கத்தை, அலங்கரிக்கப்போகிறேன்.” என்று தாசியினிடம் சொல்லி, மன்னனுடைய மனைவி மண்ணில் படுத்தாள்.

राजा हर्ष महोदधौ निरवधौ मयः सुधी दुर्विधेः
कैकेयीं मृगराडिवातिनिविडं जालं दुराशां सरन् ।
श्रुत्वा भृत्यवचो धरा मथ शुचा प्राप्तां निरस्ताऽऽस्तरां
दृष्ट्वा द्विज उपेत्य सत्वर मतिप्रेम्णाऽभिमृश्याब्रवीत् ॥२२॥

புத்திசாலியான அரசன் எல்லையற்ற சந்தோஷ சமுத்திரத்தில் முழுகி, துரநிறுஷ்டத்தால் சிங்கம் மிகவும் நெருங்கிய வலையை நினைப்பதுபோல், துராகைபெற்ற கைகேயியை நினைத்து, பிறகு சேவகனுடைய வசனத்தைக் கேட்டு, துக்கத்தால் விரிப்பு அற்ற பூமியில் படுத்த மனைவியைப் பார்த்து, வருந்தி, வேகமாய் சம்பமடைந்து, மிகுந்த அன்பால் தடவிக் கொல்லுகிறார்.

रोगः किन्तु तनौ तव प्रियतमे शत्रुः करोति व्यथां
भैषज्येन निवारयामि भिषजां शौर्षेण वा सांप्रतं ।

कस्मै राज्य मपि प्रदापयसि मां कस्मै प्रवासं रुपा
यद्वाञ्छस्यपि तत्करोमि सुकृतै रामेण मे ते शपे ॥ २३ ॥

“ஹே அன்பு நிரம்பிய மனைவி! உன் சரிசூத்தில் துன்பம் செய்வது ரோகமா? அல்லது சக்ருவா? இப்பொழுதே வைத்யர்களின் மருந்தாலோ, அல்லது பலத்தாலோ அதை விலக்குகிறேன். எவன் பொருட்டு என்னை ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பிக்கிறாய்? எவன் பொருட்டு கோபத்தால் தேசாந்தர வாசத்தைக் கொடுப்பிக்கிறாய்? நீ அதை விரும்புகிறாயோ அதைச் செய்கிறேன்,” என்று என் புன்யங்களாலும், ராமனாலும் உனக்குச் சபகம் செய்கிறேன்.

११ पथ्यं पत्यभिधान मात्तकुतुका श्रुत्वा ५थ राज्याहत्तं
यदत्तं भवता पुरा वरयुगं राजन्वृणे तन्मुदा ।
शृण्वन्तु त्रिदशा इदं मम न चे दद्याः प्रहास्याम्यसून्
राज्यं स्वं भरताय देहि जटिलं रामं त्वरण्यं नय ॥ २४ ॥

நன்மை செய்யும் மன்னனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, பிறகு மகிழ்ந்த அரசன் மனைவி, அவரை நோக்கி, “ஹே அரசே! முன் காலத்தில் தான் கொடுத்த இரண்டு வரங்களைச் சந்தோஷமாய் வேண்டுகிறேன். தேவர்கள் இதைக் கேட்கவேண்டும். இதை எனக்குக் கொடுக்காவிட்டால், பிராணைகளைப் பரிகரிக்கப் போகிறேன். தன் ராஜ்யத்தை பரதனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். ராமனை ஜடைகளைத் தரிக்கச்செய்து, அரண்யத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும்,” என்று கூறினாள்.

१२ इत्युक्तिं पतिराप्रियस्य जननीमात्म प्रियाव्याहतां
श्रुत्वावन्नहतो महीधरश्च किलष्टः पतन्नप्यधः ।
संज्ञां प्राप्य चिरेण तामभिदधौ क्रूरे मतिं त्वीदृशीं
कोऽवादी त्ववगूढविप्रियकरोलोक प्रमोदापहां ॥ २५ ॥

துன்பம் தரும், தன் இன்ப மனை இவ்விதம் உரைத்த வார்த்தையைக் கேட்டு, அரசன், வஜ்ராயுதத்தால் அடிபெற்ற மலைபோல் மனம் வருந்தி, மண்ணில் விழுந்து, வெருநேரத்தில் நினைவுபெற்று, கைகேயியைப்பார்த்து கூறுகிறார். “தேற துஷ்டே! உனக்கு மறைவாக துன்பமளிக்க கருதி, எவன் ஜனங்களின் ஸந்தோஷம் கெடும்படி, இவ்விதம் புத்தியுரைத்தான்?”

रामो मे भरतादिप्रियतमशुश्रूपयोक्तेः कृतेः

इत्युक्तिश्च पुरातनी स्वकलिताव्यस्यारि किं मुग्धया ।

किंसाधुस्सचकारदुष्ट चरितं येनाद्य निर्वास्यते

कोब्रूयादहितं स्वदैवद्वयतत्तस्मिन्कृतं विना ॥ २६ ॥

“பணிவிடையாலும், சொல்லைக் கேட்பதாலும், இராமன் பரதனைவிட, எனக்கு அன்பில் மிகுந்தவன் என்று முந்திய உந்தன் சொல்லை தோ முட்டாளே! நீ மறந்தாயா? காட்டிற்கு விரட்டும்படி அச்சாது, இப்பொழுது என்ன குற்றம் செய்தான்? தன் தெய்வத்தினிடத்தில் பிழை கூறுவதுபோல், அவனிடத்தில் பிழை கூற நன்றி மறந்தவனைத் தவிர எவன் துணிவான்?”

सस्यं वारि विनाभवेत्स्वमशनं त्यक्त्वा भवेत्प्राणभृत्

त्यक्त्वाराமमहंमुहूर्तमपिनस्यां जीववान्पापिनि ।

त्वां राजस्तनयेत्यहोऽदु विपां स्वाभावदा माददे

मौख्यात्पूर्वमवुद्विन्नकिं मये वैधव्यतो भीस्त्व ॥ २७ ॥

“பயிர் ஜலமில்லாமல், உயிர் பிராணி உணவு இல்லாமல் இருக்கும், தோ பாவி! இராமனில்லாமல் முகூர்த்த நேரங்கூட நான் உயிரோடு இருக்கமாட்டேன். தன்னைக் கொல்லும்படி கொடிய விஷம்பெற்ற உன்னை, முட்டாள்தோ, மன்னன் மகளென்று, முன் மணம்புரிந்தேன். அடியே! உனக்கு விதவையின் தன்மையிலிருந்து பாபமில்லையா?”

त्यक्तव्येय मनर्थदा खलमतिः प्राप्नोमि तेऽङ्घ्री गती

माभून्नः कुलजे कुलेऽप्यपनयो निष्कल्मषे त्वत्कृतः ।

वर्षीयस्यधुना कृपा मशरणे प्राणप्रिये कुर्विति

प्रोक्ता प्राह गतत्पா பதிமசௌ வச்யா஽திவச்யோச்சகைஃ ॥

“திங்ளை விளைவிக்கும் இந்த தூர்எண்ணாத்தைதவிடு. உன் பாதங்களில் சரணமடைகிறேன். ஹே நற்குலத்தில் பிறந்தவனே! குற்றமற்ற நமது குலத்தில், உன்னால் கெட்டநடை வேண்டாம். வயது முதிர்ந்தவனும், கதியற்றவனுமான பிராண காந்தனிடத்தில் இப்பொழுது கருணைசெய்யவேண்டும்,” என்று சொல்லும் புருஷனைப்பார்த்து, வேலைக்காரிக்கு வசமாயிருக்கும் அக்கைகேயி வெட்கத்தைவிட்டு, உரக்கக் கூறினான்.

श्येनाय प्रददौ कपोतमावितुं मांसं खगात्रादपि

च्छिन्दन्शैव्यनृपो द्विजाय स ददौ नेलेत्वलर्को नृपः ।

अन्धायाऽऽहतसत्य आत्मतनुजे तद्वंशजोत्याहितात्

गोष्ठ्यैः स्वस्य समर्पितं कथमिदं राजन्जहासि स्वयं॥२९॥

“புறவைக் காப்பாற்றுவதற்கு, சைப்பனென்று மரசன் தன் சரீரத்திலிருந்து, மாமிசத்தைக்கூட அறுத்துக் கழுகுக்குக் கொடுத்தான். அவர்க்கென்று மரசன் ஸத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவதின் பொருட்டு, நேத்திரமற்ற பிராமணனுக்கு, தன் சரீரத்தில் பிறந்த கண்களையும் பிடுங்கிக்கொடுத்தான். ஹே அரசே! அவர்களின் வம்சத்தில் பிறந்த நீ, தன் மிகுந்த துன்பத்திலிருந்து, காப்பாற்றிவருங்குக் கொடுத்த இவ்வரத்தை ஏன் தானோ கெடுக்கிறாய்.”

त्यक्त्वा रामत्रिवासनं कथमपि प्राप्स्यामि नाहं मुदं

धर्म्यं वाऽस्त्वित्वाद मन्यथेति नृपते पुत्रेण मे ते शपे ।

इत्युक्त्वा विरतां स्त्रियं शठधियं पश्यन्स दीनोऽवदत्

नाऽऽदद्याद्भरतोऽपि रामरहितं राज्यं सुधी दुर्भगे ॥३०॥

“ஹே அரசே! இராமனுடைய வனவாஸம் நீதியிலிருந்து வழுவாமலிருந்தாலும், நீதியற்றதாயிருந்தாலும் அதைக்கவிர, எவ்விதத்திலும் சந்தோஷமடையமாட்டேன், என்று என் புத்திரன் பேரில் சபதம் செப்கிறேன்,” என்று சொல்லி ஓய்ந்த வஞ்சகியான மஹாவிபைப்பார்த்து, துபரமடைந்த தசரதர் சொல்லுகிறார், “ஹே துராசை பிடித்தவனே! புத்திரசாலியான பரகன் இராமனற்ற இராஜ்யத்தைப் பெறமாட்டான்.”

किं वक्ष्यामि मुदन्विता न्पुरजना त्रामोत्सवं प्रोत्सृजन्
 कौसल्यां सगुणां निरस्य विगुणा यत्सेविता तत्फलं ।
 प्राप्तं मे कृपणा विदेहतनया लोकान्तरं मां गतं
 श्रुत्वा राम मरण्यगं व्यसनगा स्वासंश्च हा हास्यति ॥

“ஸ்ரீ ராம பட்டாபிஷேகத்தை நிறுத்திவிட்டு, ஸந்தோஷமுள்ள பட்டணத்தின் ஜனங்களிடம் என்ன சொல்வேன்? நற்குணம் பொருந்திய கௌசல்யையை வெறுத்து, குணமற்ற உன்னை ஆதரித்ததால், இப்பயனைப் பெற்றேன். துக்கக்கத்தருங்க சீதை, இராமன் வனம் சென்றதையும், நான் பரலோகம் சென்றதையும் கேட்டுத் துக்கித்து, தன் பிராணான்களையும் இழக்கப் போகிறாள். அந்தோ!”

गच्छ त्वं वनमुग्रमित्यभिहितो राम स्सपद्यास्त्विति
 स्वीकुर्वन्शिरसा निदेश मथ स प्रेयादरण्यं मुदा ।
 यद्येप प्रवदेत्कुधा नतु वनं गच्छेय मित्युत्तरं
 स्यादेतात्प्रियदं विशुद्धहृदयो नैवाभिजानीत तत् ॥ ३२ ॥

“பயங்கரமான காட்டிற்கு, நீ போகவேண்டும், என்று சொன்னதும், இராமன் உடனே அப்படியே ஆகட்டுமென்று உத்திரவை சிரமேற்கொண்டு, ஸந்தோஷமாய் கானாகம் சென்று விடுவான். கோபத்தினால் காட்டிற்குப் போகமாட்டேன் என்று பதிலுரைத்தால், அது ஸந்தோஷமாகும். கபடமில்லாத நெஞ்சுள்ள அன்னவன் அதை அறியான்.”

सौख्येनातनुना निनीय समयं रामो वनस्थोऽधुना

कन्दान्स क्षुधितोऽप्यद न्सुतृपितो वार्याविलं संपिवन् ।

निद्रा मेष्यति भूरुहोऽतिकठिने मूले सशय्योचितः

देव्यस्माद्विरम प्रसीद नितरां रामे मयाऽभ्यर्थिता ॥३३॥

“இராமன் அதிக சுகத்துடன் காலங்கழித்து, இப்பொழுது வளஞ்சென்று, பசியால் வருந்தி, கிழங்குகளையும் உண்டு, கலங்கிய ஜலத்தையும் மிகவும் தாகத்தால் குடித்து, படுக்கையில் படுக்கக்கூடியவனாயினும் மிகவும் கடினமான மரத்தின் வேரில் உறங்கப்போகிறான். ஹே அம்மணி! இவ்வெண்ணத்தைகிட்டு என் வேண்டுகோளுக்கிறங்கி, இராமனிடத்தில் மிக்க கருணை புரியவேண்டும்.”

श्रुत्वा रामविवासनं स भरत स्तुष्येद्भृशं चेतखलः

तद्वत्तं सतिलं निवापसालिलं लोकान्तरस्थोऽप्यहं ।

नाऽऽदद्यां पातिहान्ति भूरि गरलं भुक्ष्वा म्रियस्वा धुना

कुर्यां नैव वच स्तवेति विलपन् कर्तव्य मूढोऽभवत् ॥

“இராமனின் வனவாஸத்தைக்கேட்டு மிகவும் துஷ்டனான அப்பரதன் ஸந்தோஷித்தால் அவன் கொடுக்கும் திலோகத்தை பிதுருலோகத்திலிருந்தும் நான் பெறமாட்டேன். ஹே புருஷனைக் கொன்றவனே! விஷத்தை மிகவும் உட்கொள், உயிர்துற, உன் வார்த்தையின்படி செய்யமாட்டேன்,” என்று புலம்பி அரசன் ஒன்றும் செய்யக்கூடியாமல் திகைத்தார்.

किदुष्टेन पतन्त्यथ स्तव मुखा दन्तावदन्त्यागिरं

क्रूां तूर्णमिति प्रतर्ज्य बहुधा तां सांत्वयित्वाखलाम् ।

व्यर्थं विक्ष्यनिजोद्यमं नरपती रात्रिं विषीदन्नयन्

प्रातर्वान्दिकृतं न्यवारय दसौ क्लेश प्रदं बोधनम् ॥३५॥

“ ஹே துஷ்டே ! கொடிய சொற்களைச் சொல்லும், உன் முகத்திலிருந்து, சீக்கிரம் பற்கள் ஏன் கீழே விழவில்லை”? என்று அத்துஷ்டையை பலவிதமாக அடட்டியும், ஸமாதானம் செய்தும், தன் முயற்சி வினாசுவதை நினைத்து, வருந்தி, இர்வைக் கழித்து, அதிகாலையில் துதிபாடகர்கள் செய்யும் துக்கத்தைக் கொடுக்கும் விழித்தலை, அரசன் நிறுத்திவைத்தார்.

१४ सत्यं मा जहि पुत्रवत्सलतया धीमन्निति त्रिः कुधा
प्रोच्यात्वाऽऽनय राममित्यभिहिते राज्ञ्या ऽथराज्ञ्य प्रियं ।
संभारा न्समुपस्थिता न्सविधिवद्रामाभिषेकोचितान्
कृत्वा राजगुरु नृपं त्वरयितुं राजालयायाऽऽययौ ॥३६॥

“ ஹே புத்திசாலியே ! புத்திரனிடத்தில் அன்பினால், ஸத்தியத்தைக் கைவிடாதே, என்று மூன்று தடவை கோபமாய் கூறி, இவ்விடத்தில் இராமனை அழைத்துவா” வென்று எஜமானியான கைகேயி, எஜமானனிடம் அப்பிரியமாய் தெரிவிக்கும் பொழுது, இராமபட்டாபிஷேகத்திற்குரிய சாமான்களை, சாஸ்திரப்படி சேகரித்து, அரசனிடம் துரிதப்படுத்துவதற்கு, அரசன் குரு அரசன்மனைக்குவந்தார்.

दृष्ट्वा द्वारगतं स्सुमन्त्र सचिव स्तंतत्प्रणुन्नो जवात्
गत्वाऽन्त नृपमेत्य विह्वलमतिं सुष्ट्व कार्यं वदन् ।
मा स्तुह्यानय राम मत्त जगतां तापघ्न मित्युर्वरा
पत्युक्तो मुदितो जनैः परिवृतं तद्वारमायाहुतं ॥ ३७ ॥

அரசன்மனை வாயலிலிருக்கும், சுமந்திர மந்திரி அவ்வளவுத் தரால் ஏவப்பெற்று, வேகமாய் உட்சென்று, கலக்கமுற்ற அரசனை அடைந்து, தோத்திரம் செய்து, காரியத்தைத் தெரிவிக்கும்பொழுது, “துதிக்காதே. உலகங்களின் தாபத்தைத் தீர்க்கும் இராமனை, இவ்விடம் அழைத்துவா” வென்று அரசனிடம் உத்திரவுபெற்று, ஜனங்கள் சூழ்ந்திருக்கும் அவ்வரசன்மனை வாயலுக்கு வேகமாய் வந்தான்.

१५ नानोपायन धारिणः पुरजना त्राजेक्षणाऽऽकांक्षिणः
 पश्यन्तन्मतबोधनाय बहुश स्तप्त्रोरितो ऽन्तर्ब्रजन् ।
 भूपस्तुत्त्वमये वचोऽकरणतः किं मामवामन्यथाः
 तेनेत्युक्तं उपाऽऽययौ द्रुतगतिं स्मृतोऽथ रामाऽऽलयं ॥

பலவிதமான மங்கள திரவியங்களை, எடுத்துக்கொண்டு, அரசனைப்பார்க்க விரும்பும் பட்டணத்தின் ஜனங்களைப்பார்த்து, அவர்களின் விருப்பத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக, பலதடவை அவர்களால் ஏவப்பெற்று, உள்ளே சென்று, அரசனைத் துதிக்க, 'ஹே சுமந்திரா! என் உத்திரவைக் கேட்காமல், ஏன் அவ மதிக்கிறாய்?' என்று அவ்வரசன் கூறும்பொழுது, பிறகு சுமந்திரன் வேக நடையோடு, இராமனின் அரண்மனைக்குச் சென்றான்.

१६ दृष्ट्वा तातनियोज्य मात्मसविधं दौवारिकैः प्रापितं
 राम स्संविदित प्रवृत्ति रथ तां संमानयन्जानकीं ।
 साकं तेन विनिर्गतोभवनतोद्वारस्थितं लक्ष्मणं
 शिष्टा निष्टजनान्वचोऽस्मृतरसै स्संप्रीणय न्नप्यभूत् ॥३९॥

துவாரபாலகர்களால், தன் சமீபம் அடைவிக்கப்பெற்ற தகப்பனரின் தாஸனைப்பார்த்து, இராமன், ஸமாசாரம் உணர்ந்து, ஸீதையை மகிழவைத்து, அச்சுமந்திரனோடு அவ்விடமிருந்து வெளியில் வந்து, வாயலில் இருக்கும் இலக்சுமனையும், சாதுக்களையும், அன்பர்களையும், வசனமூர்த்தங்களால் ஆனந்த மடைவித்தார்.

रामो नश्चिर मस्तुभूपतिरयं तेनाद्य संगलिताः
 सर्वे पुत्रवदीप्सितं चिरमतं लप्स्यामहे सन्ततं ।
 सीता कोसलजा समात्तसुकृतायैनं पतिं नन्दनं
 च प्रापेति नरैर्वधूभि रशृणोत्संकथितं खं यशः॥ ४० ॥

“வெகுகாலம்வரை இவ்விராமன் நமக்கு அரசனாக இருக்க வேண்டும். இவரால் இப்பொழுது புத்திரர்கள்போல் ரக்ஷிக்கப் பெற்று, நாம் எல்லோரும் எப்பொழுதும் வெகுகாலமாய் விரும்பிய விருப்பம் பெறுவோம். இவரை புருஷனாகவும், புத்திரனாகவும் அடைந்த, சீதையும், கௌசல்பையும், புண்யம் செய்தவர்கள்” என்று புருஷர்களும், பெண்களும், புகழ்ந்துகொண்டு இருக்கும் தன் புகழை, இராமன் கேட்டார்.

१७ रामो राजपथे रथेन तरसा गच्छन्पुत्रीं सर्वतः

पश्यन्सस्य सुरामणीयक मतिप्रेम्णा जनान्पश्यतः ।

त्यक्ताऽऽहार विहार माशिष मदोदत्तां मुदेवाऽऽदत्

द्वारि खानुचरान्विवेश्य सययावन्तः पितृस्त्री गृहं ॥४१॥

இராமன் ரதத்திலேறி, வேகமாய் ராஜவீதியில் செல்லும் பொழுது, நான்கு புறத்திலும் பட்டினத்தைதயும், அதிக அன்போடு உணவையும், விளையாட்டையும் விட்டு, தன் அழகைப்பார்க்கும் ஜனங்களையும் பார்க்குக்கொண்டு, சந்தோஷமாய் அவர்களின் வாழ்த்தலை வாங்கிக்கொண்டே, தன்பின் வந்தஜனங்களை, வாயலில் நிறுத்தி, தகப்பனரின் அந்தப்புரத்தில் உட்சென்றார்

१८ तातं वीक्ष्य नितान्ततान्त मथ तं दान्ताऽपि रामो गतः

वैकल्यं विनमन्विमातर मदस्सामीप्यगां चावदत् ।

देव्येष व्यथते किमस्त्यभिमतं किंवा ऽस्य देहाऽऽमयः

तूर्णं ब्रूहि सशोकमेन मधुना शक्नोमि नैवेक्षितुं । ४२॥

இராமன் மனோதைரியம் பெற்றும், மிகவும் துக்கமடைந்த பிதாவைப் பார்த்து, பிறகு மனங்கலங்கி, வணங்கி அவர் சமீபத்திலிருக்கும் இளைய அண்ணையைப்பார்த்து, “ஹே அம்மா! இவர் ஏன் வருந்துகிறார்? இவருடைய விருப்பமென்ன? தேகத்தில் ரோகமா? சீக்கிரம் சொல். இப்பொழுது துக்கிக்கும் இவரைப் பார்க்கமுடியவில்லை”.

பூக்ஷந்த் விநயேந ஸுஹ்ருதய் ப்ரத்யவ்ரதீ ட்ரா஘வ்
 பூஷா க்ரூதராஸஸ்யா தவ பிதா ப்ரீதிப்ரத் வாஸ்ப்ரியம் ।
 வாஞ்ஜ்யேஷ க்ருதம் த்வயா க்ரிமபி தத்வக்ருத் விமேதி ஸ்வய்
 க்யூர்யாஸ்சேதாவிலங்கித் த்ருவமயே வக்ஷ்யஸ்ய ஸூஹாஸஸ்யம் ॥ ௪௩ ॥

வணக்கமாய் வினவும் கபடமற்ற இராமனைப்பார்த்து, மன
 தில் ஸ்திரீயமும், கொடிய நெஞ்சும் பெற்ற கைகேயி, பதிலுரைத்
 தாள். “ஹே ராமா! உன் தந்தை, நன்மையையோ அல்லது
 தீமையையோ கொடுக்கக்கூடிய ஒரு காரியம் நீ செய்யவேண்டு
 மென்று விரும்புகிறார். அதைதான் சொல்லுவதற்கு பய
 மடைகிறார். தாமதமன்னியில் நீ அதைச் செய்தால், அவரின்
 மறைவான எண்ணத்தைச் சொல்லுகிறேன்”.

தாத்ரீயாத்ம கல்வரஸ்ய பிதாரி க்ரோதம் ந க்யூர்யா க்சித்
 க்யூர்யா தத்வக்ருதாஹ்நிடமபி ப்ரீத்யேதி சம்பாஷிணே ।
 தஸ்யே ஸாஸஸஹ தத்பிதே வரயுகே கான்தாரயானம் தவ
 ப்ரீபாஸி ப்ரதஸ்ய சேத்யத இம் ட்ராஹஸத்யவந்த் க்யூ ॥ ௪௪ ॥

“தன் சரீரத்தைக் கொடுத்த, தந்தையிடம் ஒரு காலத்தி
 லும் கோபம்கொள்ள மாட்டேன். தனக்குக் கெடுதலைக் கொடு
 ப்பினும், அவர் வார்த்தையை அன்போடு செய்வேன்” என்று
 சொல்லும் இராமனிடம், கைகேயி சொல்லுகிறாள். “உன் பிதா
 கொடுத்த இரண்டு வரங்களில், ஒன்று உனக்கு வனவாஸம். மற்ற
 றொன்று பரதனுக்கு மகுடாபிஷேகம். ஆனதால் சீக்கிரம் இவரை
 சத்தியம் பெற்றவராகச் செய்வேண்டும்”.

௧௭ ப்ராணாஸஸ்யாதஸம் வசஸ்ததீய மனவ: ஸ்ருத்வா வ்யபேதாஸுஃ
 ராம ஸ்தாமவதத்தத்யேவ கர்வே ப்ரஹீதமக்ரோதநா ।
 தாதோயத்ஸ்வுமுகேந நாவதிதிதம் கிம் மத்யுணாந்ஸிவிதந்
 த்வா தேவிதமப்ரதோதயதிதமா தாபயத்யுத்ஸும்தம் ॥ ௪௫ ॥

பிரானவேதனைக்கு சமமான, அக் கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்டு, குற்றமற்ற இராமன் துக்கத்தைத் துறந்து, “ஹே தேவி! அவ்விதமே நான் செய்கிறேன். தாங்கள் இதை கோபமில்லாமல் சொல்லவேண்டும். என் குணங்களைத் தெரிந்த, தந்தை இதை தன் வாயினால் ஏன் சொல்லவில்லை? நீயும் அவரைத் தூண்டாமல், ஏன் சொல்லவில்லை? இதை நினைத்தால் மனம் வருந்துகிறது”.

दुष्टाप्राह पुनस्तमिष्टदयं लोकप्रियस्याक्षमा
यद्वक्तुं त्रपते मनोगतमयं साधो नकिञ्चित्करं ।
ताताऽऽज्ञाप्रवणस्यते किमुचितोऽप्यल्पो विलंबोऽधुना
निर्गच्छत्वमितोऽन्यथातव गुरुर्नस्नातिनोभोक्ष्यति ॥ ४६ ॥

ஜனங்களின் சந்தேகாஷ்க்கைப் பொறுக்காத துஷ்டையான கைகேயி, மனதில் அன்புபெற்ற இராமனைப்பார்த்து, மறுபடியும் சொல்லுகிறாள். “ஹே சாதுவே! உன் பிதா மனதிலிருப்பதை சொல்லுவதற்கு வெட்கமடைகிறார். அது குற்றமல்ல. தகப்பனரின் உத்திரவிற்கு வசமான உனக்கு, கொஞ்சம் தாமதமும் தகுதியா? இப்பொது இங்கிருந்து புறப்படவேண்டும். இல்லாவிடில், உன் தகப்பனார் ஸ்நானமும், போஜனமும் செய்பமாட்டார்”.

विश्लेषादतिकातरोऽपिसपितुस्तद्वाक्शताडितः
धर्मेऽभिरतिर्नैवाविभवेवांछामिदेवि त्विदं ।
प्रीत्यैनं भरतोयथापिचरेत्कुर्यास्तथा मत्कृते
रामस्तामितिसंवदन्निरसरन्नत्वाऽति तूर्णं ततः ॥ ४७ ॥

இராமன் பிதாவைவிட பிரியமில்லாமலிருந்தார், அக் கைகேயியின் வார்த்தை என்ற சாட்டையால் அடிபெற்று, “ஹே தேவி! நான் தர்மத்தை விரும்புகிறேன். டொருளை விரும்பவில்லை. பரதன் அன்போடு இவருக்கு பணிவிடை செய்யுப்படி, எனக்காகச் செய்யவேண்டும். இதை விரும்புகிறேன்” என்று அக் கைகேயி விட்டம் சொல்லி, வணக்கி, மிகவும் வேகமாக அவ்விடமிருந்து, வெளியில் வந்தார்.

पश्यन्स्वीयसुख व्ययासुख भृशकिलष्टान्स शोकोजनान्
 रामोऽन्वागतलक्ष्मणो जनकृतं छत्वाऽदि संवर्जयन् ।
 मातुर्वैश्मयणावथव्यसनगो लीयेत राजाऽऽसन्
 देव्यस्तानिखिलास्तथा निजपतिं चाऽऽचुकुशुश्चुकुशुः॥४८॥

இராமன் இலக்ஷ்மணனும் பிண்டொடரப்பெற்று, தான் சுக
 மிழந்து துன்பமடைந்ததால் மிகவும் துயரமடையும் ஜனங்களைப்
 பார்க்குது துக்கித்து, பரிஜனங்கள் பிடித்துவரும் குடை முதலிய
 வைகளைத்தடுத்தி, அண்ணியின் அரசன்மனைக்குச் சென்றார். பிறகு
 அரசன் துக்கித்து, ஆஸனத்தில் மூர்ச்சையடையும்படி, அவரின்
 மனைவிகள் தன் புருஷனை அப்பொழுது நிந்தித்தார்கள். துக்கித்
 தார்கள்.

२० रामो मातरमाहित व्रतकृशां स्वश्रेयसे देवतां
 अर्चन्तीं सतयाऽशनाय भृशमादिष्टोऽवदत्स्वाऽऽशयं ।
 अंघ्रात्याहितमागतं सुविपदां तत्कारकं यन्नृपः
 साम्राज्ये भरतं न्ययोजयदसौ कान्तारयानेऽद्यमां ॥४९॥

தன் சுகத்திற்காக தெய்வத்தை பூஜிக்கும், விருதம் செய்வ
 தால் மெலிந்தவளுமான தாயினால் உணவின் பொருட்டு, மிகவும்
 உத்திரவுசெய்யப்பெற்ற இராமன், தன் எண்ணத்தை, அன்ன
 வளிடம் தெரிவிக்கிறார். “இப்பொழுது அரசன் பரதனுக்கு
 ராஜ்யாபிஷேகமும், எனக்கு வனவாஸமும், விதித்திருப்பதால்
 துன்பங்களைக் கொடுக்கும், மிகுந்த பயம் அம்மா ! வந்திருக்
 கிறது.”

वत्स्याम्यष्ट पडेव व्रतमरणान्तर्वातिरामस्यतत्
 श्रुत्वा वाक्यमथांशिका तमवद द्रुतमोऽन जायेतचेत् ।
 दुः खं नेदृशमापतेन्ममतदावंध्या त्वमेवैककं
 पत्युः पौरुषतोऽनमेसुखमभू न्नास्तित्वयाऽप्यद्यतत् ॥५०॥

“காட்டில் பதினான்கு வருஷங்கள் வளிக்கப்போகிறேன்,” என்று இராமன் வார்த்தையைக்கேட்டு, கௌஸல்யை கூறுகிறான். “ஹே குழந்தாய்! நீ பிறக்காமலிருந்தால், மலடி என்ற ஒரே துக்கத்தைத்தவிர, இவ்வித துக்கம் எனக்கு வராது. புருஷனுடைய பலத்தாலும், இப்பொழுது உன்னாலும், எனக்கு சுகமில்லை.”

श्रोष्येतान्यवरैर्वराऽप्यरिजनैरुक्तानि वाक्यान्यहं
स्त्रीणांदुःखमतः परं किमधिकं सामीप्यगत्वय्यपि ।
भत्रैवंसुविमानिताऽर्भक पुनः किंप्रोषितेस्यान्मृतिः
नूनमेनलभेयमानमहितप्रेष्याऽधिलब्धं चयत् ॥ ५१ ॥

“உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தும், தாழ்ந்த சத்துரு ஜனங்களின் சொற்களை கேட்கப்போகிறேன். பெண்களுக்கு இதைக்காட்டிலும் மிகுந்த துக்கம் என்ன? ஹே குழந்தாய்! நீயும் ஸமீபத்தில் இருக்கும்பொழுது, புருஷனால் இவ்விதம் அவமதிக்கப்பெற்றேன். நீ தேசாந்தரம் சென்றபொழுது, எந்த துயரம் வராது? சக்களத்தியின் வேலைக்காரியின் பெருமைகூட, எனக்கு கிடைக்காது. நிச்சயமாய் மரணம் நேரிடும்.”

यस्सेवेत मुहुः प्रमोदभरितो मां सन्ततं सेवकः
सोपेक्षस्तभवे निरीक्ष्य भरतं संप्राप्तराजाऽऽमनं ।
कैकेयी मुखकन्दरं कटु वचः पंचाऽऽननै कास्पदं
दृष्ट्वात्वद्रहिता कथं विगतभीः प्राणान्धरिष्येनिजान्॥५२॥

என்னை எப்பொழுதும் அன்போடு ஸேவிக்கும் பரிஜனமும், விம்மாதனத்திலிருக்கும் பரதனைப் பார்த்து, என்னை அவமதிக்கப்போகிறது. சிங்கத்திற்கு இருப்பிடமான குகைபோன்றதும், கடுஞ்சொற்களுக்கு ஓர் இருப்பிடமான கைகேயியின் வாயைப் பார்த்து, எவ்விதம் நீயுமில்லாமல், பயத்தைகிட்டு, பிழைத்திருக்கப்போகிறேன்?

किंस्याद्वज्रमयंममवै हृदयं शोकेनसंवेष्टितं

यन्नै वाद्यसहस्रधा विघटितं किंनावकाशो मम ।

वस्तुंप्रेतपतेः पुरे व्यसनगां यन्नाऽऽजिहीर्षत्यसौ

हित्वात्वां नजिजीविषा ममयदि स्वच्छन्दतःस्यान्मृतः॥

துக்கத்தினால் கலங்கின, என் மனம் இப்பொழுதே ஆயிரம் துணுக்காக சிதறாமலிருப்பதால், வஜ்ரத்தினால் செய்ததா? துக்க மடைந்த என்னை, எமன் கொண்டுபோக விரும்பாததால், எம்புரியில் எனக்கு இருக்க இடம் இல்லையா? என் மனம்போல் மரணம் கிடைத்ததால், ஹே இராமா! உன்னைவிட்டு பிழைத்திருக்க விருப்ப மில்லை.

कांक्षन्त्याव्यसनक्षयं सुगमिता जातस्यते वत्सराः

एकोऽष्टौद्विगुणी कृतास्मुत मयाप्राप्तातिदौर्भाग्यया ।

त्वं मोघैःपरिवर्धितो व्रतचयै स्सद्देवताऽऽराधनैः

यन्मेदुःखमुपाऽऽगतं वनमहं यास्यामि साकं त्वया ॥५४॥

ஹே குழந்தாய்! நீ பிறந்து பதினேழு வருஷங்கள் ஆகின்றன. உன்னால் துக்கம் விலகுமென்று, இவ்வளவு காலங்கழித்தேன். இவ்விதம் துக்கம் வந்ததால், மிகுந்த பாபஞ்செய்த நான், வினாவிருக்கங்களையும், தெய்வ பூஜைகளையும், செய்து, உன்னை வளர்த்தேன். உன்னுடன் வனத்திற்கு, நானும் வருவேன்.”

२१ रामस्यानुज आह मातरमिदं वाचैवसंग्रीणयन्

नैतन्मेमतमार्यैर्द्व्यचारेतोरार्ज्यं सुपूज्यं त्यजन् ।

यत्स्यादेश वशोगमिष्यति वनं जानाति किंकाशुकः

वृद्धस्सोऽवनिपोऽन्यथा वरमातिर्न्रैयात्प्रियं विप्रियं ॥५५॥

வார்த்தையால், சந்தோஷமடையும்படி, கௌஸல்யையைப் பார்த்து, இலக்ஷ்மணன் கூறுகிறான். “உயர்வான நடைபெற்ற அண்ணா, உத்தமமான இராஜ்யத்தைவிட்டு, பெண் புத்தியைக் கேட்டு, காட்டிற்குப்போவது எனக்கும் ஸம்மதமில்லை. வயது முதிர்ந்து, காமவிகாரம்பெற்ற அரசனுக்கு, என்ன தெரியும்? புத்திசாலியான அவ்வரசன் அவ்விதமில்லாவிட்டால், பிரியமான புத்திரனிடத்தில், விரோதமாக உத்திரவு செய்வாரா?”

कोवाऽस्याविनयः पुरादापिवहियेनैपनिर्वास्यते

किंदोषान्प्रवदेत्परोक्षमनघेचासिन्हताथोरिपुः ।

शास्याम्यात्तधनुर्गुरुं विपथगं यावन्नजानात्यमुं

लोकोऽथैवलिना मयासमावितो राष्ट्रं स्वसात्कुर्विदम् ॥

“பட்டனாத்திலிருந்து வெளியில்கிரட்டும்படி, இவர் என்ன குற்றம் செய்தார்? குற்றமற்ற இவரிடத்தில், காரியத்தின் கெடுதலைப் பெற்றப் பகைவர் கூட, மறைவிலாவது குற்றம் கூறுவாரா? தூர்மார்க்கத்தில் செல்லும் பிரதாவையும், வில்லை எடுத்து, நான் சூஷிக்கிறேன். பலம் பெற்று, உன்னை ரூஷிக்கிறேன். ஜனங்கள் இந்த சமாசாரம் அறிவதற்குள், இராஜ்யத்தை தனக்கு வசமாக்க வேண்டும்”.

यद्यार्योवनसेष्यति ध्रुवमितस्तत्पुंमेवाप्यहं

विभ्रच्यापमधिज्यमाहितशरं राज्यं निजं भोक्ष्यति ।

तत्पाश्वेनिवसेयमेनमतनु श्रेष्णाऽनुरक्तोऽस्म्यहं

भावेनेतिशेकरस्थधनुषा सत्येन दानेनच ॥ ॥५७॥

“அண்ணன் இவ்விடமிருந்து, நிச்சயமாய் காட்டிற்குப்போனால், அவருக்கு முன்னமே, நானேற்றி, பாணம்பூட்டி, வில்லை எடுத்துக்கொண்டு, நான் செல்வேன். தன் இராஜ்யத்தை, அநுபவித்தால், அவருடைய பக்கத்திலிருப்பேன். அவரிடம், மனமறிய, அநிக அன்பு பெற்றேன்” என்று இலக்ஷ்மணன் வாயில் தரித்த வில்லாலும், ஸ்தம்பத்தாலும், தானாங்கனாலும், சபதம் செய்தான்.

“தேற புத்திர ரத்தினமே! உன்னோடு கானகத்தில், புற்களைப் புசிப்பதும், எங்கு நன்மை, இப்பொழுது என்னை நீ கூட்டிக் கொள்ளாவிட்டால், நிச்சயமாய் பிராயோபவேசமென்ற, உண்ணா விருதம் எடுப்பேன். பிறகு உலகத்தில் பிரசித்தமான நரகத்தை, ஸமுத்திர ராஜன், பிப்பலாதனுக்குத் துன்பம் செய்து, பிரம்ம ஹத்தியை அடைந்தது போல் நீயுமடைவாய்,” என்று சொல்லும் தாயைப் பார்த்து, தகப்பனுக்கு வசமான இராமன் கூறுகிறார்.

பித்ராதிஷ்டமகாரியமப்யதிமுகூதவாஜகாதிசுருதா
 சதகீர்தி முனயோஸ்யமந்ஸ்குலஜாபர்மஸ்சசத்யம் வரம் ।
 என்கே கிமுதத்யம் ஸுவிநுணா நியம் புமர்த்தேஸ்யுதா
 யாது தத்பத ஆசிஷாஹிததயாஸ்வானுஜானிஹிமாம் ॥௬௦॥

“தந்தையின் உத்திரவுபெற்று, பரசுராமன் முதலிய ரிஷி
 களும், ஸகரபுத்திரர்கள் முதலிய நமது முன்னோர்களும், கெட்ட
 காரியங்களையும், மிகுந்த ஸந்தோஷமாக செய்து, உலகப் பிர
 வித்தமான, நற்புகழைப் பெற்றார்கள். பூமியில் மனிதர்களுக்கு,
 தர்மம் முதலிய புருஷார்த்தங்களில், தர்மமும், ஸத்யமும் ஒவ்
 வொன்றும் மேலானது. இரண்டுமே மேலென்பதில் ஐயமில்லை.
 ஹே என் தாயே ! இப்பொழுது, அப்பெரிபோர்களின் வழியில்
 நடக்குப்படி, நன்மை தரும். வாழ்த்தலால், எனக்கு அனுமதி
 தரவேண்டும்”.

புத்தியாத்யவநாதுநஸ்தவவச: ப்ரேஸ்டா கரிஸ்யேஸுவ
 ஶாக்ஸ்ஹ்ருதயேநியக்ஷநுபவாஸுலஸ்வநம் பாபமநே ।
 அஸாக்ஸுபவஹுதம் மமமதம் சவீஸ்சஸம்ந்யதா

இத்யுக்வாஸுஜமாஹஸ்யமஸவலம் ஸநஹ்சஜானேஸம் ॥௬௧॥

“வனத்திலிருந்து, மறுபடியும் திரும்பிவந்து, அந்திபாடு ஹே
 அன்னையே ! உன் சொற்படி நிச்சயமாய் நடக்கிறேன். தன்
 துக்கத்தை, மனதில் அடக்கிக்கொள். அரசன் சொல்லை, மறுத்
 தால், நமக்கு பாபம் ஏற்படும். என் விருப்பத்தை எல்லோர்களும்
 ஸம்மதிக்கவேண்டும்.” என்று சொல்லி, இராமன் தம்
 பையப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். ஹே ஸக்யமஹா ! உனக்கு, என்
 னிடத்தில், அன்பும், பலமும், மிகுதி என்று, நான் அறிந்தேன்.”

ஸஸுதுயாஹகரோமிவீதி வவநம் ஶக்ரோமிநீவாந்யதா
 கர்துஸ்யஸுஸுரௌ வுதாஸபதிமேமாஸாஸ்யஜஸ்தவாஸு ।
 ஶஹ்ருதாஸு மதிமாஸ்யஸுஸுரஸுஸு முக்தவாஸயாஸுஸ்வாஸு
 ஶானீவாஸுதிமாஸுஸ்தவஸுஸுஸுஸுஸு ஶௌஸுஸு ந சேக்ஷாமிதத் ॥

“தன் குருவான தந்தையிடம், சொற்படிசெய்கிறேன்,” என்று, பிரதிக்கொடுத்து, இப்பொழுது, வீரோதமாய் நடக்கவே முடியாது. என் தாய் வினாவுக்கு வந்துகொள். சுஷத்திரியர்களின் கடுமைபுத்தியைவிடு. பெரியோர்களின், தர்மத்திலிருந்து, தவறாத புத்தியைப் பெறவேண்டும். தாய் தன் புருஷனை விட்டு, என்னோடு கூடவருவது, தகுதியில்ல. பாபச்செயல் மிகுதியான அச்சுக்கூறுதான் விரும்பவில்லை.”

कोपं वर्धनमुत्सृजाद्य सुमते केनापिनाऽऽगःकृतं

दैवं चिन्तयहेतुमत्रवलिनं यद्यन्यथाकैक्यी ।

ब्रूयाद्विप्रियमात्मजात्प्रियतरे मय्येवलोभात्कथं

हृष्यत्वं चिरवाञ्छनीयपितृसंतोषेणवर्पीयसा ॥ ॥६३॥

“ஹே புத்திரசாலியே! வளரும் கோபத்தை, இப்பொழுது விடு. ஒருவரும் குற்றம் செய்யவில்லை. இவ்விதச் செய்கைக்கு, தெய்வமே பலமான காரணமென்று, நினைக்கவேண்டும். அவ்வித மில்லாவிட்டால், புத்திரனைக்காட்டிலும், அன்பு மிகுந்த என்னிடத்திலுமே, கைகேயி கெட்ட தீங்கை, அதிகமான ஆசையால் எவ்விதம் சொல்லுவாள்? வெகு காலமாக விரும்பக்கூடிய, மிகுந்த பிதாவின் ஸந்தோஷத்தால், நீ ஸந்தோஷமடையவேண்டும்”.

सत्यश्लेष्ट त्रिनाशजव्यसनसंतप्तस्त्रपितोर्मनः

सन्तुष्टेदाभिपेक्षनोपकरणान्युत्सृज्यसर्वाण्यपि ।

भ्रातस्तानि तथोपयापयवनंगन्तुर्ममार्हानियत्

तौनोपेक्षितु मंबुद्बुदनिमप्रणायवाञ्छाम्यहम् ॥ ॥६४॥

“ஸத்யமும், தன் விருப்பமும், நிறைவேறாமல் துக்கமடையும் தாய், தந்தைகளின் மனம் களிப்படையும்படி, பட்டாபிஷேகத்திற்குரிய எல்லா சாதனங்களையும் அகற்றி, வளம் செல்லும் எனக்குத்தகுந்த கூடை, மண்வெட்டி முதலியவைகளை, என் னம்பம் அடைவிக்கவேண்டும். ஜலத்தின் குமிழிபோன்ற பிராணனுக்காக, அவ்விருவர்களை அவமதிக்க, ஹே தாமி இவ்வுத்தமனா! நான் விரும்பவில்லை”.

२३ मन्त्रैरुद्ध इवश्वसन्विपरदस्साचीकृतस्वक्षणः

द्रागावद्वय कुटीं भ्रुवोस्खनिटिलेधृन्वनकराग्रंमुहुः ।

ग्रीवां संपरिचालयन्प्रकुपितोरामं सरामानुजः

प्राहस्वामिमत् स्तुयादतिबलो दैवं कथं भोरुवत् ॥६५॥

மந்திரங்களால் கட்டப்பெற்ற, பற்களில் விஷம்பெற்ற, ஸர்ப்பம்போல் முச்சுவிட்டுக்கொண்டும், சீக்கிரம் புருவங்களை நெற்றியில் நெரித்துக்கொண்டும், அடிக்கடி கைகிரல்களை அசைத்துக்கொண்டும், கழுத்தை நான்குபுறமும் அசைத்துக் கொண்டும், இலகூதமணன் கோபமடைந்து, இராமனைப்பார்த்துத் தன் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கிறான் “ மிகுந்த பலமுள்ளவன் பயந்தவன்போல் தெய்வத்தை எப்படித் துதிப்பான் ? ”

धर्माऽऽत्मन्किमिदं नवेत्ति सुमते पितृस्सु दुर्वृत्तयोः

स्वार्थस्याद्य जिहासया विरचितं धर्मोपधाऽध्वन्ययोः ।

पापं स्वाचरतोर्मत् सुजनता दूरीकृतं त्वन्यथा

चेत्प्राक्तन्नवृत्तं कथं न्व सुहृदा दत्तं न सत्याऽऽत्मना ॥

“தர்மத்தின் உருவம்பெற்ற, புத்திசாலியான ஹே அண்ணா! தர்மமென்னும் கபடமார்க்கத்தில் நடக்கும், கெட்ட நடையும், பாபமும்பெற்ற, தாய், தகப்பன்களின் எண்ணம், இப்பொழுது நமது காரியத்தைக்கொடுக்கவேண்டுமென்ற, விருப்பத்தால்வந்தது நல்ல ஜனங்களும் விரும்பாது. இதைத்தாங்கள் அறியவில்லைபா? அப்படி இல்லாவிட்டால் சக்தானுவான கைகேயி, இதை முன்னமே வேண்டமாட்டாளா? ஸத்திய சீலனான அரசனும், இதைக் கொடுத்திருக்கமாட்டாரா? ”

शत्रू पित्रभिधौ तवाहितकरौ मा हर्षयाऽऽप्तस्मरौ

तदुदैवकृतं नमेत्वभिमत् वीरैस्सदोपेक्षितं ।

वीर्येणैवनिवर्तये वनपथं त्वद्वैरिणः प्रापये

नालं दिक्पतयो विजेतुमपिमां वृद्धः पिताकिंपुनः ॥६७॥

“தாய், தகப்பன்களென்று பெயர் பெற்று, தங்களுக்குத் திங்கைச் செய்யும், காமவிகாரம்பெற்ற, சத்துருக்களைத் தாங்கள் ஸந்தோஷமடைவிக்கவேண்டாம். வீரர்கள் அவமதிக்கும், தூர நிரூஷ்டத்தின் செயல் என்பது, எவர்க்கு ஸம்மதமில்லை. பலத்தினாலே அதை விலக்குகிறேன். உன் சத்துருக்களை, வனமார்க்குத் தில் விரட்டுகிறேன். இந்நிரன் முத்திய நிக்பாலகர்களும், என்னை ஜெயிக்கமுடியாது, வயது முதிர்ந்த பிதாவா என்னை ஜயிக்கப் போகிறார்”?

कर्तुं ते वचनं स्थितोऽस्म्यपभयश्शाघ्यार्यमां किंकरं

शस्त्राणां फलमस्तहस्त विधृतेरायोद्धुमभ्यागतं ।

देवेन्द्रं नसहे सजीवमधुना राज्येऽभिषिचस्वच

प्रेम्णाऽऽभाषिणमित्यघापहरणो रामोऽवदल्लक्ष्मणं । ६८॥

“ஹே அண்ணா! பயமில்லாமல் உன் வார்த்தைப்படி நடக்க, நானிருக்கிறேன். இந்த சேவகனுக்கு, உத்திரவு அளிக்கவேண்டும், ஆயுதங்களைக் கையில் தரிப்பதற்கு, பிரயோஜனம் வேண்டும். யுத்தம்செய்ய, எதிரில்வந்த தேவேந்திரனும், பிழைத்துப் போக ஸம்மதிக்கமாட்டேன். இப்பொழுதே இராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்துகொள்” என்று அன்போடு சொல்லும் இலக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, பாபந்தீர்க்கும் இராமன் சொல்லத் தொடங்கினார்.

उन्मृज्याक्षि सशोकवारि बहुश स्सामोक्षितभिस्सांत्वयन्

पित्रादेशपथाध्वनीनमनघं जानीहिमामित्ययं ।

माताऽवाचि पुरेकृपाळु हरिवन्मृष्टान्भुग्भिश्चितः

सदृस्यां विपिनेकरिष्यसि मुदा त्वं वृत्तिगुच्छैः कृतां ॥

“கண் ஜலத்தோடு கூடிய கண்களைத் துடைத்து, பலதடவை நல்ல வார்த்தையால், சமாதானம்செய்து, நான் தோஷமில்லாமல் தாய், தகப்பன்களின் உத்திரவு வழியில், நடக்கப்போகிறேன் என்று அறிந்துகொள்” என்று சொல்லும் இராமனைப் பார்த்து, மாதாவா கௌசல்யை கூறுகிறாள். “கருணையுள்ள ஈசுவரனைப்போல், உன்னை அண்டினவர்கள், பட்டணத்தில் ஆறு ரஸம்பொருந்திய மிருஷ்டான்னம் புசிக்கிறார்கள். நீ காட்டில் ஸந்தோஷபாய், பெரியோர்களின் வழக்கத்திலிருந்து, தவறாத உஞ்சமென்கிற கிழே சித்திய தானியங்களால், ஜீவனோபாயம் செய்யப்போகிறாய்”.

அயோத்தியா காண்ட:

२४ रामस्तामवदद्वनेऽनु गमनं संप्रार्थयन्तीं भृशं
पत्युस्सञ्जनतः परत्नवनिता स्तुष्यन्ति नैवान्यथा ।
सर्वेषां पतिमेन भवसततं सन्तोषयात्यादरात्
धर्माऽऽत्मा भरतोऽर्चयिष्यतिनते क्लेशस्सपत्नीकृतः ॥

“காட்டிற்சூக்கட வருவேன்” என்று பிரார்த்திக்கும்
கௌஸல்யைப்பார்த்து, இராமன் சொல்லுகிறார். “பெண்கள்
புருஷனுடைய மிகுந்த பணிவிடையால், பரலோகத்தில் சுகமடை
கிறார்கள். வேறு விதத்தில் சுகமடையவில்லை. எல்லோர்களுக்
கும், எஜமானனான அரசனுக்கே, எப்பொழுதும், அதிக அன்
போடு பணிவிடைசெய். தர்மத்தின் உருவம்பெற்ற பரதன்,
உன்னை உபசரிப்பான். சக்களத்தியால், துயரம் உனக்கு இருக்
காது”.

मत्क्षमायदिने दिनेऽर्चयसुरानिष्टान्हुताशार्चने
नित्यं जागृहिमोदकृतससमयस्तूर्णं समेयात्स्वयं ।
आनृण्यं जनकस्य वाक्यकरणा त्प्राप्तोजटालंशिरः
यत्नाऽऽगत्य भवेयमीप्सितकरः पौरस्यलोकस्यते ॥ ७१ ॥

“என் சேஷமத்தின் பொருட்டு, தினந்தோறும் இஷ்ட
தெய்வங்களுக்குப் பூஜைசெய். தினமும் அக்ஷிஹோத்திரம்
செய்வதில், ஸாவதானமாயிரு. தகப்பனருடைய உத்திரவைச்
செய்வதால், தலையில் ஜடைகளைத் தரித்துக் கடனைத்தீர்த்து,
நான் உனக்கும், பட்டனத்தின் ஜனங்களுக்கும், ஸம்மதமான
பட்டாபிஷேகத்தைச் செய்துகொள்ளும், ஸந்தோஷமளிக்கும்,
அக்காலம் சிக்கிரம் தானாக வந்துவிடும்”.

२५ इत्युक्त्या निजयाऽथकाननगतौ विज्ञाप्यभावंददं
दैवानुग्रहदा जनन्यभिहिता स्मर्वाऽऽपदुद्धारिणीः ।
स्वीकृत्याऽऽशिष आदरादनुमतेस्संदायिनीस्सत्वरं
तत्पाद प्रणतस्ततो निरगमद्वध्वायियासु शृंहं ॥ ७२ ॥

இவ்விதம் தன் வார்த்தையால், வனம் செல்வதில் அழுத்தமாக மனமிருப்பதைத் தெரிவித்து, பிறகு தெய்வங்களின் அருளைக்கொடுத்து, எல்லா துன்பங்களையும் தீர்க்கும் வாழ்த்தல்களைத் தாயாரிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டு, அவள் திருவடியில் வணங்கி இராமன் மனைவியின் அரண்மனைக்குச் செல்லவிரும்பி, சீக்கிரம் அவ்விடமிருந்து, வெளியில்வந்தார்.

रथ्याऽऽसीनजनान्गुणै रभिमत्संक्लेशयत्राघवः

स्वागारस्य सुमण्डनेन जनता हर्षेणसंलज्जितः ।

वैवर्ण्यस्य निरीक्षणेन वदने संकंपमानां प्रियां

पित्रादिष्टमोक्षयन्नृपकुले कर्तव्यमप्यात्मनः ॥ ॥७३॥

நற்குணங்களால், எல்லோர்களுக்கும் பிரியமான இராமன், விதியில் உட்கார்ந்திருக்கும், ஜனங்களை வருந்தும்படி செய்து கொண்டு, தன் அரண்மனை அலங்காரத்தினாலும், ஜனங்களின் ஸந்தோஷத்தாலும் வெட்கித்துக்கொண்டு, முகத்தில் நிறம் மாறினதால், நடுங்கிக்கொண்டிருக்கும் மனைவிக்கு, தகப்பனரின் உத்தரவையும், தான் அரசன் அரண்மனையில் செய்யவேண்டிய கடமையையும், அறிவித்தார்.

श्रुत्वा भर्तृवचो प्रियंकरमथप्रेसप्रकोपाऽऽह सा

सर्वःप्रेष्यजोभुनक्ति सुकृतं स्वभर्तृजंत्वङ्गना ।

तत्क्रान्तारगतिस्तवेव मम चाऽऽदिष्टा पितृभ्यामयं

विश्लेषा सहनस्त्वयाऽऽर्यसुतचेत्यक्तोऽप्यसून्यक्षयति॥

பிறகு துக்கமளிக்கும், புருஷன் மொழியைக்கேட்டு, வீதை பிரைய கோபங்கொண்டு, சொல்லுகிறான் “ஹே நாதா! எல்லா வேலைக்காரர்களும், தங்களின் புண்ணிய பாவங்களை, அனுபவிக்கிறார்கள். பெண்களோ, புருஷனுடைய புண்ணியபாவத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். ஆனதால் மாதா, பிதாக்களின் உத்தரவு தங்களுக்குப்போல், எனக்கும் கிடைத்தது. பிரிவைப் பொறுக்காத என்னை, ஹே ஆர்ய புத்திரா! நீங்கள் கூட்டிக்கொள்ளா விட்டால், பிராணனையும் விடுவேன்”.

शुश्रूषां करवाणिते वनतले न क्लेशयिष्याम्यहं

प्रासादे विपिनेत्वयाधिवसति: प्रीत्यै न चत्वां विना ।

स्वर्गेऽपि क्षितिर्लक्षकस्य तव किं मदक्षणे स्याच्छ्रमः

सद्धर्मे प्रतिबोधितासि गुरुभिश्छायेव तेऽनुद्रुता ॥७५॥

“ஹேநாதா! காட்டில் உங்களுக்குப்பணி விடை செய்வேன். தங்களைத் துன்பமடைவிக்க மாட்டேன். காட்டில் தங்களோடு வாஸஞ் செய்தல், உப்பரிகையில் போல், பிரீதியைக்கொடுக்கும். தாங்ளில்லாமல் சுவர்க்கத்திலும் பிரீதி இல்லை. பூமியை காக்கிறவனுக்கு, என்னைக்காப்பாற்றுவதில் பிரயாஸமா? பெரியோர்களிடம் பதிகிறதா தர்மம், உபதேசம் பெற்றிருக்கிறேன். நிழல் போல் தங்களைப் பின் தொடர்வேன்.”

२८ इत्युक्तो रघुनायको वनितया नेतुं त्वनिच्छन्वनम्

कान्तारस्य सुभीतिदत्वमतनु क्लेश प्रदत्वं खलैः ।

सत्त्वैः ससन्तमसाऽऽवृतत्वमखिलैः कुक्षिभरित्वं फलैः

मार्गाणां भुजगाऽऽवृतत्वमभितः कान्तां समज्ञापयत् ॥

ஸீதை இவ்விதம் சொல்லியும் வனத்திற்கு அன்னவளை அழைத்துப்போக மனமில்லாமல், இராமன், “காடு மிகவும் பயத்தைக்கொடுக்கும். துஷ்ட ஜந்துக்களால் அதிக துன்பத்தைக்கொடுக்கும். மிகுந்த இருள் சூழ்ந்திருக்கும். எல்லா பழங்களாலும் வயிறு வளர்க்க வேண்டும். வழிகள் நான்கு புறமும் பாம்புகளால் சூழப்பெற்றிருக்கும்,” என்பதை மனைவிக்குத்தெரிவித்தார்.

स्त्रीणां सत्तप आत्मभर्तु वचसस्त्यक्त्वाविशंकाकृतिः

कर्तव्यं हितमेव तेऽनिशमिति प्रेयस्यहं प्रब्रुवे ।

अंभोभिर्लवणायितैः स्सुकटुभिः कार्यः पिपासाशमः

कार्यं त्रिस्त्वभिषेचनं प्रतिदिनं संतर्पणं सक्षुधाम् ॥ ७७ ॥

“பெண்களுக்கு மேலான தவம், தன் கணவன் சொல்படி தட்டாமல் நடப்பதே. ஹே அன்பு மிகுந்தவனே! எப்பொழுதும் உனக்கு நன்மை மாத்திரம் செய்ய வேண்டுமென்று கருதிச்சொல்லுகிறேன். காட்டில் கசப்பாயும், உப்பாயுமிருக்கும் ஜலத்தால் தாகம் தீர்க்க வேண்டும், தினந்தோறும் மூன்று தடவை, ஸ்னானம் செய்ய வேண்டும். பசிபால் வருந்தும் பிராணிகளுக்கு, அன்னமளிக்க வேண்டும்”

२९ मैथिल्याह निजेष्टलाभमुमतिः प्रेयांसमीण्यां विना
 श्रोतव्यं वचनं ममदसमृपा विप्रेण पितृालये ।
 प्रोक्ता मेवसतिर्वने विधिकृता मातुः पुरोभिक्षिणी
 प्राहैतां विमला वनेप्रिययुता वांछामिवस्तुंवया ॥ ७८ ॥

தன் விருப்பம் பெறுவதில் புத்திசாலியான லீதை, புருஷனைப்பார்க்குச்சொல்லுகிறாள். “இதை அருபை இல்லாமல் கேட்க வேண்டும். இது உன்மை. தெய்வ வசத்தால் வனாவாசம் எனக்கு வருமென்று, பித்ரு கிரஹத்தில் பிராமணனும், தாயாரின் முன்பாக ஸன்னியாசியான அம்மணியும், சொன்னார்கள். ஆனதால் ஹே நாதா! உன்னோடு பிரியமாய், பாபமில்லாமல், காட்டில் இருக்க விரும்புகிறேன்.”

त्यक्तुं नार्हसि धार्मिक स्वपितृभिर्दत्तां सुशीलां वधूम्
 हिंस्रानाथवशंवदां तव मृगाः किं भीषयेयुर्वने ।
 कर्तव्यं वचनं पितुस्तवतनो रधांशभाजामया
 तन्मामानय कान्त काननमिति प्रीताऽतिरुष्टाऽब्रवीत् ॥

“தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும் ஹே நாதா! தன் தாய் தகப்பன்களினால் தத்தம் செய்யப்பெற்ற நன்னடையுள்ள மனைவியை தள்ளி விடக்கூடாது. காட்டில் உனக்கு வசமான என்னை, துஷ்ட ஐந்துக்கள் பம்பாடை விக்க முடியுமா? உன் பிதாவின் உத்திரவை, உனது பாதி சிரம் பெற்ற நானும், செய்ய வேண்டும். ஆனதால் என்னையும், காட்டிற்கு அழைக்க வேண்டுமென்று சொல்லி,” பிரணய கோபத்துடனும் சொல்லுகிறாள்.

३० चेङ्गन्ताऽसि वनंधुवंखलवृत्तं त्यक्त्वाप्रियां शौर्यवन्
 मन्येतैव वधूपितासजनकस्त्वामात्तपुंस्कंचुकाम् ।
 लोकोवक्ष्यति शौर्यमार्यसुतते नास्त्येव किंचित्त्विति
 प्राणानां विलयोभविष्यतिचमे कस्तेगुणस्स्यादतः॥ ८० ॥

“துஷ்டர்கள் சூழ்ந்த வனத்திற்கு, ஹே பலம் பெற்றவ
 னே! மனைவியை விட்டு நீ நிச்சியமாய் போனால், என் பிதா,
 ஜனகர் புருஷனுடைய உடுப்பைப் பெற்ற பெண்ணாகவே
 உன்னை நினைப்பார். ஹே ஆர்ய புத்ரா! உன்னிடத்தில் கொஞ்ச
 மும் பல மில்லை என்று, உலகமும் கூறப்போகிறது. என் பிரா
 ணைகளுக்கும் அபாயம் வந்து விடும். இதனால் உனக்கு என்ன
 நன்மை வரும்?”

आगस्तेकिमकार्षमद्यदिमां सप्राथर्नां काननम्
 गन्तुं मां विजहास्ययं कथमभूच्छोकोमदीयाऽऽगमे ।
 अन्येभ्यः किमुयच्छसिप्रियतमां शैलृष्वद्रूपिणीम्
 विश्लेषः क्षणदुस्सहः किमुततद्विस्सप्तर्षीप्यहो ॥ ८१ ॥

“காட்டிற்கு செல்ல விரும்பும் என்னை, இப்போழுது விடு
 ம்படி உனக்கு என்ன குற்றம் செய்தேன்? நான் கூடவருவதில்
 ஏன் துக்கம் வருகிறது? அன்பும், அழகும் பெற்ற என்னை,
 நட்புவக்காரரன் போல் பிறர்களுடன் பொருட்டு கொடுக்கிறாயா?
 உன்னை விட்டு பிரிதல், கூடின நேரமும் பொறுக்க முடியாது
 பதினான்கு வருஷங்கள் எவ்விதம் பொறுக்க முடியும்? அந்தோ!”

वासस्वर्गतुलस्त्वयाचसहितो यत्कचचित्त्वांविना
 सस्यान्मेनिरयोपमोनभविता कश्चित्श्रमोमेपथि ।
 गच्छन्त्यास्तवपृष्ठतस्सु विद्वतौ तल्पेयथाकण्टकि
 द्रुस्तूलाजिनवद्भवेत्सुमृदुकः काशाः कुशास्स्युत्तथा ॥

“ஹே நாதா! உன்னுடன் எவ்விடத்தில் வலித்தாலும், சுவர்க்க வாஸத்திற்கு ஒப்பானது. உன்னை விட்டு எவ்விடத்தில் இருந்தாலும், நரக வாஸத்திற்கு ஒப்பானது. வழியில் உனக்கு பின்புறம், நான் செல்லும் பொழுது, நல்ல விளைபாட்டிலும், படுக்கையிலும் போல், ஒரு விதக்கூடையும் உண்டாகாது. முள்ளு மரங்களும், பஞ்சு போலும், மாந் தோல்போலும், மெதுவாக இருக்கும். காசப்பிச்சுகளும், நாணல்களும் அவ்விதமே.”

वात्योद्धतरजोमलयजाऽऽलेपेस्थले शाद्वले

शेष्यैत्वत्सहिता कुथाऽऽस्तरणगे तल्पे सुखं तत्किमु ।

पत्रं मूलफलेत्वदाहृतमहं भोक्ष्येऽमृतस्वादुतत् ।

नसर्ताऽसि विर्तुर्नमातुरपिमे सख्यानवावेश्मनः ॥ ८३ ॥

“ஹே நாதா! சுழல் காற்றால் உண்டான தூளிகள், எனக்கு சந்தனத்தின்பூச்சு ஆகும். புல் இருக்கும் தரையில் உன்னோடு படுப்பேன்— சித்திர வர்ணக்கம்பளிகள், நல்ல விரிப்புகள் இவைகளோடு கூடிய படுக்கையில், அச்சுகம் ஏது? நீ கொண்டு வந்த இலை பழம், வேர் இவைகளைப்புகிப்பேன் அவைகள் அமிர்தம் போல் மதுரபாயிருக்கும். என் தாய் தந்தைகளையும், தோழியையும், அரண்மனையையும் நினைக்க மாட்டேன்.”

इत्याकुश्यसवाष्पमुक्तवचनां आलिङ्गितस्वाङ्गं

भार्यामाह स सान्त्वयत्रघुपतिः प्रेम्णाकृपालुर्भृशम् ।

स्वर्गं नाप्यभिरोचये प्रियतमेत्वां खेदयन्सर्वथा

सर्वेभ्यो न विभेम्यहं धृतशरोयुद्धेस्वयंभूरिव ॥ ८४ ॥

இவ்விதம் நிந்தித்துக்கொண்டு, கண் ஜலத்துடன் வார்த்தை சொல்லி தன் சரீரத்தைக்கட்டிக்கொண்ட மனைவியை, மிகவும் கருணை பொருந்திய இராமன், அன்போடு ஸமாதானம் செய்து, சொல்லுகிறார் “ஹே மிகுந்த அன்பு பெற்றவனே! எல்லாவிதத்திலும் உன்னை துன்பமடை வித்து, கிடைக்கும் சுவர்க்கத்தையும், நான் விரும்ப வில்லை. பிரமன் போல், நான் யுத்தத்தில் பாணமெடுத்தால், எல்லோரிடத்திலும், பயமடையமாட்டேன்.”

त्वद्भावत्वाविजानता बलवता नेया कथं काननम्
 स्यां देवित्वमरण्यवासमनसा स्रष्टाऽसिमृष्टाप्रिये ।
 नत्वां त्यक्ष्यति मेमनश्चिरभृतां कीर्तिं यथासत्कृतम्
 धर्मन्तंचतृतीयमेवकलये कुर्वन्पितुर्वाचिकं ॥ ८५ ॥

“ஹே தேவி! நான் பலமுள்ள வனாகிலும், உன் மனம்
 தெரியாமல், உன்னை காட்டிற்கு, எவ்விதம் அழைத்து செல்
 லுகிறது? ஹே நாயகி! வன வாஸம் செய்ய வேண்டுமென்று
 மனம் பெற்று, பிரமன் உன்னைப்படைத்தார்— வெகு காலமா
 க தேடின புகழைப்போல், உன்னை விட மன மில்லை. பெரி
 யோர்களால் புகழப்பெற்ற, மூன்றாவதான, வானப்பிரஸ்த
 தர்மத்தை, பிரதாசின் உத்திரவை, நடத்திக்கொண்டு செங்க
 றேன்.”

प्रसायद्वशता पितुश्चपरमो धर्मस्तमुच्छाधितुं
 नेच्छामिस्वगुरुद्रुहंतदवलं दैवं परित्यक्ष्यति ।
 स्वर्गं वा धनधान्यमप्यतितरां प्राप्नोति गुर्वीप्सितः
 ब्रह्मानन्दमुपात्तपुण्यसुरभं सीतेऽनुगच्छाद्यसां ॥ ८३ ॥

“தாய் தகப்பன்களுக்கு, வசமாகுதல் பெரிய தர்மம்.
 அதைக்கை விட விருப்ப மில்லை— தன் பெரியோர்களுக்குக் குற்
 றம் செய்தவனை, பலமற்ற செய்வமும் கைவிடும். பெரியோ
 ர்களின் அருள் பெற்றவன், சுவர்க்கம், தனம், தானியம்,
 புண்ணியம் செய்தவர்களுக்கு சுலபமான மோகநிலைவகையும
 அடைகிறான். ஹே வீதே! இப்பொழுது என்னுடன் கூடவா.”

तत्प्रास्थानिकमारभस्वकुशलं देहिद्विजेभ्योद्रुतं
 वासांस्यात्मविभूषणान्दभिமता स्तेभ्यश्चयेसेवकाः ।
 इत्युक्ता जनकाऽऽत्मजास्वपतिना सद्योयियासुर्वनं
 प्रादादर्थितमर्थिनेऽप्यभिमतं सर्वं प्रहृष्टाऽऽशया ॥ ८७ ॥

“ஆனதால் பிரயாண காலத்தில் செய்யவேண்டிய, நற்காரியங்களை செய்யக்கொடங்கு. இஷ்டமான பிராமணர்களுக்கும், வேலைக்காரர்களுக்கும், தன். வஸ்திரங்களையும், ஆபரணங்களையும், சிக்கிரம் கொடு,” என்று இவ்விதம் தன் புருஷன் சொன்னதும், சீதை உடனே வனம் செல்ல விரும்பி யாசிக்க பொருளை யாசகர்களுக்கும், விரும்பிய பொருள் எல்லாவற்றையும், ஸந்தோஷமாய் கொடுத்தாள்.

३१ संवादं त्वनयोर्निश्म्य परमं सौमित्रिराहाग्रजं

तत्पादौ प्रणमन्स्ववांछित करौ सप्रेमवद्वांजलिः ।

रक्षिष्यामि धनुर्धरो विपिनगौ देवौ युवां भूभृतः

रंखेथे सुचिरं तरुण्वहितस्सर्वं करिष्यामि वां ॥ ८८ ॥

ஸீதை இவர்களுடைய உயர்வான ஸம்வாதத்தைக்கேட்டு, இலக்ஷ்மணன் தன் விருப்பத்தைக்கொடுக்கும், அண்ணனுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்து, அன்புடன் அஞ்சலி பந்தம் செய்து அவரைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறான்— “ஹே தேவி! தேவ! நீங்கள் காட்டிற்குச்சென்று, மலைகளின் மரங்களில், விளைபாடு விர்கள். வெகு காலம் வில்லை வைத்துக்கொண்டு, உங்களைக்காப்பாற்றுவேன். ஸாவதானமாக நான் உங்களுக்கு எல்லா பணி விடையும் செய்வேன்.”

गन्तुं काननमादिशाऽऽर्यपुरतो मामात्तवाणासनं

त्यक्त्वा त्वत्पदसेवनं सुखकरं नैन्द्रपदरोचये ।

दत्ताभेवनमेतुमप्यनुमतिः किंन्वद्यसाचार्यते

ब्रह्मागोरचितं मयेतिसशुचं प्राहानुजं राघवः ॥ ८९ ॥

“ஹே அண்ணா! முன்னால் வில்லை எடுத்துக்கொண்டு, காட்டிற்கு போகும்படி எனக்கு உத்திரவு கொடுக்க வேண்டும். சுகமளிக்கும் உன் திருவடி ஸேவை இல்லாமல், இந்திரனுடைய இருப்பிடமும், எனக்கு இஷ்டமில்லை. வனத்திற்கு வரும்படி கொடுத்த உத்திரவை இப்பொழுது ஏன் விலக்குகிறீர்கள்? நான் செய்த பிழையைச்சொல்ல வேண்டும்,” என்று வருந்தும் தம்பிைப்பார்த்து, இராமன் கூறுகிறார்.

जानेतेमयिजन्मसिद्धममितं स्नेहं बलं विश्रुतं

क्लिष्टां मातरमेवरक्षितुमिहत्वां स्थापयामिप्रिय ।

इत्याभाषिणमग्रजं समवदच्चिन्ताऽन्वितोलक्ष्मणः

यस्या ग्रामसहस्रमस्त्यभिमतं रक्षेच्चसामद्विधान् ॥ ९० ॥

“ஹே நண்பனே ! பிறவி முதல் உனக்கு என்னிடமிருக்கும் அளவற்ற அன்பையும், பிரஸித்தமான பலத்தையும், நான் அறிவேன். வருந்தும் தாயை ரக்ஷிப்பதற்காகவே, உன்னை இவ்விடம் இருக்க வைக்கிறேன்,” என்று சொல்லும், அண்ணனை பார்த்துக்கவலை பெற்ற, இலக்ஷ்மணன் சொன்னான். “கிறும்பக்கூடிய அநேககிராமங்களுக்கு அரசியான அன்னவன், என்னைப்போன்றவர்களைக்காப்பாற்றுவான்.”

त्वांसंचिन्त्यमुपूजयेत्सभरतस्त्वन्मातरं प्रीतिमांश्च

स्यात्வत्सेवनतः कृतार्थजननः कोऽर्थस्तवैकाकिनः ।

कान्तारे विजनैखनित्रपिटकौ गृह्णन्पुरोदर्शयन्

मार्गमूलफलानि दुर्गमवनादप्याहरिष्याम्यहं ॥ ९१ ॥

“ஹே அண்ணா! அந்த பரதன் ஸத்தோஷமாய், உன்னை நினைத்து, உன் மாதாவை உபசரிப்பான். உனது பணிவிடையால், நான் பிறவியின் பயனைப்பெறுவேன். ஜனங்களில்லாத கானாகத்தில், துணையற்ற உனக்கு என்ன முடியும்? மண் வெட்டி, கூடைகளை எடுத்துக்கொண்டும், முன்னால் வழிபடக்காண்பித்துக்கொண்டும், செல்ல முடியாத வனத்திலிருந்தும், வேர் பழங்களையும் நான் கொண்டு வருவேன்”

रामस्त्वाह सुमोदितस्तमनुजं गृह्णन्जलेशार्पितं

यद्यद्वीर्यवदस्त्रमप्यभिमतानापृच्छ्यचाऽऽयाहिभोः ।

विप्रानानय तं वासिष्ठतनयं दास्यामि यन्मामकं

वित्तंवत्ससमागतोऽसिसमयेसंकाक्षितेदैवतः ॥ ९२ ॥

இராமன் தம்பியைப்பார்த்து, சந்தோஷம் பெற்று, சொன்னார்—“ஜனாகருடைய யாகத்தில், வருணன் கொடுத்த அஸ்திரங்களையும், பன்முள்ள அஸ்திரங்களையும், எடுத்துக்கொண்டு, நேற வசம்மனா! அன்பர்களுடத்தில் சொல்லிக்கொண்டு வா. பிரம்மனாரங்களையும், வலிஷ்ட புத்திரனையும், அழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டும். என் பொருள்களை தானம் கொடுக்கப் போகிறேன். ஹே குழந்தாய்! விரும்பின மையத்தில், தெய்வ வசமாமாக வந்தாய்”

३२ रामोऽभ्यर्च्य सुयज्ञमात्ततपसंस्वस्याङ्गनाया महा

रत्नैः कौशिककुंभजाततनयौ संप्रीणयन्भूषणैः ।

वासोभिश्चगवांशतैः खजननसिंपूजिततापसं

विप्रान्वेदविदस्वभृत्यनिकरानथैर्मुदाऽप्रीणयत् । ९३ ॥

இராமன் தவம் பெற்ற சுயக்ஞ முனியை பூஜித்து, தன்னுடையதும், மனைவியினுடையதுமான இரக்னாபரணங்களையும், அவரிடம் கொடுத்தும் விஸ்வாமித்திரருடைய புத்திரன், அகஸ்தியருடைய புத்திரன், கௌசல்யையை பூஜிக்கும் பிராமணன், வேதாச்யனம் செய்த பிரம்மசாரிகள், தன் வேலைக்காரர்கள், இவர்களுக்கு வஸ்திரங்களையும், அநேக பசுக்களையும், பொருள்களையும், ஸந்தோஷமாய்க்கொடுத்தும், முடி செய்தித்தார்.

रिक्तान्धर्मपथाऽऽद्वैतरभिमतै विंत्तैस्समप्रीणयत्

गार्ग्याया धनमत्तम त्रिजटिने तत्प्रेरितस्सोऽपतत् ।

दण्डोयत्र च तावत्सिंसमददाद्वाः कांस्यसंदोहिनीः

रामस्सानुजभार्य आदरयुतस्स्वादत्तविप्राऽऽशिषः ॥

தாம் மார்க்கத்தில் தேடிய விரும்பின பொருள்களை ஏழைகளுக்கும், கர்க கோத்திரத்தில் பிறந்த, ஏழைகளுக்குள் மேலான திரிஜடி யென்று மூன்று ஜடைகளை தரித்த, பிராமணனுக்கு (அவர் எரிந்த தண்டம் விழும்பூமிவரையுள்ளதும்,) வெங்கலப்பாத்திரம் நிறையும் படி, பால் கறக்கும் பசுக்களையும் கொடுத்து, இராமன் தம்பி, மனைவிகளுடன், அன்போடு பிராமணர்களிடம் ஆசிரவாதம் பெற்றார்.

அயோத்தியா காண்ட:

३३ सीताया अनुजस्यकानन गतिसंवाधयिष्यन्नघु
 श्रेष्ठस्तसहितो नृपस्यभवनं विभ्रद्भुञ्चाम्ययौ ।
 रामेणैववयं ब्रजेमविपिनं कान्तारकल्पांपुरीम्
 कैकेयीचिरमेत्वितिस्वजनतावाक्यं समाकर्णयन् ॥ ९५ ॥

ஸீதை லக்ஷ்மணன் வளத்திற்கு வருவதைத் தெரிவிப்பதற்கு
 இராமன் அவர்களுடன் வில்லை எடுத்துக்கொண்டு, வழியில்
 “இராமனுடன் நாங்கள் காட்டிற்குப் போவோம்” வனம்போ
 ன்ற பட்டணத்தில் வெகு காலம் கைகேயி இருக்கட்டும்” என்று
 சொல்லும் இஷ்டஜனங்களின் வார்த்தையைக்கேட்டுக்கொண்டு,
 அரசனுடைய அரண்மனைக்கு வந்தார்.

३४ राजासूतनिवेदिताऽऽगतिसुतस्साधैस्त्रिभिस्तैश्शतैः
 युक्तस्त्रीभिरुपाऽऽनयन्स्वसविधं स्वस्याऽऽत्मजंसानुगं ।
 तेनावाचिवृणेतवाप्रतिहतं सत्यं परत्रार्थदं
 नैवान्यद्भरतायदेहि वसुधां शोकं त्यजानर्थकं ॥ ९६ ॥

அரசன் மந்திரி மூலமாக, இராமனுடைய வரவைத் தெரிந்து
 கொண்டு, முன்னூற்றைம்பது மனைவிகளுடன் கூடிக்கொண்டு,
 பின் தொடரும் ஸீதா, லக்ஷ்மணர்களுடன் கூடிய, இராமனைத்
 தன் சமீபத்தை அடைவிக்கும் பொழுது, இராமன் அரசனைப்
 பார்த்து கூறினான்: “ஹே அரசே! பரலோகத்தில், பயனளிக்கும்
 தங்கள் ஸத்தியம் கெடாமலிருக்கும்படி, வேண்டுகிறேன். மற்ற
 வைகளை வேண்டவில்லை. பூமியை பரதனுக்கு, அளிக்கவேண்டும்.
 வின் துயரத்தை விடவேண்டும்.

सीतालक्ष्मण एपनत्यजतिमामेप्यन्तमद्याटवीम्
 असम्भ्यं वितराऽऽशिषः कुशलदानिश्चिन्तयानिस्तरन् ।
 सत्यां संविदमाशुते पुरमिदं भूयस्समेप्याम्यहं
 रामस्योक्ति मिमानिश्म्यसकलाश्चिन्तां नजिग्युः परां ॥

ஸீதையும், இலக்ஷ்மணனும் இப்பொழுது என்னுடன் வனம் செல்ல, விருப்புதிரார்கள். தாங்கள் ஸத்தியப் பிரதிக்கை, நிறைவேறும்படி, கவலையில்லாமல், கேஷமமனிக்கும் ஆசீர்வாதங்களை, எங்களுக்குச் செய்யவேண்டும். மறுபடியும், தங்களின் பட்டணத்திற்குச் சீக்கிரம் வருவேன்” என்று இராமனுடைய சொல்லைக் கேட்டு, எல்லோர்களும் மிகுந்த கவலையை விட்டு நீங்க முடியவில்லை.

३५ कैकेयी मिदमाहराजसदसि प्रेक्ष्यप्रभोर्दुस्थितिं

वागवज्रणतदीयमानसशिलाभिदन्नेभ्यांकुधा ।

सूतोऽस्माद्विरमाऽऽश्रिताहितकरात्स्वाकीर्तिदादाग्रहात्

रामस्थापयराज्य आसनगतं देव्यस्सदानन्दना ॥ ९८ ॥

சுமந்திரன் ராஜஸபையில், அரசனுடைய துயரத்தைத் தெரிந்து கோபங்கொண்டு, பிளக்க முடியாத கைகேயினுடைய மனமாகும் கல்லை, வார்த்தையாகும் வஜரத்தினால், பிளக்கும்படி, அன்னவளைப் பார்த்துச் சொன்னான். “ஹே தேவி! அண்டினவர்களுக்கு அபத்தைக் கொடுக்கும், தனக்கு, அபகீர்த்தியைக் கொடுக்கும், இந்தப் பிடிவாதத்திலிருந்து, ஒழியவேண்டும். நாங்கள் ஸந்தோஷமடையும்படி, இராமனை விம்மாதனமடையும்படி செய்யவேண்டும்”.

पुत्रात्कोटिगुणं पतिस्सुखकरो नार्यास्तुतद्वेपिणी

क्लेशानेवलभेतसा विधिकृतान्नित्यं वतावारितान् ।

मातुस्ते श्रुतमाभि जात्यमखिलैर्यज्ञातिर्यगुतं

भर्तारं मृतिदित्सयैवहसितेपप्रच्छहेतुप्रसूः

॥ ९९ ॥

“பெண்களுக்கு புருஷன் புத்திரனைவிட கோடி மடங்கு சுகம் கொடுக்கிறான். அப்புருஷனுக்கு விரோதமான பெண், தெய்வம் கொடுத்த, கிலக்க முடியாத துன்பங்களை மாத்திரம் எப்பொழுதும் அடைவாள். பிராணிகளின் சப்தம் தெரிந்த புருஷனுக்கு மரணம் கொடுக்க நினைத்தே, சிறப்பின் காரணத்தை, ஹேதேவி உன் தாயார் அப்புருஷனை, கினகினான். அன்னவனின் நன்நடை எல்லோர்களுக்கும் கேட்டுத் தெரியும்”.

३६ वृष्टिं शैलइवाफलंव्यसनगस्सूतस्यतस्यां वचः

ராஜாவிஷயதமாதிதஸ்புதனா யுக்தா ஧நைர்஧ான்யகै: ।

ராமாயத்ரஜதேவந் நூரஹிதம் சேப்ரபயேதிக்ருதா

कैकेयौच्यतराज्येमतदधनं किमेप्रादित्सस्ये ॥ १०० ॥

மலையில் பெய்த மழைபோல் கைகேயினிடம் சுமந்திரனுடைய வார்த்தை வினையிருப்பதை அறிந்து, தன் தானியங்க ளோடு கூடிய ஸைனியத்தை, மனிதனில்லாத, வளத்திற்குச் செல்லும் இராமனுக்குச் சிக்கிரம் அனுப்பும்படி, அச்சுமந்திரனுக்கு அரசன் உத்திரவு செய்ய, கைகேயி கோபத்தால், அன்ன வண்ப் பார்த்துச் சொன்னான். “ஹே அரசே! பொருளற்ற ராஜ்யத்தை ஏன் எனக்குக் கொடுக்க விரும்புகிறாய்”.

बधूमां वररज्जुनाऽऽप्यति बलं किं क्लेशयस्युन्मदे

சேநாப்ரேபணவர்த்தனம் ப்ரதமத: கிவாவுதம் வாலிசே ।

भूपद्रागितितर्जयन्तभवदीद्वयस्तरां क्रोधना

त्वद्वंश्यस्सगरोऽग्रिमं सुतमिव त्वंचाद्यनिर्वासय ॥ १०१ ॥

“அதிக பலம் பெற்ற என்னை வரமென்ற கயிற்றால் கட்டி, ஹே மிகுந்த மதம் பெற்றவனே! ஏன் துன்பமடைவிக்கிறாய்? ஹே துஷ்டீ! ஸேனையை அனுப்பக் கூடாதென்று முன்னமே வேண்டிக்கொண்டாயா?” என்றுசேக்கிரம் அதட்டும் அரசனைப் பார்த்து மிகவும் கோபம்பெற்று கைகேயி சொன்னான், “உன் வம்சத்தில் பிறந்த ஸகரன் மூத்தரின்னையை இராஜ்யத்தைவிட்டு விரட்டினதுபோல் நீயும் இப்பொழுது விரட்டவேண்டும்.”

सिद्धार्थश्चतुरोऽर्थसाधनविधौ प्राबोधयत्तांतदा

நாடேயாம்புநிபாதயந்புரஸிஷுநிர்வாஸிதஸா஑ர: ।

रामोधर्मभृदाचचारदुरितं किं येन संपीड्यते

पीडाऽनागसउत्तमस्य विभवंत्वैन्द्रं च हिंसादिति ॥ १०२ ॥

காரியங்களை முடிப்பதில் திறமைப்பெற்ற ஸித்தார்த்தன் என்ற மந்திரி, அப்பொழுது கைகேயியைப் பார்த்து, “ஸுகரபுத் திரணா அஸமஞ்சஸ்பட்டணத்தின் குழந்தைகளை ஸரயூந்தியின் ஜலத்தில் விழுச் செய்ததால் வெளியில் விரட்டப்பெற்றான். தர்மங்களைச் செய்யும் இராமன் துன்பமடையுப்படி என்ன குற்றம் செய்தான். குற்றமற்ற நல்லாருடைய துயரம் இந்திரனுடைய ஐசுவரியத்தையும் குன்றிவிடச்செய்யும்”, என்று கூறினான்.

३७ त्यक्त्वा तत्सकलं खनित्रपिटकौ चीराणिसंवाञ्छते

रामायप्रददौ च तान्यविमनास्साक्रचित्ताभृशं ।

स्वीकृत्याथकटौन्यवस्तसमुदाखस्यानुजं धारयन्

सीतांचीरधृतेनिवार्यसगुरुः प्राहकुधाकैकयीम् ॥ १०३ ॥

அவைகள் எல்லாவற்றையும் தள்ளிவிட்டு, மண்வெட்டி, கூடை, மரையுருவி, இவைகளை மாத்திரம் விரும்பும் இராமன் பொருட்டு, மிகவும் கடும் நெஞ்சம்பெற்ற கைகேயி, மணம் வருந்தாமல், அவைகளைக் கொடுத்தாள். பிறகு இராமன் ஸந்தோஷமாக, அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு, மரை யுருவிகளைத் தன் தம்பியைத் தரிக்கச் செய்து, இடையில் தானும் தரித்தார். குருவான வலிஷ்டர், வீரையை, மரையுருவித் தரிக்கக்கூடாதென்று தடுத்து, கோபமாய்க் கைகேயியைப் பார்த்துக் கூறினார்.

कैकेयिस्कुलघ्नि सत्यचरितंस्वंचयन्तीनृपं

किदैवान्नविभेपिराममहिषी राज्यं प्रशासिष्यति ।

साचेद्यासीतिराववेण विपिनं सर्वेऽनुयस्यन्ति च

श्रीमान्यत्नतत्तराज्यमितरत्तस्मिन्वसैकाकिनी ॥ १०४ ॥

“தன் குலத்தைக்கெடுத்த ஹே கைகேயி! ஸத்திய ஸந்தனா தன் அரசனை ஏமாற்றிய உனக்கு தெய்வத்தினிடமும் பயமில்லையா? இராமனுடைய மனைவி இராஜ்யத்திற்கு அரசியாவாள். அவளும் இராமனுடன் வலஞ்சென்றால் எல்லோர்களும் கூடச்சென்றுவார்கள். வெஷ்டம் கடாசும் பெற்ற அஷ்விராமன் இல்லாதவிடம் இராஜ்யமில்லை. அது கானகம். அதில் நீ ஒருவளாக இருக்கவேண்டும்.”

आर्यानीक्षणतस्त्वित्सभरतः कान्ताग्मेवैष्यति
 द्राङ्गप्राप्स्यति भूमिमप्यगुरुवाक्पुत्रायकिंवाऽदुहः ।
 स्वीयैर्भूषयभूषणैरसदृशैर्हृष्टातदहंस्त्रुपां
 नैतस्याश्च वृतावनेनिवसतिस्सुकूरभावेत्वया ॥ १०५ ॥

“அண்ணனைக் காணாமல் அப்பரதன் இவ்விடமிருந்து
 சீக்கிரம் கானாததிற்கே செல்வான். பெரியோர்களின் உத்திர
 வில்லாமல் பூமியைப் பெறவேமாட்டான். புத்திரனுக்கு ஏன்
 குற்றம் செய்தாய். ஒப்பற்ற தன் ஆபரணங்களால் அதற்குத்
 தகுந்த அழகிய மருமகளுக்கு ஸந்தோஷமாய் அலங்கரிக்க
 வேண்டும். ஹே கடும் நெஞ்சம் பெற்றவனே! அவளுக்கும்
 வனவாஸம் நீ வேண்டவில்லை.”

३८ चीरस्याथ विधारणादुरुजनैस्संवारिताज्जानकी
 नोपारंस्तपतिव्रतप्रणयिनी सर्वैः कृतंधिग्रवं ।
 राजासोढु मशक्रुवन्यशसि सद्धर्मोनिजप्राणने
 त्यक्ताऽऽशः प्रियदां स्वविप्रियकरीं दीनस्समाभापत ॥

பிறகு லீதை புருஷனுடைய விருதத்தை அனுஷ்டிக்க
 விரும்பி, குரு ஜனங்கள் தடுத்தும், மரையுருவியைத் தரிப்பதி
 லீருந்து ஒழியவில்லை. எல்லோர்களுடைய நிந்தா சப்தத்தைக்
 கேட்டு, பொறுக்க முடியாமல், புகழிலும் நன்னடையிலும் தான்
 பிழைப்பதிலும் ஆசையற்று, அரசன் தனக்குத் தூன்பத்தைக்
 கொடுத்த, இப்ப மனைவியைப்பார்த்து, தீவா ஸ்வர்த்துடன்
 கூறினார்.

दौर्जन्यैकपरायणे किमकरोत्सीतातपस्विन्यघं
 मुग्धां कोमल गात्रयष्टिमपितां चीरां वरां वाञ्छसि ।
 रामस्याद्य विवासनं यदपितत्तदुर्नयस्यक्षमं
 स्यादेतद्यदितेचिकीर्षिं तमायित्वंदुर्गतिं प्राप्स्यसि । १०७॥

“துஷ்ட நடைக்கு ஓர் இருப்பிடமான ஹே கைகேயி! குற்றம் செய்யத் தெரியாதவனும், மெதுவான சரீரம் பெற்றவனும் மான ஸீதையும், மரையுருவி ஆடை அணியும்படி நீ விரும்புகிற படியால் எல்லோர்களும் அன்பு செய்யத் தகுந்த அன்னவன் என்ன குற்றம் செய்தான்? இப்பொழுது இராமனுக்கு விதிக்க வனவாஸம் அவனுடைய தூர்நடைக்குத் தக்கதாயினும், அவ்வன வாஸத்தை ஸீதைக்கும் விதிக்க நினைத்தால், நீ நரகமடைவாய்.”

शोकेनाऽऽर्तमवाङ्मुखं स्वपितरंभूयः प्रलापाऽऽवृत्तं
रामस्सानुनयं वभाणजननीं त्वद्भक्तियुक्तामम ।

मान्यामानयमत्प्रवाससततक्लिष्टां तथामत्कृते

प्राणान्न्यस्ययमाऽऽलये नचविशेत्स्यां तुष्टएतेनच ॥१०८॥

“துக்கம் பெற்று கீழ்முகமாய் புலம்பிக்கொண்டிருக்கும் தன் தந்தையைப்பார்த்து, இராமன் ஸைமாதானமாக, தங்களிடத்தில் அன்பு பெற்றவனும், கௌரவம் பெறத்தக்கவனும், என் அபலார் யாத்திரையால் வருந்தினவளுமான என் தாய், என்னை நினைத்து பிராணங்களை இழந்து, எமலோகம் செல்லாமலிருக்கும் படி எனக்காக கவனிக்கவேண்டும். இதனால் நான் ஸந்தோஷ மடைவேன் என்று மறுபடியும் சொன்னார்.”

३९ श्रुत्वा राघववाक्यमात्महृदयेशोकं न धर्तुं पटुः

देहापाटवसंयुतो दशरथः प्रत्यब्रवीन्निवतं ।

संज्ञां प्राप्य तदाव्यचिन्तय दहोगावो विवत्साः कृताः

वह्यः पूर्वतने च जन्मनि मया दुःखं यदभ्यागतं ॥ १०९ ॥

இராமனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அரசன் துக்கத்தை மனதில் பொருக்கமுடியாமல், சரீரத்தில் துன்பத்தை அடைந்து, அவ்விராமனைப் பார்த்து பதிலே உரைக்கவில்லை. பிறகு நினைவு பெற்று மனதில் நினைத்தார். “அந்தோ முன் பிறப்பில் பல பசுக்களை, கன்றைவிட்டு பிரித்ததால் இவ்வித துக்கம் எனக்கு வந்திருக்கிறது.”

कालस्याऽऽगतिमन्तरा नहि भवेज्जातस्य किञ्चिद्भ्रुवं
 कैकेयी परिपीडितस्य नमृतिर्यन्मेऽधुनाऽभ्यागता ।
 यद्रामं वरवस्त्रधारिणं भिमं पश्यामि चीराऽऽवृतं
 कापथ्येन यदेकया विधिवलादकिलश्यतायं जनः ॥११०॥

“பிறந்தவர்களுக்கு காலம் வராமல் சுகம் துக்கம் ஒன்றும் வராது நிச்சயம். கைகேயியால் துன்பமடைந்தும் எனக்கு இப்பொழுது மரணம் வரவில்லை. உயர்வான வஸ்திரம் தரித்த இராமன் மரையுருவி தரித்திருப்பதைப் பார்க்கிறேன். நான் பலவானாயிருந்தும் ஒரு பெண்ணின் கபடத்தால் தெய்வ பலத்தால் துயரமடைந்தேன்.”

राजाप्राह सुमन्तमात्मवशगं स्वस्यौपवाह्वरथं
युक्तंवाजिभिरानयद्रुतमिहाऽऽरामं गुणानामिमं ।
रामं प्रापयदेशतः परमितिक्षिप्रंतथैवाऽऽचरन्
सूतः प्राहरथस्समागतइतिव्यज्ञापयद्राघवं ॥ १११ ॥

“நான் ஏறும் குதிரைபூட்டிய இரதத்தை இவ்விடம் கொண்வா. நற்குணங்களுக்கு நந்தவனம்போன்ற இராமனை, சீக்கிரம் தேசகத்திற்கு அப்புரம் அடைவிக்கவேண்டும்” என்று அரசன் தனக்கு வசமான சமந்தினுக்கு உத்திரவுசெய்ய, அன்னவனும் சீக்கிரம் அவ்விதமே செய்து “இரதம் வந்திருக்கிறது” என்று இராமனிடம் தெரிவித்தான்.

कोशागारनियुक्तमाह पुरुषं राजाशुचिं निश्चितं
क्षौमाण्याहर भूषणौघमिति स प्रादाच्चसंख्यापयन् ।
वर्षाण्यात्मभुवेऽवनेर्वररुचिर्व्यद्योततैतद्युता
इवश्रुस्तांपरिरभ्य वत्सलतमा प्राचोभ्रयत्सन्मतिं ॥११२॥

வேண்பட்டுக்களையும் ஆபரணக் குவியலையும் கொண்டு வரும்படி அரசன் கெஜானாவில் இருக்கும் நம்பிக்கை உள்ளவனாக நிச்சயம் செய்யப்பெற்ற வேலைக்காரனிடம், உத்திரவுசெய்து, வருஷங்களை கணக்கிட்டு பூமியின் புகல்கியின் பொருட்டு, அவைகளை அளித்தார். அவைகளைப் பெற்று விளங்கும் மருமகளைக் கட்டிக்கொண்டு, மிகவும் அன்புபெற்ற மாமிபான கௌஸல்யை நற்புக்தி புகட்டினான்.

प्राणैरप्यभिसत्कृता बहुधनैर्नित्यं कूशीलास्त्रियः

भर्तारंचपारित्यजन्त्यपधनं प्राप्तं परामापदं ।

साध्वीनां प्रवलंतुदैवमनिशं भर्तैवनातोऽधिकं

तद्वत्सेतनयं ममावसुचयं त्वंनावमन्यस्वतं ॥ ११३ ॥

“பிராணங்களாலும், மிகுந்த பொருள்களாலும் எப்பொழுதும் உபசரிக்கப்பெற்றும், துஷ்ட ஸ்திரீகள், பொருளை இழந்து மிகுந்த துன்பமடைந்த புருஷனைக் கைவிடுகிறார்கள். பதிவிரதைகளுக்கு எப்பொழுதும் புருஷனோ தெய்வம், அவனுக்கு மேலானது ஒன்றுமில்லை. ஆனதால் ஹே குழந்தாய்! பொருளற்ற என் புத்திரனை நீ அவமதிக்காதே.”

साध्वश्रूं वदतिस्ससांप्रतमहं गण्यानदुर्योषितां

यच्चाऽऽर्याऽऽदिशति प्रशान्तमनसाकुर्वेत्तथैवाखिलं ।

स्त्रीणां प्रेमशताऽऽत्मजैश्चनतथापत्यायथा जायते

काप्राज्ञापरि खेदयेदमितदं भर्तारमभ्यर्हितम् ॥ ११४ ॥

ஸீதை மாமிபாரைப்பார்த்து, “ஹே அம்மா ! துஷ்ட ஸ்திரீகளோடு என்னை இப்பொழுது சேர்க்கக்கூடாது. அம்மான் சொல்லுகிறதெல்லாம் அவ்விதமே மனதில் பொறுமையுடன் செய்கிறேன். பெண்களுக்கு புருஷனால் கிடைக்கும் சுகம் நூறு புத்திரர்களாலும் கிடைக்காது. புத்திரசாலீபான எவன் தான், அவ்வற்ற பொருளை அளிக்கும் பூஜிக்கப்பெற்ற புருஷனைத், துன்பமடைவிப்பான்” என்று கூறினான்.

सन्तापं विसृजप्रवासजनि तं शीघ्रंगामिष्यत्ययं
 स्वापस्यावसरोयथाससुहृदं तीर्णप्रतिज्ञाऽऽगतम् ।
 संद्रक्ष्यस्यचिरेणमामितिवदन्नामन्त्रयन्मातरं
 रामःप्राह पितृस्त्रियो विराचितं क्षन्तव्यमागस्त्विति ॥

“என் அயலூர் யாத்தினாயால் உண்டான துக்கத்தை ஒழிக்
 கவேண்டும். இதன் காலம் நித்திரையின் ஸமயம் போல், சீக்கி
 ரம் நீங்குகிடும். பிரதிக்கூறிய நிறைவேற்றி நண்பர்களோடு
 நான் திரும்பி வருவதை சீக்கிரம் பார்ப்பாய்” என்று சொல்லி,
 இராமன் தாயினிடம் சொல்லிக்கொண்டு, பிதாவின் மனைவிகளைப்
 பார்த்து, “நான் செய்த பிழைகளைப் பொறுக்கவேண்டுமென்று
 கூறினார்.”

४० माताबोधयतिस्सौख्य जनकं सौभ्रातृकलक्ष्मणं
 यत्ते भ्रातृनिषेवणं स्वकुलजं कीर्तिप्रदं श्रीकरं ।
 तत्कालेकुरु चाप्रमत्तमनसामां तातमप्यास्पदं
 सीतां राममरणमेवसततं विद्विप्रदृष्टाऽऽशयः ॥ ११६ ॥

இலக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, அவனுடைய அன்னையான
 சுமித்திரை “தன் குலத்தில் உதித்தவர்கள் செய்த, சுகத்தையும்,
 புகழையும், ஐசுவரியத்தையும் கொடுக்கும் பிதாவின் பணி
 விடையை அதற்குரியகாலத்தில், மனநில் ஸாவதானமாகசெய்ய
 வேண்டும். ஸீதையை அன்னையாகவும், இராமனைத் தந்தையா
 கவும், அரண்யத்தை அயோத்தியாகவும், மனநில் சந்தோஷம்
 பெற்று, எப்பொழுமே நினைக்கவேண்டும்” என்று ஸுஹோதரவா
 ங்சையை அன்னவனுக்கு உபதேசித்தான்.

रामस्सूतकृतत्वरोजिगमिषुस्तत्काननस्यन्दनं
 स्वारोप्यप्रमदां सहोदरयुतश्चाऽऽरोहदव्याकुलः ।
 अश्वान्सारथिरभ्यचोदयदमृन्त्रध्यानप्रवेगान्पुनः
 राजापौरजनैः पदातिरपितान्नान्वेतुमप्याशकत् ॥११७॥

இராமன் சுமந்திரனாக, தூண்டப்பெற்று, காட்டிற்குச்செல்ல விரும்பி, இரத்தத்தில் மனைவியை ஏற்றிவைத்து, ஸ்வேஹாதரனுடன் மனங்கலங்காமல் தானும் ஏறினார். அரசன் பட்டணத்தின் ஜனங்களுடன், கால்நடையாக மறுபடியும் பின் தொடராமல் இருக்கும்படி, இரத்தத்தின் குதிரைகளை மிகுந்த வேகமாய் சுமந்திரன் விரட்டினான்.

रामस्वेषण वाञ्छिनो गुरुजनान्पौरान्समागच्छतः

दृष्ट्वासूतरथं शनैर्गमयभोरित्वा कितमव्याजजां ।

शृण्वन्तद्दादितां भृशंसकरुणो धर्मेणवद्वोददं

नेच्छन्नप्यवलोकितुं तमनुदत्संप्रेरणे वाजिनां ॥ ११८ ॥

இராமன் துண்ணைப்பார்க்க விரும்பி, கூடவரும் பெரிடோர் களையும் பட்டணத்தின் ஜனங்களையும் பார்த்தும், “ஹே ஸாரதி யே ! இரத்தத்தை மெதுவாக நடத்தவேண்டும்” என்று கபடமில்லாத அன்னவர்களின் வார்த்தையைக்கேட்டும், மிகவும் கருணைப் பெற்றும், தர்மத்தால் பலமாக கட்டுண்டு, அவர்களைப் பார்க்கக் கூட விரும்பாமல், குதிரைகளை நடத்தும்படி அச்சுமந்திரனைத் தூண்டினார்.

४१ का नः काननगं विनारघुपतिं वेश्मस्थितानांगतिः

मत्वेथं नचकारकर्मनियतं पौरोजनश्चिन्तया ।

सर्वेप्राणभृतोऽपिवन्तुजलं खं भोजनं किंपुनः

शातोवाति नमारुतो नशशभृन्नाहस्करस्तत्पुरे ॥ ११९ ॥

“ஹீட்டிலிருக்கும் எங்களுக்கு, காட்டிற்குச் சென்ற இராமனைத் தவிர வேறு கெதி எது?” என்று நினைத்து பட்டணத்தின் ஜனங்கள் கவலையால், நிக்பகர்மங்களையும் நடத்தவில்லை. எல்லாப் பிராணிகளும், ஜனங்கூட குடிக்கவில்லை. தனது உணவைத் தேடி வார்களா, அயோக்யபாபுரியின், குளிரந்த காற்றும் விசுவில்லை. சந்திரனும், சூரியனும் பிரகாசிக்கவில்லை.

82 யாவத்ராமரத்யோத்திதம் ஸுவிரஜஸ்சந்த்ரயதே ஸூபதி:
 தாவத்யேயுதாவிலோகயததநுகிலபு: பதநப்யத: |
 ராமாவாஸஸ்திவாஹு ராத்மஸாவிதேததாஸதாஸ்கேகயீ
 ததஸ்யஸ்பரிவர்தயநபிததௌ ஸத்ரோஹலத்யதிரயம் || 120 ||

இராமனுடைய இரதத்தின் தூளி பூமியில் தெரியும்வரை
 அரசன் தைரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, பிறகு வருந்தி,
 கீழே விழுந்து, இராம மாதாவினால் கையில் பிடிக்கப்பெற்று,
 தன் ஸம்பத்தில் தனக்குத் துரோஹம்செய்து, இராஜ்யம்பெற்ற
 வஞ்சகியான, கைகேயியைப் பார்த்து, அவளின் ஸம்பந்தத்தை
 விலக்கி, அவளைப் பார்த்து, சொல்லக் தொடங்கினார்.

த்வத்ச்வநத மபித்யஜாம்யவஹிதஸ்த்வத்புததத் தய:
 ஸவலோகஸ்திதலம்யமப்யதிதராமித்யுகிதபிதூரயந் |
 புத்யாதிதிராஸ்ததஸ்தஸுதததே: கான்தாரஜங்கலேஷந்
 சீதாயானுபதிஸ்சரந்நதிகதகலேஷ: புரதாபஸ: || 121 ||

“நல்ல நினைவோடு, உன் ஸம்பந்தத்தையும், சுவர்க்கலோகத்
 திலிருப்பவர்களுக்கு, சுகமாய் கிடைக்கக்கூடிய உன் புத்திரன்
 கொடுக்கும் நிலைாதகத்தையும், முற்றிலும் நான் இழந்தேன்”
 என்று சொற்களால், அக்கைகேயியை விலக்கி, வெகு காலமாக
 நற்குகத்தை நன்றாய்ப் பெற்ற, புத்திரர்களும், ஸீதையும் அடை
 ந்த, துயரத்தை நினைத்துக்கொண்டு, அவ்வரசன் அயோத்தியைப்
 அடைந்தார்.

சந்த்யஜயாஸ்த்மதூஹ் நிராமஸயதா ராமாவிகாயாதூஹ்
 கவாஸி த்ரேயஸி சாபுமாஸ்புதசகராஹிஸ்து ராமதா |
 த்வத்பாணிஸுதவியத்யதிவ்யஸநதம் ராமாஸஸ்பத்யவத்
 தத்யேதிதிரதிபூஜிதாபுததயாதம்மோதயாமாஸதா || 122 ||

ஒளியற்ற தன் அரண்மனையை ஒழித்து, இராமனின் தயாரின் அரண்மனைச் சென்று புருஷனால், “ஹே அன்பு நிறைந்த அன்னமே! எங்கிருக்கிறாய்? என் கண்களோ, இராமனுடம் சென்றன. என்னைக் கையால் நன்றாகக் தொடவேண்டும். இராமனுடைய சரீர ஸம்மந்தம்போல், உன் கை துன்பமடைந்த வனுக்கு இன்பமளிக்கும்” என்று புகழுப்பெற்ற கௌஸல்யை, திறமையால் அவ்வரசனை ஆனந்தமடைவித்தாள்.

४३ शोकाऽऽर्तापतिमाहरामजननीसा पन्नगीवाहितं

मत्पुत्रेप्रविधायनूनमधुनानिश्चिन्तयाऽऽसिष्यते ।

आगच्छेदपि किं महान्स समयोयत्नाऽऽत्मजस्सानुजः

पत्न्यापौरुतस्समेष्यतिपुरीं तीर्णप्रतिज्ञाऽऽर्णवः ॥१२३॥

கௌஸல்யை துக்கத்தால் வருந்தி, புருஷனைப் பார்த்து, “அக்கைகேயி ஸர்ப்பம்போல், என் புத்திரனிடத்தில் துன்பத்தை செய்து, இப்பொழுது கவலையில்லாமல், நிச்சயமாய் இருக்கப் போகிறாள். என் புத்திரன் தம்பியுடனும், மனைவியுடனும், பிரதிக்கொன்ற கடலைக் கடந்து, பட்டணத்தின் ஜனங்களால் புகழுப்பெற்று, பட்டணத்திற்குத் திரும்பிவரும் பெரிதான அந்த நற்காலம் வருமா?” என்று கூறினாள்.

४४ शोचन्तीमपि राममातरमति प्रेम्णासुमित्राऽब्रवात्

आर्येधर्म्यपितृ प्रतिश्रवकृतं गुण्यं सुवीर्याऽऽलयं ।

पुत्रंशोचामि किं सएवपृथिवीं लक्ष्मीं च संप्राप्स्यति

श्रीरूपिण्यपिजानकी वरधनुः प्राप्नोति यं लक्ष्मणः ॥

துக்கிக்கும் கோசல மன்னனின் மகளைப் பார்த்து, அதிக அன்போடு சுமித்திரை உரைத்தாள். “ஹே அம்மணி! தர்மத்திலிருந்து தவராமல், பிதாவின் பிரதிக்கொருபை நிறைவேற்றும் மிகுந்த பலத்திற்கு இருப்பிடமும், நற்குணங்கள் பெற்றவனுமான, தன் புத்திரனைப் பற்றி, என் வருந்தவேண்டும்? மஹா லெக்ஷ்மியின் உருவம் பெற்ற லக்ஷையும, உயர்ந்த வில்லைப்பெற்ற இலக்ஷ்மணனும், பின் சென்றிருப்பதால், அவனே பூமியையும், ராஜ்யலக்ஷ்மியையும், அடையப்போகிறான்.”

गच्छन्तं पथि कानने तवसुतं ग्रीष्मे निदाघांशुमान्
दृष्ट्वाऽभ्रेषु विलेप्यते वनभवस्सेविष्यते मारुतः ।
शैत्यमान्द्यमथैत्यसौरभमपि व्याघ्रागजाभीषणाः
धाविष्यन्तिसुदूरमेव सभयाधीरस्यसर्वेवशाः ॥ १२५ ॥

‘காட்டில் வழியில் செல்லும் உன் புத்திரனைப்பார்த்து, வே
னல்காலத்திலும், வெய்யோன் மேகங்களில் மறைவான். குஞ்
மை வாஸனை பெற்ற மெல்லிய காட்டிலிருக்கும் காற்று விசப்
போகிறது. பயமளிக்கும் புலிகளும், யானைகளும் பயம்பெற்று
வெகுதூரத்திலே ஓடிவிடும். தைரியம் பெற்றவனுக்கு எல்லோ
ர்களும் அடிமை ஆவார்கள்.’

आसारैरिव वहितो वनतति मेघास्समाभाषितैः
शीतैरामगुणामृतैरखिलरुक्संहारकैस्सारगैः ।
प्र जालक्ष्मणसूरजीवयदमूं रामांशिकां शोकतः
रामप्राभवचिन्तनेनमुदिता शोकंजहौसानिजं ॥ १२६ ॥

மேகங்கள் ஜலத்தால் காட்டின் கூட்டத்தை நெருப்பிலிரு
ந்து பிழைக்கச் செய்வதுபோல், குளிர்ந்த வார்த்தைகளாலும்,
எல்லோர்களுடைய பிணியைத் தீர்க்கும் பலமான அமிருதம்
போன்ற, இராம குணங்களாலும், அக்கௌஸல்யையை புத்தி
சாலியான சுமித்திரை துக்கத்திலிருந்து பிழைக்கச்செய்தாள்.
அக்கௌசல்யை இராமனுடைய பெருமையை நினைத்து, ஸந்
தோஷமடைந்து, தன் துக்கத்தைத் துறந்தாள்.

४५ स्वान्मुक्त्वैव वनंगतंकथंमपित्यक्तुंनशक्ताजनाः
पौराः प्रेमपतिं तदारघुपतिं प्रेम्णाऽन्वच्छन्मृशं ।
आकृष्टानितरां तदीयगुणता सौरभ्यलोभेनते
रामोच्चारयितुं शशाकनचतान्क्षिप्रंपटुर्यद्यपि ॥ १२७ ॥

தங்களை விட்டு வனஞ்சென்றும், அன்புள்ள அரசனான இராமனை அவருடைய நற்குணங்களின் வாஸனையில் மிகுந்த ஆசையால், நன்றாய் இழுக்கப்பெற்று, கிடமுடியாமல் அன்பினால் பட்டணத்தின் ஜனங்கள் அவருடன் பிண்டொடர்ந்தார்கள். இராமன் திறமை பெற்றிருந்தும், அந்த ஜனங்களைச் சீக்கிரம் தடுக்க முடியவில்லை.

सुप्रेमा कुलमानसानुगतस्वस्यन्दनान्नागरान्

रामस्सानुनयंवभाणवचसासंप्रीणयन्खादना ।

याप्रीतिर्मयिवश्चिरन्तुभरते निक्षिप्यतांसाऽधिकं

मद्भ्रातर्यपि मत्समेगुणतया मत्तोऽधिकेराजनि ॥ १२८ ॥

அதிக அன்பினால் மனங்கலங்கி, தன் இரத்தத்தைப் பிண்டொடரும் பட்டணத்தின் ஜனங்களைப் பார்த்து, இராமன் இன்பமான வார்த்தையால் ஸமாதானத்துடன் ஸந்தோஷமடைவித்து, “ஹே ஜனங்களே ! வெகுகாலமாக என்னிடத்தில் இருக்கும் அன்பை, என் ஸகோதரனும் குணங்களின் மிகுதியால் எனக்கு ஸாராமமும், என்னையிட அதிகமும், அரசனுமான பரதனிடம், அதிகமாய் செய்யவேண்டும்” என்று கூறினார்.

जात्या भो जवना हयारघुपतेर्वाहानिवर्तधुमा

श्रान्तप्रार्थनया पुराद्वनमयं नैवापवाह्योऽधुना ।

वृद्धान्ज्ञानवयस्तपोभिरसितानार्तिप्रलापान्द्विजान्

दृष्ट्वास्यन्दनतोऽवरुह्य तरसापङ्क्षां कृपालुर्ययौ ॥ १२९ ॥

ஹாதியில் பிறந்ததனாலும் வேகம்பெற்று, “இராமனுடைய இரத்தத்தை வகிக்கும் ஹே குதிரைகளே ! களைப்பைப் பெற்றவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிறங்கி, திரும்பிவரவேண்டும். இராமனை இப்பொழுது பட்டணத்திலிருந்து, வனத்திற்குக்கொண்டுபோகக் கூடாது” என்று துயரமடைந்து புலம்பும், அறிவு, வயது, தவம் இவைகளில் மிகுதிபெற்ற அளவற்ற பிராம்மணர்களைப் பார்த்து, இராமன் இரத்தத்திலிருந்து, வேகமாய் இறங்கி கருணையுடன் கால் நடையாகச் சென்றார்.

ब्राह्मण्यो चितमार्जितं सुचरितं त्यक्त्वाऽऽत्मनः कर्मच
 प्रीत्यात्वामनुयाति वैदिकततिस्त्वत्सेवन प्रेमतः ।
 तत्पूर्तिश्च विना त्वदागमनतो न स्यात्सदायाचितः
 ह्यागच्छेति धरासुरैस्स तमसां संप्रापरा मोनदी ॥ १३० ॥

பிராமண ஜன்மாவிற்குரிய தன் நித்திய கர்மாவையும், தவத்தையும் விளக்கி, வைதிக பிராமணர்களின் கூட்டம் “ஹே ராமா உன் ஸேவையில் விருப்பத்தால், உன்னைப் பின் தொடருகிறது. நீ திரும்பிவராதபோனால், எப்பொழுதும் எங்களுடைய நற்றவம் நிறைவேறுது. நீ வரவேண்டும்” என்று பிராமணர்களால் வேண்டப்பெற்ற இராமன் தமஸாநதியை அடைந்தார்.

तत्तीरेवृजिनापहंसुखकरेस्तोरथान्मोचयन्
 अश्वान्संपरिवर्तनव्यपगतास्तोकाध्वजातश्रमान् ।
 पीतस्वच्छजलान्सुजग्धहरितग्रासांकुरान्वारिभिः
 संसिकतान्वलदैस्तदीयपवनैस्संवीजितस्सोऽकरोत् ॥ १३१ ॥

பாபத்தை அகற்றி, சுகந்தை அளிக்கும் தமஸாநதியின் கரையில் இரதத்திலிருந்து குதிரைகளை அவிழ்த்து, பூமியில் புரளுவதால் மிகுந்த வழிநடந்த உலைப்பை நீக்கி, சுவையுள்ள ஜலத்தைக் குடிக்கச்செய்து, பசுமையான இளம் புற்களை உண்ணச் செய்து, ஜலத்தால் நனைப்பதெய்து, பலமளிக்கும் அக் தமஸாநதியின் காற்றால் விசப்பெற்ற ஸம்மந்திரன், அக்குதிரைகளை இருக்கச்செய்தான்.

४६ रात्रिः पूर्वतनी वनाधिवसतेरेषावु पोष्येति स
 त्यक्त्वाऽऽहारमपो निपीयरचितेपर्णाऽऽस्तरे सुखपन् ।
 निद्रावृनभि वीक्ष्यनागर जनान्मूले तरूणांघृणा
 युक्तस्तान्परिमोचयन्व्यसनतोरामोऽब्रवीत्सारथिं ॥ १३२ ॥

“இன்றைக்கு வனவாஸத்தின் முகலாவது இரவு இதில் உபவாஸம் இருக்கவேண்டும்” என்று உணவைத் தள்ளி, ஜலத்தைக் குடித்து, இலக்ஷ்மணன் நிர்மானம் செய்த இலை நிறைந்த படுக்கையில் உறங்கி, இராமன் மரங்களின் வேர்களில் உறங்கும் பட்டணத்தின் ஜனங்களைப் பார்த்து, கருணை பெற்று, அவர்களை அத்துயரத்திலிருந்து விடும்படிசெய்ய, ஸாரதியைப் பார்த்து கூறினார்.

यावत्पौर जनानजाग्रतिवनं गन्तव्यमेवाधुना

तत्संयोजयवाजिभीरथमिमेषंवंचनीयामया ।

किंचिच्चोत्तरादिङ्मुखेनगमयन्नायाहिवर्त्मान्तरात्

इत्यादिश्यसोदरोवनितयाऽऽरोहद्रथंराघवः ॥१३३॥

“பட்டணத்தின் ஜனங்கள் விழித்துக்கொள்ளுவதற்குள், வனம் போகவேவேண்டும். ஆனதால் இப்பொழுது இரதத்தில் குதிரைகளைப் பூட்டவேண்டும். இவர்களை ஏமாற்றவேண்டும். கொஞ்சம் வடக்கு திசையை நோக்கிச்சென்று, வேறுவழியில் வா” என்று உத்திரவுசெய்து, இராமன் தம்பியோடும், மனைவியோடும் இரதத்தில் ஏறினார்.

४७ रामेऽरण्यमुपाऽऽगते पुरजनास्सद्यः प्रबुद्धाद्रुतं

रामावीक्षणदुःखितारथगतिं दृष्ट्वाप्रणष्टां भृशं ।

रामस्यापिगुणान्विचिन्त्यमहतीं निद्रांचकालार्पितां

निष्कामानिजजीविते विरहिताऽऽनन्दांपुरीं प्राविशन् ॥

“இராமன் வனஞ்சென்றதும் பட்டணத்தின் ஜனங்கள் உடனே சிக்கிரம் விழித்துக்கொண்டு இராமனைக் காணாமல் வருந்தி இரதத்தின் தடம் மிகவும் அழிந்திருப்பதைப் பார்த்து இராமனுடைய நற்குணங்களையும் துஷ்காலத்தில் வந்தமிருந்த தங்களின் தூக்கத்தையும் நினைத்து தன் உயிர் தரிப்பதிலும் ஆசையற்று ஆனந்த மீழ்ந்த அயோத்தியா புரியை அடைந்தார்கள்.”

88 भर्तृन्प्रेक्ष्यसमागतान्प्रातिगृहं रामं विना दुःखिताः
 वामाक्ष्योव्यलान्सगर्हणरवाः पुत्रादिनैराश्यगाः ।
 मूर्तिर्जीवविनाकृतेव भयदासन्त्यक्त रामापूर्वी
 कैकेयानवशेवसेमविपिनं धन्यंसरामादिकं ॥ १३५ ॥

வீடுகள் தோறும் இராமன் இல்லாமல் புருஷன் வந்திருப்
 பதைப் பார்த்து, பெண்கள் துக்கித்து, புத்திரன் முதலியவர்களிடத்திலும்
 ஆசையற்று, நிந்தித்துக்கொண்டு, “இராமன் இல்லாத
 இராஜ்யம் ஜீவனில்லாத சரீரம்போல் பயத்தைக் கொடுக்கிறது”
 கைகேயிக்கு அடிமையாக நாங்கள் இருக்கமாட்டோம். இராமன்
 முதலியவர்கள் இருக்கும் வனமே மேன்மைவாய்ந்தது” என்று
 புலம்பினார்கள்.

89 रात्रेशेषतआस्थितो जनपदान्तद्वासिनां भाषणं
 शृण्वन्निन्दितराज केकयसुतं तीर्त्वाबहुस्यन्दिनीः ।
 रामस्स्यन्दनगोऽप्यगस्त्यचरितामाशान्ययौवांछितां
 भूयस्तांसरयूतटे सुमृगयांसंबोधयन्सारथिं ॥ १३६ ॥

அவ்விருவ் விடிவதற்குள் இராமன் இரத்தத்திலேறிக்கொண்டு,
 அநேக தேசங்களை அடைந்து, அரசனையும் கைகேயியையும்
 நிந்திக்கும் அத்தேசவாஸிகளின் வார்த்தையைக் கேட்டுக்
 கொண்டும், அநேக நதிகளைத்தாண்டி, ஸரயூ நதிக்கரையில் மறு
 படியும் வேட்டையாட விருப்பமிருப்பதை ஸாரதியிடம் தெரிவித்
 துக்கொண்டு, விரும்பப்பெற்ற அகஸ்தியர் இருக்கும் தென்
 திசைக்குச் சென்றார்.”

देशान्कोसलसंज्ञकानभिगतोहृष्टाभिपुष्टर्जनैः
 युक्तानामउदीक्ष्यतत्स्वनगरं तद्वासिनीर्देवताः ।
 आपृच्छेविनिवर्तयन्स्वऋणतस्तातंसयेष्यामितां
 त्वामित्युक्तवचास्तदास्थितजनानामन्वयन्नत्यगात् ॥

ஸந்தோஷ மடைந்து செழித்திருக்கும் ஜனங்களைப்பெற்ற கோஸல தேசங்களை அடைந்து, இராமன் தன் பட்டணத்தைப் பார்த்து, அதிலிருக்கும் தெய்வங்களிடத்தில் “பிதாவைத் தன் கடனிலிருந்து விலக்கி, உன்னிடம் வருகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டும், அக் தேசவாஸிகளான ஜனங்களிடத்திலும் சொல்லிக்கொண்டும், அப்புறம் சென்றார்.

५० गंगामाहितचन्द्रमौक्तिकमुटाऽऽसंगामभंगाऽऽवहा
 नंगाऽऽसादितकश्मलापहजलां तुंगातिभंगाऽऽवहां ।
 श्रीरंगायितमंगळातिघटकापांगामनंगारिजोत्
 संगामंगभवां गिरेस्त्रिदिवगां गाढाऽऽश्रिताब्धित्वगात् ॥

சிவபெருமான் தலை கிரீடத்தின் ஸம்பந்தம் பெற்றதும், குறைவற்ற காமத்தால் தேடின பாபங்களை அகற்றும் ஜலம் பெற்றதும், பெரிய அதிக அலைகளைப்பெற்றதும், லக்ஷ்மீதேவியின் நர்த்தன கிருகம்போல் மங்களத்தைக்கொடுக்கும் கடாசூம் பெற்றதும், சுப்பிரமணியரை மடியில் குழந்தையாக பெற்றதும், இமய மலையின் புதல்வியும், தேவலோகத்திலிருந்து கடலில் நன்றாய் கலந்ததுமான கங்கையை, இராமன் அடைந்தார்.

तत्तीरेऽथसृष्टिगिरनगरी सामोप्यगंत्विगुदी
 वृक्षच्छायमुपाऽऽवसत्रघुपतिस्तदेशनाथेनच ।
 सख्यास्वस्यगुहेनसप्रणमनं दत्तं नृपाश्वाशनं
 भूरिप्रेमरसं विनाऽन्यदखिलं सांत्वेननैवाऽऽददे ॥१३९॥

பிறகு கெங்கைக் கரையில் ஸ்ருங்கிபேர பட்டணத்திற்கு ஸமீபத்தில் இருக்கும் இலுப்ப மரத்தின் நிழலில் இராமன் இருந்து கொண்டு, அத்தேத்திற்கு அரசனாயும், தனக்கு சினேகிதனான, குறன் நமஸ்காரத்தோடு கொடுத்த, அரசன் குதிரையின் உணவையும், மிகுந்த அன்பையும் தவிர மற்றதை ஸமாதானவார்த்தையால், பெற்றுக்கொள்ளவேயில்லை.

அயோத்தியா காண்ட:

संघ्यांरामउपास्यतांसचरमां निष्पीयवार्याहृतं
सोदर्येणकृतेसुपर्णशयने सुष्वापपत्न्यासह ।
रामस्याथ गुणान्वदन्धृतधनुर्जाग्रत्सवृक्षाऽऽश्रितः
सौमित्रिस्समपालयत्स्ववहितः क्षत्रागुहेनान्वितः ॥१४०॥

இராமன் ஸாயம் ஸந்தியை உபாஸித்து, ஸுஹோதரன் கொண்டு வந்த ஜலத்தைக் குடித்து, அன்னவன் செய்த இலைப் படுக்கையில் மனைவியுடன் உறங்கினான். பிறகு இலக்ஷ்மணன் இராமனுடைய குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு, வில்லை தரித்து, விழித்து, மரத்தடியில் இருந்து, சுமந்திரனோடும் குஹனோடும் கூடி, மிகவும் ஸாவதானமாக காப்பாற்றினான்.

५१ क्लेशानामुचितोजनोऽयमतनुप्रेम्णाऽभिरक्षिष्यति
त्वंराजाऽऽत्मज विश्रमस्वसुचिरं तल्पे त्वदर्थं कृते ।
इत्युक्तश्श्वराधिपेनदयितः प्रत्यब्रवील्लक्ष्मणः
रामक्लेश विचिन्तकस्यननिशिस्वापोऽतिनैश्चित्यजः ॥

“துன்பங்களை அனுபவிப்பதற்குத் தகுதியுள்ள நான், அதிக அன்பால் இராமனைக் காப்பாற்றுவேன். ஹே ராஜகுமாரா! உனக்காகச் செய்த படுக்கையில், நீ வெகு காலம் இளைப்பாற வேண்டும்” என்று வேடராஜனான குஹன் சொல்லும் பொழுது, அன்புபெற்ற இலக்ஷ்மணன் “இராமனுடைய துன்பங்களை நினைக்கும் எனக்கு, மிகவும், கவலை இல்லாமல் அனுபவிக்கும் உறக்கம் இரகிலும் இல்லை” என்று பதில் உரைத்தான்.

दुःखाधिक्यकरानिशम्यवचनं सौमित्रिणाव्याहृतं
चिन्ताऽऽविष्टमनावनेचरपतीरामस्यानिध्यायतम् ।
क्लेशंदुस्सहसागतं वरगुणान्मर्त्याऽऽकृतौदुर्लभान्
प्रेमैकास्पदमाशुतांसरजनीं निद्रांसमद्रावयत् ॥ १४२ ॥

மிருந்த துக்கமளிக்கும் இலக்ஷ்மணனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, அன்புக்கு ஓரிடமான வேடராஜன் மனதில் கவலை பெற்று, பொறுக்கமுடியாமல் வந்த இராமனுடைய துயரத்தையும், மனிதப் பிறவியில் கிடைக்காத அன்னவனுடைய நற்குணங்களையும் நினைத்து, அவ்விரவையும், நித்திரையையும் சீக்கிரம் விரட்டினான்.

५२ इच्छन्तर्तुमथाऽऽपगारघुपतिर्नावागुहाऽऽनीतया
 प्रेम्णानाविकमक्षयेणनितरां संप्रीणयन्सारथिम् ।
 प्राहस्वानुसृतौ कृताऽऽदरमितः प्राप्स्यामएवांग्रिणा
 कान्तारंगहनं रथेननगरंगच्छाऽऽश्रयोर्वीपतिं ॥ १४३ ॥

இராமன் குறன் கொண்டு வந்த ஓடத்தால், கெங்கையைத் தாண்ட விரும்பி, அளவற்ற அன்பால் அவ்வோடக்காரனை மிகவும் மனங்களிக்கச் செய்து, தன்னுடன் கூட வருவதில் அன்பு பெற்ற ஸாரதியைப்பார்த்துக் கூறினார். “இவ்விடமிருந்து மரங்கள் நெருங்கிய வனத்திற்கு நாங்கள் கால்நடையாகவே செல்வோம். இரத்ததோடு நீ நகரம் செல்லவேண்டும். அரசனை அடைய வேண்டும்.”

राजानंवदमादिराभवनतोनापिच्युतेः कानन
 प्राप्तेः क्लेशमवाप्नुयामभरतं राज्येऽभिषिंचद्रुतं ।
 नित्यंतत्सहितस्यते नतुभवेन्मत्त्यागजाताव्यथा
 मातृरप्यनुवर्तयाद्यतामिति प्राहस्वसृतंपुनः ॥ १४४ ॥

“அரண்மனையிலிருந்து வெளியில் வந்ததாலும், காட்டில் இருப்பதாலும், நாங்கள் வருந்தவில்லை. பரதனுக்கு இராஜ்யாபிஷேகம் செய்யவேண்டும். எப்பொழுதும் அன்னவனோடிருப்பதால் தங்களுக்கு என்பிரிவால் துக்கம் உண்டாகாது. இப்பொழுது என் தாயை ஆதரிக்கவேண்டும் என்று நான் சொன்னதாக அரசனிடம் சொல்லவேண்டும்” என்று இராமன் மறுபடியும் சுமந்திரனிடம் கூறினார்.

त्वत्संत्यक्तपूरीगतावमनसं त्वत्सेवनैकप्रियं
 मांविध्दीतिवदन्तमात्मसुहृदं प्राहातिगुह्यं वचः ।
 त्वां दृष्ट्वैवगतं रथेननगरंसाकैकयीविश्वसेत्
 नूनमेवनवासतोनिजपतेस्सत्यप्रतिज्ञाऽऽत्मतां ॥ १४५ ॥

“தாங்கள் இல்லாத நகரம் செல்வதில் எனக்கு மனமில்லை. தங்களின் ஸேவையில் மிக்க பிரியம் இருக்கிறது” என்று சொல்லும் தன் நண்பனான சுமந்திரனைப் பார்த்து இராமன் “இரத்தத்தோடு நகரம் சென்ற உண்ணைப்பார்த்தே இவ்வளவாஸத்தால் தன் புருஷனுடைய பிரதிக்கை ஸத்தியமென்பதை அந்த கைகேயி நிச்சயமாய் நம்புவாள்” என்று மிகவும் இரஹஸ்யமாகச் சொன்னார்.

रामोमितगुहाऽऽहृतैर्वटतरोः क्षीरैर्विधायातनूः
 मूर्ध्निस्वस्यसहोदरस्य चजटा नावाऽतरत्स्वर्धुनीं ।
 मध्येपूरमवाप्यमैथिलजयासंप्रार्थयन्त्यामुदा
 सन्तीर्णप्रतिसंविदः कुशलतःस्वस्यात् भूयोगातिं ॥१४३॥

இராமன் நண்பனான குஹன் கொண்டு வந்த ஆலமரத்தின்பாலால், தான், ஸஹோதரன் இருவர்களின் தலையில் அதிக ஜடைகளைத்தரித்து, ஓடத்தில் ஏறிக்கொண்டு, நடு பிரவாஹத்தில்வந்து, “பிதாவின் பிரதிக்கையை நிறைவேற்றி, சேஷமமாக தான் இவ்விடம் மறுபடியும் வரவேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொள்ளும் மனைவியோடு ஸந்தோஷமாக கங்கைகைத் தாண்டினார்.

गंगायास्तटमेत्यदक्षिणमथप्रातिष्टिपल्लक्ष्मणं
 पूर्वयोपितमन्वगेवतदनु प्रातिष्ठताऽऽर्यस्स्वयं ।
 वत्सान्प्राप्यरघूद्वहोजनपदान्स्फीतान्क्रमेणाऽऽददत्
 हत्वामेध्यभृगान्ययौ वसतयेसायंच कंचिदुमम् ॥१४७॥

பிறகு இராமன் கங்கையின் தென்கரை சென்று, முன்னால் இலக்ஷ்மணனையும், பின்னே ஸீதையையும் புறப்படச்செய்து, அகன் பிறகு தானும் பிரயாணம் செய்தார். வரிசையாக செழித்த வக்ஸதேசம் அடைந்து, பரிசுத்தமான வராஹம், ருச்யம், ப்ருஷதம், மஹாருரு வென்ற மிருகங்களைக் கொன்று, அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு, ஸாயங்காலம் வஸிப்பதற்கு ஒரு மரத்தடிக்குச் சென்றார்.

५३ कृत्वापाशिमसांध्यकर्मसततः प्रोवाचरामोऽनुजं

सीतारक्षणमप्रमत्तमनसात्वद्यप्रभृत्याचर ।

वृद्धस्यावनिपस्यमातुरामितक्लेशान्विचिन्त्यासकृत्

वैयर्थ्यस्खलस्यलक्ष्मणमतेर्दार्ढ्यादुवासापभीः । १४८ ॥

பிறகு இராமன் ஸாயம் ஸந்தியாவந்தனம் செய்து, தம்பியைக் பார்த்து, “இது முதல் நீ ஸாவதானமனதோடு ஸீதையை க்காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று சொன்னார். வயது முதிர்ந்த தந்தைக்கும், தாய்க்கும் வந்த அளவற்ற துக்கத்தால், தன் பலம் விரிவென்று அடிக்கடி நினைத்து, இலக்ஷ்மணனுடைய புத்தியை பரிசுத்தித்தும், தன்னுடன் இருப்பதில் திடமாயிருப்பதால் பய மில்லாமல் இருந்தார்.

५४ निर्गत्याथरघूद्वहः परदिनेदेशान्वहूनागतः

काळिन्द्याचभगीरथाऽऽत्मजधुनीं संगच्छतेयवसा ।

प्राप्याहो विरतौ प्रयागमभितोधूमैर्वृत्तंपावितं

भारद्वाजतपोवनं मुनियुतं प्रापद्यत क्षान्तिमत् ॥ १४९ ॥

பிறகு இராமன் மறுநாள் அஷ்டமிருந்து பிரயாணம் செய்து, அநேக நாடுகளையடைந்து, யமுனையுடன் கங்கா நதி ஸங்கமமடையும் பிரயாகக்ஷேத்திரம் வந்து, நான்கு புறமும் புனை குழிந்ததும், பரிசுத்தமாக்கப்பெற்றதும், பொறுமையுள்ள தும் நிஷிகள் கூடியிருக்கும் பரத்வாஜ முனியின் ஆசிரமத்தை, ஸாயங்காலம் அடைந்தார்.

होमस्याथविरामएत्यसमुनिं स्ववेदयन्नातः

तत्पूजां प्रतिगृह्यसादरकृतां तं चित्रकूटगिरिं ।

गोलांगूलनिषेवितं जिगमिषुस्सद्धानरक्षं शुभं

प्राप्तेभ्योददतं व्यपानयदघप्रधुंसकेक्षोनिशाम् ॥ १५० ॥

ஹோமத்தின் முடிவில் பாபம் தீர்க்கும் பார்வைபெற்ற இராமன் பரத்வாஜமுனியை அடைந்து, வணங்கி தங்களைத் தெரிவித்து, அன்போடு அவர் செய்யும் அதிகபூஜையைப்பெற்றுக்கொண்டு, குரங்குகளும், கரடிகளும், கோலாங்கூலமென்ற வாலில்லாத வானரங்களும் வலிக்கும், தன்னிடம் வந்தவர்களுக்கு சுபமளிக்கும் சித்திரகூடமலைக்குச்செல்ல விரும்பி, அன்றிரவை அவ்விடம் கழித்தார்.

५५ अन्येद्युर्मुनिनाकृताभ्यनुमतिस्सन्दर्शकेनाधुनः

रामः प्राप्यकळिन्दजामतिजलां नावाचतीर्त्वादुतम् ।

वैदेह्यानतयायुतोबहुतरांसंप्रार्थयन्त्याशिवं

न्यग्रोधं समवापतत्तटगतं यंपर्यगच्छत्प्रिया ॥ १५१ ॥

மறுநாள் சித்திரகூடபர்வதத்தின் வழியைக் காண்பிக்கும் பரத்வாஜமுனியிடம் உத்திரவு பெற்று இராமன், அநேகம் தடவை வணங்கி, மங்களத்தைப் பிரார்த்திக்கும் மனைவியோடு சீக்கிரம் ஓடத்திலேறி, அதிக பிரவாஹமுள்ள யமுனா நதியைத் தாண்டி, மனைவி வலம் வந்த அந்நதிக்கரையிலிருக்கும் ஆல மரத்தை அடைந்தார்.

रामः प्राप्यमहावनं सन्नदतिंशैः पलाशैर्युतं

मध्येस्वस्यसहोदरस्य गमयन्कान्तां तदाकामितं ।

पुष्पं पल्लवमानयन्फलचयंतत्तद्विशेषंनुवन्

हत्वासधरिणाभिशामगमयत्तांयामुनेकानने ॥ १५२ ॥

இலங்கை, மூங்கில், பொரசு இந்த மரங்களோடு கூடிய பெரிய வனத்தை அடைந்து, இராமன் தனக்கும், தம்பிக்கும் நடுவில் மனைவியைப்போகச்செய்து அவன் விரும்பும் புஷ்பம் துளிர் பழக்குவியல்களையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தும், அந்தந்த அநிசயங்களை சொல்லிக்கொண்டும், நல்ல மிருகங்களைக் கொன்று யமுனா நதியின் காட்டில் அன்றிரவைக்கழித்தார்.

५५ सुप्रातोरघुनायकोऽथदयितांसदर्शयनकिंशुकान्
पुण्यत्पुष्पनदन्मधुव्रतयुतान्खाऽऽवासयोग्यगिरिं ।
वाल्मीकिप्रणमन्नदोनिवसतिं तं वेदयन्खाऽऽगतिम्
तत्संदेशवशंवदस्स्ववसतिं तच्चितकूटेऽकरोत् ॥ १५३ ॥

பிறகு நல்ல பொழுது விடிந்ததும், இராமன் புஷ்பித்த புஷ்பங்களில் வண்டுகள் சபித்துக்கொண்டிருக்கும் பொரசமரங் களையும், தான் குடியிருக்கத்தகுந்த கித்திரகூடமலையையும், மனை விற்குக் காண்பித்து, அவ்விடத்தில் வஸிக்கும் வால்மீகி முனியை வணங்கி, அவருடைய உத்திரவிற்குக் கீழ்படிந்து தனக்கு இருப் பிடத்தை அம்மலையில் செய்துகொண்டார்.

प्रीतेनस्ववचः कृताविरचितेसौमित्रिणादारुभिः
गाढाऽऽबद्धलतेतृणैः परिवृतेपर्णोच्चयान्तर्हिते ।
निर्वीतेनिलये विधायविधिवद्वास्तोऽशमराववः
पत्न्यासौख्यकरे प्रविश्यविजहौ राज्यच्युतेर्दुःस्थिते ॥

தன்வார்த்தைப் பிரகாரம் நடக்கும் இலச்சுமணன், ஸந் தோஷமாக மரங்களால் செய்ததும், நெருக்கக்கொடிகளால் கடட் பப்பெற்றதும், புற்களால் சூழப்பெற்றதும், இலைகள் கூட்டத் தால் மறைக்கப்பெற்றதும், காற்றில்லாததும், செளக்கியத்தைக் கொடுக்கும் கிருஷ்ணத்தில் இராமன் பூதபிசாசம் முதலியவை களைவிறட்டும் வாஸ்துசாந்தியை விதிப்படி செய்து, மனைவியோடு அதில் பிரவேசித்து இராஜ்யம் இழந்த துக்கத்தைத் தூத்தினார்.

௫௭ गंगायास्तरणं प्रयागगमनं श्रीचित्तकूटाचले

पर्णागारानिवासमप्यघहृतो रामस्यदूतैर्विदन् ।

क्षत्ताऽऽमन्यगुहं सुयोजितरथः प्राप्यद्रुतंपत्तनं

स्वाऽऽगत्याऽतिविपादयन्नगरजान्नाशोविवेशाऽऽलयं ॥

பாபத்தைத்தீர்க்கும் இராமன் கங்கையைக்கடந்து, பிரயாக
ஷேத்திரம் சென்று, சித்திரகூட மலையில் குடிசையில் வளிப்
பதை தூதர்கள் மூலமறிந்து சுமந்திரன், குஹ்நிடம் சொல்லிக்
கொண்டு இரதத்தைப் பூட்டி, சீக்கிரம் பட்டனாத்திற்கு வந்து,
தன்வரவால் அங்கிருப்பவர்களை விஸமடைவித்து, அரசனு
டைய அரண்மனையை அடைந்தார்.

दूतदुष्करकारिणोऽभ्युपगतं दृष्ट्वाऽपि संमूर्छया

तूष्णीं भावमुपेत्य तं निपतितो भूमौ नृपस्स्वाऽऽसनात् ।

कौसल्याप्रतिबोधितश्चिरमतां रामप्रवृत्तिप्रियां

श्रोतुं सूतमुपाऽऽजुहावतरसा स्वस्थान्तरंगो भृशं ॥ ௧௫௬ ॥

செய்யமுடியாத செய்கை செய்த இராமனுடைய தூதன்
வந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் அரசன் மூர்ச்சையால் மௌனமா
யிருந்து, ஆஸனத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்து, கௌசல்யையால்
நினைவுபெற்று, வெகுகாலமாய் விரும்பிய பிரியமான இராம ஸமா
சாரத்தைக் கேட்க மிகவும் சுவாதினமனதோடு, வேகமாக சுமந்
திரனை, ஸமீபத்தில் அழைத்தார்.

௫௮ सूतस्सांजलिवंध आहनृपतिं रामोऽब्रवीत्पादयोः

कृत्वासंनतिमुत्तमांगविहितां कर्तुं त्वदादेशकं ।

वत्सोऽहं न विभीषणस्तृजशुचं सत्यात्ययोपार्जितां

श्रुत्वेमां चिरमाश्वकुप्यदनुज स्सीताशुशोचाप्यगीः

சுமந்திரன் அஞ்சலிபந்தம் செய்துகொண்டு அரசனைப்பார்
த்து கூறினான். “இராமன் தங்களின் பாதங்களில் தலையால்
வணங்கி, தங்கள் உத்திரவைச் செய்வதில் நானும், குழந்தை
இலக்ஷ்மணனும் பயமடையவில்லை. தன் ஸத்தியத்தின் அபாய
த்தால் வரும் துயரத்தை தூரவிடக்கவண்டும் என்று உரைத்
தார். இதைக்கேட்டு தம்பி சீக்கிரம் கோபித்தான். வீதை
பதில் உரைக்காமல் வருந்தினான்”.

५९ मामुत्सृज्यनिवृत्तपुण्यमनघो गंगातटे राघवः
कृत्वामृध्निजटा अमर्त्यसारितं तीर्त्वा प्रयागंययौ
तन्मित्तेणवसन् गुहेन दिवसान्तत्रैवमामाह्वयेत्
इत्याशाविधुरोदिवोभुवमिवप्राप्तंवपुण्यः पुरीम् ॥ १५८ ॥

“பாபமற்ற இராமன் கங்கையின் கரையில் புண்ணியமற்ற
என்னை விலக்கிவிட்டு, தலையில் சடைகளைத் தரித்து, கங்கையைத்
தாண்டி, பிரயாகைக்குச் சென்றார். அவ்விராமன் என்னைக் கூப்
பிடுவார் என்று அக்கங்கைக் கரையிலே இராமனின் சினேகித
னான குஹனோடு அநேக நாட்கள் இருந்து, அவ்வாசை ஒழிந்து
சுவர்க்கத்திலிருந்து புண்யமிழந்தவன் பூமிக்கு வருவதுபோல்,
நான் பட்டனாத்திற்கு வந்தேன்.”

राजब्रामवियोगतस्तवपुरीनाऽऽभातिदुःखार्दिता
कौसल्येवयथापुरं व्यपगतानन्देतिस्मृतोदितं ।
श्रुत्वाप्राहनृपो निजापनयजेमग्रेऽतिदुःखोदधौ
नेक्षेयाद्यरघूत्तमंससुहृदं चेत्कालमवाप्नुयात् ॥ १५९ ॥

“ஹே அரசே! இராமனுடைய பிரிவால், தங்களின் பட்ட
னம் கௌஸல்யைபோல் துக்கத்தால் பீடிக்கப்பெற்று, ஸந்
தோஷமிழந்து, முன்போல் விளங்கவில்லை”, என்று சுமந்திரனு
டைய வார்த்தையைக்கேட்டு அரசன், தன் குற்றத்தால் வந்த
துக்கக்கடலில்முழுகி, “இப்பொழுது அன்பர்களோடுகூடிய இரா
மனைக் காணாவிட்டால், மரணத்தை அடைவேன்” என்றுகூறினார்.

௬௦ धाराभिर्जलदोदवानलमिवस्फोतांशुचं नाशयन्
वाक्यैराहरधूतमस्यजननीं धीमान्सुमन्तश्शुभैः ।
त्वत्पुत्रोविजने चरिष्यतिवने वीरोविदेहाऽऽत्मजा
तद्वाहू अपिसंश्रिताभवनवत्स्तोलक्ष्मणेनावितौ ॥ १६० ॥

மேகம் மழையால் காட்டுத்தீயை அணைப்பதுபோல், நல்ல
வார்த்தைகளால் கௌசல்யையின் அதிக துக்கத்தை அகற்றி
அன்னவளைப்பார்த்து “ஹே அம்மணி! விரனா உன் புத்திரன்
ஜனங்களில்லாத வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பான். வீதையும் அன்ன
வனின் கைபலம் பெற்றவன். அவ்விருவர்களும் அரண்மனையில்
இருப்பதுபோல், இலக்ஷ்மணனால் காப்பறப் பெற்றிருக்கிறார்கள்”
என்று புத்திசாலியான சுமந்திரன் கூறினான்.

௬௧ शोकाऽऽक्रान्तमना अभाषतपति रामस्यमाताक्रुधा
दातुसर्वजनेप्सितस्य करुणावार्धेः किमेतत्क्षमं ।
कृच्छ्रस्याऽऽत्मजयोः कृतिश्चिरकृता किंतेचकार स्तुषा
मत्पुत्रः प्रवलीनचाप्यवरजात्पश्चान्महीं प्राप्स्यति॥१६१॥

கௌஸல்யை மனதில் துக்கம் பெற்று, கோபமாய் புருஷ
னைப்பார்த்து கூறினான். “எல்லா ஜனங்களுக்கும் விருப்பத்தை
அளிக்கும் கருணைக்கடலான தாய்கள் என் புத்திரன் மருமகள்
இவர்களுக்கு வெகுதூரம் அனுபவிக்கும் துன்பத்தைக்கொடுப்
பது தகுதியா? மருமகள் தங்களுக்கு என்ன குற்றம் செய்தாள்.
அதிக பலம்பெற்ற என்புத்திரன், இளையவனிடமிருந்து வன
வாஸத்திற்குப்பிறகும் பூமியைப் பெறமாட்டான்.”

त्वंचैवंपति रात्मजोऽपिवनगः क्लिष्टाऽस्मि पौरास्त्वया
भार्येकासुतएककः प्रसुखितोधमिष्टनान्येत्विति ।
श्रुत्वाऽऽत्मप्रियया व्युदाहृतवचोराजापरंविप्रियं
शोकस्यास्यनिदानमप्यधिमन्स्मृत्वाऽऽथतामावदत् ॥

“புருஷனான தாங்களோ இவ்விதம் இருக்கிறீர்கள். புத்திரனும் வனம் சென்றான். தங்களால் நானும், பட்டணத்தின் ஜனங்களும், வருந்துகிறோம். மனைவி ஒருவளும், புத்திரன் ஒருவனும், சுகமடைந்தார்கள். தர்மம் செய்பவர்களே! மற்றவர்கள் அடையவில்லை” என்று தன் மனைவியோடு அப்பிரியமான வார்த்தையைக்கேட்டு அரசன், இந்த துக்கத்தின் மூலகாரணத்தை மனதில் நினைத்து, பிறகு அன்னவளைப்பார்த்து கூறினான்.

कौसल्येतवशीलमार्याविनुतं जानामियावत्सला

चाक्रूरेतिपरेषुभर्त्तुभिमतं दैवं स्त्रियास्तत्कृतिः ।

सोढव्याऽत्यहितप्रदेत्यवनतेर्भर्त्ताऽपिसंप्रार्थिता

सातंप्राहतदंजलिं स्वशिरसाधृत्वानमन्तीपतिम् ॥ १६३ ॥

“ஹே கௌஸல்யே! பிறர்களிடத்தில் அன்புபெற்றவளென்றும், சாந்தகுணமுள்ளவளென்றும் பெரிடோர்கள் போற்றும் உன் நன்னடத்தை நான் அறிகிறேன். பெண்களுக்கு கணவனே பிரியமுள்ள தெய்வம். மிகுந்த துன்பத்தைக் கொடுப்பிறும், அன்னவனின் செய்கையை பொறுக்கவேண்டும்” என்று வணங்கி பிரார்த்திக்கும் புருஷனை, கௌஸல்யை வணங்கி, அவருடைய கும்பிட்டகையை தன் தலையால் தரித்து கூறினான்.

जानेतच्चरितं सतीविरचितं शोकाऽऽतुराऽवादिषं

वाक्यं तत्क्षमतामितिस्वदायितांदुःखं विमुच्याऽऽनतां ।

वीक्ष्यप्रेमगिरायुतां नरपतिस्मूर्येऽस्तशैलंगते

निद्रां प्राप्यमुहूर्तमात्रमथसप्राप्तप्रबोधोऽभवत् ॥ १६४ ॥

“பதிகிரைதகன் அனுஷ்டிக்கும் நன்னடையை நான் அறிகிறேன். துக்கத்தால் துன்பமடைந்து அவ்விதம் துர்வார்த்தை சொன்னான். அதை பொறுக்கவேண்டும்” என்று துக்கத்தை விளக்கி வணங்கும் அன்பு மொழி கூறும் தன் இன்ப மனைவியைப்பார்த்து அரசன், ஸூரியன் அஸ்தமன மலையைமடைந்ததும் ஒரு முகூர்த்தகாலம் உறங்கி பிறகு விழித்தார்.

६३ सप्राहप्रियभाषिणीप्रियतमां पूर्वत्वदुद्धाहतः

ख्यातिं प्राप्यचशब्दवेधनकृतांमत्तस्सरय्यास्तटे ।

वर्षायामभिवर्षके जलधरेरात्रौनिगूढः क्वचित्

व्यायामायसुपर्यटन्ततइतो वन्यान्मृगानाहनं ॥ १६५ ॥

அரசன் அன்பு மொழி கூறும் இன்ப மனைவியைப்பார்த்து கூறினார். “ஹே கல்யாணி! உன் கல்யாணத்திற்கு முன் சப்தக் கைக்கேட்டு, சப்தம் செய்தவர்களை அம்பால் அடிக்கும் புகழைப் பெற்று கர்வம்கொண்டு, ஸரயூநதிக்கரையில் மழை காலத்தில் மேகம் வர்ஷிக்கும்பொழுது, இரவில் ஓரிடத்தில் மறைந்திருந்து, வேட்டைக்காக அங்குமிங்கும் திரிந்து, வன மிருகங்களைக் கொன்றேன்.”

कुंभान्तः प्रविशज्जलोत्थितरवं श्रुत्वाजलग्राहिणः

मत्वावन्यमृगान्ध्वनेर्दिशिमुदाहन्तुं शरंप्राक्षिपं ।

कोमामार्जितदुष्कृतस्समवधीदित्याकूलो भीतिदं

श्रुत्वाशब्दमथाऽऽगतः परिसरेखिन्नं त्वपश्यं मुनिम् ॥

“குடத்தில் உட்புகும் ஜலத்தின் சப்தத்தைக்கேட்டு, ஜலம் குடிக்கும் காட்டு மிருகமென்று நினைத்து, ஸந்தோஷமாய் சப்தத்தின் திசையில் பானத்தைப் பிரயோகிக்கேன். என்னைக் கொன்று பாபத்தைக் கெடிவவன் பார்? என்று பயமளிக்கும் சப்தத்தைக் கேட்டு, மனங்கலங்கி, பிறகு ஸமீபத்தில் வந்து, வருந்தும் முனியைப் பார்த்தேன்.”

मर्माऽऽविद्ध शरस्समामकथयद्राजनकिमागः कृतं

यन्मे प्राणमपाहर स्खपितरावन्धौ त्वयाऽभ्याहतौ ।

आहर्तुं जलमेतयोरहमिहाऽऽयातोमदाशायुतौ

तौ विज्ञापय मास्तु शापजभयं मत्स्थानगावर्तनी ॥ १६७ ॥

மர்மஸ்தானத்தில் அம்பால் அடிபெற்ற அன்னவன் என்னைப் பார்த்து கூறினான். “ஹே அரசே! என் பிராணனைப் போக்கும்படி நான் உனக்கு என்ன குற்றம் செய்தேன்? நேட்கீரமிழந்த என் தாய், தந்தைகளையும் வதைத்தாய் அவர்களுக்கு ஜலம் கொண்டு வருவதற்கு நான் இவ்விடம் வந்தேன். என்னிடம் அன்பு பெற்ற அன்னவர்களிடம் இதைத் தெரிவிக்க வேண்டும். சாபம் வருமென்று பயம் வேண்டாம். இவ்வொத்தடிப்பானை என் இருப்பிடம் செல்கிறது.”

शूद्रायां वणिजोऽभवंतु भवेत्साम्राज्यहत्यातव

क्रूरमदृ दयात्शरं व्यपनयद्रागित्यमुष्योदितं ।

श्रुत्वा तस्य शुचं विसोदुमपदु वीणं ह्युदस्थापयम्

द्रष्टुमैश्वर्य एव कर्मजतनुं तत्याजतांतापसः ॥ १६८ ॥

“வைச்சயனுக்கு சூத்திரபெண்ணினிடம் பிறந்தேன். ஆனால் உனக்கு கடுமையான பிறும்மஹத்திவராது. என் நெஞ்சிலிருந்து கூர்மையான பாணத்தை சீக்கிரம் பிடுங்கவேண்டும்” என்று அம்முனியின் மொழியைக் கேட்டு, அன்னவனின் துயரம் பொறுக்கமுடியாமல் அம்பைப்பிடுங்கினான். பார்த்திருக்கும் என் முன்னிலையிலே, அம்முனி கர்ம சரீரத்தைத் துறந்தான்.”

६४ आदायांबुघटंतदुक्तपथतो गत्वा तदीयाऽऽश्रमम्

तन्मातापितरावपश्यमगती वृद्धौपिपासाकुलौ ।

श्रुत्वामच्चरणध्वनिसुतमतेः किं क्रीडितं वारिणि

त्वंसंविस्सरमत्कृतं यदहितं मातुस्तइत्युक्तिगौ ॥ १६९ ॥

“தண்ணீர் குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு அம்முனி சொன்ன வழியாக அன்னவனின் ஆசிரமம் சென்று, என் காலடி சப்தத்தைக் கேட்டு பிள்ளை பென்ற நினைவால் ஹே குழந்தாய்! ஜலத்தில் விளையாடினாயா? நான் செய்த பிழையையும், உன் தாய் செய்த பிழையையும், பொறுக்கவேண்டும் என்று சொல்லும் தாகத்தால் வருத்தும் வயது முதிர்ந்து கெதியற்ற அவனுடைய தாய் தந்தைகளைப் பார்க்கேன்.”

तावाहाहमभीतएव नभवत्पुत्रोऽपितुक्षितियः
 हिंसाणांहतयेमुदासमचरं धन्वीसरयवास्तटे ।
 कुंभस्यांभसिपूरणेरवमथ श्रुत्वागजभ्रान्तितः
 मोहादाहत आत्मजस्तवमया पूज्यः प्रसीदत्विति॥१७०॥

“நான் தங்களின் புத்திரனில்லை. தவிர நான் கூட்கரியன். துஷ்ட மிருகங்களின் வதத்தின் பொருட்டு, ஸந்தோஷமாய் விட்டே எடுத்துக்கொண்டு, ஸரயூநதிக்கரையில் ஸஞ்சரித்தேன். பிறகு ஜலத்தில் முழுகும் குடத்தின் சப்தத்தைக் கேட்டு, யானை என்ற பிரமத்தால் அறியாமல் தங்களின் புத்திரனைவதைத்தேன். பெரியார் அன்பு செய்யவேண்டும், என்று பயமில்லாமலே அவர்களைப் பார்த்து கூறினேன்.”

वानप्रस्थ वधोऽधियाविरचितस्सुच्यावयेद्वाज्रिणम्
 स्थानाच्चे न्नवदेस्वयं स्वरचितं स्यात्त्वच्छिरस्सप्तधा ।
 अज्ञानादपराधकृद्यदसि तज्जीवस्यमुं प्रापय
 द्रागावामिति भाषिणौसमनयंपुत्रंतमस्पर्शयम् ॥ १७१ ॥

“புத்தியுடன் செய்த வானபிரஸ்தனின் வதம் இந்திரனை யும் இருப்பிடமிருந்து, விழச்செய்யும். தான் செய்த குற்றத்தை தானே சொல்லாமலிருந்தால், உன் தலை ஏழு துணுக்காகிவிடும். அறியாமல் நீ குற்றம் செய்ததால் பிழைக்கறும். எங்களை புத்திரனிடம் சிக்கிரம் சேர்க்கவேண்டும் என்று சொல்லும் கிழுவர்களை புத்திரனிடம் சேர்த்தேன். அவனைத்தொடர்ச்செய்தேன்.”

किं कोपस्तवत्सयन्नजननींमां वानचाऽऽभापसे
 किं शेषभुवि किनतेप्रियकरी मातानतां पश्यसि ।
 कस्याधीतिरवं मनस्सुखकरं श्रोण्याम्युपस्यन्वहम्
 राजायन्निहतशशरेणसतवं पुण्यांगतिं प्राप्स्यसि ॥ १७२ ॥

“ஹே குழந்தாய்! தாய் தந்தைகளோடும் பேசாமலிருப்பதால் உனக்கு கோபமா? பூமியில் ஏன் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்? உனக்கு தாய் பிரியமில்லையா? அவளை ஏன் பார்க்கவில்லை? மனதிற்கு சுகமளிக்கும் எவனுடைய வேதாத்தியன சப்தத்தை தினந்தோறும் காணையில் கேட்பேன்? அரசனுடைய அம்பால் அடிபெற்றதால் எப்பொழுதும் நற்கதியை அடைவாய்.”

हन्तातिगतिमाश्रयत्वकुशला मित्याकुलं व्याहरन्
वृद्धस्तज्जनकोऽभ्यधायिदिवमारूढेन पुतेण च ।
युष्मत्सेवनताश्चितोऽस्मिपरमंस्थानं तदेवाऽऽप्स्यथः
प्रोच्यैवंतनयेगतेस्ववसतिं दत्तैस्तैलोदकम् ॥ १७३ ॥

“உன்னைக் கொன்றவன் துன்பமடைவான் என்று வருந்தி, கூறும் வயது முதிர்ந்த தந்தையைப் பார்த்து, சுவர்க்கம் சென்ற புத்திரன் ஐயா! தங்களின் பணிவிடையால் நான் நற்கதி பெற்றேன். தாங்களும் அதையே அடைவீர்கள். இவ்விதம் சொல்லி, தன் இருப்பிடம் சென்றதும், அக்கிழவர் திலோதகம் கொடுத்தார்”.

मत्पुत्रव्ययकृत्शरेणजहिमां नास्तिव्यथामेमृतौ
स्त्रीयांगान्यवितुं जराकवळितावावामशक्ताविह ।
मोहात्पुत्रहतेर्भवन्तमधुनाशप्स्यामि शोकप्रदं
राजन्कालमवाप्स्यासिव्यसनतः पुत्रस्यमद्वद्भुवं ॥ १७४ ॥

“என் புத்திரனைக் கொன்ற பாணத்தால் என்னையும் கொன்று விடு. எனக்கு பரணத்தில் துக்கமில்லை. ஐரை சூழ்ந்துகொண்டதால் தன், சரித்ததைக் காப்பாற்றவும் எங்களுக்கு இவ்விடத்தில் முடியவில்லை. அநியாமல் புத்திரனைக் கொன்றபடியால், துக்கம் வருப்படி உன்னை சபிக்கிறேன். ஹே அரசே” நீ என்போல் நிச்சயமாய் புத்திரசோகத்தால் மரணமடைவாய்.

शप्तैवं विलपचितामधिगतं द्वंद्वं समागाद्दिवं
 तद्दालये कृतमप्यघं परिणतं त्यक्ष्याम्यसून्शोकतः ।
 चक्षुभ्यां नविलोकयामि सुभगेत्वं साधु मां संस्पृश
 क्षिप्रमांस्वरयन्ति कालपुरुषा रामस्तु नाऽऽलक्ष्यते॥

“இவ்விதம் சபித்து புலம்பி, அந்த தம்பதிகள் சிதையிலேற்
 சுவர்க்கும் சென்றார்கள். பால்யத்தில் செய்த பாபமும் பயன
 ளித்தது. துக்கத்தால் உயிர் துறக்கப்போகிறேன். ஹே பாக்
 கிடம் பெற்றவனே! கண்களால் உன்னைப் பார்க்கமுடியவில்லை.
 என்னை நன்றாகத் தொடவேண்டும். எம துதர்கள் சீக்கிரம்
 துரிதம் செய்கிறார்கள். இராமனைக் காணவில்லை”.

येपश्यन्ति नरारघूत्तममिमधन्याः पुराभ्यागतम्
 चित्तं सीदतिनेन्द्रियार्थमधुनाप्राप्नोमि द्रुलुप्यते ।
 राम क्वासिममश्रमापनयनक्षेमकरात्याहितात्
 इत्याकुश्यगतेऽर्धरात्रसमये भूमिं जहौ भूमिपः ॥१७६॥

“மறுபடியும் நகரம் வந்த இராமனைப்பார்த்தவர்கள் பாக்கிய
 சாலிகள். என்மனம் கலங்குகிறது. இப்பொழுது காது முதலிய
 இந்திரியங்களின் பயனை பரிசெய்துக்கொண்டேன். கண் பஞ்சடைகிறது.
 என் துயரத்திற்கும், மிகுந்த பயத்திலிருந்தும் சேஷமடையிக்கும்,
 ஹே ராமா! எங்கே இருக்கிறாய்?” என்று ரோதனம் செய்து
 நடு இரவு சென்றதும், பூமியின் அரசன் பூமியைவிட்டு
 அகன்றான்.

६५ सूताः प्रातरवाप्य राजसदनं स्तोत्रैर्वरैरस्तुवन्
 स्नानज्ञा हरि चन्दनोदकघटं सौवर्णमप्यानयन् ।
 दक्षावर्षधरास्त्रियोऽप्यभिसता आजग्गुरासेवितुं
 यावद्भास्करनिर्गमस्सकुतुकास्सर्वेनृपं वीक्षितुं ॥१७७॥

ஸ்துதி பாடகர்கள் நல்ல ஸ்தோத்திரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு, காலை யில் அரண்மனையை அடைந்து, ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். ஸ்னானத்தின் விதியைக் தெரிந்தவர்கள், தங்கக் குடத்தில் செஞ் சந்தனத்தைக் கரைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். இஷ்டமான ஸ்திரீகளும், ஸாமர்த்தியம் பெற்ற கஞ்சுகுகளும், பணிவிடை செய்வதற்கு வந்தார்கள். சூரியோதயம்வரை எஸ் லோர்களும் அரசனைப்பார்க்க ஆவலாயிருந்தார்கள்.

कृत्वा कालविह्व मप्यवनिपे चानागते शंकिताः

चक्रुश्शंकितपापानिश्चयमथस्पृष्ट्वा विदग्धास्त्रियः ।

कौसल्याससुमित्तमेत्यमहतीन्निद्रामजानादिदं

श्रुत्वाऽऽक्रन्दितमूर्जितद्विगुणितोद्वेगा चिरंमालपत् ॥

பிறகு அரசன் காலதாமதம் செய்தும், வராமலிருக்கும் பொழுது, ஸாமர்த்தியம்பெற்ற பெண்கள், அவருடைய பிராணையில் ஸந்தேகம்பெற்று தொட்டுப்பார்த்து பிராணையோகத்தை நிச்சயம் செய்தார்கள். கௌஸல்யை சுமித்திரையுடன் அதிகமாய் உறங்கி, பலமான ரோதனத்தைக்கேட்டு, அவ்விஷயம் தெரிந்துகொண்டாள். இரண்டு பங்கு துக்கம்பெற்று வெகுகாலம் புலம்பினாள்.

६६ कृत्वाऽक्लेश्यसनं गतां पतिशिरः कैकेयिहृष्टाभव

प्रापय्यावनिपंदशां च चरमां विद्राव्य रामं वने ।

गाहिष्येज्वलनं शुचोऽपनयनं पत्यासहेत्युद्रवां

कौसल्यामपनीयभूपमथतं तैलेऽक्षिपन्मन्त्रिणः ॥१७९॥

துக்கமடைந்து புருஷனுடைய தலையை மடியில் வைத்து, “ஹே கைகேயி! அரசனுக்கு மரண தசையைக்கொடுத்து இராமனை வனத்தில் விரட்டி ஸந்தோஷமாக இரு. துக்கத்தை விலக்கும் அக்னியில் புருஷனுடன் பிரவேசிக்கப்போகிறேன்” என்று உரக்க சப்திக்கும் கௌஸல்யையை விலக்கி, பிறகு, மந்திரிகள் அரசனை எண்ணியில் போட்டார்கள்.

௬௭ ராஜஸ்திரிபரிதேவநாத்யசஹநா ராதிர்யதாபாஹ்வத்
 ராஜஸ்தேசசிவா: புரோஹிதமுநி த்ரணாயசர்வே஽வதந் ।
 ராஜ்யாராஜகதா விபூயசஹஸா சர்வாஹிதத்வப்ரதா
 ராஜத்வே஽ப்யபிபிச் ராஜதநயம் தீமந்தமார்யே஽பிஸிதம் ॥

இராஜஸ்திரீகளின் அமுகையைப் பொறுக்கமுடியாமல், அன்றிரவு சென்றதும், எல்லா இராஜமந்திரர்களும், இராஜ்யத்தை ரக்ஷிப்பதின் பொருட்டு புரோஹித முனியிடம், இராஜ்யத்தில் அரசனில்லாமலிருத்தல் எல்லோர்களுக்கும் ஆபத்தை அளிக்கும், அதை சீக்கிரம் விலக்கி, புத்திசாலியாயும் பெரியோர்களுக்கு விருப்பமான இராஜ குமாரனுக்கு முடிசூட்டவேண்டுமென்று சொன்னார்கள்.

௬௮ தூதா: கர்மஸு பண்டிதாதிசரசிதந்ருத்வா முநே஽ஸாஸந்
 வாஹே஽ஸஜவநை: கதங்கிடகமந்தாந்கேகயாந்ரூரகாந் ।
 ராத்ரீதூரபதம் வ்யதீத்யஸுபூரம் சாஹேதமானா ஸஹ
 ப்ராதாத்மபரதம் ச மாதுலகூஹாடானேது மாத்ரத்வரா: ॥

வேலைகளில் நியுணர்களான தூதர்கள், வலிஷ்ட முனியின் உத்திரவைத் தடையால் வஹித்து, அலக்ஷ்யம் செய்யாமல் வேகமுள்ள குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டு, இரவில் மிகுந்த தூரவழியைக் கடந்து, சத்தாருக்ஷனுடன் பரதனை மாதாவி கிருகத்திலிருந்து அழைத்துவருவதற்காக, தூரத்திலிருக்கும் கேகய தேசங்களுக்கு சிரமத்துடன் வேகமாகச் சென்றார்கள்.

௬௯ யஸ்யா தூதஸமாபதி ஸபரத ஸ்தஸ்யா ரஜந்யா மஹத்
 துஸ்வப்னம் து விலோக்யது: ஸவஜநகம் சரஸ்யே வதந்த் முஹு:
 ப்ராதுஸ்வஸ்யபித: கிமப்யகாணிதத்வத்யாஹிதம் தர்க்யந்
 ப்ராதஸ்சஸதி நந்நிததோ஽பிஸிவாபிந்ரபாபஹ்ணகித் ॥

தூதர்கள் வந்த இரவில், பரதன் துக்கமளிக்கும் அதிக தூர்ஸ்வப்னம் கண்டு, அதை சீனோஹிதனிடம் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டு, தன் ஸஹோதரனுக்கும் பிதாவுக்கும் நினைக்காததும், சொல்லமுடியாததுமான துன்பத்தை நினைத்து காலையில் ஸபையில் சீனோகிதர்களால் ஸந்தோஷிக்கப் பெற்றும், ஒருவிதத்திலும் ஸந்தோஷமடையவில்லை

७० दूताः प्रोचुरथाऽऽर्यशीलभरतक्षेमंगुरुस्तेऽब्रवीत्
त्वां प्राहुस्सचिवास्तथा किमपि ते कार्यद्रुतं निस्सर ।
इत्युक्तस्सनिजाऽऽर्यकं च विनमन्नापृच्छ च तेनार्पितं
संगृह्णन्सकलं धनं निस्सरद्भ्राता वलैः स्संयुतः ॥ १८३ ॥

பிறகு தூதர்கள் நன்னடைபெற்ற பரதனைப் பார்த்து, “உன்னுடைய சேஷமத்தை குரு வினவினார். மந்திரிகளும் அவ்விதமே வினவினார்கள். உனக்கு ஒரு காரியம் இருக்கிறது. சீக்கிரம் புறப்படவேண்டும்” என்று சொன்னார்கள். இவ்விதம் சொல்லவும் பரதன் பாட்டனை வணங்கி சொல்லிக்கொண்டு அவர்கொடுத்த எல்லா பொருளையும் பெற்றுக்கொண்டு, ஸஹோதரனுடனும் ஸைனியங்களுடனும் பிரயாணம் செய்தான்.

७१ आर्कपन्महतीं चष्टुमतिरयो देशानतीत्याचलान्
पुण्यास्तास्सरितो निजान्जनपदान्प्राप्यत्वनुज्ञाप्यसः ।
राहोस्सप्र च मार्ग एव गमयन्नाच्छन्तथैवाष्टमी
राहो प्रातरुपेत्य तां स्सनगरीं सूतंसुदूरेऽब्रवीत् ॥ १८४ ॥

பரதன் அதிவேகமாக திரண்ட ஸைனியத்தை அழைத்துக் கொண்டு, அநேக நாடுகளையும் மலைகளையும், புனிய நதிகளையும் கடந்து, தன் கோஸநாடு வந்ததும், மெதுவாகவரும்படி ஸைனியத்திற்கு உத்திரவிடுத்து, எழு இரவுகளை வழியில் கழித்து, எட்டாவதிரவிலும் நடந்து, காலையில் சீக்கிரம் தன் நகரம்வந்து, வெகு தூரத்தில் ஸாபதிமிடம் கூற்றான்.

यापूर्ः सुरपत्तनेन सुरुचा प्रास्यर्धतैषा पुरी
 निर्मानुष्यकयाऽद्य घोरविपिनश्रेण्यैव पास्यर्धिसा ।
 हृष्टानां नशृणोमिशब्दमटतां किञ्चित्तिरश्चां नृणां
 खस्यात्वाऽऽनयनादहेत्वशुभकंसमृत्वाऽऽपिप्याऽऽलयं ॥

“முன்காலத்தில் மிகுந்த ஒளியால் தேவநகரத்தைப் பழித்த
 இந்நகரம், இப்பொழுது மனித ஸஞ்சாரமற்ற வனக்கூட்டத்
 தேடே, கலஹம் செய்கிறது. ஸந்தோஷமாக ஸஞ்சரிக்கும்
 பிராணிகள் மனிதர்கள் இவர்களின் சப்தம் கொஞ்சமும் கேட்க
 வில்லை”. “என்னை இவ்விடம் காரணமில்லாமல் அழைத்துவந்த
 கால், துன்பம் வந்திருக்கிறது” என்றுகினைத்து பரதன் பிரதாபின்
 அரண்மனையை அடைந்தான்.

७२ तत्रावीक्ष्यनिजं प्रवृद्ध पितरं मातुः प्रविश्याऽऽलयम्
 नत्वातां भरतोऽभिधायकुशलं तत्पृष्टमार्यस्य च ।
 तातंवन्दितुमैव वाञ्छति मनो नैवेक्ष्यते त्वद्गृहे
 कौसल्यासदनेऽस्ति वा तमधुना ब्रूहीत्यवोचद्रुतम् ॥

அவ்விடத்தில் வயதுமுதிர்ந்த தன் பிரதாவைக் காணாமல்,
 தாயின் அரண்மனையில் புழுந்து, அவளை நமஸ்கரித்து, அவள்
 விளவும் தான் பாட்டன் இருவர்களின் சேஷமத்தைக் தெரிவித்து,
 “ஹே அம்மா! பிரதாவை வணங்க மனம் விரும்புகிறது. உன்
 கிருஹத்திலும்காணவில்லை. இப்பொழுது அவர் கௌஸல்யையின்
 கிருஹத்தில் இருக்கிறாரா? சீக்கரம் சொல்லவேண்டும்” என்று
 கூறினான்.

तातस्ते गतिमुत्तमामलभत प्रारब्धकर्मक्षयात्
 इत्युचितं निजमातुरार्तिजननीं श्रुत्वा विलप्यावदत् ।
 हेतुं ब्रूहि पितुर्मृतौ किमभवद्व्याधिर्महादुःखदा
 श्रोतुं तस्य वचस्तु पश्चिममहं वाञ्छामि किं सोऽब्रवीत् ॥

“உன் பிதா பிராரப்த கர்மம்முடிந்ததால் நற்கதியடைந்தார் என்று துக்கத்தைக்கொடுக்கும் தாயின் சொல்லைக்கேட்டு, பரதன் புலம்பி தந்தையின் மரணத்தில், “தாயே! காரணம் கூறவேண்டும். மிகுந்த துக்கம் கொடுக்கும் வியாதி வந்ததா? அவருடைய கடைசிகரலத்தில் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்க நான் விரும்புகிறேன். அவர் என்ன சொன்னார்”, என்று கூறினான்

हारामाऽऽश्रितरक्षकाऽऽपदपनुन्नामन्नवन्यात्मजे

हारामानुज पाहिमा मिति वदन्प्राणानपास्यात्पिता ।

कुत्रागाद्रघुनायकस्सु चरितः प्रायादसौदण्डकान्

किं पापंसचकार दुर्जनमतं नासौ किमप्या चरत् ॥

“அண்டினவர்களைக் காப்பாற்றும் துன்பங்களைத் தீர்க்கும் நாமம் பெற்ற ஹா இராமா! ஹா ஸீதே! ஹா லக்ஷ்மண! என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்,” என்று சொல்லி உன் பிதா பிராணை இழந்தார். நன்னடை பெற்ற இராமன் எங்கு சென்றான்? அவன் தண்டகாரணியம் சென்றான். அவன் துஷ்டர்கள் விரும்பும்படி என்ன பாபம் செய்தான்? அவன் ஒன்றும் செய்யவில்லை.

रामस्याप्यभिपेचनं जनहितं श्रुत्वामया प्रार्थितः

तत्सन्दत्तवरद्वयप्रतिनिधी राज्याभिपेक्षस्तव ।

रामस्यैवविवासनंवितरमेद्रागित्यसौ ते पिता

तद्रामंवनमापयत्सप्तपदि भ्राताचपत्न्यासह ॥ १८९ ॥

“ஐனங்களுக்கு நன்மைகொடுக்கும் ராம பட்டாபிஷேகத்தைக்கேட்டு, உன் தகப்பனாரிடம் அவர்கொடுத்த இரண்டு வரங்களுக்கு பதிலாக, உன் பட்டாபிஷேகத்தையும், இராமனுக்கே வனவாஸத்தையும் சிக்கிரம் எனக்காக கொடுக்கவேண்டும் என்று நான் பிரார்த்தித்தேன். அவர் உடனே இராமனை தம்பி மனைகி இருவர்களுடன் காட்டிற்கு அனுப்பினார்.”

संस्कृत्यावनिपं वसिष्ठमुनिना राज्येऽभिषिक्तोमहीं
 वत्सावोद्धृतशत्रु मित्यभिहिताऽऽलापां विमुक्तव्यथां ।
 प्रखं वीक्ष्यनिजां पपातभरतो भूमौ निकृत्तद्रुवत्
 प्रच्छाद्यस्वकरद्वयात्श्रुतियुगंसन्तप्तचित्तोऽब्रवीत् ॥

“ஹே குழந்தாய்! வஸிஷ்ட முனியை அழைத்து, அரசனுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்து, இராஜ்யாபிஷேகம் செய்துகொண்டு பகை வரற்ற பூமியைப் பரிபாலிக்கவேண்டும்,” என்று துக்கமறச்சொல்லும் தன் தாயைப்பார்த்து, பரதன் வெட்டின மரம்போல் பூமியில் விழுந்து, இரண்டு கைகளால் இரண்டு காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு, மனம் வருந்திக் கூறினான்.

७३ पित्रामेराहितस्य तत्प्रतिमसद्भ्रात्रा च राज्येन किं
 यत्कुर्यास्त्वमसौख्यईदृगसुखंक्षारं प्रदत्तंत्रणे ।
 नाशायस्वकुलस्यसाऽऽगतवतीत्वं कालरातिर्हिता
 त्वामंगारवदाश्लिषन्ममपिता मोहादवापव्यथां ॥ १९१॥

பிதாவையும் அவருக்கு ஸமமான ஜ்யேஷ்ட பிராதாவையும் விட்டுப் பிரிந்த எனக்கு இராஜ்யத்தால் என்ன பயன்? துக்கத்தைக் கொடுக்கும் தகப்பனரின் மரணத்தில், இராமனுடைய வனவாஸத்தால் இவ்வித துக்கம் செய்வித்தது, விரணத்தில் உப்பை வைப்பது போல் இருக்கிறது. நாசமளிக்கும் பிரளயகால இரவுபோல், நீ தன் வம்சத்தைக் கெடுக்கவந்தாய். என்பிதா அறியாமல், நெருப்பைப்போன்ற உன்னை அடைந்து, துன்பமடைந்தார்.

या यत्सूनुरपित्वयि प्रणयिनौदुःखंतयोर्निस्तुलं
 कूर्वतेऽपदयंकठोरहृदयं किंनाविभेत्पातकात् ।
 भक्तिम्मे रघुनाथजां सुविदितां लोभेन किंव्यसरः
 यदुष्क्रीर्तिमवापिथातिमहतीं सर्वैः कृतां निष्फलाम् ॥

“தன்னிடத்தில் அன்புபெற்ற கௌஸல்யை இராமன் இவர்
கருங்கு, நிகரற்ற துன்பம் செய்த, தயவில்லாத கடினமான உன்
மனம், பாபத்திலிருந்து பயமடையவில்லைபா? உலகமறிந்த இரா
மனிடத்திலிருக்கும் என்னுடைய அன்பை. ஆசையால் மறந்
தாயா? எல்லோர்களும் சொல்லும்படி வின் அபவாதத்தை
மிகுதியாக ஏன் அடைந்தாய்.”

धुर्येणप्रभृतंक्वराज्यभरणं क्वाहं वलेनावरः

कुर्यान्नैव तवेप्सितं सुजनताद्विष्टं भृशंसन्ततम् ।

नस्याच्चेत्त्वयि राघवस्य जननी बुद्धिर्दुराचारगाम्

त्वामयैव समुत्सृजेयमनघे वंशकथंधी रियम् ॥ १९३॥

“பார்க்கைச்சமக்கும் திறமை பெற்றவர்கள்செய்வேண்டிய
இராஜ்ய பரிபாலனக்கை, பலம் குறைந்த நான் செய்யமுடியுமா?
ஸாதுக்கள் எப்பொழுதும் மிகவும் நிந்திக்கும் உன் விருப்பத்தை
நான் செய்யமாட்டேன். இராமனுக்கு உன்னிடத்தில் தாயென்ற
நனைவு இல்லாமலிருந்தால், தூர்நடைபெற்ற உன்னை இப்பொழு
தே விலக்கிவிடுவேன். குற்றமற்றவம்சத்தில் இந்த தூர்புத்தி
எவ்விதம் வந்தது?”

यत्ज्येष्ठस्य सुतस्य राज्यकरणं तत्सोदराणां सदा

तत्सेवाकरणं च धर्मपदवी संनिभिंता पूर्वजैः ।

इक्ष्वाकवन्वयजैश्चिराऽऽर्जितमदश्चारित्तशौण्डीर्यकम्

निश्शेषं विनिवर्तितं तदधुना सन्त्यक्तनीतेत्वया ॥

“முத்த குமாரனுக்கு முடிசூட்டுதலும் அவன் ஸஹோதரர்
கள் எப்பொழுதும் அவனுக்கு பணிகளை செய்தலும், இக்ஷ்வாகு
வம்சத்தில் பிறந்த முன்னோர்கள் நடந்துவந்த தர்மமார்க்கம்.
அவர்கள் வெகுநாளமாக ஸைப்பாதித்த நன்னடையால் வந்த
பெருமை முழுவதும், ஹே நீதியற்றவனே! உன்னால் இப்பொழுது
விலக்கப்பெற்றது.

राज्याऽऽशाहतयात्वया विरचितंलोकापवादाऽऽस्पदम्
 यावत्प्राणमकीर्तिपुंजजनकं ज्येष्ठधुगित्यात्मकम् ।
 पापंमेतनयस्यसंभृतमहो तं सोदरं काननात्
 आनीयाऽऽसनमापयन्सुमनसा सेविष्यतेऽयंजनः ॥१९५॥

“இராஜ்யத்தில் ஆசைபெற்ற நீ, அண்ணனுக்கு துரோகம் செய்தவனென்று ஜனங்கள் நிந்திக்கும்படி அபகீர்த்தியான பாபத்தை பிராணனுள்ளவரை, புத்திரானு எனக்கு, சம்பாதித்துவைத்தாய். அந்தோ அண்ணனை அரண்யத்திலிருந்து அழைத்துவந்து ஸிம்மாஸனத்தை அடைவித்து நான் மனமார பணிவிடை செய்யப்போகிறேன்.”

७४ त्यक्त्वा राज्यमपश्रमेणकरगंमात्राऽऽर्जितंपातकं
 धर्मात्माभरतो विचिन्त्यनितरां संघृद्धकोपोऽब्रवीत् ।
 राज्याद्भ्रंशमुपेहि संरुदिहि ते मातेवदोषाऽऽकृते
 मातेभर्तृसलोकतास्तु नरकं गच्छाऽऽहतस्वान्वये ॥

சிரமமில்லாமல் கையில் கிடைக்கும்படி தாயார் தேடின இராஜ்யத்தை விலக்கி பாபத்தை, நினைத்து தர்மத்தின் உருவமான பரதன், மிகவும் அதிகம் கோபங்கொண்டு கூறினான். “பாபத்தின் உருவம் பெற்றவனே! உன் தாய்போல் இராஜ்யத்திலிருந்து நீங்கிவிடு. நன்றாய் ரோதனம் செய். உனக்கு புருஷனுடைய உத்தம லோகம் கிடைக்காது. வம்சத்தைக் கெடுத்துவனே! நரதம் அடைவாய்”

नास्यश्वाधिपतेस्सुधर्मसुमतेः कन्या कुलध्वंसिनी
 राक्षस्याहित धर्मकोसलसुतासंकलेशनात्प्राप्यसे ।
 कं लोकं निरयातिथेरघुपतेस्सत्शीलता विस्मृता
 किं स्वांगप्रभवात्सुताच्चपरमो बन्धुः किमास्तेस्त्रियाः ॥

“ நன்றாய் தர்ம புத்திபெற்ற கேகயராஜனுக்கு நீ பெண் இல்லை. தவிர குலத்தைக் கெடுத்த இராசகுணி. தர்மம் செய்யும் கௌஸல்யைக்கு துன்பம் செய்ததால் எவ்வுலகம் அடைவாய். நரகலோகத்தின் விருந்தாளியே! இராமனுடைய நன்னடத்தை யை மறந்தாயா? பெண்களுக்கு தன் சரீரத்தில் பிறந்த புத்திரனைத்தவிர மேலான பந்து இருக்கிறானா? ”

सन्तप्तासुरभिस्समीक्ष्यधारणौ पुत्रौहलाऽऽकर्षणौ
अहोऽर्धैरुदतीवलाहितकृता पृष्टास्वपुत्रार्दनात् ।
शोकोऽभूदतनोः कृषीवलकृतादित्याहचद्रामसूः
सादुःखंविषहेतुपुत्रविरहोदकाऽऽत्मजातत्कथं ॥

“ பூமியில் நடுப்பகலில் கலப்பையை இழுத்துஉழுதபுத்திரர் களான காளைகளைப் பார்த்து, ரோதனம் செய்த காமதேனு இந்திரனால் வினவப்பெற்று, குடியானவன் உழுவதால் செய்த, அதிகமான தன் புத்திரர்களின் துன்பத்தால் துக்கம் வந்த தென்று சொல்லும்பொழுது, ஒரே புத்திரனைப்பெற்ற கௌஸல்யை புத்திரனைவிட்டு பிரிந்து, துக்கத்தை எவ்விதம் பொறுப்பாள்? ”

आनृण्यप्रदमौर्ध्वदैहिकमहं निर्वर्त्यपूर्वं पितुः
चाऽऽनीयाऽऽस्पदमार्यसोदरमथ प्राप्स्यामितत्काननम् ।
त्वत्पापंनवहेयमश्रुनयनैः पौरैस्सदावीक्षितः
वहिं वा प्रविशत्यजाय च तनुंनास्त्येवतेऽन्यागतिः ॥

“ தன் கடனை நீக்கும் பிதாவின் ஸம்ஸ்காரத்தை முன்னால் செய்து, அண்ணனை அரண்மனைக்கு அழைத்துவந்து, பிறகு நான் அக்காட்டிற்குப் போகப்போகிறேன். கண்களில் கண்ணிலம் பெற்று பட்டணத்தின் ஜனங்கள் எப்பொழுதும் பார்த்து இருக்கும்படி நீ விரும்பும் பாபத்தொழிலைச் செய்யமாட்டேன். நீ அக்னியில் விழு. இப்பொழுது சரீரத்தையும் இழந்துவிடு. உனக்கு வேறு கதியே இல்லை ”

शोकेनातनुमूर्छितं सभरतो गत्वाचिरं चेतनाम्
 लब्धादीन उदीक्ष्यमातरमपि प्राश्रीक्षणोऽकुत्सयत् ।
 नैच्छं राज्यमहंकदाऽपिसुमहन्नामन्त्रयेमातरम्
 नाजानाम्यभिषेचनं वनगतिं चाऽऽर्यस्य दूरस्थितः ॥

தக்கத்தால் பரதன் வெகுநேரம் அதிக மூர்ச்சையடைந்து
 நினைவுபெற்று, கண்களில் கண்ணலம் அதிகரித்து வருந்தி, தாயை
 யும் நிந்தித்தான். நான் ஒருநாளும் பெரிய இராஜ்யத்தை விரும்ப
 வும் இல்லை. தாயினிடம் ரஹஸ்யமாய் ஆலோசிக்கவுமில்லை.
 அண்ணனுடைய பட்டாபிஷேகத்தையும் வனவாஸத்தையும்
 நான் தூரத்தில் இருந்ததால் அறியவில்லை.

कौसल्याभवनं समेत्यभरतो दृष्ट्वा चतां सानुजः
 सूच्येवत्रण आहतः परुषया वाचा तयामर्मणि ।
 राज्यप्रार्थक राज्यमेतदनयं कृत्वैव माताऽऽर्जितम्
 भुङ्क्वद्विड्हिताश्चिरादितिगतो मूर्छांपपातावनौ ॥ २०१ ॥

பரதன் தம்பியுடன் கொஸல்சையின் அரண்மனையை
 அடைந்து, அவளைப் பார்த்து, “இராஜ்யம் வேண்டினவனே, அநீ
 தியால் தாயார் சம்பாதித்த இராஜ்யத்தை சத்தருவில்லாமல்
 வெகுகாலம் அனுபவிக்கவேண்டும்”, என்று புண்ணில் ஊசியால்
 குத்தினால்போல் கடுஞ் சொற்களால் பிராண ஸ்தானத்தில்
 அவனிடமிருந்து அடிபெற்று, மூர்ச்சையடைந்து பூமியில்
 விழுந்தான்.

७५ संज्ञां प्राप्य विपादवाधितलगस्संवेदयामासताम्
 स्वानिच्छां नितरामसंख्यशपथैरत्नेति भीरुस्त्वघात् ।
 माशंकां कुरुमय्यनागसिभृशं दूरस्थिते प्रेयसि
 प्रेमाऽऽर्येममतात्किमप्यविदितं कृच्छंतुतदैविकम् ॥ २०२ ॥

பாபத்திலிருந்து பயந்த பரதன், துக்ககடலின் தரையை அடைந்து, திணைவுபெற்று இராமனுடைய வனவாஸத்தில் தனக்கு விருப்பமில்லை என்பதை, கணக்கில்லாத சபதங்களால் கொசல் பைக்குத் தெரிவித்தான். “குற்றமற்ற வெகு தூரத்திலிருந்த நன்பனான என்னிடம் ஸந்தேகிக்காதே. ஹே அம்மா! எனக்கு அண்ணனிடம் அளவற்றதாயிருக்கும் அன்பை மறந்தாயா? துன்பமோ தெய்வத்தால் வந்தது.”

आर्यस्यानुमता गति र्वनतलेचेच्छास्त्रगासन्मतिः

माभूत्तस्य सपापिनामनु चरोमेहत्वथार्कप्रति ।

गांधुसां सपदेनहन्तुसमहत्कृत्यंमुधाकारयेत्

भृत्यंरक्षितलोकभूमिपतये द्रुह्यत्वभीक्ष्णंसतु ॥ २०३ ॥

“அண்ணனுடைய வனவாஸத்தை ஸம்மதித்தவன் சாஸ் திரங்களில் நற்புத்தியை இழப்பான். பாவிக்கு ஸேவகன யிருப்பான். சூர்யனுக்கு எதிர்முகமாக மலஜலத்தைக்கழிப்பான். உறங்கும் பசுவைக் காலால் வதைப்பான். வேலைக்காரனை குந்த வேலையை வீணாகச் செய்கிறான். உலகங்களைக் காப்பாற்று மரசனுக்கு அடிக்கடி குற்றம் செய்வான்.”

आदायैववलिं यथाविधिजनान्भूपो नसंरक्षतु

ऋत्वंगं रचिताधुरोऽपलपतु क्रूरस्स ऋत्विग्धनम् ।

तस्यस्यन्दनहस्तिसंकुलरणे स्यात्तत्परावर्तनम्

सोऽधीतं विमृजत्वमुत्तफलदं प्रादाद्भूर्यत्पुरा ॥ २०४ ॥

“ஜனங்களிடத்தில் விதிப்படி கப்பம்பெற்று அரசனாயிருந்தும் அவர்களைக் காப்பாற்றாமலிருப்பான். துஷ்டன் வேள்வியைச் செய்து யாகத்திற்கு அங்கமான வேள்வி செய்யிக்கும் வைதிகர் களின் தஷ்டனை கைப்பற்றுவான். இரதம் யானை நிறைந்த போர்க்களத்தில் வெற்றியில்லாமல் திரும்புவான். முன்காலத்தில் குரு கற்பித்த பரலோகத்தில், பயனளிக்கும், படித்த வேதத்தை மறந்துவிடுவான்.”

மாநாஸித்ருநாயகம் நகரம் ஞாஞ்வானிவ்ருண :

சோஸநாது சுவமந்யதா சஸுசுருநா சுவாநிணாஸஸ்புஷே ।

நித்யஸஸுசுருநஸ்யஸ்பரிவதேந்மிதாயஸதுஹது

ப்ரேஷாஸததகிதம் ரஹஸ்வவசனவ்யகிதம் சதுஸுநயேத் ॥ ௨௦௪ ॥

“ஷுனத்திலிருந்து பட்டணத்திற்கு திரும்பிவந்த இராமனைப் பார்க்க மாட்டான். மாம்ஸம் முதலியவைகளை, தெய்வங்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் உபயோகிக்காமலும், சாஸ்திரத்தை மீறின தால் துன்பம் வருமென்று, தன்னிடத்தில் கருணை இல்லாமலும் வீணாக புஜிப்பான்”.

“அண்ணாளுடைய வனவாஸத்தை ஸம்மதித்தவன் ஸத்தருக்களை அவமதிப்பான். பசுவைத் தன்காலால் தொடுவான். தன்குருவைத் தானே நிந்திப்பான். (அவரிடத்தில் குற்றம் சாற்றுவான்). அவன் சினேஹிதனுக்கு குற்றம் செய்வான். அன்பினால் சொன்ன இரஹஸ்யத்தை அத்துஷ்டன் வெளியாக்குவான்”.

த்யக்த்வா ப்ரத்யுபகாரமேவ கும்பதி:கார்த்தஜய ஹினோஸ்தும :

த்யக்தஸ்சாஹிரதாஸ்பஸ்ச ஸுவநேதாரே ஸஸுதேவீஷ்மானி ।

ஃகோஸநாது சஸுஸுமந்நமவநாவப்ராப்யதாராஸ்சமானு

புதான்கர்மவ ஧்மய்யமேது சஸுஸுதி ப்ராஸுஸோஸபிபூர்ண வய: ॥

“(அண்ணாளுடைய வனவாஸத்தை ஸம்மதித்தவன்) துற்புத்தியால் செய்த நன்றியைக்கூட மறந்து பதிலுபகாரம் செய்யாமலே இருப்பான். ஸாதுக்களால் விலக்கப்பெற்றும், உலகத்தில் வெட்கமில்லாமலிருப்பான். வீட்டில் மனைவிமக்களோடு ஒருவனாக நல்ல உணவை உண்ணுவான். பூமியில் நிறைந்த வயது பெற்றும், தகுந்த மனைவிமக்களையும், தர்மத்திலிருந்து தவறாத நற்கர்மவையும் அடையாமல் மரிப்பான்.”

பாலாஸ்துவ்ருவராஸ்ச ராஜலலநாஹ்நுத்யஜத்வாஸ்ரிதானு

லாக்ஷா லோஹிபே பல் மதுஸதா விக்ரீயமூத்யானவேத் ।

ஸங்ராமே சுபலாயமானமநஸ்த்ஹ்நு த்விபத்யாபுதே

பூத்வீ சோஸ்யததாஸ்கபாலபரணஸ்சீராஸ்வரோபிக்ஷயா ॥

“(அண்ணனுடைய வனவாஸத்தை ஸம்மதித்தவன்) சிறுவர்களையும் மிகவும் கீழவர்களையும் இராஜ ஸ்திரீகளையும் கொல்லுவான். அண்டினவர்களை கைகிடுவான். செம்மஞ்சி, இரும்பு கிஷம், மாம்ஸம், தேன் இவைகளை எப்பொழுதும் கிற்று பரிவாரங்களைக் காப்பாற்றுவான். சத்துருக்கள் நிறைந்த போர்க்களத்தில் குற்றமில்லாமல் ஒருகிறவனைக்கொல்லுவான். மனோயுருவி தரித்து கையில் கபாலமேந்தி பிசைக்காக. பூமியில்திரிவான்.”

स्त्रीष्वेक्षुषुसमुत्सुकोऽस्तुमधुनिक्रोधाऽऽदिभिर्व्यापृतः

त्यक्त्वा धर्ममधर्ममाश्रयतुसद्रव्याण्यपात्तेऽर्पयन् ।

तद्रव्याण्यमितानितस्करगणैरप्या हियन्तां द्रुतम्

सन्ध्येद्वे सशयीतनित्यमपितेदारान्गुरोर्गच्छतु ॥ २०८ ॥

“பெண்களிடத்திலும் பாசக் காய்களிலும், மத்யத்திலும், விருப்பங்கொண்டு காமக் குரோதாதிகளுக்கு வசமாயிருப்பான். பொருள்களை துஷ்டர்களிடத்தில் கொடுத்து தர்மத்தை இழந்து அதர்மத்தைக் கைப்பற்றுவான். அண்ணனுடைய வனவாஸத்தை ஸம்மதித்தவனுடைய பொருள்களைத் திருடர்கள் சீக்கிரம் பிடுங்கிக்கொள்வார்கள். தினந்தோறும் இரண்டு ஸந்தியா காலங்களிலும் உறங்குவான். குருவின் மனைவியோடு புணருவான்”.

वैश्मन्यग्निमयंददातुसुमनोमित्रायचद्रुह्यतु

प्रीणातु क्रतुभिर्नैवतगणं श्राद्धैः पितृन्सेवया ।

जीवन्तौ पितरौ सतांभुवनतस्संकीर्तनात्कर्मणः

क्षिप्रं भ्रश्यतुमातृसेवनमपित्यक्त्वात्वनर्थेऽस्तुसः॥१०९॥

“(அண்ணனுடைய வனவாஸத்தை ஸம்மதித்தவன்) வீட்டில் தீயை வைப்பான். நல்ல எண்ணம் பெற்ற சினேஹிதனுக்கும் குற்றம் செய்வான். வேள்விகளால் தெய்வங்களுக்கும் சிரார்த்தங்களால் பித்ருகளுக்கும், ஸந்தோஷம் செய்யமாட்டான். ஜீவதசையிலிருக்கும் தாய் தந்தைகளை ஸேவிக்கமாட்டான், தான் செய்த புண்ணியகர்மாவைச் சொல்லி நல்லுலகத்திலிருந்து நழுவுவான். தாயின் ஸேவைவையும் தள்ளி செட்டகாரியங்களைச்செய்வான்.”

भूयोभिस्तनयैर्युतोऽप्यपधनः किलष्टो ज्वराऽऽर्तोऽनिशम्
 कुर्यादर्थिमनोरथं सवितथंमायारतो राजतः
 भीतस्संपिशुनोऽस्त्वधर्मकरण इशुद्धैर्वहिर्निर्गतः

भार्यामप्यतिवर्ततामृतुमर्तीदुष्टस्वसामीप्यगां ॥ २१० ॥

“(அண்ணா னுடைய வனவாஸத்தை ஸம்மதித்தவன்) அநேக புத்திரர்களைப் பெற்றும் பொருளில்லாமலும் ஜ்வரரோகத்தால் துன்பமடைவான். எப்பொழுதும் யாசகர்களின் மனதை நிறைவேற்றமாட்டான். மாயையில் விருப்பங்கொண்டு அரசனிடம் பயந்து பிறர்குற்றங்களைச்சொல்லி பாபத்தைச் செய்வான். (வாக்கு மனம் முத்தலியவைகளின் சுத்தியிலிருந்து நீங்குவான், ருதுஸ்னனம் செய்வவளும் தன் ஸமீபத்திலிருக்கும் மனைவியையும் துஷ்டனயிருந்து புணரமாட்டான்.”

त्यक्तो धर्मधिया स्वधर्मलலनां त्यक्त्वा परस्त्रीश्रयेत्
 नष्टापत्यगणद्विजस्यदूरितं पानीयसंदूषणात् ।
 दानादुग्रविषस्य यच्चदूरितं प्राप्नोतुमर्त्यस्वतः
 पूजां विप्रमणे विहन्तु कलुषप्रज्ञो विधातुंमताम् ॥

“தர்மத்தில் புத்தியில்லாமல் தன் தர்மபத்தினியையும் தள்ளி பிறர் மனைவியை அடைவான். பெற்ற வெகு புத்திரகளை இழந்த பிராமணனுடைய பாபத்தையும், ஜலத்தைக் கொடுத்தவனுடைய பாபத்தையும், கடுமையான விஷத்தை பிறருக்குக் கொடுத்தவனுடைய பாபத்தையும், (அண்ணா னுடைய வனவாஸம் ஸம்மதித்தவன்) அடைவான். பாபத்தைச் செய்யக்கருதி, தானாக உத்தம பிராமணனுக்குச் செய்யக்கருதிய பூஜையைக்கெடுப்பான்”.

क्षीरंदोग्धु च गामजातरदतद्रत्सां सवृष्णावशः
 हस्तस्थेऽभ्युनिवृज्यतायनजलंदद्यात्सदा प्राणिने ।
 मर्त्यानांयुगळे विवादचहुळे ब्रूयादनीतिकुधा
 यस्याऽऽर्योऽनुमतौ गतस्सइति तामाश्वासयन्सोऽपतत् ॥

“(அண்ணனுடைய வனவாஸத்தை ஸம்மதித்தவன்) பசுவி
னிடம் அதன் கன்றுக்கு பல்முனைப்பதற்குமுன் பாலை அநிஆசை
பெற்றுக் கறப்பான். கையில் ஜலமிருந்தும் தாகமுள்ள பிராணி
களுக்கு எப்பொழுதும் ஜலம் கொடுக்கமாட்டான். இரண்டு
மனிதர்கள் வழக்குசெய்யும்பொழுது கோபத்தால் அநியாயம்
சொல்லுவான்” என்று அப் பரதன் கௌஸல்யையை சமாதா
னம் செய்து (மூர்ச்சையால்) கிழந்தான்.

कौसल्या भरतोक्तिमप्यवितथां श्रुत्वाऽथ तं प्राह सा

प्राणान्स्थापयसि प्रियाद्यशपथैर्दूरं विनिर्गच्छतः ।

दिष्ट्या त्वं चलितो न धर्मपथतः सल्लोक मित्याप्यसि

प्रापय्यां कमपि स्वकीयमतनो द्वैव संवीर्यद्वदि ॥ २१३ ॥

உண்மையான பரதனுடைய வார்த்தையை கௌஸல்யை
கேட்டு, பிறகு பரதனைப் பார்த்து, “அன்பனே! என்னைகிட்டு
வெகுதூரம் சென்ற பிராணைகளையும், இப்பொழுது சபதங்
களால் இருக்கவைக்கிறாய். தர்மமார்க்கத்திலிருந்து தெய்வா
தீனமாக நீ நழுவாமலிருந்தால் நல்லுலகம் அடைவாய்” என்று
அவனை தன் மடியில் இருக்கவைத்து தெய்வம் பலமுள்ளதென்று
மனதில் நினைத்தாள்.

७६ सन्दिष्टो गुरुणा ततस्तु भरतस्तैला त्समुत्थापितम्

राजानं पुरतो वहिःशिविकया निर्हृत्य मन्त्रान्जपन् ।

संस्कृत्य त्रिभिरग्निभिः कृतमखं दत्वा सरयुं जलं

नैवापं भवनं समेत्य सकलैर्दुःखं दशहैर्जहौ । २१४ ॥

பிறகு பரதன் குருவின் உத்திரவால் யாகம் செய்த அரசனை
எண்ணிலிருந்து வெளியில் எடுத்து பல்வக்கலேற்றி பட்டனா
திற்கு வெளியில் கொண்டு வந்து மந்திரங்களை ஜபித்து
மூன்று அக்னிகளால் ஸம்ஸ்கரித்து, ஸரயூ நதியில் திலோகம்
கொடுத்து எல்லோர்களுடன் அரசன்மனையை அடைந்து, பத்து
காட்களில் துக்கத்தை அகற்றினான்.

७७ अह्वयेकादशआत्तशौचकरणो राजाऽऽत्मजोद्वादशे
घस्रेश्राद्धविधिं विधाय विधिवत्प्रादाद्दिजेभ्योधनं ।

अस्त्रां शोधनकर्मणे पितृवने मूलंचितायागतः

भस्मप्रेक्ष्यपितुः कृतप्रलपनः कर्माऽऽचचाराखिलम् ॥

பதினொன்றாவது நாளில், பரதன் தீண்டலிலிருந்து சுத்தி
பெற்று, பன்னிரண்டாவது நாளில் விதிப்படி சிராக்தம் செய்து,
பிராமணர்களுக்கு தக்ஷிணைகொடுத்தான். அஸ்தி ஸஞ்சயனத்துக்
காக மயானம்சென்று, பிதாவின்னுடைய சிதைப்பின் அடியில்சாம்ப
கைப்பார்த்து புலம்பி, எல்லா கர்மங்களையும் செய்து முடித்தான்.

७८ निर्वर्त्याथतमौर्ध्वदेहिकविधिं तातस्यकान्तारगं

काकुत्स्थं सुविलोकितुं सकुतुकरामानुजस्यानुजः ।

कैकेयी तनयं जगादकुपितोदुःखेगतिः प्राणिनां

रामस्सत्त्वसमन्वितोऽप्यत्रलया प्रव्राजितोयद्वनं ॥

तातंस्त्रीवश मुत्पथादपनयं पूर्वनिगृह्याऽऽलयः

वीर्यस्यापिसलक्ष्मणोव्यसनतो नामोचयद्भ्रातरं ।

आश्चर्यं विधिनाकृतं द्वयामितिप्रव्याहरन्मथरां

प्राग्द्वारे भवनस्यमण्डिततनुदैवादपश्यत्खलां ॥ २१७ ॥

பிறகு பிதாவின் மரணச் சடங்கை முடித்து, காட்டிலிருக்கும்
இராமனைப் பார்க்க விருப்பமுள்ள பரதனைப் பார்த்து, சத்ருக்
ளன் “ஹே அண்ணா! பிராணிகளுக்கு துக்கத்திலும் சுகமளிக்
கும் இராமன் பலம் பெற்றதும், பலமற்ற பெண்ணால் வனத்திற்கு
விரட்டப்பெற்றதும்,

“நல்வழியிலிருந்து பெண்புத்தி கேட்டு, தூர்மார்க்கத்திற்கு
வந்த தந்தையை, முன்னமே அடக்கி, பலத்திற்கு இருப்பிட
மான இலக்ஷ்மணன் சகோதரனைத் துன்பத்திலிருந்து விலக்காம
லிருந்ததும், இவ்விரண்டும் ஆச்சரியமான தெய்வத்தின்செய்கை”
என்று கோபமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, அரண்
மனையின் கீழவாசலில் சரீரத்தை அலங்கரித்துக்கொண்ட துஷ்
டையான மந்தரையை, தெய்வாதீனமாகப் பார்த்தான்.

८० आज्ञप्ताभरतेन कर्मशुशलाः पन्थानमत्यायतम्
चक्रुर्वर्धकयोद्रुमान्चविभिदुष्टं कैश्चक्रेचित्शिलाः ।
वृक्षान्कैचिदरोपयन्सुनिविडान्कूपान्मरौ चाखनन्
निम्नानिप्रसमानिपांसुनिचयैरागङ्गमापत्तनम् ॥२२०॥

८१ प्रातस्सूतकृतां स्तुतिसभरतश्श्रुत्वा प्रबुद्धो द्रुतम्
नाहंभूपतिवृन्निविरमयन्प्राहानुजं यापितुः
राज्यश्रीरपनायका अमतितां पश्येत्किंलप्तांसभां
आनीतप्रकृतिं त्वमिष्टगुणिनायुक्तस्स इष्टैर्ययौ ॥ २२१ ॥

காலையில் பரதன் ஸ்துதிபாடகர்கள் செய்யும் ஸ்தோத்திரத்
தைக் கேட்டு, சீக்கிரம் விழித்துக்கொண்டு “நான், அரசனில்லை”
என்று சொல்லி ஸ்துதியை நிறுத்தச்செய்து, தம்பியைப் பார்த்து,
“நீதானினுடைய இராஜ்யலெக்சுமி நாதனில்லாமல் அலைகிறது
பார்” என்று கூறி, வஸிஷ்டமுனிவர், மந்திரி முதலியவர்களை
அழைத்துக் கூட்டிவைத்த ஸபைக்கு, அன்பர்களோடு சென்றான்.

८२ पित्रास्वर्निलयेन काननगृहभ्रात्राऽर्पितंतेहत
द्विदचक्रं सुचिरंप्रशाधि बलवान्नित्युक्तवाक्यंशुरुं ।
शौक्लाऽऽर्तोभरतोनिनिन्दसदसिखाऽऽत्माचराज्यंद्रयम्
रामस्यैववशं यथामतिवनात्प्रत्यानयिष्यामितं ॥ २२२ ॥

“சுவர்க்கம் சென்ற தந்தையும், வனம் சென்ற ஸ்வேஹாத்ர
னும், கொடுத்த பகைவரற்ற இராஜபக்தை வெகுகாலம் ஹே!
பலமுள்ளவனே! ஆளவேண்டும்” என்று சொன்ன குருவைப்
பார்த்து பரதன் துக்கத்தால் வருந்தி, “என் சரீரமும், இராஜப
மும் இவ்விரண்டும் இராமனுக்கே வசம், புத்திக்குத் தெரிந்த
வரை இராமனை வனத்திலிருந்து, திருப்பி அழைத்துவர போகி
றேன்” என்று ஸபையில் நித்திக்கான்.

௮௩ வாஞ்சாநிரீக்ஷணं சமரஸ்சாஸ்யாயகால்யேரதம்
 சத்ரந் ப்ரயயௌ புரஸ்துசசிவா ஆரூஹ்யஸ்த்யந்நநாந் ।
 தேவ்யஸ்த்ஸிவிகாபிரப்யநுயயுஸ்சஸந்தோஸ்திலாஸ்சைநிகாந்
 கங்காப்ராப்யதேந்யவேஷதஸௌ பிதேப்ரதீத்சுர்ஜலம் ॥ ௨௨௩ ॥

பரதன் இராமனைப் பார்க்கவிரும்பி, காலையில் நல்ல நவரத்
 தினங்களிழைத்த இரத்தத்தில் ஏறிக்கொண்டு, பிரயாணம் செய்
 தான். மந்திரிகள் நல்ல இரத்தங்களில் ஏறிக்கொண்டு, அப்பரத
 னுக்கு முன்னும், தேவிகள் பல்லக்குகளில் ஏறிக்கொண்டு அவ
 னுக்கு பின்னும் சென்றார்கள். எல்லா சாதுக்களும் பின் சென்
 றார்கள். பரதன் கங்காநதியை அடைந்து பிதாவிற்குத் திலோ
 தகம் கொடுக்கவிரும்பி, அந்நதிக்கரையில் ஸைனியங்களை நிறுத்தி,
 வைத்தான்.

௮௪ சேனா வீक्ष्यनदीमिवातिमहतीं दूरंनुमायाऽऽगतम्
 शंकाऽऽक्रान्तमनागुहस्तुभरतं नौभिर्युतान्सेवकान् ।
 नद्यास्संतरणाध्वकं समवितुं सन्दिश्यसोपायनः
 दृष्ट्वाऽप्रीणयदाहितस्वकुशलो वाचास आतिथ्यतः ॥

கங்காநதிபோல் மிகவும் அதிகமான ஸைனியத்தை தூரத்
 தில் பார்த்து பரதன், வந்ததாக ஊகித்து, குஹன் மனத்தில் பயந்து,
 ஓடங்களோடுகூடின ஸேவகர்களிடம் நதியைத்தாண்டி, அக்கரை
 செல்லும் வழியை ரக்ஷிக்கும்படி உத்திரவுசெய்து, தனக்கு ஸம்ரக்ஷ
 ணத்தையும் செய்துகொண்டு, மங்களத்திரவியங்களை எடுத்துக்
 கொண்டு பரதனைப்பார்த்து, வார்த்தையாலும், அதிநி பூஜையா
 லும் (ஹிருந்தாலும்) ஸந்தோஷமடைவித்தான்.

௮௫ यद्वाञ्छसमित्वलं स्वशयितुं त्वद्वापणादर्चिताः
 सर्वेसोगुरुमितमेवदभरद्वाजाऽऽश्रमाभ्यागतिम् ।
 इत्युक्त्याविदिताऽऽर्यसोदररतिः प्रत्यब्रवीत्तं गुहः
 कस्त्यक्ष्यत्यापिराज्य मात्मकरगं सुभ्रातरंत्वांविना ॥

அளவற்ற ஸைனியக்களுக்கு விருந்துசெய்ய நினைப்பதால், உன் வார்த்தையால் நாங்கள் எல்லோரும் விருந்துபெற்றோம். அண்ணாணுடைய ஹே நன்பனே ! பரத்வாஜாசிரமம் செல்லும் வழியை, எனக்குச் சொல்லவேண்டும், என்று பரதனுடைய சொல்லால் அண்ணாவிடமிருக்கும் அன்பைத் தெரிந்துகொண்டு, குஹன் பரதனைப் பார்த்து “ நற்சகோதரனான உன்னைத்தவிர, வேறுயார் கையில் கிடைத்த இராஜ்யத்தையும், கைவிடப்போகிறான் ” என்று பதில் கூறினான்.

८६ रामप्रेम महत्समीक्ष्य भरतेश्रीशृंगिवरेश्वरः

सन्तुष्टो नितरां सदादृढयितुं तल्लक्ष्मणस्याऽऽशयम् ।

आत्मज्ञातचरं शुभातिशयकृतसौभ्रातृकैकाऽऽस्पदम्

रात्रौ जागरणं जटाविरचनं प्राहाम्बुसन्तारणम् ॥

சிருங்கிபேர நகரத்தின் அரசனை குஹன் பரதனுக்கு இராமனிடம் இருக்கும் மிகுந்த அன்பை அறிந்துகொண்டு, அதிக ஆனந்தம்பெற்று, அதை எப்பொழுதும் அழியாமலிருக்கச் செய்வதற்காக தான் முன் அறிந்த அதிக நன்மை கொடுக்கும் நற்சகோதரத் தன்மைக்கு, ஒரிடமுமான இலக்ஷ்மணனுடைய மனதையும், இராத்திரியில் கண்விழித்தலையும், ஜடைகளின் தரித்தலையும், கங்காநதியின் தாண்டுகலையும் கூறினான்.

८७ सोढुरासत्रियोगदुःखमपटुं संवर्धमानं मुहुः

रामाऽऽलोकनलब्धभाग्यनिचयः प्रीत्याऽब्रवीत्तंगुहः ।

महत्सेऽप्यशनेऽप्युपोष्यरजनीं निद्रांगतंराघवं

सौमित्रिस्तररक्षतं सहबलै रिंगुद्यगस्थोऽप्यहं ॥ २२७ ॥

அடிக்கடி வளரும் இராமனுடைய பிரிவால் உண்டான துக்கத்தைப் பொறுக்கமுடியாத பரதனைப்பார்த்து, இராமனுடைய பார்வையால் மிகுந்த பாக்கியம்பெற்ற குறன் “நான் உணவைக் கொடுத்தும், இரவில் உபவாஸமாயிருந்து உறங்கும் இராமனை, இலுப்பமரத்தடியில் இருந்து, இலக்சுமனானும், நானும் ஸனியங்களுடன் காப்பாற்றினோம்” என்று அன்போடு கூறினார்.

८८ श्रुत्वा गुह्यगुहोक्तिमप्यवितथां प्राप्येङ्गदीपादपं
 दृष्ट्वाऽऽर्यस्य सभार्यकस्य शयितं तस्यासुखंस्वोत्थितं ।
 मत्वातत्कलुषं विहन्तुमथतत्कर्मऽऽचरिष्याम्यहं
 राज्यं शास्तुससानुजश्चिरमितिस्वादेवताः प्रार्थयत् ॥

ரஹஸ்யமாயும் உண்மையுமான குஹனுடைய வார்த்தை
 யைக் கேட்டு பரதன் இலுப்பமரத்தடியில் வந்து, மனைவியுடன்
 அண்ணன் படுத்திருந்த இடத்தைப் பார்த்து, தன்னால் அவ
 ருக்கு உண்டான துன்பத்தையும் நினைத்து, அந்த பாபத்தை
 நீக்குவதற்காக பிறகு அவர் செய்யவேண்டிய வனவாஸமென்ற
 காரியத்தை, நான் தம்பியுடன் செய்யப்போகிறேன். அவர் தம்
 பியுடன் வெகுகாலம் இராஜ்யத்தை அரசு புரியவேண்டும் என்று
 தன் இஷ்ட தெய்வங்களை வேண்டினான்.

८९ प्रातस्सद्गुहदत्तनौभिरनघां सन्तीर्यदिव्यांनदीम्
 सर्वसैन्यमथाऽऽत्मनोऽपरतटं प्राप्यनद्याद्रुतम् ।
 ऋत्विग्भिर्भरतोविनीतिसहितः पद्भ्यांजगामाऽऽश्रमं
 पश्यन्वृक्षसुमण्डितं मुनिभरद्वाजस्य चित्राऽऽस्पदं ॥

பரதன் காலை யில் குஹன் கொண்டு வந்த நல்ல ஓடங்களில்
 ஏறி, கங்காநதியைத் தாண்டி, சீக்கிரம் தன் எல்லா ஸைனியங்களை
 யும் நதியின் அக்கரையை அடைவித்து, மரங்களால் அலங்
 காரம் பெற்று, அச்சியங்களுக்கு இருப்பிடமுமான பரத்வாஜ
 முனியின் ஆசிரமத்தைப் பார்த்து, யாகம் செய்விக்கும் ரிஷிகளு
 டன், வணக்கமாக கால்நடையாகச் சென்றான்.

९० सप्राप्तंभरतं वसिष्ठसहितं स्वस्यान्तिकं वीक्ष्यस
 प्रेम्णाऽऽपृच्छयनिरामयंगुणवतिभ्रातर्यदोषंमनः ।
 रात्रिमेनिलयं समावसवलैरादाय पूजां कृताम्
 इत्युक्तोमुनिना निवस्तुमनघस्तत्रा करोत्संमतिम् ॥

வணிஷ்ட முனியுடன் தன் ஸமீபம் வந்த பரதனை பரத்வாஜ முனிவர் பார்த்து, ஆரோக்கியத்தையும், நற்குணம் பெற்ற அண்ணாட்டத்தில் குற்றமற்ற மனதையும் வினவி, “ஹே பரதா! நீ ஸைனியங்களுடன், என்விருந்தைப்பெற்றுக்கொண்டு, இன்றளில் என் ஆசிரமத்தில் இருக்கவேண்டும்” என்று உத்திரவு செய்யும் பொழுது, குற்றமற்ற பரதன் அவ்விதம் செய்ய ஸம்மதித்தான்.

९१ सनाकुलतवाऽऽनयावनृपते द्राभोजयिष्यामिताम्
इत्युक्त्वा तपसांनिधिर्हुतभुजोगत्वागृहं ग्राहयत् ।
त्वेष्टारं गृहकर्मणः समधितुं दिक्पालकान्भूमिगाः
व्योमस्थानचनदीस्सुराऽमृतमयी सन्धर्वदेवाङ्गनाः ॥

“ஹே பரதமஹாராஜனே! உன் ஸைனியம் எங்கே? அதை இவ்விடம் அழைத்து வரவேண்டும். சீக்கிரம் அதற்கு உணவளிக்கு போகிறேன்” என்று சொல்லி தவத்திற்கு இருப்பிடமான பரத்வாஜ முனிவர் அக்னிஹோத்ர கிருஹம் சென்று விடுகளை நிர்மானம் செய்ய விச்வகர்மாவையும், ரக்ஷிப்பதற்காக திக்கு பாலர்களையும், பூமியிலும், ஆகாயத்திலுமிருக்கும் கள்ளு, அமிர்தம் நிறைந்த நதிகளையும், கந்தர்வப்பெண்களையும், தேவப்பெண்களையும் வரும்படி கூப்பிட்டார்.

वासो भूषणपलवद्धनपातिर्यत्तद्वनंक्षीफलम्
सोऽऽन्नानिचतुर्विधंदिक्षुषेसांसानिखाल्यानिच ।
शिक्षासुखरसयुतं सुतपसासप्राह्वयत्प्राङ्मुखः
तस्याऽऽसन्नभिवांछितान्युपददुर्मुर्त्यापुरोदेवताः ॥

“வஸ்நிரங்களையும், ஆபரணங்களையும் இலைகளாகவும், பெண்களைப் பழங்களாகவும்பெற்ற நந்தவனத்தைக் குபேரன் கொடுக்கவேண்டும். நான்குவிதமான உணவையும், மாம்ஸங்களையும், மாலைகளையும் ஸோமன் கொடுக்கவேண்டும்” என்று சிசைஷயின் ஸ்வரத்தோடு கிழக்குமுகமாயிருந்து, பரத்வாஜ முனிவர் நற்றவத்தால் கூப்பிடும்பொழுது, தேவதைகள் அவர் முன்னிலையில் உருவத்துடன் வந்தார்கள். விரும்பினதைக் கொடுத்தார்கள்.

वायुस्सौख्यकरोववौ मलयजः पुष्पाण्यवर्धन्तखात्
 देवैर्दुन्दुभिरभ्यहन्यतमुदा देवस्त्रियोऽनर्तिषुः
 गन्धर्वाः प्रजगुस्स्वरान्प्रमुमुचुस्स्वर्वाणिकाभारती
 सेनाव्यैक्षताविश्वकर्मविहितां चित्तां समृद्धिमुनेः ॥

சகத்தைக் கொடுக்கும் தென்றல் காற்று வீசினது. ஆகா
 யத்திலிருந்து தேவர்கள் புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள். தூந்துழி
 வாத்தியம் முழக்கினார்கள். தேவப்பெண்கள் ஸந்தோஷமாய்
 நர்த்தனம் செய்தார்கள். கந்தர்வர்கள் கானம் செய்தார்கள்.
 சுவர்க்கத்தில் வீணை வாசிப்பவர்கள் ஸ்வரங்களைப் பாடினார்கள்.
 பரதனுடைய ஸைனியம் விசுவகர்மா சிருஷ்டித்த ஆச்சரியமான
 பரத்வாஜ முனியின் பெருமையைப் பார்த்தது.

भूमिर्योजनपंचकावधितृणैर्वृद्धैस्समाच्छादिता
 विल्वास्तत्रकापित्थत्रीजपनसाश्चूताः फलैस्सन्नताः ।
 कौवेरंवनमाजगाम तटजैर्युक्ताऽखिला पूरगा
 शालावारणवाजिनां सुधवलप्रासदहर्म्याणि च ॥

பூமி ஐந்து யோஜனை தூரம் வளர்ந்த புற்களால் மறைக்கப்
 பெற்றது. அதில் பில்வம், விளா, மாதுளை, பிலா, மா, மரங்கள்
 பழங்களால் மிகவும் வணங்கி இருந்தன. குபேரனுடைய நந்த
 வனம் வந்தது. கரையில் முளைத்த மரங்களோடு எல்லா நதியும்
 வந்தது. யானை குதிரைகளின் கொட்டகைகளும், மிகவும் வெளு
 ப்பான அரண்மனைகளும், உப்பரிகைகளும் இருந்தன.

राज्ञो वैश्व सुमाल्यन्धरुचिरं दिव्यां वैरैर्दूषणैः
 युक्तं निर्मलभाजनैस्सप्तचिवस्सन्देशतस्सन्मुनेः ।
 आविश्याथ नृपाऽऽनन्यजनसच्छलान्वितं राजयत्
 संपूज्य प्रणतिं विधाय सचिवस्थानेन्यपीदत्प्रभुः ॥ २३५ ॥

நல்ல மாலைகளாலும் வாஸனைகளாலும் அலங்காரமும் நல்ல உடைகளோடும், ஆபரணங்களோடும், பளப்பளப்பான பாத்திரங்களோடும் கூடிய அரண்மனையில் பரதன் பரத்வாஜ முனிவரின் உத்திரவால் மந்திரிகளோடு பிரவேசித்து, பிறகு, விசிரி வெண்குடைபோடு கூடிய ஷீம்மாஸனத்தை அரசனைப் பூஜிப்பதுபோல் பூஜித்து, வணங்கி, அரசனாயிருந்தும் மந்திரிகளின் இடத்தில் உட்கார்ந்தான்.

सर्वे मन्त्रिपुरोहितास्तमभितश्चाऽऽसन्स्रवन्त्यः क्षणात्
 सर्वाः पायसकर्दमाउदभवन्नम्याऽऽलयास्तत्तटे ।
 आजग्मुस्सुरयोपितः कमलभू वित्तेशसंप्रेषिताः
 गन्धर्वाभरतस्यतस्यपुरतो गीतानिसम्यक्जगुः ॥

எல்லா மந்திரிகளும் புரோஹிதரும் அந்த பரதனுக்கு நான்கு புறமும் இருந்தார்கள். - பாயஸங்களை சேராகபெற்ற எல்லா நதிகளும் பிரவஹித்தன. நதிகளின் கரைகளில் அழகான வீடுகளும் இருந்தன. பிரமனாலும், குபேரனாலும் அனுப்பப் பெற்ற தேவப்பெண்கள் வந்தார்கள். அந்த பரதன் முன்னிலையில் கந்தர்வர்கள் நன்றாய் பாடினார்கள்.

नृत्यन्ति ससुराङ्गनास्समभवन्मार्दङ्गिका विल्वकाः
 अश्वत्थाश्चसुनर्तकाव्यरचयन्ताळाऽऽरवंभीतकाः ।
 कुब्जावामनकास्ततश्चतिलका स्तालाऋषेराज्ञया
 जम्बूरामलकी सुजातिरभवत्सीमन्तिनी रूपिणी ॥

பிறகு பரத்வாஜ முனியின் உத்திரவால் தேவஸ்திரிகள் நர்த்தனம் செய்தார்கள், பில்வமரங்கள் மிருதங்கக் காரனாகவும் அரசமரங்கள் நட்டுவக்காரனாகவும் இருந்தார்கள். பீதகமரங்கள் தாளசப்தம் செய்தார்கள். திலகமரங்கள் கூடல் பெற்றதாகவும், பனைமரங்கள் குள்ளன்களாகவும், நாவைமரங்கள் நெல்லிமரங்கள் ஜாதிக்கொடி பெண்ணின் உருவம்பெற்றும் இருந்தன.

सुन्दर्योभरतससैनिकगणान्प्राहुस्सुरायास्सुराम्
 मीत्यैवामृतपायसंसुपिनतखाद्यनिभक्ष्यणिच ।
 भक्ष्यन्तामितिमेध्यमांसनिचयाइत्येकमेकनरम्
 सप्ताष्टौ च नदीतटे सुतिलजैरुच्छ्राद्यचास्तापयन् ॥

பெண்கள் பரதனுடைய ஸேனையிலிருப்பவர்களைப் பார்
 த்து “ஹே களகுடிப்பவர்களே! ஸந்தோஷமாகவே கள்ளைக்
 குடியுங்கள். ருசியான பக்ஷணங்களையும் மீனும் பரிசுத்தமான
 மாமிசங்களையும் உண்ணுங்கள்” என்று சொன்னார்கள். ஒவ்
 வொரு புருஷனுக்கும் ஏழு எட்டு பெண்கள் கெங்கா நதிக்கரை
 யில் நல்ல தைலங்களைத் தேயித்து ஸ்னானம் செய்வித்தார்கள்.

आवृत्तेशनानि चापरिमितान्यप्याशयन्तान्पुनः
 वाहान्वाहनपास्तथैवविधिवत्संचोदययन्तो नवाः
 राज्ञो वाहनपो नवेदमुदितो मत्तो निजं वाहनम्
 वृत्तसैनिक आहनैव नगरं यास्यामि नाहं वनम् ॥

பெண்கள் புருஷர்களை அளவற்ற உணவுகளை போதுமென்ற
 திருப்திவரை உண்ணச்செய்தார்கள். அப்படியே வாஹனங்களை
 புதிதான அதன் காவலாளிகள் முறைப்படி ஏகிக்கொண்டு
 உணவை சாப்பிடச் செய்தார்கள். அரசனுடைய வேலைக்கா
 ரன் மதம் பெற்று, ஸந்தோஷத்தால் தன் வாஹனத்தைக்கூட
 தெரிந்துகொள்ளவில்லை. பரதனுடைய ஸேனையம் திருப்திய
 டைந்து “நாங்கள் நகரத்திற்கும் வனத்திற்கும் போகவே மாட்
 டோம் என்று கூறினார்கள்.

नाशुक्लान् रघुस्तुधाव्यसनितादीनो जले भारते
 संहृष्टा अपचिन्तकाः सुगनसस्तुष्टिद्विजान्वनदन् ।
 अन्नानां निचयान्नसालदधिभिः पूरन्निहान्शर्करा
 राशीर्वीक्ष्य यथाऽऽगतं सुरगणा जग्मुर्निशान्ते दिवं ॥

பரதனுடைய ஸைனியத்தில் அழுக்காடை தரித்து பசியால் வருந்தின ஏழை இருக்கவில்லை. எல்லோர்களும் அன்னக்குவியல்களையும் பாடம்பண்ணின மோரும் தயிரும் நிறைந்த மடுக்களையும் சர்க்கரைக்குவியல்களையும் பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்து, நவ்லையற்றவர்வர்களாய் புஷ்பபாலைகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு நல்லமனதோடு சப்தித்தார்கள். காலையில், தேவர்கள், வந்ததுபோல் சுவர்க்கம் சென்றார்கள்.

९२ आतिथ्येन सुतर्पितस्समरतो नत्वाहुताग्निंमुनि
सर्वश्रियमात्मनो बलवत्संभाषमाणोऽधिरं ।
अश्वानंप्रवदन्तमार्यवसतेर्षीन्सुसमावेदयन्
जानन्तद्वचनास्वभावगुणितां सैन्यैःप्रतस्थेततः ॥ २४१॥

பரதன், விருந்தால் ஸந்தோஷமடைந்து, அக்னிஹோத்திரம் செய்தவரும், சீக்கிரம் அண்ணனுடைய இருப்பிடத்திற்கு வழியைத் தெரிவிக்கும் பரத்வாஜ முனியை நமஸ்கரித்து தனக்கும் ஸைனியங்களுக்கும் தங்களின் விருந்தில் எல்லாவற்றிலும் ஸந்தோஷத்தைச் சொல்லி, தாயார்களைத் தெரிவித்து அம்முனியின் வார்த்தையால் தன் தாயின் நற்குணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, ஸைனியங்களுடன் அவ்விடமிருந்து பிரயாணம் செய்தான்.

९३ कान्ताराणि महान्त्यतीत्य सर्वलैर्वन्यान्मृगान्द्रावयन्
अन्विष्यामि एत्यभूमतनुं प्रत्यागतान्वरतः ।
निश्चित्रात्तरयूतमस्यवसतिं स्वस्थापयसैनिकान्
सन्द्रष्टुंमना सुमन्त्रशुलभिर्युवतोद्गतराघवम् ॥ २४२ ॥

பரதன் பெரிய காடுகளைத் தாண்டி, ஸைனியங்களால் காட்டுமிருகங்களை விரட்டி நான்கு புறமும் தேடி, வெகுதூரத்தில் அதிக புகையைக்கண்டுத் திரும்பிவந்த ஸைனியங்களை, இவ்விடத்தில் இராமனுடைய இருப்பிடத்தை நிச்சயித்து தான் சுமந்திரன் ஸலிப்டர் இவ்வடிகளோடு சீக்கிரம் இராமனைப் பார்க்க மனங்கொண்டு, இருக்கவைத்தான்.

௯௪ श्रीरामोगिरिकाननप्रियतमस्वस्याप्रियायामनः

संहर्षं गमयन्सुहाद्विरहतो राज्यच्युतेर्दुस्थितिं ।

संजातांविनिवारयन्नृणतां तातस्यकुर्वन्प्रियम्

आतुश्चित्तसुकूटपर्वतवनं सीतां समालोकयत् ॥ २४३ ॥

மலைகளிலும் காடுகளிலும் ஸந்தோஷம் பெற்ற இராமன் தன் மனையின் மனதிற்கு ஸந்தோஷம் வரும்படியும், நண்பர்களை விட்டுப் பிரிந்ததாலும், கிடைத்த இராஜ்யம் அகன்றதாலும், உண்டான துக்கத்தை அகற்றியும், பிதாவின் கடனை விலக்கியும் பரதனுக்கு இன்பத்தைச் செய்துகொண்டும், அழகிய சிகரங்களைப் பெற்ற சித்திரகூட மலையின்காடுகளை ஸீதைக்குக் காண்பித்தார்.

९५ निष्कम्यावनिभृत्तटात्शुभजलां मन्दाकिनींदर्शयन्

वैदेहीं तदघापनोदनं जलेनित्यावगाहान्मुनीन् ।

पुष्पैस्तत्तटभूरुहां निपतितैस्सं भूपणैस्तादृशीम्

स्नानंतीरचयन्तया खनगरीं प्रीतो विसस्मारसः ॥

ராமன் மலையின் தாழ்வரையிலிருந்து வெளியில்வந்து கீழே விழுந்த, கரைமரங்களின் அலங்காரமான புஷ்பங்களால், சித்திரகூடமலைபோல் மனதிற்குப் பிரியமான, புண்ணிய ஜலம்பெற்ற கங்கையையும், பாபம் தீற்கும் அதின் ஜலத்தில் தினந்தோறும் ஸ்நானம் செய்யும் முனிவர்களையும், ஸீதைக்குக் காண்பித்து அவ ஞாடன் கங்கையில் மூன்றுதடவை ஸ்நானம்செய்து, ஸந்தோஷ மடைந்து தன் பட்டணத்தையும் மறந்தார்.

९६ मांसेनप्रियदेन सखदयितां संछन्दयब्राघवः

श्रुत्वा निस्खनमप्यवेक्ष्यगगनंसंछादयद्भूरजः ।

कोवाऽऽयातिचपश्य तं द्रुतमिति प्रोक्तेनसौमित्रिणा

दुष्टोहन्तुमिहैतिनौसनिहतस्यादित्यवाचिप्रभुः ॥

பிரியத்தைக்கொடுக்கும் மாம்ஸத்தால் தன் மனையைய வசம் செய்துகொண்டிருக்கும் இராமன், மிகுந்த சப்தத்தையும் கேட்டு, ஆகாயத்தை மறைக்கும் பூமியின் தூளியையும் பார்த்து “யார் வருகிறான் சீக்கிரம் அவனைப் பார்” என்று சொல்லும் பொழுது இலக்ஷ்மணன் “நம் இருவர்களையும் கொல்லுவதற்காக அத்துஷ்டனான பரதன் இவ்விடம் வருகிறான். அவனைக் கொன்றுவிடுவேன்” என்று அண்ணனிடம் கூறினான்.

९७ सौमित्रिः कुपितस्ससान्त्ववचनैरित्यभ्यधायिश्रियः

पत्याकोसलवल्लभेन भरतेचापेनखड्गेनकिम् ।

कृत्वा सत्यवचः पितर्युपगतं हत्वाचतं भ्रातरम्

किंराज्येनच सापवादगतिना सर्वभवद्भ्यावृणो ॥ २४६ ॥

கோபமடைந்த இலக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, லக்ஷ்மியின் புருஷனையும், கோஸலதேசத்தின் மன்னனான இராமன், ஸமாதான வார்த்தையால் பதில் கூறுகிறார். “பரதனிடத்தில் விலலும் கத்தியும் எதற்காக வேண்டும். பிரதானிடத்தில் வனவாஸம் செய்வதாக ஸத்தியம் கூறி, வந்த ஸஹோதரனையும் கொன்று, அபவாதத்துடன் இராஜ்யத்தை ஸம்பாதித்து, என்ன பலன்? உங்களின் பொருட்டே எல்லா நன்மையையும் ஊழ்புகிறேன்.

सत्येनाऽऽयुधमालभे मम मही नित्यं नसादुर्लभा

वांछेयंनकदाचनाऽप्यमरतां कृत्वातुकर्माशुभम् ।

त्यक्वाभ्रावृणं सुख्यदपि मे तद्व्यतां वहिना

मन्यमेपुरमागतस्सभरतो मांद्रुष्टुमभ्यागतः ॥ २४७ ॥

“எனக்கு எப்பொழுதும் பூமி கிடைப்பது அரிதல்ல: ஒரு காலத்திலும் கெட்ட காரியம் செய்து தேவபதவியையும் நான் பெற விரும்புவதில்லை. ஸஹோதரர்களை நீக்கிக்கிடைக்கும் என்ற சுகத்தை அக்கவி பொருக்கவேண்டும், என்று அபுதத்தைத் தரித்து ஸத்தியம் செய்கிறேன் பட்டனாத்திற்கு வந்த என் பரதன் என்னைப்பார்க்க எதிரில் வருகிறான் என்று நினைக்கிறேன்.”

कैकोयीं परुषैः प्रभर्त्स्य वचनैस्तातं प्रसाद्य श्रियम्
 दातुं मे स मुपाऽऽगतस्स मनसा नैवाऽऽचरेदप्रियम् ।
 किं ते विप्रियञ्चा चारुसपुरा तं येन संशङ्कते
 चेन्नित्येत्यदा कदा स भवता नैतरसहेयकुधा ॥ २४८ ॥

“கைகேயியைக் கடுஞ்சொற்களால் அடட்டி, தந்தையையும் வேண்டிக்கொண்டு, இராஜ்யத்தை எனக்குக்கொடுக்க அப்பரதன் வந்திருக்கிறான். அவன் மனமறிப குற்றம் செய்பவனே மாட்டான். ஹே இலக்ஷ்மண! நீ ஸந்தேஹமடையும்படி அவன் உனக்கு முன், என்ன குற்றம் செய்தான்? எப்பொழுதாவது நீ கோபத்தால் அவனை நிந்தித்தால் அதை நான் பொறுக்க மாட்டேன்.”

राज्यंतेयदि वांछितं तदापितं सन्दापयाम्यद्यतत्
 हन्युर्वापितरंसुता स्सुविपादि भ्राताऽथवा भ्रातरम् ।
 इत्थुक्तिंसनिशम्य चाऽऽर्यगदितां कोपान्निवृत्तोद्भुमात्
 तूर्णसोऽयवहृलजितमना स्तस्थौसमीपेभृशम् ॥ २४९ ॥

“உனக்கு அந்த இராஜ்யத்தில் விருப்பமிருந்தால் அதையும் இப்பொழுது அவனைக் கொடுக்கச்செய்கிறேன். மிகுந்ததுன்பத்திலும் புத்திரர்கள் பிரதாவையும் ஸ்வேஹாதாரர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் கொல்லுவார்களா?” என்று அண்ணன் உரைத்த மொழியைக்கேட்டு இலக்ஷ்மணன் கோபத்தை விலக்கி மரத்திலிருந்து சீக்கிரம் இறங்கி, மனதில் மிகவும் வெட்கமடைந்து ஸமீபத்திலிருந்தான்.

९८ आगन्निपणतत्परो वनतले कुर्वन्पदाभ्यां गतिम्
 रागस्थेष्वगतो वने वरततेन्यत्वगन्तस्सारन् ।
 अद्रेस्सालमुपेत्य रामसदनं प्रवीणकाग्निधुजम्
 दृष्ट्वाऽज्ञाऽऽर्यहतिं खदुर्मनोजनेर्मत्वा मुमोहायसः ॥

பரதன் அண்ணனைத் தேடிவிருப்பி காட்டில் கால் நடையாக நடந்து, இராமனைப்பார்த்ததால் வேடர்களின் கூட்டத்தையும், புண்ணியம் செய்ததாக, மனதில் நினைத்து சித்திரகூடமலையின் தேக்குமரத்தில் ஏறி இராமனுடைய இருப்பிடத்தை வெளியிடும் புகையைப் பார்த்து, தன் பாபப் பிறனியால் இவ்விடத்தில் அண்ணானிருக்கிறார் என்று நினைத்து பிறகு மூர்ச்சையை அடைந்தான்.

९९ सद्दिश्यस्वशुंस्वमातृनयनेगच्छापुरस्सानुजः

दृष्ट्वापर्णकुटीतिषोवनमपिजातुश्चतत्पाश्वयोः ।

काष्ठानि प्रविदारितानि कुसुमस्तोभं करिष्याऽऽवलिम्

शुष्कामग्निविभासकां समरतश्चक्रे तदानीश्चयम् ॥

பரதன் தன் தாயார்களை அழைத்து வரும்படி தன் குருவை வேண்டிக்கொண்டு, தம்பியுடன் முன்னால் சென்று, அண்ணனுடைய குடிசையையும், தபோவனத்தையும் பார்த்து, அதின் பக்கங்களில் பிளந்தகட்டைகளையும், புஷ்பங்களின் குவியல்களையும், தீ எரிக்கும் உலர்ந்த விராட்டிகளையும், பார்த்து அப்பொழுது நிச்சயம் செய்தான்.

वेद्यामग्निमिवार्चिषां निवसति प्रेक्ष्याऽऽर्यमस्यानुजं

तर्च्याराजिनसज्जटाधरणतः क्लेशं महान्तं वहन् ।

आर्येति प्रलपन् चिरं समरतस्तत्पाददुःखेऽपरात्

रामस्तौ स्वकरणेनित्यदायितौ संश्लिष्य चार्हयत् ॥

யாகவேதியில் ஜ்வலிக்கும் அக்னிபோல், ஒளிகளுக்கு இருப்பிடமான அண்ணனையும், அவருடைய தம்பியையும், பரதன் பார்த்து, அவர்கள் மரையுருவியையும், மாந்தோலையும் நல்ல ஜடைகளையும் தரித்ததால் அதை நன்றாமடைந்து, அண்ணா! வென்று வெருகாமல் புலம்பி, அவருடைய இரண்டு திருவடிகளிலும் நமஸ்கரித்தான். எப்பொழுதும் நண்பர்களான அப் பரத சத்ருக்ளர்களைத் தன் கையால் கட்டிக்கொண்டும், இராமன் ஸந்தோஷமடைவித்தார்.

१०० प्रक्षयस्वप्रतिविंववाग्निपतितंतंभ्रातरंमूर्धनि
 स्वाघ्रायांकमथाधिरोप्यसुचिरंभक्तंचिरेणोक्षितम् ।
 रामः पार्थिवनीतिमप्यतिदुरावेद्यां भृशंवेदयन्
 कान्ताराऽऽगतिकारणंसकृपयातंपर्यपृच्छन्मुदा ॥

இராமன் தன் நிழல்போல் நமஸ்கரித்த, வெகு காலத்தில்
 பார்த்த, நண்பன் ஸ்வேஹாதரனுமான பரதனைப் பார்த்து பிறகு
 உச்சிமுகர்ந்து, வெகுகாலம் மடியில் வைத்து, மிகவும் அறிவதற்கு
 அரிதான இராஜ நீதியை நன்றாய் அறிவித்து, தயவினால், வனம்
 வந்த காரணத்தை, ஸந்தோஷமாய் வினவினார்.

तातः कुतगतोभवानुपगतो यत्काननं जीववान्
 सस्याद्यद्यधुनानचाहंसिवनंगन्तुंपितुर्वाञ्छितः ।
 कच्चित्सौम्यनचाधिराज्यमाहितैर्वालस्यतेऽभ्याहृतं
 कच्चित्सत्यपराक्रमंस्वापितरंशुश्रूपसेसौम्यतम् ॥

“சந்திரன் போல் இன்பமளிக்கும் ஹே பரதா! நீ வனம்
 வந்ததால் பிதா எங்கு சென்றார், அவர் பிழைத்திருந்தால்
 அவருக்கு இஷ்டமான நீ, வனத்திற்கு இப்பொழுது வரமாட்
 டாய். சிறுவனான உன்னுடைய இராஜ்யத்தைப் பகைவர்கள்
 கைப்பற்றாமலிருக்கிறார்களா? ஸத்தியத்யைப் பலமாகப்பெற்ற
 தன் பிதாவிற்கு ஹே பரதா! பணிவிடை செய்கிறாயா?”

कच्चिद्राजमखाश्वमेधहवनान्यप्याहरद्भूपतिः
 विद्वान्धर्मतोद्विजःकुलगुरुःकच्चिद्भृशं पूज्यते ।
 कच्चित्तेदयितः पुरोहितवरःकिंसत्कृतैरर्च्यते
 कौसल्या चसुमितयाऽपिसुखिनी किंकैक्यीनन्दति ॥

“அரசன் இராஜஸ்தவம் அசுவமேதவேள்விகளைச்செய்தாரா?
 தர்மத்தில் ஆசைபெற்ற வித்வானும் குலகுருவும் பிராமண
 மான வஸிஷ்டர் மிகவும் பூஜை அடைகிறாரா? இஷ்டமான உன்
 புரோஹிதர்மரியாதைப் பெறுகிறாரா. கௌஸல்யையும் சுமித்தி
 ரையுடன் சுகமாயிருக்கிறாரா? கைகேயி ஸந்தோஷிக்கிறாரா?”

काचिच्चे विदितेज्जिता मतियुताश्शूराः कृतामन्त्रिणः
 मन्त्रस्तत्कृत आशु ते विजयकृत्तिसंवृतो राघव ।
 किंकालेप्रविबुध्यसे विगतसान्निद्रोऽर्थतन्त्रमहत
 काचिच्चिन्तयसि प्रभातसमयेनैकोऽप्यनेकैर्न च ॥

“ரகுவம்சத்தில் பிறந்த ஹே பரதா! இங்கிதமறிந்து, புத்தியும், பலமும் பெற்ற மந்திரிகளை நீ பெற்றிருக்கிறாயா? அவர் போஜித்த மந்திரம் மறைவாயிருந்து, உனக்கு சீக்கிரம் வெற்றி கொடுக்கிறதா? தூக்கத்தைத் துறந்து, ஸமயத்தில் விழிக்கிறாயா? விரிவான நீதி சாஸ்திரத்தை விடியற்காலையில் நினைக்கிறாயா? ஒருவனாகவும், வெகுஜனங்களுடனும் நீதியை நினைக்காமலிருக்கிறாயா?”

मन्त्रस्तेमतिमन्नयाति विषयं किमन्त्रितस्सर्वदा
 त्वर्थवाऽऽरभसेद्रुतं बहुफलं किंखल्पमूलान्वितम् ।
 किंक्रमाणि विदुः कृतान्यवनिषा नित्यंनपूर्वचते
 त्यक्त्वा सूर्खसहस्रमप्यभिमतं किंपण्डितंवाञ्छसि ॥

“புத்திசாலியான ஹே பரதா! நீ ஆலோசித்த மந்திரத்தை ஜனங்கள் எப்பொழுதும் அறியாமலிக்கிறார்களா? அல்பகாரணமும், மிகுந்த பலமும் பெற்ற காரியத்தைச் சீக்கிரம் ஆரம்பிக்கிறாயா? சுற்றத்தரசர்கள் எப்பொழுதும் நீ செய்த காரியம் முடிந்ததற்கு பிறகு அறிகிறார்களா? அதன் முன் அறியாமலுமிடுக்கிறார்களா? ஆயிரம் மூடர்களைத்தள்ளி, ஒரு பண்டிதனை இஷ்டமாக விரும்புகிறாயா?”

किंभृत्याश्चयथाऽहमेवमहतिव्यापार आयोजिताः
 दण्डोद्वेजितसुप्रजास्सुमतिभिः किंवार्यसेमान्त्रिभिः ।
 शूद्रूपरुमप्युपायकुशलंकिहन्तिस राज्यार्थिन्त्रम्
 सेनानीः कुलजोऽयमंगरचितोधीरोऽतिशूरश्शुचिः ॥

“பெரியகாரியங்களில் அந்தந்த காரியங்களுக்குத்தகுந்தபடி வேலைக்காரர்களை நியமிக்கிறாயா? நீ ஸாது ஜனங்களை சிவசூதரால் வருந்தும்படி செய்யும்பொழுது, புத்திசாலிகளான மந்திரிகள் உன்னைத் தடுக்கிறார்களா? ஸாமதான, பேத தண்டம் முகலிய உபாயங்களில் நிபுணமும், பலசாலியும், அந்தரங்கமனுஷ்யர்களை தூஷிக்கும் இராஜ்யம் விரும்புகிறவனை வதம் செய்கிறாயா? ஹே பரதா! நற்குலத்தில் பிறந்தவனும், கபட மற்றவனும், தைரியமும் பலமும் பெற்ற ஸேனைத்தலைவனைப் பெற்றிருக்கிறாயா?”

किंयोधाः प्रणयानुपगतहृदयास्वस्वामिकार्येऽप्यसुन्

युमुंचन्तितदीयवेतनमपि प्रादाविलंव्विना ।

कच्चिज्ज्ञानपदस्त्वया विरचितोदूतोयथोक्तंवदन्

शत्रूनप्यतिदुर्वलान्हतरिपोत्वंनावजानासि किं ॥

“மனதில் அன்புபெற்று தன் எஜமானனுடைய கார்யத்திற்காக தன் பிராணைகளையும் தத்தம் செய்யும் போர்வீரர்களுக்கு தாமதமன்னியில் அவர்களின் சம்பளத்தைக் கொடுத்தாயா? தன் தேசத்தில் பிறந்த சொன்னபடி சொல்லும் தூதனைப் பெற்றிருக்கிறாயா? சத்துருக்களை ஸம்ஹரிப்பவனே! மிகவும் பல்மில்லாத சத்துருக்களையும் அவமதிக்காமலிருக்கிறாயா?”

कच्चिदुर्मतवत्सला नसुजनान्तान्तातनासेवसे

वीरैरघ्युपितां चिरंकिमवसिखां सत्यनामांपुरीं ।

स्फीतोमेखनिभिर्भुतो जनपदस्सौख्यंगतः किमहत्

लोकास्त्वनगरस्थिताः किमविताराज्ञात्वयाधर्मतः ॥

“ஹே குழந்தாய், துர்மதங்களில் அன்புபெற்ற துஷ்டர்களை நீ அனுஸரிக்காமலிருக்கிறாயா? வெகுகாலமாக பலசாலிகள் இருந்ததால் பிறர் யுத்தம் செய்து பிரவேசிக்கமுடியாதென்று உண்மை பெயர் பெற்ற நமது அயோத்தியா நகரத்தைக் காப்பாற்றுகிறாயா? ஐந்து லோகங்களுக்கும் இருப்பிடமான செழித்த நமது கோஸலநாடு மிகுந்த சுகம் பெற்றிருக்கிறதா? அரசனான நீ தர்மவழியில் இருந்து, உன் நகரவாஸி ஜனங்களைக் காப்பாற்றுகிறாயா?”

काच्चित्सांत्वयासिस्त्रयःकिमवसिप्रश्रद्धासित्विमाः
 नैतागुह्यवचो ब्रवीषिकरिणां किंगुप्यते काननम् ।
 वृत्तिनाप्ययसे सदा गणिकया किङ्कुजरैर्वाजिभिः
 काच्चिद्दर्शयसेनुणां निजतनुपूर्वाह्णवाऽऽसने ॥ २६१ ॥

“பெண்களை ஸமாதானம் செய்கிறாயா? அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறாயா? அவர்களின் வார்த்தையை நம்பாமலிருக்கிறாயா? ரஹஸ்ய வார்த்தையை அவர்களிடம் சொல்லாமலிருக்கிறாயா? யானைகளின் காட்டைக் காப்பாற்றுகிறாயா? தாஸிகள், யானைகள், குதிரைகள் இவைகளில் எப்பொழுதும் போதும் என்ற திருப்தி அடையாமலிருக்கிறாயா? காலையில் விம்ஹாஸனத்திலிருந்தே, தண்ணீர் பார்த்தும்படி ஜனங்களைச் செய்கிறாயா?”

प्रत्यक्षानविशंकयातुभवतस्सर्वेऽपिकर्मान्तिकाः
 उत्सृष्टा नपुनस्त्वयाऽनुदिवसंकिंस्थीयतेमध्यतः ।
 किंदुर्गाणिनिरन्तराणि धनतोधान्यैर्जलैरायुधैः
 यन्त्रैश्शिल्पिधनुर्धरैस्समाधिकस्त्वायोव्ययोऽल्पश्चकिं ॥

“எல்லா வேலைக்காரர்களும், எப்பொழுதும் பயந்துகொண்டு உணக்கு எதிரில் வராமலும், வந்து கொண்டும் இல்லாமல், நடுக் தரமாக (தேவை இருக்கும்பொழுது) வருகிறார்களா? சுரங்கங்களில் பொருள், தானியங்கள், ஐலம், ஆயுதங்கள், பந்திரங்கள், சில்பிகள், வில்லாளிகள் நிறைந்திருக்கிறார்களா? வருமானம் அதிகமாகவும், சிலவு சுருக்கமாகவும் இருக்கிறதா?”

नापात्रेव्ययमेतिराघवनतेकोशः कदाचिद्विजे
 पितृभ्यागतयोधमितलनिकरेदैवेच काच्चिद्वययः ।
 आर्यः किंनचवध्यते मुपितकृत्सत्यं ह्यपृष्ट्वावलात्
 किंप्राप्तो न विमुच्यते धनधिया चोरोऽपि धीरत्वया ॥

“ரகுலம்சுத்தில் பிறந்த ஹே பரதா! உன் கஜானுப் பொருள் ஒருகாலத்திலும் துஷ்டர்களிடத்தில் சிலவாகாமலிருக்கிறதா? உன் பொருள், பிராமணர்கள், பித்ருக்கள், விருந்தாளிகள், போர் வீரர்கள், அன்பர்கள் இவர்களின் கூட்டத்தில் சிலவாகிறதா? ஹே தைரியம் பெற்றவனே! உண்மை விசாரிக்காமல், பொருள் கிடைக்குமென்ற புத்தியால் ஸாதுவைத் திருடனென்று கொல்லாமலும், திருடின திருடனை பலாத்காரமாக கையில் பிடித்தும், வெளியில் விடாமலுமிருக்கிறாயா?”

कच्चिद्गुणतवित्तवद्विरचिते त्वन्मन्त्रिणः कर्मणि

त्यक्त्वा द्रव्यमतिथयाऽर्थसरणिं पश्यन्ति किं निस्पृहाः ।

निर्हेतुव्यथिता जना अपधनास्स्वास्त्रैः सुखज्ञा यितैः

राज्ञो घ्नन्ति सुतान् पशून् च । भिषजं किं मोदयस्यादरात् ॥

“ஏழைகளும் தனிகர்களும் செய்யும் வ்யவஹாரத்தில், உன் மந்திரிகள், பொருளில் புத்தியைவிடாமல் ஆசையற்று, உண்மை வழியை அறிகிறார்களா? காரணமில்லாமல் துன்பம் பெற்ற ஏழை ஜனங்கள், கத்திபோன்ற தன் கண் ஜலங்களால், அரசு னுடைய புத்திரர்களையும், பசுக்களையும் கொல்லுகிறார்கள். வைத்தியர்களை அன்போடு ஸந்தோஷமடைவிக்கிறாயா?”

कच्चिद्बद्धतमानमस्यसिगुरुन्चैत्यान्वसद्वाह्वयान्

धर्माथौ न च बाधसेऽन्यतरगः कच्चिद्विभज्या खिलान् ।

कामं वा वरदाश्रुपेद्विजवरास्ते प्राज्ञशर्मान्वहम्

किं कांक्षन्ति सदापु रजनपदेदूरीकरोपि कुधम् ॥

“வரங்கொடுக்கும் ஹே புத்திசாலியே! பெரியோர்களையும், குரு ஜனங்களையும், தெய்வங்கள் வசிக்குமிடங்களையும், உத்தம பிராமணர்களையும் நமஸ்கரிக்கிறாயா? தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளில் ஒன்றைக் கைப்பற்றி, ஒன்றை விடாமல் எல்லாவற்றையும் பிரித்து, ஸமயம்போல் அவைகளை அடைகிறாயா? பிராமணர்கள் பட்டணத்திலும், நாட்டிலும் உன் சேஷமத்தை விரும்புகிறார்களா? கோபத்தை அகற்றுகிறாயா?”

किंवेदास्सफलीकृताः क्रतुकृतेर्भोगेनदानैर्धनम्
 दारास्तेरतिसत्सुतैश्श्रुतमपिप्राग्रचेणशीलेनकिं ।
 यावृत्तिः प्रपितामहेचजनकेपथ्यां विधत्सचेतां
 राजादण्डधरः प्रजाश्चसमवन्स्वर्गययाप्राप्स्यति ॥

“படித்த) வேதங்களை (அதில் கூறிய) வேள்களைச் செய்வதாலும், பொருள்களை தான் அனுபவித்தல், தானம் கொடுத்தல் இவைகளாலும், மனைவிகளை சுகபோகம் நற்புத்திரனைப் பெறுதல் இவைகளாலும், சாஸ்திரங்களை நன்னடைகளாலும், ஹே பரதா! நீ பயனடைவிக்கிறாயா? ஜனங்களையும் தண்டித்து, துர்மமார்க்கத்திலிருந்துக் காப்பாற்றிய அரசர்களை, நல்லுலகம் அடைவிக்கும் நமது தந்தையும், பாட்டனாருடைய தந்தையும், நடத்திவந்ததும், நல்வழியிலிருந்து தவறுதலுமான நற்செய்கையை, நீயும் நடத்தி வருகிறாயா?”

रामंप्रत्यवदत्सशोकभरतो राजत्वहीनस्यमे
किंकुर्यादवनीभृतामभिमतो धर्मस्थितेज्यायसि ।
भ्रातुर्नैव कनीयसो नृपपदं चागच्छ राज्यं निजं
क्षेमायाऽऽत्मकुलस्य भूमिपतितादैवाऽऽत्मिका दुर्लभा ॥

பரதன் வருந்தி இராமனைப்பார்த்து பதில் கூறினான். “அரசனாக இல்லாத எனக்கு இராஜதர்மம் என்ன பயனளிக்கும்? அன்னாவிருக்கும்பொழுது, தம்பிக்கு இராஜபட்டமே இல்லை. தன் குலத்தின் சேஷமத்திற்காக, தாங்கள் தன் இராஜ்யத்திற்கு வரவேண்டும். தெய்வத்தின் உருவமான இராஜபட்டம் கிடைப்பது அரிது.”

प्राप्तेकाननकेकयौत्वयिमयिखल्लोकमापप्रभुः
 त्वांसंचिन्त्यससोदरावनिमुतंतातायदातुंजलम् ।
 उत्तिष्ठाऽऽर्यसुदत्ततैलसलिलावावां प्रियस्त्वंपितुः
 दत्तंयद्भवता परेतभुवनेखक्षय्यमाहुर्बुधाः ॥ २६८ ॥

“ஹே அண்ணா! தாங்கள் வனத்திற்கும், நான் கேகயதேசத்திற்கும் சென்றபொழுது, இலக்ஷ்மணன் ஸீதையுடன் தங்களை நினைத்து தந்தை ஸ்வர்க்கம் சென்றார். தந்தைக்குத் தர்ப்பணம் செய் தாங்கள் எழுந்திருக்கவேண்டும். நாங்கள் இருவர்களும் தர்ப்பணம் செய்துவிட்டோம். தாங்கள் தகப்பனருக்கு பிரியமானதால், தாங்கள் கொடுக்கும் திலோதகமே பரலோகத்தில் அழிவற்றதென்று பண்டிதர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.”

१०२ श्रुत्वाभारतभारतीरघुवरश्शोकमहान्तंगतः

गङ्गां प्राप्यससोदरोवनितयापित्वेप्रदायांबुना ।

पिण्याकेननवैजुदेनवदरीमिश्रेणपिण्डानुदन्

सप्राप्याऽऽल्यमागतान्पुरजनान्प्राहर्षयद्भ्रातृवत् ॥

இராமன் பரதனுடைய மொழியைக்கேட்டு, அதிக துக்கமடைந்து, இலக்ஷ்மண ஸீதைகளுடன் கங்கையை அடைந்து அழுதுகொண்டு, தகப்பனரின் பொருட்டு தர்ப்பண திலோதகத்தோடு, இலந்தைக்கணியுடன் கூடிய புதிய இலுப்பப்புண்ணாக்கினால் பிண்டங்களைக் கொடுத்து, தன் இருப்பிடம் வந்து, தன்னிடம் வந்த பட்டணத்தின் ஜனங்களை, ஸஹோதரர்களைப்போல் ஸந்தோஷமடைவித்தார்.

१०३ आनीतागुरुणा नृपस्यदयिता गङ्गातटेचापितं

पिण्डंवीक्ष्यरघूत्तमेन विपुलंशोकंगताराघवम् ।

सौमित्रिं चक्षमीक्ष्यशैथिलसुतांतेर्वन्दिताराघवे

कैकेयीतनयेकृतस्वनयनानद्राशुरार्यान्जनान् ॥ २७० ॥

குருவான வஸிஷ்டரால் அழைத்துவரப்பெற்ற அரசனுடைய மனைவிகள், கங்கைக்கரையில் இராமன் பிண்டப்பிரதானம் செய்த இலுப்பப்புண்ணாக்கைப்பார்த்து, அதிக துக்கமடைந்து, ஸீதா, ராம, லக்ஷ்மணர்களைப்பார்த்து, அவர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பெற்று, இராமனிடத்திலும், பரதனிடத்திலும் தன் கண்களைச் செலுத்திய பெரியோர்களையும், ஜனங்களையும் பார்த்தார்கள்.

१०४ हित्वा राज्यमिहाऽऽगतोऽसिजटिलश्चीराजिनाऽऽच्छादितः
 किंवीरेतिरघूत्तमेन भरतः प्रोक्तोऽगृहीतांजलिः ।
 प्राहाऽऽयं परिवर्ज्यते जनयिता प्राप्तस्सलोकान्तरम्
 मातामेचिरदुःस्वमेत्विदमहं संप्रार्थयामीप्सितम् ॥

தலையில் சடைகளையும், இடுப்பில் மரையுருவி, மாந்தோல்களையும் தரித்துக்கொண்டு “ஹே வீரா! இராஜ்யத்தை விட்டு இவ்விடம் ஏன் வந்தாய்” என்று இராமன் வினவும்பொழுது, பரதன்கும்பிட்டுக்கொண்டு அண்ணனைப்பார்த்துச் சொன்னான். “தந்தை, தங்களை பட்டனாத்தைவிட்டு விலக்கி பரலோகம் சென்றார். என் தாயார் வெகுகாலம் துக்கமடையவேண்டும். சொல்லப் போகிற என் விருப்பத்தைச் செய்யவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.”

राज्यं प्राप्नुहिमन्त्रिभिः पुरजनैस्संप्रार्थितोऽस्यात्मना
 श्रुत्वेतिप्रियभारतीं भरतगां रामोऽब्रवीद्धातरम् ।
 दोषो न त्वयि जातु ते च जननी नार्हत्यसौ गर्हणां
 पुत्रेषु व्यसनं सुखं वितरितुं स्यात्कामकारोगुरोः ॥

“மந்திரிகளும், பட்டனாத்தின் ஜனங்களும், நானும் வேண்டுகிறபடியால், தாங்கள் இராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்” என்று பரதனுடைய அன்புமொழியைக்கேட்டு, பரதனைப்பார்த்து இராமன் பதில் உரைத்தார். “ஒரு காலத்திலும் உன்னிடமும் குற்றமில்லை. உன் தாயாரையும் சிந்திக்கக்கூடாது. புத்திரர்களுக்கு துக்கத்தையும், சுகத்தையும் கொடுப்பதற்கு தந்தையின் விருப்பமே காரணமாகும்.”

तातेगौरवमस्त्यद्विधिमतंमातर्यपीदंभुवम्
 गच्छारण्यमितिद्वयस्यचगुरोराज्ञाकथंवाऽन्यथा ।
 कर्तव्या प्रविजानतापितृवचस्सर्वेश्वरस्योप्सितम्
 हित्वातत्त्रिजगत्पतित्वमधुनानाहंवृणेश्वरार्थितं ॥

“சாஸ்திர ஸம்மதமான தந்தையின் கௌரவம் தாயாரிடமு முண்டு. நிச்சயம். காட்டிற் குப்போகவேண்டுமென்று, அவ்விருவர்களின் உத்திரவைத் தெரிந்தவன் எவ்விதம் தள்ளிவிடுவான். தாய், தந்தைகளின் உத்திரவு ஸர்வேசுவரனுடைய ஸம்மதம். அதை மீறி, வேண்டப்பெற்ற முவ்வுலகங்களுக்கும் அரசனாயிருத்தலையும், இப்பொழுது நான் வேண்டவில்லை.”

१०५ मातामेकृतसांत्वनायदपिमेतुभ्यं प्रदत्तंमया
राज्यंरक्षितुमप्यशक्तिरितितां श्रुत्वागिरंभारतीम् ।
तत्त्वार्थप्रविबोधनेनगमयन्दूरेशुचंचामिताम्
रामः प्राहससोदरंपटुमातिस्संग्राहयन्स्वांगिरं ॥

“என் தாயாரையும் ஸமாதானம் செய்தேன். என்னுடைய இராஜ்யத்தைத் தங்களுக்கு நான் கொடுக்கிறேன். இராஜ்யத்தை ரக்ஷிக்கவும் எனக்கு சக்தி இல்லை” என்று பரதனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு புத்திசாலியான இராமன், உண்மை ஸமாசாரத்தை அறிவித்தலால், தன் வார்த்தையை அங்கீகரிக்கச் செய்து, தம்பியையும், அவனுடைய அளவற்ற துக்கத்தையும் தூரத்தில் போகும்படி தம்பியைப் பார்த்துக் கூறினார்.

जन्तुस्सप्तदशवंशदोनकुशलःकर्मण्ययंस्वेप्सिते
रोगाद्वार्धकतो मृतेरपिभयंसर्वस्य चावारितम् ।
स्वीयाऽऽयुःक्षयएवशोकाविषयोगच्छन्तितेवासराः
नातीतस्तु पुनस्समेप्यति जरायावन्नवांछयंसुखम् ॥

“ஹே பரதா! பிராணிகள் எல்லோர்களும் கடவுளுக்கு சுவர்தினம். தான்விரும்பிய காரியத்தைச் செய்வதற்கு திறமையற்றவர்கள் பிணியிட்டுந் தும், கிழத்தனத்திலிருந்தும், மரணத்திலிருந்தும் பயம் எல்லோர்களுக்கும் விலக்கமுடியாது. தன் ஆயுளின் முடிவைப்பற்றியே துக்கமடையவேண்டும். நாட்கள் செல்கின்றன. சென்றநாளோ மறுபடியும் திரும்புகிறதில்லை. உனக்கு கிழத்தனம் வருவதற்குள், சுகத்தை விரும்பவேண்டும்.”

संयोगोऽपिवियोजनविधिकृत्काष्ठद्वयस्याम्बुधौ
 वत्तेवभवन्नृणान्नितरथा कर्तुन्नतच्छौर्यवान् ।
 एकोऽपीहयमामुवन्चपितरस्सब्रह्मभूयंगतः
 दीर्घाऽऽसुर्जनकोनशोकाविपयोऽनृचरैर्तद्विरम् ॥

“ஸமுத்திரத்தில் இரண்டு கட்டைகள் சேருவதும், பிரிவதும் காற்றால்போல், ஸம்ஸாரத்தில் மனிதர்களுக்கும் அவைகள் கடவுளால் ஏற்படுகின்றன. அவைகளை வேறு விதமாகச் செய்வதற்கு ஒருவருக்கும் திறமைஇல்லை. முன்னோர்கள் அடைந்த பிரம்மபதத்தை தீர்க்காயுளைப்பெற்ற நமது தந்தையும் அடைந்திருப்பதால், அவரைப்பற்றி துக்கமடையக்கூடாது அவருடைய உத்திரவை நான் செய்வதுபோல் நீயும் செய்யவேண்டியது”

१०६ आर्यं प्राह तमार्यशीलभरतः को वामवेत्त्वा दशः
 यस्य प्रीतिकरं न सौख्यमसुखं क्लेशाऽऽकरं नाभवत् ।
 त्वत्क्लेशं न सहेयमय्यधिगतं देशान्तरं यत्कृतम्
 मात्रापापमपापनत्वा भिसंभेद्यप्रसीद प्रभो ॥ २७७ ॥

நன்னடைபெற்ற பரதன் அண்ணனைப் பார்த்து பதில் கூறினான். “ஹே அண்ணா! தங்களுக்கு சுகம் சுகத்தையும் துக்கம் துக்கத்தையும் கொடுக்காததால் தங்களைப்போல் யார் இருப்பார்கள்? தங்களின் துக்கத்தை நான் பொறுக்கமாட்டேன். ஹே பாப மற்றவனே! நான் அபலன் சென்ற பொழுது என் தாயார் செய்த தீங்கு எனக்கு ஸம்மதமில்லை. ஹே பிரபுவே! இப்பொழுது எனக்குத் தாங்கள் அருள் புரியவேண்டும்.”

दण्ड्यां दण्डयितुं स्वमातरमहं धर्मेण बद्धोऽग्रभुः
 तातं निन्दितुमप्यमर्त्यगृहं तातस्य र्जाविव्यये ।
 बुद्धिस्सत्पथतश्च्युता विरचितं धर्मप्रसादं प्रियः
 त्वं प्रत्याहर राज्यपालनकृतेर्मां पापतः पाहितौ ॥ २७८ ॥

“தண்டிக்கத்தகுந்த தாயாரைத் தண்டிக்கவும், சுவர்க்கம் சென்ற தந்தையை நிந்திக்கவும், தர்மத்திலிருந்து பயந்தனக்கு முடியவில்லை. இறக்கும் ஸமயத்தில் தந்தையின் புத்திரல்லவழியிலிருந்து தவறினது, அவர் தர்மம் தவறி நடந்ததை அவருக்கு அன்பனான தாங்கள் திருத்தவேண்டும். ராஜ்யத்தை ஆளுவதால் தாய் தந்தையர்களுடும், என்னையும் பாபத்திலிருந்துபாதுகார்க்க வேண்டும்.”

याचेत्वांशिरसा प्रणम्यकरुणां मय्याऽऽर्यसंवर्धय
 त्वंचेद्यास्यसिमां विहाय विपिनंयास्यामि साकंत्वया
 इत्युक्तौ चसहोदरस्यसुदृढां रामस्यदृष्टाधियं
 पौरः प्रापजनस्समंनिरवधिहर्षमहत्संकटम् ॥ २७९ ॥

“ஹே அண்ணா! தங்களைத் தலையால் வணங்கி, வேண்டுகிறேன். என்னிடம் அதிகமாய் கருணை புரியவேண்டும். தாங்கள் என்னைவிட்டு காட்டிற்குப் போவதானால், தங்களுடன், நானும் வருவேன்” என்று ஸஹோதரன் சொல்லியும், இராமனுடைய புத்தி வனவாஸத்தில் திடமாய் இருப்பதைப் பார்த்து, பட்டணத்தின் ஜனங்கள் அளவற்ற ஸந்தோஷத்தையும், அதிக துக்கத்தையும் ஸமமாக அடைந்தார்கள்.

१०७ रामोभ्रातरमाहवन्धुसदसित्वन्मातरंतूद्वहन्
 त्वन्मातामह एव तेनृपपदंयुद्धेचदैवासुरे ।
 त्वन्मातर्यपिमद्वनाभिगमनंप्रादाद्विराऽऽपिता
 तंसमोचयितुंत्वृणादहामिवभ्रातासहस्रमासव ॥ २८० ॥

இராமன் பந்துக்களுடைய ஸபையில் பரதனைப் பார்த்து, “உன் தாயாரை எமது தகப்பனார் விவாஹம் செய்துகொள்ளும் பொழுது உன் மாதாமஹர் (பாட்டனார்) இடத்திலும், தேவாசுரர்களின் யுத்தத்தில் உன் தாயாரிடத்திலும், உனது பட்டாபிஷேகத்தையும் என்று வனவாஸத்தையும், வாக்கினால் கூறினார். அவரைக் கடனிலிருந்து விடும்படி செய்வதற்காக, என்போல் நீயும் தம்பியோடு தரணியை ஆளவேண்டும்” என்று கூறினார்.

१०८ चार्वाकस्यमतंसमेत्यराहितंधर्मेणजावालिना

रामोऽवाचिनिरर्थिकामतिरियंमा भूतवाप्यज्ञवत् ।

मातातातइतिस्मृतिः प्रवसतो विश्रान्तिशालेवसा

भोगायक्षणमेव न त्वथ ततः किन्निर्गतश्चिन्तयेत् ॥ २८१॥

தர்மமில்லாத சார்வாகமதத்தை அனுஸரித்து ஜாபாலி முனிவர் இராமனைப் பார்த்துக்கூறினார். “தாயார் தகப்பனார் என்று இந்த வீண் புத்தி முட்டாளுக்கு இருப்பதுபோல், ஹே ராமா! உனக்கு வேண்டாம். அயலூர் போகிறவனுக்குத் தங்குமிடம் போல், மனிதர்களுக்குத் தாய் தந்தை என்ற நினைவுகூணநேரம் சுகமனுபவிக்கும் பொருட்டே. பிறகு கிடையாது. அதைவிட்டு, வெளியில் வந்தவன் அந்த தங்குமிடத்தை நினைக்கிறானா?”

सौख्यं भुक्ष्वसमेत्यराज्यमतनुक्लेशान्निवासादने

किलोकान्तरगस्यतेपितुरभूत्संप्रीणनेनात्वेत ।

प्रीतिस्स्वर्गगतस्य गन्तुरभितोमातस्यपाथेयकम्

बन्धुः कस्यचकः पितृप्रियकृतिभुक्तेर्व्यायैवसा॥

“ஹே இராமா! இராஜ்யத்தை அடைந்து சுகமனுபவிக்கவேண்டும். அதிக கஷ்டத்தைக் கொடுக்கும் உன்னுடைய வனவாஸத்தால் பரலோகம் சென்ற பிதாவிற்கு என்ன ஏற்படுகிறது. இவ்விடத்தில் ஸந்தோஷம் செய்வதால், சுவர்க்கம் சென்றவருக்கு ஸந்தோஷமிருந்தால், நான்கு புறமும் செல்கிறவனுக்குகட்டு சாதம் வேண்டாம். யாருக்கு யார் பந்து? பித்ருக்களின் ஸந்தோஷத்திற்காக சிரார்த்தம் செய்வது, சாதத்தின் சிலவின் பொருட்டே.”

१०९ जावालेर्वचनंविधर्मपथगं श्रुत्वाऽब्रवीद्राघवः

यन्मेप्रीतिकृतेसमात्थवचनंतन्निन्दितंसाधुभिः ।

चारितं पुरुषस्य वेदयति तान्तस्या गुणान्सद्गुणान्

कोवामां बहुमंसतीह सुमतिस्त्वत्प्रोक्तदुर्धृत्तकम् ॥

அதர்ம மார்க்கத்தை அனுஸரித்த ஜாபாலியின் வார்த்தையைக்கேட்டு, இராமன்பதில் உரைத்தார். “என் ஸந்தோஷத்திற்காக நீர் சொன்ன வார்த்தை ஸாதுக்கள் நிந்திக்கத்தக்கது. மனிதனுடைய நடையே அவனுடைய தூர்க்குணங்களையும் நற்குணங்களையும் அறிவிக்கிறது. நீர் சொன்ன கெட்ட நடை செய்பவனான என்னை, இவ்வுலகத்தில் புத்திசாலியான எவன் புகழுவான் ?”

किंस्यात्त्वादशदुर्मतेस्सुरपुरीवासोऽर्थनीयोऽखिलैः

मांदुर्गार्गगतं विलोक्यसुजनाःकुर्युर्ममैवन्नतश्च ।

सत्यं दैवपदेनवाच्यमखिलंसत्याऽऽश्रयाद्वर्तते

सत्याऽऽदेशमिमं विहन्मि किंदिहस्वीयेन पिताकृतम् ॥

“உன்னைப்போன்ற துற்புத்தி பெற்றவனுக்கு, எல்லோரும் விரும்பக்கூடிய சுவர்க்கலோக வாஸம் கிடைக்குமா? துர்மார்க்கத்தில் நடக்கும் என்னைப்பார்த்துக்கொண்டு ஸாதுக்களும் என் நடையைத்தானே செய்வார்கள். ஸத்தியமே தெய்வமென்ற வார்த்தையால் சொல்லத்தகுந்தது. ஸத்தியத்தின் பிடிப்பில் எல்லாம் இருக்கிறது. எந்தன் பிதா ஸத்தியமாகச் செய்த உத்திரவை, இவ்வுலகத்தில் நான் ஏன் கெடுக்கவேண்டும்.”

नासत्येनसमं सुपातकमिह प्रावापुरार्यजनाः

कृत्वाकर्मशुभं सुखं निरवाधित्वामग्रहीद्यत्पिता ।

तत्कर्मैव विनिन्दनीयमधुना त्वित्यात्तकोपं द्विजः

रामं प्राह निर्वर्तनार्थमथ ते प्रोक्तं सयादुर्मतम् ॥ २८५ ॥

“இவ்வுலகத்தில் அஸத்தியத்திற்கு ஸமமான பாபம் வேறு கிடையாது. ஸாது ஜனங்கள் நற்கர்மாவைச்செய்து, அளவற்ற சுகமடைந்தார்கள். என் பிதா இவ்விதமிருக்கும் உன்னை, மந்திரியாக அங்கீகரித்ததைப்பற்றியே இப்பொழுது நிந்திக்கவேண்டும்” என்று கோபமடைந்த இராமனைப் பார்த்து ஜாபாலி, முனிவர் பிறகு “உன்னை பட்டனைத்திற்குத் திருப்பி அழைப்பதற்காக, நான் இந்த சார்வாகாத்தைச் சொன்னேன்” என்று கூறினார்.

அயோத்தியா காண்ட:

११० रामंकुडमसांत्वयत्कुलगुरुर्जानातिधर्मानयम्
 राज्यंप्रापयितुंभवन्तमनयंप्राहेतिलोकाऽऽगतिम् ।
 उक्त्वावंशपरंपराञ्चतनयेज्येष्ठस्यराज्याक्रियाम्
 भूमिपालयपालितां खकुलजैरित्यात्मनस्तातवत् ॥२८६॥

“இந்த ஜாபாலி முனிவர் தர்மங்களை அறிந்தவர். உன்னை இராஜ்யத்திற்கு அழைத்துப் போவதற்காக அநியாயமான சார்வாகமதத்தைக் கூறினார் என்றும், உலகங்களின் உற்பத்தியையும், வம்சபரம்பரையையும், புத்திரர்களில் முத்தவனே இராஜ்யபரிபாலனம் செய்துவந்ததையும், சொல்லி, முன்னோர்கள் பரிபாலித்த பூமியை, ஹே இராமா! நீ பரிபாலிக்கவேண்டும்” என்று தந்தைப்பனார்போல் குலகுருவான வலிஷ்டர் கோபம்டைந்த இராமனை ஸமாதானம் செய்தார்.

१११ आचार्यस्यममेक्षितं स्वजननीसोदर्ययो वांछितम्
 भूमे:पालनमेवकुर्वितिगुरुंसप्रार्थनं प्राहसः ।
 रामः पैतृकवाक्यमेवरचयन्पूर्वकरिष्यामितत्
 पश्चादत्र नचोपधिर्वलवतः प्रायोनराज्ञस्मृतः ॥२८७॥

“ஆசார்யரான நானும், தாயாரான கௌஸல்யை, தம்பியான பரதன் இவர்களின் விருப்பமான பூமி பரிபாலனத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று வேண்டும் குருவைப்பார்த்து இராமன் “முதலில் தந்தையின் சொப்படி செய்து, பிறகு உங்களின் விருப்பத்தையும் செய்யப்போகிறேன் இதில் பலமுள்ளவர்களுக்கு பதில் கிடையாது. கூத்திரியனுக்கு பிராயோபவேசமும் விதிக்கவில்லை” என்று பதில் கூறினார்.

११२ आत्रोरतिमंसमागममथ प्रेक्ष्याऽऽगतास्तापसा
 सिद्धास्वस्सदनास्तमार्यभरतंग्राहुर्दशाऽऽस्यस्यच ।
 वाञ्छन्तस्त्वरितंबंधसकुतुकास्त्वंराजवाक्यंयथा
 गच्छाऽऽवासमिहास्वयं स्वययस्तातोनुवाभ्यामिति ॥

அச்சஹோதரர்களின் ஒப்பற்ற சேர்க்கையைப் பார்த்து
பிறகு முனிவர்கள், ஸித்தர்கள், தேவர்கள், வந்து சீக்கிரம்
இராவணவதத்தை விரும்பி ஸந்தோஷமாக நன்னடைபெற்ற
பரதனைப்பார்த்து இராமனுடைய உத்திரவுபோல் நீ இருப்பிடத்
திற்குப் போகவேண்டும். இராமன் இவ்விடம் இருக்கவேண்டும்.
தந்தையான தசரதர் உங்கள் இருவர்களால் கடனில்லாமல்
சுவர்க்கத்தில இருக்கவேண்டுமென்று கூற்றார்கள்.

मयाच्चां कुराज्यरक्षणविधौ नाहंपदुर्ज्ञातयः
त्वामिच्छान्तिसुहृज्जनाइतिमुहुस्सप्रार्थनंसोदरम् ।
कृत्वाऽङ्केऽकथयन्महीं समवितुंशक्तोऽस्ययेकिंपुनः
युक्तो मन्त्रिभिराश्रुतिंजनयितुस्सत्यांनजह्यांसदा ॥

என் வேண்டுதலை நிறைவேற்றவேண்டும். இராஜ்யத்தை
ரக்ஷிப்பதற்கு நான் திறமையற்றவன். ஞாநிகளும், சினேஹிதர்
களும் தங்களை விரும்புகிறார்கள், என்று அடிக்கடி வேண்டும்
பரதனை இராமன் மடியில் வைத்துக்கொண்டுக் கூற்றார். “ஹே
பரதா! பூமியை ரக்ஷிப்பதற்கு நீயும் வல்லவன், மந்திரிகளோடும்
இருந்தால் என்னவேண்டும்? தந்தையின் ஸத்தியமான உத்
திரவை எப்பொழுதும் கைவிடமாட்டேன்.”

नित्यं पूजयमातरं स्ववहितो माचिन्तयैतत्कृतम्
भद्रेत्युक्तगिरं स्वपादतलगे द्वेपादुके सन्मणी ।
योगक्षेमविधायके च जगतोदत्तावितीर्णाऽऽशिषम्
नत्वाऽऽयं भरतोजगादवचनं विस्मापकं शृण्वतां ॥

“மங்களம்பெற்ற ஹே பரதா! ஸாவதானமாயிருந்துத்
தாயாரைப் பூஜிக்கவேண்டும். அவள் செய்ததை நினைக்கக்
கூடாது என்று உத்திரவுசெய்து உலகங்களின் யோக சேஷமத்
தைச் செய்விக்கும் தன் திருவடியை அடைந்த, இரத்தினங்க
ளிறைத்த இரண்டு பாதுகைகளையும் கொடுத்து ஆசீர்வசனம்
கூறும் அண்ணனை பரதன் நமஸ்கரித்துக் கேட்கிறவர்களுக்கு
அச்சரியம் வரும்படி வார்த்தை கூற்றார்.

वर्षाण्यार्यं चतुर्दशाजिनधरोवन्याशनस्सज्जटः
 वांछन्नागमनंवाहिस्तुनगरात्तेपादुकाभ्यां दिशन् ।
 गुर्वी राज्यधुरंनिवत्स्यतिजनः पूर्णोऽपिसंवत्सरे
 त्वांवीक्ष्यायमनागतंहुतवहं प्राप्स्यत्यतिज्वालितं ॥

“பதினான்கு வருஷமும் நான் மான்தோலை அணிந்து
 கொண்டும், சடைகளைத் தரித்துக்கொண்டும், காட்டில் இருக்கும்
 கிழங்கு முதலியவைகளை சாப்பிட்டுக்கொண்டும், தங்களின்
 வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டும், பட்டணத்திற்கு வெளியில்
 இருந்து பெரிய இரஜ்யபாரத்தை தங்களின் பாதுகைகளிடம்
 ஒப்படைத்தும், இருக்கப்போகிறேன். ஹே அண்ணா! வருஷம்
 முடிந்ததும் தாங்கள் வராமலிருப்பதைப்பார்த்து மிகவும் ஜ்வாலையான
 அக்னியில் விழப்போகிறேன்”

प्रेम्णाऽऽलिङ्ग्यचतत्तथाऽस्तुजननीं रक्षानिशंताप्रति
 द्वेपंमाकुरुसाधयेतिभरतः प्रोक्तस्स्ववर्षीयसा ।
 आदायाऽऽर्यसुपादुकेगजपतेस्सप्रापयन्मस्तकम्
 रामस्वस्यजनान्पुरीं चगमयन्भ्रात्राकुटीं प्राविशत् ॥

இராமன் பரதனை அப்படியே ஆகட்டுமென்று அன்போடு
 கட்டிக்கொண்டு தாயாரை எப்பொழுதும் காப்பாற்றவேண்டும்,
 அவளிடத்தில் துவேஷம் செய்யக்கூடாது, செல் என்று தன்
 அண்ணன் சொன்னதும் பரதன் அவருடைய பாதுகைகளைப்
 பட்டத்தின் யானையின் மஸ்தகத்தில் ஏற்றிவைத்தான். இராமன்
 தன் ஜனங்களை பட்டணத்திற்கு அனுப்பிவைத்து தம்பி
 இலக்ஷ்மணனோடு பர்ணசாலைக்குட் சென்றார்.

११३ शत्रुघ्नसमन्वितस्सभरतस्सर्वैस्ततः प्रस्थितः
 प्राप्याऽऽश्चर्यानिधितपोधनभरद्वाजंनिवेद्याखिलम् ।
 तसैनिस्रइवोदकंत्वयिमहत्शीलंत्विति श्लाघितः
 तंचाऽऽमन्त्रयगुहंसमेत्यतरसासाकेतमापानुगैः ॥ २३९ ॥

பரதன் சக்ருக்களோடுகூட அவ்விடமிருந்து பிரயானம் செய்து ஆச்சர்யங்களுக்கு இருப்பிடமான பரத்வாஜ முனியை அடைந்து அவரிடம் எல்லாவற்றையும் தெரிவித்து பள்ளத்தில் ஜலம் தங்குவதுபோல் நன்னடை உன்னிடமிருக்கிறது என்று புகழப்பெற்று அவரிடம் சொல்லிக்கொண்டு குற்றனை அடைந்து சிக்கிரம் பின்வந்தவர்களுடன் அயோத்திமாநகரமடைந்தான்.

११४ गंभीराऽऽख्यसद्वथेन भरतो गत्वात्वयोध्यां पुराञ्च
त्यक्तां पौरजनैरुलूकानिवहै नित्यंविडालैवृतां ।
नूनंकाननमप्यगात्पुररुचिर्भ्रात्रासहेत्यावदन्
सूतं पित्र्यनिवेशनंरुचिरदग्वासाऽऽलयंप्रापसः ॥

பரதன் கம்பிர சப்தம் பெற்ற நல்ல ரகத்திலேறி பட்டணத்தின் ஜனங்கள் விலகியதும், கோட்டான்கள், பூனைகள் எப்பொழுதும் சூழ்ந்திருக்கும் அயோத்தியை அடைந்து, பட்டணத்தின் அழகு அண்ணனோடு அரண்யம் சென்றது நிச்சயம் என்று சுமந்திரனிடம் சொல்லி, தந்தையின் அரண்மனையின் அந்தப்புரம் சென்றான்.

११५ निक्षिप्याथदृढव्रतस्सजननी स्तत्रैवशोकाऽऽकुलः
ग्राहस्वस्यगुरुन्तमार्यविरहं सोढुंसमागम्यतम् ।
नन्दिग्रासमघघ्नमार्यमनघो राज्यायवाञ्छन्वहिः
पुर्यास्तत्रमसारचतुर्दशयुदा वत्स्यामिनिश्चिन्तकः ॥

பிறகு பரதன் பலமான விரதங்கொண்டு தாயார்களை அங் விடத்திலே இருக்கச்செய்து, துக்கத்தால் கலங்கி, தன் பெரியோர்களைப் பார்த்து கூறினான். “அண்ணனுடைய பிரிவைப் பொறுப்பதற்கு நந்திக்ராமமடைந்து பாபந்திற்கும் அண்ணனை இராஜயத்திற்காக எதிர்பார்த்து, பட்டணத்திற்கு வெளியில் அந்த நந்திக்ராமத்திலே கவலை இல்லாமல் ஸந்தோஷமாக இருக்கப் போகிறேன்.”

दत्तेज्येषसहोदरेणविधृतेसंन्यासवद्राजकम्
 तद्रक्षिष्यतएवहेमराचिते आर्यस्यसत्पादुके
 धृत्वामूर्ध्निसमेत्यनन्दनपदं यावत्स्वरामाऽऽगतिः
 तेसंरक्ष्यपुनस्तदङ्घ्रिक्रमलेसंयोजयिष्याम्यहम् ॥ २९६ ॥

“அண்ணாளுல் தரித்துக்கொண்டு வைத்திருக்கும்படி கொடுக்
 கப்பெற்ற அவருடைய சுவர்ண பாதுகைகளே, இராஜ்யத்தை
 ரக்ஷிக்கப்போகின்றன. அவைகளைத் தலையில் தரித்து, நந்திக்
 கிராமம் சென்று, தன் இராமன் வரும்வரைக் காப்பாற்றி
 மறுபடியும் அவருடைய பாதுகைகளில் சேர்க்கப்போகிறேன்.”

इत्युक्त्वा भरतस्त्वमन्त्रिभिरथप्राप्याखिलैर्नान्दिनम्
 ग्रामंततश्चभप्रदेसुसमये निक्षिप्यसिंहाऽऽसने ।
 ते आर्यस्यसुपादुकेपरिजनैश्छलंसदाधारयन्
 कृत्वाराज्यमदो निवेद्यमुदितस्ताभ्यांतमप्यावसत् ॥

என்று சொல்லிப் பிறகு பரதன் மந்திரிகளோடும், எல்லோர்
 களோடும் நந்திக்கிராமம் சென்று, அவ்விடத்தில் சுபமுகூர்த்தத்
 தில் அண்ணாளுடைய பாதுகைகளை ஸிம்மாஸனத்தில் வைத்து,
 ஸேவக ஜனங்களால் எப்பொழுதும் குடைபிடிக்கச்செய்து,
 இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து, அதை அவைகளிடம் தெரிவித்து,
 ஸந்தோஷமாய்க் நந்திகிராமத்தில் வசித்துவந்தான்.

११६ रामाश्चित्रगिरौवसन्नृषिगणानौत्सुक्यमभ्यागतान्
 दृष्ट्वा भीतउपेत्यतत्कुलपार्तिग्राहप्रवद्वांजलिः ।
 मोहादाचरितं किमस्त्यपकृतंभ्रात्रामयासीतया
 यन्मांवीक्ष्य तपोधनाभ्रुकुटिभिर्जल्पन्तिसाऽऽशंकितम् ॥

சித்திரகூடமலையில் வலிக்கும் இராமன், ரிஷிகள் ஏதோ சொல்லவேண்டுமென்று உத்ஸாகமடைந்திருப்பதைப் பார்த்து, பயந்துகொண்டு அவர்களின் குலபதியிடம் சென்று சும்பிட்டுக் கொண்டு “எனாவது, இலக்ஷ்மணனாவது, ஸ்ரீராமனாவது அறியாமையால் குற்றம் செய்திருக்கிறோமா? என்னப்பார்த்து ரிஷிகள் புருவங்களை நெரித்துக்கொண்டு, பயத்துடன் பேசுகிறார்கள்” என்று சொன்னார்.

रामस्तद्व्यसासुतोभयहर्त्री रघुःकुसामापदम्
तस्यागर्वितरावणानुजस्वर्णोदधिनिदानंभृशम् ।
तस्यस्याऽऽवलसितचिह्नसिंहेभूभृत्सर्वपरम्
स्वास्तिशौर्यकृतं निशाचरपतंस्तेषां गतिंचान्यतः ॥

இராமன் அந்த குலபதியின் வார்த்தையால், இராகுஷஸர்கள் செய்யும் மிகுந்த துன்பத்தையும், அதற்குக் காரணமாக கர்வமடைந்த இராவணனுடைய தம்பியான கரனுடைய மிகுந்த கோபத்தையும், அதற்குக் காரணமாக சித்திரகூடமலையில் தானிருப்பதையும், தன்னிடத்தில் பலத்தால் இராவணனுக்கு இருக்கும் அதிக கோபத்தையும், ரிஷிகள் வேறு இடத்திற்குப் போவதையும் அறிந்தார்.

रूपैर्भीषयतोभयस्यजनकैरवीन्जलैस्सिंचतः
सुभ्राण्डानपविध्यतो वलवतस्संचिन्स्यतात्राक्षसां ।
भीतेस्संजहतो निकेतनमसौस्थानान्तरंगच्छतः
सरोद्ध्वपटुर्मुनीन्कृतनतिः प्रापाऽऽलयं तान्विना ॥

பயத்தைக்கொடுக்கும் உருவங்களால் பயமடைவிப்பவர்களும், ஜலங்களால் அக்ஷிகளை அணைக்கிறவர்களும், ஸ்ருக் முத்தலியாக பாத்திரங்களை உடைப்பவர்களும், பலமுள்ளவர்களுடான அந்த அரக்கர்களை நினைத்து பயத்தால் இருப்பிடத்தை விட்டு வேறு இடம் செல்லும் ரிஷிகளைத் தடுக்கமுடிபாமல், நமஸ்காரம் செய்து இராமன், அவர்களைவிட்டு இருப்பிடத்திற்கு வந்தார்.

११७ वन्यूनंस्त्वृत्सिमातनोत्युपदंशोकातिरेकप्रदाद्
 देशोऽयंभस्तानुगैः करिहयैस्सोपद्रवो मानुषैः ।
 इत्यालोच्य विहायतांनिवसतिरामः प्रियाभ्रातरौ
 आनीघालिनिवेशनंसमगमद्रुहन्तदभ्यर्हणाम् ॥

“பரதனுடன் பின்வந்த யானை குதிரை மனிதர்கள் இவர் களால் துன்பமடைந்த இந்த இடம் அடிக்கடி அதிக துக்கத் தைக்கொடுக்கும் பந்துக்களின் நினைவை உண்டு பண்ணுகிறது. என்று நினைத்து இராமன், அங்கிடத்தைவிட்டு மனைவி, தம்பி இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு, அத்திரி முனியின் பூஜையைப் பெற்று, அவருடைய ஆசிரமத்தை அடைந்தார்.

वन्दित्वातसृषितदीयवचसाजानन्सतत्प्रयसीम्
 लोकक्षेमविधायिनीं सतपसंसाधूकुलवासिनीम् ।
 मात्स्यैश्वर्यसर्गसितसदाजितांसमैषयस्तोषितुं
 पप्रच्छप्रजातिविधायसुदतीसाऽनामसंज्ञकः ॥

இராமன் அத்திரி முனியை நமஸ்கரித்து, அவருடைய வார்த்தையால், அவருடைய மனைவியைப் தவம்பெற்று உள்கங் களுக்கு சேஷமாயித்த பதிவிட தைகளின் கூட்டத்திற்கு எஜமானி யென்று அறிந்துகொண்டு, கிருமபிஷா நன்மைகளை அடைவதின் பொருட்டு, முனி பத்தினியை ஸேவிப்பதற்காக தன் மனைவியை அனுப்பினார். நல்ல பற்களைப்பெற்ற அந்த விதை அனருபா தேவியை நமஸ்கரித்து, கும்பிட்டுக்கொண்டு ஆரோக்யத்தை வினவினாள்.

पातिव्रत्यमबोधयजनकजां तपस्त्राख्यां विना
 भर्तुर्निस्त्र्युपासनेनवनितायान्तीहनिश्चयसम् ।
 नास्त्राद्यादितरत्परतसुखदानिस्त्राचवारोणिणः
 यत्कान्तारगमात्मदैव मनघा धन्याऽसिचान्वव्रजः ॥

அனஸூயை ஸீதைகையப்பார்த்து “பெண்கள் இவ்வுலகத் தில் எப்பொழுதும் புருஷனை ஸேஷிப்பதால் மோகஷத்தை அடை கிறார்கள். பொருளில்லாதவனாயினும், ரோகமுள்ளவனாயினும் அந்த புருஷனைத்தவிர பரலோகத்தில் சுகம்கொடுக்கும் வேறு தெய்வம் கிடையாது. காட்டிற்கு வந்த தன் தெய்வமான புருஷனைப் பின் தொடர்ந்து வந்ததால் ஹே ஸீதே! நீ பாபமற்ற வள். பாக்கியம் பெற்றவள்” என்று பதிகிர்தா தர்மத்தை அனஸூயையை அகற்றி போதித்தாள்.

११८ पुर्यानिर्गमनेकृपाहृदयया श्वश्रायदुक्तंपुरा

मत्पाण्यर्पणवासरेत्वभिहितं प्रस्वाप्रियंभर्तारि ।

अन्यूनंप्रियकामयाभगवतिप्रसारितंतत्त्वया

भर्तारंसगुणंत्यजेत्पदुमतिः कावेत्यवोचत्सुधीः ॥

“பட்டணத்திலிருந்து பிரயானம் செய்யும்பொழுது, மனதில் அன்புபெற்ற மாமியாரும், என் விவாஹகாலத்தில் என் தாயாரும் சொன்னபடி, புருஷனிடத்தில் குறைவில்லாத அன்பு, ஹே அம்மணி! தங்களால் அன்புசெய்ய விரும்பி, நினைக்கும்படி செய்யப்பெற்றது. நற்குணம் பெற்ற புருஷனை, புத்திசாலியான எவள்தான் கைகிடுவாள்” என்று நற்புத்திபெற்ற ஸீதை சொன்னாள்.

त्वद्वाचोचितया विदेहतनयेहृष्यामिसांतोषिकम्

दित्सामिप्रियमात्मनोवृणुतपस्संपादितंवर्तते ।

इत्युक्तेपि कृतंसमस्तमितितान् प्रव्याहरन्ती गिरम्

मूर्ध्नाघ्रायमुनेर्वधूस्सुवसनैश्चाभूषयद्भूषणैः ॥ ३०५ ॥

“ஹே ஸீதே! உன்னுடைய உசிதமான வார்த்தையால் ஸந் தோஷமடைகிறேன். உனக்கு வெகுமதிகொடுக்க விரும்பு கிறேன். உன் விருப்பத்தை வேண்டிக்கொள். தேடிவைத்த தவமிருக்கிறது” என்று சொல்லியும், “எல்லாம் கிடைத்திருக்கி றது” என்று சொல்லும் ஸீதையை, அத்திரிமுனியின் மனைவி, உச்சி முகந்து, நல்ல ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரித்தாள்.

गन्धमालयममूल्यमीप्सितदयादत्ततयाऽऽदायसा

प्रीत्यारामवधूस्वयंवरकथां ब्रूतेऽसतच्चोदिता ।

तापस्यैप्रणताकृतांजलिपुटासद्धर्मविन्मैथिलः

भूमिंलांगलतश्चकर्षमखाविद्धमेरभूवंतदा ॥ ३०६ ॥

இஷ்டத்தைக் கொடுக்கும் முனிபத்தினி கொடுத்த ஸ்லை
மிகுந்த கந்தம், மாலைகளை ஸந்தேதாஷமாக பெற்றுக்கொண்டு, நல்ல
தர்மங்களை அறிந்த ஸ்தை, அனஸூயையால் ஏவப்பெற்று, அவளை
நமஸ்கரித்து, கும்பிட்டுக்கொண்டு, கல்யாணக்கதையை சொல்லத்
தொடங்கினாள். “யாகம் தெரிந்த ஜனக மஹாராஜன், கலப்பை
யால் பூமியை உழுதார். அப்பொழுது நான் பூமியிலிருந்து
பிறந்தேன்.”

मां प्रेक्ष्यावनिपांसुरुषिततनुं संविशितस्सोऽप्रजाः

आरोप्यांकममानुषेणवचसामन्वन्निजामात्मजाम् ।

प्राप्तस्संपदमुच्छ्रितामवहितः पत्न्यामुदाऽपालयत्

प्राप्तायां मयियौवनं सुमहतीं चिन्तां प्रपेदे नृपः ॥ ३०७ ॥

“பூமியின் தூளிகளால் அழுக்கடைந்த சரீரம் பெற்ற
என்னைப்பார்த்து அந்த ஜனகர், அதிக ஆச்சர்யமடைந்து,
குழந்தை இல்லாததால் மடியில் வைத்து, அசரீரி வார்த்தையால்
தன் பெண்ணை நினைத்து, அதிக ஸம்பத்தை அடைந்து, ஸாவ
தானமாக மனைவியோடு ஸந்தேதாஷமாய் என்னை வளர்த்தார்.
நான் யௌவன பர்வமடைந்ததும், அரசன் அதிக கவலை அடைந்
தார்.”

मामालोच्यसयोनिजन्मरहितांलब्धुंवरंमत्समं

पुत्र्यामेमतिमान्स्वयंवरमहंकर्तुंनृपानाह्वयत् ।

तानाहाम्युपतिर्मखेप्रमुदितः प्रादाद्धनुर्यन्महत्

सज्यंतत्प्रविधायशौर्यनिलयः कन्यांमआमोत्विति ॥

“நான் யோசிப்பிறப்பு இல்லாமலிருப்பதால் எனக்குத் தகுந்த வரனை அடைவதற்காக, புத்திசாலியான ஜனகர், பெண்ணை எனக்கு சுயம்வரம் வைத்து, அரசர்களை அழைத்தார். “யாகத்தில் வருணன் ஸந்தோஷமடைந்து எனக்குக் கொடுத்த பெரியவில்லை, நானோற்றும் பலசாலி என் பெண்ணைப்பெற்றுக் கொள்ளலாம்” என்று அரசர்களைப் பார்த்துக் கூறினார்.

दृष्टातद्धुरादिसचिभमापित्यक्ताशऽस्यान्स्थानतः
किंचिच्चालयितुं गणामकरणा नु द्वीक्ष्य सर्वानृपान् ।
नत्तातस्याविषीदतोऽधिकमुदंकुर्वन्स आर्याऽऽत्मजः
विश्वामित्रनिदेशतो झटितितन्मध्ये द्विधाऽभञ्जयत् ॥

“மலைபோன்ற அந்த வில்லைப்பார்த்து, இருப்பிடத்திலிருந்தும் அந்த வில்லைக் கொஞ்சங்கூட அசைப்பதற்கும் மனமிழந்து நமஸ் காரம் செய்யும் எல்லா அரசர்களையும் பார்த்து என் தந்தை வருந்தும்பொழுது அவருக்கு அதிக ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும்படி ஆர்ய புத்திரர் விசுவாமித்திரருடைய உத்திரவால் சீக்கிரம் அந்த வில்லை மடுவில் இரண்டாக முறித்தார்”

आदातुं वनितां विना पितृवचो रामाय नैवेच्छते
तत्तातं द्रुतमिष्टलोकसहितं त्वानीय तत्संनिधौ ।
दत्ताऽहं जनकेन मेऽप्यवरजा तस्मै च सौमित्रये
भर्तारं तमनुव्रताऽसि भगवत्येवं महाधन्विनम् ॥ ३१० ॥

“தகப்பனருடைய உத்திர வில்லாமல் இராமன், மனைவியைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பாமலிருக்கும்பொழுது, அவருடைய தந்தையை இஷ்ட ஜனங்களுடன் அழைத்துவந்து, அவர் முன்னிலையில் என் தகப்பனர் இராமனுக்கு என்னையும், வெக்ட் மணனுக்கு என் தங்கையையும் கல்யாணம் செய்வித்தார். ஹே அம்மணி! இவ்விதம் பெரிய வில்லாளியான அந்த புருஷனை அனுஸரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.”

११९ धर्मज्ञासुनिवल्लभा सुमहतींश्रुत्वाकथामद्भुताम्
 आदिलक्षत्रणयाद्भूयाभिमता माघ्रायतन्मूर्धनि ।
 संध्याकालउपाऽऽगतेचचरमेवंभूषितां भूषणैः
 रामं प्रापयति स वाञ्छिततत्वे दीप्तीर्विधायाऽऽशिवः ॥

தர்மங்களை அறிந்த அத்திரிமுனியின் மனைவியான அன
 ஸுவியை, ஆச்சர்யமான பெரிய கதைகளைக் கேட்டு, இஷ்டமான
 மருமகளை உச்சிமுடிந்து, ஸந்தோஷத்தால் கட்டிக்கொண்டாள்.
 கடைசி ஸந்தியாகாலம் வந்ததும், ஆபரணங்களால் அலங்கரித்து,
 அந்த ஸீதையை விரும்பியவைகளை எல்லாம் கொடுக்கும்படி ஆசை
 வதித்து, இராமனை அடைவித்தாள்.

संहृष्टोरघुनायकस्त्वदयितां संवीक्ष्यसङ्क्षयणात्
 रात्रितत्तसहोदरेण गमयन्प्रातर्हुताग्नीन्मुनीन् ।
 नत्वातद्वचसानरादरचितां जानन्परां हिंसनाम्
 तस्थारक्षितुमात्तकामुकशरः प्रायाद्वनदण्डकान् ॥

இராமன் நல்ல ஆபரணங்களை அணிந்த தன் மனைவியைப்
 பார்த்து, ஸந்தோஷமடைந்து, அவ்விடத்தில் தம்பிபோடு
 இரவைக் கழித்து, காலைில் அக்னிஹோத்திரம் செய்த ரிஷிகளை
 நமஸ்கரித்து, அவர்களின் வார்த்தையால் ராகுஷஸர்கள் செய்யும்
 மிகுந்த துன்பத்தைக் தெரிந்துகொண்டு, அதிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக
 விறலையும், அம்பையும் எடுத்துக்கொண்டு, தண்ட
 காரணம் சென்றார்.

भूपालार्पितपारितोषिककरेभूकायवाचां शरीम्
 पीयूषस्यसहोदरीवितरतिप्रिंसवन्तीसमात् ।
 रामस्यायनईप्सितेसखश्रुजां यस्सुन्दरेदुर्यशः
 भुक्त्वाकीर्तिमुपैति सखरतवत्साकेतकाण्डंवदन् ॥

அரசர்களின் ஸம்மானத்தைப் பெறச்செய்யும் ஊமைகளுக்கும், ருசியில், அமிருதத்தோடு கூடப்பிறந்ததும், வேகத்தில் நதிக்கு ஸமானமான வாக்கின் பெருக்கை சீக்கிரம்கொடுக்கும், தேவர்கள் விரும்பும் சுந்தரராமாயணத்தில், அயோத்தியாகாண்டத்தைப் படிப்பவன், பரதன்போல் அபகீர்த்தியிலிருந்து விலகி, நற்புகழை அடைகிறான்.

प्रासृतजानकीयंसा भुव्रह्मण्यकुटुम्बिनी ।

तत्कृतेरामचरितेत्वयोध्यैवमवर्णिता ॥

॥ ३१४ ॥

சுப்பிரமணியருடைய மனைவி - ஜானகி ஈன்ற, சுந்தரம் இயற்றிய சுந்தரராமாயணத்தில், அயோத்தியாகாண்டம் இவ்விதம் கூறப்பெற்றது.

அயோத்தியாகாண்டம் முற்றிற்று.

॥ आरण्यकाण्डः प्रारभ्यते ॥

ஆரண்ய காண்டம்.

१ श्रीनाथश्रियमीप्सितांकलयितुं प्रध्यायतामात्मन
 श्वाऽऽवासंश्रुतिपाठपूतमनघं प्राप्यस्वयंराघवः ।
 धृत्वा विज्यशरासनं वनगृहैस्संपूजितस्सानुगः
 प्रीत्याऽऽदत्ततपस्विनामतिवलाऽऽधाना अभेद्याऽऽशिपः॥

லெக்சுமியின் நாதனுள் இரர்மன், தன்னை. கீனைப்பவர்களுக்கு
 விரும்பும் ஐசுவரியத்தை உண்டு பண்ணுவதற்காக, வேதமோது
 வதால் பரிசுத்தமாயும், பாபமற்றதுமான அவர்களின் கிருஹத்தி
 ற்கு தானே சென்றுவிலை நாணிவிருந்து கயற்றி கையில் எடுத்
 துக்கொண்டு, ஸீதை, இலக்சுமணன் இவர்களுடன் கூட ரிஷி
 களால் பூஜிக்கப்பெற்று, அதிக பலத்தைக் கொடுக்கும் முனிகளு
 டைய தள்ளமுடியாத ஆசீர்வாதங்களை, அன்போடு பெற்றுக்
 கொண்டார்.

राजादण्डधरो गुरुस्समविता भीतिदिंगीशाऽऽत्मकः

त्वनःकाननवासिनां रघुपतेत्वद्भभूतावयम् ।

अक्रोधाविजितेन्द्रियास्तवधरामावासिनस्तापसाः

संरक्ष्याइति सांजलिस्तुतिवचस्तेषामगृह्णादयम् ॥ २ ॥

"ஹே இராமா! காட்டில் வளிக்கும் எங்களுக்கு நீயயத்தி
 ருந்து காப்பாற்றவும், சிக்ஷிக்கவும், குருவாகவும், திக்குபாலர்க
 ளின் உருவம்பெற்ற அரசனாகப்பாடால் நாங்கள் உன்னுடைய
 குழந்தைகள். கோபத்தைவிட்டவர்கள். இந்திரியங்களை அடக்கி
 னவர்கள். உன் பூமியில் வனிப்பவர்கள். தவம்செய்யும் எங்களை
 க்காப்பாற்றவேண்டும்" என்று கும்பிட்டுக்கொண்டு ரிஷிகள்
 ஸ்தோத்திரம்செய்யும் பொழுது, இராமன் அதை அங்கீகரித்தார்.

२ आमन्त्र्योषसितापसान्प्रघुपतिः प्राप्तः कराळ्वनम्
 सिह्यव्याघ्रवृकान्मृगान्निहतानप्यावसज्याऽऽयसे ।
 शूलाग्रेकरिणश्शिरस्सदशनंवैयाघ्रचर्माऽऽवृतम्
 नर्दन्तंपिशिताशनंयमामिवप्रासंधरामैक्षत ॥ ३ ॥

காலையில் இராமன் ரிஷிகளிடம் சொல்லிக்கொண்டு, பயங்கரமான காட்டை அடைந்து, கொல்லப்பெற்ற ஸிம்மம், புலி, சென்னாய், இந்த மிருகங்களையும், தந்தத்தோடு கூடிய யானையின் மஸ்தகத்தையும், இரும்பு சூலத்தின் துணியில் கோர்த்து, இடையில் புலித்தோலைக் கட்டிக்கொண்டு பூமியில் வந்த எம்ன்போல் சப்திக்கும் இராக்ஷஸைப்பார்த்தார்.

आहृत्यावनिजां विनद्यपरुषं रक्षोऽवदत् कौयुवाम्
 चापासी करयो र्जटाश्शिरसिवां स्त्रीयंकथं प्राज्वला ।
 हत्वावांमुनिदूषकौविराचिताधमौ विराधोग्रसन्
 मांसान्यार्यजनस्यसाऽऽयुधदंनिर्भीश्चरिष्याम्यहम् ॥

ஸீதையைப்பிடுங்கிக்கொண்டு, கடோரமாக கர்ஜித்து “நீங்கள் யார்? உங்களுக்கு, கைகளில் வில்லும், கத்தியும், தலையில் சடைகள் அழகான இந்த பெண் ஏது? முனிகளைக்கொடுக்கும் பாபிகளான உங்களைக்கொண்டு, பயமில்லாமல் ரிஷி மாம்ஸங்களை புசித்து விராதனை நான் ஆயுதத்தோடு இந்த காட்டில் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறேன்” என்று இராக்ஷஸன் கூறினான்.

श्रुत्वारक्षसउक्तिमप्यपभयां दृष्ट्वाऽतिभीतांवधूम्
 सीतायास्तु विराधसंग्रहणतस्संपश्यतोमेऽधुना ।
 कैकेय्यास्तुमनोरथोऽतिफलितोयाप्रापयन्मांवनम्
 राज्यप्रच्युतिरात्मनः पितृलयोनैवंव्यथाकृन्मम ॥ ५ ॥

பயமில்லாத இராசுஷஸனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டும், ஸீதை அதிக பயமடைந்ததைப் பார்த்தும், “இப்பொழுது நான் பார்த்திருக்கும்பொழுது, விராதன் ஸீதையை எடுத்துக்கொண்டதால் என்னைவனத்திற்கு வருப்படி செய்த கைகேயியின் கருத்து பயனடைந்தது. கிடைத்த இராஜ்யம் தன்னிடமிருந்து நீங்கினதும், தந்தையின் மரணமும், தனக்கு இவ்விதம் துக்கம் கொடுக்கவில்லை.”

स्वस्याग्रेकृतभाषितंव्यसनं ग्राह्यः स्य क्लृप्तमणः

किंस्वामिन्परितप्यसेधनुषिप्रेष्येमयिस्वान्तिके ।

आस्तांस्वस्थमनाभवान्चभरतयोऽभूदपार्थः पुरा

तमोक्ष्यामिवृषेववज्रमचलेकोपंविराधेद्रुतम् ॥ ६ ॥

தன் முன்னிலையில் துக்கமடைந்து, வார்த்தை சொல்லும் அண்ணனைப் பார்த்து, இலக்ஷ்மணன் “ஹே சுவாமி! வில்லோடு நான் ஸேவகனாக தங்களின் ஸமீபத்தில் இருக்கும்பொழுது ஏன் வருந்துகிறீர்? முன்பு பரதனிடத்தில் வீணாக இருந்த கோபத்தை, இந்திரன் பர்வதத்தில் வஜ்ராயுதத்தைப் போடுவதுபோல், விராதனிடத்தில் சீக்கிரம் உபயோகிக்கப் போகிறேன்” என்று கூறினான்.

इक्ष्वाकून्वयसंभवौ नृपसुतौतौ ज्ञातु कान्तारगौ

रक्षोलक्ष्मणपृष्टमस्यवचसाशातहृदयेयंविधेः ।

आज्ञाया अमृतंतदायुधशतैर्जानन्जयस्याऽऽत्मजम्

मुक्त्वैनमिहधावतंत्वितिदद्रामोऽभ्यकुप्यद्भुशम् ॥ ७ ॥

இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் பிறந்த இராஜகுமாரர்களான இராம லக்ஷ்மணர்கள் வனத்திற்கு வந்திருப்பதை அறிந்தவனும், இலக்ஷ்மணனால் வினவப்பெற்றவனும், “இவ்விடத்தில் இந்த பெண்ணை விட்டுவிடுங்கள்” என்றுசொல்லும் இராசுஷஸனை பிரமனுடைய வரத்தால் அநேக ஆயுதங்களாலும், மரணமில்லாதவனும், ஜயந்தன், சத்திரதை, இவர்களின் புத்திரனாகவும், அவனுடைய வார்த்தையால் அறிந்து, இராமன் அவனிடத்தில் மிகவும் கோபமடைந்தார்.

सज्यंचापमथाऽऽरचयनिशितान्नामेणनुन्नान्शरान्

भित्वास्वस्यतनुं समीक्ष्यरुधिराऽऽदिग्धान्धरण्यागतान् ।

सीतान्यस्यसराक्षसः प्रकुपितश्चाभ्यद्रवद्राघवम्

शूलंकालमिवामृताशनततेरुद्यम्यभीमंनदन् ॥ ८ ॥

பிறகு வில்லில் நானேற்றி, இராமன்போடும் பாணங்கள்
தன் சரீரத்தைப் பிளந்து, இரத்தத்தால்; பூசப்பெற்று, பூமியில்
விழுவதைப்பார்த்து, அந்த விராதன் ஸீதையைவிட்டு தேவர்
களின் கூட்டத்திற்கு எமன்போன்ற சூலத்தை ஒங்கிக்கொண்டு,
மிகவும் கோபமடைந்து, பயங்கரமாக கர்ஜித்துக்கொண்டு இராம
னுக்கு எதிராக ஓடிவந்தான்.

वाणाभ्यांविदळ्यशूलमनलोद्भास्वत्सुखङ्गाऽऽहतः

दातारौ परिरम्य तौ रघुसुतौ स्वस्कन्धयोरावहन् ।

गन्तुंप्राक्रमतद्रुमैर्निविडितं भीमवनंयात्वयम्

मार्गोऽस्माकमसौयथाव्रजतिसप्रीत्येतिगूढाऽऽशयौ ॥ ९ ॥

அக்னிபோல் பிரகாசித்தும் சூலத்தை, இரண்டு பாணங்
களால் பிளந்து, சுத்திவனால் அடித்துக்கொண்டு, இவன்போகும்
வழிபே நமக்கும் வழி என்று மனதில் ஸந்தோஷமாய் நினைத்
திருக்கும் இராமன்கஷ்மணர்களை, அந்த இராக்ஷஸன் கட்டித் தன்
தோள்களில் சுமந்துகொண்டு, மரங்கள் நெருங்கிய பயங்கரமான
வனம் செல்ல ஆரம்பித்தான்.

४ श्रीरामेऽपिसलक्ष्मणे बलवतादूरेऽपनीतेत्वया

मामत्स्यान्तिमृगाहरात्तवलिनावुत्सृज्यरातिंचर ।

सीतायाइतिभापितंव्यसनदंश्रुत्वातुतौ भ्रातरौ

बाहूचिच्छिदतुर्भयेनजगतां क्रुद्धौमनुष्यद्विषः ॥ १० ॥

“ஹே இராக்ஷஸா! பலமுள்ள நீ இராமனையும், இலக்ஷ்மணனையும் வெகுதூரம் தூக்கிக்கொண்டு போனால் மிருகங்கள் என்னை சாப்பிடப் போகின்றன. பலமுள்ள அவர்களை இவ்விடமிட்டு என்னை எடுத்துக்கொண்டு போகவேண்டும்” என்று துக்கமளிக் கும் ஸீதையின் சொல்லைக்கேட்டு, விராதனுடைய கைகளை அந்த ஸ்வேறாதசர்கள் கோபமடைந்து, உலகங்களின் பயத்தோடு அறு த்தார்கள்.

रक्षोमुष्टिभिराङ्घ्रिभिर्निपातितं निष्पश्यभूमौ भृशम्

जीवोपेतमुदीक्ष्य तत्त्वधिगलंचाऽऽक्रम्य कण्ठे पदा ।

शस्त्रैरेष न हन्यते वनतलेश्वभ्रं महत्स्वन्यताम्

अतैनं निखेन वहीतिसरघुशृणोऽब्रवील्लक्ष्मणम् ॥ ११ ॥

இராக்ஷஸை கீழே தள்ளி, கால்களாலும், முஷ்டிகளாலும் மிகவும் மிதித்தும், குத்தியும், ஜீவனோடிருப்பதைப் பார்த்து, அந்த இராக்ஷஸைக் கழுத்தில் காலால் மிதித்துக்கொண்டு, “இவனை ஆயுதங்களால் கொல்லமுடியாது. காட்டில் பெரிய பள்ளம் வெட்ட வேண்டும். அதில் இவனைப் புதைப்போம்”, என்று அந்த இராமன் இலக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, கூறினார்.

रामं प्राह निशाचरो रघुपतेऽज्ञातोऽसि मभ्रातृकः

सस्त्रीको निधिनायकेन विहितो रक्षोऽस्य हतुं वुरुः ।

दुर्योनैरपि सोचितोऽद्य भवता स्वर्गमिमियास्य हम्

रम्भारागकृता पराधगाहितस्वस्त्यस्त्वमित्तमते ॥ १२ ॥

இராக்ஷஸன் இராமனைப் பார்த்து கூறினான். “ஹே ராமா! உன்னையும், இலக்ஷ்மணனையும், ஸீதையையும் அறிந்துகொண்டேன். தும்புருவான் என்னை குபேரன் இராக்ஷஸனாகச்சபித்தான். இப்பொழுது உன்னால் இராக்ஷஸப் பிறனியிலிருந்து விலகி, நான் சுவர்க்கம் செல்லப்போகிறேன். இரம்பையினிடம் மோஹத்தால் செய்த குற்றம் நீங்கியது. சத்தருக்களை ஸம்ஹரிப்பவனே! உனக்கு சேஷமம் உண்டாகவேண்டும்.”

धर्माऽऽत्माशरभङ्गनामकक्रापिस्सोऽध्यर्धकेयोजने
 सूर्याऽऽभस्तमुपेहिमङ्गलकृतेश्वभ्रेऽपिमां प्राक्षिप ।
 रक्षोमोक्षकरोऽयमेवसुपथश्चेत्युक्तिमन्तंवलात्
 निक्षिप्यावटउन्नतेनगिरिणा प्रच्छाद्यसोऽमोदत ॥ १३ ॥

“ஸூர்யன்போல் ஒளிபெற்ற தர்மத்தின் உருவமான சர
 பங்க முனிவர் ஒண்ணரை யோஜனை தூரத்தில் இருக்கிறார். சேஷம
 மடைவதின் பொருட்டு, அவரிடம் போகவேண்டும். என்னையும்
 பள்ளத்தில் தள்ளவேண்டும். இராசுஸர்களுக்கு மோக்ஷமளி
 க்கும் நல்வழி இதுதான் ” என்று சொல்லும் விராதனை பலக்
 தால் பள்ளத்தில் தள்ளி, பெரியமலையால் மூடி, அந்த ராமன் ஸந்
 தோஷமடைந்தார்.

५ रक्षः पीडनकशिंतां स्वसुदृशंसंश्लिष्यसंहर्षयन्
 संप्राप्तश्शरभङ्गतापसगृहं प्रादर्शयत्सोऽद्भुतम् ।
 रामोभ्रातरमीडितंसुरगणैर्भूमेरुपर्यास्थितम्
 दिव्यंतन्निकटेरथंसुरपतिंछत्ताऽऽदिभिर्भूषितम् ॥ १४ ॥

இராமன் இராசுஸனுடைய துன்பத்தால், துயரமடைந்த
 தன் மனைவியை கட்டிக்கொண்டு, ஸந்தோஷமடைவித்து, சரபங்க
 முனிவரின் ஆசிரமமடைந்து, தேவர்களால் ஸ்தோத்திரம் செய்
 யப்பெற்று, பூமிக்கும் ஆகாயத்திற்கும் நடுவில் இருக்கும் குடை
 முகவியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற இந்திரனையும், அவன்
 ஸமீபத்தில் தேவ ரதக்கையும் இவ்விதமான ஆச்சரியத்தை இல
 ச்சுமணனுக்கும், ஸீதைக்கும் காண்பித்தார்.

रूपंविभ्रतिपञ्चविंशतिवयस्तेजार्खनस्तेनराः
 मन्येऽमुंतिदिवेश्वरंतमधुनाज्ञास्यामितिष्ठक्षणम् ।
 इत्यादिश्यसहोदरं जनकजां रामेसमीपंगते
 पौलस्त्यस्यवधात्परं ध्रुवमयंदृश्योऽभिभाष्योमया ॥ १५ ॥

इत्यामन्व्यतपोधनंसुरपतौयातेऽनुगैस्वस्तलम्

रामंस्वान्तिकमागतंससतपास्संपूज्यचाऽऽतिथ्यतः ।

मामानेतुमिहाऽऽगतस्सुरपातिर्ब्रह्माऽऽस्पदंतद्विरा

त्वांविज्ञायसमागतंचिरमिहद्रष्टुंस्थितोऽस्म्यार्यभोः ॥१६॥

“ஒளியைப்பெற்ற இந்த மனிதர்கள் இருபத்து ஐந்து வயதைப்பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனதால் இவனை இந்திரனாக நினைக்கிறேன். இப்பொழுது அவனை அறிந்து வருகிறேன். சூனாநேரம் இருக்கவேண்டும்” என்று இராமன் தம்பிக்கும், மனைவிக்கும் உத்திரவு செய்து, ஸமீபத்தில் வரும்பொழுது, “இராவண வதத்திற்குப் பிறகு இராமனை நிச்சயமாய் நான் பார்க்கப்போகிறேன். பேசப்போகிறேன்.”

என்று இந்திரன் முனிவரிடம் சொல்லிக்கொண்டு, ஸைவக்ரகனோடு சுவர்க்கம் சென்றதும், தவம்பெற்ற அம்முனிவர் தன் ஸமீபத்தில் வந்த இராமனுக்கு அதிதி பூஜைசெய்து, பூஜிக்கத்தகுந்த “ஹே இராமா! என்னை பிரம்மலோகத்திற்கு அழைப்பதற்காக, இந்திரன் இவ்விடம் வந்தான். அவனுடைய வார்த்தையால், நீ இவ்விடம் வந்திருப்பதைத் தெரிந்து கொண்டு, உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்று நான் வெகுதாமதமாக இருக்கிறேன்.”

कायक्लेशसमार्जितंस्वसुकृतं गृह्णीष्वमत्साञ्चितम्

सद्वृत्ताऽऽद्वயमुतीक्ष्णतापसमयेगच्छाद्यकूर्यात्सुखं ।

तिष्ठात्तक्षणमार्ययावदनघोमुञ्चाम्यसूनादरात्

इत्युक्त्वाज्वलितेऽनलेतनुमसावुत्सृज्यदेवोऽभवत् ॥ १७॥

“நன்னடை நிறைந்த ஹே இராமா! சரீரசிரமத்தால் நான் ஸம்பாதித்த புண்ணியத்தைப்பெற்றுக்கொள். இப்பொழுது ஸுதீசூனா முனிவரிடம் செல். அவர் சுகத்தைச் செய்வார். பூஜிக்கத்தகுந்தவனே! இவ்விடத்தில் சூனாநேரம் நிற்கவேண்டும். பாபமில்லாமல் பிராணனை விடப்போகிறேன்” என்று சுரபங்முனிவர் சொல்லி, ஜுவலிக்கும் அக்கினியினியில் சரீரத்தைவிட்டு, தேவனாக ஆனார்.

६ खलोकंशरभङ्गएत्यभगवत्यभोजजेनापिते
तद्रेहस्यमुनीश्वरारघुपतिं सर्वेऽभ्यगच्छन्वथ ।
ऊचुस्त्वं पृथिवीपतिः पितरतस्संरक्षनस्तापसान्
रक्षोभ्यस्तपसः कृतस्य भवता ह्यर्थाधिमादीयते ॥ १८ ॥

பகவானுள் சரபங்க முனிவர் சுவர்க்கலோகம் சென்று, பிர
ம்ம தேவரால் பூஜிக்கப்பெற்ற பொழுது, அவருடைய ஆசிரமத்
தீவிரக்கும் ரிஷிகள் பிறகு இராமனுக்கு எதிரில் சென்று கூற்றார்
கள். “நாங்கள் செய்யும் தவத்தில் நாலில் ஒரு பாகம் நீ பெறு
கிறபடியாலும், தந்தையினிடம் அன்புபெற்ற, தரணியின் அதி
பதியானதாலும், தவம் செய்யும் எங்களை, அரக்கர்களிடமிருந்து
காப்பாற்றவேண்டும்.”

नास्त्येवेतरथा गतिस्सतपसां नस्त्वांविनेतीडितः
रामः प्रत्यवदन्मुनीन्वनमिदं प्राप्तोऽसिवोराक्षितुम् ।
पित्राज्ञाकरणच्छलेनमुनयोयुष्मद्रिपूहन्मितान्
पश्यन्त्वद्यवलं सहोदरयुजो मेभूरि सर्वेजनाः ॥ १९ ॥

“தவம் செய்யும் எங்களுக்கு, உன்னைத் தவிர வேறு கதி
இல்லை” என்று ஸ்தோத்திரம் செய்யும்பொழுது, இராமன் ரிஷி
களைப் பார்த்து “ஹே முனிகளே! தகப்பனாரின் உத்திரவைச்
செய்யவேண்டுமென்ற விபரஜத்தால் உங்களைக் காப்பாற்றுவதற்
காக காலகம் வந்தேன். உங்களின் சத்துருக்களை, வதம் செய்
கிறேன். தம்பியுடன் சேர்ந்த என்னுடைய மிகுந்த பலத்தை,
எல்லா ஜனங்களும் இப்பொழுது பார்க்கவேண்டும்” என்றுபதில்
கூற்றார்.

सीतालक्ष्मणसंयुतो रघुपतिः प्राप्तस्तुतीदमाऽऽश्रजम्
नअस्तेनसमभ्यधापि मुनिनाष्टृष्टाऽऽदरात्स्वागतम् ।
त्वत्सेवान्तु पिहायदेवसदनं मे नैवतद्रोचते
स्वीकुर्वामिहत्तरं ससुहृतं कृष्ण्मृगैरवते ॥ २० ॥

இராமன் ஸீதாவுக்கடிமணர்களுடன் சுதீக்ஷணசிரமமடைந்து, முனியை வணங்கும்பொழுது, அவர் இராமனைப் பார்த்து, அன்போடு நல்வரவை வினவி “ஹே இராமா ! உன் ஸேவைவை விட்டு சுவர்க்கமும், எனக்கு ஸந்தோஷமாயிருக்கவே இல்லை மிகவும் மிருந்த என் புண்ணியத்தைப் பெற்றுக்கொள். இவ்விடமிருந்தால், உனக்கு மிருகங்களால் துன்பம் ஏற்படும்” என்று கூறினார்.

ராம: प्राहसुतीक्ष्णमायधनुषाह्न्यामृगानागतान्
 उद्वेगः खलुतेभवेन्मृगहतौनेच्छामिवस्तुं त्विह ।
 इत्युक्त्वामुनिनाप्रदत्तमशनंभुक्त्वादिनान्तेस्वयं
 सन्ध्याकर्म विधायतत्तरजनीं प्रीतान्तरोऽप्यापयत् ॥

இராமன் சுதீக்ஷண முனிவரைப் பார்த்து “ஹே சுவாமி ! வந்த மிருகங்களை அம்பால் அடிப்பேன், மிருகங்களின் வதத்தால் தங்களுக்கு துக்கம் ஏற்படும் ஆனதால் இவ்விடம் வனிப்பதற்கு விருப்பமில்லை” என்று கூறி, முனிவர் கொடுத்த உணவை புஜித்து ஸாயங்காலத்தில் ஸந்தியா வந்தனம் செய்து மனங்களித்து அவ்விடத்தில் அன்றிரவைக் கழித்தார்.

८ . प्रातःकर्मविधायानित्याविहितं सूर्यमनागुत्थिते
 रामस्सानुगतस्तपस्विनममुं नत्वा गृहीत्वाऽऽशिषः ।
 तस्यानिष्टनिवारिणीः प्रतपसां पर्णाऽऽलया न्वीक्षितुम्
 भ्रात्राऽऽवदसुखं वाणशरधिस्तप्सात्प्रतस्थेस्त्रिया ॥ २२ ॥

இராமன் காலை யில் நித்தியகர்மாவை முடித்து சூரியன் கொஞ்சம் உதித்ததும் அந்த சுதீக்ஷண முனியை நமஸ்கரித்து கஷ்டங்களை விலக்கும் அவருடைய ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு பாணம் வில் கத்தி இளைகளை எடுத்துக்கொண்டு ரிஷிகளின் ஆசிரமத்தைப் பார்ப்பதற்காக தம்பியோடும் மனைவியோடும் பின்வருபவர்களோடும் அவ்விடமிருந்து பிரயாணம் செய்தார்.

९ சீதாகாந்தமபாஸதப்ரணயதோ ஧மோமூனீநாமயம்
 கர்த்வ்ய: பூரூபணயஸ்யநமவேந்மித்யாவ்஑ோ பாஸணம் ।
 அந்யஸ்தீபரதாந் திநேவரிபுதாந் ரௌத்ரத்வமவ்யாஹதம்
 நத்வ்யார்யஸுதாஸஸ்திமத்ரயமிஹத்வம்ஸுததத்வந்நிதமம் ॥ २३ ॥

ஸீதை அன்பினால் கணாவணைப் பார்த்து கூறினாள். “பொய் சொல்லுதல், பிறர் மனைவியிடம் விருப்பம், பகையன்றி தடுக்க முடியாத துன்பம் செய்தல் இவைகளை நீக்கிய புருஷன் முனிகளின் தர்மத்தைச் செய்வான், “ஹே ஆர்ய புத்திரா! முன் சொல்லிய இரண்டும் தங்களிடத்தில் இருக்கவில்லை. கடைசியானதைத் தாங்கள் இவ்விடத்தில் தள்ளிவிடவேண்டும்.”

१० गोप्तुं दण्डककाननस्थितमुनी ब्रक्षोवधस्संश्रुतः
 यत्कान्तारमुपास्य गातोऽसि विजनं भ्राता धृतास्त्रवजः ।
 वृत्तं ते त्वविरोध्य निग्रहकरं निश्श्रेयसं सन्ततम्
 संचिन्त्या त्वतवाऽऽगतिर्न तु पते मे रोचते शृण्विदम् ॥

“ஹே நாதா! தண்டகாரண்யத்திலிருக்கும் ரிஷிகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக இராக்ஷஸர்களின் வதந்தைப் பிரதிக்ளைச் செய்து அஸ்திரங்களின் கூட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஸஹோதரனுடன் ஜனங்களில்லாத வனத்திற்கு தாங்கள் வந்திருக்கிறீர்கள். தங்களின் நடையோபகையற்றவர்களை பஸிவாங்குவதில்லை. எப்பொழுதும் சேஷமத்தை நினைக்கும் எனக்கு இவ்விடத்தில் தங்களின் வரவோ ஸம்மதமில்லை. அதன் காரணத்தைக் கேட்க வேண்டும்.”

यत्कान्तारगतान्विलोक्य निखिलानूनं प्रमुञ्चैश्वरान्
 क्षत्वाणामधिकं वलं वितनुते चापो द्रुमाऽग्रे रिव ।
 निर्वृत्तिं शंभुवत्प्रदत्तमनिशं संधारयन्तापसः
 रौद्रीं स्वांमतिमादधन्नियमतो भ्रष्टोजगामासुखम् ॥ २५ ॥

ஆரண்ய காண்ட:

“காட்டிலிருப்பவர்களைப்பார்த்து எல்லோர்களிடமும் தாங்கள் நிச்சயமாய் பாணம் விடுவீர்கள். மரங்கள் அக்கினிக்கு பலம் கொடுப்பதுபோல், வில் கூடித்திரியர்களுக்கு மிகுந்த பலத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. இந்திரன் (வைத்திருக்கும்படி) கொடுத்த கத்தியை எப்பொழுதும் கையில் தரித்த ரிஷியும் துஷ்ட புத்தியைப் பெற்று, தவத்திலிருந்து நழுவி நரகமடைந்தான்.”

प्रीतिकुर्वतुलामिहश्वशुरयोर्धर्मस्यसंसेवनात्
धर्मादेवभवेत्पुमर्थइतरोनृणां जगत्तद्वशम् ।

राज्यंप्राप्यसशस्त्रकः कुरुपुनस्तंक्षत्रधर्मभृशम्

स्त्रीबुद्धेरिदमुक्तमार्यसुततेयद्रोचतेतत्कुरु ॥ २६ ॥

“ஹே ஆர்ய புத்திரா! இவ்விடத்தில் தாங்கள் தர்மநடையால் மாமியார், மாமனார்களுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தைச் செய்யவேண்டும்: தர்மத்தாலே மனிதர்களுக்கு மற்ற புருஷார்த்தங்களும் உண்டாகும். தர்மத்திற்கு உலகம் வசமாயிருக்கிறது. மறுபடியும் இராஜ்யத்தை அடைந்து, தாங்கள் ஆயுதங்களோடு கூட கூடித்திரிய தர்மத்தை நன்றாகச் செய்யவேண்டும். இதை பெண்புத்திரபால் பிதற்றினேன். தங்களுக்கு எது சம்மதமோ அதைச் செய்யவேண்டும்.”

१० रामः प्रत्यवदत्प्रियां जनकजां जानामितेसौहृदम्
मां सीतेशरणंगता नियमिनस्संपीडिता राक्षसैः ।

खान्द्रातुं क्रतुसूदनान्शमयितुंमामर्थयन्ताथते

सद्यस्संश्रुतिरप्यकारिचतथाजह्यां प्रतिज्ञांकथम् ॥ २७ ॥

இராமன், மனைவியான ஸீதையைப்பார்த்து, பதில் கூற்றார். “ஹே ஸீதே! என்னிடம் இருக்கும் உன் அன்பை நான் அறிகிறேன். ரிஷிகள் இராசூஸர்களால் துன்பமடைந்து, தங்களைக் காப்பாற்றவும், வேள்விகளை அழிக்கும் அரக்கர்களை அழிக்கவும், என்னைச் சரணமடைந்து வேண்டினார்கள். உடனே அவ்விதம் பிரதிக்கொளையும் செய்யப்பெற்றது. அப்பிரதிக்கொளையை எவ்விதம் கைவிடுவேன்.”

जह्यां जीवितमात्मनोऽनुजमिमंतत्सन्निभं प्रेयासि
 प्राणभ्यो भवतीं प्रतिश्रवमृतेसंखिद्यसेकिंवृधा ।
 त्वद्वाक्यंचिरसौहृदेनजनितंश्रुत्वाऽनघे प्रीतिमान्
 अस्म्येवंननियुज्यतेत्वदयितोमद्धर्मचारिण्यासि ॥ २८ ॥

“பிராணன்களைக்காட்டிலும் பிரியம் பெற்றவனே! தன் பிராணனையும், அதற்கு ஸமமான தம்பியையும், உன்னையும் கைவிடுவேன், பிரதிக்கொயைக் கைவிடமாட்டேன். நீ வினாக ஏன் வருந்துகிறாய்? வெகுகாலமாயிருந்த அன்பால் சொன்ன உன் மொழியைக் கேட்டு மகிழுகிறேன். ஹே குற்றமற்றவனே! அன்பு அற்றவர்களிடம் இன்பமாய் இவ்விதம் சொல்லமாட்டார்கள், அதனால் என் தர்ம மனைவியாக இருக்கிறாய்.”

११ रामोऽग्रे प्रययौ ततोजनकना सौमित्रिरात्तेषुधिः
 शैलप्रस्थवनाऽऽपगास्सजलजंपश्यन्सरोऽरण्यजान् ।
 सायंरम्यतटाकमच्छसालिलंगीताऽऽरवंतज्जले
 श्रुत्वाधर्मभृतंत्वपृच्छदनघं तत्कारणं विस्मितः ॥ २९ ॥

“முன்னால் இராமனும், பிறகு ஸீதையும், பிறகு வில்லை எடுத்துக்கொண்ட இலக்ஷ்மணனும், பிரயாணம் செய்தார்கள். மலைகளின் தாழ்வரைகளையும், வனங்களையும், நதிகளையும், ஜலஜந்துக்கள் தாமரை முதலியவைகளோடு கூடிய குளங்களையும், கரட்டு மிருகங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு ஸாயங்காலத்தில் சுத்தஜலமுள்ள அழகிய தடாகத்தைப்பார்த்து அதன் ஜலத்தில் காண சப்தத்தைக்கேட்டு இராமன் ஆச்சரியமடைந்து குற்றமற்ற அதன் காரணத்தை தர்மபிருக் என்ற முனிவரிடம் வினவினார்”

तीव्रस्याऽऽचरणंमुनेः प्रतपसश्श्रीमाण्डकर्णोरिह
 स्वर्गिप्रेषितपञ्चवाणमदकृत्पञ्चाप्सरोऽभ्यागतिं ।
 अन्तर्वापिगृहंविधायमुनिना तत्क्रीडनंतकृतम्
 भूपागीतरवंत्वहर्निशभवं रामो विवेदानुगात् ॥ ३० ॥

இவ்விடத்தில் மாண்டதர்ணி முனிவர் கடுமையாக மிருத்த
தவம் செய்ததையும் இந்திரனால் அனுப்பப்பெற்ற மன்மதனுக்கு
மதங்கொடுக்கும் ஐந்து தேவப்பெண்களின் வரவையும், குளத்
திற்துள் வீடு கட்டிக்கொண்டு அதில் அந்த ரிஷியோடு அப்பெ
ண்களின் விளையாடலையும் அதனால் இராப்பகலாக உண்டான
ஆபரணங்கள் கரணங்கள் இவைகளின் சப்தத்தையும் இராமன்
பிண்டொடர்ந்துவரும் தர்மபிருக் முனிவரிடமிருந்து அறிந்தார்.

रामः प्राप्यतपस्विनांदयितया भ्रात्राऽऽश्रमानश्रमः

तैस्सर्वैरभिपूजितस्समवसत्पर्यायतस्तत्रसः ।

मासान्पृच्छतुरः क्वचिद्दशतथा संवत्सरान्यापयन्

सन्नक्लिष्टतयासुतीक्ष्णसदनं भूयोऽभिपद्याव्रवीत् ॥३१॥

இராமன் தம்பியோடும், மனைவியோடும், சிரமமில்லாமல்
ரிஷிகளின் ஆச்ரமங்களுக்குச் சென்று அவர்கள் எல்லோராலும்
பூஜிக்கப்பெற்று அந்த ரிஷ்யாசிரமங்களில் வரிசையாக சிலவிட
த்தில் ஆறுமாஸங்களையும் சிலவிடத்தில் நான்கு மாஸங்களையும்
அப்படியே துன்பமில்லாமல் இருந்துகொண்டு பத்துவருஷங்களை
யும் கழித்து மறுபடியும் சுதீக்ஷணருடைய ஆசிரமத்திற்கு வந்து
அவரிடம் கூற்றார்.

आस्तेऽगस्त्यमुनिर्वनेऽवसतपाइत्युच्यतेतापसैः

कुत्राऽऽस्तेभगवानितिप्रणतिभिस्संप्रार्थितस्याऽऽननात् ।

तस्याऽऽज्ञायमहापथंप्रचलितस्तूर्णततःपिप्पली

कान्तारंसमुपेत्यराघवइदंप्राहानुजंहर्षतः ॥ ३२ ॥

இவ்விடத்தில் அகஸ்தியர் தவம் செய்துகொண்டு இருக்கி
றார் என்று ரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள். அந்த பகவான் எங்கே
இருக்கிறார்? என்று சுதீக்ஷணரை நமஸ்கரித்து வேண்டி அவர்
முகமாக வழியைத் தெரிந்துகொண்டு அவ்விடமிருந்து சீக்கிரம்
பிரயாணம் செய்து திப்பிலிவனத்திற்கு வந்து இராமன் ஸந்
தோஷமாகத் தம்பியைப் பார்த்து கூற்றார்.

वत्सागस्त्यसहोदरस्यनिलयस्त्वतेतिमन्येयतः

धूमः केतुरवेक्ष्यतेहुतभुजः प्रीतस्यहव्यैस्सदा ।

यद्भाताव्यपनीयमृत्युमाखिलक्षेमायदिकदक्षिणा

ऽऽक्रान्ताक्रूरमना अभूदितिसुतोवातापिनाचेल्वलः॥३३॥

“ஹே குழந்தாய்! எப்பொழுதும் ஹவிஸ்களால் ஸந்தோஷ மடைந்த அக்கினியின் துவஜமான புகைத் தெரிகிறபடியால் இவ்விடத்தில் அகஸ்திய ஸகோதரருடைய ஆசிரமம் இருக்கிற தென்று நினைக்கிறேன். இவருடைய ஸஹோதரரான அகஸ்தியர் துன்பங்களை நிவர்த்தி செய்து எல்லோர்களின் கேஷமத்தின் பொருட்டு தெற்குதிசையில் காலடிவைத்தார். குற்றமுள்ள மனம்பெற்ற வாதாபி, இவ்வளி என்ற அசுரர்கள் இருந்தார்கள்.”

भूदेवाऽऽकृतिमेत्यसंस्कृतगिरंविप्रानथाऽऽमन्त्रयन्

श्राद्धायाकरुणस्सहोदरममुंमेषायितंसंस्कृतम् ।

कृत्वा भोजयतिस्तान्सविधिवद्भाताप आयाहिभोः

इत्युक्त्याविदल्यतत्तनुमपिस्वस्थान्तिकंप्रापयत् ॥ ३४॥

பிறகு, அந்த இவ்வளி ஸம்ஸ்கிருதம் பேசும் பிராமண வடி வம்பெற்று சிரார்த்தக்திற்காக பிராமணர்களை வரித்து தயவில் லாமல் ஸஹோதரனான வாதாபியை ஆடாகச் செய்து சமைத்து அந்த பிராமணர்களுக்கு விதிப்படி போஜனம் செய்வித்தான். ஹே வாதாபி! வாடுவென்று சொல்லால் அவர்களின் சரீரத்தைப் பிளக்கச்செய்து அவனைத் தன் ஸமீபத்திலும் வரவழைத்துக் கொண்டான்.

येनामत्यनुतेनपुण्यतनुनातसिन्मुदाभाक्षिते

तस्यानिर्गमनेनकोपकलुपस्सोऽभिद्रवन्निल्वलः ।

निर्दग्धो निधनंगतोऽनलनिभस्वीयेक्षणेनद्रुतम्

विप्रानुग्रहवाञ्छितेनरचितंकर्माखिलैर्दुष्करम् ॥ ३५ ॥

புண்ணிய சரீரம்பெற்ற அகஸ்தியர் தேவர்களால் துதிக்கப் ப்பற்று அந்த வாத்தாபியை ஸந்தோஷமாய் பகலித்தபொழுது அவன் வெளியில் வராததால் இவ்வன் கோபத்தால் கலங்கி எதிரில் ஓடிவந்தான். அக்கினிக்கு ஸமமான அகஸ்தியருடைய கண்பார்வையால் பெரசுக்கப்பெற்று ஒழிந்தான். எல்லோர்களாலும் செய்யமுடியாத காரியத்தை பிராமணர்களுக்கு அருள் புரிய விரும்பி சீக்கிரம் அகஸ்தியர் செய்தார்.

सन्ध्यामस्तमुपाऽऽगते दिनकरेप्राप्तामुस्यान्तिमाम्
प्राप्यागस्त्यसहोदरस्यनिलयंरामोऽनुजेनानमत् ।
तद्वृत्तानिफलान्यदन्नगमयद्रात्रिप्रभातेमुनिम्
चाऽऽमन्याथविलोकिंतुंघटभुवंहृष्टः प्रतस्यततः ॥ ३६ ॥

சூரியன் அஸ்தமனமடைந்தும் வந்த பின் ஸந்தியை உபாஸித்து இராமன் தம்பியோடு அகஸ்திய ஸஹோதரருடைய ஆசிரமத்தை அடைந்து முனியை வணங்கினார். அவர் கொடுத்த பழங்களைப் புஜித்து இரவைக் கழித்தார். பிறகு காலைப் புலி அந்த ரிஷியிடம் சொல்லிக்கொண்டு ஸந்தோஷமாய் அகஸ்தியரைப் பார்ப்பதற்காக அவ்விடமிருந்து பிரயாணம் செய்தார்.

दृष्ट्वाकाननपादपान्कुसुमितान्वल्लीभिरालिङ्गितान्
निर्वैरानभितोमृगात्रघुपतिः प्राहानुजंविस्मितः ।
धूमप्रावृतकाननो घटभुवस्स्यादाश्रमोऽभ्यर्णगः
नाऽऽगच्छन्तिभयेनयंनिशिचरा अद्यापिसद्विक्रमाः ॥

கொடிகளால் சுற்றப்பெற்ற புஷ்பித்த காட்டு மரங்களையும், விரோதமில்லாத மிருகங்களையும் நான்கு புரத்திலும் பார்த்து இராமன் ஆச்சரியமடைந்து தம்பியைப்பார்த்து கூற்றார். பல முள்ள அரக்கர்களும் பயந்துகொண்டு இப்பொழுதும் இவ்விடத்தில் வராமலிருப்பதால் காடுகளில் புகை சூழ்ந்த அகஸ்தியாசிரமம் ஸமீபத்தில் இருக்கும்.

रोहुंभास्करमार्गमप्यातिवलो विन्ध्यः प्रवृद्धो गिरिः
 यस्याऽऽज्ञांकलयन्स्यमूर्ध्नि धरणीमग्नोऽभवत्सर्वदा ।
 अस्मान् लोकहितस्सनेष्यति महान्निश्श्रेयसंसेवकान्
 आराध्या त्रमुनिं वनाधिपस तेशेषं निवत्स्यामितम् ॥ ३८ ॥

சூரியனுடைய வழியைக்கூட தடுப்பதற்காக மிகவும் வளர்ந்த அதிக பலம்பெற்ற வந்தியபர்வதம் இவருடைய உத்திரவைத்தலைமேல் வஹித்து எப்பொழுதும் பூமியில் புதைந்திருக்கிறது. உலகங்களுக்கு நன்மை செய்யும் அந்த மஹான் ஸேவகர்களான நமக்கும் அதிக நன்மை செய்வார். இவ்விடத்தில் இருந்து இவரை ஸேவித்து வனவாஸத்தின் மீதிகாலத்தைக் கழிக்கப் போகிறேன்.

एनानित्यमुपाऽऽसते क्रतुभुजो जीवेन्न मिथ्यावचाः
 दुर्वृत्तोऽन्नतपः कृतस्सुरपदयान्त्युज्वलाङ्गाद्रुतम् ।
 देवा अन्नतपस्यतामाभिमतं प्रीताः प्रयच्छन्ति तम्
 सौमिते प्रविशाऽऽश्रमं मुनिपतेर्मां प्राप्तमावेदय ॥ ६९ ॥

“யாகத்தின் ஹவிஸ்ஸை புறிக்கும் தேவர்கள் இவரை எப்பொழுதும் உபாஸிக்கிறார்கள். இவ்விடத்தில் பெய் சொல்பவனும், கெட்டநடை செய்கிறவனும் பிழைத்திருக்கமாட்டான். தவம் செய்தவர்கள் சீக்கிரம் தேவசரீரம் பெற்று சுவர்க்கம் செல்லுகிறார்கள். இவ்விடத்தில் தவம் செய்தவர்களுக்கு தேவர்கள் ஸந்தோஷமடைந்து விருப்பத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். ஹே இலக்ஷ்மண! அந்த அருந்தியருடைய ஆசிரமத்திற்குள் செல். நான் வந்திருப்பதைத் தெரிவிக்கவேண்டும்.”

१२ रामस्याऽऽगतिमात्मनश्चिरमतां सौमितिसंचोदित
 छात्रेणातनुहर्षतो निगदितां श्रुत्वा घटस्याऽऽत्मजः ।
 वैदेहीरघुनायकौ हृदयतो जीवेश्वरावागतौ
 मन्वानस्वगृहान्तरं समनयत्सेवाऽऽर्थिदैववृतम् ॥ ४० ॥

ஆரண்ய காண்ட:

தான் வெகுகாலமாக விரும்பிய இராமனுடைய வரவை, இலக்சுமணனால் தூண்டப்பெற்று அதிக ஸந்தோஷமாக சொல்லும் சிஷ்யபிணிமயிருந்து தெரிந்துகொண்டு அகஸ்தியர், ஸீதை, இராமன் இவர்களை மனதிலிருந்துவந்த ஜீவேசுவரர்களாக நினைத்து ஸைவையை விரும்பி தேவர்கள் சூழ்ந்திருக்கும் தன் ஆசிரமத்திற்குள் அழைத்துவந்தார்.

ब्रह्माऽऽदीनमरान्सस'तदशतान्वीक्ष्योत्सुकोराघवः

कोट्यकांशुनिभप्रभंचरणयो जग्राहकुम्भोद्भवम् ।

पृष्ठानामयमातिथेयमातिथेः पुष्पैः फलैः प्रीणनम्

दातारंहरिकार्मुकस्यविधिनादत्तस्यवाणस्यच ॥ ४१ ॥

பிரம்மா முதலிய (பிரம்மா, அக்கினி, விஷ்ணு, மஹேந்திரன், சூரியன், சந்திரன், பகன், குபேரன், காதா, வி.காதா, வாயு, அநந்தன், காயத்திரி, வஸு, வருணன், கார்த்திகேயன், தர்மன், பதினேழு தேவதைகளைப் பார்த்து, இராமன் ஸந்தோஷமடைந்து, கோடி ஸூர்பர்களின் கிரகங்களுக்கு ஸமமான ஒளியைப் பெற்றவரும், ஆரோக்கியத்தை வினவினவரும், புஷ்பங்களாலும், பழங்களாலும் விருந்தாளிகளுக்கு ஸந்தோஷமளிப்பவரும், விருந்தாளிகளை உபசரிக்கும் தன்மைபெற்றவரும், விஷ்ணு தனுஸ்ஸையும, பிரம்மா கொடுத்த பாணத்தையும் கொடுக்கும், அகஸ்திய முனிவரின் திருவடிகளில் நமஸ்கரித்தார்.

तूणी अक्षयसायकौसुरपतेः खङ्गंहिरण्याङ्कितम्

दत्त्वायेनहरिविजित्यदितिजान्प्रापासुरेभ्याश्श्रयम् ।

सूर्योऽस्ताचलमारुरोहभगवान्संध्यामुपास्यस्वप

प्रीत्येत्यात्तनिदेशकोरघुपातिस्तत्रव्यनैषीन्निशाम् ॥ ४२ ॥

குறைவற்ற அம்புகளைப்பெற்ற இந்திரனுடைய இரண்டு அம்பு பெட்டிகளையும், நாராயணன் அசுரர்களை ஜயித்து, தேவர்களின் பொருட்டு ஐசுவரிய மளித்ததும், சுவர்ணத்தால் பூண்ட பிடித்ததுமான கத்தியையும் கொடுத்து, “சூரிய பகவான் அஸ்த

மனமடைந்தார். ஸந்தியா வந்தனத்தைச் செய்து, ஸந்தோஷமாய் உறங்கவேண்டும்” என்று அகஸ்தியரிடம் உத்திரவுபெற்று, இராமன் அன்றிரவை அவ்விடத்தில் கழித்தார்.

पूर्वाह्नोचितमाचरत्रघुपतिस्सौस्त्रातिककुम्भजम्
प्रत्याह्रस्वपितुर्गृहेयदभवत्सौख्यंतदत्तेतिसः ।
पित्रादिष्टवनाधिवाससमयस्सन्तारितः प्रायशः
क्षेमेणव्यपनीयशेषमनघंतातंचरेत्युक्तिगम् ॥ ४३ ॥

இராமன் காலையில் செய்யவேண்டிய நித்தியகர்மாவைச் செய்து, நல்ல ஸ்னானத்தை வினவுகிறவரும், “தந்தை உத்திரவு செய்த வனவாஸத்தில் மிகுந்தகாலம் சென்றது. மீதி இருக்கும் காலத்தையும் சேஷமமாகக் கழித்து, தந்தையைப் பாபமற்றவராய் செய்யவேண்டும்” என்று சொல்லும் அகஸ்தியரைப் பார்த்துத் “தன் பிதாவின் கிருஹத்தில் இருக்கும் சுகம், தங்களின் கிருஹத்திலுமிருக்கிறது” என்று பதில் கூறினார்.

देशस्यास्य विनिर्गतां सुविपदं सम्पत्तिमभ्यागताम्
रामायाकथयन्निजाऽऽगमनतः कुम्भोद्भवस्तापसः ।
त्यक्तोदण्डकभूभृतैषविषयस्सूनोर्भृगोऽशापतः
हीनोवृक्षलताभिरुग्रकृतिभिस्सोपद्रवोराक्षसैः ॥ ४४ ॥

அகஸ்தியர் தன் வரவால் இந்த தேசத்திற்கு துன்பம் விலகி, ஸம்பத்தின் வரவை இராமனிடம் கூறினார். “இந்த தேசம் பிருகு புத்திரனுடைய சாபத்தால் தண்டக பூபதியால் கைவிடப்பெற்று, கொடி, செடிகள், மரங்கள் இல்லாமலும், பயங்கரமான உருவம் பெற்ற இராசாஸர்களால், துன்பம் பெற்றும், இருந்தது.”

दैवादत्तसमागतेनहिमवच्छैलान्मयावारिदाः
वर्षन्तिस्सयथेष्टमम्बुतपसाऽऽनीताद्रुमानन्दनात् ।
नद्यश्चामृतपाथसोदनुसुतास्तृप्ताप्तिरुष्टामुनीन्
हिंसन्त्यद्यनिराकुरुप्रशमितान्वह्यक्रुधारक्षसः ॥ ४५ ॥

“தெய்வத்தின் செயலால் ஹிமயமலையிலிருந்து, நான் வந்தி-
தவத்தால் மேகங்களை வரவழித்து, வேண்டியவரை ஜலத்தை
வரவிக்கச் செய்தேன். இந்திரனுடைய நந்தவனத்திலிருந்து, மர-
ங்களையும், அமிருதம் போன்ற ஜலம்பெற்ற நதிகளையும், வரவழை-
த்தேன். இராக்ஷஸர்கள் உன் வரவால் கோபமடைந்து, ரிஷிகளை
ஹிம்ஸிக்கிறார்கள். ஹே இராமா! பிராமணர்களின் கோபத்தால்
அழிவுபெற்ற அரக்கர்களை இப்பொழுது நீ சித்திக்கவேண்டும்.”

१३ रामप्रीतिमुपाऽऽगतोऽसिभवतोभ्रातास्त्रियाऽभ्यागतेः

निशेषंकुरुमार्गखेदमनुगामत्ताधिवासात्प्रियाम्,
सौगुण्यैकनिधिप्रहर्षयसतीवैचित्वादिष्टतपे

वीर्याद्यानिखिलोऽपिवेत्यति जनस्खंव्यक्तमत्तस्थितम्

“ஹே இராமா நீ தம்பியோடும் மனைவியோடும் இவ்விடம்
வந்ததால் நான் ஸந்தோஷமடைகிறேன். வழி நடந்ததால் வந்த
சிரமத்தை விலக்கி விடு. பின் தொடர்ந்து வந்தவனும், நற்குணங்-
களுக்கு ஒகிடமும், அன்பு பெற்ற பதிலிரதையுமான் ஸீதையை
ஸந்தோஷமடைக்கவேண்டும் இவ்விடத்தில் இருக்குமிதன்னை,
பிரகாசமாய் எல்லா ஜனங்களும் அறியப்போகிறார்கள் என்று
உன் விருப்பத்தை, தெய்வத்தின் பலத்தால் அறிகிறேன்.”

वृक्षैरान्वितईडितामभिगतो गोदावरींसौख्यदः

देशः पञ्चवटीति विश्रुतइतस्सोऽस्तिद्वयेयोजने

कान्तारंसमधूकवृक्षनिचयं तस्योत्तरेणव्रज

न्यग्रोधंस्थलमेत्यभोरुपगिरंतप्रीतिमानावस

“மரங்களோடு கூடியதும், துதிக்கப்பெற்ற கோதாவரீயின்
அடைந்ததும், சுகங்கொடுக்கும் பஞ்சவடி என்ற பிரசித்தமான
தேசம் இவ்விடமிருந்து இரண்டு யோஜனை தூரத்தில் இருக்கி-
றது. மதுக வனத்திற்குச்சென்று, அதற்கு அருங்காக ஆலம-
ரத்தை அடைந்து, போக வேண்டும்.- (மேடாஸ்) பொட்டலையும்
அடைந்து, மலையின் ஸமீபத்தில் அத்தேசம் சென்று, ஸந்தோ-
ஷமாய் இவ்விடத்தில் குடியிருக்க வேண்டும்.”

१४ रामोऽगस्त्यनिदेशतः प्रचलितो मध्येऽधृतद्वेष्टमनः ।
 गृहं वीक्ष्य वटस्थमूर्जिततनुं मत्वा लियामाचरम् ।
 कोऽसीति न्ययुनक्सखातवपितुर्नाम्ना जटायुस्तुतः
 श्येन्यावत्सतवोपकारकरणस्तेनेत्यवाच्यादरात् ॥ ४८ ॥

இராமன் அகஸ்தியருடைய உத்திரவால், அவருடைய
 ஆச்ரமத்திலிருந்து, பிரயாணம் செய்து, நடு வழியில் ஆலமரத்தி
 லிருக்கும் பலமான சரீரம் பெற்ற கழுதைப்பார்ந்து, இராக்ஷஸ
 னைக் கிணைத்து, “நீ யார்” என்று வினவினார். “ஹே குழந்தாய்!
 நான் உன் தந்தையின் கிணைவறிகன். கழுதின் புத்திரன். ஜடாயு
 என்று பெயர். உனக்கு உதவி செய்கிறேன்” என்று அது அன்
 போடு கூறினது.

१५ सीतां पालयितुं जटायुपमथप्रेम्णाऽऽदिशन्प्रेयसे
 भ्रात्रे पञ्चवटीमुपत्यनिलयं कर्तुंवृत्तपादपैः ।
 नेदिष्ठानलिनीशिवाम्बुभरिता गोदावरीयस्य सा
 दत्वाऽऽश्लेषमुवासतत्कृतनती रामस्ससीतस्मुखी ॥ ४९ ॥

ஸீதையைக்காப்பாற்றும்படி, ஜடாயுவுக்கு அன்பால் உத்
 திரவு செய்து, இராமன் பஞ்சவடிக்கு சென்று, தாமரைகளைப்பெ
 ற்றதும், புனிய தீர்த்தம் நிறைந்ததுமான கோதாவரிக்கு ஸமீ
 பத்தில், மரங்களால் சூழப்பெற்ற கிருஹத்தை, நிர்மாணம் செய்த
 பிரியமுள்ள ஸஹோதரனைக்கட்டிக்கொண்டு, அவனால் வணங்
 கப்பெற்று, ஸீதையோடு சுகமாக வஸித்தார்.

१६ हेमन्तस्ससमाजगामसतपोविद्वेपिविधुंसन
 श्रद्धायारघुनायकायसमयं दातुं सचेता इव ।
 तसिन्ब्राह्ममुहूर्त एव स ययौ स्नानाय गोदावरीम्
 सखीकः परितो विलोक्य वटभृद्भ्रात्रेत्यमाभाष्यत ॥ ५० ॥

தவம் செய்யும் ரிஷிகளின் சக்தாருக்களை ஸம்ஹரிக்க வேண்டுமென்கிற இராமனுடைய கருத்திற்கு சமயம் கொடுக்க வேண்டுமென்று மனம் பெற்றது போல் அந்த ஹேமந்தருது வந்தது. அந்த ஸமயத்தில் இராமன் மனைவியோடு பிராம்மமுஹூர்த்தத்திலே ஸ்நானம் செய்வதற்காக கோதாவரிக்குச்சென்றார். குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு வரும் லக்ஷ்மணன் நான்கு அரமும் பார்த்து இவ்விதம் கூறினான்.

नीहारेणदिशोवृतास्तनुभृतां भीतिंगतानामिव

ज्ञायन्तेनमनाकृताग्रयणका अर्चन्तिसन्तः पितृन् ।

भास्वान्यौवनमत्तया कवळितोवृद्धस्त्रियेवात्मन

प्राभातिद्विगुणः प्रवातिपवनशीतत्वतोऽद्याऽऽर्यसः ॥

“ஹே அண்ணா! திசைகள் பனியால் மூடப்பெற்று பயந்த மனிதர்களுக்குத் தெரியாமலிருப்பது போல் மனிதர்களுக்குக் கொஞ்சங்கூடத் தெரியவில்லை. பெரியோர்கள் ஆக்ரயண இஷ்டிசெய்து பித்தருக்களுக்கு சிரார்த்தம் செய்கிறார்கள். யௌவனத்தால் மதம் பெற்ற பெண்ணின் வசமான கிழவன் போல் இக்காலத்தில் சூரியன் பிரகாசிக்க வில்லை. இப்பொழுது குளுமை இரட்டித்ததென்றால் காற்று வீசுகிறது.”

धर्माऽऽत्मा मरतः पुरेव्यसनवान्कुर्यात्तपस्त्वद्रतः

त्यक्त्वा राज्यसुखं तलेऽतिशिशिरे भूम्याऽश्रयीतानघः ।

प्रातःशीततराम्भसि व्रतकरस्त्रायात्सरयाः कथम्

कैकेय्या अतिदुर्नयस्य वसतेर्मातुः खलत्वं जहौ ॥ ५२ ॥

“குற்றமற்ற தர்மத்தின் உருவமான பரதன் உன்னிடத்தில் அன்பு பெற்று துக்கத்தால் பட்டணத்தில் இராஜ்ய சுகத்தை விட்டு மிகவும் குளுமையான பூமியின் தலத்தில் உறங்குவான். விரதங்களைச் செய்து கொண்டு காலையில் குளிரந்த சரயூ நதியின் ஜலத்தில் எவ்விதம் ஸ்நானம் செய்வான்? அதிக கெட்ட நடைக்கு இருப்பிடமான தாயார் கைகேயினுடைய துஷ்டத்தைத் துறந்தான்.”

पत्यौसच्चरितेसुते कथमभूत्कूराऽऽशया कैकयी
 सौमितौब्रुवतीत्यसोढजननीनिन्दोऽब्रवीद्राघवः ।
 मुञ्चाम्नापरिवादमार्यभरतंस्तुह्यद्यमन्मानसम्
 धीर्यञ्चरितुंवनेभरतगंतदृश्यतेकातरत् ॥ ५३ ॥

“புருஷனும் புத்திரனும் நன்னடையாயிருக்கும் பொழுது கைகேயி எவ்விதம் கெட்ட மனம் பெற்றாள்” என்று இலக்ஷ்மணன் சொல்லும்பொழுது இராமன் தாயாருடைய நின்தையைப் பொறுக்காமல் இலக்ஷ்மணனைப்பார்த்துக் கூறினார். “தாயாருடைய நின்தையை விடவேண்டும். நன்னடை பெற்ற பரதனை ஸ்தோத்திரம் செய்ய வேண்டும். இப்பொழுது வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பதற்கு தைரியம் பெற்ற என்மனமும் பரதனிடத்தில் சென்று பயமடைகிறது.”

तद्वाक्यानिविचिन्तयामिसुधयातुल्यानिसभ्रातृकम्
 तंपश्येयपुनः कदेति विलपन्सप्राप्यगोदावरीम् ।
 स्नात्वादारयुतः पितृनापिसुरान्सन्तर्प्यसूर्यन्नमन्
 पत्नीभ्रातृयुतोव्यराजतहरस्साम्बोयथानन्दिना ॥ ५४ ॥

“அமிருதத்துக்கு ஸமமான அந்த பரதனுடைய சொற்களை நினைக்கிறேன். சக்ருக்களோடு அவனை மறுபடியும் எப்பொழுது காணுவேன்” என்று புலம்பிக்கொண்டு இராமன் கோதாவரி யை அடைந்து மனைவியோடு ஸநானம் செய்து சூரியனை வணங்கி சிவபெருமான் அம்பிகையோடும், நந்திகேஸ்வரனோடும், இரு ப்பது போல் மனைவி, தம்பி, இவர்களோடு விளங்கினார்.

१७ गोदावर्युदकेदिनाऽऽदिमविधिर्निवृत्यरामंगतम्
 पर्णागारमुपाऽऽश्रितंनियमिभिर्भ्रात्राऽन्वितंसीतया ।
 पुंसांमोहनरूपमापरजनीचर्युग्ररूपावलात्
 विद्धाशूर्पणखामनोभवशरैर्लङ्कापतेस्सोदरी ॥ ५५ ॥

கோதாவரி தீர்த்தத்தில் காலையில் செய்ய வேண்டிய கர்மாவை முடித்துக்கொண்டு பர்ணசாலைக்கு வந்து ரிஷிகளால் பூஜிக்கப்பெற்று தம்பியோடும் மனைவியோடும் கூடின வரும் புருஷர்களும் மோஹிக்கும்படி ரூபம் பெற்ற இராமனை பயங்கர உருவம் பெற்றவனும் முறம் போல் நகங்களைப்பெற்ற சூர்ப்பனகை என்ற இலங்கை வேந்தனுக்குத் தங்கையான இராசுதஸீ மன்மத பாணங்களால் பலமாக அடி பெற்று அடைந்தாள்.

राजव्यञ्जनसंयुतंजटिलकंपञ्चाऽऽननोर्जस्वलम्

रामशूर्पणखाऽब्रवीत्सुवदनंभीमाऽऽननाराक्षसी ।

कस्त्वंतापसरूपभृत्सशरधिः प्राप्तः कथंराक्षसैः

देशंसेवितमेतमागतिभवंब्रूह्यद्यतेवाञ्छितम् ॥ ५६ ॥

இராஜ லெசுணாம் பொருந்தியும் தலையில் சடைகளைத் தரித்து சிங்கம் போல் பலம் பெற்றவனும் அழகிய முகமுள்ள இராமனைப்பார்த்து, பயங்கரமான முகம் பெற்ற இராசுதஸீ, “ரிஷி ரூபம் பெற்று அம்பு பெட்டிகளோடு கூடிய நீ யார்? இராசுதஸர்கள் ஸஞ்சாரம் செய்யும் இவ்விடத்திற்கு எதற்காக வந்தாய். இப்பொழுது உன் வரவால் வந்த விருப்பத்தைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கூறினாள்.

उक्त्वास्वस्यकथामशेषमपितां काऽसित्वमित्यादरात्

पृच्छन्तंमृदुभाषिणंतमवदत्कूरखनासाप्रति ।

स्वस्यभ्रातृवलंयथेष्टगतितां नित्यंनिवेद्यप्रियम्

कान्तक्रीडमयावधूंसहभुवाद्राक्भक्षयिष्यामिते ॥ ५७ ॥

தன் கணதையை மீதி இல்லாமல் சொல்லி அவளைப்பார்த்து “நீ யார்?” என்று அன்போடு வினவும் மெதுவாகப்பேசும் இராமனைப்பார்த்து பயங்கரமான சப்தம் பெற்ற அந்த சூர்ப்பனகை தனக்கு இருக்கும் ஸ்ஹோதரர்களின் பலத்தையும் இஷ்டம் போல் ஸஞ்சாரம் செய்யும் திறமையையும் எப்பொழுதும் ஆசையையும் தெரிவித்து “ஹே நாதா! என்னோடு ரெமிக்க வேண்டும். உன் மனைவியையும் தம்பியையும் சீக்கிரம் சாப்பிடப் போகிறேன்” என்று பதில் கூறினாள்.

१८ भार्यावानहमेतया तवभवेत्क्लेशस्सपत्नीकृतः

भद्रेत्वामयमर्हतिप्रियतमामेनंभजादारकम् ।

रामेणेति विवोधिता पिशितभुक्सौमित्रिमेत्याब्रवीत्

भर्तामेभवसञ्चराम्यपभयासर्वान्त्वयादण्डकान् ॥ ५८ ॥

“நான் இவனை மனைவியாகப்பெற்றற்றிருக்கிறேன் ஹே பாக்
கி.பம். பெற்றவனே! உனக்கு சக்களத்தியால் துன்பம் ஏற்படும்
இவன் தாரமில்லாதவன். இவன் உன்னை மனைவியாக அடைய
க்கருந்தவன். இவனை நீ அடைய வேண்டும்” என்று இராமனால்
போதிக்கப்பெற்ற அந்த இராசுலீ இலக்ஷ்மணனிடம் வந்து
‘நீ எனக்கு புருஷனாக இருக்க வேண்டும். உன்னோடு எல்லா
தண்டகாரணியமும் பயமில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறேன்’
என்று கூறினான்.

दासोऽस्याहमयंप्रभुर्ममचिरंकिंवाच्छसिप्रेष्यताम्

त्वंराज्ञीभवसोदरंममगता भार्याभवास्यापरा ।

वृद्धांत्यक्ष्यतिपूर्वजामितिहतप्रज्ञाच्छलेनोदिता

त्यक्त्वाभ्रातरमन्तिमंप्रथमजंप्रापाऽऽश्रमान्तर्गतम् ॥५९॥

“இவர் எனக்கு வெகுகாலமாக எஜமானன். நான் இவரு
க்கு வேலைக்காரன். வேலைக்காரியின் தன்மையை விரும்புகிறாயா?
என்னுடைய அண்ணனை அடைந்து நீ எனக்கும் எஜமானியாக
இருக்கவேண்டும். கிழவியான முத்தானைத் தள்ளிவிடுவார்.”
என்று இலக்ஷ்மணனால் கபடமாகச் சொல்லப்பெற்ற புத்தி
கெட்ட இராசுலீ இலக்ஷ்மணனை விட்டு ஆசிரமத்திற்குள் இரு
க்கும் இராமனை அடைந்தான்.

भार्यांप्राप्य विरूपिणीमसदृशींमामत्यजोयद्वराम्

खादित्वातवपश्यतोमनुजजां निर्वैरिणीस्यामिति ।

धावन्तीमभिமैதிலிமசுஹ்ருத்வாமசாத்தாंप்ரபு:

नासाकर्णनिक्वन्तनेनतनुभृन्नाथोऽनुजेनद्रुतम् ॥ ६० ॥

தனக்குத் தகுதியில்லாமல் குரூபம் பெற்ற மனைவியை அடைந்து அழகான என்னைத் தள்ளினதால், நீ பார்த்திருக்கும் பொழுது இந்த மனிதப் பெண்ணை சாப்பிட்டு சத்துரு வில்லாமல் இருப்பேன், என்று ஸீதைக்கு எதிராக ஓடிவரும் கோபமடைந்த அந்த துஷ்டையை வலிமைபெற்ற அரசனான இராமன் சீக்கிரம் தம்பியால் மூக்கு காதுகளை அறுத்து சிசுபித்தார்.

साधोरखनिता विरूपिततनुस्संप्रद्रुता कानने

वीरंप्राप्यखरंनराशनवृतं भीत्याजनस्थानगा ।

रामलक्ष्मणमैथिलीसहचरंकान्तारमभ्यागतम्

तेनखस्यविरूपणंसधनुषा तस्मा उवाचाखिलम् ॥ ६१ ॥

குரூபமான் சரீரம் பெற்ற அந்த சூர்ப்பனகை பயங்கரமாக சப்தித்துக்கொண்டு பயத்தால் காட்டில் ஓடி, ஜனஸ்தானம் சென்று இராக்ஷஸர்கள் சூழ்ந்திருக்கும் வீரனான காளை அடைந்து, இராமன் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களோடு வனத்தில் வந்திருப்பதையும், வில்லாளியான இராமன் தன்னை ரூபபங்கம் செய்ததையும், எல்லாவற்றையும் அவனிடம் கூறினான்.

१९ भ्रात्रा विक्रमतः खरेणसमरेसत्याभिधेनखसुः

चित्तमानुषयोस्त्रियाश्चरुधिरंपातुंसकामंभृशम्

वीराः प्रीणयितुंचतुर्दशतदादिष्टाः पलादाद्रुतम्

जग्मुस्तत्रवराऽऽयुधानृपसुतौयत्रस्तईव्यौसुरैः ॥ ६२ ॥

பலத்தால் யுத்தத்தில் கடுமையாயிருப்பதால் கான் என்று உண்மை பெயர் பெற்ற ஸ்வேஹாதானல் இரண்டு மனிதர்கள் ஒரு பெண் இவர்களுடைய இரத்தத்தைக் குடிக்க மிகவும் ஆவலுள்ள தங்கையின் மனம் ஸந்தோஷமடைவதற்காக அப்பொழுது உத்திரவு செய்யப்பெற்று பதினான்கு இராக்ஷஸர்கள் நல்ல ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு, தேவர்களால் துதிக்கத்தகுந்த இராமலக்ஷ்மணர்கள் இருக்குமிடத்திற்கு சீக்கிரம் சென்றார்கள்.

२० आलोक्यऽऽत्मसमीपगान्धर्वभुजोरक्षस्त्रियासंयुतान्
 आदिश्याऽऽत्मवधूंसगोप्तुमनुजंरामोविमोक्ष्यन्शरान् ।
 हन्तुंवोवनचारिणां वचनतः प्राप्तोऽस्मियोद्धुमतिः
 चेदायातखलानचेद्दुतमितोनिर्गच्छतेत्याहतान् ॥ ६३ ॥

சூர்ப்பனகையோடுகூட தன்சமீபத்தில் வந்த மனிதர்களை சரப்
 பிடும் இராக்ஷஸர்களைப் பார்த்து, இராமன் தன் மனைவியைக் காப்பா
 ற்றும்படி தம்பிக்கு உத்திரவு செய்து பாணங்களை விடுவதற்கு முன்,
 “ஹே துஷ்டர்களே! வனத்திலிருக்கும் ரிஷிகளின் உத்திரவால் உங்
 களை வதம் செய்ய நான் வந்திருக்கிறேன். யுத்தம் செய்ய விருப்ப
 மிருந்தால் வாருங்கள். இல்லாவிட்டால் சீக்கிரம் இவ்விடமிருந்து
 புறப்படுங்கள்” என்று அவர்களைப் பார்த்து கூறினார்.

कृत्वाविप्रियमात्मनोऽधिपतये किंजीवितुंवाञ्छसि
 त्यक्ष्यस्यद्यमयाहतस्स्वयमसूनित्युक्तवाक्यान्निजान् ।
 वन्धूत्रामशराऽऽहतान्सुरपदंप्राप्तान्विलोक्यासती
 भूयः प्राप्यखरंविदीर्णहृदयासंज्ञांचिरेणाऽऽपसा ॥ ६४ ॥

“எங்களுடைய அரசனுக்கு விரோதத்தைச் செய்து பிழைப்பத
 ற்கு விரும்புகிறாயா? எங்களிடம் அடிபெற்று இப்பொழுது தானாக
 பிராணனை விடப்போகிறாய்” என்ற வார்த்தை சொல்லும் தன் பந்து
 க்கள் இராமபாணங்களால் அடிக்கப்பெற்று சுவர்க்கம் சென்றதைப்
 பார்த்து, அந்த துஷ்டை மறுபடியும் காணை அடைந்து, மனம் நொ
 ந்து, வெகு நேரத்தில் நினைவை அடைந்தாள்.

२१ सन्वस्ता पिशिताशनातमवदत्सोदर्यमात्मेप्सितम्
 हानाथेतिविनद्यभीममाहिवत्कुद्वालुठन्तीक्षितौ ।
 वीरास्तेपुरुषाश्शरै रभिहता रामेणतस्मादव
 क्लिष्टांमां खरचेद्बलंतवमहन्मद्वैरिणंशाधितम् ॥ ६५ ॥

மாம்ஸம் ஸாப்பிடும் இராசுஷஸீ பயந்து, அந்த ஸஹோதானிடம் ஹே நாதா! கஷ்டம் என்று பயங்கரமாய் அலறி, ஸர்ப்பம் பேரல் கோபித்து பூமியில் புரண்டு கொண்டு “ஹேகரா! உன் வீரபுருஷர்கள் இராம பாணங்களால் அடிக்கப்பெற்றார்கள். துன்பமடைந்த என்னை இராமனிடமிருந்து காப்பாற்றவேண்டும். உனக்கு அதிக பலமிருந்தால் என் சத்துருவான அந்த இராமனை சிசுபிக்கவேண்டும்” என்று தன் விருப்பத்தைக் கூறினான்.

धिर्वीर्यंतवसोदरीव्यसनिनीयत्पश्यसिप्राभवे

नत्वजातुतयोस्समोमनुजयोर्निस्सत्ववासः कथम् ।

तेऽस्मिन्दण्डककाननेत्वपसरक्षिप्रंजनस्थानतः

मोक्ष्यामिखयमप्यसूनितिरवा कुक्षिकराभ्यामहन् ॥ ६६ ॥

“ஸமர்த்தியம் திருக்கும் பொழுது ஸஹோதரி துக்கமடைவதை நீ பார்க்கிறபடியால் உன் பலத்தை நிந்திக்கவேண்டும். ஒரே காலத்திலும் அந்த இரண்டு மனிதர்களுக்கு நீ ஸமயில்லை. ஹே பல மற்றவனே! உனக்கு தண்டகாரணியத்தில் வாஸம் எதற்காக.. ஜன ஸ்தானத்திலிருந்து சீக்கிரம் ஓடு. தானே என் பிராணன்களை விடப்போகிறேன்.” என்று சப்தித்துக்கைகளால் வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டாள்.

२२ आश्वास्याभिमतां स्वसारमतनुंस्वसारमावेदयन्

युद्धायाभिमतान्वचतुर्दशधनुर्वीरान्सहस्राण्यपि ।

सेनाऽधीश्वरदूषणेनपुरतो निर्यापय-शस्त्रभृत्

प्राप्यस्यन्दनमात्मनोगमयितुंस्वतंनुनोदाथसः ॥ ६७ ॥

பிறகு கான் பிரியமான தங்கையை ஸமாதானம் செய்து, அவளிடம் தன் மிகுந்த பலத்தைத் தெரிவித்து, தனக்கு ஸம்மதமான பதினொளாயிரம் வில் எடுக்கும் வீரர்களை யுத்தத்திற்காக ஸேனாபதியான தூஷணன் மூலமாக முன்னால் புறப்படும்படி செய்து, தான் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு தன் இரத்தத்தில் ஏறி அதை நடத்தும்படி ஸாரதியை ஏவினான்.

२३ उत्पातानहितप्रदानगणितान्वीक्ष्यापि मोहात्स्वरः
 देवेभ्योनविभेमि किंमृतिमतोमर्त्यादितिव्याहरन् ।
 रामंप्रापबलाधिपैश्चसाचिवैस्तत्कालपाशाऽऽवृतः
 तद्युद्धप्रादिदृक्षवोमुनिसुराः खरामशमौषिणः ॥ ६८ ॥

துன்பத்தைக் கொடுக்கும் எண்ண முடியாத அபசுருனங்களைப் பார்த்தும், கான் நான் தேவர்களிடமும் பயமடைகிறதில்லை. மரணம் பெற்ற மனிதர்களிடத்தில் பயமடைவேனா? என்று அறிவில்லாமல் சொல்லிக்கொண்டு அந்த காலபாசத்தால் சுற்றப்பெற்று ஸேனைத் தலைவர்களோடும் மந்திரிகளோடும் இராமனை அடைந்தான். தேவர்களும் ரிஷிகளும் அவர்களின் யத்தத்தைப் பார்க்க விரும்பி இராமனுக்கு சேஷமத்தையும் விரும்பிக்கொண்டு ஆகாயத்தை அடைந்தார்கள்.

२४ आलोच्याऽऽत्मजयंरिपोरपजयंरामोनिमित्तक्षणात्
 वत्सत्वंद्रुतमाश्रयाचलगुहां संरक्षसीतामिति ।
 सन्दिश्यानुजमुत्सुकःकवचभृच्चापांविनम्यातनुम्
 बाणानादददातनोद्धधिरिता आशादशज्यास्वनैः ॥ ६९॥

இராமன் சகுனங்களைப் பார்த்ததால் தனக்கு ஜயத்தைபுரீ, சத்துருவுக்கு அபஜயத்தையும் நினைத்த “ஹே குழந்தாய்! நீ சீக்கிரம் பர்வதத்தின் குறைக்குச் செல்லவேண்டும். ஸீதையைக் காப்பாற்றவேண்டும்.” என்று தம்பியிடம் உத்திரவு செய்து ஸந்தோஷமாக கவசத்தை தரித்துக் கொண்டு பெரிபவிலை வளைத்து, பாணங்களை எடுத்து, நாணின் சபத்தால் பத்து திக்குகளையும் செகிடாகச் செய்தார்.

एकोराघवउन्मदा निशिचरायुद्धं कथं स्यादिति
 व्योम्निव्योमचरेपुसत्स्वभिहितैलोक्यभव्येषु तत् ।
 दृष्ट्वा राक्षससैन्यमप्यतिबलान्विद्रावयत्स्वापदान्
 आधात्क्रोधममेयमीश्वर इव प्रधुंमं करक्षसाम् ॥ ७० ॥

ஆரண்ய காண்ட:

இராமன் ஒருவன்; அதிகமதம் பெற்ற இராசகுஸர்கள் பலர். எவ்விதம் யுத்தம் நடக்கும், என்று தேவர்கள் முதலியவர்கள் முன்று உலகங்களுக்கும் சேஷமத்தை வேண்டிக்கொண்டு ஆகாயத்திலிருக்கும் பொழுது அசிக பலம் பெற்ற பிராணிகளையும் விரட்டிவிடும் அந்த இராசகுஸஸனையத்தைப் பார்த்து ஈசுவரன்போல் இராசகுஸர்களை ஸம்ஹரிக்கும் அளவற்ற கோபத்தை இராமன் அடைந்தார்.

२५ वल्मीकादिवपन्नगारघुपतेस्तूणीविलात्रिगताः

निस्संख्याइषवःखरस्यपृतनारातिश्चरान्दुर्दमान् ।

स्वशस्त्रैः परिजघ्नतोऽपिरभसाऽऽपीतासुवातान्द्रुमान्

चकुर्निष्पतितान्वगेन्द्रगरुतोवातैरिवोन्मूलितान् ॥ ७१ ॥

புற்றிலிருந்து ஸர்ப்பங்கள்போல், இராமனுடைய அம்புபெட்டியிலிருந்து கணக்கில்லாமல் வெளியில் வந்த பாணங்கள், அடக்கமுடியாத காணுடைய ஸனையத்திலிருக்கும் இராசகுஸர்கள், தன்னை ஆயுதங்களால் நான்கு புறத்திலும் அடித்துக்கொண்டிருந்தும், சிக்கிரம் அவர்களின் பிராண வாயுக்களைக் குடித்தி, கெருடனுடைய இரக்கைக் காற்றுகளால் மரங்கள் வேர் பிடுங்கலாக விழுவதுபோல் விழும்படி செய்தன.

सेनान्या भृशसान्त्वताः खरचमूशिष्टा असुक्पायिनः

गान्धर्वास्त्रनिष्ठादितामितबलानाद्रक्षुरग्रेस्थितम् ।

बाणानाददत्तपुनः प्रददत्तंभीमांमुहुर्ज्यांचलाम्

कर्पन्त्युगपद्भुविप्रपतितान्सर्वान्त्वपश्यन्जनान् ॥ ७२ ॥

ஸேனாதிபதியான துஷணனால் ஸமாதானம் பெற்ற காணுடைய ஸனையத்தில் மீதியுள்ள இரத்தபானம் செய்யும் இராசகுஸர்கள் தங்களின் அளவற்ற பலமும், காந்தர்வாஸத்திரத்தால் நாசமுடையும் பொழுது, முன்னிலையில், இருந்து இராமன் பாணங்களை ஒரே காலத்தில் எடுப்பதையும், மறுபடியும் விடுகிறதையும், பயங்கரமாய் அசைந்து கொண்டிருக்கும்படி நாண்கயிற்றை ஆடிக்கடி இழுப்பதையும் பார்க்கவில்லை. பூமியில் எல்லா ஜனங்களும் விழுந்து கிடப்பதைப் பார்த்தார்கள்.

௨௬ ராமோதூபணமாய்நீரணமத்குஃ ஶுரேணாச்சினத்
 சாபந்தஸ்யஹ்யாந்நதும்பிரிபுமிஸ்சூதோத்தமாஜ்ஹர்ந் ।
 விவ்யாஹாரஸிசாயகௌஸ்திரிபிரிமஹஸ்தௌ ஶராஹ்யாஹர்ந்
 பூமௌதம்சமபாத்தயாதிவிசர்ஸஸ்பூஜிதஸ்சாஹிதி ॥ ௭௩ ॥

பெரியோர்களை தூஷிக்கும் தூஷணனுடையவிலை, இராமன்
 கோபமடைந்து கூடும் என்ற பாணத்தாலும், அவனுடைய
 குதிரைகளை நான்கு பாணங்களாலும், ஸாரதியின் சிர்ஸை (அர்த்த
 சந்திர பாணத்தாலும்), அறுத்து, மார்பில் மூன்று பாணங்களால்
 அடித்து, இரண்டு பாணங்களால் கைகளை அறுத்து, தேவர்கள் நல்
 லது என்று புகழும்படி தூஷணனை பூமியில் தள்ளினார்.

தீந்ஸேனாஸிஹிதீந்ஸுரஸ்யவிசிர்ஸஸ்தாந்நதூபணபிரேயஸஃ
 க்ருதாத்தஸ்யபடானுஸாந்ஸதாந்யாயௌஸ்கரோத்பஞ்சதாந் ।
 யாம்யஸ்யாப்யதிதீந்நுஹஸ்யநிதந்ஸவாச்சதோதாத்தஸ
 ஶ்ரேஸ்தாந்ஸாநுஸதாந்ஸதயயாபிரேஸ்தாநாந்ஸதாந் ॥ ௭௪ ॥

காணுடைய மூன்று ஸேனாதிபதிகளையும் அம்புதளால் தூஷண
 னுக்கு சினேஹிதர்களாகவும் செய்து, அவனுடைய காலாட்படை
 கள் ஐயாயிரம் இராக்கூஸர்களையும் இராமன் எமகிருகத்திற்கு விருந்
 தாளிகளாகவும், மாணத்தை விரும்பி வேலைக்காரர்களோடு வந்த
 பனிரெண்டு ஸேனாதிபதிகளையும் அவர்களின் விருப்பத்தை தயவால்
 அடைவித்தார்.

௨௭ யுத்யோயுக்தமவிசுர்திசிர்ஸஸ்தாந்ஸதாந்ஸதாந்
 ஸஸ்யகலேஸகமஸ்யஸூத மிபுமிஸ்சுபாத்தயந்நதாந்
 ததாஹாந்நதூபணமாய்நீரணமத்குஃ ஶுரேணாச்சினத்
 மிந்நதீந்ஸுரஸ்யவிசிர்ஸஸ்தாந்ஸதாந்ஸதாந் ॥ ௭௫ ॥

ஆரண்ய காண்ட:

யுத்தத்தில் ஸமர்த்தனான இராமன், யுத்த முயற்சிபோடு பயமில்லாமல் தன் வெற்றியில் துன்பம் விளைவிக்கும் திரிசிரஸ்ஸின் (மூன்று தலையுள்ளவன்.) ஸராதியை எட்டுப் பாணங்களால் விழச் செய்து, அவனுடைய நான்கு குதிரைகளையும் நான்கு பாணங்களாலும், பிறகு உயர்ந்த கொடியையும், (பாணத்தால்) விழச் செய்து, மூன்று தலைகளையும் மூன்று பாணங்களால் அறுத்து, அவனை ஸ்வர்க்கலோகத்தில் வசிக்கும்படி செய்தார்.

२८ सैन्यवीक्ष्यानिषूदितं वलपतीन्भीतिं त्विदं पूर्विकाम्

प्राप्तं क्रोधविवर्धिताभिधखरं विध्यन्तमुग्रेषुभिः ।

रामो वाञ्छिततद्वधो विनमिताच्चापाद्वयमुञ्चच्छरान्

अन्योन्येषु समावृतो न विवभावर्कोऽभ्रकाले यथा ॥ ७६ ॥

ஸனியங்களும், ஸேனாதிபதிகளும், நாசமடைந்ததைப் பார்த்து, இப்பொழுது புதிதாய் முதலில் வந்த பயத்தை அடைந்த கான், கோபத்தால் கான் என்று துஷ்டனென்கிற பெயரை வளர்த்துக்கொண்டு, பயங்கரமான பாணங்களாலடிக்கும் கானை, இராமன் வதம்செய்ய விரும்பி, வளைக்கப்பெற்ற வில்லிலிருந்து பாணங்களை விடும்பொழுது, வருஷாகாலத்தின்போல் சூரியன் ஒருவருக்கொருவர்களின் பாணங்களால் மறைக்கப்பெற்று பிரகாசிக்கவில்லை.

छित्वा स्वस्य शरंच चापमामितं पाण्योर्वलं दर्शयन्

वर्माभेद्यममोघवाणदक्षितं कृत्वा खरोऽतिधुनन् ।

अश्रान्तेन गृहीतविष्णुधनुषा रामेण षण्मार्गैः

बाह्वोर्मूर्धनि वक्षसि धुजमधो निष्पात्य चाहन्यत ॥ ७७ ॥

தன்னுடைய வில்லையும், பாணத்தையும், அறுத்து அளவற்ற கைபலத்தைக் காட்டி, பிளக்கமுடியாத கவசத்தையும், வீணில்லாத பாணங்களால் பிளந்து, மிகவும் சப்திக்கும் கானை, இராமன் களைப்பில்லாமல் விஷ்ணு தனுஸ்ஸை எடுத்துக்கொண்டு, ஆறு பாணங்களால் அவனுடைய தவஜ்த்தையும், கீழே விழச் செய்து, கைகளிலும், தலையிலும், மார்பிலும் அடித்தார்.

நாராசாநிசிதான்தயோதசகரேகூத்வாயுங்வாஜின:

சூதந்தஸ்யஹ்வீணமலபுஞ்சாக்ஷநுர்வாணம |

ஹித்வாபஞ்சமேஷுநாயுதிசுரவ்யாவித்யராமோதா

பாணிபூமிமாமாதனோத்ரமுதிதௌமேமானிகை: பூஜித: || ௭௮ ||

இராமன் கூர்மையான பதிமுன்று நாராச பாணங்களை கையில் எடுத்து, காணுடைய நகத்தடியையும், குதிரைகளையும், ஸாரதியையும், கெட்டியான முன்று மூங்கிலையும், பெரிய அச்சையும் பாணம் பூட்டிய வில்லையும் அறுத்து, வஜரத்துக்கு மைமான பாணங்களால் யுத்தத்தில் காணை அடித்து, தேவர்கள் ஸந்தோஷ மடைந்து பூஜிக்கும்படி கதையைக் கையில் பெற்று, பூமியில் இருக்கச்செய்தார்.

௨௯ சாधूनां वनचारिणां यदकरोरात्रिश्चरक्लेशनम्

निर्हेत्वस्तकृपामितं फलमिदं तस्यानुरूपं त्वया |

लब्धं तालफलं यथा तव शिरसं पातयिष्याम्यरे

सत्कृत्यस्य कुलाधमेत्याभिदधे रामः पदातिस्वरम् || ௭௯ ||

“நற்காரியங்களுக்கு சத்துருவாயும், குலத்தில் கீழாயும், தய வில்லாத ஹே இராக்ஷஸா! காட்டிலிருக்கும் ஸாதுக்களுக்குக் காரணமில்லாமல் துன்பம் செய்ததால், அதற்குத் தகுந்த பலன் உனக்குக் கிடைத்தது, பணம் பழத்தைப்போல் உன்தலையை விழச் செய்கிறேன்” என்று இராமன் காலால் நிற்கும் காணைப்பார்க்கு கூறினார்.

हत्वा दाशरथेऽनुगानपत्रलान्किंकत्थसेऽद्यस्वयम्

वीराणां प्रकृतिर्न चेयममलायावदिने शोद्रुतम् |

त्वामाहत्य पुरा त्वया त्वभिहतास्तेषां करोम्यश्रुणः

समाष्टिं भवतोऽसृजेत्याभिदधच्चिक्षेपरक्षोगदाम् || ௮௦ ||

ஆரண்ய காண்ட:

“ஹே தசரதமைந்தனே ! பலமில்லாத வேலைக்காரர்களைக் கொண்டு, இப்பொழுது தானாக, ஏன் புகழுக்கறாய்.? இது வீரர்களின் சுத்த ஸ்வபாவமில்லை. ஸூரியன் இருப்பதற்குள், சீக்கிரம் உண்ணக்கொண்டு, உன் இரத்தத்தால் முன் மரணமடைந்தவர்களின், கண்ணீரைத் துடைக்கிறேன்” என்று சொல்லி, கரன் கதையை எறிந்தான்.

३० कुर्वन्ती ज्वलनेनभस्वचतरुगुल्मान्गदामात्मनः
प्राप्तामन्तिकमन्तकाऽऽयुधसमा माच्छिद्यवाणैर्भृशम् ।
रामो धर्मपरोऽब्रवीद्यदपितेशौर्यत्वयादर्शितम्
मद्वाणौघनिकृत्तकण्ठरुधिरं तेमूढ भूःपास्यति ॥ ८१ ॥

அக்னியால் மரங்களையும், புதர்களையும், சரம்பலாகச்செய்து கொண்டு தன் சமீபத்தில் வந்த எமனுடைய ஆயுதத்திற்கு, ஸமமான கதையை பாணங்களால், மிகவும் அறுத்து, தர்மத்தில் விருப்பமுள்ள இராமன் கூற்றார். “உன்னுடைய வலிமை பைக் காண்பித்துவிட்டாய். என் பாணங்களின், கூட்டத்தால், ஹே முட்டாளே ! உன் கழுத்தை அறுத்து, அதன் இரத்தத்தை பூமி குடிக்கப்போகிறது.”

त्वय्याप्तेयमगहेमतमुनयस्यास्यन्ति मुक्त्वाभियम्
कुर्वन्तोमखमित्युदीर्य सतरुसन्दष्टदन्तच्छुदम् ।
छित्वातत्तरुमागतं शरवरैर्मत्तं स्रवच्छोणितैः
दृष्ट्वाकिंचिदपासरन्मघवतो जग्राहजैतंशरम् ॥ ८२ ॥

“நீ எமலோகம் சென்றதும், இவ்விடத்தில் ரிஷிகள் பயமில்லாமல், யாகம் செய்துகொண்டு இருக்கப்போகிறார்கள்” என்று இராமன் கூறி மரத்தைத் தரித்துக்கொண்டும், உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டும், பெருகும் இரத்தங்களால் மதம்பெற்றவனுமான (வெறிகொண்ட) கரணைப்பார்த்து, நல்ல பாணங்களால், அவனுடைய மரத்தை அறுத்து, கொஞ்சம் பின் விலகினார். இந்திரனுடைய வெற்றிபெற்ற, பாணத்தை எடுக்கார்.

तेनोरस्यमिताडितो रघुभुवा भूमावपसत्स्वरः

मृत्युश्श्वेतवनेयथा पुरभिदाहृष्टास्समेतास्सुराः ।

एतस्सैशरभङ्गगेहमगमच्छक्रो मुनीन्द्राइह-

त्वारामद्रुतमानयन्विरचितनः कार्यं मित्यब्रुवन् ॥ ८३ ॥

ரகுவம்சத்தில் பிறந்த, அந்த இராமனால் கான், அடிக்
கப்பெற்று, திருவெண்காட்டில் எமன் சிவபெருமானால் அடிக்
கப் பெற்று, விழுந்ததுபோல், பூமியில் விழுந்தான். தேவர்
கள் ஸந்தோஷமடைந்து, ஒன்றாகக்கூடி, “இதற்காக இந்நிரன்
சரபங்க ஆச்ரமத்திற்கு வந்தான். ரிஷிகளும் உன்னை இவ்விடத்
திற்கு சீக்கிரம் அழைத்துவந்தார்கள். ஹே இராமா! எங்க
ளின் கார்பம் செய்யப்பெற்றது” என்று கூறினார்கள்.

रामेणैवबलाऽऽह्वराक्षसवरा बाणैर्मुहूर्तेहताः

अप्यधीधिकसंज्ञके दशचतुर्गुक्तास्सहस्राणियत् ।

शौर्ये विष्णुसमोऽप्रमित्यभिहितोदेवैस्सुमैः पूजितः

रामः प्रापसुखं तपोवनगतस्सीतासमालिङ्गितः ॥ ८४ ॥

“பலம் பெற்ற பதினாலாயிரம் இராக்ஷஸர்களும் ஒன்றரை
முஹூர்த்தத்தில் இராமனால் வதமடைந்தார்கள். ஆனதால்
இராமன் விஷ்ணுவுக்கு, ஸமமான பலம் பெற்றவன்” என்று
புஷ்பங்களை வர்ஷித்து, தேவர்களால் பூஜிக்கப்பெற்ற இராமன்,
ஆச்ரமத்திற்கு வந்து, ஸீதையால் ஆலிங்கனம் செய்யப்பெற்று
சுகமடைந்தார்.

३१ श्रुवाऽकम्पनवक्त्रतो दशमुखोवन्धून्जनस्थानगान्

रामेणाभिहतान्वलं निरुपमंस्वाजय्यतां तस्य च ।

भार्याया अपहारतो विनिहतेः कर्तव्यतांतद्वचः

मत्वा सत्यमिदं विधातुमुपासि प्रातिष्ठताथकुधा ॥ ८५ ॥

ஜனாஸ்தானத்திலிருக்கும் பந்துக்கள் இராமனால் வதமடைந்ததையும், இராமனுடைய அளவற்ற பலத்தையும், தன்னால் அவரை ஜெயிக்க முடியாதென்பதையும், அவனுடைய மனைவியை அபஹரித்தால் அவனைக் கொன்றுவிடலாம் என்பதையும், இராவணன் அகம்பனன் மூலமாக அறிந்து, அவனுடைய வார்த்தையை உண்மையாக நம்பி, பிறகு அதைச் செய்வதற்காக, காலை யில் கோபத்தால் பிரயாணம் செய்தான்.

आरूढो रथमुत्तमं सुरपथसंचारिणं रावणः

मारीचस्य गृहं गतोऽष्टिति सप्रीतस्तदातिथ्यतः ।

सन्दिष्टेन समीहितस्य करणसाहायतेनाऽदरात्

प्रावाच्यागतमात्मभर्तुरहितं बुध्वेच्छताऽपोहितुम् ॥ ८६॥

இராவணன் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் நல்ல ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு, மாரீசனுடைய வீட்டிற்கு சீக்கிரம் சென்று, அவனுடை விருந்தால் ஸந்தோஷமடைந்து, தன் விருப்பத்தைச் செய்வதில் உதவியின்பொருட்டு, உத்திரவு செய்யும்பொழுது, மாரீசன்தான் எஜமானனுக்கு வந்த துன்பத்தை அறிந்து, அதை விலக்குவதற்கு விரும்பி அன்போடு இராவணனைப் பார்த்துக் கூறினான்.

कस्तेबुद्धिमदादिमां त्वदमितक्षेमं नसेहेचयः

सीतां विद्धि निशाचरान्वयभियोदातीं तुकालक्षपाम् ।

मारमंहारिमात्तनिद्रमधुना संवोधयैतां धियम्

मुञ्चेत्युक्तउपागमत्पुरमरेर्विद्रावणो रावणः ॥ ८७ ॥

“ஹே இராவண ! உன்னுடைய அளவற்ற கேஷமத்தைப் பொறுக்காமல் உனக்கு இந்த புத்தி சொன்னவன் யார்? ஸீதையை இராசுஸர்களின் குலத்திற்கு பிராணபயத்தைக் கொடுக்கும் பிரளயகால இராத்திரி என்று நினைக்கவேண்டும். தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் இராமன் என்கிற சிங்கத்தை விழிக்கச் செய்யாதே. இப்பொழுது, இந்த புத்தியை விடவேண்டும்” என்று மாரீசனால் சொல்லப்பெற்று, சக்துருக்களை விரட்டும் இராவணன் பட்டணத்தை அடைந்தான்.

३२ वन्धुन्वीक्ष्यखराऽऽदिमा नभिहतानामेणवीक्ष्यातनु
 क्लेशाशूर्पघखाद्रुतंप्रकापितालङ्केश्वरं प्रापसा ।
 निध्यध्यक्षगपुष्पकापहरणंसत्कर्मणांवारणम्
 देवेन्द्राऽऽहतवज्रजत्रणकिणंलोकाऽऽपदांकारणम् ॥ ८८॥

கரன் முதலிய பந்துக்கள், இராமனால் அழிந்ததைப்
 பார்த்து, மறுபடியும் அதிக துக்கமடைந்த அந்த சூர்ப்பனாகை
 மிகுந்த கோபத்துடன், குபேரனிடமிருந்த புஷ்பக விமானத்
 தைப் பிடுங்கினவனும், நற்காரியங்களைத் தடுப்பவனும், தேவேந்
 திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தால் அடிபெற்று, புண்ணின் வடுவைப்
 பெற்றவனும், உலகங்களின் துன்பங்களுக்குக் காரணமுமான
 இராவணனை அடைந்தாள்.

ईशस्यापचितौ वराङ्गमखिलंनव्योपहारीकृतम्
 येनाऽऽत्मीयममर्त्यैरिदलनं चक्रं तिलोकीशितुः ।
 यस्याऽऽभातिसदोरासि प्रविलसद्धारस्यहीरायितम्
 चित्तंकन्दुकविभ्रमंतमकरोत्कैलासशैलेनयः ॥ ८९ ॥

எவன் தன்னுடைய தலை எல்லாவற்றையும் ஈசுவரனுடைய
 பூஜையில் பூஜாத்ரவ்யமாகச் செய்தானோ தேவர்களின் விரோ
 திகளை ஸம்ஹரிக்கும் மூன்று உலகங்களுக்கும் அதிபதியான
 விஷ்ணுவின் சக்கிரமும், எவனுடைய மார்பில் எப்பொழுதும்
 விளங்கும் ஹாரத்திற்கு நடுநாயகமாக விளங்குகிறதோ. எவன்
 கைலாஸ மலையால் ஆச்சரியமான பந்து விளையாட்டைச் செய்
 தானோ.

स्वर्गसौख्यनिकेतनंत्वधिगता अन्तर्विचिन्त्यैवयं
 शुष्यन्त्यात्मविशोपमप्यनुदिनं भीत्यामहत्यागुताः ।
 हैमपांठमुपाऽऽश्रितंससचिवंतराक्षसी निर्भया
 प्रोवाचेदमरातिना गुरुतरंसंप्रापितावैशसम् ॥ ९० ॥

சுகத்திற்கு இருப்பிடமான சுவர்க்கத்தை அடைந்தவர் களும் எவனைமனதில் நினைத்தே நாள் கோரும் அதிகபயம் பெற்று மனம் வருந்தி (நிர்ஜீவமாய்) வந்துகொள்களோ. சுவர்ண லிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கும் மந்திரிகளுடன் கூடிய அந்த இராவணனைப் பார்த்து, சத்துருவால் அதிக துன்பத்தை அடைந்த சூர்ப்பனாகை பயமில்லாமல் மனதில் இருப்பதைச்சொன்னாள்.

३३ मत्तोयल्लनावयस्यचरमेनित्यंस्थितास्सुन्दरी:

भुंक्षेचारमुखेनलोकचरितंदृष्टोऽनन्वत्स्यद्यत् ।

एकेनैवपदातिनातवजस्थानस्थितंसंहृतम्

सैन्यतत्पतयोनरेण विमते शीघ्रंविनक्ष्यस्ये ॥ ९१ ॥

“ஹே புத்தியற்றவனே! மதமடைந்து யௌவன பர்வ மடைந்த மங்கைகளை தினந்தோறும் அனுபவிப்பதாலும், நீ கர்வம் பெற்று உலகஸமாசாரத்தை இப்பொழுது சாரன்முகமாக அறியாமலிருப்பதாலும், ஜன்ஸ்தானத்திலிருந்த உன்னுடைய ஸைனியங்களும் ஸேனாபதிகளும் கால்நடை பெற்ற ஒரே மனிதனால் நாசமடைந்தார்கள். ஹே இராவண! அதுபோல் நீயும் கிரம் நாசமடையப் போகிறாய்”

३४ वैरूप्यं प्रवलोकथान्विदामिति क्रूराऽग्रजेनाथसा

पृष्टावदयतिस्सवीर्यमतुलंरूपंनरश्रेष्ठयोः ।

पत्नीमप्यतिसुन्दरीन्तववलंचेतौ विजेतुं चताम्

आर्हुन्त्वविरितं विनिस्सरगृहादित्यादिशतंस्वसा ॥ ९२ ॥

“ஹே பலமுள்ளவனே! இந்த உருவக்குறைவு எவ்விதம் வந்தது”, என்று அண்ணாதுல் வினவப்பெற்றதுஷ்டையான சூர்ப்பனாகை பிறகு இராஜகுமாரர்களின் ஒப்பற்ற பலத்தையும், அழகையும், மிகவும் அழகான மனைவியையும், தெரிவித்தாள். “உனக்கு பலமிருந்தால் அந்த மனிதர்களை ஜயிக்கவும், அந்தப் பெண்ணை அபஹரிக்கவும், வீட்டிலிருந்து சீக்கிரம் புறப்பட வேண்டும்” என்று தங்கை அண்ணாதுக்கு உத்திரவு செய்தாள்.

३५ श्रुत्वाशूर्पणखावचोदशमुखः कर्तव्यमन्तस्सरन्
 आरूढोरथमन्तरिक्षगमनं सिन्धोरनूप्ययौ ।
 तत्रस्थंवटपादपंयमभितःशाखा इशतेयोजने
 विस्तीर्णाः प्रगृहीतकच्छपगजोयांवैनतेयोऽभनक् ॥ ९३ ॥

சூர்ப்பணாகையின் வார்த்தையைக் கேட்டு, இராவணன்
 செய்ய வேண்டியதை மனதில் நினைத்து, ஆகாயத்தில் செல்லும்
 இரதத்திலேறிக்கொண்டு, ஸமுத்திரத்தின் ஜல ஸம்பப்பிரதேசத்
 தையும் அதில் கருடன், முகலை, யானை, இவைகளைத் தூக்கிக்
 கொண்டு உட்கார்ந்து ஓடித்த நான்கு புறமும் நூறு யோஜனை
 தூரம் வளர்ந்த கிளைகளைப் பெற்ற ஆலமரத்தையும் அடைந்
 தான்.

शाखांयस्याविमर्दितां तदशनगृह्णन्पदाभ्यां खगः
 रक्षन्सच्चरितानधोनिवसतीन्भिह्लांस्तुतेषां द्विषः ।
 आहत्यामितविक्रमान्सदनगान्गत्वा सुरेन्द्राऽऽलयम्
 निर्मथ्याऽऽस्यसजालमन्तरगृहात्पीयूषमप्याहरत् ॥ ९४ ॥

கருடன் முறிக்கப் பெற்ற அந்த ஆலமரத்தின் கிளையையும்,
 ஆகாரமான முகலை, யானை இவைகளையும் கால்களால் தூக்கிக்
 கொண்டு கீழே குடியிருக்கும் ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றி, அள
 வற்ற பலம் பெற்ற வீட்டில் இருக்கும் அவர்களின் சத்துருக்க
 ளான வேடர்களை அடித்து, சுவர்க லோகம் சென்று இறும்பு
 வலைபையும் அறுத்து, வீட்டிற்குள்ளிருந்து அமிருதத்தையும்
 அபஹரித்தான்.

मारीचस्यतपोवनं नियमिनश्चीरं जटाविभ्रतः
 प्राप्यैतेनसमर्चितस्सकुशलप्रशनंनिजाभ्यागतेः ।
 पृष्टः कारणमात्मनोऽभिलषितेसाहय्यकं प्रार्थयत्
 दीनायोवरदे विधातुवरितुं जिहीच्छवाभ्छान्निजाम् ॥

பிரம்மா வரங்கொடுக்க வந்திருக்கும்பொழுதும் தன் விருப்பத்தை வேண்டுவதற்கு வெட்கமடைந்த இராவணன், மரையுருவியையும் தரித்துக் கொண்டு தவம் செய்யும் மாரீசனுடைய ஆசிரமத்தை அடைந்து கேஷம பிரச்சனத்துடன் அவனால் பூஜிக்கப்பெற்று வினவப்பெற்று தன் வரவின் காரணமான, விருப்பத்தில் உதவியை தீனஸ்வரத்துடன் வேண்டினான்.

३६ रामोभगिनीव्यरूपयदहोसेनां खराऽऽदित्वहन्
सौवर्णोरजतस्यविन्दुनिकरैश्चित्तोमृगः क्रीडभोः ।
सीतायानिकटे गृहीतुमथतंथाचिष्यतेसापतिम्
तस्मिन्निर्गत आलयात्सहजेतामाहरिष्येसुखी ॥ ९६ ॥

“இராமன் என் தங்கையை உருவபங்கம் செய்தான். கரன் முதலிய ஸேனையைக் கொன்றான். ஆச்சரியம்! ஹே மாரீசா! நீ வெள்ளியின் புள்ளிக் கூட்டங்களால் சித்திரவர்ணமான தங்கமானாக ஸீதையின் ஸமீபத்தில் விளையாட வேண்டும். பிறகு ஸீதை அதை பிடிக்கவேண்டும் என்று புருஷனை வேண்டப்போகிறான். அந்த இராமன் தம்பியோடு வீட்டிலிருந்து வெளியில் வந்தபொழுது, நான் ஈகமாக அவளை அபஹரிக்கப் போகிறேன்”.

तंभार्याविरहानलप्रशमितस्वामेयवीर्यरणे
जेष्यामीतिकृताऽऽशयंदशमुखंमारीच आहप्रति ।
श्रुत्वारामकथां सशुष्कवदनस्खौष्ठौसुशुष्कौलिहन्
नेतौर्निर्निमिषैर्निरीक्ष्यसमृतवत्क्लिष्टस्सरंस्तद्धितम् ॥

மனைவியின் அக்கனி போன்ற விரஹத்தால் தன்னுடைய அளவற்ற பலமும் அழிந்திருக்கும் பொழுது அந்த இராமனை ஜயிக்கப்போகிறேன் என்று மனதில் நினைத்த இராவணனைப் பார்த்து மாரீசன் இராம கதையைக் கேட்டு முகம் வரண்டு உலர்ந்த உதடுகளை நக்கிக்கொண்டு இமைக்கொட்டில்லாத கண்களால் பார்த்து, இறந்தவன் போல் துன்பமடைந்து, அந்த இராவணனுக்கு நன்மையை நினைத்து பதில் கூறினான்.

३७ शोकस्यापहरंवचश्शृणुममक्षेमङ्करन्तेऽनिशम्
 रामोविक्रमवारिधिः प्रकुपितः कुर्याद्वधंरक्षसाम् ।
 सीतायस्यवशंवदाऽतिमहितास्पधेतकस्तेनयत्
 सातच्चापपरायणाकथमियंहार्याधियंमुञ्चताम् ॥ ९८ ॥

“துக்கத்தை விலக்க உனக்கு எப்பொழுதும் சேஷமத்தைக் கொடுக்கும் என் வார்த்தையைக் கேள். பலத்திற்கு இருப்பிடமான இராமன் அதிக கோபமடைந்து அரக்கர்களை அழிப்பான். மிகவும் பெறுமை பெற்ற ஸீதையை வசம் செய்துகொண்ட இராமனிடத்தில் யார் அஞ்சை செய்யமுடியும்? ஸீதை இராமனுடைய விடலை கதியாக அடைந்திருப்பதால் அவளை எப்படி அபஹரிக்கமுடியும்? இந்த புத்தியை விடவேண்டும்”.

रामोनापगुणस्त्वभूद्यदाहितस्वेनापिपिता खयम्
 निवीक्ष्येतपुत्रात्स्वतातमवितुंसत्याद्विमातुर्वशम् ।
 राज्यदत्तचरं विमुच्यदययायः प्रापतत्काननम्
 तद्द्रोहस्तुनरोचतेशुभाधियोयेमन्तिभिश्चिन्तय ॥ ९९ ॥

தன்னுடைய தகப்பனாரும் தான் பட்டணத்திலிருந்து விரட்டி விடும்படியாக இரமன் தூர்குணம் பெற்று விரோதியாயி ருக்கவில்லை. சக்களத்தித்தாயாருக்கு வசமான தந்தையை ஸத் தியம் கெடாமல் காப்பாற்றுவதற்காக முன் கொடுக்கப் பெற்ற இராஜ்யத்தையும் தயவால் விட்டு, அந்த காட்டிற்கு வந்த இராம னுக்கு குற்றம் செய்யவோ எனக்கு ஸம்மதமில்லை. நற்புத்தி பெற்ற மந்திரிகளுடன் ஆலோசிக்க வேண்டும்.

यद्रामस्य पुरामया प्रविदितं वीर्यं यथाऽर्थं शृणु
 प्राप्तो ब्रह्मवरात्सहस्रकरिणां शौर्यं चरन्दण्डकान्
 भीतः कौशिक आहत्क्रतुमपि श्रीराममानीययम्
 बालंतं परिभूयवेदि मगमंसंवर्षितु शोणितम् ॥ १०० ॥

“முன்காலத்தில் இராமனுடைய பலத்தை நான் உண்மையாக அறிந்திருக்கிறேன். அதைக் கேட்கவேண்டும். பிரம்பாவின் வரத்தால் நான் ஆயிரம் யானைகளின் பலத்தைப் பெற்று, தண்டகாரணியத்தில் ஸஞ்சாரம் செய்யும்பொழுது, பயத்தால் விசுவாமித்திரர் இராமனை அழைத்துவந்து யாகம் செய்யும் ஸமயத்தில், அவரை சிறுவனென்று அவறித்து இரத்தத்தை வர்ஷிப்பதற்காக யாகவேதிக்ஞ்சுச் சென்றேன்”

तद्भाणेनकृपाछुनात्वभिहतः क्षिप्तश्शतेयोजने

सिन्धोस्तीरमुपागमंमदितरेनिर्जीवतां प्रापिताः ।

संज्ञांप्राप्यचिरेण भीतहृदयोऽलंकां शनैरागमम्

मानाशं गमयाऽऽत्मनाऽतिमुदितान्सीताकृतेऽंधवान् ॥

“தயவுபெற்ற அந்த இராமபாணத்தால் அடிக்கப்பெற்றும், நூறுயோஜனை தூரத்தில் தள்ளப்பெற்றும், ஸமுத்திரத்தின் கரையை அடைந்தேன். என்னைத்தவிர மற்றவர்கள் ஜீவனை இழந்தார்கள். வெகுகாலம் கழித்து நினைவுபெற்று பயந்த மனமுடன் மெதுவாக இலங்கைக்கு வந்தேன். மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்த பந்துக்களை ஸீதைக்காக உன்னோடு நாசமடைவிக்காதே”.

३९ किंतेनास्ति गृहेसुरूपयुवतिः स्वर्णीयदेनांवृधा

वांछस्यद्यतनंचवृत्तमवचाश्शृण्वेकचित्तोमृगः ।

भूत्वादण्डककाननंसमचरंभक्षन्तपस्यन्मुनीन्

रक्षोभ्यां सहितोऽभ्यधावमभयोरांस्सरन्तत्कृतिम् ॥

“உன்னைக் கொல்லும் ஸீதையை நீ விரும்புகிறபடியால் அழகு பொருந்திய பெண் உன் அரண்மனையில் இல்லையா? இப்பொழுது நடந்த ஸமாசாரத்தை பதில் சொல்லாமல் ஒரு மனமாகக்கேட்கவேண்டும். நான் இரண்டு இராக்ஷஸர்களுடன் மான் வேஷம் பூண்டு தவம் செய்யும் ரீதிகளை ஸாப்பிட்டுக்கொண்டு தண்டகாரணியத்தில் பயமில்லாமல் ஸஞ்சரித்தேன். இராமன் செய்த தீங்கை நினைத்து அவரிடம் எதிர்த்தேன்.”

तन्मुक्तैस्त्रिभिराशुगैर्मदनुगावभ्याहतौदैवतः

मुक्तोभीतिमवारितामुपगतस्वप्नेऽपिसर्वत्रतम् !

पश्यन्नत्नरथाऽऽदिशब्दनिवहंशृण्वन्निहप्रव्रजन्

असित्वत्सहयानतोविनिहतस्यां गच्छराज्यंसुखी ॥

“அந்த இராமனும் விடப்பெற்ற மூன்று பாணங்களால் என்பின் வந்த இரண்டு இராசக்ஷஸர்களும் நாசமடைந்தார்கள். தெய்வாதீனமாய் விடப்பெற்ற நான் ஸ்வப்னத்திலும் எல்லா விடங்களிலும் இராமனைப் பார்த்தும், ரத்தினம், ரதம் முதலிய சப்தங்களைக் கேட்டும் விலக்கமுடியாத பயத்தை அடைந்து ஸன்யாஸம் செய்துகொண்டு இவ்விடத்தில் இருக்கிறேன். உன் கூட வருவதால் எனக்கும் நாசம் ஏற்படும். சுகமாக இராஜ்யத்திற்குச் செல்லவேண்டும்.”

४० दुर्वृत्तोऽभिहतः खरोऽपिविधिना रामः किमागोऽकरोत्

इत्युक्तिसनिशम्यरावणइदंमारीचमाहानयम् ।

साहाय्यनंकरिष्यसिधुवमयेचेत्त्वां निहन्म्युन्मदम्

सन्दिग्धस्तवतत्रजीवविलयोयद्युक्तमत्राऽऽचर ॥ १०४ ॥

“தூர்நடைபெற்ற கரணையும் தெய்வம் கொன்றது. இராமன் என்ன குற்றம் செய்தான்”? என்று மாரீசனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு இராவணன் மாரீசனைப் பார்த்து நீதி இல்லாமல் பதில் கூறினான். “ஹே மாரீசா! நீ எனக்கு உதவிசெய்யாமலிருந்தால் அதிக மதம் பெற்ற உன்னை நிச்சயமாய் கொல்லுகிறேன். இராமனிடத்தில் உன்னுடைய பிராணனுக்கு அழிவு ஸந்தேஹம். அவைகளில் எது தகுதியோ? அதைச் செய்ய வேண்டும்”.

चित्तोराजतविन्दुभिस्सकनकोभूत्वामृगः पर्यट

त्वांवीक्ष्यावनिजाग्रहीतुमनघासंप्रेषयेत्स्वंपातिम् ।

आनीयाधिकदूरमेवतमथव्याक्रोशहामैथिलि

प्रेमभ्रातरितिश्रुतधुनिरसौमन्येतरामाऽऽपदम् ॥ १०५ ॥

“வெள்ளிப் புள்ளிகளால் சித்திரவர்ணமான தங்கமானாக நீ ஸஞ்சரிக்கவேண்டும். குற்றமற்ற அந்த ஸீதை உன்னைப்பார் த்து பிடிக்கும்படி தன் புருஷனை அனுப்புவாள். பிறகு அந்த இராமனை வெகுதூரத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஹே ஸீதே! ஹே அன்பு ஸஹோதரா! என்று நீ பன்மாக கத்தவேண்டும். ஸீதை அந்த சப்தத்தைக் கேட்டு இராமனுக்குத் துன்பத்தை நினைப்பாள்”.

आर्यपश्यविपन्नमित्यतिशुचातंदेवरंप्रेषयेत्

शून्यात्पण्णगृहाद्धरामिधरणेः पुत्रीकृतार्थस्ततः ।

राज्याधंप्रदिशामितेप्रमुदितो गच्छाग्र आयाम्यनु

प्राप्यस्यन्दनमित्यमुंस्वररवंमारीचआह्रभुम् ॥ १०६ ॥

“துன்பமடைந்த அண்ணனைப் பார்க்கவேண்டும்” என்று ஸீதை மிகுந்த துக்கத்தால் அந்தக் கொழுந்தனை அனுப்புவாள். ஜனமில்லாத ஆசிரமத்திலிருந்து ஸீதையை அபஹரிக்கிறேன். அதனால் விரும்பம் நிறைவேற் உனக்கு பாதி இராஜ்யம் கொடுக்கிறேன். நீ முன்னால் செல்லவேண்டும். நான் பின்னால் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு வருகிறேன்” என்று கடுமையாக சப்திக்கும் எஜமானனைப் பார்த்து மாரீசன் கூறினான்.

४१ कोराजन्सहतेनवृद्धिमतुलां तेषुद्धिमैवंददौ

आहृत्यावनिजांपुरंनयसि चेलंकाननत्वज्जनाः ।

नत्वंजातुभविष्यसित्वदहितोनन्दिष्यतित्वल्लये

त्वद्वैरिप्रहतोऽस्म्यथासिच तथायन्मेवचोनश्रुतम् ॥१०७॥

“ஹே அரசே! உன்னுடைய அளவற்ற சேஷமத்தைப் பொறுக்காமல் இவ்விதம் புத்தி சொன்னவன் யார்? ஸீதையை அபஹரித்து பட்டணத்திற்கு அழைத்துப்போனால், லங்கையும், நீயும், உன் பந்துக்களும் இருக்கப்போகிறதில்லை. உன்னுடைய துன்பத்தால் சத்துரு ஸந்தோஷமடையப்போகிறான். நீ என் வார்த்தையைக் கேட்காததால் உன் சத்துருவால் நானும் நாசமடைகிறேன். பிறகு நீயும் நாசமடையப் போகிறாய்”.

82 ओमित्युक्तगिरंशस्यबहुधासंश्लिष्यतंस्यन्दनम्
 प्रापय्याथसेम्यरामवसतेरभ्यर्णमात्मेप्सिम् ।
 कुर्वित्युक्तवचास्सतेनहरिणस्सौवर्ण आसीत्तदा
 शृङ्गेरत्नमयश्चचारकदलीगेहेऽभिरामेक्षितः ॥ १०८ ॥

இராவணன் தன் விருப்பத்திற்கிணங்க “ஓம்” என்று கூறின
 அந்த மாரீசனைக் கட்டிக்கொண்டு, பலவிதமாகத் துதித்து,
 ரதத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு இராமாசிரமத்தின் சமீபத்தை அடை
 ந்து அவனையும் அடைவித்து “என் விருப்பத்தைச் செய்யவேண்
 டும்” என்று சொல்லும்பொழுது மாரீசன் அப்பொழுது கொம்பு
 களில் இரத்தினமயமாகவும் பார்ப்பதற்கு அழகான தங்க
 மானாக இருந்து வாழைக்கோட்டத்தில் ஸஞ்சரித்தான்.

भावच्छादयितुंमृगान्वनभवान्नाऽऽदत्स्वमाजिघ्रतः
 गेहद्वारमुपेत्यसत्वरमसौमोदादुपैतान्पुनः ।
 पुष्पाण्यप्यपचेतुमात्तकुतुका वृक्षान्गतामैथिली
 दृष्ट्वाविसितमानसा स्वरमणंतं प्रैक्षयत्सानुजम् ॥ १०९ ॥

தன்னை முகருகின்ற வனத்திலிருக்கும் மான்களை மாரீசன்
 இராசக்ஷஸ தன்மையை மறைப்பதற்காக ஸாப்பிடவில்லை. வேக
 மாக இராமாசிரமத்தின் வாயிலை அடைந்து மறுபடியும் அவை
 களைக் குறித்து ஸந்தோஷமாகச் சென்றான். ஸீதை புஷ்பங்
 களைப்பறிப்பதற்கு ஸந்தோஷமாக மரங்களை அடைந்து அந்த
 மாண்ப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து தன் புருஷனையும் கொழுந்த
 னையும் பார்க்கச்செய்தான்.

83 आर्यायंनमृगः प्रलोभनकरीमायातुमारीचजा
 नैवंरूपमृगो भवेद्भुवि वनेजातानिहन्तुकृता ।
 इत्याभाषिणि सोदरेमृगमिभंकान्ताऽऽनयक्रीडितुम्
 जीवन्नेवनलभ्यतेयदितदादेहस्यचित्ताजिनम् ॥ ११० ॥

“ ஹே அண்ணா! இது மான் இல்லை. காட்டில் இருப்பவர்களைக் கொல்லுவதற்காக மாரீசன் செய்த மாயை. பூமியில் இவ்விதமான மான் இல்லை” என்று இலக்ஷ்மணன் சொல்லும் பொழுது “ஹே நாதா! வினையாடுவதற்கு இந்த மாணைப் பிடித்து வரவேண்டும். உயிரோடு இது அகப்படாவிட்டால் அப்பொழுது அதன் சித்திரமான தோலைக் கொடுக்கவேண்டும்.”

इत्युक्तः प्रिययाप्रियप्रवणया रामोऽपितत्त्वंविदन्
दैवादागतविस्मय इशिशितोद्युस्योमृगोऽध्वरौ ।

आदास्यमिसजीवमेनमथचेन्मायीहतस्याजिनम्

सीतांरक्षजटायुपाखवहितस्याइत्यशाल्लक्ष्मणम् ॥१११॥

அன்புமிசுந்த இன்ப மணியால் ஏவப்பெற்ற இராமன் உண்மையை அறிந்தும் தெய்வாதீனமாய் ஆச்சரியமடைந்து “ஆகாயத்தில் சந்திரனிடமிருக்கும் மானும் இந்த மானும் இரண்டும் உயர்வுபெற்றது. இதை உயிரோடுபிடித்து வரப்போகிறேன். இது இராசுஸனையிருந்தால் கொண்டு இதன் தோலையாவது கொண்டு வரப்போகிறேன். ஹே இலக்ஷ்மணா! நீ ஜடாயுவோடு ஸாவதானமாயிருக்கவேண்டும் ஸீதையைக்காப்பாற்றவேண்டும்” என்று இலக்ஷ்மணனுக்கு உத்திரவுசெய்தார்.

४४ वीक्ष्यैनंसकलापखड्गधनुषंस्वस्यानुगंसत्वरं

दूरत्वाश्रमतोविकृष्यभयतस्सद्यस्समन्तर्हितम् ।

दृष्ट्वाहेममृगंविनिश्चसितकृद्भाणेनरामोन्यहन

मुक्त्वामार्गतनुंपुनः प्रकृतिमानासीत्सतालौत्प्लुतः ॥

அம்புபெட்டி, வில்லு, கத்தி இவைகளோடு தன் பின்னால் வரும் இராமனைப் பார்த்து வெகுதூரம் ஆசிரமத்திலிருந்து வேகமாய் இழுத்துச்சென்று பயத்தால் உடனே மறைந்த தங்க மாணைப் பார்த்து, இராமன் பெருமூச்சுபெற்று பாணத்தால் அடித்தார். அந்த மாரீசன் மான் சரீரத்தை விட்டு மறுபடியும் பனைமரம் வரை உயரக்குதித்து தன் சரீரத்தை அடைந்தான்.

சீதாபிரேதிலக்ஷ்மணோடுதமிமேதேசம்சுச்சேதா
 ஹாசீதேஸுஜலக்ஷ்மணேத்யாபிவதந்மமௌபபாத்தாஸஸுர: ।
 பத்னீபிராத்தாஹிதபுர்த்நிதிதத்ஸுத்வெதமந்தஸுரந்
 தாவேவாபியயௌ ஜகத்யஹரோராமோதிபீதௌ குஹம் ॥ ௧௧௩ ॥

ஸீதைதயால் ஏவப்பெற்று இலக்ஷ்மணன் சீக்கிரம் இவ்விடத்
 திற்கு வரும்படியாக “ஹே ஸீதே! தம்பி இலக்ஷ்மண! கஷ்டம்”!
 என்று சொல்லி இராக்ஷஸன் பூமியில் விழுந்தான். மனைவிற்கும்
 தம்பிக்கும் துன்பம் கொடுக்கும் இந்த சப்தத்தைக் கேட்டு அவர்
 களையே மனதில் நினைத்துக்கொண்டு உலத்தின் பயத்தை விலக்
 கும் இராமன் மிகவும் பயந்து ஆசிரமத்தை நோக்கிச்சென்றார்.

௪௫ ஸுத்வா கோணபஜலிபதாஸஸுர்தினிதேஸுத்வாதும்துஸுரம்
 சீதாலக்ஷ்ணமாதிஸுதஸமவிது சோதர்யமதேஹிதம் ।
 தஸ்யாநிர்மனேனகோபகலுபாபைவாஸஸுரதாபைவம்
 மத்ப்ரேமவசிக்ருதாஸுமமதிஸிங்஘ஜகதேவஹு ॥ ௧௧௪ ॥

இராக்ஷஸன் சொன்ன துக்கமான சப்தத்தைக்கேட்டு
 புருஷனுடைய சப்தமாக நினைத்து ஸீதை இலக்ஷ்மணனைப் பார்
 து “அண்ணனைக் காப்பாற்றுவதற்காக இப்பொழுது செல்ல
 வேண்டும்” என்று உத்திரவு செய்தாள். இலக்ஷ்மணன் வெளி
 யேறாததால் ஸீதை கோபத்தால் கலங்கி, தெய்வத்தால் தூண்ட
 ப்பெற்று புருஷனிடம் உள்ள அன்பிற்கு ஈடுபெற்று, நற்புத்தி
 பெற்ற சினைஹமுள்ள கொழுந்தனை மிகவும் நிந்தித்தாள்.

ப்ராத்வ்யாஸிஸகர்யபத்யுரஹித்யத்வாஸிஸ்த்வாஸுதம்
 மாஸுபாஸுஸுதமாஸுதாஸிஸுதரத: கிஸுபுயத்வாஸுத: ।
 கிஸுதாஸுதஸிஸுதஸுதஸுதஸுதஸுதஸுதஸுதஸுதஸுதஸுத
 ப்ரஸுதஸுதஸுதஸுதஸுதஸுதஸுதஸுதஸுதஸுதஸுதஸுத ॥ ௧௧௫ ॥

“புருஷனுடைய ஸஹோதரனே! புருஷனுக்கு வந்த துன்பத்தை நீ விரும்புகிறபடியால் அவருக்கு சக்தாருவாக இருக்கிறாய். என்னை அடைவதற்காக தானாக வந்தாயா? துஷ்டனான பரதன் உன்னை அனுப்பினான்? ஹே நீதியற்றவனே! அண்ணன் அழிந்ததின் பிறகு என்னால் உனக்கு என்ன பலன்? உன்னுடைய கெட்ட எண்ணம் எனக்குத் தெரியும். துன்பம் செய்யும் நீ சினேஹிதனுடைய சரீரம் பெற்று மறைவாக இருக்கிறாய். காம முள்ளவன் வெட்கமடைகிறானா?”

ரामेप्रीतिरहेतुकाक्वनुगतायद्भ्रातरंनावसि

प्राणान्नैववहामितंप्रियमृते पास्यामिधोरंविषम् ।

यास्याम्याश्रयमाश्रयमाशमितितांदुःखोक्तदुर्वाक्यकाम्

जायांभ्रातुरदोषधीरनुनयन्नाह प्रणम्रस्सुधीः ॥ ११६ ॥

“ஸஹோதரனைக் காப்பாற்றாமலிருக்கிறபடியால் இராமனிடத்தில் காரணமில்லாமல் இருந்த அன்பு எங்கே சென்றது? அந்த நாதனில்லாமல் நான் பிரானை வைத்திருக்கமாட்டேன். கொடிய விஷத்தை சாப்பிடப்போகிறேன். அக்கினியை சரணமடையப்போகிறேன்” என்று துக்கத்தால் தூர்வார்த்தை சொல்லும் அண்ணனுடைய மனைவியான மதனியைப் பார்த்து குற்றமற்ற புத்திபெற்ற புத்திசாலியான இலக்ஷ்மணன் வலங்கி சமாதானம் செய்து கூற்றான்.

शौर्यस्याऽऽल्यमापदामविषयं विद्वचार्यमार्येवयम्

रक्षोभिः प्रविरोधिनस्सकृतकैश्शब्दोऽयमन्यैः कृतः ।

सन्तापंत्यजतेपतिर्धृतमृगस्सद्रागिहाऽऽयास्यति

न्यस्तातेनमयित्वमलविजहन्नेकां नयाम्यन्यतः ॥ ११७ ॥

“ஹே மதனி! அண்ணா பலத்திற்கு இருப்பிடம். அவரிடம் துன்பம் அணுகாது” என்று நீ நினைக்கவேண்டும். இராக்ஷஸர்களோடு நாம் விரோதம் பெற்றோம். அண்ணனைத் தவிர மற்ற விஷமமுள்ளவர்களால் இந்த சப்தம் செய்யப்பெற்றது. துக்கத்தை விடவேண்டும். உன்னுடைய புருஷன் மாணப் பிடித்துக் கொண்டு இவ்விடத்தில் சீக்கிரம் வரப்போகிறார். உன்னைக் காப்பாற்றும்படி என்னிடத்தில் அவர் வைத்திருக்கிறார். இவ்விடத்தில் உன்னை ஒருவனாக விட்டு நான் வேறு இடத்திற்குப் போகமாட்டேன்”.

दुर्वक्यानिवदस्यनेकमितियत्साधोनाचित्विदम्
 स्त्रीत्वंचंचलमानसं जानिगृहंनित्यंकलेः रवत्विति ।
 श्रुत्वालक्ष्मणभाषितंद्विगुणितक्रोधाऽवदज्जानकी
 दुष्टस्त्वंनचवेपतेतवमनो भ्रातुर्यदत्याहिते ॥ ११८ ॥

“நிலைமையற்ற மனம் பெற்ற பெண்ணின் தன்மை எப்போதும் கலஹத்திற்கு இருப்பிடமாயிருப்பதால் ஹே ஸாதுவே! நீ அநேக தூர்வார்க்கைதகளை சொல்வது ஆச்சரியமில்லை”. என்று இலக்ஷ்மணனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸீதை இரண்டு பங்கு கோபம்பெற்று கூறினாள். “ஸஹோதரனுடைய மிகுந்த பிரணாயத்திலும் உன் மனம் நடுங்காததால் நீ துஷ்டனாக இருக்கறாய்”.

गंगायामथवा भृगौनिपतनात्स्वां शातयेयंतनुम्
 रामंनानुसरेर्यदीत्याभिहितस्सप्राहतां प्रश्रितः
 आयैदैवतबुद्धिना तववचः क्षान्तन्तुरूक्षंमया
 कर्णौमेदल्यद्रजाम्यशरणारक्षन्तुदेवाइमाम् ॥ ११९ ॥

“இராமனுக்குப் பின்புதுணையாக நீ போகாமலிருந்தால் கங்கையிலாவது, பள்ளத்திலாவது விழுந்து, என் சரீரத்தை நாசமடைவிப்பேன்” என்று ஸீதை சொன்னதும் அவளைப்பார்த்து இலக்ஷ்மணன் வணக்கமாய் கூறினான். “ஹே மன்னி! நீ தெய்வம் என்ற புத்தியால், காதுகளைப் பிளக்கும் கடுமையான உன் வார்த்தையைப் பொறுத்தேன். போகிறேன், துணையற்ற இந்த ஸீதையைத் தேவர்கள் காப்பாற்றவேண்டும்”.

४६ इत्युक्त्वास्वमहोदरस्यसविधंयातेऽनघेलक्ष्मणे
 स्वांसेदण्डकमण्डलुपदधत्कापायवस्त्राऽऽवृतः ।
 आम्रायंप्रपठन्दशाऽऽननउपैत्सीतांसएकाकिनीम्
 संध्यां भास्करचन्द्रमोविरहितां ध्वान्तंनिगूढंयथा ॥

என்று சொல்லி குற்றமற்ற இலங்கையான் ஸ்வேஹாதரனுடைய ஸமீபத்திற்குச் சென்றபொழுது இராவணன் தன் தோள்களில் தண்டம், கமண்டலம் இவைகளையும், இடையில் காவியஸ்திரத்தையும், தரித்துக்கொண்டும் வேதம், ஒதிக் கொண்டும், ஒரு வளாயிருக்கும் வீதையினிடம், சூரியனும், சந்திரனும் இல்லாத ஸந்தியா காலத்தில் இருன்போல் மறைவாக வந்தான்.

अंगानांसुकुमारतांवरगुणरूपंवयः कांक्षितम्
स्तुत्वादुर्जनसंवृतेवनतलेसौधेनिवासंविना ।
एकस्याविनिवासहेतुमथतंपृच्छन्तमेतांद्विजम्
मत्वावेपविमोहिताखलतमंसीताऽऽतिथेभ्यार्चयत् ॥

அவயவங்களின் அழகையும், நற்குணம் பெற்ற உருவத்தையும், விரும்பப்பெற்ற யௌவன பர்வத்தையும் துதித்த உப்பரிகையில் வஸிக்காமல் துஷ்டர்கள் சூழ்ந்த வனப்பிரதேசத்தில் ஒருவளாக வஸிப்பதின் காரணத்தை வினவும் மிகவும் துஷ்டனான இராவணனை பிராமணனென்று நினைத்து விருந்தாளிகளுக்கு விருந்து அளிக்கும் வீதை வேஷத்தால் மோஹித்து பிறகு பூஜித்தான்.

४७ तत्पृष्टोविनिवेद्यसखचरितंतांप्रार्थयद्रावणः
लंकासौधमुपोहितलनिवसप्रम्णाऽपराश्रीरिव ।
नब्रूयांयदिपृच्छतः प्रतिवचः क्रुद्धोऽतिथिर्माशपेत्
इत्यन्तस्सभयाजगादसकलं सीताप्रवृत्तिंनिजाम् ॥

அந்த வீதையால் வினவப்பெற்ற இராவணன் தன் சரித்திரத்தைத் தெரிவித்து “இலங்கையின் உப்பரிகையை அடைய வேண்டும். அதில் வேறு இராஜ்ய லக்ஷணம்போல் அன்போடு குடிஇருக்கவேண்டும்” என்று வீதையைப்பார்த்து வேண்டினான். வினவும் இவருக்கு நான் பதில் உரைக்காமல் இருந்தால் விருந்தாளி கோபமடைந்து என்னை சபித்துவிடுவார்; என்று வீதை மனதில் பயந்து தன் எல்லா ஸமாசாரத்தை உரைத்தான்.

श्रुत्वारक्षसउक्तिमप्यनुचितां सीताजगर्हेकुधा
 यत्प्राप्नोपिनरर्षभावपनयन्दूरेतिभीतोऽद्यमाम् ।
 ज्ञातंतेप्रथलावलंसनृहरिस्तद्वस्ततस्तद्वधम्
 जम्बूकस्त्वमपाहराऽऽशुमृतयेमांविद्वद्यसुप्तंविषम् ॥

இராவணனுடைய தகுதியற்ற வார்த்தையையும் ஸீதைக் கேட்டு ஹே பலமுள்ளவனோ ! அரசர்களான இராம லக்ஷ்மணர்களை தூரத்தில் விரட்டி நீ பயந்துகொண்டு இப்பொழுது என்னிடம் வந்திருப்பதால் உன்னுடைய பலக்குறைவு தெரிந்தது. இராமன் நரஸிம்மன். அவனுடைய மனையியை அவனிடமிருந்து நரிபோல் நீ சீக்கிரம் மரணத்தின் பொருட்டு எடுத்துச்செல். பிராணனைக் கொல்லும் விஷமாக என்னை நினைத்துக்கொள். என்று கோபத்தால் நீந்தித்தான்.

४८ स्वीयं विक्रममक्रमैकशरणस्वर्गौकसां त्रासनम्
 लंकाराज्यजवैभवं धनदतस्तत्पुष्पकस्याऽऽहृतिम् ।
 तेनाकुण्ठितमन्तरिक्षगमनं विज्ञाप्यनिस्खंपतिम्
 त्यक्त्वामामधिकर्द्धिमेहिनमयातुल्यस्सइत्याहताम् ॥

அக்கிரமத்திற்கு முக்கிய இடமான இராவணன் தேவர்களுக்கு பயமளிக்கும் தன் பலத்தையும் இலங்கா ராஜ்யத்தின் பெருமையையும் குபேரனிடமிருந்து அவனுடைய புஷ்பக விமானத்தைப் பிடுங்கினதையும் அதனால் ஆகாயத்தில் தடையில்லாத ஸஞ்சாரத்தையும் தெரிவித்து பொருளற்ற புருஷனை விட்டு அதிக ஐசுவரியம் பெற்ற என்னிடம் வரவேண்டும். அந்த இராமன் எனக்கு ஸமயில்லை. என்று ஸீதையிடம் சொன்னான்.

४९ इत्युक्त्याऽप्यवशीकृतामवनिजारूपंनिजंदर्शयन्
 क्रन्दन्तीमनिमेषदृष्टिमभितोवीक्ष्याऽऽर्यपुत्रेतिताम् ।
 रक्षस्सानुनयंप्रगृह्यकरयोरारोहयत्स्यन्दनम्
 वेगेनोदपतत्पयोधरइवस्याकिदधद्विद्युतम् ॥ १२५ ॥

இவ்விதமான வார்த்தையாலும் வசமாகாதவளும் இமைக் கொட்டு இல்லாத கண்களைப்பெற்று நான்கு புறமும் பார்த்து ஆர்ய புத்திரா! என்று கதறும் ஸீதைையை இராவணன் தன் உருவத்தைக் காண்பித்ததுக் கைகளில் தூங்க நல்ல வார்த்தை யோடு இரத்தத்தில் ஏற்றிவைத்தான். மேகம் தன் மடியில் மின்னலை தரித்து ஆகாயத்தில் செல்வதுபோல் வேகமாய் பிரயாணம் செய்தான்.

सीतामाहरातिक्षपाचरइतिक्षिप्रंवदन्त्वादरात्

रामायेत्यभिवादयेतनुभृतः कान्तारमासादितान् ।

इत्याकुश्यजटायुपंतरुगतंवीक्ष्यावदत्सातदा

रामंज्ञापयवृत्तमेतदखिलंवृद्धस्त्वमेपोऽकूपः ॥ १२६ ॥

“இராவணன் ஸீதைையை அபஹரிக்கிறான் என்று சீக்கிரம் இராமனிடம் அன்போடு சொல்லவேண்டும்” என்று காட்டில் இருக்கும் பிராணிகளை நமஸ்கரிக்கிறேன். என்று ஸீதைக் கதற மரத்தில் இருக்கும் ஜடாயுவைப் பார்த்து அப்பொழுது “இந்த எல்லா ஸமாசாரத்தையும் இராமனிடம் தெரிவிக்கவேண்டும். நீயும் கழுவன், இவனும் கருணையற்றவன்.” என்று கூறினான்.

५० इत्युक्तस्सतयाजटायुरनयंधर्मसतांघोधयन्

प्राहप्रश्रयपूर्वकंनिशिचरप्राग्रचान्यदाराऽऽहृतिः ।

नन्याय्यातवराघवाऽप्यचिरतोहन्यात्प्रवृद्धोरणम्

यावत्प्राणामिहाऽऽचराम्यपभयो नैपाऽपनेयात्वया ॥ १२७॥

இவ்விதம் ஸீதைபால் சொல்லப்பெற்ற ஜடாயு நீதியற்ற இராவணனைப்பார்த்து பெரியோர்களின் தர்மத்தை அறிவித்து வணக்கமாய் கூறினான். ஹே இராசகுண சேரக்கவும் ராஜனே! பிறர் மனைவியை அபஹரித்தல் உனக்கு நீதியில்லை. இராமன் சீக் கிரம் வதம் செய்வான். நான் கழுவனாயினும் பயமில்லாமல் பிரா ணன் இருக்குள் வரை இவ்விடத்தில் யுத்தம் செய்கிறேன். இவனை நீ கொண்டுபோகக் கூடாது.

௫௧ இत्याभर्त्स्यवराऽऽयुधंभृशवलंवक्ताऽऽयुधोऽभिद्रवन्
 पक्षीराक्षसमात्मपक्षवलतोव्याधूयतस्याऽऽशुगान् ।
 छिन्दन्स्यन्दनवाहनान्यपिभुजान्क्वर्वन्पदार्तिसतद्
 खङ्गाऽऽघातविलूनपक्षचरणोभूमाववीर्योऽपतत् ॥

என்று முகத்தை ஆயுதமாகப் பெற்ற ஜடாயு நல்ல ஆயுதங்
 களையும் மிகுந்த பலத்தையும் பெற்ற இராவணனை அகட்டி
 எதிர்த்து தன் இறக்கை பலத்தால் அவனுடைய பானாங்களை
 விலக்கி இரகம் குதிரைகளையும் அறுத்து காலாளாக நிற்கும்படி
 செய்து அவனுடைய கத்தியின் அடியால் இறக்கைகளும் கால்
 களும் அறுபட்டு பலமில்லாமல் பூமியில் விழுந்தது.

௫௨ दृष्टोपद्रुतमात्मबंधुमतनुक्लेशांविदेहाऽऽत्मजाम्
 रामत्राहिहरत्यसावितिचिरं व्याकुश्यवृक्षान्मुहुः ।
 श्लिष्यन्तीसहसाप्रगृह्यनिधनंवाञ्छन्कचैरावणः
 व्योमागाहततत्पथाऽऽस्थितततेस्संभीषणस्साहसी ॥

தன் பந்துவான ஜடாயுவும் துன்பமடைந்ததைப் பார்த்து
 அதிக துக்கம் பெற்று “இராவணன் என்னை அபஹரிக்கிறான்.
 ஹே இராமா! காப்பாற்றவேண்டும்” என்று வெருகாலம்
 அழுது அடிக்கடி மரங்களைக் கட்டிக்கொள்ளும் ஸீதையை
 பிடிவாதம் பெற்ற இராசநஸன் மரணத்தை விரும்பி சீக்கிரம்
 மயிரில் பிடித்து ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் தேவர்களும் பய
 மடையும்படி ஆகாசத்தில் சென்றான்.

सीतांवीक्ष्यनिशाचरेणनभसाभीतिविसृज्याऽऽहताम्
 ब्रह्माऽमोदतनाकिनामभिमत्संपूर्णमासीदिति ।
 सीताक्लेशमिमंविचिन्त्यहननंदुष्टस्यरक्षःपतेः
 शोकंहर्षमवामुवन्तऋपयोद्वेएकदादुर्लभे ॥ १३० ॥

இராவணன் பயத்தைவிட்டு ஆகாயமார்க்கமாய் வீதையை அபஹரித்ததைப் பார்த்து தேவர்களின் கிரூபம் நிறைவு பெற்றது. என்று பிரம்மா ஸந்தோஷித்தார். வீதையின் இந்த துயரத்தையும் துஷ்ட இராவணனுடைய மரணத்தையும் நினைத்து அந்த ரிஷிகள் ஒரு காலத்தில் அடையமுடியாத துக்கம் ஸந்தோஷம் இரண்டையும் அடைந்தார்கள்.

पुण्यस्त्रीहरणमहादुरितकृतसंपश्यतामित्ययं

मध्येव्योमातिरोऽदधादिनमाणिस्साक्षीस्वयंकर्मणाम् ।

रक्षोऽस्याहितसूचनायभुवनंध्वान्तमहद्वयानश

सद्धर्मस्यफलंनवेत्यतितरांदेवा अखिद्यन्तेत ॥ १३१ ॥

புண்ணியம் செய்த பெண்ணை அபஹரித்தல் பார்ப்பவர்களுக்கு பாபமளிக்கும். என்று ஸூர்யன் தான் கர்ம ஸாக்ஷியாயிருந்தும் ஆகாயத்தின் நடுவில் மறைந்தான். இராக்ஷஸர்களின் மிகுந்த பயத்தை வெளிப்படுத்துவதின் பொருட்டு அதிகமான இருள் உலகத்தில் கிபாபித்தது. பெரியோர்களின் தர்மத்திற்கு பலன் இல்லையா? என்று அந்த தேவர்கள் மிகவும் வருந்தினார்கள்.

सीतायामणिनू पुरंचरणतस्स्वर्गादिवाभाग्यवान्

भुव्यसंसतरक्षसोयशइवसस्तोगुणोमौक्तिकः ।

कण्ठात्केशकलापतस्तुकुसुमंव्योम्योयथोडुव्रजः

तामात्मव्यसनायसाश्रुनयनां रामाज्जहाराऽऽशरः ॥

வீதையின் காலிலிருந்து இரத்தினச் சிலம்பும் கழுத்திலிருந்து முத்துஹாரமும் மயிர் கூட்டத்திலிருந்து புஷ்பமும் நழுவி, சுவர்க்கத்திலிருந்து பாக்கியமில்லாதவன் போலும், ஆகாயத்திலிருந்து நகூத்திரக்கூட்டம் போலும், இராவணனுடைய கீர்த்திபோலும், பூமியில் கிரூபந்தது. கண்களில் ஜலம் பெற்ற அந்த வீதையை இராக்ஷஸன் தன் நாசத்தின் பொருட்டு இராமனிடமிருந்து அபஹரித்தான்.

௫௩ சீதாரோदनशेषताम्रनयनारक्षोऽङ्कगातंवृणम्
 मत्वाऽगर्हतचौर्यमेतदनयंकुर्वन्नलज्जेतकः ।
 हित्वांत्वांयदिद्वक्थंनृवरयोर्गच्छेत्सुपश्येयमम्
 घोराऽकारमितिप्रवीक्ष्यपरितस्तत्रासगत्यत्ययात् ॥

அழுகையாலும் கோபத்தாலும் சிவந்த கண்களைப் பெற்ற
 இராவணனுடைய மடியில் இருக்கும் ஸீதை அவனைத் தூறும்பாக
 நினைத்து “உண்ணைக்கவிற எவன் நீதி இல்லாமல் திருட்டுத் தவாக்
 கைச்செய்து வெட்கமடையாமலிருப்பான். நீ இராம லக்ஷ்மணர்
 களின் கண்களில் தேவாற்றினால் பயங்கர உருவம்பெற்ற எமனைப்
 பர்ப்பாய் என்று நிந்தித்தாள். நான்கு புறமும் பார்த்து
 துணையில்லாமையால் பயந்தாள்.

௫௪ पंचोद्गीक्ष्यनगोत्तमांगवसतीत्रामाङ्गनामर्कटान्
 वस्त्राऽऽवद्धविभूषणान्यविदितरक्षोऽधिपेनामुचत् ।
 शंसेयुर्यदिराघवायतद्ददैवादितिप्रत्ययात्
 तेऽद्राशुर्गगनाध्वनीनयुवतिरामாभिधावादिनोम् ॥

ஸீதை பர்வதத்தின் சிகரத்தில் வலிக்கும் ஐந்து குரங்கு
 களைப்பார்த்து இவர்கள் தெய்வவசத்தால் இராமனிடம் இதைக்
 தெரிவிப்பார்கள் என்று நம்பிக்கையால் வஸ்திரத்தில் கட்டின
 நகைகளை இராவணனுக்குத் தெரியாமல் சுள்ளினாள். அந்த
 குரங்குகள் இராம நாமம் சொல்லும் ஆகாய வழியில் நடக்கும்
 பெண்ணைப் பார்த்தார்கள்.

कान्ताराणिनदीरतीत्यचगिरीन्पाथोनिधिसत्वरम्
 लंकामेत्यदशाऽऽननस्वसदनंसीतांनिनीयाज्ज्वलम् ।
 एतारक्षतनित्यमत्यवहितानैकोऽपिपश्येद्यथा
 यद्वाञ्छत्यपिदीयतांतदचिरादित्यादिशत्सोऽनुगाः ॥

அந்த இராவணன் காடுகளையும், நதிகளையும், மலைகளையும், ஸமுத்திரத்தையும் தாண்டி வேகமாக இலங்கைக்குச் சென்று ஸீதையை அழகான தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துவந்து இவளை எப்பொழுதும் ஒருவனும் பார்க்காமலிருக்கும்படி மிகவும் ஸாவதானமாகக் காப்பாற்றவேண்டும். இவள் எதை விரும்புகிறாளோ அதை சீக்கிரம் கொடுக்கவேண்டும் என்றும் வேலைக்காரிகளைப் பார்த்து உத்திரவு அளிக்கான்.

अष्टावात्मवशंवदानिश्चिरान्ज्ञातुंजनस्थानगम्

रामसैवचिकीर्षितंरहसितान्प्रस्थाप्यपङ्कचाननः ।

शोकस्योपशमंखरादिनिहतेर्जातस्यशत्रोर्जयात्

वांछन्स्वस्यकृतार्थताममनुत्प्राऽऽवेदनाऽऽत्माऽऽपदम् ॥

ஜனஸ்தானத்தில் இராமன் விரும்பும் செய்கையை அறிவதற்காக இராவணன் தனக்கு வசமான எட்டு இராசகுஸர்களைப் பிரயாணம் செய்வித்து கரன் முதலியவர்களின் வதத்தால் உண்டான துக்கத்தை சத்துருவின் ஜயத்தால் விலக்க விரும்பி தன்னை பாக்கியம் பெற்றவனாக நினைத்தான். தன்னுடைய துன்பத்தை அறியவில்லை.

५५ दृश्यंस्वस्यगृहंप्रदृश्यंकथमप्युद्दिग्रसीतांखलः

मूर्ध्नाऽऽनम्यजितारविन्दपदयोस्संवैदयन्पुष्कलाम् ।

लक्ष्मीतत्पतितांचिराप्रतिहतांदेवाद्यजय्याऽऽत्मताम्

रामंविस्मरमांभजेत्याभिदधत्सप्राऽऽर्थयत्प्रेष्यवत् ॥

துஷ்டனான அந்த இராவணன் துக்கமடைந்த ஸீதைக்குப் பார்க்கும்படி அழகுபெற்ற தன்னுடைய அரண்மனையைப் பிரயாசத்துடன் காண்பிவித்து தாமரையை ஜயிக்க அவளுடைய திருவடிகளில் தலையால் வணங்கி நிறைந்த தன் ஐசுவரியத்தையும் வெகுதூரமாக அழிவற்ற, ஸம்பத்தின் எஜமானனாயிருத்தலையும், தேவர் முதலியவர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாத சரீரம் பெற்றிருப்பதையும் அறிவித்து இராமனை மறக்கவேண்டும்,என்னை அடைய வேண்டும் என்று சொல்லி வேலைக்காரன்போல் வேண்டினான்.

௫௬ शक्यानाहमनार्यलब्धुमितरैरामाऽऽश्रितामेहृतिः

त्वांहन्तुंविधिनाकृतेत्यपभयंप्रव्याहरन्तींगिरम् ।

सीतांशोकपरामशोकवनिकांप्रापय्यतांराक्षसीः

रक्षस्त्वादिशदात्मनोवशायितुंपूयैतयावच्छरत् ॥ १३८ ॥

ஹே துஷ்டா! நான் இராமனை அடைந்தவன். என்னை மற்றவர்கள் அடையமுடியாது. உன்னை கொல்லுவதற்காக தேய்வம் என்னை அபஹரிக்கச் செய்தது. என்று பயமில்லாமல் வார்த்தை சொல்லும் துக்கத்தை விரும்பும் வீதையை அந்த அசோகவனத்திற்கு அழைத்து வருஷம் நிறம்புவதற்குள் தனக்கு வசமாக்கும்படி இராவணன் இராசக்ஷஸிகளுக்கு உத்தரவு செய்தான்.

प्राक्षिप्तस्सर्गः

शक्रंवीक्ष्यसमागतंविधигिरानिद्राप्यसर्वात्रिपून्

सीतावीतभयातदर्पितमतिप्रीत्याखभर्त्तेऽमृतम् ।

क्षुत्त्वणाऽऽहरनिवेद्यमुदिताश्रुत्वाप्रवृत्तितयोः

प्राशनाहुःखमथाऽऽत्मनोऽपिविजहौस्मृत्वापतिसानुजम् ॥

பிரம்மாவின் உத்திரவால் எல்லா சக்துருக்களையும் தூங்க வைத்து வந்த இந்திரனை வீதை பார்த்து பயமில்லாமல் அவன் கொடுத்த பசுதாகத்தின் தாபத்தைத் தீற்கும் அமிருதத்தை மீடவும் ஸந்தோஷமாக தன் புருஷனுக்கு நிவேதனம் செய்து தன் புருஷனையும் அவருடைய தம்பியையும் நினைத்தும் அவர்களின் ஸாசாரத்தைக் கேட்டும் ஸந்தோஷமடைந்து பிறகு அமிருதத்தை சாப்பிட்டான். தன் துக்கத்தையும் விலக்கினான்.

௫௭ सौवर्णन्तुमृगांवलोक्यानिहतंसंप्राप्तरक्षस्तनुम्

नैराश्याद्वितथश्रमोनिवृतेरामस्खनात्तस्यच ।

गोमायोरनुकूजननेनदायितांसंचिन्त्यरक्षाहताम्

तूर्णलक्ष्मणमाससादविमनाः प्राप्तंस्वमध्येपथम् ॥

தங்கமான் அடிபெற்று இராசுஸ சரீரம் அடைந்ததைப் பார்த்து இராமன் ஆசையற்று வின் பிரயாஸமடைந்து திரும்பினார். பின்னால் நரி சப்திப்பதாலும் அந்த இராசுஸனுடைய சப்தத்தாலும் மனைவி இராசுஸனால் நாசமடைந்ததாக நினைத்து துக்கத்து சீக்கிரம் தன் வழியின் நடுவில் வந்த இலக்ஷ்மணனை அடைந்தார்.

५८ भ्रातः कुलममप्रिया त्रिभुवनश्रीर्नैप्सितायां विना
तामुत्सृज्यवृधात्वदागतमिहश्रुत्वारुतरक्षसः ।
मांद्रपुंरहितस्तयाकिमितिभीस्त्वंपातितादैवतः
दुःखेशतुचिकीर्षितेवयमिति श्रीशोऽज्ञवत्प्रालपत् ॥

ஹே தம்பி ! என்னுடைய மனைவி எங்கே? அவள் இல்லாமல் மூன்று உலகங்களின் ஐசுவரியத்தையும் நான் விரும்பவில்லை. அவளை விட்டு நீ இவ்விடம் வந்தது வினாயிற்று. இராசுஸனுடைய சப்தத்தைக் கேட்டு அவளால் ஏவப்பெற்று அதிக பயத்துடன் என்னைப் பார்க்கவந்தாயா? சத்துருக்கள் செய்ய விரும்பின துக்கத்தில் நம்மை தெய்வம் விழச்செய்தது என்று இலக்ஷ்மீபதியான இராமன் மூடன்போல் புலம்பினார்.

५९ रामोवोक्ष्यनिमित्तमप्यशुभदंसीतावियुक्तं गृहम्
शोकात्क्षुत्तुडुपार्जितव्यसनतः किलष्टोविगर्ह्यानुजम् ॥
तद्वाग्वाणहतोऽप्यमुंचमितितांक्रुद्धंभृशंवोधयन्
दैवस्यातिवलिष्ठतांतमवदद्रक्षस्तथाऽरौदिति ॥ १४२ ॥

கஷ்டத்தைக் கொடுக்கும் அபசகுனங்களையும் வீதை இல்லாத ஆசிரமத்தையும் இராமன் பார்த்துத் துக்கத்தாலும் பசுதா கத்தின் துன்பத்தாலும் வருந்தி, தம்பியை நிந்தித்து, “அவளுடைய அம்பு போன்ற வார்த்தையால் அடிபெற்று அவளைவிட்டேன்” என்று கோபிக்கும் லெக்ஷ்மணனுக்கு தெய்வம் பல முள்ளது என்பதை மிகவும் தெரிவித்து இராசுஸன் அவ்விதம் கத்தினான். என்று கூறினார்.

௬௦ प्राणप्रेमानिकेतनंरघुवरस्सीतामनालोकयन्
 उन्मादंपरमंगतश्चिदचितौपश्यन्समौसर्वतः ।
 जिज्ञासुस्तदुदन्तामिष्टमाखिलान्पृच्छन्नगान्प्राणिनः
 क्वासिप्रेयसिमांजहासिकिमितिप्रोच्चैर्वदन्नभ्रमीत् ॥

பிராணனிடத்தில் இருக்கும் அன்புக்கு இருப்பிடமான
 ஸீதைகையப் பார்க்காமல் இராமன் மிகுந்த பைத்தியம் பெற்று
 எல்லாவிடங்களிலும் அசையும் பொருள்களையும் அசையாப் பொ
 ருள்களையும் ஸமமாக நினைத்து இஷ்டமான ஸீதையின் ஸமாசார
 த்தை அறிய விரும்பி எல்லா மரங்களையும், மலைகளையும், மிருகங்
 களையும் வினவி, ஹே பிரியமுள்ள மனைவி! நீ எங்கே இருக்
 கிறாய்? என்னை ஏன் விடுகிறாய் என்று பலமாகச் சொல்லித்திரி
 ந்தார்.

௬௧ माशोचाऽऽर्यवनानिसंविचिनुवस्सिष्णासयापूरगाम्
 गच्छेन्नौपटुतांबुभुत्सुरगमेष्वन्तर्दधीतेतितत् ॥
 श्रुत्वास्निग्धसहोदरस्यवचनंसीतांविचित्याभितः
 नैवाऽऽसाद्यवधूंसर्वीर्यनिलयस्त्वाक्रोशदुच्चैस्तदा ॥

ஹே அண்ணா! வருந்தாதே காடுகளில் தேடுவோம், ஸீதை
 ஸ்நானம் செய்ய விரும்பி கோதாவரி நதிக்குச் சென்றிருப்பாள்.
 நமது ஸாமர்த்தியத்தை அறிய விரும்பி மரங்களில் மறைந்திருப்
 பாள், என்று அன்புபெற்ற தம்பியின் வார்த்தையைக் கேட்டு
 பலத்திற்கு இருப்பிடமான இராமன் நான்கு புறமும் மனைவியை
 த்தேடி அவளை அடையாமல் அப்பொழுது பலமாக மிகவும் வரு
 ந்தினார்.

௬௨ रामः प्राणगरीयसींनिजवधूंनिश्चित्यरक्षोहताम्
 तित्यक्षन्स्वतन्श्रिताऽऽर्तिहरणांगत्वापुरींस्त्वरम् ॥
 कर्तव्यंसमुपादिशद्वचनतोधीरंतदालक्ष्मणम्
 सकलेशैरनिवारितैर्गुरुतरैर्भ्रातुस्सहक्षोयथा ॥ १४५ ॥

ஆரண்ய காண்ட:

பிராணனைக் காட்டிலும் அருமையான தன்மனைவி இராசுஷ் ஸர்களால் நாசமடைந்த வளாக நிச்சயித்து இராமன் அண்டின வர்களின் துன்பத்தை விலக்கும் தன் சரீரத்தையும் துக்கத்தால் விட விரும்பி சீக்கிரம் பட்டினத்திற்குச் சென்று செய்யவேண்டியதை தைர்யம் பெற்ற இலக்ஷ்மணனிடம், அவனும் விலக்கமுடியாத மிகவும் அதிகமான துக்கத்தால் அண்ணனுக்கு ஸமமாக ஆகும்படி, தெரிவித்தார்.

६३ वैदेहीविर्हेण दुःखिततरोरामस्सरन्विस्मृतम्
राज्यप्रच्युतिमात्मनः पितृल्यं सर्वासद्वक्तां पराम् ।
संभाव्येतरतो गतिं स्वगुदशस्तद्व्यत्ययं स्वं विना
निश्चिन्वन् श्वनराशनाशनतया प्राखिद्यतोच्चैस्तराम् ॥

இராமன் ஸீதையின் வியோகத்தால் மிகவும் துக்கமடைந்து மறந்த தன்னுடைய இராஜ்யம் தவறினதையும் தகப்பனாருடைய நாசத்தையும் தான் மிகவும் எல்லோர்களைக் காட்டிலும் தகுதி இல்லாமலிருப்பதையும் நினைத்து வேறுவிடங்களில் ஸீதையின் போருதையும் தான் இல்லாமல் போகமாட்டான் என்பதையும் ஊஹித்து இராசுஷ்ஸர்களுக்கு உணவாயிருப்பதை நிச்சயித்து அதிகமாக துக்கித்தார்.

६४ सीतोदन्तामियं त्वया च सुधिया पृष्टाऽपि गोदावरी
नाऽऽचष्टे त्विमेक्षणे न सुहृदो नौ वीक्ष्य याम्यां दिशम् ।
ऊर्ध्वाऽऽस्या हरिणा वदन्ति स जलैर्नैवैरिवाऽऽर्यामितः
गच्छावेत्यनुजोक्तं आशु हरितं रामोऽभ्यगाद्रक्षसः ॥

ஸீதையின் ஸமாசாரத்தை புத்திசாலியான நீவினவியும் இந்த கோதாவரி சொல்லவில்லை. இந்த மான்களோ நல்ல மனம் பெற்று முகத்தை உயர வைத்துக்கொண்டு நம்மையும் தெற்கு திசையையும் கண்ணீர் விட்டுப்பார்ப்பதால் ஸீதையைச் சொல்லுகிறதிகள் போலிருக்கின்றன. இவ்விடத்தில் போவோம், என்று தற்பியால் சொல்லப்பெற்ற இராமன் நிருநதி திக்கில் சென்றார்.

ராமோऽथः पतितं निरीक्ष्य कुसुमं सप्रत्यभिज्ञं वदन्
 सीताशीर्ष्णिमया प्रदत्ता मिति तं शैलं नदीं भर्त्सयन् ।
 सीतां चेन्न ददासि यद्यशनि वच्छेत्स्यामि वा णैशिशितैः
 त्वांगो दावरिशोपयेयमिति तत्सीतापदं प्रैक्षत ॥ १४८ ॥

இராமன் கீழே விழுந்த புஷ்பத்தைப் பார்த்து “இது ஸீதை
 யின் தலையில் என்னால் வைக்கப் பெற்றதென்று” நினைவோடு
 கூடச்சொல்லி “ஸீதையைக் கொடுக்காமலிருந்தால் வஜ்ராயுதம்
 போல் கூர்மையான பாணங்களால் உன்னைப் பிளப்பேன்”
 என்று மலையையும் “ஹே கோதாவரி! உன்னைவற்ற வைப்
 பேன்” என்று நதியையும் அகட்டி அந்த ஸீதையின் காலடியைப்
 பார்த்தார்.

नदीयांसमप्यराक्षसपदं दृष्ट्वा विभग्नं रथम्
 छत्वाश्वाऽऽदिकमाविकर्षणमथाऽऽक्लिष्टं स्त्रियोरक्षसा ।
 युद्धं निर्भरमेतदर्थं मुभयोर्निश्चित्य देवा इदम्
 भापेरन्नयादिकुधा जगदिदं धक्ष्यामि वाणाग्निना ॥

• ஸீதையின் காலடிக்கு அம்பத்தில் இராசக்ஷஸனுடைய காலடி
 யையும் முறிந்த இரதம் குதிரை, குடை முதலியவைகளையும் பார்
 த்துபிறகு இராசக்ஷஸன் ஸீதையை இழுத்துக் துன்பமடை வித்த
 தையும் ஸீதைக்காக இரண்டு புருஷர்களுடைய பலமான யுத்தத்
 தையும் நிச்சயித்து தேவர்கள் இதைச் சொல்லாவிட்டால் கோப
 த்தால் அம்புகளாகிற அக்கினியால் இந்த உலகத்தைப் பொசுக்
 கப் போகிறேன்.

६५ सन्धायाऽऽत्मशरासने विनमिते वाणं समक्ष्यामि तः
 कुद्धं राममिवानलं शिशिरयन्सान्त्वोक्तिभिर्वारिभिः ।
 सौमित्रिस्समयेऽब्रवीन्नयपथे त्वध्वन्यते नक्षमम्
 सर्वस्याऽऽर्यनिरागसो निहननं योऽद्रुह्यदाजौ जहि ॥

வளைக்கப்பெற்ற தன் வில்லில் பாணத்தைத் தொடுத்து நான்கு புறமும் பார்த்து அக்கினிபோல் கோபித்த இராமனை ஜலம் போன்ற ஸமாதான வார்த்தைகளால் குளிரச் செய்து இலக்ஷ்மணன் ஸமயத்தில் கூற்றான். நீதி மார்க்கத்தில் வழி போக்கன்போல் நடக்கும் ஹே அண்ணா! குற்றமற்ற எல்லோர் சளைக் கொல்லுவது தங்களுக்குத் தகுதி இல்லை. குற்றம் செய்த வளை யுத்தத்தில் கொல்லவேண்டும்.

६६ यत्प्राग्जन्मनिदूषकृतं विरचितं संलभ्यते तत्फलम्
जन्मन्यद्यतनेऽखिलैर्ध्रुवामिदं लीनाऽशतं वासरे ।

एकस्मिन्मुनयो वसिष्ठतनयाग्रस्तौ निशाऽहर्पती

कोवाऽत्येतुमलं भवेद्विधिकृतं संवेपते यत्स्थिरा ॥ १५१ ॥

முற்பிறப்பில் செய்த வினையின் பயனை இப்பிறப்பில் எல்லோர்களும் அடைகிறார்கள்; இது நிச்சயம். வலிஷ்ட புத்திரர்களான தூறு ரிஷிகளும் ஒரு நாளில் நாசமடைந்தார்கள். சூரியனும் சந்திரனும் விழுங்கப் பெற்றார்கள். அசையாத பூமியும் நடுங்குகிறது. எவன் தான் விதியின் பயனை மீளமுடியும்?

किं नापप्तदधो दिवो न ह्युपजस्स्वीयानयात्प्रागिति

प्राज्ञो मां यदबोधयत्पुनरयं संसारयत्यार्यतत ।

प्रापत्वां जनकश्चिराऽऽस्तसुकृतैस्स्वर्गत्वासात्यवान्

कुडं त्वामनुनेष्यति त्विभुवने कस्तेऽधिकस्स्याद्गणैः ॥

முன் காலத்தில் நஹுஷனுடைய புத்திரன் யயாதி (பூமியில் தானே தர்மிஷ்டன் என்று இந்திரனிடம் சொன்ன) தன் குற்றத்தால் சுவர்க்கத்திலிருந்து கீழே விழவில்லையா? என்று புத்திசாலியான தாங்கள் எனக்குப் போதித்ததை மறுபடியும் நான் தங்களை நினைக்கச் செய்கிறேன். தந்தை வெருகாலம் செய்த புண்டத்தால் தங்களைப் புத்திரனாக அடைந்தார். தங்களால் ஸத்தியம் நிறைவேற்ற சுவர்க்கம் சென்றார். கோபமடைந்த தங்களை மூன்று உலகங்களில் எவன் ஸமாதானம் செய்யப் போகிறான்? நற்குணங்களால் எவன் தங்களைக் காட்டிலும் மேலாக இருப்பான்?

௬௭ गृह्णन्सर्ववरोदुतंत्ववरजप्रोक्तंवचस्सारवित्
 कान्ताऽन्वेपणतत्परोनिपतितंसंवीक्ष्यगृध्रंगुरुम् ।
 सीताभक्षणरक्षइत्यपभयोयंहन्तुमभ्यद्रवत्
 तेनावचितवाप्रियामदसवो रक्षोहतेद्वेइति ॥ १५३ ॥

எல்லோர்களுக்கும் மேலான ஸாரம் அறிந்த இராமன் சின்
 னவனுடைய சொல்லையும் சீக்கிரம் அங்கீகரித்து மனைவியைக்
 தேடுவதில் ஆசைபெற்று விழுந்த பெரிய கழுதைப் பார்த்து
 எதைகையைப் பணித்த இராக்ஷஸன் என்று பயமில்லாமல் கொல்லு
 வதற்கு எதிர்க்கும்பொழுது “உன் மனைவி என் பிரானன் இரண்
 டையும் இராவணன் அபஹரித்தான்” என்று, இராமனைப் பார்
 க்து கழுஞ் கூறினது.

विज्ञायैनमनेनसंख्युदृशस्संरक्षकंवैरिणा
 लूनच्छत्ररथाऽऽदिकेनबलिना खङ्गाऽऽहतंपक्षतौ ।
 पश्यंतंतु हिरण्मयानक्षितिरुहो रामः प्रभूतासुखः
 संश्लिष्योज्झिचापआपचाभियं दुःखंस्सरन्विस्मृतम् ॥

இராமன் இந்த கழுதைக்குற்றமில்லாததாகவும் தன் மனைவி
 யைக் காப்பாற்றினதாகவும், குடை, இரதம் முதலியவைகள் அழி
 யப்பெற்ற பலமுள்ள சத்துருவால் இறக்கைகளின் அடியில்
 கத்தியால் அடிக்கப்பெற்று மரங்களைத் தங்கமயமாக பார்க்கிற
 தாகவும் தெரிந்து அதிக துக்கம்பெற்று வில்லை எறிந்து அதைக்
 கட்டிக்கொண்டு மறந்த துக்கத்தை நினைத்து பயமடைந்தார்.

௬௮ प्राप्तप्राणभयं वयोवहुवयो रामेणसंप्रेरितम्
 वक्तुं योपिदपाऽऽहति प्रकथयद्रक्षोऽहरत्तामिति ।
 तच्छेपंत्वभिधातुमप्यचतुरं वक्ताद्वमच्छोणितम्
 साधुताणजपुण्यतस्सदुरितं सद्यश्शरीरं जहौ ॥ १५५ ॥

பிராண வேதனையை அடைந்த அதிக வயது பெற்ற பறவை இராமனால் மனைவியின் அபஹாரத்தைச் சொல்லுவதற்கு ஏவப்பெற்று “அந்த ஸீதையை இராவணன் அபஹரித்தான்” என்று சொல்லி அதன் மீது ஸமாசாரத்தைச் சொல்லவும் முடியாமல், வாயிலிருந்து இரத்தத்தைக்கக்கி பதிவிரதையைக் காப்பாற்றின புண்ணியத்தால் பாப சரீரத்தை உடனே விட்டது.

तातब्रूहि कथाऽवशेषमितितरामोमुहुः प्रार्थयन्

प्रेक्षयापासुमवाप्य शोकममितं दित्सुमृतायामृतम् ।

युद्धानावजुहोत्स्वकार्यसुघृतप्रद्योतितेऽसून्हविः

यस्तस्मैपितृसंनिभायसुतवत्कर्तव्यमप्याचरत् ॥ १५६ ॥

“ஹே அப்பா! கதையின் மீதியைச் சொல்லவேண்டும்” என்று, இராமன் ஜடாயுவை அடிக்கடி பிரார்த்தித்து அது ஜீவனை இழந்திருப்பதைப் பார்த்து அளவற்ற துக்கமடைந்து தன் காரியமாகிற நல்ல நெய்யால் மிகவும் பிரகாசிக்கப்பெற்ற யுக்தமாகிற அக்கினியில், பிராணன்களாகிற ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்தவனும், பிதாவிற்கு ஸமமான இறந்த ஜடாயுவின் பொருட்டு மோக்ஷமளிக்க விரும்பி, புத்திரன் போல் செய்யவேண்டிய விதியையும் செய்தார்.

आयुष्मन्नचिरात्समेष्यसिवधूं कीर्त्यंतरालभ्यया

विन्दोनाम मुहूर्त आहृतधनं तत्स्वामिनं प्रापयेत् ।

तंमोदादविजानताऽप्युपहतंनस्थास्तुतसिन्निதி

प्रत्येत्यैववचः खगस्यनिरगाद्रामस्ततस्सानुजः ॥ १५७ ॥

“தீர்காயுளைப்பெற்ற ஹே குழந்தாய்! திருட்டுக் கனமாகக்கொண்டு போன பொருளையும் அதன் எஜமானனிடம் சேரச்செய்யும் ‘விரதம்’ என்கிற, முஹூர்த்தத்தை இராவணன் அறியாமல் ஸந்தோஷமாக ஸீதையை எடுத்துப் போனதால்” அவனிடத்தில் அவள் இருக்கமாட்டாள். மற்றவர்கள் அடையாத புகழோடு மனைவியைச் சீக்கிரம் அடைவாய்”, என்று ஜடாயுவின் வார்த்தையை நம்பியே இராமன் தம்பியுடன் அவ்விடமிருந்து பிரயாணம் செய்தார்.

௬௯ ராம:க்ரौश्वनंव्यतीत्यगहनंक्रोशैः प्रमीतंलिभिः
 तादृक्काननमन्यदप्याधिगतोदर्यास्तुनेदीयसीम् ।
 वीक्षयायोमुखराक्षसीं प्रसभतः पाणिग्रहस्यार्थिनीश्च
 भ्रात्राखड्गकरणशूर्पणखयाकुद्धस्समानांव्यधात् ॥ १५८ ॥

முன்றுக்கேரோசம் () தூரம்பெற்ற மரங்கள் அடர்ந்த
 க்ரௌஞ்சவனத்தைதயும் அது போன்ற மற்றொரு வனத்தையு
 மும் தாண்டி குறைவின் ஸமீபத்தில் வஸிப்பவளும், பலாத்
 காரமாக விவாஹத்தை விரும்புவளுமான அயோமுகி என்னும்
 இராக்ஷஸியை இராமன் பார்த்துக் கோபமடைந்து கத்தியைக்
 கையில் பெற்ற ஸஹோதரனாக் சூர்ப்பனகைக்கு ஸமமாகச் செய்
 தார்.

उत्पातेक्षणतस्सभीरवहितोभ्रात्राभृशंकानने
 वात्यामूलदिदक्षयोदरमुखंदृष्ट्वाकवन्धाऽऽकृति ।
 रक्षोभक्षितसत्त्वमायतभुजंतद्बाहुपाशाऽऽवृतः
 रामोधीरतरोऽभ्यधाय्यगतितः किलष्टेनसौमित्रिणा ॥

ஸாவதானமாய் காட்டில் சுழல் காற்றினுடைய காரணத்
 தை அறிய விரும்பி, தலையில்லாத முண்டத்தின் உருவமும் வயி
 றில் முகமும் நீண்டகைகளையும் பெற்று பிரானிகளை பக்ஷிக்கும்
 இராக்ஷஸனைப் பார்த்தும் கயிர்போன்ற அவனுடைய கைகளால்
 சுட்டப்பெற்றும் மிகவும் தைர்யம் பெற்ற இராமனும் பயம்
 அடையும்படி அபசுருனங்களின் பார்வையாலும் துணையில்லா
 லும் துன்பமடைந்த இலக்ஷ்ணன் கூற்றான்.

मामार्यप्रदिशन्वलिं वलिभुजे जीवन्नवाप्यप्रियाम्
 राज्यस्थस्सरमामिति प्रलपितं तस्त्वां निराक्ष्यानुजम् ।
 भक्षौ मे भुधितस्य काविहकथं प्राप्तौ युवां दुर्धियौ
 इत्यज्ञेन स भर्त्सितो नरभुजा धैर्यं निजं नाजहात् ॥ १६० ॥

“தேற அண்ணா! இராசுஷஸன் பொருட்டு என்னை பலிகொடுத்து தாங்கள் பிழைத்து மனைவியை அடைந்து இராஜ்யத்தில் இருக்கும் பொழுது என்னை நினைக்கவேண்டும்” என்று புலம்பி, பயமடைந்த தம்பியைப் பார்த்தும், பசியால் வருந்தும் எனக்கு உணவாகவந்த தூர்புத்திபெற்ற நீங்கள் யார்? எவ்விதம் வந்தீர்கள்?” என்று முட்டாளான, மனிதர்களை புஜிக்கும் இராசுஷஸன் அகட்டியும், இராமன் தன்னுடைய தைரியத்தைக் கைவிடவில்லை.

७० ध्यायन्दैववलिष्ठतांसहभुवासंप्रेरितोराघवः

तद्ग्राहूअपिबिस्वृतौचक्रदलीलावंबिलूयासिना ।

दर्पाद्रिर्विनिपातयन्स्वचरितंसंज्ञानतारक्षमा

स्मृत्वाशक्रवचोऽभ्यधाय्यतिमुदास्वस्वागतंपृच्छता ॥

தெய்வம் மிகவும் பலம் பெற்றிருப்பதை நினைக்கும் இராமன் தம்பியால் ஏவப்பெற்று மிகவும் நீண்ட அந்த இராசுஷஸனுடைய கைகளையும் கத்தியால் வாழை மரத்தை அறுப்பதுபோல் அறுத்து மதமாகிற மலையிலிருந்து அவனை விழுச் செய்து, இந்திரனுடைய வார்த்தையை நினைத்து தன் சரித்திரத்தை அறிந்து அதிகஸந்தோஷமாக தங்களின் நல்வரவை வினவும் இராசுஷஸனால் சொல்லப்பெற்றார்.

७१ रूपसुन्दरमावहन्दनुसुतोव्यतासयंतापसान्

येनस्थूलशिरामुनिस्त्वगमयन्मामीदृशीमाकृतिम् ।

स्रष्टादिष्टचिरायुषाऽप्यवमतश्शक्रोमयावज्रतः

कुक्षिमेऽगमयत्ससर्विथचशिर कुक्षानमामन्तकम् ॥

நான் அழகான உருவம் பெற்றவன். தனுவில்: புத்திரன். இராசுஷஸனுபத்தால் ரிஷிகளை பயமடைவித்ததால் ஸ்தூல சிரஸ் என்ற ரிஷி என்னை இவ்வித சரீரத்தை அடைவித்தார் நான் பிரம்மாவின்மீடமிருத்து தீற்காயுளைப்பெற்று இந்திரனை அவமதித்ததால் அவன் கோபமடைந்து வஜ்ராயுதத்தால் என் தலையையும் துடையின் மேல் பாகங்களையும் வயிற்றை அடைவித்தார். என்னை எமவிடமனுப்புகில்லை”

त्यक्त्वावक्त्रमयंकथंचिरवयास्यादित्यदान्मेमुखम्
 कुक्षौयोजनविस्तृतावपिभुजौशापस्यमोक्ष्णुनः ।
 रामश्छेत्स्यातितेभुजौतनुमिमां प्रक्षिप्यगर्तेयदा
 धक्ष्यत्याप्स्यसिरूपमात्मनइतित्वच्चिन्तयेहासिभोः ॥

“இவன் முகமில்லாமல் எவ்விதம் தீர்க்காயுளைப் பெறுவான் என்று இந்திரன் எனக்கு வயிற்றில் முகத்தைதும் போஜனை தூரம் நீண்ட இரண்டு கைகளையும், இராமன் எப்பொழுது உன் கைகளை அறுக்கப் போகிறானோ, இந்த உன் சரீரத்தை பள்ளத்தில் தள்ளிப் பொசுக்கப் போகிறானோ, அப்பொழுது நீ உன் உருவத்தை மறுபடியும் அடையப் போகாய். என்று சாபத்தின் விடுதலையும் கொடுத்தான். ஹே இராமா உன்னை நினைத்துக் கொண்டு நான் இவ்விடம் இருக்கிறேன்.”

धीसाचिव्यमहंकरोमियदिमेकुर्याः प्रियंव्याहृतम्
 कान्तायाअपहर्तुरार्यविदुरत्वांबोधयामिद्रुतम् ।
 तं मिलंकुरुशापतो भगवतोज्ञानंतुमेसंवृतम्
 दुर्यानेरपिमोचयेत्यभिहितोऽरामोऽङ्गयक्ष्णीत्तथा ॥

“நான் சொன்ன விருப்பத்தைச் செய்தால் ஹே அண்ணா! உனக்கு புத்தியால் உதவி செய்கிறேன். மனைவியை அபஹரித்த சோரனை அறியும் புருஷனை உனக்குத் தெரிவிக்கிறேன். அவனை சிக்கிரம் சினேஹம் செய்துகொள். ஸ்தூலசிரஸ் என்ற முனிவரின் சாபத்தால் என் அறிவு மறைந்திருக்கிறது. துஷ்ட ஜன்மாவிலிருந்து என்னையும் விலக்கவேண்டும்” என்று கபந்தன் சொல்லும் பொழுது இராமன் அவ்விதம் ஸமமதித்தார்.

७२ गात्रेराघवमारुतेद्रुहृतभुक्लुष्टकवन्धाश्रिताम्
 व्याध्यात्थितउज्ज्वलाम्बरतनुर्हसाङ्गयानंगतः ।
 व्योमस्योरघुनाथमाहवलवन्सुग्रीवआस्तेवली
 तंमिलंकुरुवह्निसाक्षिकमसौकान्तांतवज्ञास्यति ॥ १६५ ॥

சரீரம் இராமனாகிற காற்றால் ஜ்வலித்த அக்கினியால் பொசுக்கப்பெற்றதும், சிதைபை அசைத்துக்கொண்டு கபந்தன் எழுந் திருந்து விளங்கும் உடை உடம்புகளைப்பெற்று அன்ன பக்ஷிகளை அடையாளமாகப்பெற்ற விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு, ஆகாயத் தில் இருந்து இராமனைப் பார்த்து கூறினான். “ஹே பலமுள்ள வனே; சுக்ரீவன் பலம் பெற்று இருக்கிறான். அவனை அக்கினி ளாஷ்டியாக சினேஹம் செய்துகொள். அவன் உன் மனைவியை அறிப்பப் போகிறான்.”

भ्रात्राऽपद्रुतउज्झिताऽऽत्मनिलयः फिलष्टोवियुक्तास्तिया

त्वद्द्रामतदीप्सितंकुरुवलात्त्वत्कामिनीमाहृताम् ।

पौलस्त्येनरसातलेवियतितामान्विष्ययोवानरैः

अनिष्यत्यचिरात्तवान्तिकमाविज्ञातंकिमस्तिक्षितौ ॥

“ஹே இராமா! உன்போல் சுக்ரீவனும் ஸ்வேஹாதரனால் விற ட்டப்பெற்று தன் இருப்பிடத்தை விட்டு துன்பமடைந்து மனைவி யை விட்டுப் பிரிந்திருக்கிறான். அவனுடைய விருப்பத்தை நீ பலத்தால் செய்யவேண்டும். இராவணன் ஆகாயத்திலும் பாதா ளத்திலும் பூமியிலும் அபஹரித்த உன் மனைவியை வானரங் களால் தேடி சிக்கிரம் உன் ஸமீபத்திற்கு அழைத்து வரப்போ கிறான். அவனுக்குத் தெரியாத விஷயம் பூமியில் என்ன இருக் கிறது.”

७३ पंथाएषयऋश्यमूकमयतेवृक्षैः प्रवृद्धैवृतः

तानारुह्यनिपात्यवाव्रजततोऽरम्यं परंकाननम् ।

अश्नन्तत्फलमीडनीयमाखिलैर्देशान्गिरान्काननम्

गत्वाऽनेकमथैष्यसिप्रियकृतंपपांसुपुण्योदकाम् ॥ १६७ ॥

“மிகவும் வளர்ந்த மரங்கள் குழந்தையும் ரிசயமுகம் செல் லும் வழி இது. அந்த மரங்களை ஏற்பாவது விழச்செய்தாவது போகவேண்டும். அநிலிருந்து வேரொரு காட்டிற்குச் சென்று அநில் இருக்கும் எல்லோர்களும் துதிக்கும் பழங்களைப் புசித்து அநேக தேசங்கள், மலைகள், காடுகள், இவைகளுக்குச் சென்று பிறகு பிரியத்தைக் கொடுக்கும் புண்ணிய தீர்த்தம் பெற்ற பம்பா நதிக்குப் போகப் போகிறது.”

तत्स्थानचपतत्रिणोजलचरान्संभक्ष्यन्नादृतम्
 भ्रात्राचारिनिर्णयनिर्मलतरंद्रक्ष्यस्यगान्ततटे
 शिष्याणां श्रमजाम्बुभिस्खतपसाऽपेतक्ष्यम्लानिसत्
 पुष्पैस्तान्सहितान् रमतंगसुमुनेर्भीतैर्विमुक्तान् गजैः ॥ १६८ ॥

அந்த பம்பா நதியின் ஜலத்திலிருக்கும் பகைகளை சாப்பிட்டு
 க்கொண்டும், தம்பி கொண்டு வந்த சுத்தமான ஜலத்தைக் குடித்து
 க்கொண்டும், அந்த நதியின் கரையில், மதங்க முனியின் சிஷ்யர்
 களின் வேர்வை ஜலங்கள் அவர்களின் தவத்தால் வாடாமலும்
 அழியாமலுமுள்ள புஷ்பங்களாக இருக்கின்றன. அவைகளோடு
 கூடியதும் மதங்கமுனியிடம் பயந்த யானைகளால் விடப்பெற்ற
 மரங்களைப் பார்க்கப் போகிறாய்.

तत्राऽऽस्ते श्रमणीतपस्विश्वरीत्वद्दर्शनैर्कार्थिनी
 त्यक्तामत्यपदेप्सिता रघुवरप्रेक्ष्यतां माचिरम्
 पम्पायाः पुरतस्सुपुष्पिततरुस्सोऽस्त्यृश्यमुक्को गिरिः
 सर्वस्वप्नगतं नरोऽधिलभेते जाग्रन्च यत्नस्थितः ॥ १६९ ॥

“ஹே இராமா ! உன்னுடைய பார்வையை முக்கியமாகக்
 கவனி சுவர்க்கத்திலும் ஆசையற்று ஸன்னிபாஸியாய் தவம்
 செய்யும் சபரி அவ்விடம் இருக்கிறான். அவனை சீக்கிரம் பார்க்க
 வேண்டும். மனிதர்களுக்கு தூக்கத்தில் கிடைத்த எல்லாவற்
 றையும் விழித்தலிலும் கொடுத்தருளர் புஷ்பித்த மரங்களோடு
 கூடிய ரிசியமுகபர்வதம் பம்பா நதியின் முன்னால் கிழக்கில்
 இருக்கிறது”

तत्रस्थं प्रहरन्ति दुष्टमसुरास्तं पान्ति कर्षभकाः
 दुर्गम्याऽस्य गुहाशिलाऽतिपिहिता तत्पूर्वतोऽस्ति हृदः
 सुग्रीवस्सचतुर्भिरेव सा खिभिस्तामावसत्यभ्रमः
 तेनावाप्यसिकामिनोमिति वदान् दिव्यः प्रपेदीदवम् ॥

“அந்த ரிசிபமுகமலையில் இருக்கும் துஷ்டர்களை அகரர்கள் கொல்லுகிறார்கள். யானைக்குட்டிகள் அதைக் காப்பாற்றுகின்றன கல்லால் நன்றாக மூடப்பெற்று பிறர்கள் செல்லமுடியாத அதன் குறையும், அதற்கு முன்னால் மடுவும் இருக்கின்றன. சுக்ரீவன் பயமில்லாமல் நான்கு மந்திரிகளோடு அந்த குறையில் வஸிக்கிறான் அவனால் உன்மனைவியை அடையப் போகிறாய்” என்று சொல்லி தேவபுருஷன் சுவர்க்கம் சென்றான்.

७४ निर्गत्याथततस्समेत्यश्वरीगेहंतयाऽभ्यर्चितः

रामःपृष्टसुखस्त्ववादिसदयत्वांप्राप्तचित्ताऽऽलयम् ।

श्रुत्वाप्राप्तपदस्यतेऽप्युपचितिकृत्वाममायाहिभोः

इत्युक्तागुरुभिर्दिवंस्वधिगतैस्त्वांचिन्तयन्त्यावसं ॥

பிறகு இராமன் அவ்விடமிருந்து பிரயாணம் செய்து சபரியின் ஆசிரமத்திற்கு வந்து சுகத்தை விளவும்பொழுது அவரை பூஜித்து சபரி கூறினான். “தயவு பெற்றவனே நீ சித்திரகூடபர்வதம் வந்திருப்பதைக் கேட்டு தன் இருப்பிடத்திற்கு வந்ததும் உனக்கு பூஜை செய்கித்து ஹே சபரி! நீ வரவேண்டும்” என்று சுவர்க்கம் சென்ற குருமூர்த்தியின் உத்திரவால் உன்னை நினைத்து நான் வஸித்து இருந்தேன்”

आरण्यफलमार्जितयदमृतस्वाद्व्रतुभ्यमया

रामस्त्रीकुरुमेप्रसीदगमयस्थास्त्वास्पदंमामिति ।

सांजल्युक्तगिरंसमीक्ष्यश्वरीसंहर्षयन्नाघवः

तत्सन्दाशितमैक्षतापरिमितंचित्तमतङ्गाऽऽश्रमे ॥ १७२ ॥

“ஹே இராமா! அமிருதம் பேல் ருசியான காட்டில் இருக்கும் கனிகளை உனக்காக இவ்விடத்தில் ஸம்பாதித்து வைத்திருக்கிறேன். அவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் எனக்கு அருள் புரியவேண்டும்-என்னை அழிவற்ற பதத்தை அடைவிக்க வேண்டும்” என்று கும்பிட்டுக்கொண்டு வர்த்தை கூறும் சபரியைப் பார்த்து இராமன் ஸந்தோஷம் அடைவித்து அவள் காண்பிக்க அளவற்ற மதங்கமுனியின் ஆசிரமத்தில் உள்ள ஆச்சரியத்தைப் பார்த்தார்.

पुण्यंतीर्थमिहाऽऽनयन्सुगुरवोमेसत्तभिसिस्न्धुभिः

वेदिः पूजितदैवता विलसति प्रत्यवस्थलीतस्यसा ।

शुष्पन्त्यद्यनवलकालानिकूसुमान्याद्रीणि तेषामिति

प्रत्यक्षीकृतवैभवस्स्वमनसा रामेऽनयाऽमोदत ॥ १७३ ॥

என்னுடைய குருமூர்த்திகள் இவ்விடத்தில் ஏழு ஸமுத்திரங்களோடு புண்ணிய தீர்த்தங்களை வரவழைத்தார்கள். தேவதையை பூஜிக்கும்படிமான (மேற்கு திக்கில் பள்ளமுமான) அவர்களின் பூஜை மேடை விளங்குகிறது. அவர்களுடைய நனைந்த மரையுருவிகளும், புதிதான புஷ்பங்களும், இப்பொழுதும் உலருகிறதில்லை என்ற அதிசயங்களை இராமன் தன்னிடம் மனம் செலுத்தி தனக்குக் காண்பித்த சபரியால் ஸந்தோஷமடைந்தார்.

७५ हित्वाऽऽनौसजरांतनुंवरतनौ प्राप्तेप्सितायां रघु

श्रेष्ठः पुण्यजलावगाहनशुचिश्शीघ्रंततोनिर्गतः ।

सुग्रीवस्यदिदक्षया शुभजलापंपांचतत्काननम्

पश्यन्पापहरेमतंगसरसेस्नातोऽऽनुजेनाऽऽययौ ॥ १७४ ॥

சபரி கிழத்தனமடைந்த சரீரத்தை அக்கனியில் ஹோமம் செய்து தன் விருப்பம் பெற்றதும், இராமன் பாபம் போக்கும் மதங்க தீர்த்தத்தில் ஸ்னானம் செய்து பரிசுத்தமாய் சுக்கிரீவனை பார்க்க விரும்பி சீக்கிரம் தம்பியோடு அவ்விடமிருந்து, பிரயாணம் செய்து புண்ணிய தீர்த்தம் பெற்ற பம்பா நதியையும் அதன் காடுகளையும் பார்த்துக்கொண்டு பம்பாநதிக்கு வந்தார்.

फलश्रुतिः

वृत्तेदाशरथेस्सतामभिमतेसंचिन्तितार्थप्रदे

स्वर्धेन्वासहयुधनिश्रवणतोदेवेप्सितेसुन्दरे ।

निध्यायाऽनिशमाशयेरघुवरंसभ्रातृदाराऽऽदरम्

वृत्तंवन्यमवन्यधीश्वरसुखंदत्तेजनेभ्यस्त्वदम् ॥ १७५ ॥

ஆரண்ய காண்ட:

ஸாதுக்களுக்கு ஸம்மதமாயும், நினைத்த பொருளைக் கொடுப்பதில் காமதேனுவோடு கலஹம் செய்யும், தேவர்களும் விரும்பும், சுந்தர ராமாயணத்தில், ஸ்வேஹதரன் மனைவி இவர்களிடம் அன்பு பெற்ற இராமனை எப்பொழுதும், மனஸில் நினைத்து, ஆரண்ய காண்டத்தைக் கேட்பதால் இது ஜனங்களுக்கு அரசனுடைய சுகத்தைக் கொடுக்கிறது.

प्रासूतजानकीयंसा सुब्रह्मण्यकुटुम्बिनी ।

तत्कृतेरामचरिते वन्यंवृत्त मवर्ण्यत ॥ १८६ ॥

சுப்பிரமணியருடைய மனைவி ஜானகி ஈன்ற, சுந்தரம் இயற்றிய சுந்தர ராமாயணத்தில், ஆரண்யகாண்டம் கூறப் பெற்றது.

ஆரண்யகாண்டம் முற்றிற்று.

किष्किन्धाकाण्डः प्रारभ्यते

கஷ்கிந்தா காண்டம்.

१ श्रीरामोऽधिगतोनिरस्तदुरितांपपांयोजाऽऽवृताम्
दृष्ट्वातद्वनमुच्छ्रिताग्रतरुभिर्युक्तलताऽऽलिङ्गितैः ।
पुष्प्यत्पुष्पपतन्मधुप्रमुदिताऽऽकूजत्पतङ्गाऽऽकुलैः
विभ्राजन्मधुनाविचिन्त्यदायितांवीरोऽपिधीरेतरः ॥ १ ॥

பாபம் தீர்க்கும் தாமரை சூழ்ந்திருக்கும் பம்பா நதியை
இராமன் அடைந்து மலர்ந்த புஷ்பங்களிலிருந்து விழும் மது
வால் ஸந்தோஷமடைந்து சப்திக்கும் வண்டுகள் வியாபித்ததும்
கொடிகள் சுற்றிக் கொண்டதும் உயர்ந்த துணிகளைப்பெற்றது
மான் மரங்களோடு கூடியதும், வஸந்தருதுவால் விளங்கும் பம்
பாநதியின் வனத்தைப் பார்த்து மனைவியை நினைத்து விரனாயிரு
ந்தும் தைரியத்தைத்திறந்தார்.

सोदयंसकदयंवद्वरशरः पुष्पेषुणाऽभ्याहतः
वर्मप्रावृतमर्मणित्वसुखवान्दृष्ट्वामृगान्पक्षिणः ।
क्रीडालोलतमान्स्त्रियाविरहितोरामोव्यलापीन्नतत्
चित्तंप्राप्तवलंकरोत्यपवलंकालोवलीयान्यतः ॥ २ ॥

இராமன் நல்லபாணங்களைப் பெற்றும், புஷ்பபாணம் பெற்ற
மன்மதனால் கவசம் பூண்டமாரில் அடிபெற்று மனைவியை விட்டு
பிரிந்ததால், விளையாட்டில் மிகவும் ஆசைபெற்ற மிருகங்களையும்
பக்சிகளையும் பார்த்து அற்ப மனிதன்போல் வருந்தி தம்பியைப்
பார்த்து புலப்பினார். “காலம் வலிமை பெற்று பல்முள்ளவனை
யும் பலமற்றவனாய் செய்வதால் அது ஆச்சரியமில்லை.”

रम्येऽस्मिन्वननिर्झरप्रमुदितोनत्यूहकः कूजति
 श्रुत्वायंप्रणयिन्यमोदतमया पूर्वतुतस्यस्वनम् ।
 सोऽद्यप्रस्वनतो भृशंव्यथयतित्यक्त्वाप्रियांहाकथम्
 जीविष्याम्यतिमारणेविरहिणांभ्रातर्मधौमादके ॥ ३ ॥

அழகான இந்த வனத்தின் அரிவியில் (நக்பூஹகம்) என்ற பக்ஷி ஸந்தோஷமாய் சப்நிக்குறது. முன் இதைக் கேட்டு மனைவி என்னுடன் ஸந்தோஷமடைந்தாள். இப்பொழுது சப்தத்தால் அந்த பக்ஷி என்னை மிகவும் வருந்தச் செய்கிறது. விரஹிகளை மிகவும் வதைக்கும் மதத்தைக் கொடுக்கும் வஸந்த காலத்தில் மனைவியை விட்டு ஹே தம்பி! எவ்விதம் பிழைக்கப் போகிறேன்.

कामप्रेमसखोमधुर्व्यथयतिभ्रातर्यथामामयम्
 सीतांचेद्वयथयेत्कारिष्यतिचकिंनिर्मर्त्तिंसीताश्लुभिः ।
 नृत्यन्तंशिखिनंवलोक्यमदनविलष्टोपनृत्यत्यसौ
 केकिन्यङ्गनयापुमानपिवलात्कालेऽतसंश्लिष्यते ॥ ४ ॥

மன்மதனுக்கு அன்பு நண்பனான வஸந்தன், ஹே தம்பி! என்னைத் துன்பம் செய்வதுபோல் லீதைதையும் துன்பம் செய்தால் சத்துருக்களால் அசட்டப்பெற்ற அவள் என்ன செய்வாள். நர்த்தனம் செய்யும் ஆன்மபிலைப் பார்த்து இந்த பெண் மயிலும் மன்மதவேதனை பெற்று ஸம்பத்திலிருந்து நர்த்தனம் செய்கிறது. இந்த காலத்தில் புருஷனைக் கூட மனைவி பலமாக கட்டிக்கொள்ளுகிறாள்.

योऽयोऽग्निप्रणदन्व्ययोजयदसौमांसीतयावायसः
 सहृष्टस्ततरंगतोऽद्यविनदन्मांयोजयिष्यत्ययम् ।
 कामोवामतया प्रणष्टसुदृशंससारयत्यन्वहम्
 त्वित्यार्तस्सतुतत्तटेसमचरद्भ्राताऽतिथिरीकृतः ॥ ५ ॥

“இந்த காக்கை ஆகாயத்திலிருந்து சப்தித்து என்னை ஸீதையை விட்டுப் பிரியச் செய்தது. அகே இப்பொழுது மரத்திலிருந்து சப்திப்பதால் என்னை ஸீதையுடன் சேர்த்துவைக்கப் போகிறது. மன்மதன் விபரீதமாக காணாத ஸீதையை நினந்தோறும் நினைக்கச் செய்கிறான்,” என்று துன்பமடைந்த இராமன் ஸுஹோதரனால் மிகவும் தைர்யம் பெற்று அந்த பம்பாந்திக் கரையில் ஸஞ்சரித்தார்.

सुग्रीवस्तुक्रश्यमूकनिकटे भीतिविनासंचरन्

दृष्टातौवरसायकौलिजगतस्संलायकौभीतिः ।

हन्तुंमामिहवालिनाऽप्यतिवलौसंप्रेषितावित्यथ

स्मृत्वाप्राप्तभयोन्यलीयतचिरमुन्याश्रमेमन्त्रिभिः ॥ ६ ॥

சுக்ரீவன் ரிசிய மூகபர்வதத்தின் ஸமீபத்தில் பயமில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கும் பொழுது நல்ல பாணங்களைப்பெற்று மூன்று உலகங்களையும் பயத்திலிருந்து காப்பாற்றும் இராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து என்னைக் கொல்லுவதற்காக வாலியால் இவ்விடம் அனுப்பப் பெற்ற மிகுந்த பல சாலிகள் என்று நினைத்து பிறகு பயமடைந்து மதங்க முனியின் ஆசிரமத்தில் மந்திரிகளுடன் வெகுகாலம் பறைந்திருந்தான்.

२ पश्यन्नप्यभितोमुहुः प्रचलितोनैकवतिष्ठक्षणम्

प्रकामन्स्वजनैस्समंप्रतिगिरंकस्माद्विभेष्यत्तभोः ।

इत्यापृष्टइनाऽऽत्मजः पवनजंप्रत्याहवात्यत्न

प्राप्तस्तत्प्रणिधिर्मौसकपटौजानेसचापाविति ॥ ७ ॥

சுக்ரீவன் நான்கு புறமும் பார்த்துக்கொண்டும், அடிக்கடி அசைந்து கொண்டும் ஒருவிடத்திலும் கூண நோங்குட இராமனும் பந்துக்களோடு மலைகள் தோறும் ஓடிக்கொண்டும், “ஹே சுக்ரீவா! இவ்விடத்தில் ஏன் பயமடைகிறாய்”, என்று வினவப்பெற்று ஹனுமானைப் பார்த்து கூறினான். “இவ்விடத்தில் வாலிவரவிலலை. விலலை எடுத்துக்கொண்டு கபடமாய் வந்த வாலியின் சார புருஷர்கள் என்று இவர்களை நினைக்கிறேன்.”

धोमन्प्राकृतवेपगोऽतिजवनोरूपेणवाचाङ्गितैः

जानन्भावमपेतदोषमनयोः पृच्छन्निहाभ्यागतेः ।

हेतुसंस्तुहितौ विशुद्धहृदयौ विज्ञापयार्थमिथः

मेप्रेम्णेतिनियुक्तआशुगुप्तस्संपुल्लुवेयत्तौ ॥ ८ ॥

“புத்திசாலியான ஹே ஹனுமாரேன! நீ ஏழை வேஷம் தரித்து மிகவும் வேகமாக உருவத்தாலும் வார்த்தையாலும் இங்கி தங்களாலும் குற்றமற்றதாக அவர்களின் மனதை அறிந்து இவ்விடத்தில் அவர்களின் வரலின் காரணத்தை வினவி களங்கமற்ற மனதைப் பெற்ற அவர்களை ஸ்தோத்திரம் செய்யவேண்டும். அவர்களிடம் என் காரியத்தை அன்போடு ஹஸ்யமாய் தெரிவிக்கவேண்டும்” என்று சுக்ரீவன் உத்தரவு செய்யும்பொழுது ஹனுமான் இராம லக்ஷணர்கள் இருக்குமிடத்திற்கு குதித்துச்சென்றார்.

३ याथार्थ्यप्रविवित्सयारघुवरावाभापतैत्याऽऽकृतिम्
भिक्षाकस्यविनीतिमान्सहनुमान्देवौप्रभावाद्युवाम् ।

मन्येऽलंक्रियतेऽवनिस्तुपदकैस्साम्राज्यसंसूचकैः

बाहूवाविनिवर्तयन्तिचजटावुद्धित्विमांमूर्धजाः ॥ ९ ॥

ஹனுமான் உண்மையை அந்நிய விரும்பி ஸன்னியாஸியின் உருவம்பெற்று, வணக்கத்துடன் இராமலக்ஷணர்களைப் பார்த்துக் கூறினான். “பெருமையால் உங்களைத் தேவர்களாக நினைக்கிறேன். இராஜ்யத்தின் ஏஜமானனாக இருத்தலைத் தெரிவிக்கும் திருவடிகளால் பூமி அலங்கரிக்கப்பெறுவதாலும் உங்களின் கைகளும், தலையில் இருக்கும், சடைகளும் (நீங்கள் தேவர்கள்) என்ற புத்தியை விலக்குகின்றன.”

यसाद्विभ्यतिवानराअतिबलामूर्धचावहन्तो गिरम्

सोऽस्त्याकांक्षितयुष्मदीड्यसखितसुग्रीवआर्यौ नृपः ।

वित्तंमन्त्रिणमित्यमुष्यहनुमत्संज्ञचमांभिक्षुता

छन्नवानरमावदन्नुपरतस्तद्विजिज्ञासया ॥ १० ॥

“மிசுந்த பலம்பெற்ற வானரங்களையும், பயந்து தன் உத்திரவை த்தலையால் வஹிக்கும்படி செய்யும் சுக்ரீவன் என்ற அரசன், ஹே பெரியோர்களே! உங்களின் உயர்வான சினேக்கை விருப்புகிறான். அவனுடைய மந்திரியும் ஹனுமான் என்று பெயர் பெற்ற வானரமுமான என்னை ஸன்னியாஸியின் உருவத்தால் மறைவு பெற்றவனாக அறிபவேண்டும்,” என்று ஹனுமான் கூறி அந்த இராமலக்ஷணர்களின் மனமறிய விருப்பத்தால் மொழிபை நிறுத்தினான்.

श्रुत्वारामउदीरितंहनुमतः प्राज्ञैः प्रशस्यं भृशम्
मन्वानः पटुतांतदङ्गनिचयेवेदऽखिलेनिश्चलाम् ।
स्तुत्वेद्गुणमन्त्रियुक्तनृपतिंप्राहानुजंप्रश्रितम्
योऽन्विष्टोविपिनेश्रमादुपनतं ब्रूहीतितन्मन्त्रिणम् ॥ ११ ॥

வித்வான்களால் மிகவும் போற்றத் தகுந்த ஹனுமானுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு இராமன் வேதங்கள். அதன் அங்கங்கள் உபாங்கங்கள் (ருக், எஜுஸ், ஸாம, அதர்வ, சிகைஷ், வியாகரணம், சந்தன் நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பஸூத்திரம், தனுர் வேதம் ஆயுர் வேதம் கந்தர் வேதம் (ஸங்கீதம்) எல்லாவற்றிலும் அதிகமான அவனது கிறாமையை அறிந்த இவ்வித குணசாலியான மந்திரியைப் பெற்ற அரசனைத் துதித்து “காட்டில் சிமத்துடன் நாம் தேடி வந்த சுக்ரீவனுடைய மந்திரி ஸம்பத்தில் வந்திருக்கிறான்; அவனுக்கு விடை கூறவேண்டும்” என்று வணங்கின தம்பியினிடம் கூற்றார்.

विद्वन्त्वद्वचसागुणाः प्रविदितानौकांक्षितस्त्वत्पतिः

यद्वपेकरवावहैतदचिरात्तसख्यआकांक्षिते ।

इत्युक्तिसनिशम्यलक्ष्मणमुखान्निध्यायशत्रुंजितम्

सुग्रीवंसमवाप्तसंपदमपिप्राहृष्यदात्मन्ययम् ॥ १२ ॥

ஹே பண்டிதனே! உன் ஐயமானனை நாங்கள் விருப்புகிறோம், அவனுடைய குணங்களை உன் வார்த்தையால் அறிந்தோம். நாங்கள் விருப்பும் அவனுடைய ஸ்நேஹத்தில் நீ சொல்லும் உறுதியைச் சீக்கிரம் செய்கிறோம், என்று இலாஷ்மணனுடைய முகத்திலிருந்து வார்த்தைபக்கேட்டு வரலி தோல்வியையும் ஸுக்ரீவன் ஐசுவரியத்தையும் அடைந்தார்கள், என்று ஹனுமான் மனதில் நினைத்து ஸந்தோஷமடைந்தார்.

கிஷ்கிந்தா காண்ட:

8 तस्यैष्टच्छतआत्मनोवनगतिं तद्भेतुना प्रभुवन्
 सौमितिस्तमबोधयद्रघुवरंसवार्थदंस्वार्थिनाम् ।
 सन्त्यक्तेतरगत्यभीप्सितगतिं सुग्रीवसंरक्षकम्
 भार्यास्थाननिवेदनाऽऽहरणयोर्दन्वात्मजप्रोक्तयोः ॥ १३ ॥

இலக்ஷ்மணன் தங்களின் வனவாஸத்தைக் காரணத்துடன்,
 வினவும் ஹனுமானிடம் சொல்லி “கன்னைவேண்டு வோர்களுக்கு
 எல்லாப் பொருளையும் கொடுப்பவரும் தங்களுக்கு இரக்ஷகனாக எல்
 லோர்களாலும் விரும்பப் பெற்ற வருமான இராமன் தனாகுமாரன்
 கூறன “மனைவியின் இருப்பிடத்தைத் தெரிவித்தல், அன்னவளை
 அழைத்து வருதல்” இவைகளில் வேறு கதியற்று சுக்ரீவனைத்துணை
 யாக வேண்டுகிறார்” என்று தெரிவித்தான்.

दृष्ट्वा वा हृदयस्थमीप्सितमपि द्राक्साधयिष्यत्ययम्
 स्वाम्यस्माभिरिति प्रतोष्य हनुमान् प्रत्याययन् स्वांगिरम् ।
 सोदयौ मतिमानमायवपुषा स्वस्यांसयोरादधत्
 जंघालोगमने कृतार्थ इव सप्रीतः प्रतस्थे ततः ॥ १४ ॥

எங்களின் ஏஜமானான சுக்ரீவன் உங்களைப் பார்த்ததும் உங்
 களின் மனதிலிருக்கும் விருப்பத்தைச் சீக்கிரம் எங்களால் பயன
 டைவிக்கப் போகிறான் என்று புத்திசாலியான ஹனுமான் அந்த
 ஸ்வேஹாதார்களை ஸந்தோஷமடைவித்து, தன் வார்த்தையை நம்பச்
 செய்துகபட மற்ற சரீரத்தோடு தன் தோள்களில் தரித்துக்கொண்டு
 காரியம் முடிவுபெற்றது போல் ஸந்தோஷமடைந்து நடையில
 வேகம் பெற்று அவ்விடமிருந்து பிரயாணம் செய்தார்.

5 संप्राप्तो न गमृश्य मूकमभयो विभ्रन्मनुष्याऽऽकृतिम्
 सुग्रीवो मलयान्निजान्तिकगतौ प्रेम्णा स्वयं राघवौ ।
 संस्तुत्या न लमुज्वलन्तमभितः प्रक्रम्य स ख्यं परम्
 रामेणाऽऽरचयन्करे प्रविष्टो दृष्टो नृपतिर्ययौ ॥ १५ ॥

சுகீவன் பயத்தைவிட்டு மனித வேஷம் தரித்து மலயமலையிலிருந்து ரிசிய முகபர்வதத்தை அடைந்து அன்போடு தானாக தன் ஸமீபம் வந்த அந்த இராமலக்ஷணர்களைத் துடித்து நன்றாய் விளங்கும் அக்கனியை நான்கு புறமும் வலம் வந்து இராமனோடு மிகுந்த சினேஹத்தைச் செய்துகொண்டும் அன்னவரால் கையில் பிடிக்கப் பெற்றும் பார்க்கப்பெற்றும் ஸந்தோஷமடையவில்லை.

सख्यंतुल्यसुखासुखंस्वधिगतोरामासिमेयद्वयम्
शतोरच्युतमाहवेव्यपनुदप्रधुंसनाद्वालिनः ।
वाणैरित्यतिसीदतस्वसुसखे रामो मनस्वी शुचम्
सुस्फीतांमपार्जयन्नभिमतंतप्रत्यजानाज्जयम् ॥ १६ ॥

“ஹே இராமா! நீ சுகதுக்கங்களை ஸமமாகப்பெற்ற என் சினேஹத்தை அடைந்தபடியால் பாணங்களால் யுத்தத்தில் வாலிபை வதம்செய்து அழியாத சத்துரு பயத்தை விலக்கவேண்டும்” என்று மிகவும் துக்கிக்கும் தன் பிராணசினே ஹிதனுடைய மிகவும் அநிகமரண துக்கத்தை விலக்கும் கருணை மனம்பெற்ற இராமன், விரும்பிய வெற்றியைக் கொடுப்பதான பிரதிக்கஞ் செய்தார்.

लप्यामिप्रणयेनतेरघुवरप्रेष्टेस्वराज्यप्रिये
हस्तात्स्वस्यचिराच्च्युतेअपहृतेभ्रातेतिहृष्टेकपौ ।
सीतावालिनिशाचराधिपदशोवामास्समंप्रास्फुरन्
हर्षस्याप्यनिवारितस्यमहतोदुःखस्यंसूचकाः ॥ १७ ॥

“வெகுகாலமாக என் கையிலிருந்து நழுவினதும் ஸஹோதானால் அபஹரிக்கப் பெற்றதும் மிகவும் விரும்பப்பெற்றதுமான தன் “இராஜ்யம் மனைவி” இவைகளை ஹே இராமா! உன் சினேஹத்தால் அடையப்போகிறேன்” என்று சுகீவன் ஸந்தோஷமடையும் பொழுது. வீதை, வாலி, இராவணன், இவர்களின் இடது கண்கள் விலக்கமுடியாத மிகுந்த ஸந்தோஷத்தையும் துக்கத்தையும் காண்பிவிக்கும்படி ஒரு காலத்தில் துடித்தன.

६ सुग्रीवः परितोपयत्रघुपतिप्राहेदभार्यप्रियाम्
 आनेष्यामिचरक्षसातवहतामन्विष्यभूमावधः ।
 तेनासौविषभक्षयवज्जरयितुंशक्येतनेतिध्रुवम्
 मन्येवस्त्रनिबद्धभूषणमपिप्राच्यावययन्मयि ॥ १८ ॥

இராமனைப் பார்த்து “ஹே அண்ணா! ஸீதை வஸ்திரத்தில் கட்டி
 டின் ஆபரணமுடிப்பை என்னிடம் நமுவச்செய்ததால் விஷம்
 கலந்த பசுஷணத்தைப்போல் அவளை நிச்சயமாய் உட்கொள்ளமுடியாது” என்று நினைக்கிறேன். “உன் மனைவியை இராவணன் அப
 ஹரித்திருந்தாலும் பூமியிலும் பாதாளத்திலும் தேடிக்கொண்டு வரு
 கிறேன்” என்று அவர் ஸந்தோஷமடையும்படி சுக்ரீவன் கூறினான்.

कान्तायास्सविभूषणसुवसनेसुग्रीवसन्दर्शिते
 सन्दृष्ट्विदमानतेनचमयायन्नूपुरंपादयोः ।
 भ्रातृत्युदक्तमदोविलोक्यसहसासप्रत्यभिज्ञायतत्
 सीतायाइदमित्युदश्रुनयनो रामोऽप्यधीरायत ॥ १९ ॥

சுக்ரீவன் காண்பித்த மனைவியின் ஆபரணங்களோடு கூடின
 பட்டு வஸ்திரத்தில் “நான் நமஸ்காரம் செய்யும்பொழுது ஸீதை
 யின் கால்களில் இருக்கும் இந்தசிலம்பை பார்த்தேன்” என்று
 ஸ்வேஹாதரன் சொல்லும் ஆபரணங்களைப் பார்த்த சீக்கரம் இது
 ஸீதையினிடம் முன் இருந்தது என்று நினைவுபெற்று இராமனும்
 அதிகமாய் கண்களில் ஜலம் பெற்று துக்கித்தார்.

७ स्मृत्वाविप्रियमात्मनो विरचितंकुद्रोऽपिशत्रुः क्वमे
 तंहन्म्यद्यशितेषुणेतिसवचाजानेनवासंवलम् ।
 शत्रोरामतवाऽऽनयामिदयितां शोकंत्यजेत्यर्थितः
 मित्रेणप्रकृतिगतोरिपूहृतिंसप्रत्यजानीतताम् ॥ २० ॥

இராமன் தனக்கு சத்துரு செய்த தீங்கை நினைத்து கோப மடைந்து “என் சத்துரு எங்கே? அவனை கூர்மையான பாணத் தால் இப்பொழுது கொல்லுகிறேன்” என்று கூறியும், “ஹே இராமா! உன் சத்துருவின் இருப்பிடமும் பலமும் எனக்குத் தெரியாது உன் மனைவியை நான் கொண்டு வருகிறேன், துக்கத்தைத் தலைக்க வேண்டும்” என்று சினேஹிதனால் வேண்டப்பெற்று இயற்கையை அடைந்து அந்த சத்துருவதத்தை சபதம் செய்தார்.

८ राज्यप्रेमजनच्युतिवलवता स्वस्यापकारकृतम्

सुग्रीवः परिचिन्त्यखिन्नहृदयश्चाध्यासितैकासनः ।

त्वन्मित्रस्यविनाशयाहितमितिद्राक्प्रार्थयन्प्रेयसा

सन्दिष्टोऽग्रजवैरकारणमपि प्रावोचदाप्तोमुदम् ॥ २१ ॥

சுகரீவன் இராமனுடன் ஒரு ஆஸனத்தில் அமர்ந்தும் பலம் பெற்றவன் செய்த தன்னுடைய துன்பத்தையும் இராஜ்யம் சினே ஹித ஜனங்கள் இவைகளின் பிரிவையும் நினைத்து மனம் வருந்தி “உன் சினேஹிதனுடைய துன்பத்தைச் சீக்கிரம் விலக்கவேண்டும்,” என்று வேண்டி, சினேஹிதனான இராமனால் உத்திரவு செய்யப் பெற்று ஸந்தோஷமடைந்து அண்ணனுடைய விபோதத்தின் காரண த்தையும் கூறினான்.

९ वध्वैकृतवैरमप्यतिवलमायाविनमारयन्

वालीमेविलमाप्तवान्सुगहनंतद्वारिमांस्थापयन् ।

वर्पातिक्रमणेऽप्यनागतइतिज्ञात्वैवतस्यात्ययम्

तच्छैलेनपिधायराज्यमरिपुः कर्तव्यकृतप्राप्तवम् ॥ २२ ॥

பெண் விஷயமாக விரோதம் செய்த மிகுந்த பலம் பெற்ற மயனுடைய புத்திரனான மாயாவியைக் கொல்லுவதற்காக, செல்ல முடிபாத குகையின் வாயில் என்னை வைத்துவிட்டு அதற்குட் சென்றவாலை வருஷம் முடிந்தும் வராததால் அவனுடைய மரணத் தை நிச்சயித்தே குகையின் வாயில் மலைபால் முடி அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய சடங்குகளைச் செய்து சத்துருவில்லாமல் நான் அகபுரிந்தேன்.

१० हत्वातं पिहितं निरीक्ष्य च विलंप्रोद्धा द्यतन्निर्गतः
 वाली प्राप्य पुरं निगृह्य सचिवान् क्रुद्धो मया वन्दितः ।
 मध्ये सर्वजनस्य दुस्सह तमसं श्रावयन् दुर्वचः
 विलष्टं मामकरोद्यथैकवसनस्यां प्रद्वन्द्वं मामिमाम् ॥

“வாலி அந்த மாயாவியைக் கொண்டு குறைவின் வாயில்
 முடி இருப்பதைப் பார்த்து அதைத்திறந்து அதிலிருந்து வெளி
 யேறி கிஷ்கிந்தாபுரம் வந்து கோபமடைந்து மந்திரிகளை சிவந்தது
 என்னால் நமஸ்கரிக்கப் பெற்றும் எல்லா ஜனங்களுக்கும் நடுவில்
 பொறுக்க முடியாத தூர்வார்த்தைகளைக் கேட்கச்செய்து ஒரு
 வஸ்திரத்தோடு இந்த பூமி முழுவதும் ஓடும்படி என்னைத்
 துன்பமடைவித்தான்.”

तस्यागम्यमिमं विदन्नगवरं प्राप्तोऽस्मिनिर्भीतिकः
 रामप्राप्तशरासनाप्रियसखं पाहीति दीनो वदन् ।
 यावन्नेपुरवाप्यते त्वदहितस्तावत्त्वितिव्याह्वयितुम्
 श्रुत्वा दाशरथेः कृतार्थहृदयस्य प्राहरामं कपिः ॥ २४ ॥

“இந்த பர்வதத்தில் வாலி வரமுடியாதென்பதைத் தெரிந்து
 கொண்டு பயமில்லாமல் இருக்கிறேன். வில்லைப்பெற்ற ஹே
 இராமா! அன்பு நண்பனைக் கார்த்தருளவேண்டும்” என்று
 பயத்துடன் கூறும் சுகரீவன், “என் பாணம் வராதவரை உன்
 பகைவன்” என்று இராமனுடைய மொழியைக் கேட்டு பயன்
 பெற்ற மனம்பெற்று இராமனைப் பார்த்துக் கூறினான்.”

११ वाली पूर्वमिनोदयात्प्रतिदिनं कुर्याच्चतुर्वाह्येषु
 प्रातःकर्मसु भक्तसारविटपी शैलाग्रमुत्क्षिप्य च ।
 कुर्यात्कन्दुकविभ्रमं समबलं मत्तैस्सहस्रद्विपैः
 दृप्तं दुन्दुभिमात्तकासरतनुं तं लीलयाऽमारयत् ॥ २५ ॥

“வாஸி தினந்தோறும் நான்கு ஸமுத்திரங்களிலும் சூரியோதயத்திற்கு முன்ஸந்தியா வந்தனம் செய்வான். பலமுள்ள மரத்தைப் பிளப்பான். பர்வதத்தின் சிகரங்களை உயரத்தில் எறிந்து பந்து விளையாடுவான். மதம் பெற்ற ஆயிரம் யானைகளின் பலம்பெற்ற மஹிஷத்தின் உருவம்பெற்ற தூத்துபிஎன்ற அசுரனை விளையாட்டாக வதம் செய்தான்.”

तत्कायंतुलिताचलंवलवताक्षिप्तंनिरीक्ष्यान्तिके

तद्वक्त्रसुतशोणितौघपृष्ठतान्कुद्रोमतङ्गोमुनिः ।

शापेनाश्रमतोनिरासयदतिकूरंचतंमन्त्रिणः

यस्सालेषुचसप्तसुद्रुषुवलादेकंसुनिष्पत्येत्

॥ २६ ॥

“ஏழு தேக்கு மரங்களையும் ஒரு காலத்தில் பலத்தால் (அசைத்து) இலைகளில்லாமல் செய்யக்கூடிய பலம் பெற்ற வாஸி எறிந்த பர்வதத்திற்கு ஸமமான அந்த தூத்துபியின் சரீரத்தையும் அவன் வாயிலிருந்து பெருகும் இரத்தத்திலைகளையும் ஸம்பத்தில் பார்த்து மதங்கமுனிவர் கோபமடைந்து ஆசிரமத்திலிருந்து அந்த துஷ்டவாலியையும் அவனுடைய மந்திரிகளையும் விரட்டினார்.”

तद्वीर्यबहुशोऽनुभूतमतुलंत्वद्वीर्यमन्तर्हितम्

प्रत्येभ्यार्यकथंन्वितिप्रचकितस्तद्वर्षकेराघवे ।

दुन्दुभ्याकृतिमुत्क्षिपत्यपिपदादूरंतदङ्गुष्ठतः

भूयस्सद्वलदुर्वलत्वविशयस्वीयाऽऽशयोऽभूत्कपिः । २७॥

“அந்த வாலியின் பலம் அளவற்றது. பல தடவை என்னால் அனுபவிக்கப் பெற்றது. ஹே அண்ணா! உன் பலம் மறைந்திருக்கிறது. எவ்விதம் நம்புவேன்?” என்று சுகரீவன் பயமடையவும் பொழுது அவனை ஸந்தோஷம்பெறச் செய்வதற்கு இராமன் தூத்துபியின் சரீரத்தைக் காலாலும் அதன் கட்ட விரலாலும் தூரத்தில் உயரத் தூக்கி எறிந்தும் குரங்கானதால் மறுபடியும் பலா பல விஷயமாக மனதில் ஸந்தேஹம் பெற்றான்.

१२ सालान्सप्तविदारितानुगिरिभुवौवाणेनदृष्टारघु
 श्रेष्ठस्यार्कसुतोरिपुंविनिहतंनिश्चित्यहृष्टाऽऽशयः ।
 तत्सन्दिष्टउपाह्वयन्नपभयौयुद्धायधीरोगतः
 किष्किन्धामपिवालिनास्मृतधनुर्वीरेन्ययुध्यद्भृशम् ॥

இராமனுடைய பாணத்தால் எழுதேக்கு மரங்களும் பர்
 வதம் பூமி இவைகளும் பிளக்கப் பெற்றிருப்பதை சுகீர்வன்
 பார்த்து சத்துரு அழிந்ததாக நிச்சயித்து மனதில் ஸந்தோஷி
 த்து இராமனிடம் உத்திரவுபெற்று தைரியப் பெற்று பயமில்லா
 மல் கிஷ்கிந்தைக்கும் சென்று (வாலிபை) யுத்தத்திற்கு அழைத்து
 வில்வினை நினைத்து அந்த வாலியோடு மிகவும் போர் புரிந்தான்.

रूपेणाऽऽकृतितः परस्परतुल्यसंप्राप्तयोर्युध्यतोः
 भ्रात्रोर्भेदमजानतास्वसुहृदाभीतेरमुक्तशेरे ।
 सुग्रीवोरिपुताडितस्त्वपसृतस्वस्थानगस्सान्त्वितः
 रामेणाऽऽङ्क्यतकण्ठएवलतयासंदत्तकिष्किन्धया ॥ २९॥

உருவத்தாலும் அழகாலும் ஒருவருக்கொருவர் ஸமமாயி
 ருக்கும் வாலி சுகீர்வர்கள் யுத்தம் செய்யும் பொழுது சுகீர்வன்
 தன் நண்பனால் பேதம் தெரியாமல் அம்புவிடப்படமலிருக்கும்
 பொழுது, சத்துருவினிடம் அடிபெற்று ஓடிதன் இருப்பிடமடை
 ந்து கிஷ்கிந்தையைக் கொடுக்கும் கொடியால் கழுத்திலே அடை
 யாளம் செய்யப்பெற்றான்.

१३ सुग्रीवेनयुयुत्सुना सहभुवारायः कृतोमध्यतः
 किष्किन्धागमनोनिरीक्षितवनस्सन्दृष्टगर्वादिनः ।
 दृष्ट्वासप्तजनाऽऽश्रमंकलरवंविज्ञाततद्वैभवः
 श्रेयोऽर्थीप्रणतिविधायसगतश्शत्रोर्जिघांसुः पुरीम् ॥

யுத்தம் செய்ய விரும்பும் சுகீரீவனால் நடுவில் விடப்பெற்ற வரும் கர்வம் பெற்றவர்களின் மதத்தை அடக்கும் இராமன் இலக்ஷ்மணனுடன் கிஷ்கிந்தாபுரத்திற்குச் செல்பவராய் வனங்களைப் பார்த்துக்கொண்டும் மதர சப்தம் பெற்ற ஸப்தஜனமென்ற ஏழு ரிஷிகளின் ஆசிரமத்தைப் பார்த்து அவர்களின் (சுவர்க்கத்துக்கு சரீரத்துடன் சென்றதால் பொருள்கள் அப்படியே இருக்கின்றன. நமஸ்கரித்தவர்களுக்கு அசபம் கிடையாது) என்ற பெருமையை அறிந்து மங்கலத்தை வேண்டி நமஸ்கரித்து சத்துருவைக்கொல்ல விரும்பி அவனுடைய பட்டணத்தை அடைந்தார்.

१४ रक्ष प्राग्वचितांस्वसंविदमरितासाच्चिराऽऽतैचमाम्
ऊर्जस्विन्नितिसार्थितोरधुभुवादत्ताभयस्सूर्यजः ।

संप्राप्तोरुवल्लोवृषानतिमदान्विद्रावयन्गर्जितैः

युद्धायाऽऽह्वयदप्रमत्तमरिषुत्यक्तप्रभीर्वालिनम् ॥ ३१ ॥

“முன் செய்த சபதத்தையும் சத்துருவின் பயத்திலிருந்து வெகு காலமாக துன்பமடைந்த என்னையும் ஹே பல சாலியே! காப்பாற்றவேண்டும்,” என்று வேண்டும் சுகீரீவன் இராமனிடம் அபயம் பெற்று அதிக பலம்பெற்று அதிக மதம்பெற்ற காளைகளையும் கர்ஜனைபால் ஓடச்செய்து பயமில்லாமல், சத்துருக்களிடம் ஸாவதானமுள்ள வாலியை யுத்தத்திற்காக அழைத்தான்.

१५ सुग्रीवस्यसुगार्जितत्वपभयंश्रुत्वासमात्तक्रुधं
तारावालिनमाहानिर्जिगमिपुंयुद्धायवद्वाऽऽदरा

मित्रमित्रसुतंकुरुप्रवलतोहस्तावलंगतम्

रामोविक्रमवारिधिर्नभवताजग्यश्रितस्वर्द्रुमः ॥ ३२ ॥

பயமற்ற சுகீரீவனுடைய கர்ஜனையைக்கேட்டு கோபமடைந்து யுத்தத்திற்காக பிரயாணம் செய்ய விரும்பும் வாலியைப் பார்த்து தாரை “பலம் பெற்றவனிடமிருந்து கைபலம்பெற்ற சுகீரீவனை சினேகம் செய்து கொள்ளவேண்டும். அண்டினவர்களுக்குக் கற்பகத்தரு போன்ற வரும் பலத்திற்கு இருப்பிடமுமான இராமனை நீ ஜயிக்கமுடியாது” என்று அன்புடன் கூறினான்.

௧௬ தாராவோதனா஑ாதே விதததா காலஸ்யபத்யாவஸே
 தாநிர்஢த்யக்ருதாஸஹவஸஸஹபுவாவாலிஸமாலி஑க்லே ।
 வாணேநா஢ிஹதஸ்வக்ஸஸிரணேதீரேணராமேணஸ்
 தீநாஸஸதா யஸஸான்யபப்தத஢ிதஸ்தாபாஜிதேநாசிராத் ॥

தாரையின் நற்புத்தி போதனையும் எ஢னுக்கு வச஢ான புரு
 ஷனிட஢் வீனாக இருக்கும் பொழுது கழுத்தில் ஢ாலேபெற்ற
 வாலி தாரையை அகட்டி ஸஹோதரனுடன் யுத்த஢் செய்து
 யுத்த வீரனான இராமனுல் பாணத்தால் ஢ாரில் அடிபெற்று ஢ிக
 வும் வருந்தி அளவில்லா஢ல் தான் ஸ஢்பாதித்த புகழோடு பூ஢ி
 யில் சீக்கிர஢் விழுந்தான்.

௧௭ ஢ர்஢்யாஹிதவர்஢ாணி ப்ரதக்லிதேராமேஸுநாஜஸ்திநா
 ஢ாலேந்ரஸ்யஜஹானகாஸ்த்ர஢஢யிபிராணான்யியாஸூந்வஹிஃ ।
 ஢ு஢ி஢்ப்கிலயந்தநாவிஸ்஢ர்ரேரக்தைஃ ப்ரஸ்தாஸஹதி
 கிலஸ்தாஸ்யாஹிவிக்ரஹ்யந்ரபுபதித்யேணவாலிவலி ॥ ௧௮ ॥

பலமுள்ள இராம பாணத்தால் கவச஢்பெற்ற ஢ார்புபிளக்க
 ப்பெற்றும் வெளியில் செல்லவிரும்பும் வாலியின் பிராணான்களை
 இந்திரனுடைய தங்க஢ாலே கைவிடவில்லை. சரீரத்திலிருந்து
 பெருகும் இரத்தங்களால் பூ஢ியை சேருள்ளதாகச் செய்யும் பல
 முள்ள வாலி நல்ல அடியால் து஢்ப஢டைந்தும் தைரியத்தால்
 நிந்தித்துக்கொண்டு இராமனைப் பார்த்து கூறினான்.

தேஜஸ்திநஸுகுலிந தே கிஸுசிதாராஜேந்ரஸூநா விநா
 ஹேது஢ேஸ஢ிஹதிநிரா஑ஸத்யங்ஸுந்யஸ்யாத்வக்ருதா ।
 ஸ்ருதவாஸதஸஜஜித஢்஢ுவந஑ஸத்யங்விதிதவாசதத்
 தாராஸிதத்வநுபாததத்விதகரீஸு஑்஢ாந்யயாஸ்த்ஸ்பரேஃ ॥ ௧௯ ॥

“ஒளிபெற்றவனும் நற்குலத்தில் பிறந்தவனுமான ஹேஉத்த
மராஜ குமாரா! நீ குற்றமற்ற என்னை காரணமில்லாமல் அடித்
தது நற்குணம் பெற்ற உனக்குத் தகுதியா? உலகத்தில் பரவியி
ருக்கும் மிகுந்த உன் நற்புகழை உண்மையாக நினைத்து நன்மை
கொடுக்கும் தாரையின் சொல்லையும் அங்கீகரிக்காமல் மூடனாய்
பிறர்களுோடு யுத்தம் செய்தேன்.”

जानेऽवयकृतिंभवन्तमधुनाकूपंतृणैरावृतम्
तेतेपार्थिवसद्रूणा अनितरप्राप्याः क्वनैसर्गिकाः ।

आहुर्विग्रहकारणानिपृथिवीदुर्वृत्तहेम्नीबुधाः
किम्यस्तितथाविधंवनचरस्तुष्टः फलैर्यद्भुतः ॥ ३६ ॥

“கிணறு புற்களால் மறைக்கப்பெற்றிருப்பதுபோல் நீ குற்ற
முள்ள செய்கையைப் பெற்றிருப்பதை இப்பொழுது அறிந்தேன்.
பிறர்களுக்குக் கிடைக்காததும் சுபாவத்தால் கிடைத்ததுமான
உன்னிடமிருக்கும் அரசர்களுக்குநீய் நற்குணங்கள் எங்கே?
பூமி, வெள்ளி, தங்கம் இவைகளை விரோதத்திற்குக் காரணமாக
வித்துவான்கள் கூறுகிறார்கள். வனத்தில் வளிப்பவனும் பழங்
களைப் புசிப்பவனுமான என்னை நீ கொன்றதால் அதற்குக் கார
ணமான அவ்வித பொருள்கள் என்னிடம் இருக்கிறதா?”

किंधर्मोपचितिर्नतेऽर्थनिचयेरामाऽऽस्तकामोभृशम्
कितेनास्तिमनाभयंनिरयजंचर्माद्यधार्यमम ।
मांसमेनतुभक्ष्यमार्यसुमतं जातः कथं दुर्नयः
पुण्यात्पङ्क्तिरथाद्भुवान्सदुरितस्सत्संगतः किंवदेः ॥ ३७ ॥

“தர்மத்தை ஸம்பாதித்தல் உனக்கு வேண்டாமா? பொரு
ளின் கூட்டத்தில் மிகுந்த ஆசை இல்லையா? நரகத்திலிருந்து
கொஞ்சங்கூட பயமில்லையா? என் தோலும் தரிக்கத் தகுதியற்
றது. என் மாமிசம் சாப்பிடத்தக்கதாக பெரியோர்கள் ஸம்மதி
க்கவில்லை. அநியாயமும் பாபமும் செய்யும் நீ புண்ணிய சாஸ்த்
ரான தசரதனிடமிருந்து எவ்விதம் பிறந்தாய்? பெரியோர்க
ளோடு சேர்ந்த பொழுது அவர்களுக்கு என்னவிடை கூறுவாய்?

वीयंविष्टपाविश्रुतरिपुततर्हर्तयदालोकिताम्
 मय्यागोरहितेकृताऽऽगसिरिपौतन्नोपयुक्तंकथम् ।
 प्रत्यक्षंमयिचेत्क्षिपेरसुहरंवाणंपेरताधिपम्
 संपश्येरधुनायथाऽहमहहत्वां विश्वसन्नाऽऽहतः ॥ ३८ ॥

“சத்துருக்களின் கூட்டத்தை ஸம் ஹ்ரீப்பவனே! குற்ற மற்ற என்னிடத்தில் உபயோகித்ததும் உலகத்தில் பிரவித்தமு மான உன் பலத்தை குற்றம் செய்த சத்துருவினிடம் ஏன் உப யோகிக்கவில்லை? உன்னை நம்பி நான் அடிபெற்றதுபோல், பிரா னானைப்பிடுங்கும் பாணத்தை என்னிடம் நேரில் உபயோகித்தால் நீயும் இப்பொழுது எமனைப் பார்ப்பாய், கஷ்டம்.”

हत्वामापनीतिरामसहजंमेऽमित्तयोयत्कृते
 पूर्वतन्ननियोजयेः प्रवलचेदह्वाऽऽनयेयंप्रियाम् ।
 न्यस्तामंबुनिधौरसातलगतां शतुंगृहीत्वागळे
 सुग्रीवोऽवनिमेतुमन्निहननंयुक्तंयदि प्रोच्यताम् ॥ ३९ ॥

“பலம்பெற்ற ஹே இராமா! நீதி இல்லாமல் என்னைக் கொண்டு என் தம்பியை சினேஹம் செய்துகொண்டு பெறப் போ கிற காரியத்தில் முன்னமே எனக்கு உத்திரவு செய்தால் ஸமுத் திரத்தில் வைத்திருந்தாலும் பாதாளத்திலிருந்தாலும் உன் மனை வியையும் சத்துருவைக் கழுத்தில் பிடித்தும் ஒரு பகலில் கொண்டு வருவேன். சுக்ரீவன் இராஜ்ய பூமியைப்பெறவேண்டும். என் னுடைய வதம் நியாயமானால் விடைகூறவேண்டும்.”

१८ इत्युक्त्वाश्रुतिदारणींकटुगिरंवाचंयमत्वंगते
 वालिन्यात्ताविपत्तिमुग्धाधिषणेचापल्यधौवानरे ।
 गूढान्तर्हृदयस्थितान्धतमसध्वंसायुताकोपमः
 रामः प्रत्यवदद्विवोधितमतिप्राज्ञोत्तमः पामरम् ॥ ४० ॥

பிராண வேதனையால் புத்தி கலக்கம் பெற்றவனும் பிறவியால் புத்தி நிலையற்ற குரங்குமான வாலி, காதுகளைப் பிளக்கும் படி இவ்விதம் கடுஞ் சொற்களை கூறமெனனம் பெற்றதும், மனதிற்குள் மறைந்திருக்கும் அறியாமை என்றும் பெரும் இருட்டை விலக்குவதில் பதினாயிரம் சூரியனுக்கு ஸமமான பண்டித மன்னனான இராமன் பாமரனைப் பார்த்து புத்தி அறியும்படி பதில் உரைத்தார். *

धर्मादीन्प्रविदन्नलोकसमयं प्राज्ञैस्स्वयंवाक्ये

मांयत्संपरिभाषसेसमावितोयेनस्वधर्मोमहान् ।

भूमिसाविधवनाचलां चनिखिला मिश्रवाकवश्शासति

त्वक्षीणायशसाचिरादसुभृतस्तन्निग्रहानुग्रहाः ॥ ४१ ॥

“ஹே குரங்கே! உயர்ந்த ஸ்வதர்மத்தைக்கைவிடாத என்னை நீ நிந்துக்கிறதால் தர்மம் முதலிய புருஷார்த்தங்களையும் உலக நடையையும் வித்வான்களிடமாவது தானாகவாவது நீ அறிய வில்லை. கடல் காடு மலைகளோடு கூடிய இந்த எல்லா பூமியையும் இக்ஷ்வாகு குலத்தின் மன்னர்கள் இரக்ஷிக்கிறார்கள். அவர்கள் வெகு காலமாக அழிவற்ற புகழைப் பெற்றவர்கள். ஜீவராசிகள் அவர்களின் நிக்ரஹானுக்ரஹத்திற்கு (தண்டனை அருள், புரிதல், இவைகளுக்கு) வசமானவர்கள்.”

धर्माऽऽत्माभरतः प्रशास्तिधरणीं तस्याऽऽज्ञयाऽरण्यजान्

शास्तुं दुष्पथगामिनो वयमिह प्राप्ता गृहीत्वा धनुः ।

भ्रातुस्ते समपाहरोऽर्थवनिते आगस्विनो मोहतः

स्वस्थानात्परिचालितस्य बहुशो दीनस्य सख्युर्मम ॥ ४२ ॥

“ஹே குரங்கே தர்மத்தின் உருவமான பரதன் பூமியை பரிபாலிக்கிறான். அவனுடைய உத்திரவால் பாபம் செய்யும் காட்டிலிருப்பவர்களை சிக்ஷிப்பதற்காக வில்லை எடுத்துக்கொண்டு நாங்கள் இவ்விடம் வந்தோம். அறியாமல் குற்றம் செய்து வருந்தின என் சினேஹிதனான உன் தம்பியைத் தன் இருப்பிடத்திலிருந்து பல தடவை நழுவச் செய்து அவனுடைய பொருள் மனைவி இவைகளையும் நீ அபஹரித்தாய்.”

धर्मस्सज्जनदुर्गमो भगवतासंवेदनीयः परम्
 ज्ञातुवानरशक्यतेकथमयंत्वन्मान्तिभिश्चत्वया ।
 उक्तो ज्येष्ठसहोदरः पितृसमो आताकनिष्ठस्सुतः
 तस्मिन्जीवतितस्त्रियामभिरतो जायेतदुष्कर्मवान् ॥४३॥

“ஸாதுக்களும் அறிய முடியாததும், கடவுளால் மிகவும்
 காணாததருந்ததுமான தர்மத்தை ஹே வானரமே! நீயும் உன்
 மந்திரிகளும் எவ்விதம் அறிவீர்கள். மூத்த ஸஹோதரன் தந்தை
 க்கும் இனைய ஸஹோதரன் புத்திரனுக்கும் ஸமானமானவர்கள்.
 அந்த இனைய ஸஹோதரன் பிழைத்திருக்கும் பொழுது அவனு
 டைய மனைவியிடம் ஆசை பெற்றவன் பாபமடைவான்.”

सुग्रीवस्यवधूरुमामुपगतंयज्जीवतस्त्वांकपे
 दण्ड्यमर्पयतेनधर्म्यभरतो नैवस्वतन्त्रावयम् ।
 राजादण्ड्यमदण्ड्यन्सवृजिनंतस्याऽऽददातिवधम्
 राज्ञासंनिगृहीत आत्मदुरिताद्वाङ्मुच्यतेपातकी ॥ ४४ ॥

“சுகரீவன் ஜீவித்திருக்கும் பொழுது அவனுடைய மனைவி
 யான ருமையை ஹே வானரமே! நீ அடைந்ததால் தண்டிக்கத்
 தருந்த உன்னை தர்மத்திலிருந்து தவராத பரதன் பொறுக்கவில்லை
 எங்களுக்கு சுவாதீனமில்லை. சிஷிக்கவேண்டிய குற்ற வாளியை
 அரசன் சிஷிக்காமலிருந்தால் அவனுடைய பாபத்தை அடை
 கிறான். குற்ற வாளி அரசனுல் சிஷிக்கப்பெற்று தன் பாபத்தி
 லிருந்து சிக்கிரம் விடுதலை அடைகிறான்.”

आतातेसमवापसख्यमचलंतद्वैरिनिर्मूलनम्
 वालिन्वानरसंनिधावभिहितंतत्स्यादुपेक्ष्यंकथम् ।
 मय्युमाकुरुमय्यजस्रममतेशाखामृगस्त्वंनकिम्
 राजानोऽभिमुखान्मृगान्चविमुखान्विध्यन्तिदुष्यन्तिन ॥

“ஹே வாலீ! உன்னுடைய ஸஹோதரன் அழியாத சினே ஹந்தை, அடைந்தான். அவனுடைய சக்துருவின் ஸம்ஹாரம் வானரங்களின் முன்னிலையில் கூறப் பெற்றதால் அதை எவ்விதம் உபேகக்ஷ செய்யமுடியும்? ஹே புத்தியற்றவனே! நீ கிளைகளில் இருக்கும் மிருகமான குரங்கு இல்லையா? அரசர்கள் மிருகங்களை நேரிலும் மறைவிலும் அடிக்கிறார்கள். அதனால் குற்றமடையவில்லை.”

देवाऽकारमुपेयुषोनरपतोर्निन्दातुतत्क्रोधदा

त्याज्येत्युक्तमतिस्सरामவदीत्तन्निन्दनाच्छங்கितः ।

सद्यस्तस्यसुचिक्षमापयिषया तं सांजलिस्सान्त्वयन्

मूढपाहिशरण्यमांदुरिततोधर्मज्ञकारुण्यवन् ॥ ४६ ॥

“தெய்வத்தின் உருவம்பெற்ற அரசனுடைய நிற்கை தெய்வத்தின் கோபத்தைக் கொடுக்கிறது. அதைத்தள்ளவேண்டும்” என்று புத்திபோதிக்கப் பெற்ற வாலீ இராமனைப் பார்த்து அவருடைய நிற்கையிலிருந்து பயந்து அதைப்பொறுக்கும்படி செய்ய விரும்பிக் கும்பிட்டகையுடன் ஸமாதானம் செய்து கூறினான். “ரக்ஷிப் பதில் திறமைபெற்றவனும் தர்மங்களை அறிந்தவனுமான ஹே கருணைக் கடலே! மூட்டாளான என்னைப் பாபத்திலிருந்து பாது காற்கவேண்டும்.”

त्वत्प्रीतिस्सुरराज्यदेतिविदितातारावचोऽप्युत्सृजन्

वाञ्छन्त्वद्वधमात्मनश्चिरमतंसर्वज्ञतेऽभ्यर्णगः ।

नाऽऽत्मानंतनयंयथाप्रियतमंशोचामिवीराङ्गदम्

सुग्रीवेनविलोक्यतांसममयंप्रीतः प्रसीदाऽऽत्मनि ॥ ४७ ॥

“உன்னுடைய அன்பு இந்திரனுடைய அரசாங்கத்தையும் அளிக்கும் என்று தெரிந்து தாரையின் மொழியையும் துறந்து எல்லாமறிந்த எம்பெருமானே! என்னிடமிருந்து நான் வதமடைய வேண்டுமென்று வெறுகாலமாக விரும்பி உன் ஸம்பம் வந்தேன். ஹே வீரா! அதிக அன்பு பெற்ற அங்கத்தைப்பற்றி துக்கப்பதுபோல் என் ஜீவனைப் பற்றி துக்கிக்கவில்லை. சுகீர்வனிடம் அன்பு பெற்றிருப்பதுபோல் இவனிடம் அன்பு பெறவேண்டும். ஸந்தோஷமாய் என்னிடம் அருள் புரியவேண்டும்.”

इत्यावद्गिरिशराऽऽर्तचकितं रामः कृपालुर्भृशम्
 वीरतंप्रतिवक्तुमप्यचतुरं वीक्ष्य प्रपन्नं मुहुः ।
 द्राक्षामाक्षिकसोदरेण वचसा सर्वकरोमीप्सितम्
 माभैपीरिति पाण्डितः प्रतिवदन् प्राह पर्यद्रालिनम् ॥ ४८ ॥

இவ்விதம் வார்த்தை கூறி பாணத்தால் வருந்தி பயந்தவ
 னும் பதில் கூறுவற்கும் திறமையற்றவனும் சரணடைந்தவ
 னுமான வாலியை பண்டிதனான இராமன் அடிக்கடி பார்த்து
 மிகவும் கருணைபெற்று “உன் கிருப்பமெல்லாவற்றையும் செப்
 கிறேன்” என்ற திராகைக்ஷதேன் இவைகளுக்கு ஸமமான மொழி
 யால் பதில் உரைத்து ஆனந்தமடைவித்தார்.

१९ श्रुत्वा भर्तृवधं विषादविवशातारागृहान्निर्गता
 मध्ये मार्गमुपाऽऽगतैस्तु हरिभिर्भीतैर्विनिर्वर्तिता ।
 सन्त्यक्ततरकामना स्मृतपती रामं विलोक्यास्त्रिणम्
 निर्भीकानिपपातनीति विदुषी पत्युर्हतस्याग्रतः ॥

புருஷனுடைய வதத்தைக் கேட்டு தாரை துக்கித்து அரண்
 மனையிலிருந்து வெளியில்வந்து நடுவழியில் ஸமீபம் வந்த பயந்த
 குரங்குகளால் திருப்பப்பெற்றும் வேறு கிருப்பத்தைவிட்டு
 புருஷனை நினைத்து அம்புபெற்ற அந்த இராமனைப் பார்த்தும் நீதி
 யறிந்து பயக்கைத் துறந்து, உயிர் இழந்த மன்னனுடைய முன்
 னிலையில் கிழந்தாள்.

२० तारातारवप्रणर्दितहरित्कल्याणदेनाऽऽहतम्
 कान्तं वीक्ष्य विमूलितं नगमिव स्फीतं महावात्यया ।
 विश्लेषा सहना विलप्य नितरां प्राणेषु मुक्ताऽऽदरा
 साकं सर्ववधूभिरप्यमनुतप्रायोपवेशं हितम् ॥ ५० ॥

பலமான சப்தத்தால் திசைகளை சப்திக்கச் செய்யும் தாரை பெரிய சுழல் காற்றால் வேரோடு பிடுங்கப்பெற்ற பெரிய மரம் போல் சேஷமமனிக்கும் இராமனால் அழிவுபெற்ற புருஷனைப் பார்த்து தனித்திருக்க பொறுக்காமல் மிகவும் பிராணாதித்தில் பிரியத்தை அகற்றி எல்லாப் பெண்களோடும் பிராயோபவேசத்தை (தினந்தோறும் உணவை ஒழிப்பதை) நன்மையாக நினைத்தாள்.

२१ जानीहिप्रवलंकृतान्तमवलान्सर्वान्तदन्यानिमान्
 कर्माऽऽयत्तमसौमहान्कवलयेदसान्यथावालिनम् ।
 शोच्यः कस्य च कस्सुतस्यविभवंपश्यप्रदृष्टेति सा
 वातापत्यविवोधिताऽप्यनुगतिदध्यौस्वपत्युर्वराम् ॥ ५१ ॥

“எமனை பலமுள்ள வனாகவும் மற்றவர்களை பல மற்றவர்களாகவும் அறியவேண்டும். அந்த எமன் கர்மங்களுக்கு அதிநமாயிருந்து வரலியை விழுங்கினதுபோல் நம்மையும் நாசமடைவிப்பாள். யார் யாரைக்குறித்து துக்கிக்கிறது, ஸந்தோஷமாய் புத்திரனுடைய பெருமையைப் பார்க்கவேண்டும்” என்று ஆஞ்சனேயன் அறிவித்தும் தாரை புருஷனுடன் விண்ணுலகம் செல்லுவதை சிலாக்கியமாக நினைத்தாள்.

२२ दोषंमामायिचिन्तयप्रकुपितोदैवेननौव्याहतम्
 सौहार्दसुखमेकदातदितरत्कतुपटुः कोभुवि ।
 पुतंपालयमेऽङ्गदंसुचतुरंकार्येमनीपानिधिम्
 तारांमानयराज्यमाप्नुहिमुदहैमस्रजाश्रीदया ॥ ५२ ॥

“கோபம் பெற்று என்னிடத்தில் குற்றம் நினைக்காதே. நமது சினேஹம் தெய்வத்தால் சேதமடைந்தது. சுகத்தையும் துய்க்கத்தையும் ஒருகாலத்தில் அனுபவிப்பதற்கு எவன் தரணியில் திரை? காரியத்தில் நிறமை பெற்ற என் புத்திரனான அங்க தனைக் காப்பாற்றவேண்டும். புத்திக்கு இருப்பிடமான தாரையை மதிக்கவேண்டும். ஐசுவரிய மனிக்கும் தங்கமாலையோடு இராஜ்யத்தை ஸந்தோஷமாய்பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.”

२३ इत्यादिश्यसहोदरं सजमपि प्रत्यर्प्य तथ्याभिधम्
 सुग्रीवं प्राविधाय मीलितदृशि स्वर्गं गते वालिनि ।
 विक्रान्तापहतारिगोलभक्त्यं हात्वं हतोऽस्य यभोः
 इत्युद्रावगिरो निपत्य हरयो भूमौ विलेपुर्भुशम् ॥ ५३ ॥

இவ்விதம் வாலி ஸஹோதரனைப் பார்க்குது உத்திரவு செய்து
 மாலையையும் திருப்பிக் கொடுத்து அழகிய கழுத்தைப் பெற்ற
 சுக்ரீவனை உண்மை பெயர் பெற்றவனாகச் செய்து கண்களை
 மூடிக்கொண்டு சுவர்கலோகம் சென்ற பொழுது “பலம்பெற்ற
 வனும் விஜீராகியான கோலபனைக் கொன்றவனுமான் ஹே
 வாலி! இப்பொழுது நீ எவ்விதம் எமலோகம் சென்றாய்?” என்று
 பலமாகச் சப்தத்தோடு குரங்குகள் பூமியில் விழுந்து மிகவும்
 புலம்பினார்கள்.

२४ तारायाः परिदेवनेन परमं नैराश्यमाप्तोऽसुखी
 सुग्रीवोरघुनाथमाह करुणामृते त्वयामेऽग्रजः ।
 मद्वाक्येन हतस्तथाऽप्यमरतां नेच्छामि किं वा भुवम्
 यो मेऽसूनवति स तन्निहननात्पापान्नलज्जेऽधमः ॥ ५४ ॥

தாரையின் புலம்பலால் சுக்ரீவன் மிகுந்த வைராக்கியம்
 பெற்று வருந்தி இராமனைப் பார்க்குது கூறினான். “கருணையின்
 உருவமான் ஹே இராமா நீ என்னுடைய அண்ணனை என் வார்
 த்தைதபால் வதம் செய்தபோதிலும் தேவத் தன்மையையும் விரு
 ம்பாத நான் பூமியை விரும்புவேனா? என்னைக் கொல்லாமல் என்
 பிராணனைக் காப்பாற்றிய அண்ணனையும் கொன்ற பாபத்திலுரு
 ந்தும் கீழ்மைபெற்ற நான் வெட்கமடையவில்லை”.

अस्तोकाग्रजसून्वभद्रकरणान्मेप्राप्तवंशाऽऽहतेः
 स्वाहानाथमुपैतुमप्यनुमतिकुर्वित्युपाऽऽदाय तत् ।
 सख्युर्वाक्यमुपाऽऽत्तशोकहृदयोरामोमृतेरर्थिनीम्
 तारां विस्मृतदुर्दशामकलयद्वाक्यैस्सुधासन्निभैः ॥

“அண்ணனுக்கும் புத்திரனுக்கும் அதிக துன்பத்தைச் செய்ததால் குலத்தைக் கெடுத்த எனக்கு அக்கினியில் விழுந்து அழிவதற்கு அனுமதி கொடுக்கவேண்டும்” என்று சினேஹிதனுடைய மொழியைக் கேட்டு இராமனும் மனம் வருந்தி மரணத்தை விரும்பும் தாரையை அமிருதத்திற்கு ஸமமான வார்த்தையால் துக்கத்தை மறக்கச் செய்தார்.

२५ सुग्रीवाऽऽद्यसुखार्णवेऽतिविततेतीरंविहत्याभितः

कालज्ञेनरघूत्तमेनकलशीपुत्रायितेनामुतः ।

सद्यस्तेविलयप्रदात्समावितास्तद्वाक्यतोवानराः

चक्रुः कर्मतदौर्ध्वदैहिकमतिप्राज्ञेप्सितंवालिनः ॥ ५६ ॥

“சுகிரீவன் முதலியவர்களின் துக்கக் கடல் கரையை உடைத்துக்கொண்டு நான்குபுறமும் விருத்தியடைந்தபொழுது (அதைவற்றவைப்பதில்) அகஸ்தியர் போன்ற காலமறிந்த இராமனால் அழிவைக் கொடுக்கும் அக்கடலிலிருந்து காப்பாற்றப்பெற்ற வானரங்கள் வாலிக்கு அந்த இராமனுடைய உத்திரவால் வித்வான்கள் மிகவும் விரும்பும் மரணச் சடங்கை செய்தார்கள்.

२६ नग्रामंपुरमाविशेयमनघाद्वाक्याद्धनूसन्पितुः

वर्षेष्वद्यचतुर्दशस्त्रिनसुतोराज्येऽम्बुभिस्सिच्यताम् ।

तारेयोऽपिसयौवराज्यउदकंप्राप्तेनिवृत्ते भृशम्

कालेऽस्मिन्नरिसूदनययतभोरित्याहतराघवः ॥ ५७ ॥

“ஹே ஹனுமானே! தோஷமற்ற பிதாவின் உத்திரவால் பதினான்கு வருஷங்களுக்குள் (அடங்கிய) இப்பொழுது கிராமத்திற்கும் நகரத்திற்கும் நான் வரமாட்டேன். சுகிரீவனுக்கு மஹாராஜ பதவியிலும் அங்கதனுக்கு புவராஜ (இளவரசன்) பதவியிலும் பட்டாபிஷேகம் செய்யவேண்டும். மழைபெற்ற (ஆவணி முதலிய நான்கு மாஸ) காலமும் நன்றாய் கழிந்ததும் சத்துரு ஸம்ஹாரத்திற்கு முயலவேண்டும்” என்று இராமன் ஆஞ்சனேயருக்கு ஆக்கஞ்செய்தார்.

முగ्रीவश्चिरकांक्षितंरघुपतेरादेशतोदुर्लभम्
 राज्यंप्राप्यचिराऽऽत्तपुण्यचरितः कालेऽनुकूलेफलम् ।
 तस्मैवाग्रजपुत्रमप्यतिगुणंतद्यावैराज्यंस्वयम्
 प्रापय्यप्लवगाभिवन्दितापदश्शक्रोयथाऽमोदत ॥ ५८ ॥

வெகு காலமாக புண்ணியம் செய்தவன் அனுகூலமான கால
 க்கில் அதன் பலனை அடைவதுபோல் சுக்ரீவன் வெகு கால
 மாக விரும்பப் பெற்ற, கிடைப்பதற்கு அறிதான் இராஜ்யத்தை
 இராமனுடைய உத்திரவால் அடைந்து மிகுந்த நற்குணம்பெற்ற
 அண்ணனுடைய புத்திரனான அங்கத்தை அந்த யௌவராஜ்யத்தை
 தானே அடைவித்து வானரங்களால் திருவடிகளில் வணங்கப்
 பெற்று இந்திரன் போல் ஸந்தோஷமடைந்தான்.

२७ रामः प्रस्रवणंसमेत्यसगिरिं तस्याऽऽवसन्कन्दरम्
 निर्वातंविततंतदन्तिकगतां स्वच्छोदकांवाहिनीम् ।
 पश्यन्पक्षियुतैर्द्रुमैरभिवृतां विक्रान्तआसेवितः
 आत्ताविक्रमसौहृदांबुनिधिना सिंहोऽभ्यनन्दीद्यथा ॥

பலமுள்ள இராமன் பிரஸ்ரவண பர்வதத்தை அடைந்து
 காற்றில்லாததும் விஸ்தாரமுமான அதன் குகையில் வலித்துக்
 கொண்டு மலையின் ஸமீபத்திலிருக்கும், சுத்த ஜலம் பெற்றதும்,
 பகஷிகளோடு கூடிய மரங்கள் சூழ்ந்ததுமான, நதியைப் பார்த்து
 பலத்திற்கும் அன்புக்கும் கடல் போன்ற தம்பியால் ஸேவிக்கப்
 பெற்றுசிங்கம் போல் ஸந்தோஷமடைந்தார்.

शैलेसंवसतांमुखस्यजनकेतसिन्धितोराधवः
 रात्रौचिन्तितवल्लभोहिमकरंदृष्ट्वाऽप्यसौख्यंगतः ।
 भ्रातुर्बुद्धिमतागिराप्रकृतिजं धैर्यं त्वमुंचन्परम्
 वाञ्छन्नागममात्ममित्रशरदोर्वर्षाममृष्यत्क्षमी ॥ ६० ॥

இருப்பவர்களுக்கு இன்பமளிக்கும் பிரஸ்ரவண மலையில் இருக்கும் இராமன் இரவில் சந்திரனைப் பார்த்து மனைவிபை நினைத்து துன்பமடைந்து புத்திபெற்ற இலக்ஷ்மணனுடைய மொழியால் இயற்கையால் இருக்கும் மிகுந்த தைரியத்தையிடாமல் தன் சினேஹிதனான சுக்ரீவன் சரக்காலம் இவர்களின் வரவை விரும்பிக்கொண்டு பொருமைபெற்று வருஷாகாலத்தைப் பொருத்தார்.

२८ व्योमप्रेक्ष्यपयोधरैरभिवृतांवியुत्समेतैर्दिशः

कुर्वाणैस्तिमिराऽऽवृताअविदिता विश्लेषिणां तर्जनैः ।

संयुक्तरमितैश्चगर्जनरवैर्धाराऽभिषिक्तामहीम्

वर्षाकालमुपाऽऽगतरघुवरोमेनेसुहृन्मोदकः ॥ ६१ ॥

அன்பர்களை இன்பமடைவிக்கும் இராமன் மின்னல்களோடு கூடியதும் விரல்களை வேதனை அடையும்படி அதட்டும் அளவற்ற கர்ஜனை சப்தங்களோடு கூடியதும் இருள் சூழ்ந்து திசைகளை நிர்ணயம் செய்யமுடியாமலும் ஜலத்தின் தாரைகளால் பூமியை நனையும்படியும் செய்யும். மேகங்களால் ஆகாயம் சூழப் பட்டிருப்பதைப் பார்த்து வருஷாகாலம் வந்திருப்பதாக நினைத்தார்.

सीताऽन्वेपणशत्रुसंहणयोः कर्तव्ययोर्भूयसा

कालेनातिमहत्त्वमात्महृदेयकुवत्रघूणांवरः ।

हृष्टस्वाऽऽश्रितहर्षणेनरविजंराज्यंकपिंप्रापयन्

तस्यास्तोककृतज्ञतांचकलयन्वर्षामनैपीच्छनैः ॥ ६२ ॥

ஸீதையின் தேடுதல் சத்துருவின் ஸம்ஹாரம் இவைகள் அதிக நாட்களில் செய்யவேண்டியிருப்பதால் (அவைகளை) மிகவும் பெரிதாக மனதில் நினைத்து இராமன் தன்னை அண்டினவர்களின் ஸந்தோஷத்தால் ஸந்தோஷித்து சுக்ரீவனை இராஜ்யத்தை அடைவித்து அவனுடைய அளவற்ற நன்றியறிதலை நினைத்து வருஷாகாலத்தை மெதுவாகக் கழித்தார்.

௨௯ धर्माथौविसृजन्सदीप्सिततमौकामंत्वसत्सेवितम्
 सुग्रीवोऽधिगतस्समीरणभुवासंस्मृत्यरामार्थकम् ।
 आनेतुंस्वचमूं चपंचदशमुप्राप्तोनमारात्रिषु
 प्राणघ्नोऽस्तुसतस्यदण्डइतितसेनेशमाज्ञापयत् ॥ ६३ ॥

ஸாதுக்கள் மிகவும் விரும்பும் “தர்மம், பொருள்” இவைகளை
 கைவிட்டு துஷ்டர்கள் விரும்பும் “காமத்தை” அடைந்த சுக்ரீவன்
 ஹனுமானால் இராமகாரியத்தை நினைத்து “பதினைந்து இரவுகளில்
 என்னிடம் வராதவனுக்கு பிராணனைக்கொல்லும் சிசைகூ” என்று
 தன் ஸைனியங்களை அழைத்து வருவதற்காக ஸேனாபதிக்கு
 உத்திரவு செய்தான்.

௩௦ वर्षा मासचतुष्कमप्यपनयन्कच्छैर्महाद्भिर्गिरौ
 रामस्खोप्सितकारिणींसशरदं दृष्ट्वा प्रहृष्टः कपेः ।
 सुग्रीवस्यचिरादनागतिमपिस्मृत्वाप्रकोपोमदम्
 तस्योन्मत्तकमाविधूतुमवदत्प्रेमाऽऽलयं लक्ष्मणम् ॥ ६४ ॥

வருஷாகாலம் நான்கு மாஸங்களையும் இராமன் பிரஸ்ரவண
 பலையில் மிகுந்த கஷ்டங்களால் கழித்து தன் விருப்பத்தைக்
 கொடுக்கும் சரக்காலத்தைப் பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்து வெகு
 காலமாக சுக்ரீவன் வராமலிருப்பதை நினைத்து மிகுந்த கோபங்
 கொண்டு அவனுடைய அதிக மதத்தை விளக்குவதற்காக அன்
 புக்கு இருப்பிடமான தம்பி இலக்ஷ்மணனைப் பார்த்து கூறினார்.

वत्सभ्रातरवाप्यवानरपुरीं तद्वल्लभं राज्यगम्
 मत्तं विस्मृतमित्रकार्यममतिंतवो धयेर्मद्विरा ।
 वालीयेनगतः पथानविहतस्सोऽद्यापि दुर्वृततः
 माभूत्तेऽतिकुटुम्बिनोऽधिकसुखी मत्कार्यतस्या इति ॥

“குழந்தாய் ஹே தம்பி! வானரங்களின் நகரம் சென்று அவர்களின் அரசனும் இராஜ்யம் பெற்று மதங்கொண்டவனும் நன்பனுடைய நன்றியை மறந்தவனும் புத்தியற்றவனுமான சுக்ரீவனிடம், “வாஸி சென்ற வழி இன்னும் அழியவில்லை. மிகவும் ஸம்ஸாரியான உனக்கு குற்றத்தால் அந்த தூர்வழி வேண்டாம், எனக்கு உதவிசெய்து அதிக சுகம் பெறவேண்டும் என்று நான் சொன்னதாக அறிவிப்பாய்” என்று கூறினார்.

३१ सौमित्रिः कुपितस्स्वतोऽग्रजवचस्सन्धुक्षितक्रोधगः

सामैवार्कसुतेऽस्त्वितिप्रशमितक्रोधस्स्ववर्णीयसा ।

किंकिन्धामभिगत्यवानरवृतां चापंदधद्भीषणम्

मांप्राप्तंवदमुक्तसत्यनृपतावित्याहतारासुतम् ॥ ६६ ॥

இயற்கையால் கோபம்பெற்ற லக்ஷ்மணன் அண்ணனுடைய வார்த்தையால் அளவற்ற கோபமடையும் பொழுது “சூரிய புத்திரனிடத்தில் ஸமாதான வார்த்தை மாத்திரம் இருக்கவேண்டும்” என்று தன்னுடைய அண்ணனால் கோபமடக்கப்பெற்று பயம் கொடுக்கும் வில்லை தரித்துக்கொண்டு வானரங்கள் சூழ்ந்த கிஷ்கிந்தாநகரம் சென்று “ஸத்தியம் கெட்ட அரசனிடம் நான் வந்திருப்பதைத் தெரிவிக்க வேண்டும்” என்று அங்கதனைப் பார்த்துக்கூறினான்.

सुग्रीवोऽङ्गद्वोधितोऽपिविवशः पुष्पेष्णिद्रामदैः

जाग्रद्वा नरभीतिजैः किलकिलाऽऽरवैर्विदन्मन्त्रिणोः ।

वाक्यैर्न्यायपथाच्युतैः कुशलदैः लक्षप्रभासाऽऽख्यऽयोः

संकुद्वस्यचलक्ष्मणस्यनगरेस्वस्याऽऽगतिवेदताम् ॥ ६७ ॥

சுக்ரீவன் அங்கதனால் போதிக்கப்பெற்றும் காமம், தூக்கம், மதம் இவைகளால் பரவசமாயிருந்தும் குரங்குகளின் பயத்தாலுண்டான கிஷ்கிந்தா சப்தங்களால் விழித்துக்கொண்டு நீதி மார்க்கம் தவிராததும் சுகமளிக்கும், பிஷ்குன், பிரபாஸன்” என்ற மந்திரிகளின் வார்த்தைகளால், இலக்ஷ்மணன் கோப மடைந்து தன் இராஜகானியில் வந்திருப்பதை அறிந்தான்.

३२ प्राप्तौप्रत्युपकारयोग्यशरदोनैवाऽऽगतस्त्वंमदात्
 स्मृत्वेत्यार्यगिराऽऽगतोऽयमनुजस्तत्प्रीणनीमंजलिम् ।
 कुर्वित्युत्तमबोधनेनज्ञादितिप्राहर्षयत्सूर्यजम्
 संतस्तंसकृतज्ञतरघुपतौ धीमान्हनूमान्प्रभुम् ॥ ६८ ॥

“பதிலுபகாரத்திற்குத் தகுந்த சரக்காலம் வந்தும் மதக்
 கால் நீ வரவில்லை என்று நினைத்து அண்ணனுடைய உத்திரவால்
 தம்பி வந்திருக்கிறார். அவரை ஸந்தோஷமடைவிக்கும் நமஸ்
 காரத்தைச் செய்யவேண்டும்” என்று நற்புத்தியின் போதனைத்
 தால், இராமனிடம் நன்றியறிவு பெற்றவனும் பயந்தவனுமான
 அரசனை புத்திசாலியான ஹனுமான் ஆனந்தமடைவித்தான்.

३३ दृष्ट्व्यानिगृहाणि वानरपुरेप्रीतस्सुमित्रासुतः
 सुग्रीवस्यसमेत्यसौधममलंसप्तापिकक्ष्यास्तरन् ।
 शृण्वन्नूपुरशिञ्जितानिसुदृशामैकान्तगोज्यास्त्रन्
 संभ्रान्ताखिलमर्कटंबधिरयन्नष्टौ दिशस्सोऽकरोत् ॥ ६९ ॥

இலக்ஷ்மணன் கிஷ்கிந்தாபுரியில் துதிக்கத் தகுந்த வீடுகளைப்
 பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்து சுக்ரீவனுடைய அழுக்கற்ற அரண்
 மனையை அடைந்து ஏழு கட்டுகளையும் தாண்டி பெண்களின்
 சிலம்பு சப்தங்களைக் கேட்டு தனிமையான இடத்தில் இருந்து
 கொண்டு எல்லா குரங்குகளையும் பயமடைவிக்கும் நாண்
 சப்தத்தை எட்டு திசைகளும் சொகுடாகும்படி செய்தான்.

संतस्तेनकपीश्वरेणसुधियाताराऽपिसंप्रेषिता
 मत्ताव्यंजितकामजेज्जितशतासाऽसांत्वयद्राघवम् ।
 नक्रोधस्स्वजनेविधेयइहतेसन्देशतः कामगे
 सेनामानयितुंपुराऽप्यधिकृतोदूतस्स्वइत्युक्तिभिः ॥ ७० ॥

பயந்தவனும் புத்திசாலியுமான சுகீரீவனால் அனுப்பப்பெற்ற “தாரை” மதம் பெற்று காமத்தின் அநேக இங்கிதங்களை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு இலக்ஷ்மணனைப்பார்த்து “தங்களின் உத்திரவால் காமத்தைக்கொண்டவனும் பந்துஜனமுமான சுகீரீவனிடம் கோபம் கொள்ளக்கூடாது. ஸேனையை அழைத்துவரும்படி முன்னதாகவே அவன் தன் தூதனையும் அனுப்பி இருக்கிறான்” என்று வார்த்தைகளால் ஸமாதானம் செய்தான்.

३४ स्त्रीणांवेश्ममहाऽऽर्हस्यधिगतोरामानुजस्सत्वरः

ताराऽऽहूतउपात्तविष्टरममुपश्यन्वधूमध्यगम् !

सुग्रीवांद्दिगुणः क्रुधासमवदत्संचिन्तिताऽऽर्याहितः

मितधुङ्गपतिः कृतघ्नइहनप्राप्नोतिवृद्धिपराम् ॥ ७१ ॥

இலக்ஷ்மணன் தாரையால் அழைக்கப்பெற்று அதிக விலை பெற்ற அந்தப் புரத்தையும் வேகமாக அடைந்து பெண்களின் நடுவில் ஆஸனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் சுகீரீவனைப் பார்த்து அண்ணனுடைய துன்பத்தை நினைத்து இரண்டுபங்கு கோபம் பெற்று கூறினான். “சினேஹிகனுக்குக் குற்றம் செய்தவனும் நன்றியற்றவற்றவனுமான அரசன் இவ்விலகத்தில் அதிக சேஷம மடையமாட்டான்.”

रामेणाधिगतोदुरापनृपतिस्थानंभवान्व्यसरत्

सीतायाः परिमार्गणंशरादियत्कर्तव्यमाप्तोऽङ्गनाः ।

ब्रह्मघस्यचनिष्कृतिर्विधिकृतानैषाकृतघस्यते

वालीयेनगतः पथानविहतस्तंमाऽन्वगावानर ॥ ७२ ॥

“ஹே குரங்கே! அடைவதற்கு அரிதான அரசனுடைய ஆஸனத்தை அண்ணனால் அடைந்தும் நீ பெண்களுடன் கலந்து, சரக்காலத்தில் செய்யவேண்டிய ஸீதையின் தேடுதலை மறந்தாய். பிரம்மஹத்தி செய்தவனுக்கும் பிராயச்சித்தம் சாஸ்திரம் கூறுகிறது. நன்றியற்றவற்றவனான உனக்கு கூறவில்லை. வாலி சென்றவழி அழியவில்லை. அதை நீ அடையவேண்டாம்.”

३५ कोपंतस्यभयंकरंशमयितुंताराऽऽहरामानुजम्
 रामस्योपकृतिंनविसरतिसक्रूरां गिरंनार्हति
 कामस्तुप्रबलोऽखिलस्यनततोवैत्येषकालात्ययम्
 नाऽऽवेद्यैवयथाऽर्थमप्यपिमहन्कूप्यन्तिनत्वादृशः ॥ ७३ ॥

பயமளிக்கும் இலக்ஷ்மணனுடைய கோபத்தைப் போக்குவதற்காக “தாரை” இலக்ஷ்மணனைப்பார்த்து கூற்றான். “சுகீர்வன் இராமனுடைய உபகாரத்தை மறக்கவில்லை. அவன் கடும் சொற்களுக்குத் தகுதி இல்லை. எல்லோர்களுக்கும் காமம் மிகுதி ஆனதால் காலதாமஸத்தை இவன் அறியவில்லை. ஹே பெரியாரே! தங்கள் போன்றவர்கள் உண்மை தெரியாமல் கொஞ்சமும் கோபிக்கமாட்டார்கள்.”

लंकामावसति द्विषद्दशमुखोयेनाऽऽहताभूमिजा
 निस्संख्यारजनीचरास्तदनुगाः कार्यस्तुतन्निग्रहः ।
 रामेणान्वितसायकेनवलवानित्याहवालीसमाम्
 त्वत्साहाय्यकृतेहरिन्हरिपतिर्वाञ्छन्चिरायत्यसौ ॥ ७४ ॥

“ஸீதையை அபஹரித்த இராவணன் இலங்கையில் இருக்கிறான். அவனுக்கு அதீனமான அரக்கர்கள் அளவற்றவர்கள். (1000000399600) லெக்ஷம்கோடியே மூன்றுலக்ஷத்துத் தொண்ணூற்றொன்பதாயிரத்து அறுநூறு. அம்புபெற்ற இராமன் அவர்களை அழிக்கவேண்டும்” என்று வாலி என்னிடம் சொன்னான். ஹே பலமுள்ளவனே! உனக்கு உதவி செய்வதற்காக சுகீர்வன் குரங்குகளை விரும்பிக்கொண்டு தாமஸிக்கிறான்.”

३६ रामस्याप्यतिमानुषामुपकृतितांनिग्रहीतुर्द्विषः
 कर्तव्यत्वमथाऽऽत्मनोऽप्यनुगतेस्सैन्यैस्सहोदीरयन् ।
 सुग्रीवस्वकृतापराधसहनसंप्रार्थयन्नादृतः
 तेनप्रीतददाऽभ्यधायिपरुषाणीः क्षम्यतांशोकजा ॥ ७५ ॥

“சத்துருவை ஸம்ஹரித்து மனிதர்கள் செய்யமுடியாத உதவியை இராமன் செய்ததையும் பிறகு ஸேனைகளோடு தானும் அவர் பின் செல்லவேண்டியதையும் சொல்லி சுக்ரீவன் தான் செய்த பிழைகளைப் பொறுக்கும்படி வேண்டும் பொழுது இலக்ஷ்மணன் மனங்களித்து “துக்கத்தால் கூற்றை கடுஞ்சொற்களைப் பொறுக்கவேண்டும்” என்று ஸந்தோஷமடையும்படி கூற்றான்.

३७ आनेतुंहरिपुङ्गवानधिकृतेतत्स्वामिनावायुजे

दूतैः पूर्वनियोजितैर्हिमगिरिंप्राप्तैर्गृहीत्वैश्वरे ।

संभूतयजनेमहागुणमपिस्फीतस्वसंभाक्षितम्

प्राप्तास्त्वांहरयोनृपेतिवचसादत्तंसतुष्ट्याऽऽददे ॥ ७६ ॥

குரங்குகளை அழைத்து வரும்படி சுக்ரீவன் ஹனுமானுக்கு உத்திரவு செய்ததும் முன் அனுப்பப்பெற்ற தூதர்கள் ஹிமய மலையை அடைந்து அவ்விடத்தில் ஈசுவரனுடைய யாகத்தில் உண்டான நற்குணம்பெற்ற, தாங்களும் உண்ட மிகுந்த உணவுகளை எடுத்துக்கொண்டு “குரங்குகள் ஹே அரசே! உன்னிடம் வந்திருக்கிறார்கள்” என்று வார்த்தையோடு கொடுக்கும் உணவை அவ்வரசன் ஸந்தோஷமாய் அங்கீகரித்தான்.

३८ सुग्रीवो नृपलाञ्छनेन सविधंप्राप्तो न तो राघवम्

प्रीत्यावोधितनीतिमात्मपृतनासन्देशतोऽभ्यागता ।

भूर्मादेव पथे विभोतव वधूमन्विष्य चाऽऽनेष्यति

प्राप्तं मृत्युवशं निहत्य सवलंतं शत्रुमित्यब्रवीत् ॥ ७७ ॥

அரசர்களுக்குரிய அடையாளங்களோடு சுக்ரீவன் இராமனுடைய ஸமீபம் வந்து அன்பால் நீதியை போதிக்கும் அவரை வணங்கி அவரைப்பார்த்து “ஹே பிரபுவே ! உத்திரவால் நேரில் வந்த என் ஸைன்யம் தங்களின் மனைவியை பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் தேடிப்பார்த்து எமனுக்கு வசமான அந்தச் சத்துருவையும் ஸேனையுடன் கொண்டு தேவியை அழைத்துவரப் போகிறது” என்று கூற்றான்.

३९ सूर्यस्याखिलभासकत्वमिवतेमित्त्वार्थसंसाधनम्
 चित्रंनैवसखेसदेतिविनुतोराभेणहर्षग्रणीः ।
 दृष्टासूर्यनिरोधकंभुविरजस्सेनापदाऽऽघातजम्
 सेनान्यस्खवलाऽऽवृतानुपगतान्संबोधयामासतम् ॥ ७८ ॥

“ஸூரியன் எல்லோர்களுக்கும் பிரகாசம் கொடுப்பது போல் எப்பொழுதும் ஹே சினேஹி, தா ! நீ சினேஹி, தனுடைய காரியத்தை முடித்துவைப்பது ஆச்சர்யமில்லை” என்று இராமனால் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பெற்ற சுக்ரீவன் சூரியனை மறைக்கும் பூமியில் ஸைன்யங்களின் காலடியாலுண்டான தூளியைப் பார்த்து ஸேனாபதிகள் தங்களின் ஸைன்யங்களால் சூழப்பெற்று ஸமீபத்தில் வந்திருப்பதை இராமனிடம் தெரிவித்தான்.

४० आदेशंरघुनायकस्याशिरसास्त्रीकृत्यहर्षुत्तमः
 पूर्वस्थंविनतंसमादिशदिदंसेनाऽन्वितसैन्यपम् ।
 सीतायत्नवसत्यरिदंशमुखोदेशस्सविज्ञायताम्
 आनेतुंचविनेतुमिन्द्रदिशिसागम्योदयस्याऽऽचलात् ॥

சுக்ரீவன் இராமனுடைய உத்திரவை தலையால் வஹித்து, முன்னாலிருக்கும் ஸைன்யங்களுடன் கூடிய “யின, தன்” என்கிற ஸேனாபதியைப் பார்த்து, உத்தரவு செய்தான். “ஸீதையை அழைத்துவருவதற்கும் சத்துருவை சிஃகிப்பதற்கும் இருவர்களும் இருக்குமிடத்தை கிழக்கு திசையில் அறியவேண்டும்; அந்தத் திசையில் உதயபர்வதம் வரைப் போகலாம்”

आक्रान्तातिदशैस्तदूर्ध्वमवनिस्स्याद्दुष्प्रवेशेतैः
 नित्यंसन्तमसाऽऽवृतेतिसुवदन्मध्यस्थितंवैभवम् ।
 पूर्तिर्यावदमुष्यसंभवतिसामासस्यतावच्चयः
 नाऽऽगच्छेन्निकटं तदाऽस्यमृतिदोदण्डोऽस्त्वितिप्राब्रवीत् ॥

“உதயபர்வதத்திற்கு அப்புறம் இருக்கும் பூமி தேவர்களால் ஆக்ரமிக்கப் பெற்றும் மற்றவர்கள் பிரவேசிக்க முடியாமலும் எப்பொழுதும் இருண்ட இருளால் சூழப்பெற்றிருக்கிறதென்று” நடுவில் இருக்கும் விசேஷங்களைக் கூறி “இந்தமாதம் முடிவதற்குள் என் சமீபத்தில் திரும்பி வராதவனுக்கு மரணம் கொடுக்கும் சிசைஷ உண்டாகும்” என்று சுகரீவன் கூறினான்.

४१ सीताऽन्वेषणकामनोहरिपतिः प्रस्थापयामासतान्
विक्रान्तान्हनुमन्मुखान्यमदिशि शिक्षिप्रविशेष्वदन् ।
मध्यस्थंचपरमहेन्द्रगिरितोद्दीपस्सरक्षः पतेः
वासस्तत्रविचित्यतां सफलताचेत्सौख्यगस्सोऽस्त्विति ॥

சுகரீவன் ஸீதையைத் தேடவிரும்பி தெற்கு திசையில் நடுவில் இருக்கும் விசேஷங்களைக் கூறி “மஹேந்திர பர்வதத்திற்கு அப்புறம் இராவணன் வஸிக்கும் தீபம் அவ்விடம் ஸீதையைத் தேடவேண்டும். அதற்குப் பயன் கிடைத்தால் அவ்விதம் செய்தவன் சுகமடைவான்” என்று பலம் பெற்ற ஹனுமான் முதலிய வானரங்களைத் தெற்குதிக்கில் சீக்கிரம் அனுப்பினான்.

आलोकात्पितृवल्लभस्यसवलैर्गम्येयमाशाऽखिलैः
संवीतातिमिरैस्ततः परमिप्रभोक्तुंफलं कर्मणाम् ।
दुष्टानांयमाकिङ्करैरधिगतास्रष्टाकृतादुर्गमा
हत्वागच्छतस्त्वमातिंकृदितिप्रीतस्समाज्ञापयत् ॥

“பலமுள்ளவர்கள் எல்லோர்களும் தெற்கு திசையில் பிதுரு லோகம் வரை செல்லமுடியும். அதற்கப்புறம் இருள் சூழ்ந்து இருப்பதால் செல்லமுடியாமல் கடவுள் செய்திருக்கிறார். பாப கர்மாக்களின் பயனை அனுபவிக்கச் செய்வதற்காக எமகிங்கரர்கள் அவ்விடம் இருக்கிறார்கள். துன்பம் செய்யும் பிரானிகளைக் கொன்றுவிட்டுச் செல்லுங்கள்” என்று சுகரீவன் ஸந்தோஷமாய் உத்தரவு செய்தான்.

४२ सीताराक्षसवासमार्गणमनाः प्रत्याग्दिशंप्रापयत्
 सुग्रीवस्समुपेणकप्यधिपतीन्तत्तद्विशेषंब्रुवन् ।
 आस्थानंमहिमाऽऽस्पदंजलपतेर्दृश्यंतदस्ताचलात्
 आगम्येतिततःपरंसतिमिरादुर्गाविलाऽऽढ्यैरपि ॥ ८३ ॥

சுக்ரீவன், “ஸீதை இராவணன் இவர்களின் இருப்பிடத்தைத் தேடுவதற்கு மனம்பெற்று மேற்குதிசையில் அந்தந்த விசேஷங்களைப் பெருமைக்கு இருப்பிடமும் பார்க்கக்கூந்ததுமான வருணாடைய நகரத்தையும் மேற்குதிசையில் அஸ்தமன மலைவரை செல்லமுடியும்; அதற்கு அப்புறம் இருள் சூழ்ந்து இருப்பதால் பலம் பெற்றவர்களும் செல்லமுடியாது”, என்று சொல்லி “சுஷேணன்” முதலிய வானர வீரர்களை மேற்கு திசையில் அனுப்பினான்.

४३ वैदेहीपरिमार्गणेशतत्रलिदिश्युत्तरस्यांकपि
 श्रेयानादिशदात्मसंमितबलं सेनेशमावेदयन् ।
 मध्यस्थाचलानिभ्रगाऽऽदिमहिमाऽऽसोमाचलात्साककुप
 गम्याभूरिवलैस्ततःपरमियंदुर्गातमोगेतिच ॥ ८४ ॥

வானரர்களின் அரசனான சுக்ரீவன் “வடக்கு திசையில் ஸோமபர்வதம்வரை அதிக பலம் பெற்றவர்களும் செல்லலாம்; அதற்கு அப்புறம் இருளை அடைந்திருப்பதால் செல்லமுடியாது” என்றும் நடுவில் இருக்கும் மலை, ஆறு முதலியவைகளின் பெருமையையும் தனக்கு ஸமமான பலம்பெற்ற “சுதபலி” என்ற ஸேனாபதியிடம் தெரிவித்து ஸீதையைத் தேடும்படி உத்திரவு செய்தான்.

४४ वायोरात्मजमात्मवाञ्छितकृतौमत्वाप्रभुं प्रेयसः
 वाक्येनामितचितवीर्यनिलयंरामस्सरन्तत्क्षणे ।
 स्वाऽऽख्यामुद्रितमङ्गुलीयकमपिप्रेम्णाप्रदायानघा
 सीताज्ञास्यतियेनतंनिजजनंद्रागित्यहृष्यद्भृशम् ॥ ८५ ॥

இராமன் தன் சினேஹிதனான சுக்ரீவனுடைய வார்த்தையால் ஹனுமானை அளவற்ற ஆச்சரியமான பலத்திற்கு இருப்பிடமாயும் தன் விருப்பத்தை பயன்பெறச் செய்வதில் திறமைப்பெற்ற வனாகவும் நினைத்து அந்த ஸமயத்தில் குற்றமற்ற ஸீதை அந்த ஹனுமானை அன்போடு தன்பந்துவாக சீக்கிரம் அறியச்செய்யும், தன் பெயரால் முத்திரைசெய்யப்பெற்றதுமான மோதிரத்தை யும் அந்த ஹனுமானிடம் கொடுத்து மிகவும் ஸந்தோஷ மடைந்தார்.

४५ एवंभूमिसुतांविचेतुमनघामादिश्यादिश्वाश्रितान्

रामः प्रस्रवणेजहर्षनिवसन्सुग्रीवआप्तेमुदम् ।

तिष्ठन्तुप्रवलास्सुदूरमखिलाएकोहरिष्यामिताम्

भूपृत्तीमितिगार्जितानिरगमन्सर्वेततोवानराः

॥ ८६ ॥

இவ்விதம் குற்றமற்ற ஸீதையை திசைகளில் தேடும்படி வேலைக்காரர்களுக்கு உத்திரவுசெப்து சுக்ரீவன் ஸந்தோஷ மடைந்தபொழுது இராமன் பிரஸ்ரவண மலையில் வலித்துக் கொண்டு ஸந்தோஷமடைந்தார். “பலசாலிகள் எல்லோர்களும் வெகுதூரத்தில் இருக்கட்டும்; அந்த ஸீதையை நான் ஒருவன் கொண்டு வரப்போகிறேன்” என்று கர்ஜித்துக்கொண்டு எல்லா வானரங்களும் அவ்விடமிருந்து பிரயாணம் செய்தார்கள்.

४६ रामंग्राहसविस्सयंहरिपतिस्संवदेननक्षितेः

खस्याऽऽर्येणजिघांसुनाऽनुगतिनात्तस्तोऽभितोधावितः ।

संयुक्तस्सचिवैश्चतुर्भिरगतिर्धीमद्रनूमत्स्मृतम्

प्रापंभूधरमृश्यमृकमभयस्त्वालिदुर्गन्त्विति

॥ ८७ ॥

பூமியின் விசேஷங்களை அறிந்ததால் ஆச்சரியமடைந்த இராமனைப்பார்க்கு சுக்ரீவன் “தன்னைக் கொல்ல விரும்பி பின் செல்லும் அண்ணனான் பயந்து நான்குபுறமும் ஓடும்படி செய் விக்கப்பெற்று கதியற்று நான்கு மந்திரிகளுடன் வாலி வர முடியாதவிடமென்று புத்திபெற்ற ஹனுமான் நினைத்த ரிசியமுக மலையை நான் பயமில்லாமல் அடைந்தேன்” என்று கூறினான்.

४७ स्मृत्वावानरमुग्रशासनमथप्रत्यागतास्सैन्यपाः
निर्दिष्टेसमयेविहाययमदिग्यातान्समस्ताअपि ।
सुग्रीवायसराधवायविनतिकृत्वाविदेहाऽऽत्मजाम्
स्वाद्यष्टांकथमप्यवाधितमतिंवाय्वात्मजंप्राब्रुवन् ॥ ८८ ॥

பிறகு சுக்ரீவனை கொடிய உத்திரவு பெற்றவனாக நினைத்து
தெற்கு திசையில் சென்றவர்களைத் தவிர எல்லா ஸேனாதிபதி
களும் குறிப்பிட்டகாலத்தில் திரும்பிவந்து இராமனுடன் கூடிய
சுக்ரீவன்பொருட்டு நமஸ்காரம் செய்து சிரமம் வஹித்தும்,
ஸீதையைத்தாங்கள் காணவில்லை என்றும் ஹனுமான் பயன்
பெறுவதில் கெடுதலற்றபுத்தி பெற்றவனாகவும் கூறினார்கள்.

४८ गत्वादक्षिणादिश्यथैत्यगहनाविन्ध्यगुहांजानकीम्
अन्विष्याप्यकृतार्थकाअपभयाश्शप्तंवनंकण्डुना ।
निस्तोयंसमतीत्यरावणाधियानकतंचरेवालिनः
पुत्रेणाभिहतेतलेनकपयश्श्रान्तिजहुस्त्वधः ॥ ८९ ॥

பிறகு (ஹனுமான் முகலீய) வானரங்கள் தெற்குதிக்கில்
சென்று பிரவேசிக்கமுடியாத கிந்தியமலையின் குறைையை
அடைந்து ஸீதையைத்தேடியும் பயனடையாமல் ஜலமில்லாம
லிருக்கும் படி “கண்டு” முனி சபித்த காட்டைக்கடந்து பய
மில்லாமல் இராசூஸனை இராவணன் என்ற புத்தியால் அங்கதன்
உள்ளங்கையால் அடித்ததும் மரத்தின் கீழே களைப்பை நீக்
கினார்கள்.

४९ निर्विण्णाः क्षितिजामर्वाक्ष्याविचितांकालोऽतियातो नृप
प्रोक्तस्तीक्ष्णनिदेशकोहरिपतिस्सीतानदृष्टोरिपुः ।
निर्वेदस्तुननः क्षमोविचिनुमस्तौभूयइत्यादताम्
तोरयस्यगिरिनिशस्यकपयोहृष्टाव्यचिन्वन्पुनः ॥ ९० ॥

ஸீதையைத் தேடியும் காணாமல் வானரங்கள் ஒழிவுபெற்று “அரசன் கூறிய காலமோ” சென்றது சக்ரீவன் கடுமை உத்திரவு பெற்றவன், ஸீதையையும் சத்துருவையும் காணவில்லை. ஒழிவோ நமக்குத்தகுதியில்லை. அவ்விருவர்களையும் மறுபடியும் தேடுவோம்” என்று சொன்ன அங்கதனுடைய அன்புபெற்ற வார்த்தையைக்கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்து மறுபடியும் தேடினார்கள்.

५० विन्ध्याद्रेरभितोगुहामवनिजांतेमार्गयन्तः क्षुधा
 संश्रान्ताश्चपिपासयावनगृहास्संचिन्त्यपाथोयुतम् ।
 निर्गच्छत्पतगैस्तदक्षविलकंप्राप्तास्तमोव्यापृतम्
 जग्मुर्योजनमन्तरंविमनसस्त्वन्योन्यमालिङ्गिताः ॥ ९१ ॥

வானரங்கள் வந்தியமலையின் குறைையில் நான்குபுறமும் ஸீதையைத் தேடி பசியாலும் தாகத்தாலும் களைத்து வெளியில் வரும் பசுிகளால் ஜலத்தோடுகூடி இருப்பதாக நினைத்து இருள் சூழ்ந்த “ருக்ஷபிலம்” என்ற குறைையை அடைந்து ஒருவருக் கொருவர் கட்டிக்கொண்டு மனம்வருந்தி ஒருயோஜனை தூரம் உட்புறம் சென்றார்கள்.

दूरेवीक्ष्यमहाप्रकाशममितान्मोदादुपेतेषुतम्
 वस्तुप्रेमकरंहरिमयगृहंचित्ताऽऽकरान्पादपान् ।
 कांचिच्चीरमृगाजिनाम्वरधरांतैजोवतीन्तापसीम्
 पश्यत्स्वागतविसयेपुकापिपुप्राज्ञोऽवदत्तांकपिः । ९२ ॥

குரங்குகள் தூரத்தில் அதிக ஒளியைப்பார்த்து மிருந்த ஸந்தோஷத்தால் அவ்விடம்சென்று ஆசைகொடுக்கும் பொருள் களையும் தங்கமயமான விடுகளையும் ஆச்சரியத்திற்கு இருப்பிடமான மரங்களையும் மரைஉரி, மாந்தோல் இவைகளை வஸ்திரமாக தரித்துக்கொண்டு தவம்செய்யும் ஒளிபெற்ற ஒரு மங்கையையும் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தபொழுது புத்திபெற்ற ஹனுமான் அவளைப்பார்த்து கூறினார்.

५१ कैस्यतद्वनमुत्तमंवदमहाभागेशुधाऽऽर्तावयम्
 प्रोक्तेत्याशुगसंभवेनमुदिताप्रत्याहंततापसी ।
 मायावान्समयोविरिञ्चिवरतोनिर्मायवेश्मेदृशम्
 सौख्येनन्यवसन्महेन्द्रनिहतोहेमारतोऽभूदथ ॥ ९३ ॥

“ஹே மிகுந்த பாக்கியம் பெற்றவனே! இந்த வனம் யாருடையது? சொல். நாங்கள் பசியால் வருந்துகிறோம்”, என்று ஹனுமான் சொல்லும்பொழுது அந்த தவம் செய்யும் பெண் ஸந்தோஷமடைந்து ஆஞ்சனேயரைப் பார்த்து கூறினாள். மாயைபெற்ற “மயன்” என்ற அசுரன் பிரம்மாவின வரத்தால் இவ்விதமான அரண்மனையை சிருஷ்டித்து சுகமாய் இருந்தான். பிறகு “ஹேமை” என்ற தேவப் பெண்ணினிடம் ஆசைபெற்று இந்திரனால் மறைந்தான்”.

हेमायैविधिनाप्रदत्तमखिलंनृत्तेसुमत्यैभृशम्
 तत्सख्यसिकृतावनाऽऽस्यसततंसावर्णिमेरोऽसुता ।
 किंकर्तव्यमिहाऽऽगतिः कथमितिप्रोक्तान्कपीन्सक्षुधः
 प्रीत्याभक्षयतिस्पाययतिसाभोज्यानिपेयानि च ॥ ९४ ॥

“நரத்தனத்தில் மிகவும் புத்திசாலியான ஹேமையின் பொருட்டு பிரம்மாவால் இது எல்லாம் கொடுக்கப்பெற்றது. அவளுடைய தோழியும் ஸாவர்ணிமேருவின் பெண்ணுமான நான் இதை எப்பொழுதும் காப்பாற்றுகிறேன். என்ன செய்ய வேண்டும்? இவ்விடத்தில் எவ்விதம் வந்தீர்கள்” என்று சொல்லி பசியோடுகூடிய குரங்குகளை அன்போடு உணவுகளை உண்ணும் படியும் குடிக்கத்தக்க பானங்களைக் குடிக்கும் படியும் செய்தாள்.

५२ प्राप्तोविक्रमदेहदार्ढ्यममितंस्वायंप्रभाऽऽतिथ्यतः
 मितैरन्वितआञ्जनेयइहतत्स्वीयाऽऽगतेः कारणम् ।
 तांप्रीतेरधिवेदयन्नुपकृतिंसंचिन्तयन्वाञ्छितम्
 ब्रूहीत्यर्थितयाऽभ्यधायिसतयाधर्मोमहान्मेऽस्त्विति ॥

ஹனுமான் கிணைஹி, தர்க்களோடுகூட அளவற்ற பலத்தையும் சரீரத்தின் திறமைபையும் “சுவயம்பிரபையின்” விருந்தால் அடைந்து இவ்விடம் தங்களின் வரவின் காரணத்தையுடைய அன்போடு அவளிடம் தெரிவித்து அவளுடைய உதவியை நினைத்து விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கும்படி வேண்டும்பொழுது அந்த பெண் “எனக்கு மிகுந்த தர்மம் இருக்கவேண்டும்” என்று பதில் உரைத்தாள்.

५३ निर्दिष्टसमयोयआत्मपतिनातस्यातिपातप्रभोः

तीक्ष्णाऽऽज्ञत्वमुभेविचिन्त्यविलतोद्राङ्गिर्गमस्यार्थिनि ।

वातस्याऽऽत्मजआनिमीलितदृशस्तान्वानरान्विन्ध्यगान्

सन्दृष्टाम्बुनिधीन्विधायमुपिरंस्वप्रापसातापसी ॥ ९६ ॥

“தங்களை வந்துசேரும்படி எஜமானன் குறிப்பிட்டகாலம் கழிந்ததையும் அரசன் கடுமை உத்திரவு பெற்றிருப்பதையும் இவ்விரண்டையும் ஹனுமான் நினைத்து குறைவிலிருந்து சீக்கிரம் வெளியில் செல்லவேண்டும்” என்று வேண்டும்பொழுது அந்த பெண், குரங்குகளைக் கண்களை மூடச்செய்து விரைவிலேயே அடைவித்து கடலைக் காணும்படியும் செய்து தன் குறை சேன்றாள்.

सुग्रीवस्यविचिन्त्यदण्डधरतामागस्त्रिपुखात्ययम्

पुण्येवारिनिधेस्तटेऽधिकफलंनिश्चित्यवाल्यात्मजे ।

कर्तव्यंनिखिलान्प्रबोधयतिचेद्वासोविलेऽर्थान्विते

सुग्रीवान्तुराघवाङ्गयमितिप्राहाथतारस्सुधीः ॥ ९७ ॥

“குற்றவாளிகளிடம் அரசன் கடும் சினை செய்வதை நினைத்தும் புண்ணியமான கடற்கரையில் தங்களின் மரணம் மிகுந்த பயனளிக்கும் என்பதை உறுதிசெய்தும் அங்கதன் அக்காலம் செய்யவேண்டிய (பிராயோபவேசமென்ற உண்ணா விரதத்தை) எல்லோர்களுக்கும் அறிவிக்கும்பொழுது” பிறகு புத்திசாலியான “தாரன்” பொருள்களோடுகூடிய “ருக்ஷபிலம்” என்ற குறைவில் குடியிருந்தால் சுகீரவனிடமும் இராமனிடமும் பயமில்லை” என்று கூறினான்.

௫௪ தாரஸ்யோகிதமமர்ப்யந்பவநஜஸ்த்வாக்யவஹாஸ்டரானு
 வுஹ்யாஸ்டலோக்யமவிஷ்யதர்த்தமவாஸ்தாந்ஜாநிந்மூஷம்பேதயந் ।
 முகூரீவஸ்யகுணாந்மூநிதரதூர்த்மஸ்யாந்மஹாஸ்த்யாஸ்டஸ்திம
 சௌமீதீஸ்சரவிக்ரமஸ்க்லப்தாந்மஹாஸ்த்யாஸ்டஸ்திம ॥ ௯௮ ॥

தாரன் கூறும் வார்த்தையைப் பொருக்காமல் ஹனுமான்
 வரப்போகிற காரியத்தை புத்தியால் அறிந்து, அதை அறியாமல்
 தாரன் சொல்லில் அன்புபெற்ற பந்துக்களை, மிகவும் பயமடை
 வித்து, மற்றவர்கள் அடையமுடியாத சிகரீவனுடைய நற்குணங்
 களையும் மிகுந்த பொருள்வரவையும் இலக்ஷ்மணனுடைய பாணங்
 களையும் திறமையையும் தங்களின் பலக்குறைவையும் அங்கதனுக்கு
 அறிவித்துக்கூறினார்.

நூந்நபாஸ்தவலநதூவலதமோநைவாஸ்சரேஹிதஹம்
 சௌமீதீரபுமிர்மயஸ்யமவநம்பிதேதநோகதம் ।
 அஸாமிஸ்துஸஹாஸ்டஸ்த்ஹரிபதிஸ்த்வாராஜ்யஅஸ்தாபயேத்
 த்வந்மாது: ப்ரியகூதிபதூவ்யநிகடங்ஞாஹ்வாஸ்திவலவ: ॥

“பலம்பெற்றவனோடு பலமற்றவன் நிச்சயமாய் கிரோதம்
 செய்யக்கூடாது. மயனுடைய வீடான ருக்ஷபிலமும் இலக்ஷ்
 மணனுடைய பாணங்களால் ஏன் பிளந்துபோகாது? ஹே அங்
 கதா! உன்னுடைய அன்னைக்கு இன்பம் செய்யும் வானரரஜன்,
 எங்களுடன் திரும்பிவந்த உன்னை இராஜ்யத்தில் அரசனாகச்
 செய்வான். பயமற்றவனாய் சிறிய தந்தையின் ஸம்பம் வர
 வேண்டும்”.

௫௫ அக்ஷிப்யாக்ஷமமாஜ்ஜநேயவசனம்சுமூரீவநிஸ்தாந்வஹந்
 தோபாந்வாலிஸுதோவதந்காபிபுரஸ்தீரேமூதிவாரிதே: ।
 மத்வாஸ்ரேஸ்தமாமஸ்தகௌக: ப்ராபோபவேசேரத:
 சேபாஸ்த்பரிதஸ்ததாஹ்வாஸ்திவலவ: ॥ ௧௦௦ ॥

रामस्याथवनाऽऽगतिं दशरथबलेशंजनस्थानजम्

आघातंरघुनाथकोपममितांतांवानराणांभियम्

चान्योन्यंवदतांगिरिर्मुखरितश्शब्दैर्दिशांपारगैः ॥१०१॥

பிறகு இராமனுடைய வனவாஸத்தையும் தசரதருடைய மரணத்தையும் ஜனஸ்தானத்தில் அரக்கர் கூட்டமும் ஜடாயுவும் அழிந்ததையும் ஸீதையின் அபஹாரத்தையும் வாலீவதத்தையும் இராமனுடைய கோபத்தையும் வானரங்களின் அளவற்ற பிராணபயத்தையும் ஒருவருக்கொருவர் கூறும் குரங்குகளின், திசைகளின் கரைகடந்த சப்தங்களால் விர்தியமலை எதிர் ஒலிபெற்றது.

५६ निष्क्रान्तोगिरिगह्वराद्बहिरधोदृष्ट्याशयानान्कपीन्

संपातिः परिभक्षितुंकृतमतिश्शृण्वन्जटायुर्वधम् ।

शैलादप्यवरोपयन्स्वमचिराद्भ्रातुर्विवित्सुः परम्

रामेतस्यगुरौचसख्यमखिलंवक्तुंकपीन्प्रार्थयत् ॥ १०२॥

ஸம்பாதி விந்தியகிரியின் குறையிலிருந்து வெளியில்வந்து
கிழே படுத்திருக்கும் குரங்குகளைப்பார்த்து சாப்பிடவேண்டும்
என்று புத்திகொண்டாலும், ஜடாயுவின் வதத்தைக்கேட்டு
இராமனிடமும் அவருடைய தந்தையிடமும் இருக்கும் தம்பியின்
மிகுந்த சினேஹத்தை அறியவிரும்பி தன்னை மலையிலிருந்து
சீக்கிரம் இரக்கச்செய்து எல்லாவற்றையும் கூறும்படி வேண்டி
னது.

५७ शैलाग्रादवतायगृद्धमभयस्तारेयआहाथतम्

कान्तारेसहसीतयानिवसतिरामस्यतारक्षसा ।

तद्वधाहृतिमाहतिस्वगपतेस्सुग्रीवराज्याऽऽगतिम्

वैदेहीपरिमाणितुंचिरमिहप्राप्तिनिजांदुस्स्थितिम् ॥ १०३॥

பிறகு “அங்கதன்” பயமில்லாமல் மலையின் நுணியிலிருந்து கழுதை இரக்கி, காட்டில் ஸீதையோடு இராமனுடைய வாஸத்தையும் இராவணனால் அவருடைய மனைவியின் அபஹாரத்தையும் ஜடாயுவின் மரணத்தையும் சுகீர்வனுக்கு இராஜ்யத்தின் வரவையும் ஸீதையைத் தேடுவதற்காக இவ்விடம் வெருகாலமாக தங்களின் வரவையும் துயரத்தையும் அந்த ஸம்பாதியிடம் தெரிவித்தான்.

५८ स्वीयवीर्यमभीक्षुप्तुंदिनकरंसंप्राप्तयोरावयोः

लुष्टाङ्गानुजरक्षकोनिरपतंनिर्दग्धपक्षोह्यधः ।

भ्रातुर्वैरविमोक्षणेनतुवलंनिष्पक्षवृद्धस्यमे

नूनसांप्रतमित्युदीरितगिरंसंपातिमाहाङ्गदः ॥ १०४ ॥

“நாங்கள் இருவர்களும் எங்களுடைய பலத்தை பரீக்ஷிப்பதற்காக சூரியனிடம் செல்லும்பொழுது பொசுங்கின சரீரம் பெற்ற தம்பியைக் காப்பாற்றின நான் பொசுங்கின இறக்கைகளைப் பெற்று கிழே விழுந்தேன். இறக்கைகளை இழந்து கிழத்தனம்பெற்ற எனக்கு இப்பொழுது தம்பியின் துக்கத்தை விலக்குவதில் நிச்சயமாய் வலிமை இல்லை.” என்று வார்த்தை சொன்ன ஸம்பாதியைப் பார்த்து அங்கதன் கூறினான்.

सीतायाअपिरक्षसोनिवसतिगृद्धाभिजानासिचेत्

आख्याहीतिसृष्टआहजलधेर्लङ्केतरासिन्तटे ।

तस्यांस्तोजनकाऽऽत्मजातदहितौतल्लङ्घनेऽतित्वरम्

कर्तव्योऽस्तिमहानुपायइतितेवीराअह्वयन्तदा ॥ १०५ ॥

ஹே கழுதை! ‘ஸீதை இராவணன் இவர்களின் இருப்பிடம் தெரிந்திருந்தால் சொல்லவேண்டும்.’ என்று வினவுப்பொழுது

“ஸமுத்திரத்தின் அக்கரையில் இலங்கையும் அதில் ஸீதையும் அவளுடைய சக்துருவும் இருக்கிறார்கள். கடலைத்தாண்டுவதற்கு வெகு சிக்கிரம் பெரிய உபாயம் செய்வேண்டும்,” என்று ஸம்பாதி கூறினது. அம்பொழுது வானர வீரர்கள் ஸந்தோஷ மடைந்தார்கள்.

गृद्धाणांगतिरम्बरेविरचितादैवेनसासप्तमी

तदूरस्थितदर्शनोजलनिधौभ्रात्रेप्रमीतप्रियम् ।

दित्साम्यंबुनिवापजंत्वितिगिरसंपातिमानाययतम्

वार्धिवानरपुङ्गवाः पुनरमुंस्वस्याऽऽस्पदंप्रापयन् ॥ १०६॥

நெல்லைத்தின்னும் சிட்டுக்குருவிகள் ஆகாயத்தில் பூமி ஸமீபத்திலும், காக்கைகள் அதற்கு மேல்படியிலும், நீர் காக்கை மூன்றாவது படியிலும், சிபேனம் நான்காவது படியிலும், கருக்கரம் ஐந்தாவது படியிலும், ஹம்ஸங்கள் ஆறாவது படியிலும் கருடன், ஏழாவது படியிலும் செல்கின்றன. கருடனுடைய அண்ணாளை அருவானிடம் பிறந்த எங்களுக்கு ஏழாவது படியில் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சாரத்தை தெய்வம் கொடுத்திருக்கிறது. ஆனதால் எனக்கு தூரத்தில் இருப்பதைப் பார்க்கமுடியும். பரலோகம் சென்றவர்களுக்குப் பிரியமளிக்கும் திலோதகத்தை ஸஹோதரனுக்கு ஸமுத்திரத்தில் கொடுக்க விரும்புகிறேன்” என்று சொல்லும் ஸம்பாதியை வானர வீரர்கள் கடலை அடைவித்து மறுபடியும் தன்னுடைய இருப்பிடத்தை அடை வித்தார்கள்.

५९ अद्रेः कन्दरमावसन्कथमिमांवित्सिप्रवृत्तित्विति

प्राज्ञेजाम्बवतिप्रहर्परचितप्रश्नेऽब्रवीद्गृद्धराट् ।

आहाराऽऽहरणस्सुतोऽधिजलधिद्योस्थस्ममेतस्त्रियम्

साम्नाराक्षसआव्रजस्त्रयमितिप्रीत्यामुपाश्वोऽवदत् ॥

“மலையின் குறையில் இருக்கும் நீ இந்த ஸமாசாரத்தை எவ்விதம் அறிந்தாய்?” என்று புத்திசாலியான “ஜாம்பவான்” ஸந்தோஷமாக வினவும் பொழுது ஸம்பாதி கூறினான். “சுபார்

கிஷ்கிந்தா காண்ட:

சுவன்” என்ற புத்திரன் ஸமுத்திரத்தில் ஆகாயத்திலிருந்து ஆஹாரங்களை கிரஹிக்கும் பொழுது இராசுஸன் பெண்ணை கிரஹித்துக்கொண்டு தானாக ஸமாதானவார்த்தை கூறி சென்றான்” என்று ஸந்தோஷமாகச் சொன்னான்.

६० सूर्यप्लुष्टसुपक्षतौनगाशिरःप्राप्तेऽपिपङ्कतकम्
मुग्धेस्वस्मृतिमेत्यतन्निवसतिकारुण्यवासंमुनिम् ।
प्राप्तेऽभ्यर्ह्यनिशाकरंसुशरणंस्वसिन्नवाच्युन्मुदा
तेनायंजनईदृशाविपदयेत्वांप्रापकस्मादिति ॥ १०८ ॥

நான் சூரியனால் பொசுக்கப்பெற்ற இறக்கைகளைப் பெற்று மலையின் நுணியை அடைந்தும் ஆறு இறவுவரை மூர்ச்சை பெற்று பிறகு தன்னைடைய நீனைவைப்பெற்று அந்த மலையில் வனிக்கும் பூஜிக்கத்தகுந்த, கருணைக்கு இருப்பிடமுமான “நிசாகர” முனியை சரணமடைந்ததும் மிகுந்த ஸந்தோஷம் பெற்ற முனிவர் என்னைப்பார்த்து, ஹே ஸம்பாதி! உனக்கு இவ்விதமான துன்பம் எவ்விதம் வந்தது?” என்று வினவினார்.

६१ वीराः प्रत्यदंतपोनिधिममुंसभ्रातृकः खंलुतः
सङ्घर्षान्मिथआस्थितोमुनिपुरस्तूणंपणंभूगतान् ।
पश्यन्भूमिधरान्वनानिनगरस्तोकानितंभास्करम्
गच्छन्तेनविदग्धपक्षतिरिहविलष्टोन्यपप्तभृशम् ॥ १०९ ॥

“ஹே வீரர்களே! (கைலாஸ்வாலிகளான) ரிஷிகளின் முன்னிலையில் “சூரியாஸ்தமனத்திற்குள் சூரியனிடம் போகிறது” எனறபந்தமம் செய்துகொண்டு நானும் ஸதோகரனும் ஒருவருக்கொருவர் தோல்வி அடைவிக்க விருப்பத்தால் சீக்கிரம் ஆகாயத்தில் சென்று பூமியில் இருக்கும் மலைகளையும், வனங்களையும், பட்டணங்களையும் சிந்தாகப் பார்த்து சூரியனிடம் சென்று அவனால் பொசுக்கப்பெற்ற இறக்கைகளைப்பெற்று மிகவும் துன்பமடைந்து இவ்விடத்தில் விழுந்தேன்” என்று அந்த முனிவரைப்பார்த்து பதில் கூறினான்.

ஜலத்தில் இருக்கும் ஜந்துக்களாலும் அலைகளாலும் சூழப் பெற்று பார்ப்பவர்களுக்கு பயமளிக்கும் கடலைக்கண்டு துக்கத்திற்கு அதீனமான வானர ஸேனையைப்பார்த்து “அங்கதன்” “ஹே வீரர்களே! ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதில் அதிக திறமை பெற்றவனும் மிகுந்த பயத்திலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றுகிறவனும் அரசனுக்கு அன்பனுமான எவன் இவ் விடத்தில் இருக்கிறான். அவனை எனக்கு அறிவிக்கவேண்டும்” என்று கூறினான்.

६५ अम्भोधेस्तरणेस्वशक्तिमहतामाभाषमाणेष्वथ

प्रख्यातेषुवलीमुखेष्वपटुषुप्राप्तुंशतंयोजनम् ।

पर्याप्तंमृतिशंसिनंयुवनृपंचाऽऽश्वासयन्जाम्भवान्

तिष्ठेतिप्रतिषिध्यकार्यघटनंसोऽचोदयद्वायुजम् ॥ ११३ ॥

ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதில் அழிவற்ற தங்களின் திறமையைச் சொல்லிக்கொண்டு புகழ்பெற்ற வானரங்களும் நூறுயோஜனை தூரம் போவதற்கு முடியாமலிருக்கும்பொழுது (அவ்வளவு போவதற்கு) சக்திபெற்றவனும் (திரும்பமுடியாமல்) மரணத்தைச்சொல்லும் இளவரசனை “ஜாம்பவான்” ஸமாதானம் செய்து “நிற்கவேண்டும்” என்று தடுத்து காரியத்தைச் செய்து முடிக்கும் ஹனுமானை ஏவினார்.

६६ एकान्तोस्थितआवहन्नतिचलंवायोऽसुतैतत्समम्

तूष्णींभूतउपेक्षसेकथमिमानस्मान्प्राद्विभ्यतः ।

शस्त्रैस्तेनमृतिः कृताविधिगिराशक्रार्पिताभीप्सितः

पाथोराशिमतित्यरामदयितादर्शभजासान्पुनः ॥ ११४ ॥

“ஹே வாயுமைந்தனே! நீ அதிக பலம் பெற்றும் மௌன மாய் இவர்களுக்கு ஸமமாய் தனிமையில் இருந்துகொண்டு அரசனிடம் பயந்த இந்த எங்களை ஏன் அலக்ஷியம் செய்கிறாய்? பிரம்மாவின் வரத்தால் உனக்கு அஸ்திரங்களால் அழிவு கிடையாது. இந்திரனால் கிரம்பும்பொழுது அது கொடுக்கப் பெற்றிருக்கிறது. கடலைக்கடந்து ஸீதையைக் கண்டு மறுபடியும் எங்களை அடையவேண்டும்.”

௬௭ इत्थंजम्बवदीडितस्सहनुमान्कृत्वाप्रवृद्धांतनुम्
 स्वस्याब्धेश्शतयोजनस्यतरणेनैपुण्यमावेदयन् ।
 मित्राणिप्रविहर्षयन्नभिमतस्वास्तोकवृद्धीनितत्
 पाथोधेः प्रतितीर्षयाऽथवलवानारोहदैन्द्राचलम् ॥ ११५ ॥

இவ்விதம் ஜாம்பவானால் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பெற்ற
 ஹனுமான் சரீரத்தை வளர்த்துக்கொண்டு நூறுயோஜனை தூரம்
 பெற்ற ஸமுத்திரத்தைக் தாண்டுவதில் திறமையைத் தெரிவித்து
 தன்னுடைய அதிக கேஷமத்தில் ஆவல்கொண்ட சினேஹிதர்களை
 ஸ்தோதஷமடைவித்து பிறகு ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட விருப்ப
 தால் மஹேந்திர மலையில் ஏற்றான்.

फलश्रुतिः

आपत्सन्तमसापहृत्यतिपदुप्राभाकराऽऽभायिते
 सन्मैत्रीनिरवद्यवृष्टिविततेः कालाभ्रकालायिते ।
 रामस्यायनआर्यसंस्तुततमेश्रीप्रापकेशृण्वताम्
 किष्किन्धाचरितंसुखंमखभुजांकाक्ष्यंकरोत्यन्वहम् ॥ ११६ ॥

துன்பமாகிற இருண்ட இருளை விலக்குவதில் சூரியனுடைய
 ஒளிபோன்றதும் ஸரதுக்களின் சினேஹமாகிற குற்றமற்ற
 மழைப்பெருக்குக்கு மழைகாலம் போன்றதும் பெரியோர்களால்
 மிகவும் ஸ்துதிக்கப்பெற்றதும் கேட்பவர்களுக்கு ஐசுவரியத்தைக்
 கொடுக்கும் சுந்தரராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் தேவர்
 களும் விருப்பும் சுகத்தை தினந்தோரும் கொடுக்கிறது.

प्रासूतजानकीयंसा सुब्रह्मण्यकटुम्विनी ।
 तत्कृतेरामचरिते किष्किन्धैवमुदीरिता ॥ ११७ ॥

சுப்பிரமணியருடைய மனைவி ஜானகி ஈன்ற சுந்தரம்
 இயற்றிய சுந்தரராமாயணத்தில் இவ்விதம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம்
 கூறப்பெற்றது.

கிஷ்கிந்தாகாண்டம் முற்றிற்று.

सुन्दररामायणे अथसुन्दरकाण्डः प्रारभ्यते

சுந்தர காண்டம்.

१ पौलस्त्येनसमाहृतारघुपतेर्जायांदिदृक्षुः कपि
श्रेष्ठोदेवपथेनदाक्षिणादिशंगन्तुंसकामोभृशम् ।
वर्षायामिववाहिनीसुमहतींवृद्धिदधौतानवीम्
अविर्धर्लङ्घयितुस्सवीचिनिचयःसस्सस्याद्यथागोष्पदम्॥१॥

இராவணன் (ஆகாயமார்க்கமாக) அபஹரித்த இராம
னுடைய மனைவியை ஹனுமான் பார்க்க விரும்பி தெற்கு
திசையில் செல்லுவதற்கு மனங்கொண்டு அலைகளின் கூட்டத்
தோடு கூடிய கடலும் தாண்டுகிறவனுக்கு மாட்டின் காலடியாக
ஆகுப்படி மிகவும் அதிகமான சரீரத்தின் வளர்ச்சியை வருஷா
காலத்தில் நதிபோல் அடைந்தார்.

आक्रामत्प्रवलोलिलंघयिषयावार्धेर्महेन्द्राचलम्
श्रीमारुत्यतनुप्रतापमपदुर्वोदुंष्टृथिव्याअधः
सप्रापावनतिं तथाऽतिमहतींपूर्वां दिविस्पृगिरिः
पातालेऽप्यवकाशमैदितनुं नैव प्रवेष्टुं यथा

॥ २ ॥

முன்காலத்தில் சுவர்க்கத்தைத்தொட்ட மஹேந்திர பர்வத
மும் ஹனுமானுடைய அதிக பலத்தைப் பொருக்கமுடியாமல்
பூமியின் கீழே பாதாளத்திலும் பிரவேசிப்பதற்கு கொஞ்ச
மிடத்தையும் அடையமுடியாமல் அதிக தணிவை அடையும்படி
பலமுள்ள ஹனுமான் கடலைத்தாண்ட விருப்பத்தால் அந்த
யலையை அமுக்கினார்.

शैलोऽप्यार्तरव्यमुंचदसकृत्सिंहैर्गतैः कन्दरम्
 संकुद्धास्सविपाददंशुरहयस्तनैकधाऽदारयन् ।
 देवानञ्जलिकृत्समीड्यमरुतस्सूनुः पुरस्थाऽऽननः
 कुर्वन्नामहरिप्रियंसुरपथेद्रागुत्पपाताथसः ॥ ३ ॥

குறைகளில் இருக்கும் ஸிம்மங்களால் மஹேந்திர பர்வதம்
 தீன சப்தத்தை அடிக்கடி வெளியிட்டது. விஷத்தோடுகூடிய
 பாம்புகளும் அதிக கோபமடைந்து அம்மலையைக் கடித்தன.
 அம்மலையை அநேகம் துண்டுகளாக பிளக்கச்செய்தன. பிறகு
 வாயுபுத்திரன் கிழக்குமுகமாக தேவர்களைத் துதித்து இராம
 னுக்கும் வானரங்களுக்கும் நன்மை செய்வதற்காக சீக்கிரம்
 ஆகாயத்தில் உயரக்கிளம்பினார்.

रामप्रीतिविधित्सयाप्रतपनो नैवातपन्मारुतिम्
 गच्छन्तां दिवि निश्श्रमं सुखकरस्पर्शसिपेवेमरुत् ।
 गन्धर्वाजगुरीडनीयचारित्वैमानिकास्तुष्टुः
 यस्याऽऽतिथ्यकृतावचोदयदगमैनाक्रम्यम्बुधिः ॥ ४ ॥

அதிதிபூஜை செய்வதற்கு ஸமுத்ரராஜனும் மைனாககிரியை
 ஏவும்படி பெருமைபெற்று ஆகாயத்தில் களைப்பு இல்லாமல் ஹனு
 மான் செல்லும்பொழுது இராமனுக்கு நன்மைசெய்ய விரும்பி
 ரூரியன் தபிக்கச் செய்யவில்லை. வாயு (காற்று) சுகம்கொடுக்
 குப்படி விரிந்து. துதிக்கத் தகுந்த அவ்வீரனுடைய நடையை
 கந்தர்வர்கள் பாடினார்கள். தேவர்கள் துதித்தார்கள்.

अम्भोधिं ग्रसमानवत्स्रजवतो गच्छन् पुरस्थं नगम्
 मत्वा विघ्नमघोनिपात्य सहसा तत्प्रार्थनामाददत् ।
 वाचाऽऽनन्दयदात्मतुष्टिकरणप्रीताद्भियं मोचयन्
 शक्रादप्यमरस्तुतस्महनुमान्तभिस्ताराभ्युधिम् ॥ ५ ॥

தேவர்களால் ஸ்தோத்ரம் செய்யப் பெற்ற அந்த ஹனு
 மான் தன் வேகத்தால் ஸமுத்திரத்தை ஸாப்பிடுகிறவன்போல்
 சென்று முன்னால் இருக்கும் மைனாக கிரியை இடையூராக

நினைத்து சீக்கிரம் அதைக் கீழே தள்ளி அதனுடைய வேண்டு
தலைப் பெற்றுக்கொண்டு தனக்கு ஸந்தோஷம் செய்தலால் ஸந்
தோஷமடைந்த இந்திரனிடமிருந்து பயத்தை, அதைவிடச்
செய்து வார்த்தையால் அதை ஸந்தோஷமடைவித்தார். அக்
கடலைக் கடந்தார்.

वीर्याऽऽलोकनकामनैः खसदनैर्नागांश्रिकां चोदिताम्
व्यादायाऽऽननमात्मभक्षइतिचस्वतर्जयन्तींहरिः ।
धीमान्सूक्ष्मतनुर्विगाह्यवदनं तस्यास्ततो निर्गतः
भेजेऽम्भोदवदम्बरं सविगताऽऽलम्बस्तयासन्नुतः ॥

பலத்தை பரீக்ஷிப்பதில் விருப்பம்பெற்ற தேவர்களால்
ஏவப்பெற்று வாயைத்திறந்து கொண்டு எனக்கு ஆகாரம் என்று
தன்னை அதட்டும் சுரஸையை புத்திசாலியான ஹனுமான் சிறு
உருவத்துடன் அவளுடைய வாயில் பிரவேசித்து அதிலிருந்து
வெளியில் வந்து அவளால் துதிக்கப்பெற்று பிடிப்பு இல்லாமல்
மேகம்போல் ஆகாயத்தை அடைந்தார்.

वीर्येस्वस्यगतेर्हते पवनजो वीक्ष्याभितोऽभीतिकः
छायाग्राहिकपीश्वरेणकथितं सत्त्वं विनिश्चित्य तत् ।
सूक्ष्माऽऽकारउपेत्य तन्मुखमथस्थूलो विभिन्दन्नखैः
वीरस्संहतसिंहिकोजलनिधेस्तीरंसण्डेक्षिणम् ॥ ॥७॥

ஹனுமான் தன் நடையின் பலம் குறைந்திருக்கும்பொழுது
பயமில்லாமல் நான்குபுறமும் பார்த்து நிழலைப்பிடிக்கும் சுகரீவன்
சொன்ன பிராணியாக நினைத்து சிறு உருவப்பெற்று அதனுடைய
வாயில் சென்று பெரிய உருவத்துடன் நகங்களால் அதைப்
பிளந்து விரிமஹிகையை ஸம்ஹரித்து வீரனாய் ஸமுத்திரத்தின்
தென்கரைக்கு வந்தான்.

तत्रत्यं समवाप्यवायुतनयो वीरस्त्रिकूटाचलम्
दृष्ट्वा तस्याशिरस्यपतेविविधग्लानिस्सलंकापुरीम् ।

वापीरम्बुमतीरनोकहंवृतं वीक्ष्यंतदीयं वनम्

द्वारं प्राप्यतदुत्तरस्थमभयः कीर्यहोचिन्तयत् ॥ ॥८॥

வீரனா ஹனுமான் களைப்பு இல்லாமல் அஷ்டத்திலிருக்கும் (மூன்று சிகரம்பெற்ற) திரிகூடமலையை அடைந்து அதனுடைய சிகரத்தில் இலங்கா நகரத்தையும் அகச்சேரந்த ஜலம்பெற்ற நடைவாழி கிணறுகளையும் மரங்கள் சூழ்ந்து பார்ப்பதற்குத் தகுந்த அழகாயுள்ள நந்தவனங்களையும் பார்த்து அந்நகரத்தினுடைய வடக்குக் கோபுரவாயிலை அடைந்து பயமில்லாமல் ரஹஸ்யமாய் தன் காரியத்தை நினைத்தார்.

लंकासागरसंवृतादशमुखतातात्वजय्यासुरैः

किंकुर्युःकपिराघवाइहमहावीर्यारणराक्षसाः ।

द्रष्टव्याजनकाऽऽत्मजानिशिमयासर्वैरदृष्टेनमे

वन्ध्यस्यान्नकथं श्रमोगुरुरितिद्राग्रातिमैच्छत्कपिः ॥९॥

“இலங்காபுரி, ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பெற்றும் இராவணனால் காப்பாற்றப்பெற்றும் தேவர்களால் ஜயிக்க முடியாமலும் இருக்கிறது. இஷ்டத்தில் இராக்ஷஸர்கள் மிகுந்த பலசாலிகளாயிருப்பதால் குரங்குகளும் இராம லெக்ஷ்மணர்களும் என்ன செய்யமுடியும்? எல்லோர்களும் பார்க்காமல் இருக்கும்படி இரவில் நான் வீதைகைத் தேடவேண்டும். என்னுடைய மிகுந்த சிரமம் வினாகாமல் எஷ்டிதம் இருக்கும்?” என்று ஹனுமான் சீக்கிரம் இரவை விரும்பினார்.

३ दांपस्यापनुदः प्रदोषसमये लङ्कांविशन्मारुतिः

स्वामिन्यानगरस्यकस्त्वमितिसक्रोधात्तलेनाऽऽहतः ।

अन्वज्ञायितयास्वमुप्यभिहातिप्रक्लिष्टयावैधमीम्

स्मृत्वावाचमुपद्रुतस्वजनतां स्वाभीप्सितं कुर्विति ॥१०॥

தோஷத்தை விடக்கும் ஹனுமான் பிரதோஷகாலத்தில் இலங்கையில் பிரவேசிக்கும் போழுது அதன் எஜமானியான இலங்கைநியால் கோபத்தோடு உள்ளங்கையால் அடிக்கப்பெற்று தன் முஷ்டியின் அடியால் அதிக துன்பப்பெற்று தன் பந்து

ஐனங்களுக்குத் துன்பம் வந்ததைத் தெரிவிக்கும் பிரம்மாவின் வார்த்தையை நினைத்து “உன் விருப்பத்தைச் செய்” என்று அவளால் அனுமதிக்கப்பெற்றார்.

8 நிஷङ्कं निशितां निविश्यनगरीं रक्षःपतेरञ्जना
 सूनुर्वैश्वविराजितं मणिगणैः पश्यन्निदेशाऽऽवहान् ।
 निस्त्रिंशदधतोऽप्यधीतनिगमान्वीरैश्चसंरक्षितम्
 सर्वार्थाऽऽकरमाविवेशसुरभिं गन्धैस्तदन्तःपुरम् ॥ ११॥

அஞ்சனையின் புத்திரனான ஹனுமான் இரவில் பயமில்லாமல் இராவணனுடைய இராஜதானியில் பிரவேசித்து இரத்தினங்களின் கூட்டங்களால் விளங்கும் இராவணனுடைய அரண்மனையையும் கத்தியை தரித்தவர்களும் வேதாத்தியயனம் செய்யும் வேலைக்காரர்களையும் பார்த்து வீரர்களால் காப்பாற்றப்பெற்றதும் எல்லா பொருள்களுக்கும் இருப்பிடமும் வாஸனை தீரவ்யங்களால் வாஸனை பெற்றதுமான அரசுக்களின் அரசனுடைய அந்தப் புரத்தில் பிரவேசித்தார்.

9 व्योमालङ्करणेतुपारकिरणे मार्जाररूपंदधत्
 मन्त्रीवानरनायकस्यसुदृशां निद्रांगतानांदृशः ।
 पश्यन्नाभरणानिराक्षसपते रामाङ्गनाऽनीक्षणात्
 दुःखोदन्वातिसागरस्यतरणेधीरोन्यमज्जद्भुशम् ॥ १२॥

சந்திரன் ஆகாயத்தை அலங்கரித்திருக்கும் பொழுது வானர மன்னனுடைய மந்திரியான ஹனுமான் பூனையின் உருவம் பெற்று உறங்கும் இராவண மனைவிகளின் கண்களையும் ஆபரணங்களையும் பார்த்து இராம மனைவியைப்பார்க்காதலால் கடலைக்கடப்பதில் திறமை பெற்றும் துக்கக் கடலில் மிகவும் முழுகினார்.

10 रक्षोऽध्यक्षनिवेशनंमणिगणैः कीर्णंप्रहृष्टाङ्गनम्
 वीरैरध्युपितंकलेनमुखरंनாदेनवाद्यस्यच ।
 लङ्काभूषणमाससादहनुमान्वैश्वप्रहस्ताऽऽदिम
 न्यायामात्यविराजितंकुलिशभृद्देवाश्रियामास्पदम् ॥ १३॥

இரத்தின கூட்டங்களால் வியாபிக்கப்பெற்றதும் ஸந்தோஷம் பெற்ற பெண்களைப் பெற்றதும் வீரர்களால் வலிக்கப் பெற்றதும் இனிமையான வாத்திய சப்தங்களால் சப்திக்கப் பெற்றதும் இலங்கைக்கு ஆபரணமான இராவணனுடைய அரண்மனையையும் தேவர்கள் தேவேந்திரன் இவர்களின் ஐசுவரியங்களுக்கு இருப்பிடமான பிரஹஸ்தன் முதலிய நீதி மந்திரிகளின் வீடுகளையும் ஹனுமான் அடைந்தார்.

௭ अद्राक्षीद्दशकन्धरस्यसदने वालाऽऽयुधोभासुरे
 रत्नैर्हैमनिवेशितैस्सुरुचिरं भूयोभिरालेख्यकैः ।
 पुष्पाऽऽख्यंसुविमानमात्तसुकृतैरारूढमालोकीतम्
 यद्रष्टुनपिविस्मयंनयनयोस्साफल्यमप्यानयेत् ॥ १४॥

வாலை ஆயுதமாகப் பெற்ற ஹனுமான் சுவர்ணத்தில் இழைக்கப்பெற்ற இரத்தினங்களால் விளங்கும் இராவணனுடைய அரண்மனையில், அநேக சித்திரங்களால் அழகானதும் புண்ணிய சாலிகளால் ஏறப்பெற்றதும் பார்க்கப்பெற்று பார்பவர்களுக்கு மிகுந்த ஆச்சர்யத்தையும் கண்களின் பயனையு மடைவிக்கும் புஷ்பக விமானத்தைப்பார்த்தார்.

௮ यस्मिन्सर्जनपाटवं स्वमखिलंघोर्वर्धकिस्सोऽकरोत्
 व्योमस्यंहृदयप्रियङ्करगतिस्फीतंदधानंजवम् ।
 सन्दृश्यामिताचितकूटममितैःपुष्पैर्वृतं सन्तम्
 यद्भूतानिवहन्तिकण्डललसद्वक्त्राण्यसंख्यान्यपि ॥ १५ ॥

தேவ சிப்பியான விசுவகர்மாவிறுடைய சிருஷ்டிக்கொழிலின் திறமை முழுவதும் விளங்குப்படி பெருமை பெற்றதும் ஆகாயத்தில் நின்று கொண்டும் மிகுந்த வேகம் பெற்றதும் மனதிற்கு இன்பமான நடை பெற்றதும் பார்க்கத்தகுந்த ஆச்சரியமான வெகு சிகரங்களைப் பெற்றதும் அளவற்ற புஷ்பங்கள் சூழ்ந்ததும் மிகவும் விரிந்ததும் குண்டலங்களால் விளங்கும் முகங்களைப்பெற்ற கணக்கற்ற பூதங்கள் சமந்து கொண்டு இருக்கும் அவிமானத்தை ஹனுமான் பார்த்தார்.

௯ ब्रह्माणपरितोष्यद्वरतपालेभेकुवेरस्ततः

तंशौर्येणविजित्यपङ्क्तिवदनोयत्स्वीयमेवाकृत ।

अभ्रस्पर्शिशिखंसुवर्णरचितैस्सोपानवातायनैः

युक्तंवैदिकयाविमानमभयोवर्ण्यध्यरुक्षत्कपिः ॥ १६॥

உயர்ந்த தவம் பெற்ற குபேரன் பிரம்மாவை ஸந்தோஷமடைவித்து அவரிடமிருந்து பெற்றதும் இராவணன் பலத்தால் அந்த குபேரனை ஜயித்து தண்ணைச்சேர்த்ததாகவே செய்ததும் ஆகாயமளாவும் சிகரங்களைப்பெற்றதும் தங்கத்தால் செய்த படிகள் ஜன்னல்கள் மேடை இவைகளோடு கூடியதுமான புஷ்பக விமானத்தில் பிரம்மசாரியான ஹனுமான் பயமில்லாமல் ஏற்றார்.

निष्पीताऽऽसवानिद्रितावरतनूः पश्यन्कपीरक्षसः

सुप्रीतारुचिराङ्गकारघुपतेर्दूतोविनाजानकीम् ।

हृष्येत्सच्चरितायदिक्षितिसुतारक्षोऽङ्गनावद्भवेत्

लङ्केशः कुशलीतदाहतिकृतेनैवंसइत्यसरत् ॥ १७॥

மக்யத்தைக்குடித்து உறங்கினவர்களும் மிகவும் ஸந்தோஷம் பெற்றவர்களும் அழகிய அவயவம் பெற்றவர்களுமான இராக்ஷஸ ஸ்திரீகளைப்பார்த்தவரும் ஸீதைகையக்காணாதவருமான இராம தூதனான ஹனுமான் “நன்னடை பெற்ற ஸீதை இராக்ஷஸ பெண்கள் போல் ஸந்தோஷமடைந்தால் அன்னவளை அபஹரித்து வந்த இலங்கை வேந்தன் சேஷமமடைவான். அவ்விதமில்லாததால் அவளும் சேஷமமடைய மாட்டான்,, என்று நினைத்தார்.

१० तस्मिन्स्वास्तरणे महाऽर्घ्यशयने रक्षोऽधिपंनिद्रितम्

कान्तास्तस्यतथानिरीक्ष्यपरितोवाद्यं करोविभ्रतीः ।

तन्मध्येसुदृशं विभूषिततनुं मण्डोदरीं वानरः

निश्चिन्वन्नघुनायकप्रियतमां हर्षजगामाधिकम् ॥

அவ்விமானத்தில் நல்ல விரிப்பைப்பெற்ற அதிக விலையுள்ள படுக்கையில் நித்திரை செய்யும் இராவணனையும் அவனுக்கு நான்கு புறமும் கையில் வாத்தியங்களைத்தரித்துக் கொண்டு உறங்கும் அவனுடைய மனைவிகளையும் அவர்களுக்கு நடுவில் நித்திரைபுரியும் அலங்காரமூர்ள் சரீரம் பெற்ற மண்டோதரி யையும் பார்த்து ஹனுமான் இராமனுடைய பாரியையாக நிச்சயித்து அதிக ஸந்தோஷமடைந்தார்.

११ नात्मानं परिमण्डयेत्सुचरितापत्यावियुक्तात्वसौ
अन्येत्यात्तमतिस्सतामुमृगयत्रक्षोवधूषुद्रुतम् ।
विन्दन्नावनिजामघंपरवधूसन्दर्शनेनोत्थितं
नस्यान्मेनहिविक्रियातनुरितिप्राप्स्यगारंगुनः ॥१९॥

“நன்னடை பெற்ற அந்த ஸீதை புருஷனை விட்டுப்பிரிந்து சரீரத்தை அலங்கரித்துக் கொள்ள மாட்டாள். இவள் வேறு பெண்” என்று புத்தி பெற்று ஹனுமான் அந்த ராக்ஷஸஸ்திரிகளில் ஸீதையை வேகமாய்த் தேடியும் அடையாமல் “எனக்கு விகாரம் கொஞ்சங்கூட இல்லாதபடியால் பரஸ்திரிகளைப்பார்த்த பாபம் வராது” என்று மறுபடியும் அந்தப்புரம் (பெண்களின் இருப்பிடம்) சென்றார்.

१२ अन्विष्यावनिजांकथांचिदाभितो नैवेक्षमाणः कपिः
निश्चिन्वन्विहतां नृपान्तिकगतिं वन्धूननिर्वेदतः ।
गच्छन्मारुतवादिशृङ्खल गतिश्चित्तक्षपावरिधाम्
वेश्मावेक्ष्य च निष्फलं जलनिधेस्सन्तारमालोचत ॥२०॥

ஹனுமான் கிரமம் பெற்று நான்கு புறமும் ஸீதையைத் தேடியும் பார்க்காமலே அவளையும் அரசனுடைய ஸமீபத்தில் செல்லுதலையும் பந்துக்களையும் அழிந்ததனாக நிச்சயித்து ஆசை ஒழியாமல் காற்றுப்போல் தடையில்லாமல் சென்று கித்திரசாலைகளையும் சபனசாலைகளையும் (வியோரட்டு கிரஹங்களையும்) லதா கிருஹங்களையும் (கொடிகள் நிறைந்த விகுகளையும்) பார்த்து சமுத்திரத்தின் தாண்டுகலை வினாக நினைத்து ஆலோசித்தார்.

१३ सम्पातेर्वचनादिहव्याचिनवंनावेक्षितानानकी

सोपेयाद्विवशादशाऽऽस्यमवलाकिंपातितारक्षसा ।

भीतेनप्रचलाद्रघूत्तमशरादब्धौचकिंभक्षिता

रक्षस्त्रीभिरवन्धुरार्तनिनदाक्वास्यापुत्रेति सा ॥५१॥

“ஸம்பாதியின் வார்த்தையால் இவ்விடத்தில் வீதையைத் தேடினேன். அவளைக்காண வில்லை. அவள் பலமில்லாமல் பரவசமாய் (பிறர்களுக்கு அதீனமாய்) இருந்து இராவணனைக்கூடி அடைந்தாளா? அதிக பலம் பெற்ற இராம பாணத்தினிடம் பயந்த இராவணனால் கடலில் தள்ளப்பெற்றாளா? உறவினர்கள் இல்லாமல் “ஹே! ஆர்ய புத்திரா! எங்கே யிருக்கிறாய் என்று அழுக வீதையை ராக்ஷஸப்பெண்கள் தின்றார்களா?”

गच्छेयं यदिवानराधिपपुरीं सीतामदृष्ट्वैवमे

व्यर्थं कर्म भवेत्सलक्ष्मणसखो रामोनहृष्येच्चिरम्

सर्वेभ्योव्यसनंप्रदातुमधुना नैष्यामिहव्याशनम्

प्राप्स्यामिज्वालितंचितामधिगतोजीवामिभद्रेच्छया ॥२९॥

“வீதையைக் காணாமலே நான் கிஷ்கிந்தா நகரம் சென்றால் (ஸமூத்திரத்தின் தாண்டுகல் என்ற) என் காரியம் வினாய் விடும். இலக்ஷ்மண சுகீர்வர்களைாடு கூடிய இராமன் வெகு காலம் ஸந்தோஷமடைய மாட்டார். எல்லோர்களுக்கும் துக்கத்தைக்கொடுப்பதற்காக இப்பொழுது நான் அவ்விடம் போகப் போகிறதில்லை. சிதைையை (பிணத்தின் கீழ் இருக்கும் கட்டை) அடைந்து ஜ்வலிக்கும் அக்னியில் அழிப்போகிறேன். சேஷமத்தை அரும்பி பிழைத்திருக்கிறேன்.”

रामायोपहरामिवादशमुखंतहान्मिवासानुगम्

लङ्कायांविचिनोमिवापुनरिमां यावल्लभेभूमिजाम् ।

आनीतोयदितामवक्ष्यकुपितो धन्वीदहेद्राघवः

प्राप्स्यामिद्रुमगामशोकवानिकां देवादिशन्त्वीप्सितम् ॥

“இராவணனை இராமனிடம் நான் கொண்டு போகவா? அவனை பரிவாரங்களுடன் வதம் செய்யவா? ஸீதையை யடையும் வரை இலங்கையில் மறுபடியும் தேடவா? இராமனை அழைத்துவந்தால் ஸீதையைக்காணாமல் கோபம்பெற்று வில்லைப் பெற்ற அவ்விராமன் பொசுக்கிவிடுவார். மரங்களை அடைந்த அசோகவனத்தை அடையப் போகிறேன். தேவர்கள் என் விருப்பத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்”.

१४ इत्यालोच्यकपिर्दिशाऽऽननगृहात्प्राकारमस्याऽऽगतः
वृक्षानैक्षतपुष्पितान्द्विजगणान् संवोधयन्तद्गतान् ।
पुष्पाणिप्रविमोचयन्मणिमयीभूमौश्चरन्मवुम्
वापीरम्बुधरोपमंक्षितिभृतंतत्स्यन्दिनीं वाहिनीम् ॥

ஹனுமான் இவ்விதம் ஆலோசித்து இராவணனுடைய அரண்மனையிலிருந்து அசோகவனத்தின் பிராகாரத்தில் குதித்து புஷ்பித்தமரங்களிலும் அதில் இருக்கும் பக்ஷிகளை விழிக்கச் செய்தும் புஷ்பங்களை விழச்செய்தும் இரத்தினமயமான பூமிகளிலும் ஜலம் பெற்ற நடைவாபிகளிலும் மேகத்திற்கு ஸமமான பர்வதத்திலும் அநிலிருந்துபெருகும் நதியிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு அம்மரங்களைப் பார்த்தார்.

सौवर्णीमथशिशुपां कपिवरः पश्यन्समारुह्यतां
किङ्किण्योधनिनादितां सकनकद्रुवायुनाविजिताम्
सन्द्रक्ष्याम्यवनेस्सुतां वनरतांसन्ध्यामुदोपासितुम्
नूनंसैष्यतिवाहिनीमितिमतीरामप्रियांमैक्षत ॥ ॥२५॥

பிறகு ஹனுமான் தங்கமயமான சிம்சபாமரத்தைப் பார்த்து சின்ன மணிகளின் கூட்டத்தால் சப்தம் பெற்றதும் தங்கமரங்களோடு கூடினதும் காற்றால் விசப்பெற்றதுமான அந்த சிம்சபாமரத்தில் ஏறி, “வனத்தில் ஆசைபெற்ற பூமியின் புதல்வியைப் பார்க்கப் போகிறேன். அவள் ஸந்தியா தேவியை உபாஸிப்பதற்காக ஸந்தோஷமாக நதிக்கு வரப்போகிறாள்.” என்ற புத்திபெற்று இராமனுடைய இன்பமனைவியைப் பார்த்தார்.

१५ सौन्दर्येणयदत्यशेतचवनेकौबेरदैवेश्वरे
 प्राप्तानामपनीयदुःखममित्यद्भाति सत्याभिधम् ।
 तस्मिन्नैक्षतमारुतिर्जनकजां रक्षोऽङ्गनासंवृताम्
 तन्वीमप्युपवासतोऽतिमलिनां शुक्लाऽऽदिमन्दुप्रभाम् ॥

அழகால் குபேரனுடைய (சைத்திரரத்னம் என்ற) இந்திர
 னுடைய (நந்தவனம் என்ற) உத்தியான வனங்களையும் பரிஹ
 ஷிக்கும் தன்மைபெற்றதும் தன்னை அடைந்தவர்களின் அள
 வற்ற துக்கத்தைவிலக்கி சுகத்தைக் கொடுப்பதால் (அசோகம்
 என்ற உண்மை பெயர்பெற்றதுமான அவ்வனத்தில், உபவாஸத்
 தால் இளைத்தும் அழுக்காடைபெற்றும் வளர்பிறை பிரதமை
 சந்திரனுடைய ஒளியைப் பெற்றவளும் இராக்ஷஸிகளால் சூழப்
 பெற்றவளுமான ஸீதைகைய ஹனுமான் பார்த்தார்.

दुःखाऽऽर्ता नयनाम्बुपूर्णवदनात्यक्तप्रियामप्रियान्
 याहन्तुंविदधातिभीतिजननीं वेणींचकृष्णाहिभाम् ।
 सौख्यार्हाव्यसनानभिज्ञचरितांसीतेतितांतर्कयन्
 रामोक्ताऽऽभरणानिशाखिविटपान्प्राप्तान्यपश्यत्कपिः ॥

துக்கத்தால் வருந்தினவளும் கண்ணிர் நிறைந்த முகம்
 பெற்றவளும் கணவனை விட்டுப் பிரிந்தவளும் பகைவர்களைக்
 கொல்லுவதற்காக கரும் நாகம்போல் பயமாளிக்கும் பின்னலைப்
 பெற்றவளும் சுகத்திற்குத்தகுந்தவளும் துக்கமறியாத நடை
 பெற்றவளுமான பெண்ணை ஸீதை என்று ஊஹித்து இராமன்
 கூறிய ஆபரணங்கள் மரத்தின் கிளைகளில் இருப்பதை ஹனுமான்
 பார்த்தார்.

क्षौमाऽऽवद्विभूषणान्याधिगिरांक्षिप्तानितान्येतया
 स्मृत्यैनांपरितापमेतिबहुधारामोऽपितंसाऽर्हति ।
 दुष्कृत्यंसचकारयद्विरहितस्वधाधारयत्याकृतिम्
 शोकेनाविलयस्वयंप्रभुरितिद्राग्राममस्तौत्कपिः । २८ ॥

“பட்டு வஸ்திரத்தில் கட்டின ஆபரணங்களை பர்வதத்தில் இவள் போட்டாள். இவளை நினைத்து இராமனும் பலவிதமாக வருந்துகிறார். ஸீதை இராமனுக்குத் தகுந்தவள். இராமன் இவளைவிட்டுப் பிரிந்து துக்கத்தால் தானே அழியாமல் தன் சரீரத்தைத் தரித்திருப்பதால் செப்பமுடியாத செய்கையைச் செய்தார்” என்று ஹனுமான் இராமனை சீக்கிரம் துதித்தார்.

१६ रामलक्ष्मणमाश्रिताऽऽर्तिशमनं याप्रापसीताऽपिसा
 विलश्येच्चेदुरतिक्रमोऽधिकबलः कालस्वपत्युर्वलम् ।
 विज्ञायातिशुचंनयातिदयितावाल्यादयस्संहताः
 सुग्रीवो नृपतिः कृतोजलनिधिर्येनाभवद्दोषदम् ॥ २९ ॥

வாலி முதலியவர்கள் அழியவும் சுகரீவன் அரசனாகவும் கடலும் மாட்டின் காலடியாகவும் செய்யும் திறனமபெற்றவரும் அண்டினவர்களின் துன்பத்தை விலக்கும் இராம லெக்சுமணர்களை அடைந்த ஸீதையும் துன்பமடைந்தால் அதிக பலம் பெற்ற காலத்தை மீறமுடியாது. ஸீதையும் தன் புருஷனுடைய பலத்தை அறிந்ததால் அதிக துக்கமடையவில்லை.”

लङ्क्यंसमवापि राक्षसबलैर्गुप्तामयानिर्भिया
 सीतायास्सकलंकलामपिगुणंनूनांत्विदंनः॥३०॥
 नैपापश्यतिराक्षसीः पुरइमानानोकहान्गुष्पिणः
 भावेनैतिपतिसदेतिहनुमान्निश्चित्यवृक्षेऽवसत् ॥३०॥

(“இராமனுடைய திறமையால்) இராசுஸ ஸைனியங்கள் ரஷிக்கும் இந்த இலங்காபுரியையும் நான் பயில்லாமல் அடைந்தேன். இவ்வுலகமெல்லாம் ஸீதையின் பதினாறில் ஒரு பங்கைக் கூட அடையமுடியாது. நிச்சயம். இவள் முன்னால் இருக்கும் இராசுஸிகளையும் புஷ்பித்த இந்த மரங்களையும் பார்க்கவில்லை. எப்பொழுதும் மனதால் கணவனை நினைக்கிறாள்” என்று நிச்சயித்து ஹனுமான் மரத்தில் வலித்தார்.

१७ चन्द्रव्योमविभासकेतमभितोवृक्षंकपिशिशुपाम्
 पश्यत्राक्षसयोपितोऽतिविक्रतामूर्तावधस्तस्यच

वैदेहीमनलङ्कतामविमलां गात्रेऽम्बरमुर्धजे

मुञ्चन्हर्षजमश्रुवन्दितरघुश्रेष्ठोऽभवत्संवृतः

॥ ३१ ॥

சந்திரன் ஆகாயத்தில் விளங்கும்பொழுது அந்த சிம்சுபா
மரத்திற்கு நான்கு புறமும் சரீரத்தில் அதிக விகாரம் பெற்ற
இராசக்ஷணப் பெண்களையும் அந்த மரத்தின் கீழே அலங்கார
மில்லாமலும் சரீரம் வஸ்திரம் தலையிர் இவைகளில் அழுக்கைப்
பெற்றவளுமான ஸீதையையும் ஹனுமான் பார்த்து இராமனை
வணங்கி ஆனந்தக் கண்ணிரை சொரிந்து மறைந்து இருந்தார்.

१८ वैदेहीपरिमार्गकोऽनिलसुतःशृण्वन्निशाऽन्तेकृतम्

रक्षोवेदरवंसुदृक्पारिवृतलङ्केश्वरं कामिनम् ।

दृष्ट्वोपान्तिकमागतंसनितरांतंसन्दिदक्षुः पुनः

वृक्षाधोविटपेन्यलीयतमहापत्नेऽखिलैर्नक्षितः

॥ ३२ ॥

ஸீதையைக்கேடும் வாயுபுத்திரன் விடியற்காலத்தில் இராசக்
ஷர்கள் கூறும் வேத சப்தத்தைக்கேட்டு பெண்களால் சூழப்
பெற்று ஸமீபத்தில் வந்தகாமியான அந்த இராவணனை மறுபடி
யும் மிகவும் பார்க்கவிரும்பி எல்லோர்களும் பார்க்காமல் இருக்
கும்படி அதிக இலைகளைப் பெற்ற மரத்தின் அடிக்கீளையில்
மறைந்தார்.

१९ ऊरुभ्यामुदरंचवाहुलतयाप्रच्छाद्यवक्षोरुहौ

सन्तस्तामुपविष्टकम्पिततनुंसीतामथाऽऽत्मोक्षितेः ।

सद्रत्नाऽऽल्यवासयोग्यवपुषंभूमेः परागैर्वृताम्

दुःखाऽऽतांस्वधाथिनीं दशमुखः प्रापस्वयंदुर्भगः ॥ ३३ ॥

பிறகு இராவணன் தூதருஷ்டம் பெற்று, தன் பார்வை
யால் பயந்து சரீரம் நடுங்கி உட்கார்ந்தவனும் துடைகளால்
வயிற்றையும் கொடிபோன்ற கைகளால் ஸ்தனங்களையும் மறைக்
துக்கொண்டு இருப்பவனும் உயர்ந்த இரத்தினங்கள் இழைத்த
அரண்மனையில் வலிப்பதற்குத் தகுந்த சரீரம்பெற்றும் பூமியின்
தூளிகளால் சூழப்பெற்றவனும் துக்கத்தால் வருந்தி தன்னு
டைய வதத்தை வேண்டுகிறவளுமான ஸீதையைத் தானாக
அடைந்தான்.

२० वक्षोजोदरगूहनेनदयितेकिमद्विभेष्यञ्जसा
 त्वामिच्छामिवराऽऽननेऽतिविभवंमां पश्यसीतेवरम् ।
 भूशय्यांमलिनाम्बरोपवसती मुञ्चैकवेणीमिमाम्
 राज्यंस्वीकुरुतेपतिर्नभवतीमीक्षेतकिंप्राप्स्यति ॥ ३३ ॥

“ஹே அன்பு நிறைந்தவனே ! சீக்கிரம் ஸ்தனங்களையும் வயிற்றையும் மறைத்துக்கொண்டு என்னிடம் ஏன் பயமடைகிறாய்? அழகிய முகம் பெற்றவனே ! உன்னை நான் விரும்புகிறேன். அதிக ஐசுவரியம் பெற்ற மேன்மைபெற்ற என்னைப் பார். ஹே ஸீதே ! தரையில் படுக்கையையும் “அழுக்காடை” “உபவாஸம்” (உண்ணாவிடம்) இந்த (திரிக்காது) ஒரே பின்னல் இவைகளை விடவேண்டும் இராஜ்யத்தைப் பெறவேண்டும். உன்னை புருஷன் காணமாட்டான். உன்னை புருஷன் அடையப் போகிறானா?”

२१ निर्लक्ष्मीकपतेर्निवर्तयमनस्स्पृक्ष्यामिनाकामुक्तीम्
 अन्यस्त्रीविहृतिस्स्वधर्मइतिमैवैदेहि नानीहिभोः ।
 लङ्केशाभिहितातृणंस्वपुरतः कृत्वाऽब्रवीत्साखलम्
 साधोसद्गतिदायिनीपरवधूः प्राणाऽऽपदोदायिनी ॥ ३५ ॥

“ஹே ஜனகனுடைய பெண்ணே ! ஐசுவரியமிழந்த புருஷனிடமிருந்து மனதைத் திருப்பவேண்டும். காமமற்றவனே நான் தொடப்போகிறதில்லை. பிறர் மனைவியிடம் விளையாடுதல் எனக்கு ஸ்வதர்மம் என்று அறந்துகொள்ளவேண்டும்.” (இவ்விதம்) இராவணனால் கூறப்பெற்ற நற்கதிகொடுக்கும் பதிகிரைதையும் பிராணபயம் கொடுக்கும் பிறர் மனைவியுமான ஸீதை துரும்பை தன் முன்னால் வைத்து அந்த துஷ்டனுக்குப் பதில் கூற்றான்.

किंसन्तोऽन्नमसन्ति नानुसरसिप्राज्ञान्खलातेमतिः
 दुष्टाऽऽचारगताऽऽश्रिताहितकृतेनाऽऽलम्बमेसन्मतिम् ।
 शक्यालोभयितुंविभूषणधनैरामंविनानेतरैः
 अस्तिश्रेयसिवाञ्छितंयदिपतिरक्षःपतेमितय ॥ ३६ ॥

“ஹே இராசுஷஸ வேந்தனே ! உன் புத்தி தோஷம்பெற்று விவேகமற்று துஷ்டநடை பெற்றிருப்பதால் இவ்விடத்தில் ஸாதுக்கள் இல்லையா? புத்திசாலிகளை நீ அனுஸரிக்கவில்லையா? அண்டினவர்களின் அழிவின் பொருட்டு நற்புத்தியை நீ அடைய வில்லையா? இராமனைத்தவிர மற்ற ஆபரணங்கள் பொருள்கள் இவைகளால் என்னைவசமடைவிக்க முடியாது. சேஷமத்தில் விருப் பமிருந்தால் புருஷனை சினேஹம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.”

त्वत्तोमामपेन्यतिप्रियतमोदीप्तांश्रियंकेशवः

दैत्येभ्योगुरुभिः क्रमौस्त्रिभिरिवक्त्वद्वलंविकलय ।

रामस्यप्रवलानुजस्यचजनस्थानस्थरक्षोहरम्

वीर्यदाशरथेर्नमोक्ष्यसद्वस्थूलस्तरुस्सोऽशनः ॥ ३७ ॥

“நாராயணன் பெரிய மூன்று காலடிகளால் அசுரர்களிட மிருந்து விளங்கும் ஐசுவரியத்தை அபஹரித்ததுபோல் என் புருஷன் என்னை உன்னிடமிருந்து அபஹரிக்கப் போகிறான். ஹே பயந்தவனே ! உன் பலம் எங்கே? ஜனஸ்தானத்தில் இருந்த அரக்கர்களை அழித்த பலசாலியான தம்பியைப் பெற்ற இராமனுடைய பலம் எங்கே? பெரிய மரமும் வஜ்ராயுதத்தி லிருந்து விடுதலை அடையாமலிருப்பது போல் நீயும் இராமனிட மிருந்து விடுதலை அடையப்போகிறதில்லை.”

२२ रामस्याङ्गनयाकठोरवचसासङ्गाहितोरावणः

सीतांप्रत्यवदत्तवप्रतिगिरौयुक्तोवधोऽद्यावले ।

कामस्त्वय्यमितोरुणाद्विचरुषोवामस्तुमान्दण्डदात्

मासाभ्यांपरमिच्छयाविरहिता प्रातर्भवेर्मेऽशनम् ॥ ३८॥

‘ இராமனுடைய மனைவியால் கடுஞ்சொற்களால் நின்றிக்கப் பெற்ற இராவணன், “ஹே பலமற்றவனே! இப்பொழுது உன்னு டைய பதிலுக்கு வதம் செய்தல் தகுதியாகும். உன்னிடமிருக் கும் அளவற்ற கெட்ட காமம் சிகைக் கொடுக்கும் கோபத்திலிரு ந்து என்னைத்தடுக்கிறது. இரண்டு மாஸங்களுக்குப் பிறகு நீ விருப்பமில்லாமலிருந்தால் எனக்கு காலை உணவாக இருப்பாய்” என்று ஸீதைகையப்பார்க்கு பதில் கூறினான்.

इत्युक्ताक्षितिजाऽऽहविंशतिभुजंचारितशौण्डीर्यगा
 त्वन्निश्श्रेयसमिच्छतीह न जनोयस्त्वामघान्नारुणत् ।
 नेत्रेऽनार्यकथांक्षितौ न पातिते अद्यैवमदर्शने
 रामान्मेहरणाविधिव्यरचयत्त्वांसंजिहीर्षन्वत ॥ ३२ ॥

இவ்விதம் சொல்லப்பெற்றவனும் பதிவிரதா தர்மத்தின் பலம் பெற்றவளுமான ஸீதை இருபது கைகளைப்பெற்ற இராவணனைப் பார்த்து “பாபகாரியத்திலிருந்து உன்னை இவ்விடத்தில் இருக்கும் ஜனங்கள் தடுக்காமலிருப்பதால் உன்னுடைய கேஷமத்தை அவர்கள் விரும்பவில்லை ஹே துஷ்டா! என்னைப் பார்க்கும் உன்னுடைய கண்கள் இப்பொழுதே ஏன் பூமியில் விழவில்லை? தெய்வம் உன்னைக்கொல்ல விரும்பி இராமனிடமிருந்து என்னை அபஹரிக்கச்செய்தது. கஷ்டம்!”

इत्युक्तिं सनिशम्य राघववधूः प्रोक्तां दशाऽऽस्यः क्रुधा
 हन्मि त्वामिति तर्जयन्न वनिजां वश्यां विधित्सुर्दुतम् ।
 रक्षस्त्रीरपि सन्दिदेश मदनविलष्टथाऽऽलिङ्गितः
 प्रयस्यानितरां प्रसादित उपैत्सु द्वा न्तमप्रीतिमान् ॥ ४० ॥

இவ்விதம் இராமனுடைய மனைவி சொன்ன வார்த்தையை இராவணன் கேட்டு கோபத்தால் ஸீதையைப்பார்த்து “உன்னைக் கொல்லுகிறேன்” என்று பூமியின் புத்திரியை அதட்டி சீக்கிரம் அவளை வசம் செய்கிக்க விரும்பி மன்மதனால் வருந்தி இராசுக்ஷிகளிடம் அவ்விதம் (முன்சொன்னவிதம்) உத்திரவுசெய்தான். மனைவிபால் ஆஸிங்கனம் செய்யப்பெற்று மிகவும் ஸமாதானம் அடைவிக்கப்பெற்றதும் மனம் வருந்தி அந்தப்புரம் அடைந்தான்.

२३ राक्षस्यः कुपिताः कठोरवचसस्तारावणस्यामितम्
 वीर्यनिर्जितदेवराजममरैः प्रर्ध्यश्रियं विश्रुताम् ।
 वंशे विश्वसृजो विधृतदुरिते जन्मप्रजादुर्लभम्
 भार्यात्वं प्रसमीड्य भाग्यजानितं सीतामथा बोधयन् ॥ ४१ ॥

பிறகு இராசுஷிகள் கோபமடைந்து கடுஞ்சொற்களால் இந்திரனை ஜயித்த இராவணனுடைய அளவற்ற பலத்தையும் தேவர்கள் வேண்டும் பிரஸித்திபெற்ற ஐசுவரியத்தையும் பாபமற்ற பிரம்மாவின் வம்சத்தில் பிறப்பையும் ஜனங்களுக்குக் கிடைக்காததும் பாக்கியத்தால் கிடைத்ததுமான மனைவியாயிருத்தலைத்துதித்து ஸீதைக்கு அறிவித்தார்கள்.

२४ सीतेरावणमाश्रयस्वरमणहस्तेवहन्तश्रियम्
 तैलोक्यस्यजहाहि निर्धनपतिमद्भाषणसत्वरम्।
 नाऽऽदद्यादिशंसितस्वचरितात्वांभक्षयिष्यामहे
 श्रुत्वा राक्षससुभ्रुवामिति गिरपुत्रीरुदावनेः ॥ ४२ ॥

“ஹே ஸீதே! மூன்று உலகங்களின் ஐசுவரியத்தையும் கையில் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் இராவணனை தன் புருஷனாக அடையவேண்டும். பொருளற்ற புருஷனை விடவேண்டும். தன் நன்னடையைத் துதித்துக்கொண்டு எங்களின் வார்த்தையை சீக்கிரம் அங்கீகரிக்காமல் இருந்தால் உன்னை சாப்பிடப்போகிறோம்” என்று இராசுஷிகளின் வார்த்தையை ஸீதை கேட்டு அழுதாள்.

२५ रक्षस्त्रीभिरसौम्यवाग्भिरवलावित्तासितातर्जिता
 वृत्तात्स्वस्यनविच्युताऽधिगमितादःखमहन्मैथिली !
 आलम्ब्यातिसुमन्त्वशोकविटपनिर्ध्यायभर्तादिकान्
 नाकाले मृतिरत्नसेति नितरां साऽखिद्यतास्पृहा ॥ ४६ ॥

பலமற்ற ஸீதை கடுஞ்சொற்களைப்பெற்ற இராசுஷிகளால் பயமடைவிக்கப்பெற்றும் அதட்டப்பெற்றும் தன் நடையிலிருந்து நழுவாமலிருந்து அதிக துக்கம் அடைவிக்கப்பெற்று ஆசையற்று அதிக புஷ்பம்பெற்ற அசோக மரத்தின் கிளையைப் பிடித்து புருஷன் முகவியவர்களை நினைத்து “இவ்விடத்தில் அகாலத்தில் மரணம் இல்லை” என்று மிகவும் துக்கித்தாள்.

२६ मेदिन्यांवडवेवसाऽश्रुवदनासावेष्टमानामुहुः
 सीताऽधोवदनाविनारघुपतिदुःखान्विताप्रालपत्।

नस्पृक्ष्यामिनरावरंनिशिचरंवामाद्दिघ्प्रणावातनुम्

त्यक्ष्याम्यद्यथेप्सितंकुरुतभोर्हन्याद्रिपूत्राघवः ॥ ४४ ॥

ஸீதை முகத்தில் கண்ணிர் பெற்று பெண் குதிரைபோல் யூமியில் அடிக்கடி புரண்டு இராமனில்வர்மல் துக்கித்து கீழ் முகமாய் புலம்பினாள். “மனிதர்களில் தாழ்ந்த இராசக்ஷஸனை இடதுகாலாலாவது நான் தொடப்போகிறதில்லை. இப்பொழுது சரீரத்தை விடப்போகிறேன். ஹே இராசக்ஷஸிகளே! இஷ்டம் போல் செய்யுங்கள் இராமன் சக்துருக்களைக் கொல்லுவான்.”

सोऽप्यासीददयः किमात्मदुरिताद्योऽहन्जनस्थानगान्

सर्वान्दुर्हृदयान्विराघहरणः किन्नैतिभार्याप्रियाम् ।

अत्रत्यांसतुमांनवेदस्वगतिर्मद्वर्तनज्ञोहतः

मद्वद्राक्षसकन्यकाप्रतिगृह्णूनंप्ररोदिष्यति ॥ ४५ ॥

“ஜனஸ்தானத்திலிருந்த எல்லா சக்துருக்களையும் வதம் செய்த விராதவிரோதிபான இராமன் என்னுடைய பாபத் தால் தயவை இழந்தானோ? அவ்விராமன் அன்பு மனைவியை ஏன் அடையவில்லை? நான் இவ்விடம் இருப்பதை அவர் அறிய வில்லை. என்னுடைய இருப்பிடத்தைத் தெரிந்த பறவையும் மரித்தது. விடுகள் தோறும் இராசக்ஷஸப்பெண்கள் நிச்சயமாய் என்போல் அழுகப்போகிறார்கள்.”

लङ्क्यंभविताश्मशानसदृशीस्यांप्राप्तकामाद्रुतम्

येनादृश्यतदुर्निमित्तमतनुक्रूरानजानन्त्यघम् ।

रामंपश्यतियस्सघन्यजननस्तस्मा द्विनादुर्भगा

प्राप्ताराक्षसभूपतेरपिविशंत्यक्ष्याम्यसून्पापिनः ॥ ४६ ॥

“அதிக அபசருநங்களைக் காணுகிறபடியால் இந்த இலங்கை மயானத்திற்கு ஸமமாக இருக்கப்போகிறது. நான் சீக்கிரம் விருப்பத்தைப் பெறப்போகிறேன். துஷ்டர்கள் பாபத்தை அறியவில்லை. புண்ணியம் செய்தவர்கள் இராமனைப் பார்க்கிறார்கள். நான் பாபம்பெற்று இராமனை விட்டு இராவண னுடைய அநினமடைந்து பாபம்பெற்ற பிராணனையும் விடப் போகிறேன்.”

௨௭ சீதாயாஅபசார்யாஸ்சவதூஸ்வமார்த்தஸ்வர்ணநாந்
 தத்புஷ்டாதிஜடாஸிதாயசுதராஸ்சமேஸ்வத்புஸ்சம் ।
 ஸ்ருவதூஸ்யதந்தஸாஸநநவதந்தராஸ்யஸுதேஜயம்
 சாமாஜ்யஞ்சவிஸிஸிஸ்யஸ்யதஸ்தாஸ் ப்ராஸ்யத்யதூஸிதம் ॥ ௪௭ ॥

புத்திசாலியான “திரிஜடை”ஸ்வப்ன ஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்தலால் இராசுஷஸிகளை ஸீதைமீடமிருந்து விரட்டி அவர்களால் வினவப்பெற்று ஸ்வப்னத்தில் தான் கண்டதும் கேட்கிறவர்களுக்கு மிகுந்த ஆச்சரியம் கொடுக்கும் இராவண வதத்தையும் யுத்தத்தில் ஸ்ரீ ராம ஜயத்தையும் விபீஷணனுடைய மருடாபிஷேகத்தையும் சொல்லி பயத்திலிருந்து காப்பாற்றும்படி ஸீதைமீடம் வேண்டச்செய்தான்.

௨௮ ச்யான்வெத்தயமிதம்மஹாஸ்திதஹிமாஸ்யாமிநூந்வதி
 ஹிணாஸ்துஜயஸ்துதேஜநகஜா சஸ்மத்யதூஸ்வமஹத் ।
 ரஸ்துதேஜநதச்சிக்ஷிதகூதந்ததூவதானேஸ்மநா:
 நிஸ்சித்யாஸ்த்மஸ்திவிநாரஸுபதேஹிஸ்துஹுபாலபத் ॥

“இது உண்மையாயிருந்தால் அதிக துன்பத்திலிருந்து நிச்சயமாய் இவர்களை ரக்ஷிக்கப்போகிறேன்” என்று ஸீதை புருஷனுடைய ஜயத்தைக்கேட்டதால் வெட்கமடைந்து இராசுஷஸனுடைய அகட்டுதலாலும் அவன் செய்ய விரும்பின காரியத்தாலும் உண்டான அதிக துக்கத்தை நினைத்து அவனுடைய விருப்பத்தைக்கொடுப்பதில் மனமிஸ்ஸரமல் இராமனுடைய தரிசனமிஸ்ஸரதபோனால் தன் மரணத்தை நிச்சயித்து அதிகமாய் புலம்பினான்.

ஷீதஸ்யத்யதம்மாஹ்மஸ்யதிஸ்வலவ்யஸேஸ்யதூஸ்து:

மாங்காலோமூரூபஸக்தவ்யிபதேஸ்ஸேஷாவிபத்யாம்யஹோ ।

ராஜ்யம்ப்ராப்யச ரஸ்யஸேவநிதயாஸதூரஸ்யயேத்யாஸ்த்மந:

வேஸ்யாஸ்யவ்யஜிஹாஸயாக்ஸுமிதாஸாஸாஸாஸ்யாஸ்யயோ ॥

மிகவும் முட்டாளான இராக்கூஸன் இப்பொழுது என்னுடைய அங்கங்களையும் வெட்டப்போகிறான். கஷ்டகாலம் மானின் உருவம்பெற்று என்னைப் புருஷனிடமிருந்து பிரியச் செய்தது. ஹே நாதா! உன்னிடம் அன்பால் நான் துன்ப மடைகிறேன். தாங்கள் இராயஜ், க்ஷயமடைந்து நற்பாக்கியம் பெற்ற நாயகியோடு ஸந்தோஷமடையப்போகிறீர்கள். ஆச்சரியம்!” என்று ஸீதை பின்னலால் தன்னைக் கட்டிக்கொண்டு உயிர்துறக்க விருப்பத்தால் புஷ்பித்த சிம்சுபா மரத்தின் கீளையை அடைந்தாள்.

२९ स्मृत्वास्वीयकुलंनिरस्तदुरितंसोढुंस्वदुःखंमहत्
 विलष्टांमैथिलनन्दिनीमसुखयन्सद्योनिमित्तान्यपि ।
 तस्यावाममराळपक्ष्मनयनं प्रास्पन्दतोस्तथा
 रामोरक्षितुमग्रतास्थितइतिस्पष्टं समाचष्टयत् ॥५०॥

பாபமற்ற தன் குலத்தை நினைத்தும் மிகுந்த தன் துக்கத்தைப் பொருப்பதற்கும் வருந்தும் ஸீதையை நற்சுருனங்கள் உடனே சுகமடைவித்தன. வளைந்த இமைமயிர்களின் கூட்டத்தால் சூழப்பெற்ற ஸீதையின் இடது கண்ணும், இடது துடையும் இராமன் ரக்ஷிப்பதற்கு முன்னால் இருக்கிறார் என்று பிரகாசமாக சொல்லும்படி துடித்தன.

३० शृण्वन्सोऽन्तरचिन्तयत्त्रिजटयाप्रोक्तंवचस्सीतया
 राक्षस्यामहताश्रमेणकपयोयांसंव्यचिन्वन्वने ।
 सागूढंचरतारिपोरधिपुंररामस्यकान्तामया
 पुण्यैःपूर्वतनैरदृशिनितरामाश्वासयिष्याम्यमूम् ॥ ५१ ॥

அந்த ஹனுமான் “திரிஜடை” “ஸீதை இராக்கூஸிகள்” இவர்களின் வார்த்தையைக்கேட்டு மனதில் நினைத்தார். “வானரர்கள் அதிக சிரமத்தோடு காட்டில் தேடின இராம மனைவியை, சத்துருவின் நகரத்தில் மறைவாக நான் ஸஞ்சரித்து முற்பிறப்பில் செய்த புண்ணியங்களால் பார்த்தேன். இவளை மிகவும் ஸமாதானம் செய்யப்போகிறேன்.”

गच्छेयं यदि राघवं सरभसं सीतामनाश्वस्यताम्
 विन्दन्ती न तुरक्षणं स्वयमसूनुश्चेदसौ दुःखिता ।
 आख्यास्यामि यदि द्विजातिरिव तच्छ्रुत्वा भियासच्छलं
 मत्पाराक्षसमाचरेत्प्ररुदितं रक्षस्समेयाद्बहु ॥ ५२ ॥

“அந்த ஸீதையை ஸமாதானம் செய்யாமல் நான் சீக்கிரம் இராமனிடம் சென்றால் அவள் துணை இல்லாமல் துக்கமடைந்து பிராணனைத் தானாக விடுவாள். பிராமணைன்போல் நான் பேசினால் அதைக்கேட்டு பயத்தால் கபடம் பெற்ற இராக்கூஸனாக நினைத்து பலமாக ரோதனம் செய்வாள். அதிக இராக்கூஸர்கள் வருவார்கள்.”

कुर्वन्तैः प्रवलैरण्यदिहतस्यामम्बुधिसन्तरन्
 कोरामायव देत्प्रियासुकुशलं धीरः प्रियप्रापकम् ।
 हन्येत प्रभुकार्यमप्यविदुषो दोषान्न मे तत्कथम्
 चेत्यालोच्य कपिर्मुदानिरचिनोत्तुष्येत्तुपत्यंतिसा ॥ ५३ ॥

“அதிக பலம்பெற்ற இராக்கூஸர்களோடு யுத்தம் செய்து நான் மடிந்தால் எவன் தைரியமாய் ஸமுத்திரத்தைத்தாண்டி பிரியமான மனைவியின் சேஷமத்தை இராமனிடம் சொல்லுவான்? முட்டாளான வேலைக்காரனுடைய குற்றத்தால் எஜமானனுடைய காரியமும் நாசமடையும். அவ்வித குற்றம் எனக்கு எவ்விதம் வராமல் இருக்கும்?” என்று ஹனுமான் ஆலோசித்து “அந்த ஸீதை புருஷனால் ஸந்தோஷமடைவாள்” என்று ஸந்தோஷமாய் நிச்சயித்தார்.

३१ सीताप्रेमविधित्सयाश्रुतिमुखंप्रव्याहरन्मारुतिः
 रामस्यार्ककुलेजनिपितृगिराकान्तारवासंमुदा ।
 दारस्याऽऽहरणंचराक्षसकृतंतन्मार्गणंवानरैः
 तत्सन्दर्शनमद्यतीर्णजलधेस्वस्यैवतूष्णीमभूत् ॥ ५४ ॥

ஹனுமான் ஸீதைக்குப் பிரியம்செய்ய விரும்பி இராமனுடைய சூரியகுலத்தில் பிறப்பையும் பிதாவின் வார்த்தையால்

ஸந்தோஷமாய் வனவாஸத்தையும் இராசுஷன் செய்த மனைவியின் அபஹாரத்தையும் வானரர்கள் அவனைத் தேடினதையும் தான் மாத்திரம் ஸமுத்திரத்தைத்தாண்டி இப்பொழுது அவனைப் பார்த்ததையும் காதுகளுக்கு இன்பமாகச் சொல்லி மௌனமாக இருந்தார்.

३२ श्रुत्वांगिरमात्मनः प्रियकरीमुन्नम्यवक्त्रंमुहुः

सीतावीक्ष्यचविस्मितास्मृतपतिस्साशिशुपास्यंकपिम् ।

मत्वास्वप्नमिमंस्वभर्तुकुशलंसंप्रार्थयन्तीमुदा

स्वप्नाभावविनिश्चयेनतदृतस्यादित्यमर्त्याननौत् ॥ ५५ ॥

ஸிதை தனக்குப் பிரியமளிக்கும் இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து முகத்தை உயரத்துக்கி அடிக்கடி புருஷனை நினைத்துக்கொண்டு சிம்சபாமரத்தில் இருக்கும் குரங்கைப்பார்த்து இதை ஸ்வப்பனமாக நினைத்துதன் புருஷனுடைய சேஷமத்தைவேண்டி “ஸ்வப்னம் இல்லை” என்பதை நிச்சயம் செய்து “அது உண்மையாக இருக்கவேண்டும்” என்று ஸந்தோஷமாய்க் தெய்வங்களைத் துதித்தாள்.

३३ कात्वंदेव्यवलम्ब्यवृक्षविटपंतिष्ठस्यनिन्दैस्तुते

किंवाष्पाम्बुतवेक्षणादिसरतिप्राप्तश्चुचंकस्तव ।

सीतात्वंयदिभद्रमस्तुनितरामाचक्ष्वमेपृच्छतः .

दैन्येनाप्यतिमानुषेणतपसामन्येतथेत्याहसः ॥ ५६ ॥

“நிந்திக்கத்தகாத பெரியோர்களால் தோத்திரம் செய்யப் பெற்ற ஹே தேவி! மரத்தின் கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு நீ ஏன் நிற்கிறாய்? நீ யார்? உன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஏன் பெருகுகிறது? உன் மூடைய பந்துஜனம் யார் துக்கமடைந்தார்? நீ ஸிதையானால் வினவும் எனக்கு விடைகூறவேண்டும். மிகவும் சேஷமமுண்டாகும். மனிதர்களுக்குக் கிடைக்காத துக்கத்தாலும், தவத்தாலும் அவ்விதம் நான் நினைக்கிறேன்.” என்று ஹனுமான் சொன்னார்.

सीताप्रत्यवदत्कपिंदशरथज्येष्ठसुपाजानकी

वर्षान्द्वादशराघवस्यनिलयेभोगानभुञ्जीप्सितान् ।

कैकेयीकलुषान्तरङ्गनृपतेर्वश्यावनस्थावयम्

मांरक्षोऽपजहारमासयुगळेस्वप्राणमुक्स्यामिति ॥ ५७ ॥

“நான் தசரதருடைய மூத்த மருமகள். ஜனகருடைய பெண். பனிரண்டு வருஷம்வரை இராமனுடைய அரண்மனையில் விரும்பின போகங்களை அனுபவித்தேன். கைகேயியால் கலங்கின மனம்பெற்ற அரசனுக்கு வசமாயிருந்து நாங்கள் காட்டில் இருந்தோம். என்னை இராசகுஸன் அபஹரித்தான். இரண்டு மாதங்களில் என் பிராணனை விடுவேன்”, என்று ஸீதை ஹனுமானிடம் பதில் உரைத்தாள்.

३४ दूतोऽहंरघुनायकस्यकुशलीत्वांकौशलंसोऽब्रवीत्

भ्रातातस्यसखातथेतिवचनोदेवीमुपैन्मारुतिः ।

तंसीतापरिशंक्यरावणइतिस्त्राऽऽनन्दनात्तांधियम्

मुक्त्वारामगुणानुकीर्तनविधौनुन्नस्तयासोऽवदत् ॥ ५८ ॥

“நான் இராமதூதன். இராமன் சேஷமம்பெற்று ஹே அம்மணி! உன் சேஷமத்தை வினவினார். அவருடைய ஸ்நேஹாதரனும், சினேஹிதனும் அவ்விதம் வினவினார்கள்.” என்று சொல்லி ஹனுமான் ஸீதாதேவியின் ஸம்பம் அடைந்தார். ஸீதை அந்த ஹனுமாளை இராவணன் என்று ஸந்தேகஹித்து தன்னை ஸந்தேகாஷமடைவிப்பதால் அந்த துர்ப்புத்தியை விலக்கி இராம குணங்களைக் கூறும்படி அவளால் ஏவப்பெற்று அவைகளைச் சொன்னார்.

३५ श्रुत्वारामगुणान्कपेस्सविशयाजानासिरामंकथम्

सौमित्रिचतदङ्गलक्षणमपिब्रूहोतिसंचादितः ।

सीतातांसमतोषयत्कपिपतीरामंभृशंवर्णयन्

तत्सुग्रीवसखित्वमात्मनइहप्राप्तित्वदीक्षाऽर्थकाम् ॥५९॥

ஸீதை ஆஞ்சனையரிடமிருந்து இராம குணங்களைக்கேட்டு ஸந்தேகஹமடையும்பொழுது (ஹே வானரமே) “நீ இராம லக்ஷ்

மணர்களை எவ்விதம் அறிகிறாய்? அவர்களின் அங்கங்களின் லக்ஷணத்தையும் கூறவேண்டும்” என்று எவப்பெற்ற ஹனுமான் இராலக்ஷ்மணர்களை நன்றாய் வர்ணித்து அந்த சுக்ரீவ சினேகத்தையும் இவ்விடம் தன் வரலையும் “ஹே தேவீ! உன்னைப் பார்ப்பதற்காகவே” என்று கூறி அந்த ஸீதையை ஸந்தோஷ மடைவித்தார்.

एतत्तेऽभिहितंसमस्तमपभीस्सुग्रीवसन्मान्त्रिणम्

दूतादाशरथेह्नूमदाभिधमांविद्वद्यभिब्रूहिमाम् ।

गोकर्णचगतस्यशम्बदितिजहन्तुंसुराऽऽदेशतः

क्षेत्रेकेसरिणःप्रजातमनिलात्तत्सन्निभंविक्रमे ॥ ६० ॥

“(ஹே அம்மணி!) இதை எல்லாம் உனக்குச்சொன்னேன், தேவர்களின் (ரிஷிகளின்) உத்திரவால் (மால்யவான் என்ற பர்வதத்திலிருந்து) “சம்பஸாதனன்” என்ற அசுரனைக் கொல்லுவதற்காக கோகர்ண பர்வதம் சென்ற “கேஸரி” என்ற வானரத்தின் மனைவியிடம் வாயுஷிவிடமிருந்து பிறந்தவனும் பலத்தில் வாயுஷிற்கு ஸமானமும் சுக்ரீவனுடைய முதல் மந்திரியும் இராமனுடைய தூதனும் “ஹனுமான்” என்று பெயர் பெற்றவனுமாக என்னை அறியவேண்டும். பயமில்லாமல் என்னிடம் பதில் கூறவேண்டும்.”

३६ इत्युक्त्वाहनुमान्पुनर्दृढायितुंस्वसिन्चसत्प्रत्ययम्

रामाऽऽख्यायुतमङ्गुलीयकमिदंस्त्रीकुर्वितिप्राददात् ।

देव्यादायकरेणतत्प्रियकरंप्राप्तेवसद्यःपतिम्

सन्तुष्टाप्रशशंसतंवरमतिर्विक्रान्तइत्यादरात् ॥ ६१ ॥

ஹனுமான் இவ்விதம் சொல்லி தன்னிடம் நல்ல எண்ணத்தையும் மறுபடியும் பலம் செய்வதற்காக “இராமனுடைய திருநாமம் பெற்ற இந்த மோதிரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்” என்று (ஸீதையிடம்) கொடுத்தார். தேவியும் பிரியமணிக்கும் அம்மோதிரத்தைக் கையால் பெற்று உடனே புருஷனை அடைந்தவள் போல் ஸந்தோஷமடைந்து அந்த ஹனுமானை “நற்புத்தி பெற்றவன் பலசாலி” என்று அன்போடு புகழ்ந்தாள்.

३७ श्रुत्वा राघवमात्मचिन्तकमतिक्लिष्टं कपेर्जानकीम्
दुःखं हर्षमुभेगताम्ममरिपूनुत्सार्ययुक्तोऽखिलैः ।
भर्तामान्नयतु स्वदेशमचिराद्यावन्नपूर्येत तत्
मासस्य द्वयमित्युपात्तवचसंतामाह धीरः कपिः ॥ ६३ ॥

त्वामद्यैववहन्नयामिसुभगेरामंसुतीर्णाम्बुधिः
रूपं पश्य ममेति भूमिधखत्सं वर्धमानाऽऽकृतिम् ।
दूतं सा प्रणयाद्वाचमहिषीरामस्य हीयेत तत्
शौर्यमाममृतो नयेर्यदि पतिमां प्रापयद्रागिति ॥ ६४ ॥

“ஹே பாக்கியவதி! நான் உன்னை சுமந்துகொண்டு ஸமுத் திரம் தாண்டி இப்பொழுதே இராமனிடம் சேர்க்கிறேன்

என்னுடைய உருவத்தைப்பார்” என்று மலைபோல் வளர்ந்த சரீரம் பெற்ற தூதனைப்பார்க்குது “இவ்விடமிருந்து நீ என்னை அழைத்துச்சென்றால் இராமனுடைய அந்த பல்ம் குறைந்து விடும் சிக்கிரம் என்னை புருஷன் அடையும்படி செய்யவேண்டும்” என்று இராமனுடைய மனைவி அன்போடு பதில் கூறினாள்.

३८ सीतेत्वंयदभाषथा अधिगतात्वास्यामघःपातिता

नस्पृक्ष्यामिनरान्तरंसहृदयादेवीतितत्तेक्षमम् ।

पलयास्तस्यमहात्मनोवितरमेयेनप्रतीयात्प्रभुः

त्वद्वृष्टिददः प्रबोधकमितिप्रोक्ताऽब्रवीत्साहरिम् ॥६५॥

“ஹே (வாரீ !) உன்னை நான் அடைந்தால் கீழே விழுந்து விடுவேன். நான் மனதோடு வேறு புருஷனைத் தொடப்போகிற தில்லை” என்று ஹே வீதாதேவி ! உன் வார்த்தை பெருமை பெற்ற அந்த இராமனுடைய மனைவியான உனக்குத் தகுந்தது. உன் பார்வையை பிரபு நம்பும்படியான அடையாளத்தை எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும்” என்று சொல்லப்பெற்ற ஜானகி ஹனுமானைப் பார்க்குது பதில் கூறினாள்.

चित्रांगिरिमावयोश्चगतयोर्नाथत्वदङ्कस्थिताम्

मांकाकस्तनयोस्सुरन्द्रतनयोयोमांमुखेनातुदत् ।

सुप्तोवाधितएवदुष्कृतकरं ब्रह्मास्त्रतस्ताडयन्

हृत्वातस्यदृशत्त्वपालयइतित्वं ब्रह्मभिज्ञामिमाम् ॥ ६६ ॥

“ஹே நாதா ! நாம் இருவரும் சித்திரகூடமலையில் இருக்கும் பொழுது உன் மடியில் இருக்கும் என்னை தேவேந்திர புத்திரன் காகமாகவந்து முகத்தினால் ஸ்தனங்களில் துன்பம் செய்தான். நீ நித்திரைசெய்து விழித்துக்கொண்டதுமே பிரம் மாஸ்திரத்தால் அபராதம் செய்தவனை அடித்து அவனுடைய கண்ணைப் பிடுங்கிக்கொண்டுக் காப்பாற்றினாய் என்று இவ்வடையாளத்தைச் சொல்லவேண்டும்.”

शत्रून्मंहरपाहिमामसुहृदोनाथेत्यभीक्ष्णं वद

प्रेयांसंनतुमासतःपरमहंजीवेयमित्यावद ।

चूडारत्नमिदं प्रदेहि वलत्रामाययेन प्रभुः

विश्वस्यादिति वायुजाय समदात्स प्रत्यगृह्णान्मुदा ॥ ६७ ॥

“ஹே நாதா! சத்ருக்களை ஸம்ஹரிக்கவேண்டும். சத்துரு விடமிருந்து என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும் ஒரு மாதத்திற்கு அப்பால் நான் பிழைத்திருக்கமாட்டேன் என்று புருஷனிடம் அடிக்கடி கூறவேண்டும். பலம் பெற்ற ஹே ஹனுமானே! பிரபு நம்பும்படி இந்த சூடாமணியை அவரிடம் கொடுக்கவேண்டும்” என்று ஸீதை சூடாமணியை ஹனுமானிடம் கொடுத்தாள். ஆஞ்சனே யர் ஸந்தோஷமாய் அதைப் பெற்றுக்கொண்டார்.

३९ रामस्यान्तिकमेतुमुद्यतममुं नत्वाऽथ संप्रस्थितम्
सीताप्राहमहाकपेरघुवरौ सुग्रीवमार्यान्कपीन् ।

प्रव्रूयाः कुशलं सपत्नजलधिमान्तरायप्रेयसा

वाराशिचकथंतरेयुरवला अन्येन रावानराः ॥ ६८ ॥

இராமனுடைய ஸமீபம் செல்லுவதற்கு முயற்சித்து நமஸ் கரித்து பிறகு பிரயாணம் செய்யும் ஹனுமானைப் பார்த்து “ஹே பெரிய வானரமே! இராம லெக்சுமணர்களையும் சுக்ரீவனையும் வானரப்பெரியோர்களையும் சேஷமத்தை வினவவேண்டும் சத்துரு க்களாகிற கடலை நாயகனால் தரண்டும்படி என்னை செய்யவேண் டும். பலமற்ற மனிதர்களும் குரங்குகளும் எவ்விதம் கடலைக் கடப்பார்கள்?”

सुग्रीवः कृतनिश्चयोऽतिबलवान्देहित्वदर्थे सखा

तत्सन्देशहरामहाऽऽकृतिधरास्सीदन्ति नैते क्वचित् ।

सर्वेषामवलोऽहमेव सुमते प्राप्तोऽस्त ते किंपुनः

काकुत्स्थौ मम पृष्ठगौ वलभृतौ निष्कण्टका वैष्यतः ॥ ६९ ॥

“ஹே தேவி! மிகவும் பலம்பெற்ற சினேஹிதனான சுக்ரீவன் உன்னை அழைத்து வருவதில் தீர்மானம் செய்திருக்கிறான். அவனுடைய உத்திரவைத் தலையால் வஹிக்கும் பெரிய உருவம் பெற்ற வானரங்கள் ஒருவிடத்திலும் துன்பபடைகிறதில்லை.

ஹே நற்புக்தி பெற்றவனே! எல்லோர்களுக்கும் பலமற்ற நானே இவ்விடம் வந்திருக்கிறேன். அவர்கள் வருவதில் கேட்க வேண்டுமா? பலம்பெற்ற இராமலக்ஷ்மணர்கள் என்முதுகில் ஏறிக்கொண்டு சத்துருக்களை வதைத்து வரப்போகிறார்கள்.”

४० श्रुत्वावानरपुङ्गवस्यवचनंसाजानकीराघवम्

नाथंब्रूहिमनश्शिलामयतयामद्रुण्डपार्श्वेत्वया ।

संजातंतिलकंस्मरप्रथमजेतस्मिन्प्रमृष्टेत्विति

प्राज्ञाज्ञापनवेदिनीकपिमतःप्रातिष्ठितस्त्राऽऽशिषा ॥

புத்திசாலியான ஸீதை ஹனுமானுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு “முன்னிருந்த திலகம் அழிந்தபொழுது என் கன்னத்தின் பக்கத்தில் நற்சங்கப்பொடியால் ஹே நாதா! நீ செய்த திலகத்தை நினைக்கவேண்டும் என்று இராமனிடம் சொல்ல வேண்டும்” என்று அடையாளம் தெரிவித்து ஹனுமானை தன் ஆசீர்வாதத்தோடு அவ்விடமிருந்து பிரயாணம் செய்கிறார்கள்.

४१ विक्रान्तोऽपमृतोऽन्यतस्सहनुमान्ज्ञास्यन्वलंवैरिणः

दण्डतत्रविधित्सुरेवसमरवाञ्छन्परैर्नन्दनम् ।

कान्तारंमनसोदृशोराधिगतोभञ्जन्तरुन्तद्गतान्

क्रीडावेश्मगिरीन्महातनुरभीरेकोऽगमत्तोरणम् ॥ ७१ ॥

பலம்பெற்ற ஹனுமான் வேறு இடம் சென்று சத்துருவின் பலத்தை அறியப்போகிறவராய் சத்துருவை சிதைக்கசெய்ய விரும்பி சத்துருக்களோடு போர்செய்ய விரும்பியே, மனதிற்கும் கண்களுக்கும்சந்தேகாஷமளிக்கும்உத்தியானவனத்தை அடைந்து அதில் இருக்கும் மரங்களையும், விளையாட்டு வீடுகளையும், மலைகளையும் பெரிய உருவம்பெற்று பயமில்லாமல் ஒருவனாக ஒடித்து அதன் வெளிவாயிலை அடைந்தார்.

४२ श्रुत्वास्वप्नमदावनंकपिहतंरक्षोवधूवक्त्रतः

लङ्केशानिजिघृक्षुरात्मसदृशान्सप्राणिनात्किङ्करान् ।

तान्सर्वान्हनुमान्प्रगृह्यपरिघंसन्ताडयनिष्पातयन्

नामखस्यचकार्यमागमनजंप्राघोपयत्सर्वतः ॥ ७२ ॥

சுந்தர காண்ட:

இலங்கை வேந்தன் தன்னுடைய நந்தவனம் குரங்கால் நாசமடைந்ததை இராசகூஸிகளின் முகமாகக்கேட்டு சிவகங்க விரும்பி தனக்கு ஸமமான “கிங்கரர்கள்” என்கிற (எண்பதினாயிரம்) அரசர்களை அனுப்பினான். ஹனுமான் தோரணத்திலிருந்த “பரிகம்” என்ற நான்குபுறமிருப்பவர்களையும் கொல்லும் ஆபத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் எல்லோர்களையும் அடித்து விழுச்செய்து தன்னுடைய பெயரையும் வந்தகாரியத்தையும் எல்லாவிடத்திலும் தெரிவித்தார்.

४३ स्वस्यास्तोकपराक्रमप्रकटयन्नाप्लुत्यचैत्यंकपि:

प्रासादं परिभेदयन्नतिगुरुंस्तंभं समुत्पाटयन् ।

तत्रत्यं परिघूर्णयन्परिदहन्तत्संभवेनाग्निना

निघ्नन्तत्परिपालकानतिवलान्सर्वान्क्रुधाऽभीषयत् ॥ ८३॥

ஹனுமான் தன்னுடைய மிகுந்த பலத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டு பெளத்தாலயம் போன்ற உப்பரிகையில் குதித்துப் பிளக்கச்செய்து அதில் இருக்கும் மிகவும் பெரிய தூணைப்பிடுங்கிக் கொண்டு சுற்றி அதிலிருந்து உண்டான அக்கினியால் கொளுத்தி பலம்பெற்ற அதன் காவலாளிகள் எல்லோர்களையும் கோபத்தால் நாசம்செய்து பயமடைவித்தார்.

४४ रक्षोनाथनिदेशतोऽभ्युपगतं योद्धुं प्रहस्ताऽऽत्मजम्

वाणैस्स्वप्रहितांशिलामपितरून्निर्भिद्यसंपीडकम् ।

भीमं तं परिघं प्रगृह्य तरसा संभ्रामयन्वानरः

तेनाऽऽहत्य च जंबुमलिनमनुप्राप्तैरनैर्षाद्यिमम् ॥ ७४ ॥

இராசகூஸ மன்னனுடைய உத்திரவால் போர் செய்வதற்கு ஸம்பத்தில் வந்து பாணங்களால் தான் அனுப்பிய பாரையையும் மரங்களையும் பிளந்து துன்பம்செய்யும் பிரஹஸ்தனுடைய புத்திரனான “ஜம்புமாலியை” ஹனுமான் பயங்கரமான அந்த “பரிகத்தை” எடுத்து பலமாகச் சுற்றி அதனால் அடித்து பின் வந்தவர்களோடுகூட எமனிடமனுப்பினார்.

85 दृष्टान्पङ्क्तिमुखाऽऽज्ञयानिकटगान्योद्धृष्टैर्मन्त्रिणाम्
 पुत्रान्सप्तचमोघयन्सतदिषून्व्योमन्यभ्रवत्सञ्चरन् ।
 पादैरभ्यवधीत्तलेनकतिचिन्मुष्ट्यास्वयाऽदारयत्
 क्रूराग्रैर्नखैरैथान्नथवहानस्त्रायच्छोणितम् ॥ ७५ ॥

மதம் பெற்று யுத்தம் செய்வதற்கு இராவணனுடைய உத்திரவால் ஸமீபத்தில் வந்த “மந்திரி புத்திரர்கள்” ஏழுபேர் களையும் அவர்களின் அம்புகளையும் ஹனுமான் ஆகாயத்தில் மேகம்போல் ஸஞ்சரித்து வீணாக்கி சிலபேர்களைக் கால்களாலும் சிலபேர்களை உள்ளங்கைகளாலும் சிலபேர்களைத் தன் முஷ்டி யாலும் கொன்றார். கூர்மை நுணிகளைப்பெற்ற நகங்களால் தேர்களையும் அதன் குதிரைகளையும் பிளந்தார். இரத்தத்தைப் பெருகச்செய்தார்.

86 सन्दृष्टाःकपयः पुराऽपिशतशोवाल्यादयस्तद्वलम्
 नैवंभीमतरंयथाऽयमाहितस्संवर्धतेयोधने ।
 स्वर्गस्थैर्विजितैर्मयाविरचितंभूतंकपिमूर्तिगम्
 मन्येशिष्टमित्यवाचिषततेभर्ताचमूनायकाः ॥ ७६ ॥

“முன்காலத்தில் “வாலி” முதலிய வானரங்களைப் பார்த்திருக்கிறோம். இந்த சத்தரு, யுத்தத்தில் விருத்தி அடைவது போல் அவர்களின் பலம் இவ்விதம் பயமளிக்கவில்லை. என்னிடம் தோல்விபெற்ற தேவர்களால் சிருஷ்டிக்கப்பெற்று உருவத் துடன் வந்த பூதமாக அக்குரங்கை நினைக்கிறேன். அதை சிசுவிக்கவேண்டும்” என்று “ஸேனாபதிகள்” (ஐவர்கள்) எஜமானனால் கூறப்பெற்றார்கள்.

पञ्चाऽऽस्येनसमेपुपंचसुहरिस्सस्यन्दनंदृर्धरम्
 द्रागुत्पत्यसनिष्पतन्नुपरितंसालाऽऽहतेभेदयन् ।
 यूपाक्षंचविरूपनेत्रमभयोहन्तिस्मगिर्यग्रतः
 संकुद्रःप्रघसंसुरौघदमनंवीरश्चभासश्रुतिम् ॥ ७७ ॥

வீரனான ஹனுமான் அதிக கோபமடைந்து சிங்கத்திற்கு ஸமமான அஸ்வைவர்களில் இரத்தத்தோடு கூடின “தூர்தரனை”

சுந்தர காண்ட:

சீக்கிரம் உயரக்கிளம்பி மேலே விழுந்தும் “பூபாக்ஷன், விருபாக்ஷன்” இவர்களைத் தேக்குமரத்தின் அடியாலும் தேவர்களின் கூட்டத்தை அடக்கும் “பிரகஸன், பாஸகர்ணன்” இவர்களை மலையின் முடியாலும் பயமில்லாமல் பிளந்து வதைத்தார்.

४७ साध्वस्यन्दनमेत्यराक्षसपतेरक्षंकुमारंरणम्

प्राप्तमुक्तरथंविधायगगनात्तपादयोर्वानरः

संगृह्णन्तरसाऽभिहत्यधरणौकुर्वन्प्रभग्नाङ्गकम्

रक्षोऽध्यक्षभयङ्करोजनलयेकल्पान्तगोऽभूद्यमः ॥ ७८ ॥

ஹனுமான் குதிரைகளோடு கூடிய இரதத்தில் ஏறிக் கொண்டு யுத்தகலத்தை அடைந்த இராக்ஷஸராஜனுடைய மைந்தனான அக்ஷகுமாரனை இரதத்தை விடும்படிசெய்து ஆகாயத்திலிருந்து அவனைக்கால்களில் பிடித்து பலமாக பூமியில் அடித்து அங்கங்கள் ஒடியும்படிசெய்து இராவணனுக்கு பயம்கொடுத்து ஜனங்களின் அழிவில்பிரளயகாலத்தில் இருக்கும் எமன்போல் இருந்தார்.

४८ ब्रह्माऽऽराधनसंचितास्त्रनिचयोवीरोरणेरावणिः

निर्जित्यामरनाथमिन्द्रजिदितिप्राप्तोयथार्थाभिधाम् ।

निष्क्रान्तःपितुराज्ञयाभवनतोज्याशब्दतोहर्षयन्

दृष्ट्वावायुजमन्तरस्सरदमुंव्यर्थीकृतस्त्रेषुकम् ॥ ७९ ॥

பிரம்மாவின ஆராதனத்தால் அஸ்திரக்கூட்டத்தை அடைந்தவனும் யுத்தத்தில் இந்திரனை ஜயித்து “இந்திரஜித்” என்று பெயர்பெற்ற வீரனுமான இராவணனுடைய யுத்திரன் தந்தையின் உத்திரவால் அரண்மனையிலிருந்து பிரயாணம்செய்து நாணின் சப்தத்தால் (சத்துருவையும்) ஸந்தோஷமடைவித்து தன் பாணங்களை வீணாக்கும் வாயுயுத்திரனைப் பார்த்து மனதில் நினைத்தான்.

धीमान्शत्रुवध्यएषइतिसस्मृत्वाऽस्यसन्निग्रहम्

ब्रह्मास्तेणभृशंनिवद्वयपतितंनिश्चेष्टितंराक्षसैः ।

आवद्वंशणवलकलैश्चगळितंविध्यस्त्रतस्तंविदन्

भीतिशीघ्रमुपानयत्स्वपितरंलङ्केशसूनुःकपिम् ॥ ८० ॥

“புத்திசாலியான இந்த சக்துருவைக் கொல்லமுடியாது. பிரம்மாஸ்திரத்தால் இவனைக் கட்டவேண்டும்” என்று இலங்கை வேந்தனுடைய மைந்தன் நினைத்து பிரமனுடைய அஸ்திரத்தால் நன்றாகக் குரங்கைக்கட்டி சேஷ்டை இல்லாமல் விழுந்ததும் சணக்கயிராலும் மரப்பட்டையாலும் இராசகூஸர்கள் கட்டும் பொழுது பிரமாஸ்திரத்திலிருந்து நழுவினதை அறிந்து பயந்து சீக்கிரம் தகப்பனரை அடைவித்தான்.

ब्रह्मेन्द्रानिलरक्षितं त्वपभयं सङ्काक्षितस्त्रैक्षितम्
 रक्षोभिर्विकृताऽऽननैस्ततइतस्संकृष्यमाणं श्रमात् ।
 कोपाऽऽरकतविलोचनोदशमुखोव्यैक्षिष्टपिङ्गाऽऽननम्
 पृथंमन्त्रिभिरात्मनोरघुपतेदौत्यंवदन्तमुदा ॥ ८१ ॥

இராவணன், பிரம்மா, இந்திரன், வாயு இவர்களால் ரக்ஷிக் கப்பெற்று பயமற்று தன்னைப்பார்க்க விருப்பம் பெற்றவனும் குருபமான முகம்பெற்ற இராசகூஸர்களால் சிரமத்தோடு அங்கு மங்கும் இழுக்கப்பெற்றவனும் ஸந்தோஷமாய் “நான் இராம னுடைய தூதன்” என்பதைத் தெரிவிக்கிறவனும் சிவந்த முகம் பெற்றவனுமான ஹனுமானைக் கோபத்தால் சிவந்த கண்களைப் பெற்றுப் பார்த்தான்.

४९ रक्षोभिः परिपीडितोऽपि हनुमान् हैमं महाऽर्हाऽऽननम्
 स्वध्यासीनमुपाऽऽत्तादिव्यवसनं सद्रूपमास्यैर्युतम् ।
 भीमैर्दण्डैश्च ददृश भिस्सन्मन्त्रिणं रावणम्
 पश्यन् सरदस्य नास्त्यपनयश्च द्रक्षकस्यादिति ॥ ८२ ॥

ஹனுமான் இராசகூஸர்களால் துன்பமடைவிக்கப் பெற்றும் மிகுந்த விலைபெற்ற சுவர்ணமயமான சிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருப் பவனும் நல்ல ஆடை ஆபரணங்களைப் பெற்றவனும் உதட்டைக் கடித்த பயங்கரமான பக்து முகங்களோடு கூடியவனும் நல்ல மந்திரிகளை அடைந்தவனுமான இராவணனைப்பார்த்து “இவனிடத்தில் அநீதி இல்லாமலிருந்தால் எல்லோர்களுக்கும் இராசகூ ளனாக இருப்பான்” என்று நினைத்தார்.

॥ ८३ ॥

“நன்னடை பெற்ற ஸீதையையும் நான் பார்த்தேன். ஐந்துதலை நாகமாக அவளை நினைக்கவேண்டும். இவளை எதற்காக

எடுத்துவந்தாய்? தன்னுடைய உயிரைக் காப்பாற்றவேண்டும். பிரம்மதேவன் கொடுத்தவரத்தில் ஹே முட்டாளே! மனிதர்களையும் மிருகங்களையும் நீ பரிஹஸித்தாய். தர்மத்தின் பயனை நீ அடைந்தாய். அதர்மத்தின் மிகுந்த பயனையும் அடையப் போகிறாய்.”

५२ ब्रह्माऽऽद्या अपिरामवध्यशरणेशक्तानहीत्यप्रियम्

श्रुत्वावानरभाषितंसमादिशत्तन्मारणरावणः ।

नाङ्गीकृत्यविभीषणोऽपितदिदं प्राहाग्रजंसांत्वयन्

दूतस्याऽऽहननं त्वशास्त्रविहितं वैरूप्यकंकुर्विति ॥ ८६ ॥

“இராமனுடைய குற்றவாளியைக் காப்பாற்றுவதில் பிரம்மா முதலிய தேவர்களும் சக்தியற்றவர்கள்” என்று அப் பிரியமான ஹனுமானுடைய வார்த்தையை இராவணன் கேட்டு அவரைக் கொல்லும்படி உத்திரவு செய்தான். விபீஷணன் அதை அங்கீகரிக்காமல் “தூதனுடைய வதத்தை சரஸ்திரம் விதிக்கவில்லை. அவனுக்கு அங்கபங்கம் செய்யவேண்டும்” என்று அண்ணனை ஸமாதானம் செய்து அவரிடம் கூறினான்.

५३ रक्षोनायकआद्रियन्नययुतंवैभीषणंभाषणम्

कृत्वासानलवालमेवपरितोराष्ट्रंकपिंचारयन् ।

वाद्यप्रस्वनपूर्वकंपुरजनानावेदयत्सर्वतः

श्रुत्वाऽऽत्माऽऽहरणोपमंतदनलंसीतोपतस्थमुहुः ॥ ८७ ॥

நீதியோடு கூடிய விபீஷணனுடைய மொழியை இராவணன் ஆகரித்து அந்த ஹனுமானை வாலில் அக்கினியோடு கூடவே பட்டணத்திற்கு நான்குபுறமும் வாத்திய சப்தங்களோடு இழுத்துச் செல்லசெய்து பட்டணத்தின் ஜனங்களுக்கு எல்லா விடத்திலும் அறிவித்தான். ஸீதை, தந்தன் பிரானனின் அப ஹாரத்திற்கு ஸமமான அவ்விஷயத்தைக்கேட்டு அக்கினியை அடிக்கடி துதித்தான்.

सीताप्रार्थितशीतलंकपिवरोवालेचिरीक्ष्यानलम्

५.१० मैनाकंसलिलाऽऽलयेनगमिवप्राप्तःपरंविस्मयम् ।

संक्षिप्याऽऽत्मतनुंक्षणेनमतिमान्संच्यावयन्वन्धनात्
स्वीकुर्वन्परिधततो गिरिवपुस्त्वाहन्कापिस्वानुगान् ॥

புத்திசாலியான ஹனுமான் மைனாகமலையை ஸமுத்திரத்தில் பார்த்ததுபோல் வாலில் அக்கினி குளிரந்திருப்பதை அறிந்து அதிக ஆச்சரியமடைந்து உருவத்தை சுருக்கி கட்டிலிருந்து கூணநேரத்தில் நழுவச்செய்து பரிகத்தை எடுத்துக்கொண்டு மலைபோல் சரீரம்பெற்று அவ்வாயுதத்தால் தன் கூடவந்தவர்களை அடித்தார்.

५४ लङ्कायाःप्रदिधक्ष्यापनजोवैभीषणंवर्जयन्
वैश्वमान्येषुगृहेषुवालदहनंप्रावर्तयन्निर्भयः ।
संयोगान्मरुतःप्रसार्यपरितावैश्वानरोवर्धितः
सौवर्णानिगृहाणितत्तन्निचितानर्थान्चखादध्वनन् ॥ ८९॥

ஹனுமான் பயமில்லாமல் இலங்கையைக் கொளுத்த விரும்பி விபீஷணனுடைய வீட்டைத்தவிர மற்ற விடுகளில் வாலின் அக்கினியை இருக்கச்செய்தார். அந்த அக்கினி காற்றின் சேர்க்கையால் நான்குபுறமும் பரவி வளர்ந்து சுவர்ணமயமான விடுகளையும் அவைகளில் சேர்த்துவைத்த பொருள்களையும் சப்தித்துக்கொண்டு சாப்பிட்டது.

लङ्कामग्निसमावृतांनिशिचराट्टाभयाऽऽर्ताःकपिम्
किंरक्षःप्रलयप्रदोविधिमुखस्वर्गिप्रकोपःकिमु ।
कप्याकारधरोभवेदितितदासंचिन्तयन्तोमुहुः
हातातेतिविचुकुशुर्हतवलास्वप्राणसंत्वाणने ॥ ९० ॥

இலங்கை நகரம் அக்கினியால் குழப்பெற்றிருப்பதையும் குரங்கையும் இராசாஸுர்கள் பார்த்து பயமடைந்து “பிரம்மா முதலிய தேவர்களின் மிகுந்த கோபம் இராசாஸுர்களுக்கு நாசத்தைக்கொடுக்கும்படி குரங்கின் உருவப்பெற்று வந்திருக்குமா?” என்று ஆலோசித்துக்கொண்டு தன் பிராணனைக் காப்பாற்றுவதில் பலமற்று அப்பொழுது “ஹே அப்பா! கஷ்டம்” என்று அடிக்கடிக்கதறினார்கள்.

५५ स्वर्गस्थेडितविक्रमस्खदहननिवोपयन्म्वुधौ

दग्धावीक्ष्यपुरींव्यचिन्तयदसौभीत्याऽऽवृतःकुत्सया

विस्मृत्यात्तनिवासिनींजनकजानिलज्जमग्निप्रदम्

धिञ्चामर्थविघातकं यदिहता सीता विभुर्नक्ष्यति ॥९१॥

சுவர்க்கத்திலிருக்கும் தேவர்களால் துதிக்கப்பெற்ற பஃம் பெற்ற “ஹனுமான்” தன் வாலாக்கினியைக் கடலில் அணைத்துப் பட்டணம் எரிந்திருப்பதைப் பார்த்து பயம் நின்றதை இவைகளை அடைந்து நினைத்தார். “இவ்விடத்தில் ஸீதை இருப்பதை மறந்து வெட்கமில்லாமல் அக்கினியை வைத்து காரியத்தைக் கெடுத்த என்னை நித்திக்கவேண்டும். ஸீதை அழிந்தால் பிரபுவும் அழியப் போகிறார்.”

सीताराघवयोर्महामहिमतोवह्निर्मांप्रातपत्

तांचारित्वतींस्पृशेन्नदहनोनूनंविभीयादिति ।

संचिन्त्यद्युगचारणप्रवचनात्सद्भिर्निमित्तैःकपिः

मत्वानिष्प्रळयांविदेहतनयामैच्छत्पुनर्वीक्षितुम् ॥ ९२ ॥

“ஸீதை” “இராமன்” இவர்களுடைய மிகுந்த பெருமையால் “அக்கினி” என்னை துன்பம் அடைவிக்கவில்லை. பதிலிர்தா தர்மம் பெற்ற அந்த ஸீதையை “அக்கினி” தொடமாட்டான். நிச்சயமாகப் பயமடைவான் என்று “ஹனுமான்” நினைத்து ஆகாயத்தில் இருக்கும் சாரணர்களின் வார்த்தைபாலும், நற்சகுனங்களாலும் “ஸீதை” அழியவில்லை” என்று நினைத்து (அவளை) மறுபடியும் பார்ப்பதற்கு கிறுப்பினார்.

५६ सीतांप्राप्यसंशिशुपातरुतलेत्वामक्षतांदैवतः

पश्यामीतिवदन्तयाऽभ्यनुमतःपाथोनिधेरुत्तरम् ।

तीरंप्राप्तुमथाऽऽरुरोहदनुमानंशैलंत्वरिप्युतः

हर्षेणैमितराजवीक्षणभुवा भूमेस्समत्वंनयन् ॥ ९३ ॥

“ஹனுமான்” சிம்சுபாமரத்தின்” அடியில் ஸீதையை அடைந்து “தெய்வானைமாய் அழிகில்லாமல் உன்னைப் பார்க்கிறேன்”

என்று சொல்லி அவளிடம் அனுமதிபெற்று பிறகு அரசனைப் பார்க்க விரும்பிய ஸந்தோஷத்தோடுகூடி ஸமுத்திரத்தின் வட கரையை அடைவதற்கு “அரிஷ்ட”மென்ற மலையை பூமிக்கு ஸமமாகச் செய்து அதில் ஏற்றினார்.

५७ आकाशमरुतस्सुतःखगइवत्यक्तश्रमोवेगतः

गच्छन्नौरिववीचिमज्जलनिधिनिस्तीर्यतन्मध्यगम् ।

मैनाकंसमुपस्पृशन्चविनदन्वन्धुन्दिदृक्षुर्मुदा

लाङ्गलंपरिकंपयन्निरपतत्तूणंमहेन्द्राचले

॥ ९४ ॥

வாயு புத்திரன் ஆகாயத்தில் பக்திபோல் வேகமாய் களைப்பு இல்லாமல் சென்று ஓடம்போல் அலைகளைப்பெற்ற கடலைத் தாண்டி அதன் நடுவில் இருக்கும் மைனாக மலையைத் தடவிக் கொடுத்து பந்துக்களைப் பார்க்க விரும்பி சப்தித்து ஸந்தோஷத் தால் வாலை அசைத்துக்கொண்டு சிக்கிரம் மஹேந்திர மலையில் விழுந்தார்.

तुष्टानात्मसमागतेःकापिवरान्सोपायनान्सांजलीन्

वृद्धान्जांववदादिमान्सविनमन्तैः पूजितोमारुतिः ।

अवधेस्सन्तरणंविचित्रकरणं श्रोतुंसकामैश्शिलाम्

प्राप्तैरङ्गदसन्नुतःपरिवृतोदेवैरिवेन्द्रोऽभवत्

॥ ९५ ॥

ஹனுமான் தன் வரவால் ஸந்தோஷமடைந்து பழங்கள் புஷ்பங்கள் இவைகளைப்பெற்று அஞ்சலி பந்தம் செய்த (கும்பிட் டுக்கொண்ட) “ஜாம்பவான்” முதலிய பெரியோர்களை வணங்கி ஆச்சரியமளிக்கும் கடலின் தாண்டுதலைக் கேட்க விரும்பி சிலையில் உட்கார்ந்த குரங்குகளால் சூழப்பெற்றும் பூஜிக்கப்பெற்றும் அங்கதனால் துதிக்கப்பெற்றும் தேவர்களால் சூழப்பெற்ற இந்நிரன்போல் இருந்தார்

५८ पृष्ठोजाम्बवतासुतोऽथमरुतशुश्रूषयाजानकी

सद्वृत्तस्यदीक्षितंजलनिधौप्राप्तंचलंकापुरे ।

यत्स्वेनाऽऽचरितंविचितचरितंसर्ववदन्सादरम्

यन्नाकारिमयेहतद्वरवलाः कर्तव्यमित्याहतान्

॥ ९६ ॥

ஸீதையின் நன்னடையைக் கேட்க விரும்பி “ஜாம்பவா
னா” வின்வப்பெற்ற ஹனுமான் பிறகு ஸமுத்திரத்தில் பார்த்
ததையும் இலங்காபுரியில் அடைந்ததையும் தான் செய்த ஆச்
சரிய சரித்திரம் எல்லாவற்றையும் அன்போடு சொல்லி “மிகுந்த
பலம் பெற்றவர்களே! இதில் நான் செய்யாததைச் செய்ய
வேண்டும்” என்று அவர்களைப் பார்த்துக் கூறினார்.

५९ उद्योगःकपिरामयोश्चसफलशीलंवरेण्यंभुवः

पुयास्सान्नियमोरिपुस्स्वतपसासीतांस्पृशन्नाहतः ।

नाऽऽनीतेति निवेदनंवलवतांमन्येनयुक्तंत्विमम्

हन्यादुष्कृतकारिणंवलयुतैर्युक्तोऽधुनाकिंपुनः ॥ ९७ ॥

“சுக்ரீவன் “இராமன்” இவர்களின் முயற்சி பயனடைந்
தது. ஸீதையின் நடை சிறந்தது. நற்றவம்பெற்ற சக்துரு
வான “இராவணன்” ஸீதையைத் தொட்டும் தன் தவத்தால்
நாசமடையவில்லை. “ஸீதையை அழைத்து வரவில்லை என்று
தெரிவிப்பது பலமுள்ளவர்களுக்குத் தகுதியில்லை என்று நினைக்
கிறேன். பாபம் செய்த சக்துருவை நான் ஒருவனாகக் கொல்லு
வேன். இப்பொழுது பலமுள்ளவர்களோடு சேர்ந்தால் கேட்க
வேண்டுமா ?”

६० पातिव्रत्यवलाविदेहतनयानाऽऽहन्तियत्सागसम्

भक्तिंभर्तरिसंप्रकाशयतिसाकिल्येतिवाताऽऽत्मजः ।

यत्प्रावोचदिदंकुमारनृपतेरिष्टंपुनर्जाम्भवान्

आचिक्षेपेमतिर्यथारघुपतेराज्ञस्तथाकुर्विति ॥ ९८ ॥

“பதிகிரதாதர்மத்தின் பலம் பெற்ற ஸீத துன்பமடைந்
தும் குற்றம் செய்த இராவணனை சிவதீக்காததால் புருஷஸித்
திநிருக்கும் பக்தியை வெளியிடுகிறான்” என்று குமாரராஜனான
அங்கதனுக்கு ஸம்மதமாக ஹனுமான் சொல்லும்பொழுது
“இராமன்” “சுக்ரீவன்” “இவர்களின் இஷ்டம்போல் செய்ய
வேண்டும்” என்று அதை ஜாம்பவான் ஆசேடித்தார்.

६१ न्याय्यांजाम्बवदुक्तिमेवकपयस्समान्यसंप्रास्थिताः

देवेन्द्राचलतोमुदारघुपतेरभ्यर्णमेतुद्रुतम् ।

द्वाराजमतमहन्मधुवनंदध्याननेनावितम्

मध्वावृत्तिपपुस्समेत्यवनपानाक्रम्यचेष्टाऽन्विताः ॥ ९९॥

நீதியிலிருந்து தவறாத ஜாம்பவானுடைய சொல்லை வான்
ரங்கள் சிலாகித்து இராமனுடைய ஸம்பமடைவதற்கு சிக்கிரம்
ஸந்தோஷமாய் ம்ஹேந்திரமலையிலிருந்து பிரயாணம் செய்து
அரசனுக்கு இஷ்டமும் தகிழுகளுல் இரக்ஷிக்கப்பெற்றதுமான
பெரிய மதுவனத்தைப் பார்த்து அதை அடைந்து சேஷ்டைக
ளோடுகூட காவல்காரர்களைமீறி திருப்தி ஆகும்வரை மதுவைக்
குடித்தார்கள்.

६२ तस्तान्मुक्तमधून्हनूमदभयान्प्राप्तान्पुनस्तान्वनम्

पालानांपरमेश्वरोदाधिमुखोविद्रावयन्द्वायुधः ।

तारेयेणतलाऽऽहतेर्व्यसनितोमुक्तःकथंचिद्वलैः

प्राप्यप्रस्रवणंरघूद्वहयुतंसुग्रीवमाहाऽऽनतः ॥ १०० ॥

பயந்து மதுவை விட்டவர்களும் ஹனுமானிடம் அபயம்
பெற்று மதுபடியும் மதுவனத்தை அடைந்தவர்களுமான வான்
ரங்களைக் காவல்காரர்களுக்கு அறிபதியான “தகிழுகன்”
மரத்தை ஆயுதமாகப் பெற்று விரட்டி அங்கதனுடைய உள்ளங்
கையின் அடியால் துக்கமடைந்து சிரமத்துடன் விடப்பெற்று
ஸனியங்களைோடு பிரஸ்ரவணபர்வதமடைந்து இராமனுடன்
கூடிய சுக்ரீவனை வணங்கிக் கூற்றான்.

६३ राजन्तेवनपानतीत्यवालिभिर्मध्वाहृतवानरैः

इत्युक्तिसनिशम्यमैथिलसुतानिश्चित्यसंवीक्षितां ।

हृष्टोराघवमोदनःकृतगिरस्तान्सापराधानपि

द्रष्टुंसंपृहयामिमर्षितमिदंद्राक्प्रेषयेत्यन्वशात् ॥ १०१ ॥

“ஹே அரசே! உன்னுடைய காவல்காரர்களை அவமதித்து
பலம் பெற்ற வானரர்கள் மதுவை அபஹரிக்கிறார்கள்” என்கிற
வார்த்தையை சுக்ரீவன் கேட்டு ஸீதைபைப் பார்த்ததாக நிச்ச
யித்து ஸந்தோஷமடைந்து இராமனை ஸந்தோஷமடைவித்து
“உத்திரவை நடத்தின குரங்குகள் குற்றவாளிகளாயினும் அவர்

களைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். இந்த குற்றத்தை மன்னித்தேன். சீக்கிரம் அவர்களை அனுப்பவேண்டும்” என்று உத்திரவு செய்தான்.

६४ सुग्रीवाभिहितेततोदधिमुखेहृष्टेदुतंनिर्गते
संप्राप्तेमधुकानननृपवचस्त्वावेदयत्यङ्गदम् ।
सर्वेसम्मिलितावनात्सरभसंवाताऽऽहताम्भोदवत्
प्रस्थायाऽऽरचिताऽऽरवाःप्रजवनास्तोराधवौप्राणमन् ॥

சுகரீவனால் கூறப்பெற்ற “தமிழுகன்” ஸந்தோஷமடைந்து சீக்கிரம் அவ்விடமிருந்து பிரயாணம் செய்து மதுவனம் வந்து அரசனுடைய வார்த்தையை அங்கதனிடம் தெரிவிக்கும்பொழுது அவர்கள் எல்லோர்களும் சேர்ந்து பரபரப்பாக காற்றால் அடிக்கப்பெற்ற மேகம்போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு மிகுந்த வேகமாய் மதுவனத்திலிருந்து பிரயாணம் செய்து இராமலக்ஷ்மணர்களை வணங்கினார்கள்,

६५ आपृष्टोरघुनायकेनकापिभिस्संचोदितोमारुतिः
तस्माआहपयोनिधेस्स्वतरणलङ्कापुरेदर्शनम् ।
वैदेह्याविकृताऽऽस्यराक्षसवधूंस्गोपनंरावण
न्यक्कारंप्रणयंस्वगंकुशलितांप्रादादभिज्ञापकम् ॥ १०३ ॥

இராமனால் வினவப்பெற்றவனும் வாராங்களால் ஏவப்பெற்றவனுமான “ஹனுமான்” தான் கடலைத் தாண்டினதையும் இலங்கையில் ஸீதையைக் கண்டதையும் முகவிகாரம் பெற்ற இராக்ஷஸிகள் அவளை இரக்ஷிப்பதையும் அவள் இராவணனை அவமதித்து தங்களிடம் அன்பு காட்டினதையும் அவளின் சேஷமத்தையும் இராமன் பொருட்டுச் சொன்னார். அடையாளத்தையும் கொடுத்தார்.

६६ दृष्ट्वा मूर्धमणिप्रियाचिरधृतरामोविधायोरासि
स्मृत्वा वन्धुमुदश्रुराहमरुतःपुत्रंमहाविक्रमः ।
तंदेशंनयमामपिप्रणयिनीयत्रेक्षितानक्षणम्
स्थास्यामिप्रिययाविनाविदिततद्वार्तोवदैतद्विरम् ॥ १०४ ॥

மிருந்த பலம் பெற்ற இராமன் மனைவியால் வெகு காலம் தரிக்கப்பெற்ற சூடாமணியைப் பார்த்த மாரில் வைத்து பந்து வான ஸீதை, ஜனகன், அவருடைய மனைவி, இவர்களை நினைத்து அதிக கண்ணீர் பெற்று “மனைவியைப்பார்த்தவிடத்தில் என்னை யும் அழைத்துச் செல்லவேண்டும். அவளின் வார்த்தையைத் தெரிந்து அவள் இல்லாமல் நான் சூனாங்கூட இருக்கப்போகிற தில்லை. அவளுடைய வார்த்தையைச் சொல்லவேண்டும்” என்று வாயு புத்திரனைப்பார்த்து கூறினார்.

३७ रामप्राहतमंजनाप्रियसुतोब्रह्मास्तमुग्वायसे
शत्रोर्हस्तगतांकथंप्रणयिनीनावत्यरिभःपतिः ।
इत्युक्तस्तवजाययारघुपतेप्रत्यब्रवंतांपुनः
मद्विज्ञायतवस्थितिंधृतमहाभंगेपतिःप्राप्स्यति ॥ १०५ ॥

அஞ்சனையின் அன்பு மைந்தன் இராமனைப்பார்த்து கூறினார். காகத்தினிடத்தில் பிரம்மாஸ்திரம் பிரயோகிக்கவரும் சத்துருக்களை ஸம்ஹரித்தவருமான புருஷன் சத்துருவின் கையில் இருக்கும் என்னை ஏன் காப்பாற்ற வில்லை?” என்று ஹே இராமா! உன் மனைவியால் சொல்லப் பெற்று நான் மறுபடியும் அவளைப்பார்த்து ஹே மிருந்த பாக்கியவதி! உன்னுடைய ஸ்திதியை என்னிடமிருந்து புருஷன் அறிந்து உன்னை அடையப் போகிறார். என்று பதில் உரைத்தேன்.”

६८ सीताऽवोचदिदंवनादुपाधिनारक्षोऽहरन्मांयथा
रामो नार्हति मांतथैतुमाचिरात्कुर्वन्वलैस्संकुलाम् ।
लंका मैतुरघुप्रवीरतिलकस्तत्तस्य कीर्त्यं भवेत्
निस्तीर्याम्बुनिधिकथं न्विह भवेद्रामः प्रियस्तस्य वा ॥ १०६ ॥

“இராசூஸன் என்னைக்காட்டிலிருந்து மாயையால் அபஹரித்தது போல் இராமன் என்னை அவ்விதம் அடையக்கூடாது ரகுவீர திலகன் ஸேனைகளால் இலங்கையைக் கலக்கி சீக்கிரம் வரவேண்டும். அது அவருக்கு கீர்த்தியைக்கொடுக்கும். இராமனும் அவருடைய சினேகிதனும் எவ்விதம் கடலைத்தாண்டி இவ்விடம் வருவார்கள்? என்று” ஸீதை சொன்னாள்.

இத்யாபந்நமயாம்போதவவதூமானந்தயந்நாஹதாம்
 தேவ்யர்த்தேதவ்வானரஃகृतமதிஸ்சுగ्रीवआस्तेवली ।
 तस्याऽऽज्ञाकरणास्तरुप्रहरणास्सन्त्यद्यतेष्ठन्तिमः
 प्राप्तस्यामिहसोत्प्लुतिर्भुजशिरस्स्वंप्रापयन्तौपुनः ॥

“ஹே பிரபுவே! இவ்விதம் பயமடைந்த தங்களின் மனை
 வியை ஸந்தோஷமடையும் படி நான் சொன்னேன். ஹே தேவி!
 உன் கார்யத்தில் “சக்கிரீவன்” என்ற பலமுள்ள வானரம் மனம்
 வைத்திருக்கிறான். அவனுடைய ஸேவகர்கள் மாங்களை ஆயு
 தங்களாக பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களில் கடைசியான நான்
 இராம லக்ஷ்மணர்களை என் தோள்களில் ஏற்றிக்கொண்டு இப்
 பொழுது மறுபடியும் குதித்து இவ்விடம் வந்து விடுவேன்.”

अद्यद्रक्ष्यसिराघवंसहजंमुग्रीवमत्ताऽऽगतम्
 श्रोण्यस्यद्यवंमहाकपिकृतंभीदायकरक्षसाम् ।
 उद्धृत्याहितमुर्वरामाधिगतंसाकेतगंत्वद्युतम्
 स्वाऽऽर्यापत्यामितिप्रमोदवचसासीताजहर्षाधिकम् ॥१०८॥

“ஹே தேவி! இப்பொழுது இவ்விடம் வந்த தம்பியோடு
 கூடிய இராமனையும் சக்ரீவனையும் பார்க்கப்போகிறாய். அரங்க
 ர்களுக்கு பயமளிக்கும் குரங்குகளின் பெரிய சப்தத்தைக்கே
 ட்கப்போகிறாய். சக்திருவைக்கொன்று உன்னுடன் அயோத்
 தியை யடைந்து பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டு பூமிபரி
 பாஷனம் செய்யும் தன்னுடைய ஆரிய புத்திரனை பார்க்கப்
 போகிறாய், என்று ஸந்தோஷ வார்த்தையால் ஸீதை மிகவும்
 ஸந்தோஷமடைந்தாள்” என்று ஹனுமான் தெரிவித்தார்.

फलश्रुतिः

विद्यांविश्वविजृम्भितांविजप्रदांविद्वत्सदस्यन्वहं
 सद्यानाऽऽगतिदामवद्यरहितामद्याधिकम्वादिमाम् ।
 वाचंदुधियैर्इप्सितां वितनुतेरामायणमुन्दरे
 पाठेनश्रवणेनसद्बुधमतोवृत्तंप्रियरामयोः ॥ १०९ ॥

சுந்தர ராமாயணத்தில் ஸீதை இராமன் இவர்களுக்கு இஷ்டமான ஹனுமானுடைய உத்தம சரித்திரம் பெற்ற சுந்தர காண்டம் படிப்பதாலும் கேட்பதாலும், விரும்பப்பெற்றதும் உலகத்தில் விருத்தியடைந்ததும் விதவான்களின் ஸபையில் வெற்றியளிக்கும், நல்ல வாஹனங்களால் நான்கு புறமும் நடைகொடுக்கும் குற்றமற்ற கல்வியையும் மத்யத்தை விட அதிக மதுரமான வார்த்தையையும் புத்தியற்றவனுக்கும் தினந்தோறும் வளரச் செய்கிறது.

प्रासृतजानकीयंसा सुब्रह्मण्यकुटुम्बिनी ।

तत्कृतेरामचरिते सौन्दर्यवृत्तमीरितम्

॥ ११० ॥

சுப்பிரமணியனுடைய மனைவி ஜானகி ஈன்ற சுந்தரம் இயற்றிய சுந்தர ராமாயணத்தில் சுந்தர காண்டம் (இவ்விதம்) கூறப்பெற்றது.

சுந்தர காண்டம் முற்றிற்று.

சுந்தரராமாயணேயுத்தகாண்ட:

प्रारभ्यते

யுத்த காண்டம்.

१ श्रुत्वामारुतिभाषितंमहितधीस्तुल्यंमनस्तोषकम्
रामोहर्षममेयमात्मनिवहन्शंसन्मरुन्नन्दनम्
सर्वस्वंपिनायकस्यपूरतस्तस्माद्दं प्राददाम्
योऽस्मानिष्टकृतेरजीवयदितिल्लोक्यनाथोऽश्लिषत् ॥ १ ॥

நற்புத்தி பெற்றவர்களால் துதிக்கத்தகுந்ததும் மனதிற்கு
ஸந்தோஷ மளிக்கும் ஹனுமானுடைய வார்த்தையை மூன்று
உலகங்களுக்கும் நாதனான இராமன் கேட்டு மனதில் அளவற்ற
ஸந்தோஷமடைந்து வாயு புத்திரனை துதித்து, “இஷ்டத்தைச்
செய்து எங்களைப் பிழைக்கச் செய்த ஹனுமானின் பொருட்டு
எல்லாப்பொருளுமான இதைக் கொடுக்கேன்” என்று சுக்ரீ
வனுக்கு முன்னிலையில் ஹனுமானைக் கட்டிக்கொண்டார்.

सन्दृष्टासुधियाममाप्रियतमासंहर्षितोदन्ततः

दुष्पारस्यमहाऽम्भसोजलनिधेस्तीरंकथंदक्षिणम् ।

प्राप्स्यन्त्यद्यवलीमुखास्सहृदयाइत्यात्तचिन्तोमहा

चापोविक्रमवारिधीरघुपतिर्दध्यौभृशंभीतिभृत् ॥ २ ॥

“புத்திசாலியான ஹனுமான் என் மனைவியைப் பார்த்து
ஸமாசாரத்தால் ஸந்தோஷமடைவித்தான். அதிக ஜலம்பெற்று
கரையை அடைய முடியாத கடலின் தென்கரையை அன்பு
பெற்றவானரங்கள் எவ்வித மடைவார்கள்?” என்று இராமன்
பெரியவில்லைப் பெற்றும் பலத்திற்குக் கடல் போலிருந்தும் கவலை
யை அடைந்து மிகவும் பயந்து (தாண்டும் உபாயத்தை) நினைத்
தார்.

२ शोचन्तरिपुसूदनंतमवदत्संहर्षयन्मित्रजः
 सन्मित्रं त्यजशोकमर्थहरणं धीमत्तरास्थानजम् ।
 क्रोधं निर्भरमावहातिकुपितात्सर्वेभृशं विभ्यति
 क्षिप्रं सेतुमपांनिधौ कुरुसखेशतुहनिष्यस्यतः ॥ ३ ॥

துக்கிக்கும் சத்தூரு ஸம்ஹாரகனுமான இராமனைப் பார்த்து நல்ல சினேஹிதனான சுகீவன் “மிருந்த புத்திசாலியனே ஹே சினேஹிதா! அகாலத்தில் பிறந்து காரியத்தைக் கெடுக்கும் துக்கத்தை விலக்கவேண்டும். மிருந்த கோபத்தை சீக்கிரம் பெற வேண்டும். அதிக கோபியிடம் எல்லோர்களும் அதிகமாய் பயமடைகிறார்கள். ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டவேண்டும். அதனால் சத்தூருவை ஸம்ஹரிக்கப் போகிறாய்” என்று ஸந்தோஷமடையும்படி கூறினான்.

३ मित्रोद्धतशुचाऽतिधीरमनसानिस्तारयाम्यम्बुधिम्
 सर्वान्सेतुपथेन भूरितपसासंशोषणादम्बुनः ।
 इत्यावद्धाविनिश्चयोविविदिषुर्दुर्गीणिलंकापुरः
 गुप्तिभूतिमरातिजापवनजंप्रच्छतज्जंप्रभुः ॥ ४ ॥

சினேஹிதனால் துக்கத்தைத் துறந்து அதிகதேவதரியம் பெற்ற மனதோடு பிரபுவான இராமன் “ஸேதுவின் வழியாலாவது அதிகதவத்தாலாவது ஜலத்தைவற்றச் செய்தலாலாவது எல்லோர்களையும் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டச் செய்கிறேன்” என்று நிச்சயம் செய்து இலங்கா புரியின் (அடைய முடியாத) தூர்கங்களையும் ஸம்ரக்ஷணத்தையும் சத்தூருவின் ஐசுவரியத்தையும் அறிய விரும்பி அவைகளை அறிந்த ஹனுமானை வினவினார்.

रामायाऽऽहयथेक्षितंपवनजोलङ्कागतं विस्तरात्
 द्वारेषूपलवाणयन्त्रमहितघंताशशतघ्नीर्गुरुम् ।
 प्राकारंचहिरण्यंसपारिखं यन्त्रान्वितान्संक्रमान्
 रक्षोऽध्यासितवेदिकान्तदभितस्तत्स्थं युयुत्सुरिपुम् ॥ ५ ॥

கோட்டைவாயில்களில் கற்களையும் பாணங்களையும் (வர்ஷிக்கும்) சத்தூருக்களைக் கொல்லும் யந்திரத்தையும் வெகு ஜனங்

களைக் கொல்லும் பிரங்கிகளையும் அகழியோடு கூடிய பெரிய தங்க மதில்களையும் (அகழிக்குமேல் சத்துருக்களைக் கொல்லும்படி பல கைகளை உயரத்தாக்கும்) யந்திரங்களோடு கூடியதும் அதற்கு நான்கு புறமும் இராசுஸர்கள் இருக்கும் மேடைகளைப்பெற்ற தும் (பலகைகளால் செய்யப்பெற்ற) மார்க்கங்களையும் (வடக்கு) வாயிலில் யுத்தம் செய்யவிரும்பி இருக்கும் சத்துருவான இராவ னையும இலங்கையில் இருக்கும் விசேஷத்தைப் பார்த்தபடி ஹனுமான் இராமன் பொருட்டு விரிவாய் தெரிவித்தார்.

त्यक्ताऽऽलम्बतयात्रिकूटशिखरेलङ्कास्थितिवारिधिम्
तत्पार्श्वेऽप्यपनौपथंप्रतिदिशंरक्षाकृतोराक्षसान् ।
विक्रान्तानयुताऽऽदिमान्स्वरचितंतद्भङ्गमाश्चर्यदम्
लङ्कादाहमपिप्रबोध्यवलवन्प्रस्थापयासानिति ॥ ६ ॥

மூன்று சிகரங்களைப்பெற்ற திரிகூடமலையின் சிகரத்தில் இலங்கை பிடிப்பில்லாமல் இருப்பதையும் அதன் பக்கத்தில் ஓடக் கின் வழியற்ற ஸமுத்திரத்தையும் திசைகள் தோறும் ரக்ஷிக்கும் பலம்பெற்ற பதினாயிரம், லெக்ஷம், பத்துலக்ஷம், பத்துக்கோடி, இராசுஸர்களையும் அவைகள் எல்லாவற்றையும் ஆச்சரியம் வரு ம்படி தான் அழித்ததையும் இலங்காபுரியைப் பொசுக்கினதையும் தெரிவித்து “ஹே பலமுள்ளவனே! எங்களைப் பிரயாணம் செய் விக்கவேண்டும்” என்று கூறினார்.

४ वीरोवांछितवैरिवर्गदहनोरामोऽप्यमोधेप्सितः
सुग्रीवन्निजगादपूण्यधिगतेमध्यंमूहूर्तो जयः ।
प्राप्तोऽद्योत्तरफलगुनीपरिगतोमित्राभियामान्विताः
सैन्यैश्शत्रुहतिवदत्यभिमतांप्राप्तांस्फुरन्तीदृक् ॥ ७ ॥

வீணாகாத விருப்பம் பெற்ற வீரனான இராமன் சத்துரு ஸம்ஹாரத்தை விரும்பிக்கொண்டு “சூரியன் ஆகாயத்தின் மத்தி யில் இருக்கும் பொழுது விஜய முகூர்த்தம் உத்திர நகஷத்திரத் தோடு கூடியிருப்பதால் ஹே சினேஹிதா ! இப்பொழுது ஸைனி யங்களோடு எதிர்த்துச் செல்லுவோம். விரும்பப்பெற்ற ஸீதை

யும் சத்துரு ஸம்ஹாரமும் கிடைத்ததாக, துடிக்கும் நேத்திரம்
கூறுகிறது” என்று சுக்வீரவணைப் பார்த்துக் கூறினார்.

नीतिज्ञोरघुपुङ्गवोहरिबलं प्रस्थापयन्नग्रतः

वातापत्यमथाधिरुह्यशिविकां प्राप्तेनवाल्यात्मजम् ।

सुग्रीवेणसहोदरेणसहितोनिष्क्रम्यऋश्याचलात्

प्रीतोवेक्षितसन्निमित्तनिचयस्तांदक्षिणाऽऽशामुपैत् ॥ ८ ॥

நீதியறிந்த இராமன் முன்னிலையில் வானரஸனையினைத் தப்
பிரயானம் செய்வித்து பிறகு ஹனுமான் பேரில் ஏறிக்கொண்டு
பல்லக்கை அடைந்த சுக்ரீவனோடும் அங்கத்தை அடைந்த தம்பி
யோடும் கூட ரிசிப மூகமலையிருந்து பிரயானம் செய்து அநேக
நற்சகுனங்களைப் பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்து தெற்கு திசை
யை அடைந்தார்.

सेनायाः कृपिनायकस्य पुरतो नीलोऽध्वसंदर्शकः

भूभृत्तुल्यतनुर्गजश्च गवयः प्रायाद्वाक्षस्तथा ।

पार्श्वत्पाणनगन्धमादिक्रपभौवेगेक्षणोजाम्भवान्

ऋक्षेश्वसुषेणैर्द्वयवचसाकुक्षिमुदाऽपालयत् ॥ ९ ॥

மலைபோல் சரீரம்பெற்ற “நீலன்” “கஜன்” “கவயன்”
“கவாக்ஷன்” இவர்கள் துதிக்கக்கருந்த இராமனுடைய உத்திர
வால் வானரஸனையித்திற்கு வழிகாண்பித்துக்கொண்டு முன்னி
லையில் சென்றார்கள். “கந்தமாதனன்” “ரிஷபன்” வானரஸை
னையத்தின் இருபக்கங்களையும் “வேகதர்சி” “ஜாம்பவான்” கரடி
ராஜனை (“ஜாம்பவானின் ஸஹோதரன்”) “சுஷேணன்” ஆகன்
நடுவையும் ஸந்தோஷமாகக் காப்பாற்றினார்கள்.

दृप्ताविक्रमतो नियोद्धुमनसोरक्षोगणैर्वानराः

आक्रम्यावनिभृन्नदीस्साविपिनास्संछादयन्तोऽवनिं ।

सह्याद्रिमलयंव्यतीत्यसहसாभीदायकंपश्यताम्

पाथोधिचनिरीक्ष्यतत्तटगतास्तुष्टान्यषीदन्नथ ॥ १० ॥

பலத்தால் மதம்பெற்ற வானரங்கள் இராக்ஷஸக்கூட்டங்
களோடு போர் செய்வதற்கு மனங்கொண்டு பூமியை மறைத்துக்

கொண்டு “காடு மலை” நதிகளை ஆக்ரமித்து “ஸஹ்யமலை” “மலய மலை” இவைகளையும் வேகமாய்த் தாண்டிப் பார்ப்பவர்களுக்கு பயமளிக்கும் கடலைக்கண்டு அதன் கரையை அடைந்து பிறகு ஸந்தோஷமாய் உட்கார்ந்தார்கள்.

रामो वारिधिमेत्यवानरपतिप्राहातसेनाऽखिला

संरक्ष्याविमताऽऽर्तितोऽधिकबलाश्छन्नाश्वरेयुश्चते ।

नेतःकोऽपिचलेद्यथेतरतटंगच्छेद्विनाऽऽयासतः

मन्त्रस्सोऽद्यविधीयतांपटुतरःकर्तव्यएवाऽऽदितः ॥११॥

இராமன் ஸமுத்திரத்தை அடைந்து “இவ்விடத்தில் அதிக பலம்பெற்ற அரசுக்கர்கள் மறைவாய் ஸஞ்சரிப்பார்கள். சத்துருக்களின் துன்பத்திலிருந்து எல்லா வானரஸேனையையும் காப்பாற்றவேண்டும். இவ்விடமிருந்து ஒருவனும் அசையக்கூடாது. ஸேனை சிரமமில்லாமல் அக்கரையை அடையும்படி முன் காலத்தில் தானே செய்யவேண்டிய பலமான மந்திரா லோசனை இப்பொழுது செய்யவேண்டியது” என்று வானரவேந்தனிடம் கூறினார்.

५ दृष्ट्वाऽब्धेस्तटकाननरघुपतिस्संवृद्धकामोऽर्थयन्

स्पर्शतत्तनुजंमहालकृतसंचिन्तयन्जानकीम् ।

शोकाम्भोधिनिमज्जनंविरचयन्सौमित्रिणाऽऽश्वासितः

धैर्यंप्राप्यदिनेश्वरेस्तगिरिगेसन्ध्याविधिसोऽकरोत् ॥

இராமன் ஸமுத்திரத்தின் கரையில் இருக்கும் காடுகளைப் பார்த்து அதிககாமம் பெற்று ஸீதையை நினைத்து காற்றால் அவளின் சரீர ஸ்பர்சத்தைச் செய்யும்படி பிரார்த்தித்து துக்கக் கடலில் முழுகி இலகஷ்மணனால் ஸமாதானம் (தேர்தலை) அடையப் பெற்று தைரியம்பெற்று சூரியன் அஸ்தமனமலையை அடைந்த பொழுது ஸந்தியா வந்தன மனுஷ்டித்தார்.

६ दृष्ट्वाकर्महनूमताविरचितंलङ्कापतिर्लज्जितः

मन्त्रस्यप्रचिकीर्षयानिशिचरान्प्राहानुरक्तात्रहः ।

एकस्संकटमेवमाचरतिचेद्वैरीवृतोवानरः

आयासत्युपरोद्धुमतसुहृदःकार्ययदालोच्यताम् ॥ १३ ॥

ஹனுமான் செய்த காரியத்தைப் பார்த்து இலங்கேசுவரன் இலஜ்ஜையை அடைந்து மந்திராலோசனை செய்ய விரும்பி “ஒரு வன் இவ்விதம் துன்பம் செய்தால் அனேக வானரங்களால் சூழப்பெற்ற சத்தரு தடுப்பதற்கு இவ்விடம் வரப்போகிறான். ஹே சினேஹி, தர்களே! இப்பொழுது செய்யவேண்டியதை ஆலோசிக்கவேண்டும்” என்று அன்புபெற்ற அரக்கர்களிடம் ரஹஸ்யமாய்க் கூறினான்.

७ अज्ञात्वारिपुवीर्यमल्पमतयोरात्रिचरारावणम्
प्रोचुस्तेसुमहद्वराऽऽकृतिचमूवीर्यतिलोक्यामपि ।

विख्याताविजितास्त्वयातनुभुवाशक्रोगृहीतोहठात्

मुक्तोब्रह्मगिराविजेतुमधुनाशतून्तमाज्ञापय ॥ १४ ॥

துட்பமற்ற அற்புத்திபெற்ற அரக்கர்கள், சத்தருவின் பல மறியாமல், “வரம்” “சரீரம்” “ஸைனியம்” இவைகளின் பலம் (ஹே அரசே!) மூன்று உலகங்களிலும் உனக்கு அதிகம். புகழ்பெற்றவர்களை நீ ஜயித்திருக்கிறாய். உன் புத்திரன் இந்திரனை பலாக்காரமாய் பிடித்து பிரம்மாவின் வார்த்தையால் விட்டான். இப்பொழுது சத்தருக்களை ஜயிப்பதற்கு அந்த இந்திரஜித்தருக்கு உத்திரவு செய்யவேண்டும்,” என்று இராவணனிடம் கூறினார்கள்.

८ वितस्तंविबुधद्रुहंस्वविमतस्मृत्याविधायांजलिम्
सेनान्यस्तमबोधयन्नभिमतंष्टप्ताःप्रहस्ताऽऽदयः ।

विश्वस्ताःपरिवंचिताहनुमतासर्वेरणेदुर्हृदः

हन्तुमामधुनाऽऽदिशैकमपरेतिष्ठन्तुष्टाडह ॥ १५ ॥

தன் சத்தருவை நினைத்து பயந்ததேவ சத்தருவான இராவணனைப் பார்த்து மதம்பெற்ற “பிரஹஸ்தன்” முதலிய ஸேனாதிபதிகள் அஞ்சலிபந்தம் செய்து கொண்டு (கைகளைக் கும்பிட்டுக் கொண்டு) “நாம் எல்லோர்களும் நம்பிக்கையாயிருக்கும் பொழுது ஹனுமான் ஏமாற்றினான். இப்பொழுது யுத்தத்தில் சத்தருக்

களைக் கொல்லுவதற்கு எனக்கு ஒருவனுக்கு உத்திரவு கொடுக்க வேண்டும். மற்றவர்கள் ஸந்தோஷமாய் இவ்விடத்தில் இருக்க வேண்டும்” என்று அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார்கள்.

वामानेतुमिहाऽऽगतास्त्वदनुजोनःप्रैषयद्राघवौ

इत्युक्तावुपयास्यतश्चभरतसेनांविहायामिताम् ।

अस्तैरश्मभिराहतंकपिवलंवीक्ष्यस्वयंत्यक्ष्यतः

प्राणान्विभ्रतमर्त्यगात्रमितितंयोवज्रदंष्ट्रोऽब्रवीत् ॥ १६ ॥

“ஹே இராமலக்ஷ்மணர்களே! உங்களின் தம்பி பரதன் உங்களை அழைத்து வருவதற்காக எங்களை அனுப்பினான். நாங்கள் இவ்விடம் வந்தோம்” என்று சொல்லும் பொழுது அவர்கள் அளவற்ற ஸேனையை விட்டு பரதனிடம் போகப்போகிறார்கள். அஸ்திரங்களாலும் கற்களாலும் கபிணஸனியம் கஷ்டமடைந்தபொழுது அதைப் பார்த்து அவர்கள் தானாக பிராணைகளை விடப்போகிறார்கள் (ஹே இராமலக்ஷ்மணர்களே! மனிதர்களின் உருவத்தை அடையவேண்டும்” என்று “வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன்” இராவணனிடம் கூறினான்.

९ उद्युक्तात्रिपुनिग्रहायक्षटितिकुद्धानिकुंभाऽऽदिमान्
नीतिप्रज्ञविर्भाषणोऽञ्जलिकरस्साम्नोपवेश्याथतान् ।

प्राहभ्रातरमीडनीयचरितेदण्डोनिरर्थोरिपौ

यावज्जीवहरंविमुंचातिशरतंप्रीणयेष्टंददत् ॥ १७ ॥

நிகும்பன் முதலியவர்கள் கோபமடைந்து சீக்கிரம் சத்துரு ஸம்ஹாரத்திற்கு முயலும்பொழுது நீதிசாஸ்திரத்தில் புத்தி பெற்ற விபிஷணன் அஞ்சலிபந்தம் செய்து அவர்களை சமாதானவார்த்தைபால் உட்காரச்செய்து பிறகு “துதிக்கத்தகுந்த நடைபெற்ற சத்துருவினிடம் சிகை வினாய்விடும். பிராணைப் பிடுங்கும் பாணம் போடப்போகிறான். விருப்பத்தைக் கொடுத்து சத்துருவை ஸந்தோஷமடைவிக்கவேண்டும்” என்று அண்ணாவிடம் கூறினான்.

யுத்த காண்ட:

१० क्षेमंप्रापयितुं प्रमत्तमपितं सौभ्रातृकैकाऽऽलयः

संचिन्त्यैव विभीषणस्वयमुपैत्तूष्णं परेद्यव्यथ ।

मन्त्रिध्वन्तिकगेष्ववोचदमित्यदुर्निमित्तं पुरं

प्रादर्श्यस्य निवृत्तये वितरभोरामायसीतान्नमन् ॥ १८ ॥

ஸஹோதரனிடத்தில் இருக்கும் அன்புக்கு ஓர் இடமான விபீஷணன் பிறகு மறுநாளில் “தவந் நடந்த இராவணனையும் சேஷமமடைவிக்கவேண்டும்” என்று நினைத்தே தானாக சிக்கிரம் இராவணனிடம் சென்றான். “ஹே அண்ணா! பட்டனாத்தில் காணும் அளவற்ற கெட்டசகுனங்கள் விலகுவதின் பொருட்டு இராமன் பொருட்டு வணங்கி ஸீதைதயைக் கொடுக்கவேண்டும்” என்று அண்ணனிடம் மந்திரிகள் ஸமீபத்தில் இருக்கும்பொழுது கூறினான்.

११ सीतांप्राप्यतिमन्नराघवइतिस्वभ्रातरं प्रोक्तवान्

वैदेहीपरिचिन्तकः कृशतनुर्मन्त्रं विधित्सुस्सभाम् ।

प्राप्तः पार्थिवलक्ष्मणोदशमुखस्सर्वान्समाकारयन्

निश्शब्दैस्स्वमुखेक्षणैरभिवृत्तः प्राभादिविन्द्रो यथा ॥ १९ ॥

“இராமன் என்னிடமிருந்து ஸீதைதயை அடையப்போகிற தில்லை” என்று இராவணன் தன்தம்பியிடம் சொல்லி ஸீதைதயை நினைத்து சரீரமினைத்து மந்திராலோசனை செய்யகிரும்பி இராஜ லெக்ஷணங்களோடு ஸைபக்கு வந்து எல்லோர்களையும் வரவழைத்து சப்தமில்லாமல் தன் முகத்தை நோக்கும் பரிவாரங்களால் குழப்பெற்று சுவர்க்கத்தில் இந்திரன்போல் விளங்கினான்.

१२ रक्षायै नगरस्य राक्षसपतौ योधान्समादिश्यत

खेष्ट्वारिधितीरगावसुहृदावत्याहितं तत्कृतम् ।

उक्त्वानिद्रितकुंभकर्णकतया पूर्वतु मन्त्राकृतिम्

सौख्यं मेऽद्य यथोच्यतामिति गिरिप्राहाय कुंभश्रवाः ॥ २० ॥

இராவணன் பட்டனாத்தை காப்பாற்றுவதின் பொருட்டு யுத்த வீரர்களுக்கு உத்திரவு செய்து தன் விருப்பத்தையும் சக்தி குருக்கள் கடலின் கரையை அடைந்திருப்பதையும் அவர்கள் செய்த மிகுந்த பயத்தையும் கும்பகர்ணனுடைய நித்திரையால்

முன் மந்திராலோசனை செய்யாமலிருந்ததையும் கூறி “இப்பொழுது சுகம் வரும்படி செய்யவேண்டும்” என்று சொல்லும் பொழுது பிறகு கும்பகர்ணன் கூறினான்.

राजन्मुक्तनयाविमर्शतइदंप्राप्तंस्वयंमन्त्रिभिः

भीमस्तेग्रसनादभक्ष्यविततोरोगोयथापुष्कलः ।

शिद्रेषुप्रहरयुरप्यसुहृदोयदुर्वलास्सद्वलम्

वीर्येणातनुनौषधैर्भिषगिवत्त्वासौख्ययेयंद्रुतम् ॥ २१ ॥

“நீதியை விட்ட ஹே அரசே! பக்திய (ஹித) மற்ற உணவால் பயங்கரமான பெரும் வியாதிபோல் தானாகவாவது மந்திரிகளோடாவது ஆலோசிக்காததால் உனக்கு இவ்வித துக்கம் வந்திருக்கிறது. பல மற்ற சக்துருக்களும் பலமுள்ளவனுக்கு துன்பங்களில் துக்கத்தைச் செய்வார்கள். வைத்தியன் நல்ல ஓளஷதங்களால் சுகமடைவிப்பது போல் அதிக பலத்தால் சீக்கிரம் உன்னை சுகமடைவிப்பேன்.

१३ सीतांकुक्कुटवृत्तितोभजविभोक्स्स्यान्नियन्तेहते

शत्रून्तौनिहनिष्यतोऽनुजसुतावुक्तिमहार्थजाम् ।

इत्यासाद्यदशाऽऽननोविधिकृतंशापंचध्वாக्रमे

नाजानात्सुरभीषकंवलमरिर्मैयोत्सतीत्याहतान् ॥ २२ ॥

“ஹே பிரபுவே! கோழியின் செய்கை போன்ற பலாத்காரத்தால் ஸீதையை அடையவேண்டும் இவ்விடத்தில் உனக்கு தண்டனை விதிப்பவன்யார்? உன்னுடைய தம்பியும் புத்திரனும் அந்த சக்துருக்களை வதம் செய்யப்போகிறார்கள்” என்று மஹா பார்சுவனுடைய மொழியை இராவணன் கேட்டு பெண்களின் பலாத்காரத்தில் பிரம்மாவின் சாபத்தையும், தேவர்களுக்கு பயமளிக்கும் என்னுடைய பலத்தை சக்துரு அறியவில்லை. யுத்தம் செய்யப் போகிறான்” என்று அவர்களிடம் தெரிவித்தான்.

१४ धर्मचलाभवदंविभीषणइदंप्राहश्रुतभ्रातृगीः

सीतांविद्वद्यहिमात्ममारणममंप्राप्तांचदूरेत्यज ।

कल्याणायजगत्शरण्यमनघंरामंभजस्वाऽऽश्रितैः

यावत्तस्यशरोविशेतनतनौतावत्प्रहसौवली

॥ २३ ॥

“தன்னைக் கொல்லும் பாம்பு என்று ஸீதையை நினைக்க வேண்டும். கிடைத்தவனையும் தூரத்தில் விரட்டவேண்டும். உலகத்திற்குச் சரணமளிக்கும் குற்றமற்ற இராமனை தன் பந்துக்களோடு சேஷமத்தின் பொருட்டு ஸேவிக்கவேண்டும். அவருடைய அம்பு சரீரத்தில் பிரவேசிக்காதவரை பிரஹஸ்தன் பலமுள்ளவன் என்று விபிஷணன் ஸஹோதரனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு தர்மத்திலிருந்து தவிராததும் அவமதிப்பைக் கொடுக்கும் வார்த்தையைக் கூறினான்.

१५ वंशविक्रमसन्ततलिभुवनेजातोवदेद्वेद्वशम्

यदूतऽवरजःपितातिदशजिद्वयस्मारिकिमेवलम् ।

इत्युक्तिं सविभीषणोऽग्रजसुतं प्राहार्भको मन्त्रिवित्

नैव त्वं पितृघातको यदकृतेर्न वारयस्व गुरुम् ॥ २४ ॥

“பலத்தால் மூன்று உலகங்களிலும் பரவிய புகழ்பெற்ற புலஸ்தியவம்சத்தில் பிறந்தவன். இவ்விதம் சிறிய தகப்பன் சொல்லுவதுபோல் சொல்லுவானா? தேவர்களை ஜயித்த என்னுடைய பலம் மறக்கப்பெற்றதா?” என்று சொல்லும் அண்ணனுடைய புத்திரனைப் பார்த்து “நீ குழந்தை மந்திரா லோசனைக்கற்றறியாதவன். கெட்ட காரியத்திலிருந்து தன் தந்தையைத் தடுக்காததால் நீ பித்ருக்ரோஹி” என்று விபிஷணன் கூறினான்.

१६ ज्ञातिर्मेऽभ्युदयं परं न सहसे शत्रुप्रियश्शत्रुवत्

त्याज्यो भीषयसिस्तु ते रसुहृदश्च देवमन्योऽसुभिः ।

ह्येतापमरेत्स इत्याभिहितो राज्ञोऽप्यतन्वंचतुः

मन्त्री प्राह विभीषणोऽग्रजमिदं तत्सहपाशाऽऽवृतः ॥ २५ ॥

“என்னுடைய அதிக சேஷமத்தைப் பொறுக்காததால் நீ எனக்கு பங்காளி. சத்துருவைத் துதித்து என்னை பயமடைவிக் கறாய். சத்துருவினிடத்தில் அன்பு பெற்றவனைச் சத்துருவைப் போல் தள்ளவேண்டும். மற்றவன் இவ்விதமிருந்தால் பிரா

னை இழப்பான். அல்லது தேசாந்திரம் செல்லுவான்” என்று அரசனால் சொல்லப்பெற்ற விபிஷணன் நான்கு மந்திரிகளுடன் ஆகாயத்தில் பிரயாணம் செய்து அண்ணனைப் பார்த்து அவனுடைய சினேஹ கயிற்றால் கட்டப்பெற்று கூறினான்.

राजन्ब्रह्मिथेप्सितं पितृनिभोज्येष्ठोऽसिमसोदरः

अष्टो धर्मपथात्क्षमेय नवचः क्रूरहितान्वेषिणः ।

वाक्यं मे न शृणोषि कालवशगः पथ्यं यदप्रीतिकृत्

वक्ता तस्य च दुर्लभो रचायिता स्यास्वस्तिमान्मां विना ॥

“ஹே அரசே! எனக்கு நீ தர்மமார்க்கத்திலிருந்து விலகின வனும் தந்தைக்கு ஸமமுமான மூத்த ஸஹோதரனாய் இருக்கிறாய். இஷ்டம்போல் சொல். கடும் சொல்லை நான் பொறுக்க வில்லை. நீ எமனுக்கு வசமாயிருப்பதால் நன்மை தேடும் என னுடைய வார்த்தையைக் கேட்கவில்லை. அப்பிரியத்தைக் கொடு த்து நன்மை செய்யும் காரியத்தைச் சொல்லுகிறவனும் செய்கிற வனும் அரிது. நான் இல்லாமல் நீ கேஷமம் பெற்றவனாக இரு ப்பாய்”

१७ इत्युक्त्वा द्रुतमेत्यरामनिकटं स्वस्थोऽरिराहन्यताम् ।

इत्यात्मानमुदीक्ष्य वानरगणे तत्स्वामिनो दीरिते ।

निर्भीकोऽथ विभीषणस्त्वचरितं प्रोच्चैर्निवेद्याऽऽहतान्

आर्यांश्शंसतमा मुपेतमगातिरामाय रक्षाऽर्थिनम् ॥ २७ ॥

என்று விபிஷணன் சொல்லி சீக்கிரம் இராமஸமீபம் சென்று தன்னைப் பார்த்து “ஆகாயத்தில் இருக்கும் சத்துருவைக் கொல் லுங்கள்” என்று வானரக்கூட்டத்தைப் பூர்த்து அவர்களின் அரசன் உத்திரவு செய்யும் பொழுது பிறகு பயமில்லாமல் தன் கதையைத் தெரிவித்து ஹே பெரியோர்களே! “நான் கதியற்று ஸம்ரசுணத்தை விரும்பி ஸமீபத்தில் வந்திருப்பதை இராம னிடம் தெரிவிக்கவேண்டும்” என்று வானரங்களைப் பார்த்து பலமாகக் கூறினான்.

वैरिभ्रातृपरिग्रहेऽथ कपिपुत्रव्याहरत्स्वीप्सितम्

तद्वाक्यान् यपि पूर्वपक्षस रणावादाय सिद्धान्तयन् ।

ராமவிக்ரமவாஹுமாஹனுமான்வ்யாகுத்யதீதேஸுதூ:

ஸூகுவேதமபேததோஷமஸுலஜானேமனோஸ்யாஸ்குதே: || 28 ||

சத்துருவின் ஸஹோதரனை ஆட்கொள்ளுவதில் வானரங்
கள் தங்களின் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கும் பொழுது அவர்க
ளின் வார்த்தைகளையும், “பூர்வபக்ஷம்” (எதிராளியின் சொல்லால்
நிலைபற்றது) கோடியில் சேர்த்து “சித்தாந்தம்” (நிலைபெற்றது)
முரையாகுகூறும் இலக்கணப்படிப்பால் நற்புத்தி பெற்ற ஹனு
மான் பாஹுபலம் பெற்ற இராமனைப் பார்த்து தோஷமற்ற
இந்த விபீஷணனை ஆட்கொள்ளவேண்டும். இவனுடைய உருவத்
தால் இவனுடைய மனதைக்குற்ற மற்றதாக நினைக்கிறேன்”
என்று கூறினார்.

18 आवेद्यस्वमतंनयाऽऽगममथप्राचीनजाऽऽचारकम्

रामोनिश्चितधीरपेतविशयंकुर्वन्सखायंप्रियम् ।

कापोताऽऽचरितेनकण्डुवचसास्वामेयवीर्यस्थितेः

सर्वाभीप्सितसङ्गतिस्रशरणंतंचाङ्ग्यकार्षीत्तदा || 29 ||

பிறகு நிச்சய புத்திபெற்ற இராமன் தன்னுடைய (சரண
மென்றவனை ஸம்ரக்ஷிக்கவேண்டும்) என்கிற அபிப்பிராயத்தையு
ம் நீதி சாஸ்திரத்தையும் அவ்விதம் பெரிபோர்களின் அனுஷ
டானத்தையும் தெரிவித்து மாடப்புருவின் சத்துருவும் மனைவி
யைக் கொன்றவனுமான வேடன் தன் மரத்தடியில் வரும் பொ
ழுது அவனுக்கு இரையாகவேண்டும் என்று அக்கனியில் தானாக
க்குதித்துக் காப்பாற்றினது. ” என்ற செய்கையாலும் “துன்பம
டைந்தவர்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும். சத்துருவாகிலும் சரணமெ
ன்றவனை ரக்ஷிக்கவேண்டும் பிராணனைப் பொருட்படுத்தக்
கூடாது. அவ்விதம் செய்வாவிட்டால் வந்தவன் துன்பமடை
ந்து இருந்தவனுடைய பண்ணியத்தை அபஹரித்துச் செல்லு
கிறான்” என்கிற “கண்டு முனியின்” உபதேசத்தாலும், தனக்கு
அளவற்ற பலம் இருப்பதாலும் பிரிய சினேஹிதனான சுக்ரீவனு
டைய ஸந்தேஹத்தை விலக்கி தன்னைச் சரணமடைந்த விபீஷ
ணனை எல்லோர்களும் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி விரு
ம்பும் பொழுது அப்பொழுது அங்கீகரித்தார்.

१९ रामादेत्यविभीषणोऽपभयदंहस्तावलंबदिवः
 हृष्टःप्राप्यधरांनमन्ननुगतैस्वस्याऽऽगतिंकीर्तयन् ।
 तेनाऽऽज्ञप्तउदाहरन्नरिचलंरक्षोनिहत्याखिलम्
 त्वांलङ्काऽधिपमातनोमिसुमनोभोरित्यवादिद्रुतम् ॥

விபீஷணன் இராமனிடமிருந்து பயத்தைத்தீர்க்கும் கைப்பிடிப்பை அடைந்து ஸந்தோஷமாய் ஆகாயத்திலிருந்து பூமிக்கு வந்து வணங்கி பின் வந்தவர்களுடன் தன் வரவைத் தெரிவித்து அவரிடம் உத்திரவுபெற்று இராக்ஷஸர்களின் பலத்தைக் கூறும் பொழுது “எல்லா இராக்ஷஸர்களையும் கொன்று அன்புபெற்ற ஹே விபீஷணா! உன்னை இலங்கை வேந்தனாகச் செய்கிறேன்” என்று சீக்கிரம் அவரால் கூறப்பெற்றான்.

सौमित्रावभिषेचयत्यभिमतंवारात्रिधेर्वारिणा
 रामोविक्रमवारिधिविजयदोयस्वाश्रितानांपरम् ।
 सन्तुंसलिलाऽऽकरंप्रियसखप्रोक्तंचिकीर्षुमुदा
 भ्रात्रानीतकुशेश्वशततटगस्सन्त्यक्तपानाशनः ॥ ३१ ॥

இலக்ஷ்மணன் அன்பனான விபீஷணனுக்கு ஸமுத்திர ஜலத்தால் அபிஷேகம் செய்யும் பொழுது பலத்திற்கு இருப்பிடமாயும் அண்டினவர்களுக்கு அதிக வெற்றியைக் கொடுக்கும் இராமன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்கு தன் சினேஹிதனுடைய சொல்லைச்செய்ய விரும்பி கடற்கரையை அடைந்து ஜலம் உணவு இவைகளைத் தள்ளி ஸஹோதரன் கொண்டு வந்ததர்ப்பங்களில் ஸந்தோஷமாய்ப் படுத்தார்.

२० सुग्रीवप्रतिगम्यतांस्वनगरीसैन्यैर्नरस्याहृतौ
 कितवानरकिंसुराममपुरींपश्येयुरन्प्रेकुतः ।
 शार्दूलादिमतंनिशम्यचलिंनंतस्तस्यरक्षःपतेः
 इत्युक्षितस्वविभेदिकांखगशुकःप्राबोधयद्वा नरान् ॥ ३२ ॥

ஹே சுகரீவ! ஸைனியங்களுடன் உன்னுடைய நகரத்திற்குத் திரும்பிச்செல்லவேண்டும். ஹே வானரா! மனிதப் பெண்ணை அபஹரித்ததில் உனக்கு என்ன கெடுதி. தேவர்களும்

என் பட்டனாத்தைப் பார்ப்பார்களா? மற்றவர்கள் எவ்விதம் பார்ப்பார்கள்? “சத்தரு பல முள்ளவன்” என்று சார்தூலனிடமிருந்து கேட்டு பயந்த இராவணனுடைய வார்த்தையை வானரங்களைப் பார்க்கு அவர்களைப் பிரிக்குப்படி சுகன் ஆகாயத்தில் இருந்துகொண்டு கூறினான்.

अज्ञात्वायदमोघविक्रमनिधिदूरव्यपोह्याऽऽयंकम्
तत्कान्तामहरोनिहत्यखगतिद्रक्ष्यस्येतत्फलम् ।
त्वांहनस्यामिसहाऽऽश्रितैरिति वदत्रक्षोऽधिपंसूर्यजः
संगृह्याऽऽशुशुङ्कनिपीडयहरिभीरामाऽऽज्ञयाऽमोचयत् ॥

“(ஹே இராவண!) இராமன் பயன்பெற்ற பலத்திற்கு இருப்பிடம் என்று அறிபாமல் அவரை தூரத்தில் விலக்கி ஜடாயு பக்ஷியையும் கொண்டு அவருடைய மனைவியை அபஹரித்தாய். அதனுடைய பயனைப்பார்க்கப்போகிறாய். உன்னை பந்துக்களோடு கூடக்கொல்லப் போகிறேன்” என்று இராவணனைக்குறித்துச் சக்ரீவன் கூறி வானரங்களால் சுகனை சீக்கிரம் பிடித்து துன்பமடைவித்து இராமனுடைய உத்திரவால் விடச்செய்தான்.

२१ अम्भोधावभिपूजितेतिदिनतोदपेणनोपागते
तत्संशोषणकामनोद्धृतधनुःक्रूरान्विमुंचन्शरान् ।
रामस्स्फीतमरुद्विचालितजलंकुर्वन्सधूमंभिया
भ्रात्राऽभाष्यवलंब्यचापममरैर्माभेतिखेतापसैः ॥ ३४ ॥

ஸமுத்திரராஜன் மூன்றுநாள் பூஜை செய்யப்பெற்றும் கர்வத்தால் வராமலிருக்கும்பொழுது இராமன் அதை வற்றவைப்பதில் மனங்கொண்டு வில்லை எடுத்து பயங்கரமான பாணங்களைப் பிரயோகித்து அதிக காற்றால் ஜலம் நன்றாய் கலங்கி புதைகுழும்படி செய்யும்பொழுது பயத்தால் வில்லைப்பிடித்துக்கொண்டு ஸஹோதரனாலும் ஆகாயத்தில் ரிஷிகளாலும் வேண்டாம் வேண்டாம் என்று தேவர்களாலும் கூறப்பெற்றார்.

२२ संशोषय्यसरित्पतेतवजलंमूढव्राजिष्यन्तितम्
पारंपादतलेवानरवराधूमिर्महान्स्यादिति ।

ब्रह्माऽस्तंस्वशरेऽभियोज्यवलवद्रामेभिरामेकुधा

सकपत्युपयातदुश्शकुनतस्सर्वेजनास्तत्तसुः ॥ ३५ ॥

“ஹே முடா! நதிகளின் நாதா! உன்னுடைய ஜலத்தை வற்றவவத்து அக்கரையைக் குரங்குகள் காலால் அடையப் போகின்றன. அதிக தூளி உண்டாகும்” என்று பிரியமடைவிக்கும் இராமன் கோபத்தால் பிரம்மாஸ்திரத்தைத் தன்பாணத்தில் பூட்டி பலமாக இழுக்கும்பொழுது ஸமீபத்தில் வந்த அபசுருனங்களால் எல்லா ஜனங்களும் பயந்தார்கள்.

उत्थायांभमउज्ज्वलाऽऽकृतिरपांराशिर्वधूसंयुतः

रामसांजलिराहितशरमपिप्रक्षपेयन्नौत्तरे ।

कान्तारेद्रुमकुल्यनाम्निमरुतामाहन्तुमाभीरजाम्

सेतुत्वष्ट्मुतःकरोत्वितिगिराप्रीणयसोऽन्तर्दधे ॥ ३६ ॥

ஸமுத்திரராஜன் அழகிய உருவம்பெற்று மனைவிகளோடு கூடி ஜலத்திலிருந்து எழுந்திருந்து அஞ்சலிபந்தம் செய்து, பூட்டிய பாணத்தையும் வடக்கு திசையில் இருக்கும் துரும குல்லையமென்று பெயர்பெற்ற காட்டில் சூத்திரர்கள் பாபிகளாய் இருப்பதால் (அவர்களைத் தொடுவதற்கு மனமில்லாமல் ஜலம் விலகி) உண்டான ஜலமற்ற பூமியின் தோஷத்தை விலக்குவதற்கு விடச்செய்து விசுவகர்மாவின் புத்திரனான நளன் அணையைச் செய்யவேண்டும்” என்கிற வார்த்தையால் இராமனை ஸந்தோஷ மடைவித்து மறைந்தான்.

आदिष्टारघुपुङ्गवेनहरयश्चाऽऽनिन्युरुर्वीरुहः

शैलान्तान्जगृहेनकोऽन्तरुदधस्सेतुंव्यधाल्लालया ।

अह्वयाद्येचचतुर्दशाधिकजवादाविंशतेरात्रयो

विंशत्यन्तकयोजनंक्रतुभुजोरामंमुदातुष्टुः ॥ ३७ ॥

குரங்குகள் இராமனால் உத்திரவு செய்யப்பெற்று மரங்களையும், மலைகளையும் கொண்டு வந்தார்கள். நளன் அவைகளை வாங்கினான். விளைபாட்டாக முதல்நாளில் பதினான்கு யோஜனை தூரமும் இருபது யோஜனை முதல் இருபத்துமூன்று யோஜனைமுடிய (முதல்நாளில் 14, இரண்டாவது நாளில் 20,

யுத்த காண்ட:

341

முன்றாவது நாளில் 21, நான்காவது நாளில் 22, ஐந்தாவது நாளில் 23 யோஜனைதூரம்) ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் அதிக வேகமாய் அணைகட்டினான். தேவர்கள் ஸந்தோஷமாய் இராமனைத் துதித்தார்கள்.

२३ रामस्सेतुपथेनतेनजलाधिनिस्तीर्यसैन्यैःपुरः

वीक्ष्यामद्रनिमित्तमाशुरिपुभिर्निश्चित्ययुद्धमहत् ।

प्रेप्सुस्सोदकभक्ष्यदेशमतनुंभ्राताचलंङ्काऽन्तिकम्

प्राप्यस्वानुगयुद्धवर्षनिनदादात्मन्यहृष्यद्भृशम् ॥ ३८ ॥

இராமன் ஸைனியங்களோடு அந்த ஸேதுவின் வழியால் கடலைத்தாண்டி முன்னிலையில் அபசுருனங்களைப் பார்த்து சீக்கிரம் சத்தாருக்களோடு பெரிய யுத்தத்தை நிச்சயித்து ஜலம் உணவு இவைகளோடு கூடிய பெரிய இடத்தை அடையவிரும்பி ஸுஹோதரனோடு இலங்கையின் ஸமீபம் சென்று தன் வதன்பின் வானரங்களின் யுத்தத்தில் இருக்கும் ஸந்தோஷ சப்தத்தால் மிகவும் மனதில் ஸந்தோஷம் அடைந்தார்.

२४ लङ्कायांभवनंविहारविपिनंवीक्ष्यामितोविसिते

रामेस्वीयबलंविभज्यगरुडव्यूहेनतिष्ठत्यरैः ।

आयान्तंविधिलब्धजीवितशुक्रानिर्वर्णयन्तंकपीन्

तंप्रत्याहसरावणोनवनितांदास्यामियोत्स्याम्यरीन् ॥ ३९ ॥

இராமன் இலங்கையில் நான்கு புறமும் அரண்மனைகளையும் நந்தவனங்களையும் பார்த்து ஆச்சர்யமடைந்து தன் ஸைனியத்தை கருடனுடைய உருவம்போல் பிரித்து இருக்கும்பொழுது தெய்வவசமாக பிராணனைப்பெற்று சத்தாருவிடமிருந்து வந்து வானரங்களை வர்ணிக்கும் சுகனைப்பார்த்து “நான் ஸீதையைக் கொடுக்கப்போகிறதில்லை. சத்தாருக்களோடு சண்டைசெய்யப் போகிறேன்” என்று இராவணன் கூறினான்.

२५ प्राप्ताौरावणचोदितौकपिवलंज्ञातुंशुकस्सारणः

द्रौष्ट्यौचविभीषणेनदययारामेणमुक्तौपुनः ।

लङ्काप्राप्यदशाऽऽननजगदतुस्सेतोःकृतिवारिधेः

उत्तारंविमतस्यवीर्यमतनुप्रत्यर्पणं तस्त्रियाः

॥ ४० ॥

இராவணனால் வானங்களின் பலத்தை அறிவதற்கு ஏவப் பெற்ற “சுகன், “ஸாரணன்” இருவர்கள் வான ரங்களை அடைந்து விபீஷணனால் பார்க்கப்பெற்று இராமனால் மறுபடியும் விடப் பெற்று இலங்கையை அடைந்து சத்துருக்கள் அணைகட்டினதையும் கடலைத் தர்ண்டினதையும் அவர்களின் அளவற்ற பலத்தையும் சத்துருவின் மனைவியை அவரிடம் திருப்பிக்கொடுத்ததையும் இராவணனிடம் கூறினார்கள்.

२६ आरुह्याद्रिनिभंस्वसौधमनुगैर्वातायनद्वारतः

पश्यन्पङ्क्तिमुखस्ससारणगिराव्यक्तं व्यजानाद्रिपोः ।

सेनान्यः पृतनां पृथङ्निवसति नामस्वविसापकम्

शौण्डीर्यरणकर्मणि तिभुवनप्रख्यातमव्याहृतम् ॥ ४१ ॥

இராவணன் வேலைக்காரர்களோடு மலைக்கு ஸமமான உப்பரிகையில் ஏறி ஜன்னல்களின் வெளியால் பார்த்து ஸாரணனுடைய வார்த்தையால் சத்துருவின் ஸேனாதிபதிகளையும் அவர்களின் ஸேனைகளையும் அவர்களின் தனி இருப்பிடங்களையும் தனக்கு ஆச்சரியம் கொடுக்கும் பெயர்களையும் மூன்று உலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற குறையாத புத்தத்திறமையையு மறிந்தான்.

२७ लङ्कामध्युषितां त्वया वलवताराज न्नवस्कन्दितुम्

देवद्रुंहिवलानितेक्षपयितुं सद्यस्समात्तत्वरैः ।

कप्यूक्षैर्हरजां वत्प्रभृतयो निस्संख्यकास्सैन्यपाः

कुर्वन्ति प्रभुणा चिरायितमिति प्राह प्रधीस्सारणः ॥ ४२ ॥

“ஹே அரசே! பலமுள்ள நீ வஸிக்கும் இலங்காபுரியையும் தேவர்களுக்குக் குற்றம்செய்த, உன் ஸைனியங்களையும் உடனே அழிப்பதற்கு “ஹான்”, ஜாம்பவான்” முதலிய கணக்கில்லாத ஸேனாதிபதிகள் வேகம்பெற்ற குரங்குகள் கரடிகள் இவர்களோடு கூட அரசனால் தாமஸம் செய்கிறார்கள்” என்று புத்திசாலியான “ஸாரணன்” தெரிவித்தான்.

२८ शिष्टान्ज्ञापयितुंशुकस्तमवदद्वीमान्यथाऽऽत्मेक्षितम्
 मैन्दंविद्वच्चमृताशमश्चितनयंमृत्योऽस्तुतदुर्मुखम् ।
 वायोऽस्मूनुमदन्वतोऽपितरणंतस्यांसंग्राधवम्
 सौमित्रिसविभीषणंसवितृजंरुन्धिद्विषस्तावतः ॥ ४३ ॥

புத்திசாலியான “சுகன்” தான் பார்த்தபடி இராவணனிடம் மீதமுள்ளவர்களை அறிவிப்பதற்குக் கூற்றான் “மைந்தன்” அசுவின் தேவதைகளின் புத்திரன் அமிருதபானம் செய்தவன் “தூர்முகன்” மிருத்யுவின் புத்திரன் வாயுவின் புத்திரன் கடலைத் தாண்டினவன் ; அவனுடைய தோளில் இருப்பவன் இராமன் இவர்களையும் இலக்ஷ்மணனையும் விபீஷணனோடு கூடிய சகரீவனையும் அறியவேண்டும். அவ்வளவு சத்தாருக்களையும் தடுக்க வேண்டும்.

२९ लङ्केशश्शुकसारणौस्तुतरिपूनिर्भर्त्यविद्रावयन्
 संवेतुंव्यवसायमप्यसुहृदश्चारानथाऽऽज्ञापयत् ।
 ते कापेयबलंप्रविश्यचरितंविज्ञायगूढाद्विषाम्
 हस्तादेत्यविमोचनंरघुभुवाप्रावेदयन्स्वामिनम् ॥ ४४ ॥

இராவணன், சத்தாருக்களைத் துதித்த “சுகஸாரணர்களை” அதட்டி விரட்டி சத்தாருவின் முயற்சியை அறியும்படி சாரர்களுக்கு உத்திரவுசெய்தான். பிறகு அவர்கள் வானர ஸேனையில் புகுந்து சத்தாருக்களின் ரஹஸ்ய சமாசாரத்தை அறிந்து அவர்களின் கையிலிருந்து இராமனால் விடுதலை அடைந்து எஜமானனிடம் அதைக் தெரிவித்தார்கள்.

३० वीरश्वारवचोनिश्म्यनितरांधीरेतरोरावणः
 शार्दूलस्यागिरासुबेलगिरिगंगामंद्रमाद्रचायुधैः ।
 संवीतंकपिजन्मदेवराचितरामस्यवीर्यमहत
 स्वभ्रातृश्वविभीषणस्यविनतिंधीमान्विवेदद्रुतम् ॥ ४५ ॥

வீரனாகவும் புத்திசாலியுமான இராவணன் சாரர்களின் வார்த்தையைக்கேட்டு மிகவும் அதைர்யம் பெற்று, இராமன் மரம் மலை இவைகளை ஆயுதமாகப்பெற்ற வானரங்களால் சூழப்

பெற்று சுவேலகிரியை அடைந்திருப்பதையும் வானரங்களின் பிறப்பு தேவர்களால் செய்யப்பெற்றிருப்பதையும் மிகுந்த இராமனுடைய பலத்தையும் அவரிடம் தன் ஸ்வேஹாதரண விபீஷணனுடைய வணக்கத்தையும் சார்தூலனுடைய வார்த்தையால் சீக்கிரம் அறிந்தான்.

३१ आलोच्यापनयोरहस्याभिमतैःकर्तव्यमज्ञाग्रणीः

सीतामोहनवांछितोरघुपतेःशीर्षसवाणंधनुः ।

विद्युज्जिह्वताददत्कपटजंविन्यस्यसीताऽग्रतः

प्राहैतांनिशिसुप्तएवनिहतोभर्ताऽऽश्रितैर्माश्रय ॥ ४६ ॥

நீதியற்றவனும் மூடர்களில் முதல்வனுமான இராவணன் அன்பர்களோடு செய்யவேண்டியதை ரஹஸ்யத்தில் ஆலோசித்து ஸீதையை மோஹிக்கும்படி செய்யவிரும்பி மாயையால் செய்த இராமனுடைய தலையையும் அம்பு பூட்டிய வில்லையும் “வித்யுஜ்ஜிஹ்வ வனிடமிருந்து பெற்று ஸீதையின் முன்னிலையில் வைத்து, “இரவில் தூங்கும்பொழுதே உன் புருஷன் அன்பர்களோடுகூட கொல்லப்பெற்றான். நீ என்னை அடையவேண்டும் என்று” ஸீதையிடம் சொன்னான்.

३२ शीर्षभर्तुरुपाऽऽहृतंधनुरापिप्रेक्ष्यप्रभिन्नाऽऽशया

वैदेहीव्यलपत्तदप्यृतमितिक्षिप्रंगतानिश्वयम् ।

कैकेयित्वदभीप्सितंसुफलितंयत्काननंप्रापयः

राममेदुरितमहद्यदकरोदायुष्मतोऽपिव्ययम् ॥ ४७ ॥

கொண்டுவரப்பெற்ற புருஷனுடைய தலையையும் வில்லையும் ஸீதை பார்த்து மனம் பிளந்து அதையும் உண்மை என்று சீக்கிரம் நிச்சயம் செய்து புலம்பினாள். “ஹே கைகேயி! ஸ்ரீ இராமனை வனத்திற்கு வரச்செய்ததால் உன்னுடைய விருப்பம் பயன் பெற்றது. நீண்ட ஆயுளைப்பெற்ற இராமனுக்கும் அழிவை அளித்ததால் உன்னுடைய பாபம் மிகுந்தது.”

आयुस्तेमहदायपुत्रमहतिज्येष्ठाअवोचन्कथम्

तच्चस्यादधुनावृधासहचरीन्याय्यात्यजोमांकथम्

खमेतेप्रवलाऽऽहतिः किमुचिताश्वश्रूःकथंस्यादिदम्

विज्ञायप्रियवर्ष्मणाममतनुरक्षोवराऽऽयोजय ॥ ४८ ॥

“என்னுடைய ஹே ஆர்யபுத்திரா! உனக்கு ஆயுள் அதிகம் என்று பெரியோர்கள் எவ்விதம் சொன்னார்கள்? அது இப் பொழுது எவ்விதம் வீணாக இருக்கும்? ஹே நீதியிலிருந்து தவராதவனே! கூடநடக்கும் என்னை எவ்விதம் தள்ளினாய்? ஹே அதிக பலம் பெற்றவனே! உனக்குத் தூக்கத்தில் அழிவு நியாயமா? இதை அறிந்து மாமியார் எவ்விதம் இருப்பாள்? ஹே இராசகூட ராஜனே! என்னுடைய சரீரத்தை நாயகனுடைய சரீரத்தோடு சேர்க்கவேண்டும்.”

त्वामीचिक्षिषतेप्रहस्तइतितांदौवारिकोक्तांगिरम्

श्रुत्वाऽन्तर्गृहमागतेदशमुखेतन्मायिकेऽन्तर्हिते ।

सेनान्यःप्रभुसंमतिंशिरसितामध्युह्यभेरीरवैः

भर्तुर्युद्धमनीषितस्यनिकटंसंप्रापयन्सौनिकान् ॥ ४९ ॥

(“ஹே அரசே!) உன்னை பிரஹஸ்தன் பார்ப்பதற்கு விரும்புகிறான்.” என்று காவல்காரன் கூறின வார்த்தையை இராவணன் கேட்டு அரண்மனையில் உட்சென்றபொழுது அவனுடைய மாயையால் வந்ததும் மறைந்தபொழுது ஸேனாபதிகள் எஜமானனுடைய உத்திரவை தலையில் தாங்கி பேரீவாத்தியத்தின் சப்தங்களால் ஸேனையில் இருப்பவர்களை யுத்தத்தில் புத்திபெற்ற எஜமானனுடைய ஸமீபத்தை அடையச் செய்தார்கள்.

३३ वैदेहींसरमाऽऽहमोहदहनंनिर्वार्यवाक्याम्बुना

वृक्षान्प्रावृडिवातनून्विदधतीहर्षेणपुष्पैःफलैः ।

त्वद्वाक्यंश्रुतमन्तारिक्षगतयायद्रावणायोदितम्

तन्निष्क्रम्यमयाद्रुतंसुविदितंरक्षोऽगमद्यत्कृते ॥ ५० ॥

வர்ஷாகாலம் மழையால் அக்கினியை அணைத்து மரங்களை புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் பெருமனாகச்செய்வதுபோல் பீஷிஷணனுடைய மனையியான் ஸரமை, மொழியால் தூக்கத்தை விலக்கி விதைகளை ஸந்தோஷத்தால் பெருமை பெற்றவளாகச்

செய்து கூறினான். (“ஹே ஸீதே) நீ இராவணனிடம் சொன்ன பதிலை நான் ஆகாயத்திலிருந்து கேட்டேன். இராக்ஷஸன் உட்கொண்ட விஷயத்தை வெளியில் சென்று சீக்கிரம் தெரிந்து கொண்டேன்.”

निस्तीर्याम्बुधिमागतस्तवसखिप्रेयान्पुरस्यान्तिकम्

चरैरित्युदितं निशम्य सदशग्रीवस्समालोचते ।

मायैषापिशिताशनस्यरणदाभेरीयतस्ताडयते

पत्याऽऽहत्यरिपुंसमेष्यसिमुदासूर्यनमश्रेयसे ॥ ५१ ॥

“ஹே ஸகி! உன்னுடைய புருஷன் கடலைத்தாண்டிப் பட்ட ணத்தின் ஸமீபத்தை அடைந்திருக்கிறான்” என்று சாரர்களின் வார்த்தையை இராவணன் கேட்டு கவலை அடைகிறான். யுத்தத்தை அறிவிக்கும் பேரீவரத்தியம் வாசிப்பதால் இது இராவணனுடைய மாயை. சத்துருவைக் கொன்று புருஷனோடு ஸந்தோஷமாய் சேரப்போகிறாய். மங்களத்தின் பொருட்டு மார்த்தாண்டனை (ஸூரியனை) வணங்கவேண்டும்.”

३४ सीतायैसरमाचिकीर्षितहिताछन्नासभामागता

गुध्वारावणानिश्वयंझटितितामावेदयत्तोषकम् ।

रामायप्रणतःप्रदेहिललनामित्यंविक्वाऽविद्वयोः

नाऽऽदत्तेगिरमेषतंविदलयन्त्वामेष्यतित्वात्प्रियः ॥ ५२ ॥

“ஸரமை” ஸீதையின் பொருட்டு நன்மை செய்ய விரும்பி மறைந்து ஸபையை அடைந்து இராவணனுடைய தீர்மானத் தைத் தெரிந்து சீக்கிரம் ஸீதையிடம் வந்து “இராமன் பொருட்டு வணங்கி அவருடைய மனைவியைக் கொடுக்கவேண்டும்” என்று சொல்லும் “கைகஸி” என்ற தாயார் “அவித்தன்” என்ற மந்திரி இவர்களின் வார்த்தையை இராவணன் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. உன்னுடைய புருஷன் அவனைக் கொன்று உன்னை அடையப் போகிறான்” என்று ஸந்தோஷமளிக்கும் அந்த தீர்மானத்தைத் தெரிவித்தாள்.

३५ भेरीनादमरेनिशम्यकुपितंतूष्णीकरक्षोवृतम्

श्रेयोवर्धनमाहवृद्धसचिवःपङ्क्त्याननंमाल्यवान् ।

शतुर्जैष्यतिधर्मभृन्नतुवयंतेनास्तुसन्धिस्तव
प्रेयस्पर्णतोनिमित्तमशुभप्रद्योतकंहीक्ष्यते

॥ ५३॥

சத்துருவின் பேரீ சப்தத்தைக் கேட்டு கோபமடைந்த வனும் மௌனம் பெற்ற இராக்ஷஸர்களால் சூழப்பெற்றவனு மான இராவணனைப்பார்த்து “மால்யவான்” என்ற பெரிய மந்திரி; துன்பம் கொடுக்கும் அபசகுனங்களைக் காண்கிற படியால் தர்மம்பெற்ற சத்துரு ஜயிக்கப்போகிறான். நாம் ஜயிக்கப்போகிறதில்லை. (ஹே குழந்தாய்) சத்துருவின் மனைவியை அவரிடம் கொடுத்து அவரோடு சினேஹம் உனக்கு இருக்க வேண்டும்” என்று சேஷமம் வளரும்படி கூறினான்.

३६ पथ्यांमाल्यवदुक्तिमप्यतिचलोनैवाऽऽददन्मृत्युना
वद्वस्तंपरिगर्ह्यमन्त्रिभिरसावालोच्यसंरक्षितुम् ।
विन्यस्यक्रमशःपुरंतदभितोवीरंप्रहस्तंमहा
पाश्वंतादृशकुक्षिमिन्द्रविजितंस्वस्थात्शुकंसारणम्

மிருந்த பலம்பெற்ற இராவணன் மிருத்யுவால் கட்டப் பெற்று, நல்வழியிலிருந்து தவறாத மால்யவானுடைய (தாயின் சித்தப்பன் சுமாலியின் பிரதா) வார்த்தையையும் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் அவனையும் நிந்தித்து மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்து பட்டணத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு நான்கு புறமும் வரிசையாக வீரனான “பிரஹஸ்தனையும்” “மஹாபார்க்ஸ்வ” மஹோதரர்களையும் “இந்திரஜித்தையும்” “சுக” “ஸாரணர்களையும்” வைத்து சுகமாக இருந்தான்.

३७ रामप्राहविभीषणस्ससचिवंकर्तव्यसंचिन्तकम्
मेऽमात्यैःखगरूपतोरिपुपुरीमेत्याऽऽगतैर्जल्पितम् ।
विद्वेषीपरितःपुरींसमवितुंवीरप्रहस्ताऽऽदिमान्
विन्यस्योत्तरभागगोऽस्त्रसहितस्त्वांयोद्धुमाकांक्षते ॥५५॥

மந்திரிகளோடு காரியத்தை ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கும் இராமனைப் பார்த்து “விபிஷணன்” கூறினான். என்னுடைய அளவன்சரபன் ஸம்பாதி பிரகஸன் என்ற மந்திரிகள் பக்ஷியின்

உருவம் அடைந்து சத்துருவின் பட்டணம் சென்று திரும்பி வந்து சொன்னார்கள். “சத்துருவான இராவணன் பட்டணத்தை அகழிப்பதற்கு நான்கு புறமும் பிரஹஸ்தன் முகலிய வீரர்களை வைத்து தான் அஸ்திரங்களோடு வடக்கு திசையில் இருந்து உன்னோடு யுத்தம்செய்ய விரும்புகிறான்.”

संयुक्ताश्वतुरङ्गकैरपिवलैः कोटिश्वमूनायकाः

एकैकंदशलक्षराक्षसयुतैर्योस्यतित्वारिपुः ।

इत्युक्तोरघुपुङ्गवःप्रतिदिशंनीलाङ्गदौवायुजम्

चाऽऽदिक्षद्रिपुयोधनेससहजंस्वमध्यइष्टार्कजौ ॥ ५६ ॥

“(ரதம், கஜம், தூகம், பதாதி, என்று, நான்குவித ஸைனியங்களோடு கூடிய ஸேனாதிபதிகள் கோடி இராக்காஸர்கள். ஒவ்வொருவரும் பத்துலெக்ஷம் இராக்காஸர்களோடு கூடினவர். சத்துரு அவர்களோடு கூடி உன்னுடன் யுத்தம் செய்யப் போகிறான்” என்று விபீஷணன் சொல்லும்பொழுது இராமன் திசைகள் தோறும் “நீலன்” “அங்கதன்” “ஹனுமான்” இவர்களையும் தம்பியோடு கூடிய தன்னையும் நடுவில், சுக்ரீவ விபீஷணர்களையும் சத்துருக்களோடு யுத்தம் செய்வதில் உத்திரவு செய்தார்.

३८ रामोवैरिणमाजिघांसुरनुगैरस्तंगतेभास्करे

वत्स्यामःक्षणदांसुवेलगिरिगाअन्येद्युरागस्विनः

स्वीयैर्मृत्युमुपैष्यतोऽधिवसतिद्रक्ष्यामइत्याश्रितान्

उक्त्वाऽऽरुह्यसुवेलभूधराशिरस्तत्रन्यवात्सीत्सुखम् ॥५७॥

சத்துருவை வேலைக்காரர்களோடு கொல்ல விரும்பும் இராமன் “சூரியன் அஸ்தமனமடைந்ததும் சுவேன்கிரியை அடைந்து இரவில் வலிப்போம். மறு நாளில் குற்றம் செய்து குடும்பத்தோடு அழியப்போகிற சத்துருவின் பட்டணத்தைப் பார்க்கப்போகிறோம்” என்று அண்டினவர்களிடம் சொல்லி சுவேன பர்வதத்தின் சிகரத்தில் ஏறி அவ்விடத்தில் சுகமாய் வசித்தார்.

३९ लङ्काऽरण्यमरण्यवासिपुमहावृक्षैस्तदभ्रंलिहैः

वीतंविषयदंवलोक्यवचसाभर्तुस्समत्स्तुपु ।

प्रीत्याऽन्तःप्रविशत्सुरम्यविपणिलंकामलंकारिणीम्

रामस्तत्सुललामचैत्यभमहाप्रासादमप्यैक्षत्

॥ ५८ ॥

வனத்தில் வஸிக்கும் வானரங்கள் ஆகாயமளாவும் மரங்
களால் சூழப்பெற்று ஆச்சரியமளிக்கும் இலங்கையின் வனத்தைப்
பார்த்து எஜமானனுடைய உத்திரவால் பயமற்று ஸந்தோஷ
மாய் உட்புகுந்தபொழுது அழகிய கடைவீதியைப் பெற்று
அலங்காரமாயிருக்கும் இலங்கையையும் அதற்கு திலகம்
போன்றதும் பெளத்தர்களின் ஆலயம்போல் விளங்கும் பெரிய
உப்பரிகையையும் இராமன் பார்த்தார்.

४० सुग्रीवःकुपितोविलोक्यनृपतिच्छिह्नं दशाऽऽस्यस्यतत्

विक्रान्तो वियदास्थितो जडनते निश्श्रेयसं स्यादिति ।

उक्त्वा विप्रियमुत्तमाङ्गमकुटं तस्याधः पातयन्

संकलेशय्यनियोधनेन सचिरं भूयोऽभ्युपैद्राघवम् ॥ ५९ ॥

சுகரீவன் இராவணனுடைய குடை சாமரம் முதலிய
அரசனின் அடையாளத்தைப்பார்த்து கோபித்து பலம்பெற்று
ஆகாயத்தை அடைந்து “ஹே முட்டாளே! உனக்கு கேஷமம்
உண்டாகாத” என்று விரோதமாய்க் கூறி அவனுடைய தலை
யின் கீழ்த்தை கீழேவிழச்செய்து வெகு நேரம் யுத்தத்தால்
துன்பமடைவித்து மறுபடியும் இராமனை அடைந்தான்.

४१ मुक्तं मृत्युमुखादिव प्रचलतस्स्वाभ्यर्णमभ्यागतम्

माकुर्वीदृशमाहसंप्रियसखस्यात्किममत्वांविना ।

इत्यावोध्यमतिपतिकपितवेस्तसंयुतो राघवः

लङ्कामेत्ययुयुत्सयाकपिवरानास्थापयत्सर्वतः ॥ ६० ॥

எமனுடைய வாயிலிருந்து விடுதலை அடைவதுபோல் அதிக
பலம் பெற்ற இராவணனிடமிருந்து விடுதலை அடைந்து தன்
ஸமீபம் வந்த சுகரீவனைப்பார்த்து ஹே அன்பு தோழனே! இவ்
விதம் பிடிவாதம் செய்யாதே. நீ இல்லாமல் எனக்கு என்ன
கிடைக்கும்? என்று நற்புத்தி போதித்து அவனோடுகூட இராமன்
இலங்கையை அடைந்து யுத்தம்செய்ய விருப்பத்தால் வானரங்
களை எல்லாவிடத்திலும் இருக்கவைத்தார்.

लङ्काद्वारमुदग्भवंरघुपतौसौमित्रिणारुन्धति
 प्रत्यैक्षन्तरिपून्निहन्तुमभयास्तेसायुधावानराः
 तारेयोवलवात्रघूत्तमगिरानिभीकउत्प्लुत्यखे
 द्रागेत्यक्षणदाचरेन्द्रमवदन्नामाऽऽत्मनोवेदयन् ॥ ६१ ॥

இராமன் இலக்ஷ்மணனோடு இலங்கையின் வடக்கு வாயிலைத்
 தடுத்திருக்கும்பொழுது வானரங்கள் பயமில்லாமல் ஆயுதங்
 களோடு கூடி சத்துருக்களைக் கொல்லுவதற்கு எதிர்பார்த்தார்
 கள். பலமுள்ள “அங்கதன்” இராமனுடைய உத்திரவால்
 பயமில்லாமல் ஆகாயத்தில் கிளம்பி சீக்கிரம் இராவணனிடம்
 சென்று தன் பெயரைத் தெரிவித்துக் கூறினான்.

रामस्त्वामिदमाहराक्षसजनस्थानाद्बधूमाहरः
 यत्तेदर्शयवीर्यमाहवइहत्वामाहनिष्यामिचेत् ।
 जीवेच्छासविभीषणस्तवपुरीमेत्वाहरप्रेयसीम्
 स्वर्ग्याहिशराऽऽहतेरदुरितस्तुष्यन्तुदेवाइति ॥ ६२ ॥

“ஹே இராக்ஷஸ! ஜனஸ்தானத்திலிருந்து என்னுடைய
 மனைவியை அபஹரித்த உன்னுடைய பலத்தை இவ்விடத்தில்
 யுத்தத்தில் காண்பிக்கவேண்டும். உன்னை வதம் செய்யப்
 போகிறேன். உனக்கு பிழைப்பதற்கு விருப்பமிருந்தால், அந்த
 விபீஷணன் உன்னுடைய பட்டனத்தை அடையவேண்டும்.
 என்னுடைய மனைவியைக் கொண்டு வரவேண்டும். இல்லாவிடில்
 நீ பாணத்தால் அடிபெற்று பாபமற்று சுவர்க்கம் செல்ல
 வேண்டும். தேவர்கள் ஸந்தோஷமடையவேண்டும். என்று
 இராமன் உன்னிடம் கூறினார்.”

आदिष्टान्दशकन्धरेणकुपितानादित्सयाऽभ्यागतान्
 आदायाम्बरमास्थितोद्रुतमधोनिष्पातयन्वाल्लिजः ।
 प्रासादस्यशिरोविभज्यपदयोराघाततःपश्यतः
 लङ्केशस्यशुचंविधायतरसाप्रायात्पुनाराघवम् ॥ ६३ ॥

இராவணனிடம் உத்திரவு பெற்று கோபம்பெற்று பிடிப்ப
 தற்கு விருப்பத்தால் முன்வந்த இராக்ஷஸர்களை “அங்கதன்”

யுத்த காண்ட:

பலக்கால் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாயமடைந்து சீக்கிரம் அவர்களைக் கீழேதள்ளி இராவணன் பார்த்திருக்கும்பொழுது கால்களின் அடியால் உப்பரிகையின் சிகரத்தை ஒடித்து அவனுக்குத் துக்கத்தைக் கொடுத்து மறுபடியும் இராமனிடம் வந்தான்.

४२ श्रुत्वा राक्षसवक्त्रतस्स्वनगरीसंरोधनवानरैः

प्रासादस्थउदीक्ष्यपङ्क्तिवदनोयोद्धुबलान्यादिशत् ।

सीताऽपिव्यथतेममाऽऽगसइतिस्मृत्वाऽथरामस्तथा

वीरास्तेमुदितामिथोयुयुधिरेसन्नाद्यशंखाऽऽदिकान् ॥६४॥

இராவணன் தன் நகரத்தை வானரங்கள் தடுத்திருப்பதாக இராசுஸர்களின் முகமாகக்கேட்டு உப்பரிகையில் இருந்து பார்த்து யுத்தம் செய்யும்படி ஸைனியங்களுக்கு உத்திரவு செய்தான். பிறகு இராமன் “என்னுடைய குற்றத்தால் ஸீதையும் துன்பமடைகிறாள்” என்று நினைத்து அவ்விகம் உத்திரவு செய்தார். அந்த இருபக்கத்தின் வீரர்களும் ஸந்தோஷமாய் சங்கம் முதலியவைகளை சப்திக்கச் செய்து ஒருவருக்கொருவர் யுத்தம் செய்தார்கள்.

४३ तारेयेनसुरेशजिद्वनुमतायोजम्बुमालीवली

मित्रमश्वविभीषणनरघुभृस्त्रिधनचायुष्यत ।

भीमस्सप्रघसोऽभिवाञ्छितजयोजिग्यूरिपून्वानराः

ससन्दूरुधिराऽऽपगाउदपतन्युद्धेकवन्धानिच । ६५॥

“அங்கதனோடு” “இந்திரஜித்தம்” “ஹனுமானோடு” பல முள்ள “ஜம்புமாலியும்” “சிபீஷனனோடு” “மித்திரக்ஷணும்” இராமனின் நண்பனான “சுகரீவனோடு” பயங்கரமான “பிரகஸனும்” வெற்றியை விரும்பி போர்புரிந்தார்கள். வானரங்கள் சத்துருக்களை ஜயித்தார்கள். இரத்த நதிகள் பெருகின. போர்க்களத்தில் முண்டங்களும் உயரக்கிளம்பின.

४४ भीतोयुद्धनिरिक्षणादिवरविस्सोऽन्तर्दधेभूरजः

द्वक्त्रात्पेदिधद्विजेतुमभितोऽघ्वान्तमहद्वयानशे ।

யுதே஽ந்தஹித஽ந்ரஜித்யபிஹதஸீயாஸ்வஸூதே஽ங்நம

தேவாஸ்சாஹ்வதீதுஸூவூர஘ுபதீபிரீத்யா஽ரிஸாஜித்வரம் ॥ ௬௬ ॥

யுத்தத்தைதப்பார்த்து சூரியன் பயந்தவன்போல் மறைந்தான். பூமியின் தூளி, கண்களையும் காதுகளையும் மறைத்து இருளை ஜயிப்பதற்குப்போல் அதிகமாய் நான்குபுறமும் சூழ்ந்து கொண்டது. “இந்திரஜித்து” தன்னுடைய குதிரைகளும் ஸாரதியும் அடிபெற்றிருக்கும்பொழுது யுத்தத்தில் மறைந்தான். சத்தாருக்களை ஜயித்த “அங்கதனை” தேவர்களும் இராம லக்ஷ்மணர்களும் “சல்லது” என்று ஸந்தோஷத்தால் துதித்தார்கள்.

திஸூந்வ஘வநா஽ஸ்யாஅவஹிதா஽சக்ரஸ்யஜேதாமஹா

வீரியோவிஸ்வஸூஜோவரணஸூலவி஘்நேதஸோஸலக்ஷித: ।

ஐத்யாவத்ராகிரஸஸோடரவரராமஸூஜங்நாயிதே:

வாணீராவணிரந்தரிக்ஷினிலய:கூத்ரோவிபேதாபய: ॥ ௬௭ ॥

“அதிக பலம்பெற்று மாயையை அறிந்த “இந்திரஜித்து” பிரம்மாவின் வரத்தால் கண்களுக்குப் புலப்படாமல் யுத்தம் செய்வான். வானரங்கள் ஸாவதானமாயிருக்கவேண்டும்” என்று வார்த்தைசொல்லும் உயர்ந்த தம்பியோடுகூடிய இராமனை “இந்திரஜித்து” கோபமடைந்து ஆகாயத்திலிருந்து பயமில்லாமல் நாகபாணங்களால் பிளந்தான்.

௪௫ உ஘ம்யோந்நதபாடபாந்ரகநகாந்ஸமாரீமாணாந்ரகபீந்

நிர்வாரீபுபிரித்ரஜித்ர஘ுவரீதௌநாகவாணீர்ஹ்ஸம் ।

அவிஹ்யானவலோகிதஸூரபதிநாலஸமாமீக்ஷிதம்

மத்யோகிபுநஸ்தியுரீயதரணாவாபாதயந்மோஹிதௌ ॥ ௬௮ ॥

உயர்ந்த மரங்களை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாய மடைந்து தன்னைத்தேடும் வானரங்களை இந்திரஜித்து பாணங்களால் விரட்டி இராமலக்ஷ்மணர்களை நாகபாணங்களால் மிகவும் துன்பமடைவித்து கண்களுக்குப் புலப்படாமல் இருந்துகொண்டு “இந்திரனும் என்னைப் பார்க்கமுடியாது. மனிதர்கள் எவ்விதம்

பார்ப்பார்கள் ?” என்று சொல்லி அவர்களை மூர்ச்சை அடை வித்து பூமியில் விழுச்செய்தான்.

४६ दृष्ट्वा राघवदुस्स्थिते विमनसस्त्रस्तान्कपीन्मायया
व्योमच्छन्नममर्त्यनायकजितंधातुर्वरान्मन्त्रितैः ।
अम्भोभिस्सविभीषणः कपिपतेर्नेत्रे प्रमृज्यातनुम्
रामात्याहितजांभियंत्वपनयन्कतव्यमावेदयत् ॥ ६९ ॥

இராம லக்ஷ்மணர்களின் துன்பத்தால் வருந்தும் வானரங் களையும் மாயையால் ஆகாயத்தில் மறைந்த இந்திரஜித்தையும் விபீஷணன் பிரம்மாவின் வரத்தால் பார்த்து மந்திரிக்கப்பெற்ற ஜலங்களால் சக்ரீவனுடைய கண்களைத்துடைத்து இராமனுடைய பெரும் துன்பத்தால் வந்த மிகுந்த பயத்தை விலக்கிச் செய்ய வேண்டியதைத் தெரிவித்தான்.

आवद्ध्यावनिपात्मजावहिशरैर्विद्रावयन्वानरान्
लंकामेत्यवलैः प्रणम्यपितरं कर्माऽऽत्मनोवेदयन् ।
तेन स्वाऽऽर्जितमुज्झतारिपुभयंप्राहर्षिसंश्लेषतः
मूर्ध्न्याघ्रायगतेन मोदममितं पुत्रोऽधिरक्षस्सभम् ॥ ७० ॥

இந்திரஜித்து இராமலக்ஷ்மணர்களை நாகபாணங்களால் கட்டி வானரங்களை விரட்டி ஸைனியங்களோடு இலங்கையை அடைந்து தந்தையை வணங்கி தன்னுடைய வேலையைத் தெரி விக்கும்பொழுது இராவணன் தான் ஸம்பாதித்த அளவற்ற சத்துருபயத்தை அகற்றி அதிக ஸந்தோஷமடைந்து இராசக்ஷஸர் களின் ஸபையில் புத்திரனை உச்சிமுகந்து ஆலிங்கனத்தால் ஆனந்தமடைவித்தான்.

४७ आदायाऽऽयुधमादराद्रघुवरौ रक्षतु रक्षो धिया
वातेनाऽऽचलिते तृणेऽपि कपिषु प्रभवाज्ञया जानकी ।
आनीता समराङ्गं तिजटया तत्पुष्पकाऽऽरोपिता
दृष्ट्वा तौ खगती जगत्सु खदयोर्मनेतयाः किल्बिषम् ॥ ७१ ॥

தூரும்புகாற்றால் கொஞ்சம் அசைந்தாலும் இராசக்ஷஸன் என்ற புத்தியால் வானர்கள் அரசனுடைய உத்திரவால் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு அன்போடு இராமலக்ஷ்மணர்களைக் காப்பாற்றும் பொழுது (அரசனுடைய உத்திரவால்) “ஸீதை” “திரிஜடையால்” அந்த புஷ்பக விமானத்தில் ஏற்ற வைக்கப்பெற்று யுத்தபூமிக்கு அழைத்துவரப்பெற்று தனக்கு கதியான இராமலக்ஷ்மணர்களை முற்றிலும் கதியற்றவர்களாக இருப்பதைப்பார்த்து உலகங்களுக்கு சுகமளிக்கும் அவர்களுக்கும் அஸௌக்கியத்தை நினைத்தாள்.

४८ दुःखाऽऽर्ताविललापभूमितनयासन्मङ्गकंपुत्रिणम्
 ग्राहुर्लक्षणकोविदाजनमिमंप्रोक्तानृतास्तेऽधुना ।
 नाभाग्यप्रदलक्षणंतनुमायिकूरान्जनस्थानगान्
 हत्वोत्तीर्यनदीपतिकथमिदंभ्रातार्वलीयान्विधिः ॥ ७२ ॥

“(ஸாமுத்திரிகாசாஸ்திரத்தின்) இலக்ஷணம் தெரிந்தவர்கள் என்னை அதிகமான மாங்கல்யத்தையும் புத்திரர்களையும் பெற்ற வளாகச் சொன்னார்கள். அவர்கள் இப்பொழுது பொய்யர்களாக ஆனார்கள். வைதவ்யத்தைக் கொடுக்கும் இலக்ஷணம் கொஞ்சங்கூட என்னிடம் இல்லை. ஜனஸ்தானத்திலிருந்த துஷ்டர்களைவென்று கடலைக்கடந்து ஸஹோதரர்களிருவர்களுக்கும் இந்த துன்பம் எவ்விதம் வந்தது? தெய்வம் மிகவும் பலம் பெற்றது” என்று ஸீதை துக்கத்தால் துன்பமடைந்து புலம் பிழை.

सीतेमुंचशुचनतत्तवभवेदत्याहितंचिन्तितम्
 पश्यप्राणपतेमुखश्रियमिमांवैहायसंपुष्पकम् ।
 यत्त्वाधारयतिप्रियममवचस्सत्यंसरतीरिता
 प्रावेश्यास्थितपुष्पकाविजटयास्वस्थात्वशोक्वनम् ॥ ७३ ॥

“ஹே ஸீதே! துக்கத்தை விலக்கு. நினைக்கும் துன்பம் உனக்கு வராது. கணவனுடைய முகத்தில் அழகைப்பார். ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் இந்த விமானம் ஹே பிரியஸக! உன்னைத் தாங்குகிறபடியால் என் வார்த்தையை உண்மையாக நினைக்க

வேண்டும், என்று “திரிஜடை” கூறி ஸீதையை சுகமடைவித்து புஷ்பக விமானத்தில் ஏற்றிவைத்து அசோகவனத்தை அடை வித்தாள்.”

४९ आर्तोऽपिप्रवलःप्रबुध्यपतित्वीक्ष्यानुजंराघवः

शोकेनव्यलपद्भूर्मृगयतालभ्येतसीतानिभा ।

आतालक्ष्मणसंनिभोमतिकरोयुद्वाग्रणीनैवमे

तिष्ठेयंनचतंविनाकिमपिचेदस्यानुयास्यामितम् ॥ ७४ ॥

இராமன் துன்பம் பெற்றாலும் அதிக பலமடைந்திருப்பதால் நினைவு பெற்று விழுந்த தம்பியைப்பார்த்து துக்கத்தால் புலம்பினார். “தேடினால் ஸீதைபோன்ற மனைவியை அடைய லாம். புத்தி கூறுகிறவனும் யுத்தத்தின் முன்னிலையில் இருப்பவனுமான இலக்ஷ்மணன்போன்ற ஸஹோதரன் எனக்குக் கிடைக்கவேமாட்டான். அவன் இல்லாமல் நான் இருக்கமாட்டேன். இவனுக்கு ஏதாவது இருந்தால் இவனைப் பின்பற்றி செல்லப் போகிறேன்.”

सुग्रीवप्रतिगम्यतांस्वनगरंहिंस्याद्रलीरावणः

तुष्यामिप्लवगैःकृतोपकृतिभिःकोलंघयेदुर्विधिम् ।

राज्यंयन्नगतोविभीषणइतिप्राप्तमयादुर्यशः

धिञ्छामित्यधिभूमितंनिपतितंरक्षोऽभ्युपैद्राघवम् ॥ ७५ ॥

“ஹே சுகிரீவ! உன் பட்டணத்திற்குத் திரும்பிச் செல். பல முள்ள இராவணன் உன்னைத் துன்பமடைசிப்பான். உபகாரம் செய்த வானரங்களால் ஸந்தோஷமடைகிறேன். வரும் துயரத்தை யார்தள்ள முடியும்? “சிபீஷணன்” இராஜ்யம் பெறவில்லை “என்ற அவச்சொல்லை அடைந்தேன். என்னை நிந்திக்க வேண்டும்” என்று பூமியில் விழுந்த இராமனுடைய ஸமீபத்தில் “சிபீஷணன்” வந்தான்.

५० आलोक्यैवविभीषणंविचलितान्शाखामृगात्रावाणि

भ्रान्त्याजान्वतोऽनुनीयवचनैरादायतौराघवौ ।

किष्किन्धांत्रजताऽहितान्प्रहरतासीतामयाऽऽनीयते
माभैष्टेतिकृतातिधैर्यमिनजंग्रीत्यासुषेणोऽब्रवीत् ॥ ७६ ॥

“ஹிஷ்ணணை”ப் பார்த்து “இந்திரஜித்து” என்று பயத்தால்
ஒடுகிற வானைக்களை “ஜாம்பவானுடைய” வார்த்தையால் ஸமா-
தானம்செய்து “அந்த இராமலக்ஷ்மணர்களை எடுத்துக்கொண்டு
கிஷ்கிந்தைக்கு” செல்லுங்கள். நான் சக்துருக்களை ஸம்ஹரித்து
ஸீதையை அழைத்து வருகிறேன். பயமடையவேண்டாம்”
என்று மிகுந்த தைர்யம்பெற்ற சுகீவனைப் பார்த்து “சுஷேணன்”
அன்போடு கூறினான்.

देवान्दैत्यविमर्दितानसुखयज्जीवोययादिव्यया
चन्द्रद्रोणमहीद्भ्रजौषधिवरांशल्यापहांजोवनीम् ।
आहुतुहनुमन्तमादिशविभोक्षीरोदमेत्वित्यमूमू
शृण्वन्वाचमुपाययौसगरुडोविद्रावयन्भोगिनः ॥ ७७ ॥

“அசுரர்களால் துன்பமடைந்த தேவர்களை குருமூர்த்தி
யான “குரு பகவான்” சுகமடைவித்ததும் சந்திர. துரோணமலை
யில் உண்டானதுமான துன்பத்தை விலக்கும், பிராணனைக்
கொடுக்கும் உயர்வான பச்சிலைகளைக்கொண்டு வரும்படி ஹே
பிரபுவே! “ஆஞ்சனேயருக்கு அனுமதி செய்யவேண்டும்” என்-
கிற வார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டும் பாம்புகளை விரட்டிக்
கொண்டும் “கருடன்” ஸமீபத்தில் வந்தான்.

दिव्याऽऽकारभृतापतलिपतिनासंमृष्टगात्रौवपुः
प्राप्तावृजितमव्रणंसुरुचिरंसतोपितौराघवौ ।
क्लेशान्मोचयतोयुवांसुमहतस्सरव्यंममज्ञास्यथः
निहत्यावाहितौद्रिपांकुलमितिप्रीत्यातिरोऽधीयत ॥ ७८ ॥

தேவ சரீரம்பெற்ற “கருடபகவான்” இராமலக்ஷ்மணர்
களின் சரீரத்தைத் தடவிக்கொடுத்து பலம்பெற்றதும் விரணங்-
களை விட்டதும் அதிக அழகு அமைந்ததுமான உருவத்தை
அவர்களை அடைவித்தும் ஸந்தோஷம்பெறச் செய்தும் “(ஹே
வீரர்களே!) உங்களை மிகுந்த துன்பத்திலிருந்து விடச்செய்த

பத்துத் தலை இராவணன் வானரங்களின் காஜனையைக் கேட்டு ஸந்தேஹமடைந்து, “இராம லக்ஷ்மணர்கள் நாகபாணத் தின் கட்டிலிருந்து விடப்பெற்றார்கள்” என்று அறிந்து சீக்கிரம் மனதில் பயமடைந்து பயத்தைக் கொடுக்கும்படி முன்னிலையில் உண்டான அதிக அபசகுனத்தையும் கோபத்தால் பாராமல் “தூம்ராக்ஷன்” என்ற இராக்ஷஸனை ஸைனியங்களுடன் சத்துருக்களை ஸம்ஹரிக்கும்படி உத்திரவு செய்தான்.”

வெகு இராஷ்டர்களால் பின்தொடரப் பெற்ற “தூம்ராஷ்டனை”ப் பார்த்து வானர மன்னர்கள் யுத்தத்தை விரும்பி ஸந்தோஷமடைந்து தேவர்கள் துதிக்கும்படி இராஷ்டஸர்களோடு யுத்தம் செய்தார்கள். பலம்பெற்றவனும் அநேக அஸ்திரங்களால் வானரங்களை ஸம்ஹரித்தவனும் தன் தலையில் “கதையால்” அடியைக் கொடுத்தவனுமான அந்த “தூம்ராஷ்டனை” மலையின் தலையால் “ஹனுமான்” சீக்கிரம் விண்ணுலகத்திற்கு விஜயம் செய்வித்தார்.

46

प्राप्तःप्राप्तरथेभवाजिपदगैःक्रव्याशनैरन्वितः

युद्धंसव्यतनोन्नगप्रहरणैस्संभीषणंपश्यताम् ॥ ८१ ॥

“ஹே வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரா! நீ கோபம் பெற்று இராமனை ஸம் ஹரிக்கவேண்டும். செல்லவேண்டும்” என்று அரக்கர்களின் அரசனுடைய ஆக்ஞையால் அவன் எமனைப் பார்ப்பதற்கு விருப்பம் பெற்றவன்போல் எமனுடைய திசையில் இருக்கும் “அங்கத்தை” அடைந்து, இரதம், யானை, குதிரை, காலாட்கள் இவைகளை அடைந்த இராக்ஷஸர்களோடு கூடி பார்ப்பவர்களுக்கு பயமளிக்கும் யுத்தத்தை மலை, மரங்களை ஆயுதமாகப் பெற்ற வானரர்களோடு செய்தான்.

अन्योन्यप्रजिघांसयाव्यचरतामायोधनंस्वर्धू

कण्ठग्राहविधायकंप्रजहतांप्राणान्विनाऽऽयासतः ।

भेरीस्यन्दननेमिचापनिनदैस्संक्लेशयत्शृण्वतः

रक्षःकप्यधिपास्वशोणितनदीपूरस्यवर्षायितम् ॥ ८२ ॥

இராக்ஷஸ வீரர்களும் வானர வீரர்களும் ஒருவருக்கொருவர் கொல்ல விரும்பி பிராணனை விடுகிறவர்களுக்கு பிரயாஸமில்லாமல் தேவமாதர்களின் கழுத்தில் ஆலிங்கனத்தைக் கொடுக்கிறதும், பேரீவாத்தியம் இரத்தத்தின் பட்டா, வில்லு, இவைகளின் சப்தங்களால் கேட்பவர்களுக்கு க்லேசத்தைக் கொடுக்கிறதும் தங்களின் இரத்தநதியின் பிரவாஹத்திற்கு மழைகாலம் போன்றதுமான யுத்தத்தைச் செய்தார்கள்.

५४ शूरसैन्यविदारणप्रकुपितंविद्राव्यसत्याऽऽख्यकान्

कुर्वन्तस्वकपीत्रथेविदक्षितेप्राप्यावनिमुष्टिभिः ।

युध्यन्तंनिशितासिनाविरचयन्तंवज्रदंष्ट्रद्विधा

कण्ठवालिमुतोऽकरोत्सुरवधूप्रेयोरातंसद्रदैः ॥ ८३ ॥

ஸைனியங்களை அழிப்பதால் கோபம் பெற்றவனும் வானரங்களை விரட்டி “ஒடுகிறவர்கள்” என்று பொருளடங்கிய “கடுகன்” என்கிற அவர்களின் பெயரை உண்மையாக செய்கிக்கிறவனும், இரதம் பிளக்கப் பெற்றதும் பூமியை அடைந்து முஷ்டி

யுத்தம் (குத்துச்சண்டை) செய்கிறவனுமான வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரணை அங்கதன் கூர்மையான சுத்தியால் கழுத்தில் இரண்டாகச் செய்து நல்ல பற்களால் தேவஸ்திரிகள் பிரியமடையும்படி (சுரதம்) விளை யாட்டைச் செய்கிறதான்.

५५ भीतेस्सन्त्यजनादकम्पनइतिप्राप्तोयथार्थाभिधाम्
 रक्षोनाथचनूपतिःपरिवृतो रक्षोभिरग्रेभवम् ।
 सन्दृश्यामितदुर्निमित्तमसकृन्निशंकितोनिस्सरन्
 स्वस्थानादारिभिर्न्ययुध्यततथामैन्दाऽऽदयोवैरिभिः ॥८४॥

பயத்தை விட்டதால் (அசைவு அற்றவன்) என்று பொருள்
 எடங்கிய “அகம்பனன்” என்று உண்மை பெயர்பெற்ற இரா
 வணனுடைய ஸேனாதிபதி இராசக்ஷஸர்களால் சூழப்பெற்று முன்
 எல்லையில் வரும் அளவற்ற அபசகுனங்களை அடிக்கடிப் பார்த்தும்
 பயமில்லாமல் தன்னுடைய இருப்பிடத்திலிருந்து பிரயாணம்
 செய்து சத்துருவான வானரங்களோடு யுத்தம் செய்தான்.
 “மைந்தன்” முதலிய வானரர்களும் சத்துருவான இராசக்ஷஸர்க
 ளோடு அவ்விதமே யுத்தம் செய்தார்கள்.

युद्धेसन्तुमुलेचतुर्विधवलैरुत्थापितभूरजः
 रोदस्योर्विवरंसमेत्यसकलान्वक्षुष्मतोऽप्यान्धयत् ।
 स्त्रीयानेवनिजघ्नुरप्यसुहृदोनाऽऽवेद्येनोभये
 वीराआहतशोणितैरशमयन्सर्वतदैवैतत् ॥ ८५ ॥

நான்குவித ஸைனியங்களால் நெருங்கிய யுத்தத்தில் அவர்
 களால் உண்டு பண்ணப்பெற்ற பூமியின் “தூளி” ஆகாயம் பூமி
 இவைகளின் வெளியை அடைந்து கண்களைப் பெற்றவர்களை
 யும் எல்லோர்களையும் குருடாகச் செய்தது இரண்டு பக்கத்தின்
 வீரர்களும் சத்துருக்களை அறியாமல் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களைத்
 தானே வதைத்தார்கள். அடிபெற்றவர்களின் இரத்தத்தால்
 அப்பொழுதே அந்த தூசி முழுவதையும் அகற்றினார்கள்.

५६ स्वज्ञातीत्रजनीचरक्षपयितान्दृष्ट्वाहनूमान्क्रुधा
 प्रक्षिप्तेऽपिगिरावकंपनममुं विभ्रन्महापादपम् ।

तेनाऽऽहत्यनिशाचरान्तदनुगान्प्राणप्रकपंद्रुतम्
कुर्वन्नाघववानराधिपनुतोमोदं परं सोऽन्वभूत् ॥ ८६ ॥

“ஹனுமான்” தன்னுடைய பந்துக்கள் இராமசுந்தரர்களால் அழிவதையும் மலையை எரிந்தும் “அகம்பனன்” அசைவு அற்று இருப்பதையும் பார்த்து கோபத்தால் பெரிய மரத்தை தரித்து அதனால் அவனுடன் பின் வந்தவர்களையும் அடித்து அவனையும் பிராணன் நடுங்கும்படி செய்து இராமலக்ஷ்மணர்கள் சுகீவன் இவர்களால் துதிக்கப்பெற்று மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அனுபவித்தார்.

५७ संग्रामानलआजुहोम्यसुहविःपश्याऽऽचरिष्णुःप्रियम्
राजनित्यभिधायरावणचमूनाथःप्रहस्तोऽन्वितः ।
स्वामात्यैश्शलभोविभावसुमिवद्रागाविविक्षुःपुरः
प्राग्द्वारान्निरगाद्युयुत्सुरहितैर्मूढोमुमूर्षाऽऽवृतः ॥ ८७ ॥

“ஹே அரசே! நான் என் மந்திரிகளோடு கூட உனக்கு பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பி யுத்தமாகிற அக்கினியில் பிராண னுகிற ஹஸ்தைஸை ஹோமம் செய்கிறேன். பார்” என்று “பிர ஹஸ்தன்” என்ற இராவணனுடைய ஸேனாதிபதி சொல்லி அக் கினியில் பிரவேசிக்க விரும்பும் விளக்குப் பூச்சிபோல் முட்டா ளாய் மறிக்கவேண்டும் என்று விரும்பப்பெறாண்டு சத்துருக்க ளோடு யுத்தம் செய்ய விரும்பி பட்டனத்தின் கிழக்கு வாயிலி லிருந்து பிரயாணம் செய்தான்.

५८ रामायथविभीषणेऽभिदधतिप्राहस्त्ययीयोच्छ्रयम्
तसिन्क्लेशयतिद्विषां द्विषइवप्राप्यैवपन्नाऽऽकरम् ।
गिर्यग्राद्विविदो नरान्तकमपिप्राहत्यतंदुर्मुखः
वृक्षात्क्षिप्रकरस्समुन्नतमपद्वेपंसुराणांव्यधात् ॥ ८८ ॥

பிறகு “கிபீஷணன்” பிரஹஸ்தனுடைய மிகுந்த பலத்தை இராமனிடம் சொல்லும்பொழுது யானை தாமரைக்குளத்தில் புகுந்ததுபோல் பிரஹஸ்தன் சத்துருக்களைத் துன்பமடைவிக்கும் பொழுது “த்சிகிதன்” மலையின் நணியால் “நரார்த்தகனையும்”

யுத்த காண்ட:

சீக்கிரம் வேலை செய்யும் கைகளைப் பெற்ற, “தூர்முகன்” மரத் தால் “ஸமுன்னதனையும்” அடித்து தேவர்களிடத்தில் துவேஷத்தை விடச் செய்தான்.

तेजोवारिधिजांववानपिमहानादंशिलांपातयन्

तारःपादपमस्यकुंमहनुकंशीर्षितथैवाकरोत् ।

सालेनास्यहयानिहत्यकुपितोनीलोविषह्याऽऽशुगान्

लंकेशंव्यतनोद्विहस्तमचलक्षेपात्प्रहस्तेहते ॥ ८९ ॥

பலத்திற்கு இருப்பிடமான “ஜாம்பவான்” பெரிய சப்தம் பெற்ற “மஹானுதனையும்” “தாரன்” “கும்பஹனுவையும்” அவர்களின் தலையில் கல்லையும் மரத்தையும் விழுச்செய்து அவ்விதமே (தேவர்களிடம் துவேஷத்தைவிட)ச் செய்தார்கள். “நீலன்” கோபமடைந்து பிரஹஸ்தனுடைய குதிரைகளைத் தேக்குமரத்தால் அடித்து அவனுடைய பாணங்களைப் பொறுத்து மலையை எரிந்து பிரஹஸ்தனை அடித்து இராவணனைக் கையற்றவனாய் செய்தான்.

प्रक्षिप्तस्सर्गः

१ एष्यन्तंसमराङ्गणं स्वयमतिक्रोधं दशाऽऽस्यप्रिया

मन्दोदर्यनुगैस्सहैत्यसदसिप्रेम्णा विदीर्णाऽऽशया ।

कर्तव्यंसमबोधयत्प्रियगिरातं माल्यवन्तपुरः

कृत्वाऽऽश्लिष्यतदासनं स्वाधिगतासासन्मतिस्सांजलिः ॥

அதிக கோபத்துடன் தான் யுத்தகளத்திற்குப் போகப் போகிற இராவணனை அவனுடைய மனைவியான “மண்டோதரி” வேலைக்காரிகளோடு ஸதஸ்ஸில் அடைந்து பிரியத்தால் மனம் பிளந்து நற்புத்தி பெற்று ஆஸிங்கனம் செய்து அவனுடைய ஆஸனத்தில் அமர்ந்து அஞ்சலி பந்தம் செய்து “மாலியவரணை” முன்வைத்து பிரியமான வார்த்தையால் செய்யவேண்டியதைத் தெரிவித்தான்.

रोषंमाकुरुमद्गिरंशृणुपतेरामोवलीयान्जन

स्थानस्थानवधीद्यएकइषुमान्युक्तोऽनुगैःकिंपुनः ।

संदध्यायदितेनतस्यदयितांप्रत्यर्प्यरत्नांवैरः

क्षेमस्यादविनाशिनःक्वचुगताःवीराःप्रहस्ताऽऽदयः ॥

“ஹே நாதா! நீ கோபத்தை அடையக்கூடாது என் வார்த்தையைக் கேட்க வேண்டும். இராமன் பலம் பெற்றவன். ஒரு வனம் பாணத்தை எடுத்து “ஜனஸ்தானத்திலிருந்தவர்களை வதைத்தான். வேலைக்காரர்களோடு கூடி இருக்கும்பொழுது பலம் பெற்றவன் என்றும் சொல்லவேண்டுமா? இரத்தினங்கள் வஸ்திரங்கள் இவைகளோடு அவருடைய மனைவியைத் திருப்பிக் கொடுத்து அவரோடு ஸமாதானம் செய்தால் நமக்கு அழியாத சேஷம் ஏற்படும். பிரஹஸ்தன் முதலிய வீரர்கள் எங்கு சென்றார்கள்?”

मानाशंगमयाखिलानवहितस्याआत्मसंरक्षणे

देवाअप्यमुतोऽतिविभ्यतिवलेवह्वेःक्षमायांभुवः ।

नस्थातुंसमरेत्वयाऽस्यपुरतश्शक्येततलस्थितः

कार्यतेसविभीषणोहितमतिःकुर्यात्तमेहिद्रुतम् ॥ ९२ ॥

“ஹே நாதா! எல்லோர்களையும் நாசமடைவிக்கவேண்டாம். தன்னைக் காப்பாற்றுவதில் ஸாவதானமாக இருக்கவேண்டும். பலத்தில் அக்கினிபோலும் பொறுமையில் பூமிதேவிபோன்ற வனுமான இராமனிடமிருந்து தேவர்களும் பயமடைகிறார்கள். புத்தத்தில் அவனுக்கு முன்னால் உன்னால் நிற்கவும் முடியாது. சீக்கிரம் அவனிடம் செல். அவ்விடமிருக்கும் நன்மையில் புத்தி பெற்ற “கிபீஷணன்” உன் விரும்பிய காரியத்தைச் செய்வான்.”

२ भार्यामप्रियवादिनींदशमुखोहस्तेप्रगृह्याब्रवीत्

भीरुत्वद्वचनंमनोनाविशतिस्याःप्रीतचित्ताब्रज ।

शुद्धान्तस्नुपयामहाऽऽवससुतावीरास्तथाऽहंसुरान्

जित्वामानुषमाश्रयाम्ययिकथंकप्याश्रयंसानुजम् ॥

இராவணன் அப்பிரியத்தைக் கூறும் மனைவியைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு கூறினான். “ஹே பயந்தவனே! உன் வார்த்தை என் மனதில் துழையவில்லை. நீ மனம் ஸந்தோஷமாய்

இருக்கவேண்டும். அந்தப்புரம் செல்லவேண்டும். அவ்விடம் நாட்டுப்பெண்களோடு இருக்கவேண்டும். உன் புத்திரர்களும் நானும் வீரர்கள். தேவர்களை ஜயித்துவிட்டு குரங்குகளை அண்டிப் பிருக்கும் தம்பியோடு கூடிய மனிதனை ஹே மனைவி! எவ்விதம் சரணமடைவேன்.”

अथैवाहिवदुद्धतैस्स्वविशिखैस्सर्वान्हनिष्यामि ते

सन्तापेननराशनःकथममुंसेवेतनिलेज्जितः ।

सप्राणोजनएषइत्यविदुरोमुक्त्वाप्रियामादिशत्

रक्षस्जयमेरथंरिपुहरंयोत्स्याम्यमितौरिति

॥ २४ ॥

“இப்பொழுதே ஸர்ப்பம்போல் பயமளிக்கும் பாணங்க ளால் (ஹே மனைவி!) உன் மனக்கவலையோடு எல்லோர்களையும் வதம்செய்யப்போகிறேன். மனிதர்களை உணவாய்ப்பெற்ற நான் உயிரோடு இருக்கும்பொழுது வெட்கத்தைவிட்டு அந்த மனிதனை எவ்விதம் ஸேவிப்பேன்?” என்று அறிவற்று இராவணன் மனைவியைவிட்டு “சத்துருக்களோடு யுத்தம்செய்யப்போகிறேன். சத்துருக்களைக் கொல்லும்படி இரத்தத்தைத் தயாரிக்கவேண்டும்” என்று இராக்ஷர்களுக்கு உத்தரவு செய்தான்.

५९ संचिन्त्यप्रहंतप्रहस्तममितक्रोधोदशाऽऽस्यःपुरात्

आयोद्धुंविमतैस्ततस्सनिरगाद्रक्षोभिरप्यान्वितः ।

रामोवेदविभीषणाद्रणगतान्सर्वान्तदीयंवल्म

प्राप्तोविस्सयमात्मदृष्टिपथगेवीरोऽचिकीर्षत्कुधम् ॥ २५॥

“பிரஹஸ்தன்” அடிபெற்றதை பத்துமுகம் பெற்ற இராவணன் நினைத்து அளவற்ற கோபம்கொண்டு இராக்ஷஸர்களோடு கூடி சத்துருக்களோடு யுத்தம் செய்வதற்காக பட்டனாத்திலிருந்து பிரயாணம் செய்தான். இராமன் விபீஷணனிடமிருந்து யுத்தகளத்திற்கு வந்த எல்லோர்களையும் அவர்களின் பலத்தையும் அறிந்தார்; ஆச்சரியமடைந்தார். அந்த வீரன் தன் கண்களுக்குப் புலப்பெற்ற அந்த சத்துருவிடம் கோபத்தைச்செய்ய விரும்பினார்.

सन्तातुंनगरंनियुज्यवलवात्रक्षांसियोद्धुंकपीन्

प्राप्तोर्विशतिवीक्षणःकपिपतिंवाणैरधःपातयन् ।

मोघंवानरशैलघातममितंकृत्वाऽर्दयन्तान्शरैः

तत्संरक्षकमात्मदर्पदलनंरामंशनैरापतम् ॥ ९६ ॥

பலம்பெற்றவனும் இருபது கண்களைப் பெற்றவனுமான இராவணன் பட்டணத்தைக் காப்பாற்றும்படி இராசக்ஷஸர்களுக்கு உத்திரவுசெய்து யுத்தம் செய்வதற்கு வானரங்களை அடைந்து சக்ரீவணை பாணங்களால் கீழேவிழச் செய்து, மலையால் வானரங்களின் அளவற்ற அடியை, வீணாகச் செய்து அவர்களையும் அம்புகளால் துன்பமடைவித்து அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவனும் தன் மதத்தை அடக்குகிறவனுமான இராமனிடம் மெதுவாக வந்தான்.

रामस्यानुजमागतंचवचसायोद्धुंनिषिद्ध्याभयम्

देवावध्यवनौकसातववधोभावीतिसोक्तंकपिम् ।

वायोस्सूनुमुरोऽभिघातकरणंप्राभ्रंशयद्वैर्यतः

नीलंसूक्ष्मतनुंव्यथाऽभिजनकंवह्वयस्त्रतोऽपातयत् ॥ ९७ ॥

“இராமனுடைய உத்திரவால் யுத்தம் செய்வதற்கு வந்த அவருடைய தம்பியையும் தடுத்து தேவர்களால் வதமற்றவனே! உனக்கு வானரத்தினால் வதம்வரப்போகிறது” என்று பயமில்லாமல் சொல்லி மார்பில் அடியைச் செய்த ஹனுமானை இராவணன் தைரியத்திலிருந்து நழுவச் செய்தான். சிறிய உருவம் பெற்று துன்பமடைவிக்கும் (அக்கினி குமாரனான) நீலனை அக்கினியின் அஸ்திரத்தால் விழச்செய்தான்.

मामम्येहिनिशाचरेन्द्रसधनुःप्राप्तोऽसिक्विनारैः

जानेवीर्यममोघमद्यभवतोव्यक्तीकृतंकर्मणा ।

इत्युक्तिरघुनायकानुजमसौप्राहामराणांरिपुः

दिष्ट्याद्यष्टिपथंगतंयमगृह्णेष्यामिवाणैरिति ॥ ९८ ॥

யுத்த காண்ட:

“ஹே இராசுஸ வேந்தனே ! நான் வில்லை எடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன் . (யுத்தத்திற்கு) என்னிடம் வரவேண்டும். வாராங்களால் என்ன பிரயோஜனம். பயன்பெற்ற உன் பலத்தை நான் அறிகிறேன். உன்னுடைய காரியத்தால் அது இப்பொழுது வெளியானது” என்று சொல்லும் இராமானுஜனைப் பார்த்து தேவசத்துருவான இராவணன் “தெய்வ வசத்தால் திருஷ்டியின் (கண்களின்) வழியில் வந்த உன்னை பாணங்களால் எமனுடைய அகத்திற்கு அனுப்பப் போகிறேன்” என்று பதில் கூறினான்.

अन्योन्यं निशितेषुभिः प्रतिहतौ रक्षोरघूणापती

बाणैः कृतशरौ विमुग्धहृदयौ संज्ञां पुनः प्रापतुः ।

शक्त्या पञ्चदत्तयाऽग्निनिभया सौमित्रिभ्या हतम्

कैलासाचलचालनो बहुकरैस्तनोदधार्पिन्मनाक् ॥ ९९ ॥

இராவணனும் இலக்ஷ்மணனும் ஒருவருக்கொருவர் கூர்மையான பாணங்களால் அடிக்கப்பெற்றும் அறுக்கப்பெற்ற பாணங்களைப் பெற்றும் மூர்ச்சை பெற்றும் மறுபடியும் நினைவு பெற்றார்கள். அக்னிக்கு ஸமமும் பிரம்மா கொடுத்ததுமான சக்தியா யுத்ததால் அடிக்கப்பெற்ற இலக்ஷ்மணனை கைலயம் கிரியை அசைத்த இராவணனும் அநேகம் கைகளால் கொஞ்சங்கூட தூக்கமுடியவில்லை.

मुष्ट्याघातनिपातित्विरचयत्रक्तं वमन्तं मुखैः

रक्षोनायकमाशुगस्य तनयस्तप्राऽऽददत्पुष्पवत् ।

रामस्यान्तिकमानयत्प्रकृतिगंगामो गृहीत्वा धनुः

तूर्णतं स्वधिरुह्य विक्रमनिधिं शत्रुं समभ्यद्रवत् ॥ १०० ॥

“ஹனுமான்” இராவணனை முஷ்டியின் அடியால் விழுச்செய்தும் முகங்களால் இரத்தத்தைக் கக்கச்செய்தும் சுவபாவமடைந்த இலக்ஷ்மணனை புஷ்பத்தைப்போல் எடுத்துக்கொண்டு இராமனுடைய ஸமீபத்தை அடைவிக்கும்பொழுது இராமன் வில்லை எடுத்துக்கொண்டு பலத்திற்கு இருப்பிடமான ஹனுமான் பேரில் ஏறிக்கொண்டு சீக்கிரம் சத்துருவை எதிர்த்தார்.

रक्षोनायकतिष्ठतिष्ठवहुधाकृत्वेदशंविप्रियम्

मोक्षप्राप्स्यसिकुत्रनुप्रहरणाद्योऽहन्यतत्वद्वयथाम् ।

कतुयुद्धमुपागतःपुनरितिकूरोक्तिभीराघवः

वाणेनापिरिपुंनिहत्यसदनंतंप्रापयत्थ्वोऽस्त्विति ॥ १०१॥

அரக்கர்களின் ஹே அரசே! நிற்கவேண்டும்; நிற்கவேண்
டும். அநேக விதமாக நீ இவ்விதம் குற்றம் செய்து பாணத்தி
லிருந்து எவ்விடத்தில் விடுதலை அடையப்போகிறாய்? உன்னிடத்
தில் அடிபெற்றவன் உனக்குத் துன்பம் செய்வதற்கு மறுபடியும்
யுத்தத்திற்கு வந்து விட்டான்” என்று கடுஞ்சொற்களாலும்
பாணத்தாலும் இராமன் சத்துருவை அடித்து “நானைக்கு (யுத்
தம்) இருக்கட்டும்” என்று வீட்டிற்கு அனுப்பினார்.

६० रामास्त्रपरिचिन्त्यशल्यजनकंनिश्वासभूयात्रहः

प्राहाऽऽदेशकृतोनिशाचरवरोमोघंतपांमेऽखिलम् ।

यन्मा॥मिन्द्रजिदात्मजंसुरजितंमत्यौजिगायैककः

मर्त्याद्धीतिरितिप्रजापतिवचस्तन्मांदहत्यास्स्मृतम् ॥

“இராவணன்” துன்பத்தைக் கொடுக்கும் இராமபாணத்தை
நினைத்து அதிக பெருமூச்சுப்பெற்று ரஹஸ்யத்தில் வேலைக்காரர்க
ளிடம் கூறினான். “தேவர்களை ஜயித்தவனும் இந்திரனை ஜயித்த
புத்திரனைப்பெற்றவனுமான என்னை ஒரே மனிதன் ஜயித்தபடி
யால் என்னுடைய எல்லாத் தவமும் வீணாகிவிட்டது. மனிதனிட
மிருந்து உனக்கு பயம் என்று பிரம்மாவின் வார்த்தையை நினைத்
தால் அது என்னைப் பொசுக்குகிறது. அந்தோ!”

आघातंत्वनरण्यआत्मकुलजात्प्रादाङ्गनामूलकम्

यत्सावेदवतीबलात्कृतिहतासर्वनमिथ्यामम ।

रंभोमेइदमाहतुर्वरुणजानन्दीचसंजागृथ

द्वारेषुप्रविवोध्यतामतिवलस्सुप्तोऽपिकुंभश्रुतिः ॥१०३॥

“அனரண்யன்” தன் வம்சத்தில் பிறந்தவனிடமிருந்து என
க்கு அழிவைக் கூறினான். பலாத்காரத்தால் நாசமடைந்த

யுத்த காண்ட:

“வேத வதி” பெண்மூலமாக மரணத்தைக்கூறினாள். “இரம்பையும்”
 “பார்வதியும்” “நந்திகேசவரனும்” வருணனுடைய பெண்ணும்
 அவ்விதமே கூறினார்கள். எல்லாம் எனக்குப் பொய் இல்லை.
 வாயில்களில் விழித்துக்கொண்டிருங்கள். உறங்கும் அதிக பலம்
 பெற்ற “கும்பகர்ணனை”யும் விழிக்கச் செய்யுங்கள்.

आदायाशनराशिमीप्सिततमं प्रभवाज्ञयाराक्षसाः

संसुप्तं घटकर्णमप्यपभयाः प्रात्राधयन् कृच्छ्रतः ।

गिर्यग्रैरपिकूटमुद्रशतैस्सन्ताडितो वारणान्

स्वाङ्गेषु प्रचरानवुध्यत परस्पर्शसृष्ट्वाकृतिः ॥ १०४ ॥

இராசுஷஸர்கள் அரசனுடைய அனுமதியால் மிகவும் விரும்பப்
 பெற்ற உணவின் குவியலை எடுத்துக்கொண்டு பயமில்லாமல்
 நன்றாய் தூங்கும் “கும்பகர்ணனை” கிரமம்பெற்று விழிக்கச் செய்
 தார்கள். அந்த “கும்பகர்ணன்” மலையின் தலைகளாலும் அநேக
 கூடம், முக்கரம் இவைகளாலும் அடிக்கப்பெற்றதும் பெரிய உரு
 வம் பெற்றதால் தன் சரீரத்தில் யானைகள் ஸஞ்சரிக்கும்பொழுது
 அதிகமாய்த் கொடுகிறதாக அறிந்தான்.

जग्ध्वाऽन्नं विविधं सुतृप्त उदितं रक्षोभिरर्थं विदन्

संहृत्यैव वनौकसोरघुरौ निशेषयेयं भियम् ।

इत्याश्रुत्य दिदृक्षुरग्रजमथ स्नातस्ससंमण्डितः

तस्याऽऽदेशत आस्थितो नृपपथं व्यतासयद्वा नरान् ॥ १०५ ॥

“கும்பகர்ணன்” பலவிதமான உணவை உண்டு திருப்தி
 அடைந்து இராசுஷஸர்கள் கூறின காரியத்தைத் தெரிந்து “வான
 ரங்களையும் இராமலக்ஷ்மணர்களையும் வதைத்து பயத்தை விலக்கு
 கிறேன்.” என்று பிரதிக்கைஞ் செய்து அண்ணனைப் பார்க்க விரு
 ம்பி பிறகு ஸ்னானம்செய்து அலங்கரித்துக்கொண்டு அண்ண
 னுடைய உத்திரவால் இராஜவீதியில் வந்து வானரங்களைப் பய
 மடைவித்தான்.

६१ गच्छन्तं पथिराघवो विविदिषुः प्रावोधिने दीयसा

विस्वधेनविभीषणेनाविजितस्वर्गाधिराजान्तकः ।

वीरोविश्रवसस्सुतोविनिहतप्राणीविधेश्शापतः

जागत्यह्यथमासषट्शयितोयातीतिकुंभश्रुतिः ॥ १०६॥

வழியில் செல்லுகிறவனை அறிய விரும்பும் இராமனைப் பார்
க்து அன்புபெற்ற விபீஷணன் ஸமீபத்திலிருந்து, “இவன் இந்தி
ரனையும் எமனையும் ஐயித்தவன். பலம் பெற்றவன். பிராணி
களை வதைத்தவன். விச்ரவஸின் புத்திரன் “கும்பகர்ணன்”
பிரம்மாவின் சாபத்தால் ஆறுமாஸம் உறங்கி பிறகு ஒரு பகலில்
விழிக்கிறான். போகிறான்.” என்று அறிவித்தான்.

आलोक्यैववनौकसोऽस्तनुतनुंभीत्याऽभितोविद्रुताः

योत्स्यन्त्यद्यकथंन्वितिसृतिमतायन्त्रंमहद्भीषणम् ।

मन्यन्तामितिराघवेणकथितानीलेनधैर्याचलम्

तुङ्गाग्रंस्वधिरोपिताः प्रहरणैर्यுகताश्चयुद्धोद्यताः ॥ १०७॥

“பெரிய உருவம்பெற்ற “கும்பகர்ணனை”ப் பார்த்தே, வான்
ரங்கள் பயத்தால் நான்கு புறமும் ஒடுகின்றன. இப்பொழுது
எவ்விதம் யுத்தம்செய்யப்போகின்றன” என்று இராமன் நினை
க்து “பயம் கொடுக்கும் பெரிய எந்திரம் என்று எண்ணவேண்
டும்” என்று கூறும்பொழுது “நீலன்” வானரங்களை உயர்ந்த
நுணியைப்பெற்ற தைர்யம் என்ற மலையில் ஏற்றி ஆயுதங்களோடு
கூடி யுத்த முயற்சியைப் பெறச் செய்தான்.

६२ दृष्ट्वाऽभ्यागतमानतंदशमुखःप्राहाऽऽश्लिषन्भ्रातरम्

जानीषेनभयंनरादुपगतंसौरव्याचिचरेणास्वपः ।

रामस्सेतुविलंघितार्णवजलोलंकांनिहन्तीपुभिः

मांतायस्वयमाऽऽननादिवरिपोर्हस्तानिरस्यन्कपीन् ॥

இராவணன் எதிரில் வந்து வணங்கின ஸகோதரனான கும்ப
கர்ணனைப் பார்த்து கட்டிக்கொண்டு “மனிதனிடமிருந்து வந்த
பயத்தை நீ அறியவில்லை. வெருகாலம் சுகமாய் உறங்கினாய். இரா
மன் அணையால் ஸமுத்திர ஜலத்தைத் தாண்டி பாணங்களால்
இலங்கையில் இருப்பவர்களைக் கொல்லுகிறார். வானரங்களை
வதைத்து எமனுடைய வாயிலிருந்து காப்பாற்றுவதுபோல் சத்

புத்த காண்ட:

துருவின் கையிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று கூறினான்.

६३ राजन्खापनयाऽऽर्जिताविपदियंदुर्मन्त्रिवद्वाऽऽदर
क्षिप्रंतत्क्रियतांविभीषणमतंसन्त्यज्यनीतिच्युतिम् ।
दण्डेनाहिरिवाऽऽहतःपरुषयाकुंभश्रुतेस्तादिरा
क्रुद्धःप्राहगुरुःकिमस्यपनयप्रद्वेषिणंचेद्वली ॥ १०९ ॥

தூர்மந்திரிகளிடத்தில் அன்புபெற்ற ஹே அரசே! இந்த துன்பம் தன்னுடைய அநியாயத்தால் வந்தது. நீதியின் நழுவுதலை நீக்கி சீக்கிரம் விபீஷணனுடைய விருப்பத்தைச் செய்ய வேண்டும்” தண்டத்தால் அடிக்கப்பெற்ற பாம்புபோல் கடுமையான கும்பகர்ணனுடைய அந்த வார்த்தையால் இராவணன் கோபமடைந்து நீ எனக்குப் பெரியவனா? பலமிருந்தால் சக்துருவை ஸம்ஹரிக்கவேண்டும்” என்று கூறினான்.

सद्धोधद्विगुणीकृतक्रुदनलंनिर्वापयन्सान्त्वगैः
वाक्यैरंबुभिरव्दवत्सुचतुरः कुंभश्रवा अग्रजम् ।
प्राहाद्यैवविकंपयन्कपिवरानापातयन्नुन्मदान्
आमोदंनयितायथानिजवलंदासस्तवाऽऽदेशतः ॥ ११० ॥

மேகம் ஜலத்தால் அக்கினியை அணைப்பதுபோல் நற்போதனையால் இரண்டு பங்கு கோபம்பெற்ற அண்ணனை புத்திசாலியான கும்பகர்ணன் ஸமாதான வார்த்தையால் ஸந்தோஷமடைவித்து இப்பொழுதே வானரங்களை விரட்டி மதம்பெற்றவர்களை விழச்செய்து தாஸனான நான் உன்னுடைய உத்திரவால் என் பலத்திற்குத் தகுந்தபடி ஸந்தோஷ மடைவிக்கிறேன்” என்று கூறினான்.

६४ मन्त्रस्याऽऽचरणंप्रभोर्नयकलाप्राज्ञत्वमर्थज्ञताम्
साधुत्वंकृतकर्मणस्खमततांशलोर्वलीयस्त्वतः ।
तद्वातस्यचिकीर्षितस्यनितरांदुस्साधतांबोधयन्
खेष्टंप्राहमहोदरोदशमुखंनिर्भर्त्यकुंभश्रुतिम् ॥ १११ ॥

அரசன் மந்திராலோசனை செய்ததையும் அவன் நீதி சாஸ்திரத்தில் நிபுணன் என்பதையும் அவன் காரியத்தை அறிந்தவன் என்பதையும் செய்தது நற்காரியம் அது தனக்கும் ஸம்மதம் என்பதையும் சக்துரு மிகவும் பலமுள்ளவனானதால் நீ செய்ய விரும்பிய அவனுடைய வதம் மிகவும் செய்ய முடியாத காரியம் என்பதையும் சும்பகர்ணனுக்கு அறிவித்து “மஜேறாதரன்” அவனை அகட்டி இராவணனிடம் தன் விருப்பத்தைக் கூறினான்.

जेष्मामोवयमभ्रमारघुपतियुद्धेगृहीताऽऽयुधाः

नोलभ्येतजयोयदिव्रणधरास्त्वत्पार्श्वगास्संहृतः ।

रामोऽस्माभिरितिप्रथामधिपुरंसंश्रावयामोऽखिलान्

सीतात्वामगतिश्चयेद्रघुवरोनश्येत्स्वयंशोकतः ॥ ११२ ॥

“நாங்கள் பயமில்லாமல் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்தில் இராமனை ஜயிக்கப் போகிறோம். ஜயம் கிடைக்கா விட்டால் விரணங்களைப்பெற்று உன் ஸமீபத்தில் வந்து “இராமனை ஸம்ஹரித்தோம்” என்ற புகழை பட்டணத்தில் எல்லோர்களையும் கேட்கச் செய்கிறோம். ஸீதை கதி இல்லாமல் உன்னை அடையுவாள். இராமன் துக்கத்தால் தானே நாசமடைவான்”

६५ भीरूणांवचसेदृशामुपनतंदुःखंप्रमाज्म्यद्यते

वीर्यणेत्यभिधायरावणकृतप्रातोषिकःप्रस्थितः ।

* युद्धायाग्रजदुर्निमित्तमामितंतत्कुंभकर्णोविधेः

आदेशादवमत्यमुग्धइवतात्रक्षोभिरभ्यैद्धरीन् ॥ ११३ ॥

“இவன்போன்ற பயந்தவர்களின் வார்த்தையால் அடையப்பெற்ற உன்னுடைய துக்கத்தை இப்பொழுது பலத்தால் விடக்குகிறேன்” என்று “சும்பகர்ணன்” கூறி இராவணனிடம் வெகுமதிபெற்று யுத்தத்திற்காக இராசகூஸர்களோடு பிரயாணம் செய்து விதியின் வசத்தால் முடன்போல் முன்னிலையில் வந்த அளவற்ற அபசகுனங்களை அவமதித்து அந்த வானரங்களை எதிர்த்தான்.

६६ विक्रान्तानपिविदुतान्प्रतिदिशंवीक्ष्यैवकुंभश्रुतिम्

भीतिर्मास्तुविभीषिक्यमितितान्संवाधयन्नङ्गदः ।

யுத்த காண்ட:

क्षिप्तेषुस्फुटितेष्वग्नेष्वभिहतान्जीवस्पृहान्वानरान्

वीराणांसुखदंनियोधनमितिप्रावर्तयत्तत्तसः ॥ ११४ ॥

கும்பகர்ணைப் பார்த்ததும் பலம்பெற்ற வானரங்களும் திசைகள்தோறும் ஒடுப்பொழுது “பயம்வேண்டாம் பயம் கொடுக்கும் பொம்மை இது என்று அங்கதன்” அறிவித்தும் போடப் பெற்ற மலைகள் மரங்கள் பிளக்கப்பெற்றிருக்கும்பொழுது அடிபெற்று பிராணை விரும்பும் அவர்களை, “யுத்தம் வீரர்களுக்கு (வெற்றியின்) சுகந்தையும் (பரலோகத்தின்) சுகந்தையும் கொடுக்கிறது” என்று அதில் பிரவர்த்திக்கச் செய்தான்.

६७ उद्यम्याथगदामरातिगददासंपातयन्वानरान्

दण्डेनैवतरोःफलानिकुपितःकुंभश्रवाअश्रमः ।

तत्क्षिप्तान्चविशीर्ण्यन्नगतस्त्रुमुष्ट्याऽभिघाताद्युधि ।

स्वीकृत्यातिशिताग्रशूलमुदभाङ्गीमोयुगान्तान्तकः ॥

பிறகு கும்பகர்ணன் கோபமடைந்து சிரமமில்லாமல் சுத்தாருக்களுக்குத் துன்பத்தைக் கொடுக்கும் கதையை ஒங்கி, தண்டத்தால் மரத்தின் பழங்களை விழச்செய்வதுபோல் வானரங்களை விழச்செய்து அவர்கள் எறந்த மலைகளையும் மரங்களையும் முஷ்டியின் அடியால் பிளக்கச்செய்து யுத்தத்தில் அதிக கூர்மை துணிபெற்ற சூலாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு பிரளயகால எமன் போல் பயங்கரமாய் விளங்கினான்.

शूलेनोरासिताडितेहनुमतिश्रान्तैसरक्ताऽऽनने

मन्वानोदृषदाप्रहारमतुलंस्पर्शविमुक्तव्यथः ।

नासाश्रोत्रविनिर्गतातनुकपिर्नीलाऽऽदिमानप्यदन्

पुलंवालिनाहातिप्रदतलंमुष्ट्याऽभ्यहत्राक्षसः ॥ ११५ ॥

சூலத்தால் மாரில் ஹனுமான் அடிக்கப்பெற்று களைப்பு அடைந்து வாயால் இரத்தத்தைக் கக்கும்பொழுது மலையால் பலமான அடியையும் துன்பமில்லாமல் தொடுகிறதாக நினைக்கும் கும்பகர்ணன் “நீலன் முதலியவர்களை பணித்தும் முக்கு காது

கள் இவைகளிலிருந்து அநேக வானரங்கள் வெளியில் வரும் பொழுது உள்ளங்கையால் அடிக்க அங்கத்தை முஷ்டியால் அடிக்கான்.

शूलेवायुसुतेनसूर्यसुतगेभग्नेस्वजान्वाहते

सुग्रीवेगतचेतनेगिरिशिरवाऽऽघातेनकुंभश्रवाः ।

स्वीकृत्यैनमपाऽऽगतोऽधिनगरंशैत्योपचाराद्रिपोः

नासाकर्णविदारकस्वनखरसप्राणितेऽभ्यैद्रणम् ॥ ११७ ॥

“கும்பகர்ணன்” சக்ரீவனிடத்தில் பிரயோகிக்க தூலாயுதத்தை “ஹனுமான்” தன் முழங்கால்களின் அடியால் ஒடிக்கதும் மலை முடியின் அடியால் “சக்ரீவன்” மூர்ச்சை அடைந்ததும் இவனை எடுத்துக்கொண்டு பட்டணத்தில் வரும்பொழுது சக்ரீவன் சுத்துருவின் சைத்யோபசாரத்தால் பிராணனைப்பெற்று அவனுடைய காது முக்குகளை தன் நகங்களால் பிளந்ததும் யுத்தத்திற்கு எதிர்புகமாக வந்தான்.

सौमित्विवमत्यवीरवचसावालोऽयमित्यात्मनः

युद्धस्यार्थिनमाददद्वनुरदोज्यानादतःकोपयन् ।

एन्द्रेणेन्द्ररिपोऽशरेणकदलीलावंचिलूयद्रुतम्

हस्ताङ्ग्रीनभिनद्ग्लेसुरभियातरामआर्तप्रियः ॥ ११८ ॥

வீரவாதத்தால் “இவன் சிறுவன்” என்று இலக்ஷ்மணனை அவமதித்து தனக்கு யுத்தத்தை விரும்பும் கும்பகர்ணனை துன்பமடைந்தவர்களிடத்தில் அன்புபெற்ற இராமன் வில்லை எடுத்து, அதன் நாண் சப்தத்தால் கோபமடைவித்து இந்திராஸ்திரத்தால் இந்திர சுத்துருவின் கைகளையும் கால்களையும் வாழைமரத்தை வெட்டுவதுபோல் வெட்டி சீக்கிரம் தேவர்களின் பயத்தோடு கழுத்தில் பிளந்தார்.

शीर्षंय्योम्रिसुदूरगंशरजवात्देवाद्विपोऽधःपतत्

चर्यागोपुरवप्रगेहमतनुप्राभंजयत्सत्त्वरम् ।

कायोवारिधिमध्यगोजलचरान्संमर्दयन्शैलवत्

प्रापाधस्तलमन्तरिक्षसदनास्सन्तुष्टुवूराघवम् ॥ ११९ ॥

யுத்த காண்ட:

சூரபகர்ணனுடைய தலை பாணத்தின் வேகத்தால் ஆகாயத்தில் வெகுதூரம் சென்று கீழே விழுந்து பெரியமதில்களையும் அதன் ஸம்பப் பிரதேசங்களையும் கோபுரங்களையும் வீடுகளையும் சிக்கிரம் ஒடியச் செய்தது. அவனுடைய உடல் ஸமுத்திரத்தின் நடுவை அடைந்து மலைபோல் ஜல ஜந்துக்களை அழித்து பாதாளம் சென்றது. ஆகாயத்தில் இருக்கும் தேவர்கள் இராமனைத் துதித்தார்கள்.

६८ श्रुत्वाभ्रातरमाहतं दशमुखशोकाद्वचलापीचिरम्
हावीराद्यविहाय मांयमगृहं प्राप्तोऽसिक्किंकोपतः ।
मच्छन्नविजित्य तेन किमपि कुराहि वज्राऽऽहतिः
किं राज्येन विना त्वयाऽवनिजया प्राणैर्यदस्ति द्विषत् ॥

“இராவணன்” ஸஹோதரனான. சூரபகர்ணன் வதமடைந்ததைக் கேட்டு, “ஹே வீரா! இப்பொழுது என்னைவிட்டு கோபத்தால் நீ எமகிருஹம் சென்றாயா? கடுமையான வஜ்ராயுதத்தின் அடியும் உனக்கு ஒன்றும் செய்யாமலிருந்ததால் என் சத்துருக்களை ஜயிக்காமல் ஏன் சென்றாய்? நீ இல்லாமல் இராஜ்யமும் ஸீதையும் எனக்கு எதற்கு? சத்துரு இருப்பதால் என் பிராணனும் எதற்கு? அந்தோ?” என்று துக்கத்தால் வெகுநேரம் புலம்பினான்.

६९ यद्धीमान्सविभीषणोऽप्यवमतस्तेनेदमाप्तं त्विति
प्रकिलष्टं त्रिशिरास्तदा दशमुखं संहर्षयान्विक्रमी ।
कालेन वसचोदितो रथगतः प्रायाद्युयुत्सूरिपून्
रक्षोभिस्सवरायुधैरनुगतस्ते चातिकायाऽऽदयः ॥ १२१ ॥

“புத்திசாலியான விபீஷணனை அவமதித்ததால் இந்த துக்கம் வந்தது” என்று துக்கமடைந்த இராவணனை ஸந்தோஷிக்கச் செய்யும் பலமுள்ள “திரிசிரஸ்” (மூன்று தலை பெற்றவன்) எமனால் ஏவப்பெற்றவன்போல் இரத்தத்தில் ஏறி யுத்தம்செய்ய விரும்பி நல்ல ஆயுதம்பெற்ற இராசக்ஷர்களால் பிண்டொடரப் பெற்று சத்துருக்களை அடைந்தான் “அதிகாயன்” முதலியவர்களும் அவ்விதமே.

யுद्धतवनरान्तकोदिविचरैस्संश्लाधितेवाजिग :

प्रासेनद्रुमवासिन : प्रविरळान्कुर्वन्प्रशीर्णदृढे ।

तसिन्वालिजवक्षसिप्रविहतेमुष्याहतेऽश्वेकुधा

तत्पातेनविसंज्ञयन्तमपिमप्रापद्यैतेनताम् ॥ १२२ ॥

தேவர்களால் சிலாக்கிக்கப்பெற்ற அந்த யுகத்தில் “நரந்தகன்” குதிரையில் ஏறிக்கொண்டு பிராஸாயுகத்தால்வானரங்களைக் குறையும்படிச்செய்து அவ்வாயுகமும் அங்கதனுடைய பலமுள்ள மாரில் அடிக்கப்பெற்று சிதறியபொழுது குதிரையும் முஷ்டியால் அடிக்கப்பெற்று நாசமடைந்ததும் கோபத்தால் முஷ்டியைவிழச் செய்து அங்கதனையும் பிரக்கஞ்சை விடச்செய்து அவனால் அந்த ஸ்திதியைத் தானும் அடைந்தான்.

७० नेत्रेद्वे अपिपातयन्तलहतेस्संरावयन्वारणम्

दन्तंतस्यविकर्षयन्सुरारिपुं तेनाङ्गदोऽक्लेशयत् ।

रक्षोभिः परितोवृतस्तदनुगौ मुष्यामरुद्वाहिजौ

शैलेनाथमहोदरंचदिविषन्मैत्रीं भृशंनिन्यतुः ॥ १२३ ॥

“அங்கதன்” இராசுஸர்களால் சூழப்பெற்றும் உள்ளங்கையின் அடியால் யானையின் இரண்டு கண்களையும் விழச்செய்து அதையும் கத்தச்செய்து அதனுடைய தந்தத்தைப் பிடுங்கி அதனால் இராவண புத்திரனான “தேவாந்தகனை” துன்பமடைவித்தான். பிறகு அங்கதனைப் பிந்தெதார்த்து வந்த வாயு புத்திரனான “ஹனுமானும்” அக்கனி புத்திரனான “நீலனும்” முஷ்டியாலும் மலையாலும் தேவாந்தகனையும் இராவண ஸஹோதரனான “மஹோதரனையும்” தேவர்களிடத்தில் அதிக அன்பை அடைவித்தார்கள்.

आविद्धस्त्रिशिरश्शरैः पवनजस्तद्वाजिनोदारयन्

तीक्ष्णाग्रैर्नखैर्हरिर्गजमिव प्राभंजयन्सद्वलः ।

शक्तितस्यमहाबलामुरसितत्खड्गाऽऽहतस्तंतलात्

आहत्याथतदुत्तमाङ्ग मखिलं खड्गीचकर्तदुतम् ॥ १२४ ॥

அதிக பலம்பெற்ற “ஹனுமான்” இராவண புத்திரனான “த்ரிசிரஸ்ஸின்” பாணங்களால் அடிக்கப்பெற்று அவனுடைய

குதிரைகளை கூர்மை நுணிபெற்ற நகங்களால் சிங்கம் யானையைப் பிளப்பதுபோல் பிளந்து உதிக பலம்பெற்ற அவனுடைய சக்தி ஆயுதத்தையும் ஒடித்து மாரில் அவனால் கத்தியால் அடிக்கப் பெற்று அவனை உள்ளங்கையால் அடித்து பிறகு கத்தியைப் பெற்று (அதனால்) அவனுடைய எல்லாத் தலைகளையும் சீக்கிரம் அறுத்தார்.

मत्तंस्वोरसितद्गदाऽभिहननं सोद्वर्षभोवानरः

तद्धस्तात्प्रतिगृह्यतांचतरसातस्याध्युरोऽपातयत् ।

उन्मत्तं भृशचूर्णितक्षितिभृतं क्रुद्धो गवाक्षोगदा

घातातिव्यथितस्तलाऽऽहतिपतदन्तेक्षणं सोऽकरोत् ॥

(வருணனுடைய புத்திரனான) “ருஷபன்” மாரில் இராவண ஸ்வேஹாதரனான “மஹாபார்சுவனுடைய” கதையால் அடியைப் பொருத்துக்கொண்டு அவனுடைய கையிலிருந்து கதையை பலத்தால் பிடுங்கிக்கொண்டு அவனுடைய மாரில் அதை விழுச்செய்து அவனையும் விழுச்செய்தான். கவாசுஷன் மலையை மிகவும் பொடியாகச்செய்த (இராவண ஸ்வேஹாதரனான) உன் மத்தனுடைய கதையின் அடியால் அதிகதுன்பமடைந்து கோபம் பெற்று உள்ளங்கையின் அடியால் அவனுடைய பற்களையும் கண்களையும் விழுச் செய்தான்.

७१ दृष्ट्वाप्राप्तवलातिकायमवलेतकुंभकर्णभ्रमात्

दिक्षुप्रद्रवतिस्वसैनिकगणैर्वैभीषणाद्भाषणात् ।

प्राजानाद्विधिजाद्वरादतिबलं देवासुराजय्यताम्

रामस्तस्यविमुच्यवानरगणान्भीतान्स्वगस्याभिपः ॥१२६॥

“இராமன்” பலம்பெற்ற இராவண புத்திரனான “அதிகாயனை”ப் பார்த்து தன் ஸைனியமான பலமற்ற வானரங்கள் அந்த கும்பகர்ணன் என்கிற பயத்தால் திசைகளில் ஓடும் பொழுது பயந்த வானரங்களை விட்டு பயமற்று தன்னிடம் வந்த அதிகாயனுடைய, பிரம்மாவின் வரத்தால் கிடைத்த மிகுந்த பலத்தையும் தேவாசுரர்களால் ஜயிக்கமுடியாமலிருத்தலையும் விபீஷணனுடைய மொழியால் அறிந்தார்.

वीरश्चेदिहमेरणंप्रदिशभोर्योत्स्यामिनप्राकृतान्

इत्युक्तंसनिशम्य वीरवचनं रुष्टोऽहिवल्लक्ष्मणः ।

प्रत्याहाप्यातिकायमार्जितबलश्चेदर्शयैतन्मयि

प्राप्तमामपि विद्धिमृत्युमिति तौ युद्धमिथश्चक्रतुः ॥१२७॥

“ஹே சத்துருக்களே ! இவ்விடத்தில் வீரன் இருந்தால் எனக்கு யுத்தம் கொடுக்கவேண்டும். பலமற்ற வானரங்களோடு நான் யுத்தம் செய்யப்போகிறதில்லை.” என்று சொன்ன வீரவாதத்தை இலக்ஷ்மணன் கேட்டு ஸர்ப்பப்போல் கோபித்து “நீ பலம் ஸம்பாதித்திருந்தால் அதை என்னிடம் காட்டவேண்டும். வந்திருக்கும் என்னை மிருத்யுவாக நினைக்கவேண்டும்” என்று அதிகாயனுக்கும் பதில் கூறினான். அவ்விருவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் யுத்தம் செய்தார்கள்.

निर्भीकस्यरणकृतप्रतिकृतेस्तस्यातिकायस्यतान्

सूताश्वान्नृवरोनिहत्यबलवान्मोघेष्विषुष्वात्मनः ।

तस्मिन्निचिन्तितमन्ततः पयनतश्श्रुत्वेतरावध्यताम्

विध्यस्त्रेण विदार्यःस्यकवचं शीर्षस्वहाषीद्द्रुतम् ॥१२८॥

யுத்தத்தில் பயமற்று பதில்யுத்தம் செய்யும் அந்த “அதிகாயனுடைய” குதிரைகளையும் ஸாரதியையும் பலமுள்ள இலக்ஷ்மணன் வதைத்து தன் பாணங்கள் வீணாக இருக்கும்பொழுது அவ்விடத்தில் மிகுந்த கவலைபெற்று (“பிரம்மாஸ்திரம் தவிர”) மற்ற அஸ்திரங்களால் அவனை வதம்செய்ய முடியாது” என்பதை வாயு பகவானிடம் கேட்டு பிரம்மாஸ்திரத்தால் அவனுடைய கவசத்தைப் பிளந்து சிக்கிரம் தலையையும் அறுத்தான்.

७२ बन्धूनां बलिनां वधात्स्वनगरीद्वारस्यसंरोधनात्

नागास्त्रेणविषद्वयोरपितयोर्मोक्षाद्दृशदुर्लभात् ।

दुःखाऽऽतोदशकन्धरोऽतिमहितं नारायणत्वंसरन्

रक्षायैपरितः पुरंनिजचमूमादिश्यवेशमाविशत् ॥ १२९ ॥

துக்கத்தால் வருந்தும் இராவணன் பலம்பெற்ற பந்துக் களின் நாசத்தாலும் தன் இலங்காபுரீவாயில்களின் தடுக்க லாலும் நாகாஸ்திரத்தால் கட்டப்பெற்ற அந்த இராமலக்ஷ்மணர் களின் மிகவும் அரிதான அதிலிருந்து விடுதலாலும் “அவர்கள் உயர்வான நாராயணனுடைய அம்சம் என்பதை நினைத்துபட்ட ணத்திற்கு நான்கு புறமும் காப்பாற்றுகலின்பொருட்டு தன் னைனியத்திற்கு உத்திரவுசெய்து அரண்மனை சென்றான்.

७३ मोहंसन्त्यज जीवतीन्द्रविजितिप्रद्वेषिणस्तातते

तद्वाणौघविभिन्नदेहविगलत्प्राणाः पतिष्यन्त्यमी ।

अथैवत्रजितुंसमादिशतुमामित्युक्तिभिः प्रीणयन् ।

संकिलष्टं पितरंसुरेन्द्रविजयी योद्धुंसमायाद्रिपून् ॥१३०॥

“ஹே அப்பா! இந்திரஜித்து ஜீவிக்கும் அவனுடைய பாணக் கூட்டத்தால் சரீரம் பிளக்கப்பெற்று பிராணனை இழந்து உன்னு டைய சத்துருக்கள் விழப்போகிறார்கள். துக்கத்தைவிடவேண் டும் இப்பொழுதே போகும்படி எனக்கு உத்திரவு செய்யவேண் டும்” என்று வார்த்தைகளால் “இந்திரஜித்து” துக்கமடைந்த கதப்பனை ஸந்தோஷமடைவித்து யுத்தம் செய்வதற்கு சத்துருக் களை அடைந்தான்.

जुह्वन्मन्त्रविदधुरेहुतवहं गृह्णन्चतस्साज्जयम्

विध्यस्त्रंस्वभिमन्यवासवजयीविष्णोः पदेऽन्तर्हितः ।

प्राप्तस्यन्दन आशुगैः कपिवरान्संमर्दयन्मोघयन्

तल्लक्ष्याप्यविलोकितोमरुदिवप्रापातयत्पादपान् ॥१३१॥

மந்திரங்களை அறிந்த “இந்திரஜித்து” யாகத்தில் அக்கினி யில் ஹோமம்செய்து அக்கினியிடமிருந்து ஜயத்தைப்பெற்று பிரம்மாஸ்திரத்தை அபிமந்திரணம்செய்து ஆகாயத்தில் மறை ந்து இரத்தத்தில் ஏறி பாணங்களால் வானரங்களைத் துன்பமடை வித்து கண்களுக்குப் புலப்படாமல் அவர்களின் குறிப்புகளை வினாக்கி காற்று மரங்களை விழச்செய்வதுபோல் விழச்செய்தான்.

ब्रह्मास्त्रेणदशाननस्यतनयो वीरान्विधायाचलान्

अस्मानर्दयतिस्वयंभुवरतो जय्योनखेऽन्तर्हितः ।

तद्वाणान्प्रसहावहे इतितदासंगुप्तभावौतथा

कुर्वन्भूपतिलक्षणोनगरगः पित्रेजगादाखिलम् ॥ १३२ ॥

“இராவணனுடைய புத்திரனான “இந்திரஜித்து” பிரம்மாஸ்திரத்தால் வானரவிரர்களை (பிரக்ஞையற்று) அசையாமலிருக்கச் செய்து நம்மையும் துன்பமடைவிக்கிறான் பிரம்மாவின் வரத்தால் ஆகாயத்தில் மறைந்த இவனை ஜபிக்கமுடியாது. அவனுடைய பாணங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ளுவோம்.” என்று அப்பொழுது மனதில் நினைவுபெற்ற இராமலக்ஷ்மணர்களை அவ்விதம் செய்து (குடை சாமரம் முதலிய) அரசனுடைய அடையாளம் பெற்று பட்டினம்சென்று தகப்பனிடம் எல்லாவற்றையும் கூறினான்.

७४ निर्मुक्तव्यसनोविधातृवरतो वाताऽऽत्मजोमानयन्

तस्यास्त्रंसविभीषणोक्तिमुदितोब्रह्माऽऽत्मजस्याऽऽज्ञया ।

आनेतुं मृतजीवनींचकरणीं संधानसावर्ण्ययोः

वैशल्यस्यमहाबलः कृतमतिः व्योम्नि प्रतस्थेमहान्॥१३३॥

அதிக பலம்பெற்ற ஹனுமான் பிரம்மாவின் வரத்தால் துன்பத்திலிருந்து விலகி பிரம்மாஸ்திரத்தை பூஜித்து (இராமலக்ஷ்மணர்களுக்குக் கெடுதி இல்லை) என்று விபீஷணனுடைய வார்த்தையால் ஸந்தோஷமடைந்து பிரம்மபுத்திரனான ஜாம்பவானுடைய உத்திரவால் ம்ருதஸஞ்சீவினி (இறந்தவர்களைப் பிழைக்கச் செய்யும்) ஸந்தானகரணி (வெட்டுப்பெற்றதுகளை ஒன்றாக சேர்த்துவைக்கும்) ஸாவர்ண்யகரணி முன் (இருந்த இரத்தத்தைக் கொடுக்கும்) வைசல்யகரணி (விரணங்களை ஆற்றும் பச்சிலைகளைக் கொண்டுவருவதற்கு நினைத்துபெரிய உருவத்துடன் ஆகாயத்தில் பிரயாணம் செய்தார்.

नत्वारामममुष्यवाणइवसद्रागम्बधीन्निस्तरन्

नीहाराचलमेत्यतत्तवसतः पश्यन्सुरान्तगृहम्।

कैलासस्यतथर्षभस्यनिकटंमर्षौपधीनानंगम्

प्राप्तस्तत्रमर्षौपधीर्व्यचिनुत प्रेम्णाऽभितः पर्यटन् ॥

“ஹனுமான்” இராமனை வணங்கி இராமபாணம்போல் வேகமாய் ஸமுத்திரங்களைத் தாண்டி ஹிமயமலையை அடைந்து அதில் வலிக்கும் தேவர்களையும் அவர்களின் கிருகங்களையும் பார்த்து “கைலாஸம், ரிஷபம்” இந்த மலைகளின் ஸமீபத்தில் ஓஷதி மலையை அடைந்து அதில் நான்கு புறமும் ஸஞ்சரித்து உயர்ந்த பச்சிலைகளை அன்போடு தேடினார்.

ताखन्तर्धिमुपागतासुझटिति प्रेक्षयाऽऽगतं स्वार्थिनम्

यद्रामेकरुणा नतेनगममद्रक्ष्यस्यये विक्रमम् ।

इत्युक्त्वाशिखरं विलूयकदलीलावं तदीयंततः

निर्गत्याऽऽत्मकरेमहौषधिनगंविभ्रत्स्ववन्धूनुपैत् ॥ १३५ ॥

தங்களை விரும்பி வந்திருப்பதைப் பார்த்து அந்த பச்சிலைகள் சிக்கிரம் மறைந்தபொழுது “ஹே பர்வதமே! உனக்கு இராமரிடத்தில் கருணை இல்லாதலால் என்னுடைய பலத்தை அறியப் போகிறாய்” என்று சொல்லி ஓஷதிமலையின் சிகரத்தைவாழைமரத்தைப்போல் ஒடித்து தன் கையில் தரித்து அதிலிருந்து “ஹனுமான்” பிரயாணம் செய்து தன் பந்துக்களை அடைந்தார்.

आनीतद्रुतमोषधिक्षितिधरेतद्वायुना निर्वृताः

वीरास्सप्तचषष्टिकोटिकपयः पूर्वप्रमीता अपि ।

प्राप्तावृद्धिमपक्षयांसमनदन्तौराघवावाहताः

अंभोधौतुनिपातितानरभुजस्सोऽनीयताऽऽत्माऽऽस्पदम् ॥

ஓஷதி மலையைக்கொண்டு வந்ததும் அதன் காற்றால் முன் இறந்த அறுபத்தேழு கோடி வானரங்களும் அந்த இராமலக்ஷ்மணர்களும் குறைவற்ற சேஷமத்தை அடைந்து கர்ஜித்தார்கள். அடிபெற்ற அரக்கர்களோ ஸமுத்திரத்தில் போடப்பெற்றார்கள். ஓஷதிமலையை அதன் இருப்பிடம் சேர்ந்தார்கள்.

७५ पुत्रभ्रातृविनाशजव्यसनतोनाऽऽदेक्ष्यतिस्वानुगान्

योद्धूरावणइत्यमर्षमधिकंसान्दित्सुनैवस्वयम् ।

सुग्रीवेणवनालयाअभिहिताउल्काभिरादीपयन्

लंकामुत्तमवस्तुराजितगृहंयुद्धेच्छवानिर्भयाः ॥ १३७ ॥

“இராவணன் புத்திரர்கள் ஸ்வேஹாதரர்கள் இவர்களின் நாசத்தால் உண்டான துக்கத்தால் யுத்தம் செய்யும்படி தன் வேலைக்காரர்களுக்கு உத்திரவு செய்யப் போகிறதில்லை” என்று அதிக கோபத்தைத் தான் கொடுக்க விரும்பியே சுகீவனால் உத்திரவு செய்யப்பெற்ற வானரங்கள் யுத்தத்தை விரும்பி பயமில்லாமல் உயர்வான பொருள்களால் விளங்கும் வீடுகளைப் பெற்ற இலங்கையை எறித்த கட்டைகளால் கொளுத்தினார்கள்.

यद्यदिक्पतिभिःप्रगाढतपसासंपादितंकृच्छ्रतः

तत्सर्वसमरेविजित्यविवुधानायासतोयोविना ।

आनैषीत्स्वपुरंसुधाऽशनततेर्दूतोहरीणांगिरा

तत्तत्स्वामिनमानिनीषुरिवतल्लंकामधाक्षीद्द्रुतम् ॥

திக்குபாலர்கள் அதிக தவத்தாலும் சிரமத்தாலும் ஸம்பாதித்த எல்லாப் பொருள்களையும் தேவர்களை யுத்தத்தில் ஜயித்து இராவணன் சிரமமில்லாமல் தன் பட்டணத்திற்குக் கொண்டு போனதால் தேவனுதனான அக்கினி வானரங்களின் வார்த்தையால் அந்தந்தப்பொருள்களை அவைகளின் எஜமானனிடம்சேர்ப்பிக்க விரும்புகிறவன்போல் அந்த இலங்கையை சீக்கிரம் சாம்பலாக்கினான்.

शीर्षैर्व्योमगतागृहाश्शिखिशिखादग्धाविशिर्णाअधः

शैलावज्रहताड्वातनुरवारक्षःकपिन्द्राश्शुचा ।

हर्षेणाथरघूद्वहौस्वधनुषातद्वाणानिर्भेदतः

लङ्कागोपुरमूर्ध्वगदशमुखंनिन्युःप्रकोपंतदा ॥ १३९ ॥

பிறகு வஜ்ராயுதத்தால் அடிக்கப்பெற்ற மலைகள்போல் அக்கினி ஜ்வாலையால் பொசுக்கப்பெற்று சிதறி கீழே விழும் சிகரங்களால் ஆகாயமளாவும் வீடுகளும் துக்கத்தால் இராக்ஷஸர்களும், ஸந்தோஷத்தால் வானரங்களும், தங்களின் வில்லால் இராமலக்ஷ்மணர்களும் அவர்களுடைய பாணங்களின் பிளப்பால் உயரத்தில் சென்ற இலங்கையின் கோபுரங்களும் அதிக சப்தம்பெற்று இராவணனுக்கு அதிக கோபத்தை அப்பொழுது உண்டு பண்ணின.

யுத்த காண்ட:

रक्षोभिस्सहकुंभकर्णतनयःकुंभोनिकुंभोऽनुतम्

यूपाक्षाऽऽदयआगतारणभुवंमत्तैर्वनस्थैर्वृताम् ।

वीराअप्युभयेशिलातरुभृतःखड्गाऽऽदिनानाऽऽयुधाः

युद्धंचक्रुरलोलुपाअसुषुतेविस्सस्तकेशांवराः ॥ १४० ॥

இராசுஷஸர்கனோடு கும்பகர்ணனுடைய புத்திரர்களான “கும்பன்” நிகும்பன் இவர்களும் அவர்களுக்குப்பின் “யூபாசுஷன்” முதலியவர்களும் மதம்பெற்ற வானரங்கள் சூழ்ந்த யுத்த பூமியை அடைந்தார்கள். இரண்டு பக்கத்தின் வீரர்களும் மலை மரங்களை எடுத்துக்கொண்டும் கத்தி முதலிய பலவித ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டும் பிராணாஸிடத்தில் பற்றுதலற்றவர்களாய் தலைமயிர் வஸ்திரம் நழுவும்படி யுத்தம் செய்தார்கள்.

७६ आघातंगदयारिपोगददयावीरोवहन्गदः

गिर्यग्रेणनिहत्यकंपनमपिप्रापातयत्कोपनः ।

मुष्ट्याऽऽघातदमात्मनोऽधिनिटिलंस्वीकृत्यतद्व्रसतः

खड्गंतेनचकारमूर्ध्निंतरसातंसप्रजंघंदिधा ॥ १४१ ॥

வீரனான அங்கதன் ரோகத்தைக் கொடுக்கும் சுத்துருவின் கதை என்ற ஆயுதத்தால் அடியைப்பெற்று கோபம்பெற்று மலையின் தலையால் (சுத்துருக்களையும் நடுங்கச்செய்யும்) “கம்பனனையும்” விழச்செய்தான். தன் நெற்றியில் முஷ்டியால் அடித்த அந்த “பிரஜங்களை” அவனுடைய கையிலிருந்த கத்தியைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அதனால் அவனை சீக்கிரம் தலைபில் இரண்டாகச் செய்தான்.

बाहुभ्यामाभिपीड्ययूपनयनंमैन्दोविदार्याऽऽनने

रक्ताक्षंद्विविदःपिपेषवलवान्वीरोहरीणामिति ।

सेनांस्वस्यपराजितामपिपुनःकुंभोभृशंहर्षयन्

बाणैर्मर्मविभेदिभिव्यंरमयद्युद्धात्धहरीन्त्रासतः ॥ १४२ ॥

“வானரவீரனாயும் பலம்பெற்றவனுமான “மைந்தன்” கைகளால் “யூபாசுஷனை” துன்பமடைவித்தும் “தகிவிதன்” ரக்தா

சூனை” முகத்தில் பிளந்தும் பிசைந்தார்கள்” என்று தேவால்வி அடைந்த தன் ஸைனியங்களும் மறுபடியும் அதிக ஸந்தோஷ மடையும்படி “கும்பன்” மர்மங்களைப் பிளக்கும் பாணங்களால் வானரங்களை பயத்தால் யுத்தத்திலிருந்து ஒழியச் செய்தான்.

सोढातस्यशराऽऽहतिहरिपातिर्विभ्रत्करपर्वतान्

तच्चापंप्रविभज्यवीरवचनैःकुंभंभृशकोपयन् ।

आज्यैरग्निमिवेभमङ्कुशहतेर्द्वन्द्वाऽऽहवंनिर्भरम्

कुर्वन्तनिरपातयद्गिरिनिभंसन्ताड्यमुष्टचोरसि ॥ १४३ ॥

“சகீவன்” கும்பனுடைய பாணத்தின் அடியைப் பொறுத்து, கையில் மலைகளை தரித்து, அவனுடைய வில்லை ஒடித்து, ஆஜ்யாஹுதியால் அக்கினியையும், மாவிட்டியின் அடியால் யானையையும் கோபிக்கச் செய்வதுபோல் வீரவாதத்தால் மலை போன்ற அந்த “கும்பனை”. மிகவும் கோபிக்கச்செய்து அதிகமான மல்லயுத்தம்செய்து மாரில் முஷ்டிடால் அடித்துவிழ்ச்செய்தான்.

७७ शत्रूणांभयदंप्रगृह्यपरिधंसंपातयन्तंदृढे

वक्षस्यात्मनआशुगस्यतनयस्तत्स्वीकृतोमोचयन् ।

आत्मानंचनिकुंभमप्यभिहतेर्मुष्ट्याऽस्थानिष्पीड्यतम् ।

स्वीकृत्यास्यशिरोजहारपवनःपुष्पंस्ववृन्तादिव ॥ १४४ ॥

வாயுபுத்திரனான் “ஹனுமான்” பகைவர்களுக்கு பயம் கொடுக்கும் பரிகம் என்ற ஆயுதத்தை கெட்டியான தன் மாரில் விழ்ச்செய்த “நிகும்பனை” அவனால் பிடிக்கப்பெற்றும் முஷ்டியால் அடித்து துன்பமடைவித்து பிறகு தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு காற்று புஷ்பத்தை அதன் காம்பிலிருந்து பிடுங்குவதுபோல் அவனுடைய தலையைப் பிடித்து பிடுங்கினான்.

७८ रक्षोभिमेकराक्षआत्मनगराद्योद्धुंवहिःप्रस्थिते

रथ्यास्तस्यसमेऽस्वलन्सुचरणास्मृतप्रतोदस्तथा ।

वातिसाचलमुत्क्षिपन्सुपरुषोवातोदृशावस्रगौ

युद्धान्नोपरतायमस्यवशगाअग्नेःपतङ्गाइव ॥ १४५ ॥

யுத்த காண்ட:

“மகராஷ்டன்” இராஷ்டஸர்களோடு தன் நகரத்திலிருந்து யுத்தத்திற்காக வெளியில் பிரயாணம் செய்ததும் அவனுடைய குதிரைகள் நல்ல கால்களைப்பெற்றும் ஸமபூமியில் இடந் விழுந்தன. ஸாரதியின் சவுக்கும் அவ்விதமே மலைகளை உயர்த்துக்கி எரியும் கடுமையான காற்று வீசினது. கண்கள் கண்ணீரைப் பெற்றன. அக்கினியிலிருந்து விளக்குவெட்டு பூச்சுகள்போல் எமனுக்கு வசமானவர்கள் யுத்தத்திலிருந்து ஒழியவில்லை.

७९. तातोमेनिहतस्त्वयेत्युपगतःक्रोधानलोवर्धनः

त्वद्दृष्ट्योज्वलितःप्रभूतमरुतादास्यत्ययेतेफलम् ।

इत्युक्तोरघुसिंहआहखरजंवीर्येखरस्यातिगम्

मासंवाणहतस्यतेखगतयोभोक्ष्यन्तियद्वाक्खला ॥ १४६॥

“(ஹே இராமா!) நீ என்னுடைய தந்தையை வதம்செய்ததால் உண்டானதும் வளர்ந்ததுமான கோபமாகிற அக்கினி உன்னுடைய பார்வையாகிற பெருங் காற்றால் அதிகமாய் ஜ்வலித்து உனக்கு பலனைக் கொடுக்கப்போகிறது” என்று சொல்லப் பெற்ற “இராமன்” பலத்தில் கரணைவிட மேலானவனும் கரனுடைய புத்திரனுமான “மகராஷ்டனை”ப் பார்த்து “உன்னுடைய வார்த்தை கடுமையாயிருப்பதால் பாணத்தால் அடி பெற்ற உன்னுடைய மாம்ஸத்தைப் பசுநிகள் பசுநிக்கப் போகின்றன” என்று பதில் கூறினார்.

नाराचैरथनागवत्प्रकुपितोरामश्शरैरष्टभिः

सूततस्यशरासनरथहयान्प्रच्छिद्यशूलंतिभिः ।

अग्न्यस्त्रान्मकराक्षमात्मनिपरंभिन्दन्सतस्यानुगान्

आवासंगमयन्पुनस्त्रिदिवगान्प्राहर्षयद्विक्रमी ॥ १४७ ॥

பிறகு பலமுள்ள இராமன் யானைபோல் கோபித்து எட்டு நாராசபாணங்களால் மகராஷ்டனுடைய ஸாரதியையும் வில்லையும் ரதம் குதிரைகள் இவைகளையும் மூன்று பாணங்களால் நுலத்தையும் அறுத்து அக்கினியஸ்திரத்தால் மகராஷ்டனை மாரில் அதிகமாய் பிளந்து அவனைப் பின்பற்றியவர்களையும் மறுபடியும் அவனுடைய இருப்பிடத்தை அடைவித்து தேவர்களை ஸந்தோஷமடைவித்தார்.

௮௦ பித்வாदेशमुपाऽऽददत्स्मरपतेर्जेताऽनलंप्रीणयन्
 हव्यैरप्यमृतायितैर्वियतिचच्छन्नरथंप्राप्तवान् ।
 भीतिभीमवलान्नयन्कपिवरान्वाणैरमोघैरघु
 श्रेष्ठौतौव्यथांचकारतदिषूनन्तर्हितोमोघयन् ॥ १४८ ॥

இந்திரஜித்து தந்தையின் உத்திரவைப்பெற்று அமிருதம்
 போன்ற ஹவிஸ்ஸுகளால் அக்கினியை ஆனந்தமடைவித்து
 ஆகாயத்தில் மறைந்த இரதத்தை அடைந்து பயமளிக்கும் பலம்
 பெற்ற வானரங்களை வீணில்லாத பாணங்களால் பயமடைவித்து
 மறைந்து இருந்து இராமலக்ஷ்மணர்களின் பாணங்களையும் வீணா
 க்கி அவர்களைத் துன்பமடைவித்தான்.

अन्तर्धाननियोधनेनकुपितंदेवेन्द्रजेतुर्भृशम्
 ब्रह्मास्त्रेणविहन्तुमात्तमनसंतस्याखिलान्वंशजान् ।
 तूष्णीकान्तरिताऽऽहर्तेर्नयपटूरामोनिषिध्यानुजम्
 सद्यश्शक्रजितंशरैश्शमयितुं प्रत्यैक्षतास्येक्षणम् ॥ १४९ ॥

இந்திரஜித்தின் மறைவான யுத்தத்தால் மிகவும் கோப
 மடைந்து அவனுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்களையும் பிரம்மாஸ்
 திரத்தால் வதம்செய்ய மனம்பெற்ற தம்பியான இலக்ஷ்மணனை
 நீதியில் சிறந்த இராமன் மௌனம் பெற்றவர்கள் மறைந்தவர்
 கள் இவர்களின் வதத்திலிருந்து தடுத்து இந்திரஜித்தை உடனே
 நரசம் செய்வதற்காக அவனுடைய பார்வையை எதிர்பார்த்தார்.

௮௧ संछन्नोऽपिविभीतआत्तधनुषोरामाद्रणेरावणिः
 लिप्सुऽशनुविदारणास्त्रमनलंयष्टुंप्रवृत्तोविना ।
 विघ्नैस्खाहितमोहनायकलयन्मायामयींजानकीम्
 आदायस्वरथेपुरोहनुमतःकशेष्वगृह्णाद्धलात् ॥ १५० ॥

இந்திரஜித்து யுத்தத்தில் மறைந்திருந்தும் வில்லைப்பெற்ற
 இராமனிடம் பயந்து சத்துருவைக் கொல்லும் அஸ்திரத்தை
 அடைய விரும்பி இடையூர் இல்லாமல் யாகம் செய்வதற்கு முய
 ற்சித்து தன்னுடைய சத்துருக்களை மோஹிக்கும்படி செய்வதற்

காக மாயா ஸீதையை உண்டுபண்ணி தன் இரதத்தில் ஏற்றிக் கொண்டு ஹனுமானுக்கு முன்னிலையில் அவனைத் தலைமயிரில் பலமாகப் பிடித்தான்.

रामस्सुन्दवधूमिवाद्यललनांहन्यांविराधाऽऽस्पदम्
पश्चाद्वःकपयस्तथेत्यभिदधत्प्रच्छिद्यखड्गेनताम् ।
संहृष्टोनिनदन्विवेशसत्रलंमत्वाऽऽत्मनस्सार्थताम्
प्राप्तादुःखमवेक्ष्यतरणभुवस्तेवानरादुद्रुवुः ॥ १५१ ॥

“இராமன் சுந்தனுடைய மனைவியான தாடகையை வதம் செய்ததுபோல் விரோதத்திற்கு காரணமான இந்தப் பெண்ணை வதம்செய்கிறேன். ஹே வானரங்களே! உங்களைப் பிறகு அவ் விதம் செய்கிறேன்” என்று இந்திரஜித்து சொல்லி கத்தியால் அவளை வெட்டி ஸந்தோஷத்தோடு சப்தித்து தன்னை (விரும்பிய) காரியத்தின் பயனைப் பெற்றவனாக நினைத்து (தன்) ஸைனியத்தில் புகுந்தான் அந்த “இந்திரஜித்தை” வானரங்கள் பார்த்து துக்கமடைந்து புத்த பூமியிலிருந்து ஒடினார்கள்.

८२ सान्तवैस्वानुगयन्हरिप्रहरणंस्वग्राहयन्मारुतिः
निर्मथ्यारिचमूविचिन्त्यकदनंवथर्विरोध्याचक्षेः ।
कृत्यंशक्रजितोविवक्षुरनुगैरामंययौरावणिः
संप्राप्तोऽथनिकुभिलामयजतप्रीत्याऽऽशुहव्याशनम् ॥

“ஹனுமான்” ஸமாதான வார்த்தைகளால் வானரங்களைத் தன்னைப் பின் தொடரும்படி செய்தும் தங்களின் ஆயுதங்களை எடுக்கும்படி செய்தும் சத்துரு ஸைனியத்தை ஸம்ஹரித்தும் சத்துரு கூட்டத்தின் ஸம்ஹாரத்தை வினாக நினைத்து “இந்திரஜித்தின்” காரியத்தை இராமனிடம் சொல்ல விரும்பி ஸைனியங்க ளோடு சென்றார். பிறகு “இந்திரஜித்து” சிக்கிரம் “நிகும்பிலை” என்ற காளியின் ஆலயம்சென்று ஸந்தோஷமாய் அக்கனியை ஆனந்தமடைவித்தான். (வேள்வி செய்தான்.)

८३ बुध्वावायुसुतात्प्रियानिहननंरक्षःकृतंराघवः
शोकेनातनुनानिपत्यधरणौसंमूर्छितोमोचितः ।

क्लेशाद्भानरशीतलोपचरणैस्सौमित्रिणाऽऽलिङ्गितः

प्राणेनेववहिश्वरेणसुहृदाप्रावाचिधीरेतरः ॥ १५३ ॥

இராமன் வாயு புத்திரனிடமிருந்து இராசக்ஷஸன் செய்த காயகியின் நாசத்தை அறிந்து பயந்து அதிக துக்கத்தால் பூமியில் விழுந்து முர்ச்சை அடைந்து வானரங்களின் குளிரந்த உபசாரத்தால் துன்பத்தைத் துறந்து வெளியில் திரியும் பிராணன் போன்ற அன்புபெற்ற இலக்ஷ்மணனால் ஆலிங்கனம் செய்யப் பெற்று கூறப்பெற்றான்.

आर्यत्वांशुभवर्त्मगंधिरचितोधर्मोनयद्रक्षति

स्वान्क्लेशान्प्रगुणीकरोत्यपथगंसंपोषयत्यप्यसन् ।

तन्नास्त्येषइतिध्रुवंव्यवसितंसर्वैरदृष्टोयतः

धर्मस्योपकृतिर्वलेनसुमतेतत्सेव्यतामेतरत् ॥ १५४ ॥

“ஹே அண்ணா! நல்வழியில் நடக்கும் உன்னை செய்த தர்மம் காப்பாற்றாமல் இருப்பதாலும் உன்னுடைய துன்பங்களை மிகுதியாகச் செய்வதாலும் தர்மம் இல்லாமல் இருந்தும் கெட்ட வழியில் நடப்பவனுக்கு சுகம்கொடுப்பதாலும் அதை எல்லோர்களும் பார்க்காமலிருப்பதால் அது இல்லை என்பது நிச்சயமான தீர்மானம் அந்த தர்மத்திற்கு பலம் உதவிசெய்கிறது. ஹே புத்திசாலியே! அதைக் கையில் கொள்ளவேண்டும். மற்றதை அகற்றவேண்டும்.”

सत्यंचेन्मतमार्थतेऽनृतवचास्तातोन्नवद्वस्सकिम्

धर्मस्यार्थमवेहिमूलमनघक्षिप्रंस्वराज्यत्यजा ।

तच्छिन्नदुरितंकरोतिपुरुषस्तंप्राप्तुमात्तश्रमः

क्लेशोऽयंस्वसमार्जितोन्नगतेऽशौर्याद्धरिण्यामितम् ॥

“ஹே அண்ணா! உனக்கு ஸத்தியத்தில் விருப்பம் இருந்தால் அஸத்தியம் சொன்ன பிரதாவை ஏன் சித்திக்கவில்லை? ஹே குற்றமற்றவனே! பொருளை தர்மத்திற்கு முலகாரணமாக அறியவேண்டும். நீ உன்னுடைய இராஜ்யத்தை இழந்ததால் தர்மத்தின் வேரை சிக்கிரம் வெட்டினாய். மனிதன் பொருளைப் பெறுவதற்கு

யுத்த காண்ட:

சிரமம் பெற்று பாபத்தைச் செய்கிறான். வனத்திற்கு வந்ததால் இந்த துன்பத்தைத்தானே ஸம்பாதித்தாய் அதை பலத்தால் நான் விலக்கப் போகிறேன்.”

௮ ராமீவீक्ष्यविभीषणोव्यसनिनंतत्कारणलक्ष्मणात्
ज्ञात्वोवाचतमाश्रितप्रणायिनंजानामिरक्षःपतेः ।
भावंतांनहनिष्यतिक्रतुकृतेर्विघ्नविनिश्चित्यवः
कृत्वैतत्कपटाज्जिगीषुरहितावक्षस्सुतोयक्ष्यते ॥ १५६ ॥

அண்டினவர்களிடம் அன்புபெற்ற துக்கமடைந்த இராமனை “கிபீஷணன்” பார்த்து, அந்த துக்கத்தின் காரணத்தை இலக்ஷ்மணனிடமிருந்து அறிந்து கூறினான். இராவணனுடைய அபிப்பிராயத்தை நான் அறிகிறேன். அவன் ஸீதையைக் கொல்லமாட்டான். உங்களை யாகத்திற்கு இடையூராக நினைத்து இந்திரஜித்து மாயையால் இதைச் செய்து சத்துருக்களை ஜயிக்க விரும்பி யாகம் செய்யப்போகிறான்.

पूयैतक्रतुरेषचेन्मृतिहरस्सर्वांनिहन्याद्दली
कर्तातस्यतमाहतंकुरुयलैःप्राज्ञाऽऽदिशस्वानुजम् ।
वीरश्चैत्यनिकुंभिलांसविशतुत्यक्त्वाविलंबंसह
प्राप्तोऽस्माभिरनुव्रजद्भिरहितनूनंग्रहण्यात्सरैः ॥ १५७ ॥

மரணத்தை விலக்கும் இந்த யாகம் முடிவு பெற்றால் இதைச் செய்தவன் பலமடைந்து எல்லோர்களையும் கொல்லுவான்.. ஹே புத்திசாலியே! ஸைனியங்களால் அதை அழிக்கவேண்டும் தன் தம்பிக்கு உத்திரவு கொடுக்கவேண்டும். வீரனான இலக்ஷ்மணன் தாமதமன்னியில் “நிகும்பிலைக்கு” வரவேண்டும். பின் தொடரும் எங்களோடு கூடவந்து பாணங்களால் சத்துருவை நிச்சயமாய் ஸம்ஹரிப்பான்.

௮ संस्तभ्याऽऽत्मनिशोकमत्यवहितो रामोविदत्रावणेः
यज्ञापूर्तिनिकुंभिलाऽभ्यगातिजन्माश्चर्यदामाहतिम् ।
कर्तुंतांसविभीषणैःकपिवरैरन्वीयमानंमहा
धानुष्कंखसहोदरंकृतनतिंप्रातिष्ठित्स्वाशिषा ॥ १५८ ॥

இராமன் மனதில் துக்கத்தை அடக்கி மிகவும் ஸாவதான மாய், நிரும்பிலை செல்லாமலும் யாகம் நிறைவேற்றாமலும் இருப்பதால் உண்டான ஆச்சரியகரமான இந்திரஜித்தின் மரணத்தை அறிந்து அதை செய்வதற்கு விபீஷணனுடன் கூடிய வானர வீரர்கள் பிந்தோடரும் வில்லில் தேர்ச்சிபெற்றவனும் தன்னை வணங்கினவனுமான ஸஹோதரனை ஆசீவதித்து அனுப்பினார்.

௮௬ ரक्षसुक्षपितेष्वगैःप्रहरणैर्वायोस्सुतेनाभिया

यज्ञापूर्तिजयाक्रुधापरुषितत्संजिघांसावृतम् !

इन्द्रस्यप्रजितंवियद्रथगतिंवाणैर्गतिंपश्चिमाम्

वैरिभ्योददत्विभीषणागिरासौमितிராலोकद ॥ १५९ ॥

“ஹனுமான்” பயமில்லாமல் மலை மரங்கள் இவைகளால் இராசுஷஸர்களை அழிக்கும்பொழுது யாகம் நிறைவேற்றாத கோபத்தால் பயங்கரமாயிருந்து அவனைக் கொல்லவிரும்பி ஆகாயத்தில் இரத்தத்தால் ஸஞ்சரித்து பாணங்களால் சத்துருக்களை மரண மடைவிக்கும் “இந்திரஜித்தை”, இலக்ஷ்மணன் விபீஷணனுடைய வார்த்தையால் பார்த்தான்.

௮௭ न्यग्रोधोपगतःपुरास्वनिकटंयुद्धायसंप्रापितम्

सौमित्रिचविभीषणंतदनुगंदृष्ट्वानिनिन्दक्रुधा ।

किंतेनास्तिकृपापितृव्यतनयेन्याय्यंतिवदंकिंन्विति

प्रोक्तश्शक्रजितासआहवदभोस्तातस्यदुःशीलताम् ॥

ஆலமரத்தை அடைவதற்கு முன் யுத்தத்திற்காக தன் ஸம்பத்தில் அழைத்துவரப்பெற்ற இலக்ஷ்மணனையும் அவன் பின்வந்த விபீஷணனையும் பார்த்து “இந்திரஜித்து” கோபத்தால் நிந்தித்தான். “ஹே சிறிய தகப்பனே ! உனக்குப் பிள்ளையினிடம் தயவு இல்லையா ? இது நியாயமா ?” என்று சொல்லும் அவனைப் பார்த்து “விபீஷணன்” “அடே ! பிரதாசின் கெட்ட நடையைச் சொல்” என்று பதில் கூற்றான்.

௮௮ वीराऽऽलापमथेतरतरमुभौरामानुजोरावणिः

कृत्वावाणकृताऽऽहतप्रतिहतौयुद्धंपरंचक्रतुः ।

யுத்த காண்ட:

பாஜ்யோதனியுத்யதோரபயிநைகவிசேப்தயோ:

பாஜானாஹ்லினோவ்லபவ்யதயோஷ்ஷாஸ்த்நிணாதயோ: || 161 ||

“இலக்ஷ்மணனும்” “இந்திரஜித்தும்” ஒருவருக்கொருவர் வீரவாதம்பேசி பாணங்களால் அடியையும் பதிலடியையும் செய்துகொண்டு மிகுந்த யுத்தம் செய்தார்கள். சரீர பலம் பெற்றும் ஸைனியங்களால் சூழப்பெற்றும் சஸ்திரங்களிலும் அஸ்திரங்களிலும் தேர்ச்சிபெற்று பயமில்லாமல் யுத்தம்செய்யும் அவ்விருவர்களில் புத்திசாலியும் ஒரு வித்யாஸமும் சொல்ல முடியவில்லை.

௮௯ वैवर्ण्यवदनेविभाव्यसुमहाग्लानिरणोरावणे:

பாவேத்யவரயந்நலஃமணமரேவ்மேபுபி:பாடயந் ।

வैमुख्यश्रममुज्झतो रतिचिरसंयुध्यतोस्तद्वयो:

ஆத்மியஸ்யவிபிஷணோஹிதகூதேயுஜ்ஜ்வதஸ்யேபுர: || 162 ||

“இந்திரஜித்தின்” முகத்தில் நிறம்மாறி இருப்பதை “விபீஷணன்” பார்த்து யுத்தத்தில் அதிக களைப்பை இலக்ஷ்மணனுக்குத் தெரிவித்து சத்துரு ஸம்ஹாரத்தில் வேகம் செய்வித்து சத்துருவின் கவசத்தை பாணங்களால் பிளக்கச்செய்து, அவ்விருவர்களும் முகம் வாடாமலும் சிரமமில்லாமலும் வெருகாலமாக யுத்தம் செய்யும்பொழுது இலக்ஷ்மணனுக்கு கள்மை செய்வதற்கு யுத்தத்தில் முன்னால் நின்றான்.

௯௦ इच्छन्भ्रातृसुतस्यतस्यशमनंवाष्पाऽऽविलत्वाद्दृशो:

दक्षोनैवविभीषणोरचयितुं तान्प्राणुदद्धानरान् ।

वाक्यैर्हर्षबलप्रदैरिपुवधेतेवैरिणोऽघ्नन्नगै:

சூதந்தஸ்யஹ்யாந்ததாரபுவர:குவ்ந்பதாதிசர்:

|| 163 ||

“விபீஷணன்” ஸஹோதரபுத்திரனுடைய வதத்தை விரும்பியும் கண்களில் கண்ணீர் பெருகினதால் அவ்விதம் செய்ய முடியாமல் ஸந்தோஷத்தையும் பலத்தையும் கொடுக்கும் வார்த்தைகளால் சத்துருக்களை வதம் செய்யும்படி வானரங்களை

ஏவினான். அவர்களும் மலை மரங்கள் இவைகளால் சத்துருக்களை வதைத்தார்கள். “இந்திரஜித்து” காலாளாக நிற்கும்படி அவனுடைய குதிரைகளையும் ஸாரதியையும் இலக்ஷ்மணன் பாணங்களால் வதைத்தான்.

९१ यःपश्यत्सुकपिष्वदृष्टैतैःप्राप्तोऽपरस्यन्दनम्
स्वाऽऽस्थानात्पुनरेत्यविषयकरोवाणैरामितानहन् ।
एकैकंकुपितोऽच्छिन्नद्रुपतिश्चापंगृहीतद्विषः
सूततस्यनिपातयन्निटिलगैरस्त्रैस्त्रिकूटाद्रिभाः ॥ १६४ ॥

“இந்திரஜித்து” வரனரங்கள் பார்க்கும்பொழுது மற்றவர்களின் கண்களுக்குப் புலப்படாமல் ஆச்சரியம் வரும்படி வேறு இரதம்பெற்று தன் நகரத்திலிருந்து மறுபடியும் வந்து பாணங்களால் சத்துருக்களை ஸம்ஹரிக்கும் பொழுது “இலக்ஷ்மணன்” நெற்றியில் பிரவேசித்த அவனுடைய பாணங்களால் திரிகூட மலையின் ஒளியைப்பெற்று கோபமடைந்து அவனுடைய ஸாரதியை வீழ்ச்செய்து எடுக்கப்பெற்ற ஒவ்வொரு விலையும அறுத்தான்.

आघातेनसुकोपितंस्वगदयान्नन्तंपितृव्यहयान्
संरक्षन्विमतस्यजीवनहरादस्त्राद्रलीलक्ष्मणः ।
सत्तातोदिविजैरघूदहगुणान्शंसन्स्वसंरक्षकान्
ऐन्द्रास्त्रेणजहारवासवाजितश्शीर्षसुराणांभिया ॥ १६५ ॥

(சத்துருவின்) அடியால் கோபம்பெற்று தன்னுடைய “கதை” என்ற ஆயுதத்தால் குதிரைகளைக் கொல்லும் சத்துருவின் சிறிய தகப்பனான கிபிஷணனை, பிராணனைப் பிடுங்கும் அவனுடைய அஸ்திரத்திலிருந்து பலம் பெற்ற இலக்ஷ்மணன் காப்பாற்றி தேவர்களால் ஸம்ரக்ஷிக்கப்பெற்று (“இராமன் ‘தர்மாத்மாவாகவும் ஸத்தியவானாகவும் பலத்தில் நிகரற்றவனாகவும் இருந்தால் ஹே பாணமே’ இந்திரஜித்தை ஸம்ஹரிக்க வேண்டும்”) என்று தன்னை இரக்ஷிக்கும் ஸ்ரீ ராமகுணங்களைத் துதித்து இந்திரனுடைய அஸ்திரத்தால் “இந்திரஜித்தின்” தலையை தேவர்களின் பயத்தோடு அறுத்தான்.

யுத்த காண்ட:

९२ आरोग्याङ्गमुपाऽऽगतं करतलादामर्शयन्लक्ष्मणम्
 रामोरात्राणिमर्दनप्रमुदितो मत्वा विहस्तारिपुम् ।
 संस्तुत्याथ विभीषणाऽऽदिसुहृदो युद्धाऽऽर्तितो मोचयन्
 भैषज्येन सुषेणजेन कृपया तानातनो निर्वृतान् ॥ १६६ ॥

“இராமன்” இந்திரஜித்தின் வதக்தால் ஸந்தோஷமடைந்து ஸமீபத்தில் வந்த “இலக்ஷ்மணனை” மடியில் ஏற்றிவைத்துக் கொண்டு உள்ளங்கையால் தடவித் துதித்து சத்துருவான இராவணனை கையற்றவனாக நினைத்து பிறகு தயவால் “ஹிபீஷணன்” முதலிய சினேஹிதர்சனை “சுஷேணனுடைய” வைத்தி யக்தால் யுத்தத்தின் களைப்பிலிருந்து விலக்கி சுகமடைவித்தார்.

९३ पुत्रं प्राप्तसुराऽऽस्पदं दशमुखश्श्रुत्वा शुचा प्रालपत्
हा वत्सेन्द्रजितोऽपिते कथमियं जाता दशमर्त्यतः ।
इत्यार्तो भ्रुकुटीमुखेषु विदधन्नेत्रेषु संरक्तताम्
अक्रुध्यद्भ्रशदष्टदन्तवसनस्त्रिगधा विभीरुर्यतः ॥ १६७ ॥

புக்திரன் தேவலோகம் சென்றதை “இராவணன்” கேட்டு துக்கத்தால் புலம்பினான். “ஹே குழந்தாய்! இந்திரனை ஜயித்த உனக்கும் இவ்விதம் துன்பம் மனிதனிடமிருந்து எவ்விதம் வந்தது?” என்று துக்கித்து முகங்களில் புருவங்களின் நெரித்தலையும் கண்களில் அதிக சிகப்பையும் அடைந்து சினேகிதர்களும் பயமடையும்படி நன்றாய் உதட்டைக் கடித்துக் கோபமடைந்தான்.

प्रीतादयुजजन्मनस्वतपसासंपादितंकार्मुकम्
गृह्णन्तौनिजिघृक्षुरस्म्यसुहृदौनातोविभीयामिति ।
प्रागल्भ्यादभिधायराक्षसकुलंशत्रोजिघांसुःप्रियाम्
प्राणेभ्योऽपिगरीयसींशशमुखस्तस्यास्समीपंययौ ॥१६८॥

“தன்னுடைய தவத்தால் ஸந்தோஷமடைந்த பிரம்மாவினிடமிருந்து ஸம்பாதித்த வில்லை எடுத்துக்கொண்டு சுத்தநாகக்களே ஸம்ஹரிக்க விரும்புகிறேன். அவர்களுிடமிருந்து பயமடைய

மாட்டேன்". என்று "இராவணன்" தைரியமாய் இராக்ஷஸர் களிடம்கூறி பிராணனைவிடப் பிரியமான சத்துருவின் மனைவியைக் கொல்ல விரும்பி அவளின் ஸமீபம் அடைந்தான்.

विज्ञायास्यचिकीर्षितंजनकजातस्तादशाऽऽस्यस्यसा

कुब्जातांबहुधाव्यगर्हततदातत्स्वामिनींदुःखदाम् ।

कौसल्यांसमशोचदार्तिवचनांतांवीक्ष्यधीमान्महा

पार्थ्वीराक्षसनायकंव्यरमयद्योषिद्वधात्कुत्सितात् ॥१६९॥

"ஸீதை" "இராவணனுடைய" அபிப்பிராயத்தை அறிந்து பயந்து கூனியையும் துக்கத்தைக் கொடுத்த அவளின் எஜமானியையும் பலவிதமாக அப்பொழுது நிந்தித்தாள். "கௌஸல்யையை"க்குறித்து துக்கித்தாள். இவ்விதம் புலம்பும் ஸீதையை புத்திசாலியான "மஹாபார்க்ஷன்" பார்க்கு நிந்திக்கக்கூறாத ஸ்திரீவதத்திலிருந்து "இராவணனை ஒழிவுபெறச்செய்தான்.

९४ भीतान्नावणमूलसैन्यानिकरात्संयुध्यतोराघवः

तद्रोप्तुंस्वकपीन्क्षपोऽम्बुधिमिवप्राविक्षदात्तेपुधिः ।

गन्धर्वास्त्रहतानराममरयोमोहादपश्यान्मिथः

मत्वाराममथाभिजघ्नुरामितानैकोऽपिशिष्येद्यथा ॥१७०॥

யுத்தம் செய்யும் இராவணனுடைய மூல ஸைனியத்தின் கூட்டத்திலிருந்து பயந்த தன்னுடைய வானை ஸைனியங்களை இராமன் காப்பாற்றுவதற்காக வில்லை எடுத்துக்கொண்டு ஸமுத் திரத்தில் மீன்போல் அந்த மூல ஸைனியத்தில் பிரவேசித்தார். சத்துருக்கள் கந்தர்வாஸ்திரத்தால் அடிக்கப்பெற்று மோஹத் தால் இராமனைப் பார்க்கவில்லை. பிறகு ஒருவருக்கொருவர் இராமனை நினைத்துக்கொண்டு ஒருவன்கூட மிஞ்சாமலிருக்கும் படி அவ்வற்ற பேர்களும் அடித்துக்கொண்டார்கள்.

रामस्वासुहृदोरथान्ननननानाधारथान्वाजिनः

नानानानतनारनाकगणितान्तस्यप्रमत्ताद्विपान् ।

नानाना नखरूपवापगणितान्शूरान्वतस्याङ्घ्रिप्रगान्

नानानानननादमाघयामितान्याम्राधमाजावहन् ॥ १७१॥

“இராமன்” யுத்தத்தில் தன் சக்துருவின் எழுகோடியே இருபத்தி ஒன்பது லெஷும் இரதங்களையும், பக்துகோடியே இருபது லெஷுத்து அறுபதினாயிரம் குதிரைகளையும், பதிமூன்று கோடியே பன்னிரண்டு லெஷுத்து இருபதினாயிரம் மதங்கொண்ட யானைகளையும், நூற்று நூற்பத்தைந்து கோடியே என்பது லெஷும் பலம்பெற்ற காலாட்களையும் ஒண்ணரைமணியில் கொன்றார்.

யானைகளின் பதினாயிரத்தையும், லெஷும் குதிரைகளையும், ஒண்ணரை கோடி இரதங்களையும், நூறுகோடி காலாட்கள் இவர்களின் ஸம்ஹாரத்தில் யுத்தத்தில் ஒரு முண்டம் (தலையற்ற உடல்) குதிக்கிறது. கோடி முண்டம் குதித்தால் இராமனுடைய வில்லின் மணி ஒரு ஸகெண்டு சப்திக்கிறது. இவ்விதம் ஒண்ணரை மணி நேரம் வில்லின் மணி சப்தித்தது என்றால் அவ்வளவு இராசாஷஸர்கள் அழிந்தார்கள் என்று பெரியார் கூறுகிறார்.

एवंशात्रवभूलसैन्यममितंवाणैस्तमाहत्यतत्

रामोऽवोधयदात्मवान्धवततेरानन्दसन्दायकम् ।

स्वास्त्रप्राभवमप्यवाङ्मानसगंरुद्रास्त्रवीर्याऽऽस्पदम्

प्रत्यक्षीकृतवैभवातिभुवनंसन्मार्गगक्षेमदम् ॥ १७२ ॥

இராமன் இவ்விதம் பாணங்களால் சக்துருவின் அளவற்ற மூல ஸைனியத்தை ஸம்ஹரித்து தன் பந்துக்களின் கூட்டத்திற்கு ஆனந்தம் அளிக்கும் வாக்குக்கும் மனதிற்கும் அடங்காததும் ருத்திராஸ்திரத்தின் பலத்திற்கு இருப்பிடமும் முவ்வுலகங்களாலும் நேரில் அனுபவிக்கப்பெற்ற பெருமை பெற்றதும் நல்வழியில் நடப்பவர்களுக்கு கேஷமம் கொடுக்கும் தன்னுடைய அஸ்திரத்தின் பெருமையை அறிவித்தார்.

९५ सङ्घीभूयनिशाचरेन्द्रसुदृशशोकादिताःप्रालपन्

वंशोऽयंक्षपितोऽद्यशूर्पणखयाक्रामेनदुवृत्तया ।

सर्वानत्स्यतिराक्षसान्जनकजारामस्यशौयंमहत्

जानीतेनचरावणोविधिहतोनोपैत्यमुंसद्गतिम् ॥ १७३ ॥

இராசுஷஸப் பெண்கள் துக்கத்தால் வருந்தி கூட்டமாகக் கூடி புலம்பினார்கள். “காமத்தால் கெட்ட நடைபெற்ற சூர்ப்பனாகை இந்த வம்சத்தை இப்பொழுது அழித்தாள்.” “ஸீதை” எல்லா ராசுஷஸர்களையும் ஸாப்பிடப்போகிறாள் “இராவணனும்” தெய்வத்தால் அடிக்கப்பெற்றிருப்பதால் இராமனுடைய மிகுந்த பலத்தை அறியவில்லை, ஸாதுக்களுக்கு ஸம்ரசுக்கணை இராமனை சரணமடையவுமில்லை.”

९६ लङ्कायांपरिदेवितंस्वसुदतीरक्षोवधूनांमहत्

श्रुत्वारாவणउक्तविक्रमकथःप्रस्थापयन्नग्रतः

रक्षांसिखयमारुरोहसधनुर्योद्धुंसकामोविधेः

सन्देशेनसदुर्निमित्तमखिलंभीदाय्यवज्ञायतत् ॥ १७४ ॥

“இராவணன்” இலங்கையில் தன்னுடைய ஸ்திரீகள் இராசுஷஸ ஸ்திரீகள் இவர்களின் அதிக அழகையைக் கேட்டு புஜபலத்தின் கதையைச் சொல்லிக்கொண்டு யுத்தம் செய்வதற்கு விரும்பி இராசுஷஸர்களை முன்னால் பிரயாணம் செய்வித்து தெய்வத்தின் உத்திரவால் பயத்தைக் கொடுக்கும் எல்லா அபசகுனங்களையும் அடமதித்து தான் வில்லை எடுத்துக்கொண்டு இரத்தத்தில் ஏறினான்.

रक्षोनायकमन्वयुःकृतरणंकृत्तोत्तमाङ्गान्कपीन्

कुर्वन्तंव्यथितान्शरैरिपुहरैर्विस्मारिताऽऽयोधनैः ।

यत्स्तौरघुनायकौवलानिधीद्वारेणतेनाऽऽगतम्

सैन्योपेतविरूपनेत्रकमहापार्श्वोदरास्सद्रथाः ॥ १७५ ॥

யுத்தத்தை மறக்கச்செய்து சத்துருக்களை ஸம்ஹரிக்கும் பாணங்களால் வானரங்களை தலைகள் அறுந்துவருந்தும்படி யுத்தம் செய்யும் பலத்திற்கு இருப்பிடமான இராமலக்ஷ்மணர்கள் இருக்கும் வாயிலால் வந்தவனுமான “இராவணனை” ஸைனியங்களோடுகூடி நல்ல இரத்தங்களைப்பெற்ற “மதேறாதரன்” மஹா பார்சுவன்” விருபாக்ஷன் இவர்கள் பின்பற்றிச் சென்றார்கள்.

९७ मुक्त्वास्यन्दनमास्थितस्यकारिणंसन्ताड्यतंभूरुहा

मुष्टिवज्रसमांप्रसह्यकवचंसन्दीर्यखड्गेनतत् ।

मूर्च्छास्वस्यवितन्वतोऽधिनिटिलकुद्वस्तलाऽघाततः

वैरूप्यं परितोऽकरोद्धरिपतिर्नैवे विरूपस्यतत् ॥ १७६ ॥

“சுகரீவன்” கோபமடைந்து, இரதத்தை விட்டு யானையில் ஏறிக்கொண்டு வஜ்ரத்துக்கு ஸமமான முஷ்டியின் அடியைப் பொறுத்து கத்தியால் கவசத்தைக் கீழித்து தனக்கு மூர்ச்சையைக் கொடுத்த “விருபாக்ஷனுடைய” யானையை மரத்தால் அடித்து அவனுடைய நெற்றியில் உள்ளங்கையின் அடியால் கண்களில் இருக்கும் ரூபக்குறைவை சரீரம் முழுவதும் உண்டு பண்ணினான்.

९८ सुग्रीवोऽथमहोदरस्यपरिधादाहत्यशीघ्रंहयान्

युद्धंमुष्टिगदाकृतंविरचयन्शस्त्राऽऽहतंविच्यर्थयन् ।

खड्गेनास्याशिरस्त्रकुण्डलयुतंविच्छिद्यशीर्षमुदम्

शोकंराघवरावणावुपनयन्नस्ताविविद्याधरैः ॥ १७७ ॥

பிறகு “சுகரீவன்” பரிகம் என்ற ஆயுதத்தால் “மஹோதரனுடைய” குதிரைகளை சீக்கிரம் அடித்து முஷ்டிகளாலும் கதை என்ற ஆயுதத்தாலும் யுத்தம் செய்து அவனுடைய சஸ்திரங்களின் அடியையும் வீணாகச்செய்து கத்தியால் அவனுடைய தலைப்பா குண்டலங்கள் இவைகளோடு கூடிய தலையை அறுத்து இராமனுக்கு ஸந்தோஷத்தையும் இராவணனுக்கு துக்கத்தையும் கொடுத்து வித்தியாதரர்களால் ஸ்துதிக்கப் பெற்றான்.

९९ क्रुद्धस्याऽऽहतवानरस्यसुतजश्शक्रस्यरथ्यान्महा

पार्थस्याचलशृङ्गकल्पशिलयानिष्पात्यसंमोहयन् ।

शीर्षं परिधादिपुंचगळयन्नाहत्यमुष्ट्योरसि

प्रक्रोधय्यदशाऽऽननंनिजकपीन्ग्राह्यद्विक्रमी ॥ १७८ ॥

பலம் பெற்ற இந்திரனுடைய பெளத்திரனான “அங்கதன்” கோபம் பெற்று வானரங்களை வதம் செய்யும் “மஹாபார்சுவனுடைய” குதிரைகளை பர்வதத்தின் சிகரத்திற்கு ஸமமான சிலையால் விழுச்செய்து மூர்ச்சையை அடைவித்து பரிகத்தால் அவனுடைய தலைப்பாவையும் பாணத்தையும் நழுவச்செய்து

முஷ்டியால் மாரில் குத்தி ராவணனை அதிக கோபமடைவித்து
தன் வானரங்களை ஸந்தோஷமடைவித்தான்.

१०० स्मृत्वाबन्धुसमाहतिं द्विगुणितक्रोधोदशाऽऽस्यः कपीन्

विद्राव्यत्ववमत्यसोदरमेर्वीरोत्तमं स्वाग्रम् ।

तस्येषून्प्रतिहत्य तावदिषु भीरामं वलेनाऽऽत्मनः

तुल्यतेन नियोद्धुमात्तकुतुकस्सोऽभ्याजगाम क्रुधा ॥ १७९ ॥

“இராவணன்” பந்துக்களின் நாசத்தை நினைத்து இரண்டு
பங்கு கோபம் பெற்று வானரங்களை வீரட்டி தனக்கு முன்னால்
இருக்கும் வீரனான இலக்ஷ்மணனை அவமதித்து அவனுடைய
பாணங்களை அவ்வளவு பாணங்களால் திருப்பி அடித்து பலத்
தால் தனக்கு ஸமமான இராமனோடு யுத்தம் செய்ய ஸந்தோ
ஷம் பெற்று கோபத்தால் அவருக்கு எதிரில் வந்தான்.

नाराचानपिरौद्रचापगळितात्रामोललाटेवहन्

रुद्रस्यास्त्रममोघमात्तविजयंदत्तंस्वविद्वेषिणः ।

वर्मण्यग्रहतेसमीक्ष्यवितथंतस्यास्त्रमप्यासुरम्

वह्यस्त्रेण निरुद्धवेगमकरोत्तत्सन्तुतोषेप्सितैः ॥ १८० ॥

ருத்திர சாபத்திலிருந்து வந்த நாராசபாணங்களை இராமன்
நெற்றியில் வஹித்து வெற்றியைக்கொடுக்கும் வீணுகாததும் தன்
சுத்துருவின் அழிவற்ற கவசத்தில் பிரயோகிக்கதுமான ருத்திரா
ஸ்திரமும் வீணயிருப்பதைப் பார்த்து அவனுடைய அசுராஸ்திர
ரத்தையும் அக்கினியஸ்திரத்தால் வேகமற்றதாகச் செய்தார்
அன்பர்களோடு ஆனந்தித்தார்.

१०१ प्रत्यस्त्रेण निहत्य वीर्यं निलये रामेयदस्त्रं रिपोः

युद्धं कुर्वतिलक्ष्मणो न राशिरः केतुं शिरस्सारथेः ।

चापं सप्तभिराशुगैस्समभिनद्रथ्यान् च निर्मथ्रतः

प्राणघ्नीं च विभीषणस्य शतधा शक्तिं तयाऽहन्यत ॥ १८१ ॥

பலத்திற்கு இருப்பிடமான இராமன் சத்துருவின் அஸ்திரத்தை பதில் அஸ்திரத்தால் அடித்து யுத்தம் செய்யும்பொழுது இலக்ஷ்மணன் சத்துருவின் மனிதத்தலை என்ற துவஜத்தையும் ஸாரதியின் தலையையும் வில்லையும் குதிரைகளையும் கொல்லும் விபீஷணனுடைய பிராணைக்கொல்லும் சக்தி ஆயுதத்தை ஏழு பாணங்களால் நூறு துணுக்காகப் பிளந்தான். அந்த சக்தி ஆயுதத்தால் அடிக்கப்பெற்றான்.

शक्त्याभिन्नभुजान्तरनिपतितरमोनिरीक्ष्यानुजम्
मग्नोऽपिव्यसनेकपीनवाहितस्मान्दिश्यतद्रक्षणे ।
निश्चित्यारिविनाशनं धृतशरस्संभीषयत्रावणम्
शौर्यस्वीयमदीदृशत्पुरमगाद्भीत्याऽन्वपश्यन्यथा ॥१८२॥

சக்தியாயுதத்தால் மார்புபிளக்கப்பெற்று கீழே விழுந்த தம்பியான இலக்ஷ்மணனை இராமன் பார்த்து துக்கத்தில் முழுகியும் ஸாவதானமாக அவனை இரக்ஷிக்கும்படி வானரங்களுக்கு உத்திரவு செய்து பாணத்தை எடுத்து சத்துரு ஸம்ஹாரத்தை நிச்சயித்து இராவணனை பயமடைவித்து அவனும் பயத்தால் பின்புரம் பார்க்காமல் பட்டணத்திற்குப் போகும்படி தன்னுடைய பலத்தைக் காண்பிவித்தார்.

१०२ रामंशोकवशंविचिन्त्यबहुधा भ्रातुर्थदत्याहितम्
सोपेक्षंरिपुनिग्रहेऽपिपरमंधैर्यंसुषेणोनयन् ।
भ्रातृप्राणानिरीक्षणात्पवनजाऽऽनीतितदोपधचगे
संक्षोदय्यसतांविशल्यकरणीमाघ्रापयल्लक्ष्मणम् ॥१८३॥

ஸஹோதரனுடைய பிராண பயத்தை பலவிதமாக நினைத்து துக்கமடைந்து சத்துரு ஸம்ஹாரத்திலும் உபேகைப் பெற்ற இராமனை “ஸுஹோணன்” அவருடைய ஸஹோதரனுடைய பிராணைப் பார்த்ததால் அதிக தைரியத்தை அடைவித்து ஒஷ்நி மலையை ஹனுமான் கொண்டு வந்ததும் அந்த “விசல்யகரணியை”க் கசக்கி இலக்ஷ்மணனை முகரச்செய்தான்.

शौचं तस्याविनाविलम्बमचलाऽऽनीतेः परंमारुतेः

भैषज्यंचसुषेणजंकपिषुसंशंसत्सुमुक्तव्यथः ।

रामेणातिमुदायलैकनिधिनासौमित्रिरालिंगितः

तंप्राहाथरिपुंजहिक्षितिसुतां तांसंविदंपालय ॥ १८४ ॥

தாமதமன்னியில் ஓஷதமலையைக் கொண்டு வந்ததால் வாயு புத்திரனுடைய அதிகவலிமையையும் “சுஷேணனுடைய” சிலாக் கியமான வைத்தியத்தையும் வானரங்கள் வர்ணிக்கும்பொழுது இலக்ஷ்மணன் துன்பம் விலகி அதிக ஸந்தோஷம்பெற்ற பலத்திற்கு இருப்பிடமுமான இராமனும் ஆலிங்கனம் செய்யப்பெற்று பிறகு (“அண்ணா!) சத்துருவைக் கொல்லவேண்டும். ஸீதையை யும் (ரிஷிகளின் பொருட்டுச் செய்த) பிரதிக்கொளையையும் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று அவரிடம் தெரிவித்தான்.

१०३ भूमिस्थस्यरथस्थितेननरणंन्याय्यंपरंध्यायता

शक्रेणप्रहितंसमातलिरथंसाश्वंसवर्मेष्वाधिमू

आरुह्यामराविद्रिपोऽस्त्रमखिलंविध्यन्तदयस्त्रकैः

केतौस्यन्दनवाजिभिः प्रतिहतेचुक्रोधरामोभृशम् ॥१८५॥

“பூமியில் இருப்பவனுக்கு இரதத்தில் இருப்பவனோடு யுத்தம் மிகவும் நியாயமில்லை” என்று நினைத்த இந்திரனால் அனுப்பப் பெற்றதும் கவசம் வில்லு இவைகளோடு கூடியதும் குதிரைகளோடும் மாதவி என்ற ஸாரதியோடும் கூடியதுமான இரதத்தில் இராமன் ஏறிக்கொண்டு தேவசத்துருவான இராவணனுடைய எல்லா அஸ்திரங்களையும் அவைகளின் சத்துருக்களின் அஸ்திரங்களால் அடித்து தன்னுடைய த்வஜமும் இரதத்தின் குதிரைகளும் அடிபெற்றதும் மிகவும் கோபமடைந்தார்.

१०४ उत्पातेभुविजेऽन्तरिक्षजउरौलोकस्यभीतिप्रदे

वीरौद्वौचजयेतिदित्यदितिजेस्पर्धाऽऽकुलाऽऽशीःकरे ।

रक्षोनायकमुक्तशूलमतनून्वाणान्दहत्सारवत्

शक्येन्द्रस्यमहाबलोविदलयत्रामोऽरिमक्लेशयत् ॥

யுத்த காண்ட:

உலகத்திற்கு பயம் கொடுக்கும் அபசகுனங்கள் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் அதிகமாக உண்டாகும்பொழுது தேவர்களும் அசுரர்களும் ஸ்பர்த்தைகொண்டு “ஜய” என்று இரண்டு வீரர்களையும் ஆசீர்வதிக்கும்பொழுது அதிக பாணங்களைப் பொசுக்கும் இராவணன் பிரயோகித்த பலம்பெற்ற சூலாயுதத்தை அதிக பலம்பெற்ற இராமன் இந்திரனுடைய சக்தி ஆயுதத்தால் பிளந்து இராவணனைத் துன்பமடைவித்தார்.

१०५ रामोरावणवाणसङ्घदक्षितःपुण्यत्पलाशोपमः

धीरोवैरिणमाहूतायदवलाचेत्सन्निधौमेवलात् ।

पश्येस्त्वंचखरन्तदैवविधिनामदर्शनंप्रापितः

प्राप्तुह्यद्यफलंस्वकर्मणइतिकुद्रोजघानेषुभिः ॥ १८७ ॥

இராமன் இராவணனுடைய பாணக்கூட்டத்தால் பிளக்கப் பெற்று புஷ்பித்த பொரசமரத்திற்கு ஸமமாயிருந்து தைரியம் பெற்று சத்துருவைப் பார்த்து “என் முன்னிலையில் பலாத்காரமாய் மனைவியை அபஹரித்தால் அப்பொழுதே நீயும் காளைப் பார்ப்பாய் இப்பொழுது தெய்வத்தால் என்னேரில் வந்தாய் தன்னுடைய கர்மாவின் பயனை அடையவேண்டும்” என்று கோபித்து பாணங்களால் அடித்தார்.

रामस्यसरतोऽपकारमखिलंक्रोधप्रवृद्धेवले

वज्रणेवगिरौसविंशतिभुजेसाथैर्विदीर्णेशरैः ।

प्रत्यस्त्रस्यविसर्जनेऽप्यचतुरेकर्तव्यमूढोभिया

सूतस्तस्यरथरणादपनयन्नाश्वासयत्सप्रभुम् ॥ १८८ ॥

(தனக்குச் செய்த) எல்லா தீங்கையும் நினைக்கும் இராமனுடைய பலம் கோபத்தால் விருத்தியடையும்பொழுது பர்வதம் வஜரத்தால் பிளந்துபோவதுபோல் பயன்பெற்ற இராமபாணங்களால் இருபது கைகளைப் பெற்ற “இராவணன்” பிளக்கப் பெற்று பதிலஸ்திரம் பிரயோகிக்கவும் முடியாதவனாய் பயத்தால் வேலையற்று மூர்ச்சைபெற்றதும் அவனுடைய ஸாரதி இரதத்தை யுத்தத்திலிருந்து வேறு இடம் அடைவித்து தன் எஜமானனை நினைவுபெறச் செய்தான்.

१०६ शतौपश्यतिमेरथापवहनाद्वीर्ययशोऽनाशितम्
 कार्तम्याद्विमतोपजापतइतिक्रोधेनसंभर्त्सितः ।
 सूतस्सानुनयंप्रसाद्यभयतोवीरानुचिन्त्यश्रमम्
 रथ्यानांतादितिप्रभुरिपुमभिप्रातिष्ठितद्रथम् ॥ १८९ ॥

“சத்துரு பார்க்கும்பொழுது இரதத்தைத் திருப்பிக்
 கொண்டு போனதால் என்னுடைய பலம் கீர்த்தி இவைகளை
 அழித்தாய் அது செய்த நன்றியை மறந்ததால் வந்ததா? சத்
 துருக்களின் ரஹஸியமான மந்திராலோசனையால் வந்ததா?”
 என்று “இராவணன்” கோபத்தால் அதட்டும்பொழுது “ஹே
 வீரா! உன்னுடைய களைப்பையும் குதிரைகளின் களைப்பையும்
 நினைத்து அவ்விதம் செய்தேன்” என்று ஸாரதி எஜமானனை
 பயத்தோடு ஸமாதானத்தோடு ஸந்தோஷமடைவித்து அவனு
 டைய இரதத்தை சத்துருவுக்கு நேரில் வரும்படி செய்தான்.

भूयःप्राप्तमरिंनियोद्धुमभयंदृष्ट्वाश्रमाऽऽतोभृशम्
 रामोऽगस्त्यमुनेरवाप्यजयदं चाऽऽदित्यहृत्तोषकम् ।
 स्तोत्रंतिस्त्वजपत्युचिरविरतःप्रीतोविदव्रक्षसः
 नाशंसंत्वरशत्रुसूदनइतिद्रागन्वगृह्णान्मुदा ॥ १९० ॥

பயமில்லாமல் மறுபடியும் யுத்தம் செய்வதற்கு வந்த சத்
 துருவை இராமன் பார்த்து மிகவும் களைப்பால் வருந்தி ஜயத்
 தைக் கொடுக்கும் சூரியனுக்கு மனக்களிப்பைக்கொடுக்கும் (ஆதி
 த்ய ஹிருதய) ஸ்தோத்திரத்தை அகஸ்திய முனிவரிடமிருந்து
 அடைந்து பரிசுத்தமாய் முன்று தடவை ஜபித்தார். அதனால்
 சூரியன் ஸந்தோஷமடைந்து இராவணனுடைய அழிவை அறி
 ந்து “சத்துரு ஸம்ஹாரத்தில் வேகம்செய்யவேண்டும்” என்று
 சிங்கிரம் ஸந்தோஷமாய் அனுக்கிரஹம் செய்தார்.

१०८ कुर्वत्यात्मरथंरिपोरभिमुखं त्यक्त्वाऽपसव्यांगातिम् ।
 सूतेदेवपतेर्धनुर्विनमयन्शत्रुंशैरैरदयन् ।
 रामस्वस्यारिपोर्जयापजयदंसद्गुर्निमित्तरथे
 प्रेक्ष्यारेर्विलयंविचिन्त्यमनसिप्रापोल्वणंविक्रमम् ॥

இந்திர ஸாரதியான “மாதலி” தன்னுடைய இரதத்தை அப்பிரதாஷிண கதியைவிட்டு சத்துருவுக்கு எதிர்முகமாக வைத்திருக்கும்பொழுது “இராமன்” இந்திரனுடைய வில்லை வளைத்து அவனுடைய பாணங்களால் சத்துருவை அடிக்கும்பொழுது தனக்கு ஜயத்தையும் சத்துருவுக்கு அபஜயத்தையும் கொடுக்கும் நல்ல சகுனங்களையும் அபசகுனங்களையும் இரதங்களில் பார்த்து சத்துருவின் நாசத்தை மனதில் நினைத்து அதிக பலத்தை அடைந்தார்.

१०९ युद्धवानरराक्षसैःक्षितिखगैर्दृष्टेमरैर्विस्मितैः

पश्यत्संततिरोमहर्षजनकेनैकोविवेदान्तरम् ।

जेतव्यंरघुनायकोदशगळोमर्तव्यमित्युत्सुकौ

द्वौवाणैश्चमिथः कृतप्रतिकृतौकेतुंहयान्जघ्नतुः ॥ १९२ ॥

பூமியில் இருக்கும் வானர ராக்ஷஸர்களாலும் ஆகாயத்தில் இருக்கும் தேவர்களாலும் ஆச்சரியமடைந்து பார்க்கப்பெற்றதும் பார்ப்பவர்களின் கூட்டத்திற்கு மயிர் கூச்சலைக் கொடுக்கும் யுத்தத்தில் ஒருவனும் வித்தியாஸமறியவில்லை” ஜயம் அவசியம் கிடைக்கும்” என்று இராமனும் “மரணம் அவசியம் கிடைக்கும்” என்று இராவணனும் இருவர்களும் ஸந்தோஷமாய்ச் செய்ததிற்கு பதில்செய்து ஒருவருக்கொருவர் குதிரைகளையும் துவஜத்தையும் பாணங்களால் அடித்தார்கள்.

११० रामस्याथदशाऽऽननस्यचरथौसूतेनसंचोदितौ

युद्धेऽस्मिन्वाविधाविधायतुगतीरास्तांपुरेवाभितौ ।

वीक्ष्याश्चान्दशकन्धरोऽप्यभिहतान्क्रुद्धःपरावर्तितान्

सन्ताड्यामरसारथिरघुपतिंप्राक्रोधयत्सत्वरम् ॥ १९३ ॥

பிறகு இராமனுடைய இரதமும் இராவணனுடைய இரதமும் ஸாரதியால் ஒட்டப்பெற்று யுத்தத்தில் அநேகவித கதிகளைச் செய்து முன்போல் எதிராக இருந்தன. குதிரைகள் அடிபெற்று பின் செல்லுகிறதைப் பார்த்து இராவணன் கோபமடைந்து “மாதலியை” அடித்து இராமனை சீக்கிரம் அதிக கோபமடைவித்தான்.

யுद्धंसंतुलितंद्रयोरपितयोरश्रान्तयोःकुर्वतोः

भीताव्योमचराधरासुरगवांसौरव्यंभवत्वक्षयम् ।

ராமோட்ராஜயதாஹாஸஸுரநநமதிஸ்வாभीபஸிதபார்த்தகா:

घोवार्धीइवराभरावणरणप्रोचुर्निर्स्तोपमम् ॥ १९४ ॥

அவ்வீருவர்களும் களைப்பை அடையாமல் ஏற்றக் குறைவு இல்லாமல் யுத்தம் செய்யும்பொழுது ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்கள் “பிராமணர்களுக்கும் பசுக்களுக்கும் குறைவு இல்லாத ஸௌக்கியம் உண்டாகவேண்டும். இராமன் சீக்கிரம் இராவணனை ஜயிக்கவேண்டும்” என்று தங்களின் விருப்பத்தை வேண்டிக்கொண்டு இராம ராவணர்களின் யுத்தம் ஆகாயம்போலும் ஸமுத்திரம்போலும் உவமையற்றதாகக்கூற்றார்கள்.

रामोविक्रमवात्रिपोरपिशिरस्सत्कुण्डलप्राच्छिनत्

तस्यान्यन्मुखमैक्षतैकशतधाजाततथासक्षुरः ।

மாரிசாஸஸிபுவிரியவந்தஐயவோமந்நா:கத்ராவுண

दुर्वृत्तेचिरमेवमित्यतनुधातत्क्लेशितोऽचिन्तयत् ॥

பலம்பெற்ற இராமன் கத்தியோடு கூடி குண்டலங்களோடு கூடிய சத்துருவின் தலையையும் அறுத்தார். அவனுடைய வேறு முகத்தைப் பார்த்தார் நூற்றி ஒருதரம் முனைத்த அந்த முகத்தையும் அறுத்தார். “மாரீசன்” முதலியவர்களிடத்தில் பலம்பெற்ற பாணங்கள் இவ்விதம் வெருகாலம் துர்நடைபெற்ற இராவணனிடம் என் பலத்தைக் காட்டவில்லை” என்று அவனால் துன்ப மடைந்து அநேககிதமாக நினைத்தார்.

१११ किंस्वामिन्ननुवर्तसेरिपुममुंमूढोयथाव्याहृतः

दैवैरस्यनरेणमृत्युरधुनाजह्यवजजास्रेणतम् ।

பாடாத்தேஹஸூநுராபவிஜய்ஸக்ரோஸ்பியெனெதிச:

प्रोक्तोमातलिनातदस्त्रमहितघ्नराघवेन्द्रोऽग्रहीत् ॥१९६॥

“ஹே சுவாமி! இந்த சத்துருவை நீர் ஏன்முடன்போல் அனுசரிக்கிறீர் இவனுக்கு இப்பொழுது மனிதனால் மரணத்தை

யுத்த காண்ட:

தேவர்கள் கூற்றார்கள். தங்களுக்கு அகஸ்தியர் கொடுத்ததும் இந்திரனுக்கு வெற்றியளித்ததுமான பிரம்மாஸ்திரத்தால் இவனை ஸம்ஹரிக்கவேண்டும்' என்று "மாதலியால்" சொல்லப் பெற்ற இராமன் சத்துருவைக் கொல்லும் அந்த அஸ்திரத்தை எடுத்தார்.

सन्धायैन्द्रशरासनेसतमिपुंरामोऽभिमन्याद्विपः

चिक्षेपोरसिवीर्यवान्पविरिवक्षोणीधरंतदृढम् ।

द्रागुत्पाट्यसभीमनादमवनिर्निर्विश्यभूयोऽविशत्

तूणीतस्यकरादधोनिरपतत्कायोऽथपूर्वधनुः ॥ १९७ ॥

இராமன் இந்திரனுடைய வில்லில் அந்த பிரம்மாஸ்திரத்தை அபிமந்த்ரணம்செய்து சத்துருவின் மாரில் எறிந்தார். வஜ்ராயுதம் பர்வதத்தைப் பிளப்பதுபோல் அவ்வஸ்திரம் பயங்கர சுபத்தோடு சீக்கிரம் கெட்டியான அவனுடைய மாரைப்பிளந்து பூமியில் பிரவேசித்து மறுட்டியும் இராமனுடைய அம்பு பெட்டியை அடைந்தது. அவனுடைய கையிலிருந்து வில்லுமுன்னால் கீழே விழுந்தது. பிறகு அவனுடைய சரீரம் கிழந்தது.

रक्षांसिप्रहतानिवानरभटैरापुर्विनाथानिताम्

लङ्कामेवसमस्तुवत्रघुपातिवैमानिकार्हपतः ।

पुष्पाणिप्रववर्षुर्वरतलाद्वाक्शुश्रुवेसाधिति

ग्रामोदन्तकपीश्वराव्यपगमत्तदुर्निमित्ततदा ॥ १९८ ॥

வானர வீரர்களால் அரக்கர்கள் அடிக்கப்பெற்று நாதனில் லாமல் இலங்கையைத் தானே அடைந்தார்கள். விமானத்தால் ஸஞ்சரிக்கும் தேவர்கள் ஸந்தோஷத்தால் இராமனைத் துதித்தார்கள். ஆகாயத்திலிருந்து புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள் "நல்லது" என்று வார்த்தை கேட்கப்பெற்றது. வானர வீரர்கள் ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். அந்த அபசகுனங்கள் அப்பொழுது விலகின.

११२ खिन्नंभ्रातृवधाद्विभीषणमुपप्राप्तंपुरायन्मया

प्रोक्तंमामवमन्यताकुमतिनाप्राप्तंत्वयावीरतत् ।

शोचाम्यत्रकमीप्सितामृतिरितिप्राप्तप्रलापंमृतेः

ऊर्द्धमेनविरोधइत्यतिकृपारामोऽन्वशात्कर्मणे ॥ १९९ ॥

ஸுஹோதரனுடைய வதத்தால் வருந்தி ஸமீபத்தில் வந்து “ஹே வீரா ! முன் நான் சொன்னதை, என்னை அவமதித்து துர்ப்புத்திபெற்று நீ அடைந்தாய் இந்த விஷயத்தில் யாரைக் குறித்து வருந்துவேன் நீ மரணத்தை விரும்பினாய்” என்று புலம்பும் “விபீஷணனைப் பார்த்து அதிக கருணைபெற்ற இராமன்” “மரணத்திற்குப் பிறகு எனக்கு விரோதமில்லை” என்று மரணச் சடங்கை செய்யும்படி உத்திரவு செய்தார்.

११३ राक्षसोविदितप्रियाप्रियकथाश्शुद्धान्ततोनिर्गताः

दृष्ट्वाप्राणपातिरणोनिपातितंखिन्नाःप्रलेपुर्मिथः ।

मृत्योर्मृत्युकृतोविभीषणमतंचेदादृतमानवात्

नस्यात्तेमहतीविपाद्विधिविधिकोवासुधीर्लङ्घयेत् ॥ २०० ॥

இராக்ஷஸிகள் கணவனுடைய கஷ்ட ஸமாசாரத்தை அறிந்து அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளியில் வந்து யுத்தத்தில் விழுந்த புருஷனைப் பார்த்து மனம்வருந்தி மிருக்யவுக்கும் மரணத்தைக் கொடுத்த நீ விபீஷணனுடைய ஸம்மதத்தில் மனம்வைத்தால் மனிதனிடமிருந்து மரணம்வராது. புத்திசாலியான எவன்தான் விதியின் கட்டளையை தள்ளமுடியும்?” என்று ஒருவருக்கொருவர் புலம்பினார்கள்.

११४ कान्तंप्रेक्ष्यहतंविदीर्णहृदयामण्डोदरीप्रालपत्

भ्रातुस्तेनिहतेःखरस्यकपिनालङ्कापुरीप्लोषणात् ।

वाधौसेतुकृतेमतिर्ममपतरामोनरोनेतिच

श्रीनाथःकपिरूपिभिस्त्रिदिवगैस्त्वांहन्तुमासीन्नरः ॥

அடிபெற்ற நாயகனைப்பார்த்து “மண்டோதரீ” மனம்பிணிந்து புலம்பினாள். “ஹே நாதா ! உன்னுடைய ஸுஹோதரனான” “கரணை”க் கொன்றதாலும் வானரம் இலங்காபுரியைப் பொசுக்கினதாலும் ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டினதாலும் இராமன் மனிதன் இல்லை. ஸ்ரீபதியான பகவான் மனிதனாக வானரரூபம் பெற்ற தேவர்களோடு உன்னை வதம்செய்ய வந்தார்” என்று என்னுடைய எண்ணம்.

सौन्दर्येणकुलेनवाजनकजाप्रेम्णानतुल्यामया

तन्मोहात्सुमतिर्नवेत्थमृतयेतेऽजायतैषायतः ।

साधूनांविफलंनचास्रमिति यत्सत्यंप्रवादस्त्वयि

त्वत्पत्न्येवमभवमश्रुनयनाभूरेणुलिप्ताङ्गका ॥ २०२ ॥

“அழகாலும் நற்குலத்தாலும் அன்பாலும் “ஸீதை” எனக் கு ஸமயில்லை. அவள் உன்னுடைய மரணத்தின்பொருட்டு உண்டாயிருப்பதால் புத்திசாலியான நீ மோஹத்தால் அதை அறியவில்லை. உன்னுடைய மனைவியான நான் இவ்விதம் கண்களில் கண்ணீரையும் பூமியின் தூளிபடிந்த சரீரத்தையும் பெற்றதால் பதிவிரதைகளின் கண் ஜலம் வினாகாது என்ற பழமொழி உன்னிடம் உண்மையாயிருக்கிறது.”

खिव्येत्वामनुचिन्त्यनाथनतथापुत्रायनज्ञातये

क्रुऽहंनविदीर्यतेमनइतिप्राप्तव्यथांतांस्त्रियः ।

वाक्यैर्नौभिरतारयन्नतिरयंदुःखोदक्रंराधवः

भ्रातुस्संस्कृतिमाचरापनयताइत्याहरक्षोऽनुजम् ॥

“ஹே நாதா! நான் பாபம் செய்தவள் என் மனம் பிளக்காமலிருப்பதைப்பற்றி வருந்துவது போல் உன்னை நினைத்தும் புத்திரனை நினைத்தும் பந்துக்களை நினைத்தும் அவ்வளவு வருந்தவில்லை” என்று துக்கமடைந்த “மண்டோதரியை” பெண்கள் ஸமாதான வார்த்தைகளாகிற ஓடங்களால் அதிகவேகம்பெற்ற துக்கமாகிற ஜலத்தைக் தாண்டச் செய்தார்கள்,” அண்ணனுக்கு ஸம்ஸ்காரத்தை (மரணச் சடங்கை) செய்யவேண்டும். இவர்களை விலக்கவேண்டும்” என்று இராமன் விபீஷணனுக்கு உத்திரவுசெய்தார்.

आदेशेनविभीषणोरघुपतेर्लङ्कांप्रविश्याग्रजम्

यष्टारंविधिवद्भिर्जेस्तदुचितंवस्त्वोघमाहृत्यतम् ।

संस्कार्यप्रदिशन्तिलांजलिमथद्राक्संनिवर्त्यान्तिमाम्

इष्टित्सुदृशोगृहंप्रगमयत्रामंययौहर्षतः

॥ २०४ ॥

“ஹிபீஷணன்” இராமனுடைய உத்திரவால் இலங்கையில்
பிரவேசித்து யாகம் செய்த அண்ணனை அவனுக்குத் தகுந்த
ஸாமான்களைக் கொண்டுவந்து பிராமணர்களோடு சாஸ்திரப்
பிரகாரம் ஸம்ஸ்காரம் செய்து பிறகு திலதர்ப்பணம் செய்து
மரணச்சடங்கை சீக்கிரம் முடித்து அவனுடைய ஸ்திரீகளை
அரண்மனையை அடைவித்து ஸந்தோஷமாய் இராமனை அடைந்
தான்.

रामोरात्रणमर्दनप्रमुदितोदत्तंमहेन्द्रेणयत्

वाणं वर्मशरासने स्वनिधृतं शत्रोर्विधायातनुम् ।

कोपंचव्यसृजद्यथापुरमसौनैसर्गिकींसौम्यताम्

प्रापाग्न्यातपयोगतप्तमुदकंशीतंप्रकृत्यायथा ॥ २०५ ॥

“இராமன்” இராவணவதத்தால் ஸந்தோஷமடைந்து சத் துரு வதத்திற்காக இந்திரனால் கொடுக்கப்பெற்றதும் தான் தரி த்துக் கொண்டதுமான பெரிய பாணம் கவசம் வில்லு மிருந்த கோபம் இவைகளை விலக்கினார். அக்கினி வெய்யில் இவைகளின் சேர்க்கையால் சூடான ஜலமும் சுபாவத்தால் குளிர்ச்சியை அடைவது போல் பிறவியால் வந்த நற்குணத்தை அடைந்தார்.

११५ युद्धाऽऽलोकननिवृत्तादिविचरास्सौमित्रिमैत्रीवराम्

सुग्रीवस्य कृतज्ञतामुपकृतिर्वैभीषणांभीषणाम् ।

सीतायाःपतिदेवतांपवनभूशौर्यकपीनांप्रियम्

स्तुत्वारामवलंनिजाऽऽस्पदमगुर्देवेन्द्रसूतस्तथा ॥ २०६ ॥

தேவர்கள் யுத்தம் பார்த்ததால் ஸந்தோஷமடைந்து அதிகமான இலக்ஷ்மணனுடைய “அன்பையும்” சுக்ரீவனுடைய நன்றியறிவையும் “விபீஷணனுடைய பயங்கரமான உபகாரத்தையும். ஸீதையின் பதிவிரதா தர்மத்தையும் “ஹனுமானுடைய” பலத்தையும் வானரங்களின் அன்பையும் இராமனுடைய பலத்தையும் துதித்துக்கொண்டு தங்களின் இருப்பிடமடைந்தார்கள். இந்திரனுடைய ஸாரதியான “மாதலியும்” அவ்விதமே.

पुण्यैरंबुभिराहतैःकपिवरैरामाऽऽज्ञयालक्ष्मणः

लङ्कायांचविभीषणंनृपपदेद्रागभ्यपिश्चन्मुदा ।

साम्राज्येऽधिकृतोददौसमुदितः पौरार्पितोपायनम्
रामायथसआददेतदखिलं भक्तप्रियोऽशंकितः ॥ २०७ ॥

“இலக்ஷ்மணன்” இராமனுடைய உத்திரவால் வானரங்கள் கொண்டு வந்த புண்ணிய தீர்த்தங்களால் இலங்கையில் அரசனுடைய இருப்பிடத்தில் “விபீஷணனை” சீக்கிரம் ஸந்தோஷமாய் அபிஷேகம் செய்தான். பட்டாபிஷேகம் பெற்ற “விபீஷணன்” ஸந்தோஷம் அடைந்து பட்டணத்து ஜனங்கள் கொடுத்த உபசார ஸாமான்களை இராமன் பொருட்டுக் கொடுத்தான். பிறகு பக்தர்களிடத்தில் அன்புபெற்ற இராமன் அவைகள் எல்லாவற்றையும் ஆக்ஷேபமன்றி பெற்றுக்கொண்டார்.

११६ आदिष्टोरघुपुङ्गवेन हनुमान्प्राप्तस्त्वशोकं वनम्
रामस्याथ जयं दशाऽऽस्य मरणं संभ्रावयन् जानकीम् ।
संतुष्टाऽऽश्रययाऽभ्यधायि स तयानिर्वाक्ययाऽर्धक्षणां
त्वत्प्रोक्तस्य कपे प्रियस्य सदृशं वीक्षेन देयार्थकम् ॥ २०८ ॥

இராமனால் உத்திரவு செய்யப்பெற்ற “ஆஞ்ஞேயர்” அசோகவனம் சென்று பிறகு இராமனுடைய ஜயத்தையும் இராவணனுடைய மரணத்தையும் ஸீதையைக் கேட்கச் செய்ததும் அவள் அரைக்கண்ணீரம் பதில் கூறாமலிருந்து “ஹே வானரா நீ சொன்ன பிரிய ஸமாசாரத்திற்கு ஸமானமான கொடுக்கக்கூடிய பொருளை நான் காணவில்லை” என்று அந்த ஹனுமானுக்கு பதில் கூறினாள்.

यद्रामस्य निरीक्षणं हतारिपोस्तन्मेऽखिलार्थाऽऽगतिः
देवित्वद्रिपुयोषितोभयकरीर्हन्म्यादिशेत्वार्थिनम् ।
सीतास्वोधयदाञ्जनेयमतिधीर्हान्तिकोपंतिवमाः
दास्योऽन्यस्यममासुकृत्यतइदंतानस्वतन्त्रा इति ॥ २०९ ॥

“சத்துரு ஸம்ஹாரம் செய்த இராமனைப் பார்ப்பதே எனக்கு எல்லாப்பொருள்களின் வரவு. ஹே தேவீ! உனக்கு பயத்தைச்செய்த இராக்ஷஸப் பெண்களை வதம்செய்கிறேன். உத்திரவு கொடுக்கவேண்டும்” என்று வேண்டும் ஹனுமானைப்

பார்த்து அதிக புத்திபெற்ற “ஸீதை” “இவர்கள் பிறருடைய வேலைக்காரிகள். இவர்கள் சுவாதீனமற்றவர்கள் இவர்கள் கோபத்திற்குத் தகாதவர்கள். அந்த துன்பம் என் பாபத்தால் எனக்கு வந்தது” என்று நற்புத்தி போதித்தாள்.

व्याघ्रायाहयदक्षआश्रिततरुस्तच्छुण्वधीधीप्रदम्

व्याधोमांविनिपातयन्नपिरिपूरक्षयोगृहमेगतः ।

साधुर्योऽपकृतेषुचोपकुरुतेतद्रक्षणीयाइमाः

नाथमेऽसिदिदृक्षुरित्यभिहितोराभंहनूमान्ययौ ॥ २१० ॥

“மரத்திலிருந்த கரடி புலியின் பொருட்டு புத்தியற்றவர்களுக்கும் புத்தி கொடுக்கும்படி கூறின வார்த்தையை ஹே குரங்கே! கேட்கவேண்டும். சத்துருவாயிருந்தும் என்னைத் தள்ளியும் வேடன் என்னுடைய கிருஹத்திற்கு வந்தததால் காப்பாற்றத் தகுந்தவன். குற்றவாளிகளுக்கும் உபகாரகுணத்தைச் செய்கிறவன் ஸாது. ஆனதால் இந்த இராஸகூழிகளை நான் காப்பாற்ற வேண்டும். என்னுடைய நாதனை நான் பார்க்க விரும்புகிறேன்” என்று ஸீதை பதில் சொன்னதும் ஹனுமான் இராமனை அடைந்தார்.

११७ ज्ञात्वावायुसुतात्स्वीक्ष्णरतिवैदेहजायामृशम्

चिन्ताऽऽतैनविभीषणोऽप्यभिहितोरामेणतांस्नापिताम् ।

संप्राप्तांशिविकां विभूषिततनुंसंरक्षितांराक्षसैः

आनेतुंनिकटंस्वकंचुकिगणैर्व्यद्रावयद्वातरान् ॥ २११ ॥

“இராமன்” ஸீதைக்கு தன்னுடைய பார்வையில் இருக்கும் ஆசையை ஹனுமானிடமிருந்து அறிந்து மிகவும் கவலைபெற்று விபீஷணனுக்கு உத்திரவு செய்ததும் அவன் ஸீதையை ஸ்நானம் செய்வித்து சரீரத்தை அலங்கரித்து பல்லக்கில் ஏற்றி இராசகூஸர்களால் காப்பாற்றி இராம ஸமீபத்தில் அழைத்து வருவதற்காக தன்னுடைய வேலைக்காரர்களின் கூட்டத்தால் வானரங்களை விரட்டினான்.

रामेणाऽऽत्मकपिप्रभत्सैनकृतक्रोधेनसीतेहसा

ऽऽयातुस्वाङ्घ्रिगतानदुष्यतिवधूर्दष्टाऽखिलैरापादि ।

प्राकारोऽपिमहान्नरक्षतिवधूंशीलं वरेण्यं यथा

प्रोक्तैवं सविभीषणानुसरणारामं प्रहृष्टैक्षत

॥ २१२ ॥

இராமன் தன்னுடைய வானரங்களை அடக்கித் தான் கோப மடைந்து “இவ்விடத்தில் ஸீதை கால்நடையாக வரவேண்டும். துன்பத்தில் எல்லோர்களால் பார்க்கப்பெற்ற பெண்ணும் குற்ற மடைவது இல்லை. நன்னடை பெண்களைக் காப்பாற்றுவது போல் பெரிய மதில் சுவரும் காப்பாற்றுகிறதில்லை” இவ்விதம் சொல்லும் பொழுது “ஸீதை” கிரீஷ்ணனால் பின் தொடரப் பெற்று ஸந்தோஷமடைந்து இராமனைப் பார்த்தாள்.

११८ सीतांपार्श्वगतांजगादकुपितोरामश्श्रुतेर्दाहकम्

यन्मेश्लुवधाऽऽदिकंविरचितंस्वाकीर्तिनिर्मोचकम् ।

त्वल्लाभायमयानकिंचनकृतंत्वामन्यगेहोपिताम्

सीतेवाञ्छति किंकुलानचरितोगच्छक्ववासेप्सिते ॥ २१३ ॥

இராமன் கோபமடைந்து பக்கத்தில் வந்த ஸீதையைப் பார்த்து “நான் செய்த சத்துரு ஸம்ஹாரம் முத்தவியது தன்னுடைய அபகீர்த்தியை விலக்குவதின் பொருட்டு நடந்தது. ஹே ஸீதே உன்னை அடைவதற்காக ஒன்றும் செய்யவில்லை. பிறருடைய கிருஹத்தில் வாஸம் செய்த உன்னை நற்குலத்தில் பிறந்தவன் விரும்புவானா? தனக்கு கிருப்பமுள்ள எவ்விடத்திலாவது செல்லவேண்டும்” என்று காதுகளைப் பொசுக்கும்படி கூறினார்.

११९ वैदेहीकटुभाषणैरभिहितापत्याविरक्यातनौ

जानन्मेचरितंचिरेणसुकृतंहानाथयत्शंकसे ।

चेतो नक्षणमार्यजादपसरेच्चेत्पावकः पातु माम्

इत्युक्त्वाज्वलनं विवेश विवशातं देवरोद्रा धितम् ॥ २१४ ॥

புருஷனுடைய கடுஞ்சொற்களால் ஸீதை சொல்லப்பெற்று சரீரத்தில் ஆசையற்று “ஹே நாதா! வெகுகாலமாக என்னுடைய நன்னடையை அறிந்திருந்தும் என் கஷ்டகாலத்தால் ஸந்தேஹம் அடைகிறாய். என் மனம் க்ஷணநேரங்கூட ஆரிய

புத்திரனிடமிருந்து விலகாமலிருந்தால் என்னை அக்கினி பகவான் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று கூறி கொழுந்தனல் (கணவனுடைய தம்பியால்) வளர்க்கப்பெற்ற அக்கினியில் பரவசமாகப் பிரவேசித்தாள்.

१२० नेदीयोभिरुदश्रुभिर्विरचितेहाहारवेराघवम्
धर्म्यचिन्तितवन्तमेत्यहरितामीशैर्विधिश्शङ्करः ।
देवोपेक्षसआत्मगांकथमिमांसर्वविदन्नज्ञवत्
किंनासीर्भगवान्श्रयःपतिरितिप्राबोधयत्तदुणान् ॥

ஸமீபத்தில் இருந்தவர்கள் அதிக கண் ஜலத்தைப்பெற்று ஹா ஹாகாரம் செய்யும்பொழுது தர்மத்திலிருந்து தவறாமல் கவலையை அடைந்த இராமனைப்பார்த்து திக்குபாலர்களோடு வந்த “பிரம்மா”வும் “சிவபெருமானும்” “ஹேதேவா! நீ எல்லாம் அறிந்தும் அறியாதவன்போல் உன்னை அடைந்த ஸீதையை ஏன் உபேக்சை செய்கிறாய்? நீ ஸ்ரீபதியான பகவானாக இருக்கவில்லையா?” என்று அவருடைய குணங்களை அறிவித்தார்கள்.

१२१ अङ्केनाऽऽदतासतीमवनिजांवैश्वानरेणाक्षताम्
स्वीकुर्वार्यमदाज्ञयाऽपदुरितारक्षोऽधिपक्षोभणीम् ।
इत्युक्तोरघुपृङ्गवोभुवनगान्तद्रुतमावेदयन्
मान्यानांवचसाप्रगृह्यदयितां सोऽमोदतापेतभीः ॥२१६॥

பதிவிரதையாயும் அழிவற்றவளுமான ஸீதையை அக்கினி பகவான் மடியில் எடுத்துக்கொண்டு “ஹே அய்யா! பாபமற்ற வளாயிருந்து இராவணனை அழித்த இந்த ஸீதையை என்னுடைய உத்திரவால் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்” என்று இராமனைப் பார்த்துக் கூறும்பொழுது “இராமன்” உலகத்தில் இருப்பவர்களுக்கு அவளுடைய நடையைத் தெரிவித்து பெரியோர்களின் வார்த்தையால் பயமில்லாமல் மனைவியைப் பெற்றுக்கொண்டு ஸந்தோஷமடைந்தார்.

१२२ कार्ययन्मखभोजिनाविरचितंपौलस्त्यसंमर्दनम्
मर्त्योद्रागभवोऽप्यभूरतिकृपःस्वीयाऽऽस्पदंप्राप्नुहि ।

इत्युक्तं भुवनस्रजारघुपतिकर्तव्यशेषं विदन्

प्राहेदं निटिलेक्षणः प्रविश भोऽस्माकेतमानन्दनः ॥ २१७ ॥

“ஹே அதிக கருணைபெற்றவனே ! நீ பிறப்பற்றவனாயிருந்தும் சீக்கிரம் மனிதனாய் பிறந்தாய். தேவர்களின் கார்யமான இராவணவதத்தைச் செய்தாய். தன்னுடைய இருப்பிடமடைய வேண்டும்” என்று இராமனைப் பார்த்து “பிரம்மா” கூறும் பொழுது சிவபெருமான் கார்யத்தின் மீதத்தை அறிந்து கூறினார். “ஹே இராமா! நீ ஆனந்தமடைவித்து அயோத்தியா நகரம் அடையவேண்டும்.”

वन्धून्प्रीणयशोचतोविरहतश्शाधिस्वराज्यंचिरम्

वंशवर्धयमोदयक्रतुशतैर्यज्ञाशनानादृतः ।

रामैतंपितरंसुराऽऽस्पदगतं पश्येति सम्बोधितः

प्राणंसीत्सुरयानगंसुरतनुंसभ्रातृभार्यस्सतम् ॥ २१८ ॥

(“ஹே இராமா!) விரஹத்தால் (பிரிவால்) துக்கமடைந்த பந்துக்களை ஸந்தோஷமடைவிக்கவேண்டும். வெகுகாலம் தன்னுடைய இராஜ்யத்தை ஆளவேண்டும். வம்சத்தை வளர்க்க வேண்டும். அநேக யாகங்களால் அன்போடு தேவர்களை ஸந்தோஷமடைவிக்கவேண்டும். தேவ சரீரம்பெற்று தேவலோகம் சென்றவரும் விமானத்தில் வந்தவருமான பிதாவைப் பார்க்கவேண்டும்” என்று அறிவிக்கப்பெற்ற இராமன், மனைவி, ஸஹோதரன் இவர்களோடுகூட அந்த தந்தையை வந்தனம் செய்தார்.

संमानंसुरनायकस्यादिविषल्लोकंगतोनाप्यहम्

संहृष्यामिविनात्वयारघुवरत्वांवीक्ष्यजातस्सुखी ।

वत्सप्राप्यपुरींगतो नृपपदं पाहिप्रजामोदय

स्वीयानित्यनुशास्यराममितरावाबोध्यसोऽन्तर्दधे ॥ २१९ ॥

“ஹே இராமா! நான் தேவலோகம் சென்று இந்திரனுடைய ஸம்மானம் பெற்றும் நீ இல்லாமல் ஸந்தோஷமடைய வில்லை. உன்னைப் பார்த்து சுகமடைந்தேன். ஹே குழந்தாய்

நீ பட்டணம் சென்று மகுடாபிஷேகம் பெற்று ஜனங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும். பந்துக்களை ஸந்தோஷமடைவிக்க வேண்டும்” என்று தசரதர் இராமனுக்கு உத்திரவுசெய்து “ஸீதை” “இலக்ஷ்மணன்” இவர்களுக்கும் புத்திபோதித்து மறைந்தார்.

१२३ कैकेयीतदपत्ययोस्वपितरंप्रीतिपरिग्राहयन्

स्वर्गस्थैर्वृणुभोरभीप्सितमितिप्रीत्याऽर्थितोराधवः ।

छिन्नाङ्गात्रणआहतानपिकपीन्संजीवयन्तद्दिवा

कर्तव्यंविनियुज्यतेषुनिलयंप्राप्तेषुपूर्णैप्सितः ॥ २२० ॥

“கைகேயி” அவளின் புத்திரனான “பரதன்” இவர்களிடத்தில் பிதாவை பிரீதி அடைவித்தவரும் “ஹே இராமா! கிருப்பத்தை வேண்டிக்கொள்ளு” என்று தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப் பெற்று புத்தத்தில் அங்கங்கள் அறுக்கப்பெற்றவர்களும் அழிக்கப்பெற்றவர்களுமான வானரங்களை அந்த தேவர்களின் அனுக்கிரஹத்தால் பிழைக்கச் செய்தவரும், செய்யவேண்டிய காரியத்தை தேவர்கள் உத்திரவுசெய்து இருப்பிடம் சென்றதும் நிறைந்த கிருப்பம் பெற்றவருமான இராமன் விளங்கினார்.

१२४ सुग्रीवाऽऽदिसुहृज्जनान्सुखयमेपट्टाम्बरालङ्कृतैः

नाऽऽदास्यामितदद्यधर्म्यभरतस्ताम्यत्यसौमत्कृते ।

गन्तव्यानगरीनिजोपकृतितस्तुष्यामिमाक्रुध्यभोः

इत्युक्तिसाविभीषणःकृतनतिःप्रत्याहरामंपुनः ॥ २२१ ॥

“ஹே கிரீஷ்ணா! “சுகிரீவன்” முகலிய என்னுடைய சினேஹிதர்களை பட்டாடை ஆபரணங்கள் இவைகளால் சுகமடைவிக்க வேண்டும் தர்மத்திலிருந்து தவராத பரதன் எனக்காக வருந்து கிறான். ஆனதால் இப்பொழுது அவைகளை நான் பெற்றுக்கொள்ளப் போவதில்லை. என்னுடைய நகரம் செல்லவேண்டும். உன்னுடைய உதவியால் ஸந்தோஷமடைகிறேன். நீ கோரிக்க வேண்டாம்” என்று சொல்லும் இராமனைப்பார்த்து அந்த “கிரீஷ்ணன்” வணங்கி மறுபடியும் கூறினார்.

भ्रात्रामेदशकन्धरेणतरसानिर्जित्यवित्तेश्वरम्

तस्मादाहृतमस्तिपुष्पकमितिख्यातंमनोजित्वरम् ।

அஹ்ரத்வாங்கமயாமிராஹவபுரிசாகேதமீத்யாஹத:

கத்வாசித்ரமுபானயத்ஸுசிவரந்திவ்யவிமானஸதத் || 222 ||

“என்னுடைய அண்ணனான இராவணன் பலத்தால் “குபேரனை” ஜயித்து அவனிடமிருந்து கொண்டு வந்ததும் (வேகத்தால்) மனதை ஜயித்ததும் புஷ்பகமென்று புகழ்பெற்றது மான விமானம் இருக்கிறது. ஹே இராமா! அதனால் உன்னை ஒரு பகலில் அயோத்தியாபுரியை அடைவிக்கிறேன்” என்று விபீஷணன் அன்போடு (கூற) (இலங்கைக்கு)ச் சீக்கிரம் சென்று அழகிய சிகரம் பெற்ற அந்த விமானத்தைக் கொண்டு வந்தான்.

வैदूर्यस्फटिकाङ्कितैर्वरतलैर्यுக்தம்சुवर्णाङ्कितम्

கூடா஑ாரஸமாவுத்தஸரஜதத்ஷாயங்கவாக்ஷஜ்வலம் ।

கிங்க்ஷியோ஑ஸுஷந்திதவிலஸிதஹ்மயேயேத்ஷாஸஸதம்

தத்யவீக்ஷயவிமானமபரிதமஹ்ராமோஸமதவீஸயம் || 223 ||

வைடூர்யம் ஸ்படிகம் இவைகளால் அலங்கரிக்கப் பெற்ற நல்ல பூமியோடு கூடியதும் தங்கத்தால் அடையாளம் செய்யப் பெற்றதும் மண்டபங்களால் சூழப்பெற்றதும் வெள்ளியின் ஒளி போன்ற ஒளியைப் பெற்றதும் ஜன்னல்களால் அழகியதும் சிறிய மணிகளின் கூட்டத்தால் நல்ல சப்தம் பெற்றதும் உப்பரிகைகளால் விளங்கியதும் விருப்பப்படி ஸஞ்சாரம் பெற்றதும் பார்க்கக்கூடியதும் ஒப்பற்ற ஒளியைப் பெற்றதுமான அந்த விமானத்தை இராமன் பார்த்து ஆச்சர்யமடைந்தார்.

१२५ हृष्टेनाथविभीषणेनकपिषुप्रेम्णाऽर्चितेष्बन्धुरैः

ரத்வாயேத்வதாஹ்ரோஹதிவியத்யானஸஅரேஸித: ।

அக்ஷேபூதநயாவஹஸஸஹஜஸஸ்ப்ராப்துமாத்மாஸஸலயம்

ஸந்திதேஸ்வஸுஹஜ்ஜிரப்யநு஑திதாமந்வமஸ்தார்த்திதாம் || 224 ||

பிறகு “விபீஷணன்” ஸந்தோஷமடைந்து அன்போடு வானரங்களே வஸ்திரங்கள், இரத்தினங்கள், பொருள்கள் இவைகளால் ஸந்தோஷமடைவித்ததும் பெரியோர்களால்

விரும்பப்பெற்ற இராமன் அந்த விமானத்தில் மடியில் ஸீதையை வஹித்துக்கொண்டு தம்பியோடுகூட ஏறினார். தங்களின் இருப்பிடத்திற்குச் செல்லும்படி உத்திரவு செய்யப்பெற்ற தன் சினேஹிதர்கள் வேண்டும் கூடவருதலையும் ஸம்மதித்தார்.

१२६ गतोपाऽऽविविशुर्विमर्दराहितास्सर्वेभृशंनिवृताः

तस्मिन्गच्छतिदेववर्त्मनिमहावेगेविमानोत्तमे

रामोहृष्टदैक्षयज्जनकजांमार्गेविशेषान्वहून्

लंकायुद्धभुवंसमुद्रतरणंसेतुंमहेशाचनम्

॥ २२५ ॥

எல்லா ஸைனியங்களும் நெருக்கமில்லாமல் மிகவும் சுகமாக உட்காரும்படி இடம் கொடுத்த அந்த விமானம் ஆகாயத்தில் அதிகவேகமாய் செல்லும்பொழுது இராமன் ஸந்தோஷமடைந்து இலங்கையையும் யுத்த பூமியையும் ஸமுத்திரத்தின் தாண்டுதலையும் ஸேதாவையும் சிவபூஜையையும் வழியில் இருக்கும் அநேக விசேஷங்களையும் கூறி ஸீதைக்குக் காண்பித்தார்.

किष्किन्धांहरिवल्लभस्यवसतिंदृष्ट्वाकपिप्रेयसीः

आनीयैतदुपाश्रितानिजपुरंगच्छेयमित्यर्थितः ।

रामोवल्लभयाऽर्कजनेसुदशस्ताःप्रापयन्नन्तिकम्

मध्यस्थंसमतीत्यपुण्यसरयूंसाकेतगामैक्षत

॥ २२६ ॥

சுக்ரீவனுடைய இருப்பிடமான கிஷ்கிந்தை நகரத்தைப் பார்த்து “வானரப் பெண்களை அழைத்து அவர்களால் சூழப் பெற்று தன் நகரத்திற்குச் செல்லவேண்டும்” என்று மனைவியால் பிரார்த்திக்கப்பெற்ற இராமன் அந்தப் பெண்களை சுக்ரீவனால் ஸமீபத்தில் அழைத்து வரச்செய்து நடுவில் இருப்பவைகளைத் தாண்டி அயோத்தியை அடைந்த புண்ணிய ஜலம்பெற்ற ஸரயூநதியைப் பார்த்தார்.

१२७ ज्ञातीनांकुशलंमहद्विविदिषुंस्वस्थानगंराघवम्

सर्वतच्चरितंवदन्स्वतपसाज्ञातंसुहृत्सुस्थितिम् ।

श्वोगन्ताऽसिपुरीमितिप्रणयतःख्यातोभरद्वाजसन्

मौनीप्रार्थयदावसैतदतुलांपूजांप्रगृह्णन्निति

॥ २२७ ॥

யுத்த காண்ட:

பந்துக்களின் மிகுந்த சேஷமத்தை அறிய விரும்பி தன் இருப்பிடத்திற்கு வந்த இராமனிடம் தன் தவத்தால் அறியப் பெற்ற அவருடைய எல்லா சரித்திரத்தையும் பந்துக்களின் சேஷமத்தையும் கூறி “நானே தினம் அயோத்திக்குச் செல்ல வேண்டும் இவ்விடத்தில் ஒப்பற்ற விருந்தைப்பெற்றுக்கொண்டு வளிக்கவேண்டும்” என்று புகழ்பெற்ற பரத்வாஜ முனிவர் அன் பால் வேண்டினார்.

यावत्तीणिसयोजनानिपरितस्सांकेतमुर्वीरुहः

शैलान्पुष्पफलाऽऽवृतान्मधुजलस्रोतोवहानाचरत् ।

संहृष्टावनवासिनोजितसुधासारफलानांचयम्

स्वादन्तोऽमृतभोजनाइवयथास्युर्यावदात्मोप्सितम् ॥

அயோத்திக்கு நான்கு புறமும் மூன்று யோஜனைதூரம் வரை வானரங்கள் அமிருதத்தின் ருசியை ஜயித்த பழங்களின் குவியல்களை தன் விருப்பம்வரை ஸாப்பிட்டு அமிருதபானம் செய்த தேவர்கள்போல் இருக்கும்படி பூமியில் முளைத்தமரம் கொடிகளை புஷ்பங்கள் பழங்கள் இவைகளால் சூழப்பெற்றதாகவும் மலைகளை தேன்போன்ற ஜலம்பெற்ற நதிகளை அடைந்திருக்கும்படியும் பரத்வாஜமுனிவர் செய்தார்.

१२८ जिज्ञासोभरताऽऽशयंरघुपतेस्सन्देशतोवायुजः

शीघ्रंप्राप्यचभृङ्गिवेरनगरंवाचागुहंहृष्यन् ।

अध्वानंजवनःपितेवनितशंदूरंमुदालङ्घयन्

धर्ममूर्तमिवैक्षताथभरतंचीरांवरंसज्जटम्

॥ २२९ ॥

பரதனுடைய மனதை அறிய விரும்பும் இராமனுடைய உத்திரவால் அனுமான் சிறுங்கி பேரநகரம் சீக்கிரம்சென்று வார்த்தையால் குஹனை சந்தோஷமடைவித்து, தகப்பனான வாயு போல், சந்தோஷமாய் தூரவழியைக் கடந்து பிறகு உருவம் பெற்ற தர்மம்போன்ற மரபுருவி சடைகளை தரித்த பரதனைப் பார்த்தார்.

आर्यस्यार्चितपादुकेअपिपुरस्कृत्यावनेशशासकम्

युक्तंमन्त्रिभिरात्मनस्समतुलैस्तंक्रोशमात्रोस्थितम् ।

साकेतस्यससांजलीरघुपतेर्विज्ञापयन्नागातिम्

तेनार्चिष्टकृताऽऽदरेणबहुधावक्ताप्रियंभाषितम् ॥२३०॥

பூஜிக்கப்பெற்ற அண்ணனுடைய பாதுகைகளை முன்னால் வைத்து பூமியை பரிபாலிக்கிறவனும் தனக்கு சமமான மந்திரிகளோடு அயோத்திக்கு இரண்டு நாழிகை தூரத்தில் இருக்கிற வனுமான பரதனிடம் ராமனுடைய வரவை அஞ்சலிபந்தம் செய்து அறிவித்து பிரியமான வார்த்தையை பலவிதமாகக்கூறும் ஹனுமானைப் பரதன் அன்போடு பூஜிக்கான்.

१२९ संपृष्टोऽप्यनवधरामचरितं जिज्ञासमानेन सः

प्रितोऽन्तर्भरतेन तत्प्रकथने मत्वा विधेस्तुष्टताम् ।

तस्यै प्राह पुरे भवंतदखिलं त्वज्ञातमारण्यकम्

द्रक्ष्यस्यार्यमविघ्नमागतममुं श्वः पुण्ययुक्ते दिने ॥ २३१ ॥

குற்றமற்ற இராம சரித்திரத்தை அறிய விரும்பும் பரதனால் வினவப்பெற்ற ஹனுமான் அந்த இராம கதையைச் சொல்லுகிற விஷயத்தில் தெய்வம் ஸந்தோஷமடைந்திருப்பதை மனதில் நினைத்து ஸந்தோஷமடைந்து பட்டணத்தில் நடந்ததும் வனத்தில் நடந்ததும் தெரியாததுமான எல்லா ராமசரித்திரத்தையும், “இடையூர் இல்லாமல் வந்த அண்ணனை பூச நகூத்திரத்தோடு கூடிய நாளை தினம் பார்க்கப் போகிறாய்” என்றும் பரதன் பொருட்டுக் கூறினார்.

१३० सन्तुष्टो भरतो यथाऽर्थं हनुमद्वाचाऽऽर्चयन् देवताः

शत्रुघ्नेन सकारयन्नगरतश्चाऽऽवासतस्सर्वतः ।

मार्गान्निघ्नसमुन्नतत्वरहितान्वार्युक्षितान्भूषितान्

प्रत्युद्यातुमतिस्वरारघुपतिं प्रास्थापयत्सैनिकान् ॥ २३२ ॥

உண்மையான ஹனுமானுடைய வார்த்தையால் பரதன் ஸந்தோஷமடைந்து தெய்வங்களைப் பூஜித்து இருப்பிடமிருந்து பட்டணம்வரை எல்லாவிடத்திலும் வழிகளை மேடு பள்ளமில்லாமலும் ஜலம் தெளித்தும் அலங்காரம்பெற்றதுமாக சத்துருக்களால் செய்கித்து இராமனை எதிர்கொண்டு அழைப்பதற்கு மிகவும் வேகமாக ஸைனியங்களை பிரயாணம் செய்கித்தான்.

पौरैर्मन्त्रिभिरन्वितोद्विजानिभिर्भ्रातावधूभिस्सुते
कैकेय्यामुदितेपुरस्यमुषुमास्वर्गश्रियोजित्वरी ।

नन्दिग्राममुपैद्दिदक्षुरिवसारांसुरैस्सन्नुतम्

गृह्णन्नार्यसुपादुकेस्वशिरसाप्रत्युद्ययौसोऽग्रजम् ॥ २३३ ॥

பட்டணத்தின் ஜனங்களோடும் மந்திரிகளோடும் பிராமணர்களோடும் தம்பியோடும் பெண்களோடும் கைகேயியின் புத்திரனான பரதன் ஸந்தோஷமடைந்ததும் சுவர்க்கத்தின் அழகை ஜயித்த பட்டணத்தின் அழகு தேவர்கள் போற்றும் இராமனைப் பார்க்க விரும்பியதுபோல் நந்திக் கிராமத்தை அடைந்தது. பரதன் அண்ணனுடைய பாதுகைகளைத் தன் கிரஸில் வஹித்து அண்ணனை எதிர்கொண்டு அழைத்தான்.

हेतुरामाविलंवितस्यवदतिव्याकृत्यभिज्ञेवरम्

दृष्ट्वापुष्पविमानमात्तानिनदेस्वयानुगौघेभृशम् ।

यानेभ्योऽध्यवरुह्यभूमिगमनेप्रेमाऽऽवृतेपश्यति

प्रेक्ष्यार्कगिरिगृङ्गगंजनइवप्रावन्दताऽऽयंसुधीः । २३४ ॥

இலக்கண பண்டிதனான ஹனுமான் இராமனுடைய தாமதத்தின் தகுந்த காரணத்தைக்கெதிரிக்கும்பொழுது புஷ்பகவிமானத்தைப் பார்த்து தன்னுடன் கூட வருபவர்களின் கூட்டம் மிகவும் சப்தித்து வாஹனங்களிலிருந்து இறங்கி பூமியில் நடந்து அன்போடு பார்த்திருக்கும்பொழுது உதயமலையின் சிகரத்தில் இருக்கும் சூரியனை ஜனங்கள்போல் புத்திசாலியான பரதன் அண்ணனை நமஸ்கரித்தான்.

रामेणत्वरयाभुवंगमयताचित्राऽऽकरंवाहनम्

स्वाऽऽदेशाद्भरतो नतोऽधिधरणिस्वारोपितो मोदितः ।

आश्लेषेणनिरन्तरणसुहृदालब्धेनसभ्रातृकः

सीतालक्ष्मणहर्षणोऽनुगमनानस्तौत्स्वसान्त्योदितैः ॥

சித்திரங்களுக்கு இருப்பிடமான புஷ்பகவிமானத்தை இராமன் தன்னுடைய உத்திரவால் வேகமாய் பூமியை அடைவித்து பூமியில் வணங்கின தம்பியோடு கூடிய பரதனை அதில் ஏறச்

செய்து சினேஹிகன் பெற்ற பலமான ஆலிங்கனத்தால் ஸந்தோஷமடைவித்ததும் பரதன் ஸீதை இலக்ஷ்மணன் இவர்களை ஸந்தோஷமடைவித்து பின் வந்தவர்களை தன் ஸமாதான வார்த்தைகளால் துதித்தான்.

मातृणांपदयोर्नतंपुरजनैरभ्यर्चितंस्वागत-

प्रश्नेनाभ्यदधान्मुदासभरतस्तत्पादुकेपूजिते ।

रामंतस्यसुयोजयन्चरणयोर्निर्यातितंरक्षितम्

राज्यंतैक्षितिनायकप्रगुणितंस्वीकुर्वभूवंकृती ॥ २३६ ॥

தாயார்களின் திருவடிகளில் வணங்கினவனும் பட்டணத்தின் ஜனங்களால் நல்வரவு வினவப்பெற்று பூஜிக்கப்பெற்றவனுமான இராமனை, பரதன், பூஜிக்கப்பெற்ற அவருடைய பாதுகைகளை அவருடைய திருவடிகளில் சேர்த்து, “பூமியின் அகிபதியே உன்னுடைய இராஜ்யத்தை வளரச்செய்து காப்பாற்றி ஒப்பிவித்தேன் அதைப்பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நான் பாக்கியம்பெற்றேன்” என்று ஸந்தோஷமாய்க் கூற்றான்.

एवंवाक्यमवेक्षितंकपिनिशाचारैर्भृशंविस्मितैः

आरोप्याङ्गमथानुजरघुपातिस्सर्वैःप्रहृष्टोगतः ।

नन्दिग्राममदोविमानमतुलंदेवंधनेशंवह

त्वंप्रीत्येतिकृतानुमत्यगमयत्सत्पुष्पकंतत्प्रभुम् ॥ २३७ ॥

இவ்விதம் வார்த்தை கூறினவனும் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்த வானர ராக்ஷஸர்களால் பார்க்கப்பெற்றவனுமான தம்பியான பரதனை இராமன் ஸந்தோஷமடைந்து பிறகு மடியில் ஏற்றிவைத்து எல்லோர்களோடு கூட நந்திகிராமம் சென்று ஒப்பற்றதும் புஷ்பங்களைப் பெற்றதுமான அந்த விமானத்தை “நீ அன்போடு குபேரனை வறிக்கவேண்டும்” என்று அனுமதி கொடுத்து அதன் எஜமானனிடம் அனுப்பினார்.

१३१ आसीनस्यगुरोःपुरःकृतनतिवीक्ष्याऽऽर्यमात्ताऽऽसनम्

स्निग्धोमूर्ध्निकृतांजलिस्सभरतःप्राहाखिलान्श्रावयन् ।

राज्यंमेयददामहत्सजननीप्रीत्यैददाम्यद्यते

स्वीकुर्वप्रतिगीर्वलिष्टभवतोन्यूनैवहेयंकथम् ॥ २३८ ॥

உட்கார்ந்திருக்கும் குருவின் முன்னிலையில் நமஸ்காரம் செய்து ஆஸனத்தில் அமர்ந்த அண்ணனைப் பார்த்து அன்பு பெற்று பரதன் சிரமேற் கைகளைக் குவித்து எல்லோர்களும் கேட்கும்படி கூறினான் “என் தாயாரின் பிரீதியின் பொருட்டு என்னிடம் தாங்கள் கொடுத்த பெரிப இராஜ்யத்தை இப் பொழுது தங்களின் பொருட்டு நான் கொடுக்கிறேன். பதில் கூறாமல் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் ஹே பலம்பெற்றவனே! தங்களைக் காட்டிலும் சிறியவனான நான் எவ்விதம் வஹிப்பேன்.”

राज्यंशासितुमेवतेसुकृतवान्तातोऽप्यमोघाऽऽशयः

त्वांप्राप्याऽऽस्यमनीष्यमोदतभृशंतत्कामनांपूरय ।

विभ्रतन्मकुटंस्वशीर्ण्यधिगतोभूपाऽऽसनंभास्वरम्

प्राप्तस्यांसुखमप्रमेयमधुनासंमुक्तराज्यश्रमः ॥ २३९ ॥

ஹே அண்ணா! புண்ணியம் செய்தவரும் பயனடைந்த விருப்பம்பெற்றவரும் புத்திசாலியுமான தங்களின் தந்தை இராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே தங்களை அடைந்து மிகவும் ஸந்தோஷித்தார். அவருடைய கிரீடத்தை தன் சிரஸில் தரித்து அழகிய ஸிம்மாஸனத்தில் அமர்ந்து அவருடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றவேண்டும். இராஜ்யத்தால் வந்த சிரமத்தைத் துறந்து அளவற்ற சுகத்தை இப்பொழுது நான் அடைய வேண்டும்.”

कामोऽयंचिरानिर्मितस्मुफालितोदैवादिदानीमिति

भ्रातर्यर्थयतिप्रभुस्सकरुणस्सोऽभाषताथौमिति ।

शतुघ्नेननियोजिताउपययुर्द्राक्श्मश्रुणोवर्धकाः

भ्रातृन्तीन्जटिलाविशोधितजटास्सनातामहाऽर्घाचराः ॥

“வெகு காலமாய் நினைத்த இந்த விருப்பம் தெய்வாதீனமாய் இப்பொழுது பயன்பெற்றது” என்று தம்பியான பரதன் வேண்டும்பொழுது ஸாமர்த்தியம் பெற்ற “இராமன்” கருணையோடு பிறகு “ஓம்” என்று அங்கீகரித்தார். சிக்கிரம் மீசை வளர்ப்பவர்கள் “சத்துருக்களால்” ஏவப்பெற்று மூன்று ஸஹோதரர்களிடமும் வந்தார்கள். சடைபெற்றவர்கள் சடைகள் கலை

யும்படி மயிர்களை அலங்கரித்துக்கொண்டார்கள். ஸ்நானம் செய்தார்கள். விலைமிகுந்த ஆடைகளை அணிந்து கொண்டார்கள்.

स्वप्रेयस्सुविभूषिताऽऽत्मतनुषुप्राप्तेषुसाकेततः

मन्तिष्वात्ममहाऽऽभिषेककरणव्यग्रेषुचाभ्यागतम् ।

आरूढस्ससुमन्त्रयन्तृकरथंरामोऽप्ययोध्यांययौ

छत्रंचव्यजनंतदाजगृहुद्वौभ्रातरावुत्सुकौ ॥ २४१ ॥

“இராமனும்” தன்னுடைய சினேஹிதர்கள் தங்களின் அங்கங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டதும் தனக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்வதில் ஸாவதானமான மந்திரிகள் ஆஸ்தானமான அயோத்தியிலிருந்து வந்தபொழுது சுமந்திரனை ஸாரதியாகப் பெற்று வந்த இரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு அயோத்திக்குச் சென்றார். இரட்டை ஸஹோதரர்கள் அப்பொழுது ஸந்தோஷமாக சாமரம் விசிறி இவைகளை எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

रश्मीन्सत्वरमाददात्सभरतोरक्षःपुरोऽवीजयत्

देवावाद्यमघोषयन्कलखंशत्रुंजयंकुंजरम्

आरुक्षत्कपिसत्तमोऽथकपयोमानुष्यवेषाअगुः

वादितैर्मधुरस्वनैस्सहवलैरामःपुरीमापसः ॥ २४२ ॥

“பரதன்” வேகமாக “கடிவாளங்களை”ப் பிடித்தான் “விபீஷணன்” முன்னால் வீசினான். தேவர்கள் வாத்தியங்களை மதுரமாய் சப்திக்கும்படி கோஷித்தார்கள். பிறகு “சுகரீவன்” சத்தருஞ்ஜயம்” என்கிறயானையில் ஏறினான். வானரங்கள் மனித வேஷம்பெற்று சென்றார்கள். இனிமையான சப்தம்பெற்ற வாத்தியங்களோடும் ஸைனியங்களோடும் இராமன் அயோத்தியா பட்டணத்தை அடைந்தார்.

मर्त्यास्स्वीकृतमङ्गलार्थनिचयारामस्यजग्मुःपुरः

पौरेभ्यस्सचिवेभ्यआहचरितंस्त्रीयंरघूणांपतिः ।

साकेतंससुहृत्समेत्यनगरंपि॰यंनिवासाऽऽलयम्

प्राप्तोवन्दितमावृकःकपिवरंस्त्रीयंगृहंप्रापयत् ॥ २४३ ॥

யுத்த காண்ட:

மனிதர்கள் மங்கள திரவியங்களை எடுத்துக்கொண்டு மன்ன
னுக்கு முன்சென்றார்கள். இராமன் தன்னுடைய சரித்திரத்தை
பட்டனாத்தின் ஜனங்கள் மத்திரிகள் இவர்களின் பொருட்டுக்
கூற்றார். சினேஹிதர்களோடு அயோத்தியை அடைந்து தகப்
பநாருடைய அரண்மனைக்குச் சென்று தாயார்களை வணங்கி
சுகரீவனைத் தனது அரண்மனையை அடைவித்தார்.

शुद्धेननियोजितःकापिपतिस्सैर्वानरैरानयत्
नादेयंजलमंबुधेस्ससुकृतंप्रत्यूषएवाऽऽशुतत् ।
सर्वतत्त्वभिषेचनोचितमहासंभारमप्यानयन्
रामंतस्वभिषेचयेत्यधिकृताऊर्चुर्वसिष्ठमुनिम् ॥ २४४ ॥

சத்துருக்னனால் ஏவப்பெற்ற “சுகரீவன்” தன்னுடைய
வானரங்களால் நதீ, ஸமுத்திரம் புண்ணிய தீர்த்தங்கள்
இவைகளின் தீர்த்தங்களை சீக்கிரமாக காலையில் தானே
கொண்டுவரச் செய்தான். அபிஷேகத்திற்குரிய பொருள்கள்
எல்லாவற்றையும் அதிகாரிகள் கொண்டுவந்தார்கள். “இராம
னுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யவேண்டும்” என்று வஸிஷ்ட
முனிவரிடம் தெரிவித்தார்கள்.

ब्रह्मज्ञस्सवसिष्ठईडितकथंसद्रत्नपीठेरघु
 श्रेष्ठमाङ्गनमासयाद्दिजवरैस्तन्मन्त्रिणोब्राह्मणाः ।
 पुण्यैवाभिर्सेचयन्नभिमतैस्तत्शीर्षआयोजयन्
 प्रादाद्यन्मनवेविधिस्सकुलजामूर्धाकिरीटंदधुः ॥

பிரம்மஞானியான “வணிஷ்ட முனிவர்” பிராம்மணர்க ளோடுகூட துதிக்கப்பெற்ற கதையை அடைந்த ஸ்ரீராமனை மனைவியோடு இரத்தின பீடத்தில் உட்காரவைத்தார். அவரு டைய மந்திரிகளும் பிராம்மணர்களும் விரும்பப்பெற்ற புண்ணிய தீர்த்தங்களால் அபிஷேகம் செய்தார்கள். “பிரம்மா” “மனுவு க்கு”க்கொடுத்ததும் அவருடைய வம்சத்தின் அரசர்கள் தலையால் தரித்ததுமான “கிரீடத்தை” இராமனுடைய தலையில் சூட்டினா ர்கள்.

छतंपाण्डुरमाददाद्रिपुहरस्सुग्रीवरक्षःपती
 वालंचव्यजनंददौसुरपतेर्हारंमरुन्मौक्तिकम् ।
 गन्धर्वाजगुरंवरेप्रननृतुर्देवाङ्गनाराघवः
 देयानिप्रददौद्विजेन्द्रततयेसमानयन्स्वोप्सितान् ॥ २४६ ॥

“சத்தருக்ஷன்” வெண்குடையையும் “சுகீர்வனும” கிரீஷ ணனும்” சிறிய விரிப்பையும் எடுத்துக்கொண்டார்கள். இந்திர னுடைய முத்துமாலை “வாயுபகவான்” கொடுத்தான். ஆகா யத்தில் கெந்தர்வர்கள் பாடினார்கள். தேவதாஸிகள் ஆடினா ர்கள். ஸ்ரீராமன் உத்தம பிராம்மணர்களின் கூட்டத்தின் பொரு ட்டு கொடுக்கக் கூடிய பொருள்களை தானம் செய்தார். தன்னு டைய நண்பர்களுக்கு வெகுமதி கொடுத்தார்.

भर्तादत्तममूल्यहारवसनंवाताऽऽत्मजायाददात्
 सीतास्वप्रियपेटकायवचसापत्युः प्रहृष्टातदा ।
 सर्वानादरपूर्वमप्यगमयत्स्वस्थानमभ्यर्चितान्
 सुग्रीवश्चविभीषणस्स्वनगरींप्रापप्रभोराज्ञया ॥ २४७ ॥

ஸீதை புருஷனால் கொடுக்கப்பெற்ற விலையற்ற ஆடை ஆபர ணங்களை புருஷனுடைய உத்திரவால் ஸந்தோஷமடைந்து தன் னுடைய அன்புக்குப் பெட்டிபான ஹனுமான் பொருட்டு அப்

யுத்த காண்ட:

பொழுது கொடுத்தாள். (இராமன்) எல்லோர்களையும் அன்
போடு பூஜித்து அவர்களின் இருப்பிடம் அடைவித்தார். “சுகரீ
வனும்,” “விபீஷணனும்” பிரபுவின் உத்திரவால் தன் நகரம்
சென்றார்கள்.

शासन्धर्मपथेनराज्यमखिलंनिर्वैरिकंराघवः
सौमित्रावनपेक्षकेसभरतंतयौवराज्येऽकरोत् ।
श्रुत्युक्तंसकलंचकाराविधिवत्सत्कर्मयज्ञाऽऽदिकम्
सर्वान्धर्मपथाधुनीनचरितान्लोकान्तथैवाऽऽत्मवत् ॥

இராமன் இராஜ்யம் முழுவதையும் சத்துருவில்லாமல் தர்ம
மார்க்கமாக பரிபாலித்து இலக்ஷ்மணன் இளவரசு புரிவதில் பற்
றுதலற்றவனாக இருக்கும்பொழுது அதில் பரதனை அபிஷேகம்
செய்வித்து வேதத்தில் விதித்த யாகம் முதலிய நற் கர்மங்களை
விதிப்படி செய்தார். தன்னைப்போல் எல்லா ஜனங்களையும் அவ்
விதமே தர்ம வழியில் நடைபெற்றவர்களாகச் செய்தார்.

राज्यंशासतिराघवे नविधवाआसन्नचव्याळतः
भीतिर्नाऽऽमयतो नदस्युजभयंनानर्थमाप्नुर्नराः ।
सर्वेधर्मपरायणारघुवरंवीक्ष्यापकोपामिथः
सन्तुष्टाश्चिरजीविनःफलसुमैर्युक्तालताःपादपाः ॥२४९॥

இராமன் இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யும்பொழுது விதவை
களும் பாம்புகளிடமிருந்தும், பிணிகளிடமிருந்தும், திருடனிட
மிருந்தும் பயமும் இருக்கவில்லை. ஜனங்கள் கஷ்டமடைய
வில்லை. எல்லோர்களும் இராமனைப் பார்த்து தர்மத்தை விரும்பி
யும் ஒருவருக்கொருவர் கோபமில்லாமலும் ஸந்தோஷமாகவும்
தீற்காயுளைப் பெற்று மிருந்தார்கள். கொடிகளும் மரங்களும்
பழங்களோடும் புஷ்பங்களோடும் கூடி இருந்தன.

एवंश्रीपतिरात्तराघवतनुर्धर्मान्चरन्कारयन्
लोकात्राज्यमपालयद्भुविमुदासंहर्षयन्जानकीम् ।
वर्षाणामयुतंसहस्रमपरंतैलोक्यगःख्यातितः
कारुण्याऽऽकृतिनासयेनसुकृतीवल्मीकजस्तापसः ॥२५०॥

दौर्भाग्यात्पनोदकेसुखकरेरामायणे सुन्दरे
वर्णयुद्धसुवर्णनंबुध्वराऽऽकर्ण्यसुपूर्णात्त्वभूत् ॥ २५३ ॥

மிருத்யுஷின் முகத்தில் விழுந்து வருந்துகிறவனையும் இர
கலிக்கும் பொருளற்றவனுக்கும் குபேரனும் அதிக ஆச்சரிய
மடையுடைய மிகுந்த பொருளைக் கொடுக்கும் எப்பொழுதும்
தூரதிருஷ்டத்தை தூரவிலக்கும் சுகமளிக்கும் சுந்தர ராமாயணத்
தில் வர்ணிக்கத் தகுந்ததும் விதவான்களால் கேட்கத் தகுந்தது
மான யுத்தகாண்டம் பூர்த்தியடைந்தது.

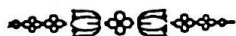
प्रासूतजानकीयंसासुवह्ण्यकुटुंबिनी ।
तत्कृतेरामचरिते पूर्णयुद्धसुवर्णनम् ॥ २५४ ॥

சப்பிரமணியனுடைய மனைவியான ஜானகி என்ற சுந்தர
மியற்றிய சுந்தர ராமாயணத்தில் யுத்தவர்ணனை நிறைவேற்றினது.

யுத்தகாண்டம் முற்றிற்று.

अथ सुन्दररामायणे उत्तरकाण्डः प्रारभ्यते

உத்தர காண்டம்.

श्रेयोवाञ्छितमर्पयन्तादितरद्वैतवपोह्यामितम्
त्रौलौक्यंसुखयन्विभोरघुपतेकारुण्यमूर्तेतव ।
धानुष्कस्यविलंबितं किमुचितं मद्वाञ्छितस्यार्पणे
तस्यत्यम्बुनिधिस्सवीचिनिचयोभीमस्त्वदाख्यानतः ॥

பிரபுவாயும் கருணையின் உருவமுமான ஹே இராமா!
மூன்று உலகங்களுக்கும் விருப்பின விருப்பத்தைக் கொடுத்தும்
அளவற்ற அமங்களைத்தே தூரத்தில் விலக்கியும் சுகமடைவித்த
வரும் அலைகளின் கூட்டத்தோடு கூடியதும் பயங்கரமுமான
ஸமுத்திரமும் பயமடையும்படி வில்லைப் பெற்ற உனக்கு என்னு
டைய விருப்பத்தைக் கொடுப்பதில் தாமதம் தகுதியா?

१ रामं निर्जितनिर्जरारिनिकरंप्राप्ताक्षितीन्द्राऽऽसनम्
सन्तुष्टाऽसुदिदृक्षयाऽथमुनयस्सर्वेऽप्यगस्त्याऽऽदयः ।
साकेतंसमुपेत्यसत्वरगतैर्दौवारिकैः प्रेमतः
नीतास्तत्सविधं यथाऽर्हमभितः प्रापुर्नताविष्टरम् ॥ २ ॥

பிறகு “அகஸ்தியர்” முகலிய ரிஷிகள் ஸந்தோஷ
மடைந்து தேவர்களின் சத்தருக்களை ஐயித்து ஸிம்மாஸனத்தில்
வீற்றிருக்கும் இராமனைப் பார்க்க விருப்பி “அயோத்தியை”
அடைந்து வேக நடைபெற்ற காவல்காரர்களால் அன்போடு
அவருடைய ஸமீபம் அடைவிக்கப் பெற்றும் அவரால் வணங்கப்
பெற்றும் மரியாதைக்குத் தக்கபடி நான்கு புறமும் ஆஸனங்
களில் அமர்ந்தார்கள்.

आचख्यूरघुनायकंसविनयंकोदण्डपाणेवयम्

प्राप्तास्सौख्यमपक्षयानुजवधूसैन्यस्यदृष्टेस्तव ।

शौर्यस्याऽऽकरतेकियद्दशमुखोयद्रावणेस्संहृतिः

चित्तेत्युक्तगिरश्वतद्विविदिषुंप्राहुस्तदीयान्वयम् ॥ ३ ॥

வணக்கமுள்ள இராமனைப் பார்த்து “ரிஷிகள்” கூற்றார்கள். “வில்லைக் கையில் தரித்தவனும் பலத்திற்கு இருப்பிடமுமான ஹே இராமா! தம்பி - மனைசி, ஸைனியம் இவர்களோடு கூட சேஷமமடைந்த உன்னைப் பார்த்ததால் நாங்கள் சுகமடைகிறோம். உனக்கு இராவணன் எவ்வளவு? இந்திரஜித்தின் வதமோ ஆச்சரியம்” என்று கூறி அகை அறியவிரும்பும் இராமனைப் பார்த்து இந்திரஜித்தின் வம்சத்தைக் கூற்றார்கள்.”

२ कुद्रस्वीयतपःक्षयाद्विधिसुतःकुर्वन्स्त्रियोगर्भगाः

दृष्टेस्वस्यपुलस्त्यइत्यथमुनिःपित्रर्पितांस्वेक्षिताम् ।

सद्गर्भात्पुत्राचिन्दुजांसकरुणोऽगृह्णन्तयामोदितः

तज्जंविश्रवसंश्रुतिश्रवणतस्तुल्यंचकाराऽऽत्मनः ॥ ४ ॥

“பிறகு பிரம்மாவின் புத்திரனான” “புலஸ்தியர்” என்ற ரிஷி தன்னுடைய தவத்தின் குறைவால் கோபமடைந்து தன்னுடைய பார்வையால் பெண்களை கர்ப்பம் அடையப்போகிறவர்களாக சபித்து தன் பார்வையால் கர்ப்பம் தரித்தவளும் பிதாவின் கொடுக்கப்பெற்றவளுமான “திருணபிந்துவின்” பெண்ணைக் கருணையுடன் மணந்துகொண்டு அவளால் ஸந்தோஷமடைவிக் கப்பெற்று வேதமோதியதைக்கேட்டதால் தனக்கு ஸமமான அவளின் புத்திரனை “கிச்ரவஸ்” என்று பெயர் பெறச் செய்தார்.”

३ कुर्वन्सत्तपआददद्विधिमतांपत्नींभरद्वाजजाम्

तस्यांवैश्रवणंत्ववापतनयंधर्मैरतांविश्रवाः ।

क्षुर्वित्तपातित्वमेत्यतपसातुष्टात्तुरीयंदिशः

यानंपुष्पकमाधिपत्यमभवत्तातेनलंकाऽऽस्पदः ॥ ५ ॥

“விச்ரவஸ்” என்ற ரிஷி நற்றவம்செய்து சாஸ்திர ஸம்மதமான “பரத்வாஜருடைய” பெண்ணை மனைவியாக அடைந்து அவளிடம் கர்மத்தில் ஆசைபெற்ற “வைச்ரவணன்” என்ற புத்திரனை அடைந்தார் (அவன்) தவத்தால் ஸந்தோஷமடைந்த பிரம்மாவ்னிடமிருந்து, பொருளுக்கு எஜமானனாயிருக்கலையும் நான்காவது திருப்பாலனாயிருக்கலையும் புஷ்பக விமானத்தையும் பெற்று தந்தையின் உத்திரவால் இராக்ஷஸர்களற்ற இலங்கையில் வலித்தான்.

8 லக்ஷாயான்யவசந்புரா஽பிகிமிதோனகத்சுரஸ்தேசகே
கி்விர்யா஽தீவிஸிதேனவிபுநாபுஷ்டோமனி:பாஹதம் ।
சூத்ரா஽஽ஹ்வயதநோ஽பிஹிஸ்சமவீதுஸ்த்வானிஸபுந்ஸிதத்
ஹீநான்யாத்மகரக்ஷணாஸநகூதேரக்ஷாஸிஸ்யக்ஷாந்ததா ॥ 6 ॥

“இதற்கு முன் காலத்திலும் இலங்கையில் இராக்ஷஸர்கள் இருந்தார்களா? அவர்கள் யார்? என்ன பலம்பெற்றவர்கள்?” என்று இராமன் ஆச்சர்யமடைந்து வினவும்பொழுது, அகஸ்திய முனிவர் பதில் கூறினார். “பிரம்மா ஜலத்தை சிருஷ்டித்து அதைக் காப்பாற்றுவதற்கு பிராணிகளை உண்டுபண்ணி இரக்ஷிக்கச் சொன்னதில் பசியால் “ஸாப்பிடுவோம்” என்று சொன்னவைகளை யக்ஷர்களாகவும் பசியற்று “ரக்ஷிப்போம்” என்று சொன்னவைகளை இராக்ஷஸர்களாகவும் செய்தார்.

ஸோதர்யாவகதர்யவீர்யநிலயௌஹேதிப்ரஹேத்யாஹ்யகௌ
அந்யேதம்மரதேபயாமுதவஹத்காலானுஜாமாதிஜ: ।
வித்யுத்கேஸமவாபநந்நமதோஜாயாஸசந்ஹ்யா஽஽த்மஜாம்
லபேஸாலகடக்டாஸுதநயப்ராஸுதஸாமந்நரே ॥ 7 ॥

“அதிக பலத்திற்கு இருப்பிடமான “ஹேதி” “பிரஹேதி” என்று பெயர்பெற்ற ஸ்வேஹாதாரர்கள் இருவர்கள் (இருந்தார்கள்) கடைசியான “பிரஹேதி” தர்மத்தில் பற்றுதலாயிருக்கும் பொழுது முதல்வனான “ஹேதி” காலனுடைய தங்கை “பயை” என்றவளை மணம்புரிந்தான். அவளிடமிருந்து “கித்யுக்கேசன்” என்ற புத்திரனை அடைந்தான். அவன் “ஸந்த்யை”யின் பெண் “ஸாலகடங்கடையை” மனைவியாக அடைந்தான். அவன் “மந்தர பர்வதத்தில் மகனைப் பெற்றான்.”

पस्यासानिरगात्सुखप्रणयिनीत्यक्त्वाऽन्यतस्स्वार्भकम्
तस्याऽऽस्येकृतमुष्टिकस्यरुदतोदेनावुमाशङ्करौ ।

प्रादातांवरमोप्सितंसवयसंमात्रानिरस्ताशुभम्
व्योमस्थस्यपुरस्यनाथमथसोऽनन्दत्सुकेशस्तदा ॥ ८ ॥

“அவள் சுகத்தில் விருப்பங்கொண்டு தன்னுடைய குழந்தை யையும் விட்டு புருஷனோடு வேறு இடம் சென்றாள். முடின கையை வாயில் வைத்துக்கொண்டு அழும். அக்குழந்தைக்கு தாயோடு மைவயதாகவும் அழிவற்றவனாகவும் ஆகாயத்தில் இருக்கும் பட்டணத்திற்கு அதிபதியாகவும் விரும்பப்பெற்ற வரங்களை பார்வதி பரமேசுவரர்கள்” கொடுத்தார்கள். பிறகு அந்த “ஸுகேசன்” அப்பொழுது ஸந்தோஷமடைந்தான்.”

५ भार्यादेववतीमुदूह्यससुतांग्रामण्यआपाऽऽत्मजान्
तस्यांमालिसुमालिमाल्यवदितिख्यातान्हुताशाऽऽकृतीन् ।
सुप्रीतस्यविधेर्वरेणतपसासंपीड्यदेवान्सदा
त्वष्ट्रानिर्मितमावसन्सुरुचिरंलंकापुरंप्रेमतः ॥ ९ ॥

“சுகேசன்” “கராமணி” என்ற (கந்தர்வனுடைய) பெண் ணை “தேவவதியை” மணம்புரிந்து அவளிடம் “மால்யவான்” “ஸுமாலி” “மாலி” என்று பிரஸித்தி பெற்றவர்களும் தவத்தால் ஸந்தோஷமடைந்த பிரம்மாவின் வரத்தால் எப்பொழுதும் தேவர்களைத் துன்பமடைவித்து அக்னிபோன்ற உருவம்பெற்ற வர்களுமான பிள்ளைகளை அடைந்தான். விசுவகர்மாவினால் சிருஷ்டிக்கப்பெற்ற அழகிய “இலங்காபுரி”யில் அவர்கள் ஆனந்தமாய் வளித்து வந்தார்கள்.”

कन्यानर्मदयाभगाधिपतिभेदत्तास्त्वगृह्णन्त्रयः

भार्यामाल्यवतोऽतिसुन्दरतनुः प्रासूतवज्राऽऽदिमान् ।

पुत्रानष्टचसानलान्दशसुतान्वीरान्प्रहस्ताऽऽदिमान्

राकाःकेतुमतीसुमालिदयिताकन्याश्चतस्रस्तथा ॥ १० ॥

“அந்த மூவர்களும்” “நர்மதை” என்ற கந்தர்வப் பெண் ணை கொடுக்கப்பெற்ற (மூன்று) கன்னிகைகளை “பகளை” தேவ

தையாகப் பெற்ற உத்திர நகூத்திரத்தில் மணந்துகொண்டார்கள். “மால்யவானுடைய மனைவியான “சுந்தரி” “வஜ்ரமுஷ்டி” “விருபாக்ஷன்” “தூர்முகன்” சுப்தக்னன்” “யக்ஞகோபன்” “மத்தன்” “உன் மத்தன், அனலை” என்ற பெண்ணுடன் கூடிய வர்களுமான எட்டுபேர்களையும் பெற்றாள். “சுமாலியின் மனைவியான “கேதுமதி” “பிரஹஸ்தன்” “அகம்பனன்” “விகடன்” காலகார்முகன் தூம்ராக்ஷன் “தண்டன்” “சுபார்சுவன்” “ஸம்ஹாரதி” “பிரகஸன்” “பாஸகர்னன்” முதலிய பத்து புத்திரர்களையும் “ராகா” (“புஷ்போக்கடா” “கைகஸி” “சும்பினஸி”) முதலிய நான்கு கன்னிகைகளையும் பெற்றாள்.

गन्धर्वविस्वधाऽपिमालिदयितावीरानिलाऽऽद्यान्तथा

पुतान्तान्चतुरोऽपिकृत्यचतुरान्तेमाल्यवत्पूर्वकाः ।

पुत्रैरप्रतिमैर्बलेविधिवरान्मत्तैः प्रपीडयामरान्

सत्कर्माऽऽचरणानिषिध्यनितरांनित्यंत्वहृष्यन्त्ययः ॥ ११॥

“மாலியின், மனைவியான “வஸுதை” என்ற கந்தர்வப் பெண் “அனலன்” (“அனலன்” “ஹ்ரன்” “ஸம்பாதி”) முதலிய வர்களும் காரியங்களில் திபுணர்களுமான நான்கு புத்திரர்களைப் பெற்றாள். “மால்யவான்” முதலிய மூவர்களும் பலத்தில் ஒப்பற்றவர்களும் மதம் பெற்றவர்களுமான புத்திரர்களோடு பிரம்மாவின் வரத்தால் தேவர்களைத் துன்பமடைவித்து நற்கர்மங்களின் நடையை மிகவும் திறுத்தி நித்தியம் ஸந்தோஷமடைந்தார்கள்.”

६ शक्राऽऽद्यैरमृताशनैरभयदोविद्वेषिणामंविक्वा

जानिस्तान्ननिहन्मिमन्त्रमुचितंवक्ष्यामिनारायणम् ।

याचध्विरपुनिग्रहंसतुहितंकुर्यादितिप्रपितैः

तैस्सप्रार्थितमादरादसुरहाद्रागङ्गयकार्पिन्मुदा ॥ १२ ॥

“சத்துருக்களுக்கு அபயமளித்த “அம்பிகாபதி” அந்த அரசர்களை நான் அழிக்கிறதில்லை. தகுந்தயோஜனை சொல்லப் போகிறேன். நாராயணனிடம் சத்துருக்களை ஸம்ஹரிக்கும்படி வேண்டுகள். அவரோ நன்மை செய்வார்” என்று (அவரால்)

அனுப்பப்பெற்ற இந்திரன் முதலிய அந்த தேவர்களால் வேண்டப்பெற்றதை அசுரர்களை அழித்து அமரர்களுக்கு அருள்புரியும் இலக்ஷ்மீ நாராயணன் அப்பொழுது அன்போடு சேக்கிரம் அங்கீகரித்தார்”

रक्षोभिविदिताथैकैस्सुरभृशक्रोधैर्वलाऽऽदयैःपुरः

जातंभीकरदुर्निमित्तमतनुप्रेक्ष्याप्यभीतैर्विधेः ।

दुर्लङ्घ्यान्नियुयुत्सुभिविंमनसोविज्ञायाविश्वंभरः

चक्राद्यायुधमाददत्स्वगरथोगोप्तुंसुरानाययौ ॥ १३ ॥

இராக்ஷஸர்கள் ஸமாசாரமறிந்து தேவர்களிடம் மிகுந்த கோபம் பெற்றும் பலம்பெற்றும் முன்னால் உண்டான பயமளிக்கும் அபசகுனங்களைப் பார்த்தும் வெல்ல முடியாத விதியால் பயமடையாமல் யுத்தம்செய்ய விரும்பின அவர்களால் தேவர்கள் துன்பமடைந்ததாக, உலகங்களை ரக்ஷிக்கும் “நாராயணன்” அறிந்து “சக்கிரம்” முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு பறவை வாஹனம் பெற்று தேவர்களை இரக்ஷிப்பதற்கு வந்தார்.

७ रक्षोभिस्सवरात्त्रकोऽप्यभिहतोवीतोऽभितोऽभीतिकः

वल्मीकादिवपन्नगैरसुहरैर्वाणैश्च्युतैश्शार्ङ्गतः ।

विद्राव्यारिवलंसुमालिनिरणाद्रथैर्वहिःप्रापिते

भ्रान्तैर्मालिनआजहारमहितश्चक्रणशीर्ष्यशः ॥ १४ ॥

“அந்த பகவான் உயர்வான அஸ்திரங்களைப் பெற்றும் இராக்ஷஸர்களால் நான்கு புறமும் சூழப்பெற்றும் அடிக்கப்பெற்றும் பயமற்று புற்றிலிருந்து பாம்புகள் வெளிவருவதுபோல் “சாரங்கம்” வில்லிலிருந்து வெளிவரும் பிராணனைப் பிடுங்கும் பாணங்களால் சத்துரு ஸைனியத்தை விரட்டி “சுமாலியை” இரத்தின் குகிரைகள் பயந்து போரிடத்திற்கு வெளியில்கொண்டு போனதும் (தேவர்களால்) பூஜிக்கப்பெற்று “மாலியின்” தலையையும் புகழையும் “சக்கிராயுதத்தால்” அபஹரித்தார்.”

८ विश्वत्तायकशक्तिभिन्नकवचोगारुत्मतात्पक्षजात्

उद्धूतःपवनादिवेशसभयोलङ्कावलैर्माल्यवान् ।

भ्रातातस्यतथाहरिस्वहरणस्मृत्वारसायास्तलम्

निभीकस्सुखमावसाद्विजनकालङ्काकुबेरस्तथा ॥ १५ ॥

“மால்யவான்” உலகத்தை இரகசியத்திலும் லக்ஷ்மீபதியின் “சக்தி” ஆயுதத்தால் பிளக்கப்பெற்ற கவசத்துடன் “கருடனுடைய” இறக்கைக் காற்றால் உயரத்தில் எரியப் பெற்றும் பயம் பெற்றும் ஸைனியங்களோடு “இலங்கையை” அடைந்தான். அவனுடைய ஸஹோதரனான “சுமாலியும்” அவ்விதமே தங்களைக் கொல்லும் “புருஷோத்தமனை” நினைத்து (புண்ணிய ஜனமென்ற தங்களின் ஜனங்களுக்கு இருப்பிடமான) “பாதாளத்தில்” பயமற்று சுகமாய் வலித்தான். ஜனமற்ற இலங்கையில் குபேரனும் அவ்விதமே.

९ हीणाऽधोवदनातिरस्तवचनाध्यानेक्षितैतद्बुद्धा

क्रूरकालउपाऽऽगतेस्तवसुताःक्रूरास्स्युरन्त्योमहान् ।

इत्युक्तामुनिनाव्रतप्रणयिनापङ्कचाननं पापिनम्

कुंभश्रोत्रमसूतशूर्पणखयासाऽभीषणंसन्मतिम् ॥ १६ ॥

“கைகலீ வெட்கம் பெற்று கீழ்நோக்கிய முகமும் மெளனமும் பெற்றிருப்பதைப் பார்த்து தியானத்தால் அவளின் மனதை அறிந்து “பிரதோஷ காலத்தில் நீ வந்ததால் உனக்கு துஷ்ட புத்திரர்கள் உண்டாகுவார்கள். கடைசியான புத்திரன் நன்னடைபெற்றிருப்பான்” என்று தவத்தில் அன்புபெற்ற “விசுவஸ்முனியால் சொல்லப்பெற்று பாபியான பத்துத் தலை” இராவணனை”யும் “சூர்பகர்ணனை”யும் “சூர்ப்பணைகையை”யும் நற்புத்தி பெற்ற “விபீஷணனை”யும் பெற்றான்.

संवृद्धेषुसुतेषुवीक्ष्यधनदंपुत्रैषतेसोदरः

तद्वद्भाग्यमवामुहीत्यभिहितोमात्रादशग्रीवकः ।

सामर्षस्ससहोदरस्स्वतपसासंतोषप्यपत्रोद्भवम्

गोकर्णाऽऽश्रमगोदुरापमितरैःप्रापेप्सितंतद्वरात् ॥ १७ ॥

“புத்திரர்கள் வளர்ந்ததும் குபேரனை “கைகலீ” பார்த்து இராவணனிடம். தோ புத்திரர்! இவன் உன்னுடைய அண்

உத்தர காண்ட:

ணன், நீயும் அவன்போல் அதிருஷ்டம் அடையவேண்டும்” என்று தாயினால் சொல்லப்பெற்ற அந்த இராவணன் கோபம் பெற்று, தம்பிகளோடு கோகர்ண சிரமம் சென்று தன்னுடைய தவத்தால் பிரம்மாவை ஸந்தோஷமடைவித்து அவருடைய வரத்தால் மற்றவர்கள் அடைய முடியாத விருப்பத்தை அடைந்தான்.

१० रक्षस्सूनुपुत्रावणाऽऽदिषुमुदात्तप्यत्सुवर्षायुतैः
वृष्विष्टं वरमात्मनो द्रुतमिति ज्येष्ठाय धाताऽददात् ।
सर्वैरक्षयतां विना न रमृगान्मूर्ध्नि स ह स्रग्वाब्दके
एकैकं त्वनलेऽजुहोः पुनरिमेच्छिन्नाश्च ते सन्ति वति ॥ १८ ॥

அவர்கள் என்னென்ன வரம் பெற்றார்கள் என்று விளவும் ராமன் பொருட்டு அகஸ்தியர் கூற்றார். “இராவணன் முத்திய இராக்ஷஸகுமாரர்கள் பதினாயிரம் வருஷங்களாக தவம் செய்யும் பொழுது” உனக்கு விருப்பமான வரத்தை சீக்கிரம் வேண்டிக் கொள்” என்று “பிரம்மா” கூறி “மனிதர்களையும் மிருகங்களையும் தவிறமற்ற எல்லோர்களாலும் மரணமில்லை. ஆயிரம் வருஷங்களில் தலைகளை நீ ஒவ்வொன்றாக அக்கினியில் ஹோமம் செய்தால் உனக்கு அந்த தலைகள் மறுபடியும் முளைக்கும்” என்று மூத்தவன் பொருட்டு வரம் கொடுத்தான்”

धर्मादप्यपिनच्यविष्यतिमतिः प्राप्ताऽऽपदोऽप्यन्वहं
तेनस्यान्मृतिरित्यभीषणमसौ संप्रीणयन्साऽऽदरम् ।
संदित्सुर्घटकर्णकायविमतंदुष्टाय सर्वांशिने-
वाण्याविष्टगिरेप्रदाय सुचिरं स्वापं यौ स्वाऽऽलयम् ॥ १९ ॥

“துன்பமடைந்தாலும் உன்னுடைய புத்தி எப்பொழுதும் தர்மத்திலிருந்து கொஞ்சமும் நழுவப்போகிறதில்லை. உனக்கு மரணமும் இல்லை. என்று பிரம்மா விரேஷணை அன்போடு ஸந்தோஷமடைவித்து துஷ்டனையும் (இந்திரனுடைய வேலைக் காரர்கள் பத்து “அப்ஸரஸ்” பெண்கள் ஏழு இந்த) எல்லோர்களையும் சாப்பிட்டவனுமான “கும்பகர்ணன்” பொருட்டு தேவர்களின் தூண்டுதலால் விருப்பத்திற்கு விரோதமாக வரம்பெறா

க்க விரும்பி வார்த்தையில் ஸர்வதயின் ஆவேசம்பெற்ற அவன் பொருட்டு வெகுகாலம் தூக்கத்தைக் கொடுத்து தன்னுடைய இருப்பிடம் சென்றார்.”

११ सन्तुष्टेनसुमालिनाऽथविदितश्रेयोवरेणानुगैः

पाताकाद्भुवमागतेनबहुधादुर्वोधितोरावणः ।

वित्तेशंविनयेनराक्षसपुरींलङ्कांत्यजेत्यर्थयन्

तन्मुक्तंपुरमध्युवासमुदितस्साम्राज्यआसेचितः ॥ २० ॥

“பிறகு” சுமாலி (குழந்தைகள்) மேலான வரம் பெற்றிருப்பதை அறிந்து ஆனந்தமடைந்து பந்துக்களோடு பாதாளத்திலிருந்து பூமியை அடைந்து அவனால் வெகு விதமாக துர்போதனை போதிக்கப்பெற்ற “இராவணன்” இராக்ஷஸர்களின் இருப்பிடமான இலங்கையை விடவேண்டும்” என்று (“பிரஹஸ்தன்” முகமாக) வணக்கமாக “குபேரனை” யாசித்து அவனால் விடப்பெற்ற அந்த நகரத்தில் ஸந்தோஷமாய் பட்டாபிஷேகம் பெற்று வஸித்தான்”.

१२ सप्राप्तस्वमतानुरूपतनुकस्तृष्णास्वसारंस्वयम्

विद्युज्जिह्वसुरारयेऽथवितरन्हेमाऽऽत्मजान्निन्दिनीम् ।

जानन्तत्सहजौमयस्यवचसामायाविनंदुन्दुभिम्

मन्दोदर्यभिधांमुदृह्याविधिनातस्यांमुदाऽरस्तभाः ॥ २१ ॥

“பிரம்மாவின் வரத்தால்” தன் விருப்பத்திற்குகந்த உருவம் பெற்று இராவணன் பிறகு (“காலகையின் புத்திரனை”) வித்யுஜ்ஜிஹ்வன்” பொருட்டு தங்கையைத் தானாக திருமணம் செய்வித்து மயனுடைய வார்த்தையால் “மந்தோதரியை”யும் அவளின் ஸ்ஹோதரர்களான “மாயாவி” “தாந்துபி” இவர்களையும் “ஹேமை” என்ற தேவப்பெண்ணின் புத்திரர்களாக அறிந்து அன்னவளை ஸந்தோஷமாய் விதிப்படி மணந்து ஹே இராமா! அவளிடம் சுகமடைந்தான்.”

वज्रज्वालकयाघटश्रुतिमथप्रोद्धाह्यवैरोचनः

दौहित्र्यासविभीषणंसरमयाशैल्लृपसंजातया ।

उत्पत्यैधितमानसाभिधसरोमावर्धयाब्दाऽऽगमे

मातुस्त्रेहृतइत्युदीरणजयासंयुक्तयास्वाऽऽख्यया ॥२२॥

“பிறகு “இராவணன்” “கும்பகர்ணனுக்கு” வைரோசனியின்” பெண்ணின் பெண்ணான “வஜ்ரஜ்வாலையோடும்” “கிபீஷணனுக்கு” வருஷாகாலத்தில் (மானஸ தடாகத்தின் கரையில் பிறந்ததால் குளம் பெருகி வரும்பொழுது) “குளத்தைப் பெருகச் செய்யாதே” என்று தாயாரின் அன்பு மொழியால் வந்த “ஸரமை” என்று பெயரைப்பெற்ற “சைலாஷ” (கந்தர்வனுடைய பெண்ணோடும் திருமணம் செய்கித்து (சுகமடைந்தான்”)

१३ लब्धामेघरुतंसुतंदयितयासूतंपतीरक्षसाम्

निद्रावांछितकुंभकर्णमतनौनिद्रापयन्नोक्तसि ।

देवाऽऽदीन्नितरांनिपीडयवहुधातत्क्लेशनंभीतिदम्

मुंचेत्यावदतोऽग्रजस्यपरुषःखड्गेनदूतंत्वहन् ॥ २३ ॥

துஷ்டனான இராசுஷஸர்களின் அரசன் மனைவியால் “ஈன்றப் பெற்ற மேகம்போல் சப்திக்கும் “மேகநாதன்” என்ற புத்திரனை அடைந்து நித்திரையில் விருப்பம்பெற்ற “(கும்பகர்ணனை” பெரிய அரண்மனையில் தூங்கச் செய்து தேவர்கள் முதலியவர்களை, மிகவும் பலவிதமாகத் துன்பமடைவித்து “பயத்தைக் கொடுக்கும் தேவர்களுக்குத் துன்பம் செய்தலை விடவேண்டும்” என்று சொல்லும் அண்ணனுடைய தூதனை கத்தியால் கொன்றான்.

१४ त्रैयक्षीतपसागतंसुसखितां प्रिक्षयाङ्गनां पिङ्गलम्

नेत्रेयक्षपतिं विजेतुमथ तं रक्षःपतिस्त्वागतः ।

तस्याऽऽज्ञाकरणैर्बलादिभिहतो व्यद्रावयत्सैनिकान्

आक्रामन्सदनंचतत्समवनंतं सूर्यभानुं वली ॥ २४ ॥

சிவபெருமானுடைய மனைவியான அம்பிகையைப் பார்த்ததால் சிவந்த (இடது) கண்ணைப்பெற்றவனும் தவத்தால் அவருடைய சிரந்த நண்பனாயிருத்தலை அடைந்தவனுமான “குபேரனை” பலசாலியான “இராவணன்” ஜயிப்பதற்கு பிறகு அடை

ந்து அவனுடைய அரண்மனையைக் காப்பாற்றும் “சூர்ய பானுவை”யும் அரண்மனையையும் ஆக்கிரமித்து அவனுடைய வேலைக்காரர்களால் பலமாக அடிக்கப்பெற்றும் அவனுடைய ஸேனையிலிருப்பவர்களை ஓடச்செய்தான்.

१५ पापस्याऽऽचरणान्महाभयचणात्प्राप्यस्येदुर्गतिं

इत्यावोधितसन्मतिधनपतिलंकापतिस्सद्ददः ।

तत्प्रेष्यमाणिभद्रकंत्वभिहेतेनिर्जित्यतत्पुष्पकम्

यानंविस्सयदानमाश्वपहरन्कैलासतोऽवातरत् ॥ २५ ॥

“அதிக பயம் அளிப்பதால் புகழ்பெற்ற தூர்நடத்தையால் ஹே இராவணா! துக்கத்தை அடையப்போகிறாய்” என்று நற் புத்தி போதிக்கும் குபேரனையும் அவனுடைய வேலைக்காரனான “மணி பத்ரனையும்” இலங்கை மன்னன் “கதை” ஆயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு அடியால் ஐயித்து ஆச்சர்யம் கொடுக்கும் அவனுடைய “புஷ்பக” விமானத்தை அபஹரித்து “கைலாஸ்” கிரியிலிருந்து சீக்கிரம் இறங்கினான்.

१६ तस्मिन्संजवनेनिरुद्धगमनोपैहिजालमात्रभोः

इंत्युक्षितंविहसन्वलीमुखमुखं तैस्तेऽतिहिंसाऽस्त्विति ।

शापंनन्दिनमस्यनैवगणयन्तंशैलमुन्मूलितुम्

हस्तैस्वैःपरिकंपयन्भगवतासोऽकिलश्यताङ्गुष्ठतः ॥ २६ ॥

அதிக வேகம்பெற்ற “புஷ்பக விமான”மும் நடை தடை பெற்றதும் “ஹே முட்டாளே! இவ்விடத்தில் வராதே” என்று சொல்லும் குரங்கு முகம்பெற்ற “நந்திகேசவரனை”யும் “அந்த குரங்குகளால் உனக்கு மிகுந்த துன்பம் உண்டாகவேண்டும்” என்று அவருடைய சாபத்தையும் லெஷியம் செய்யாமலே “கைலாய” கிரியை வேர் பிடுங்கலாக பிடுங்குவதற்கு தன் கைகளால் அசைக்கும் இராவணன் சிவபெருமானால் (காலின்) கட்ட விரலால் கஷ்டமடைவிக்கப் பெற்றான்.

दर्पाद्रमहतोऽप्यूधोनिपतितंतंसरुदन्तंभृशम्

भीतवर्षमहस्रकेऽप्यगतिकंवितासयन्तरैः ।

லோகான்சாமாபிரீடமானமனிஷ்வ்ந்ரஹாஸ்வரம்

வஜ்நிஸ்திவந்நிகாங்கதிமுமானாஸ்யஸ்வந்ரஹாஸ்வரம் ॥ 27 ॥

பெரிய மத மாகிற மலையிலிருந்து கீழேவிழுந்தும் மிகவும் பயந்து ஆயிரம் வருஷங்களாக அழுது வேறு கதிபற்று சப்தங்களால் ஜனங்களை பயமடைவித்து ஸாமவேதத்தால் தன்னை எப்பொழுதும் துதிக்கும் “இராவணனை” சிவபெருமான்” “(கிடைத்த ஆயுள் அபமிருத்பு அற்று இருக்கும்படி)” வரத்தையும் சிறந்த “சந்திரஹாஸம்” என்ற கத்தியையும் தடையற்ற நடையையும் கொடுத்து அனுகூலித்தார்.

17 ரக்ஷோபுவ்யதஸ்சரத்பவநவதூஷாஹிமாஹூதப:

குவந்திஸுதஸ்குஷ்வஜஸுதாவிஷ்ணௌபதிஸாஸ்யதாமி ॥

தாதேதஸுதேஸபிமாதரிஹிஸ்யநேஸ்ததியமதம்

கருதஸ்தபலமயதபிரதயினமாமாஸ்யஜ்ஞாஹிதம் ॥ 28 ॥

இத்யுக்தாஸபமயபராமுதததஸ்வம்மூர்ஜாஸ்குதா

ஸித்வாததஸ்கரணதேவதகரிஸ்யாமித்யுதாரியானலம் ॥

பிரபாதேதவதிஸிஸுதஸதந்நிதாஸ்யுதாரிபாதிதா

ஸிதாமேதிலவதிதாரஸுதரத்வாபிரபாஸாஸிஹிதம் ॥ 29 ॥

பிறகு இராக்ஷஸன் காற்றுபோல் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கும் பொழுது, “குசத்வஜனுடைய பெண்ணை “வேதவதி” தகப்பன் தம்பு” என்ற (அசுரனால்) அடிக்கப் பெற்றதும் தாயும் அக்கினியின் உணவாயிருக்கும் பொழுது தந்தையின் விருப்பத்தை பயன் அடைவிப்பதற்காக விஷ்ணுவை புருஷனாக அடைய விரும்பி ஹிமயமலையில் தவம் செல்லும் பொழுது அவனைப் பார்த்து “ஹே பெண்ணே! அதிக அன்புபெற்ற என்னை அடையவேண்டும். சத்துருவான விஷ்ணுவை விடவேண்டும்.” என்று சொல்லி பிறகு பயமில்லாமல் தன்னுடைய நுணிமயிரை இழுக்கும் பொழுது பதிவிரதையான. வேதவதி” மயிரை அறுத்து கோபத்தால் அவனைப் பார்த்து நான் உன்னை வதம் செய்வதற்காக

வரப்போகிறேன்” என்று சொல்லி அக்கினியை அடைந்து அதிலிருந்து குழந்தையாக வந்து அவனால் அரண்மனையை அடைவிக்கப் பெற்றும் ஸமுத்திரத்தில் தள்ளப்பெற்றும் “ஸீதை”யாக கலப்பையின் நுணியிலிருந்து வந்து ஜனகரால் வளர்க்கப்பெற்று ஹே இராமா ! விஷ்ணுவான உன்னை அடைந்தாள்.

१८ यज्वानंतमुशीरवीजविषयंदृष्ट्वामरुतंतृपम्
संवर्तेननिवर्तितंचरणतोरक्षोऽप्यपैतत्ततः ।
उद्घुष्याऽऽत्मजयंरणार्थिचदिशामीशाभयाद्वचद्रवन्
सद्बर्हिंकृकलासहंसतनवःकाकोऽप्यसुप्रेप्सवः ॥ ३० ॥

யுத்தத்தை விரும்பும் “இராக்ஷஸனான” இராவணன், உசீரபீஜ” தேசத்தில் “மருத்தன் என்ற அரசன் யாகம் செய்பவனும் “ஸம்வர்த்த” முனியால் யுத்தத்திலிருந்து திருப்பப்பெற்ற வனுமாய் இருப்பதைப் பார்க்கு தன்னுடைய வெற்றியைக் கூறிக்கொண்டு அவ்விடமிருந்து சென்றான் (யாகத்திற்கு வந்த) திக்குபாலர்களான இந்திரன் முதலியவர்கள் “மயிலாக” வும் “ஓனான்” அன்னம் இவைகளின் உருவம் பெற்றும் காகமாகவும் பிராணன் பெற விரும்பி பயத்தால் அவ்விடமிருந்து ஓடினார்கள்.

शक्रोवर्हिणउज्ज्वलंस्वनयनंकाकायपितोदनम्
कालश्चेतिमहंसकायवरुणःप्रादाद्वनेशोवरम् ।
खर्णाऽऽभांकृकलासकायशिरसिखोरीकृतप्राणिने
सन्तुष्टाविदितार्थकाः पुनरगुर्यज्ञाशनादीक्षितम् ॥ ३१ ॥

“இந்திரன்” தான் உருவம்பெற்ற மயிலுக்கு ஒளிபெற்ற தன்னுடைய கண்களை வரமாசவும் “எமன்” காகத்திற்கு பித்ருக்களின் பிண்டத்தையும் “வருணன்” அன்ன பக்ஷிக்கு வெண்ணி ரத்தையும் “குபேரன்” ஓனானுக்குத் தலையில் தங்கத்தின் ஒளியையும் வரமாகக் கொடுத்தார்கள். யாகத்தில் உணவுபெற்ற திக்கு பாலர்கள் “இராவணன் சென்றான்” என்ற விஷயம் தெரிந்து ஸந்தோஷமாய் யாகதீக்ஷபெற்ற மருத்தனை மறுபடியும் அடைந்தார்கள்.

१९ कोयुध्येतमयेतिसाक्षितिमटन्सर्वानशक्तात्रणे
 पश्यन्नावणउन्मदः करतलाऽऽघातेनसाकेतगः ।
 संकिलष्टेऽप्यनरण्यआत्मकुलजप्राप्ताऽऽहर्तिशापतः
 सन्दायाऽऽत्मनईप्सितंसुरगृहंप्राप्तेततोऽपासरत् ॥ ३२ ॥

“இராவணன்” “என்னோடு எவன் யுத்தம் செய்வான்?” என்று அதிகமதம் பெற்று பூமியில் ஸஞ்சரித்து அயோத்தியை அடைந்து அனரண்யன் உள்ளங்கையின் அடியால் பிராண வேதனைபெற்றும் சாபத்தால் தன்குலத்தில் பிறந்தவடமினிருந்து அழிவை (அடையும்படி) கொடுத்து தனக்கு விரூப்பமான தேவ லோகம் அடைந்ததும் அவ்விடமிருந்து அகன்றான்.

२० दृष्ट्वामर्दितमानुषंदशगळंकारुण्यवान्नारदः
 मर्त्यानांविविधाऽऽमयाऽऽद्याभिहतेस्तन्निर्जितेःफल्युताम् ।
 कालस्यप्रवलस्यसर्वशमनादावेद्यतन्निग्रहे
 कीर्तिवासमथाऽऽपयन्द्रुतमगात्तत्संदिदृक्षुस्स्वयम् ॥ ३३ ॥

மனிதர்களை “இராவணன்” வருந்தச் செய்வதை நாரதர் பார்த்து கருணைபெற்று “மனிதர்கள் பலவிதமான பிணி முதலிய வைகளால் அடிக்கப்பெறுவதால் அவர்களை ஜயிப்பதில் ஸார மில்லை. எல்லோர்களையும் அழிப்பதால் பலம்பெற்ற எமனை சிசுபி ப்பதில் கீர்த்தி கிடைக்கும்” என்று அறிவித்து அவனுடைய இருப்பிடத்தையும் (இராவணனை) வேகமாய் அடைவித்து அதை ப்பார்க்க விரும்பி பிறகு தானும் சென்றார்.

२१ प्राप्तस्याऽऽत्मनआस्पदंसुरमुनेर्वाक्येनसंज्ञानतः
 पौलस्त्यस्ययुयुत्सुतामुपगार्तिपापाऽऽत्मनांपालनम् ।
 संक्रुद्धस्यचसंयमिन्यधिपतेस्सैन्यान्यभीतानिसः
 किलष्टैरभिहत्यपाशुपततोहृष्टोजगर्जोच्चकैः ॥ ३४ ॥

“ஸம்யமினீ” நகரத்தின் எஜமானனான “எமன்” தன்னுடைய இருப்பிடம் வந்த நாரத முனியின் வார்த்தையால் “இராவணன்” யுத்தம் செய்யவிரும்பி ஸமீபத்தில் வந்திருப்பதை அறிந்து

கோபம்பெற்ற அவனுடைய பயமற்ற ஸைனியங்களையும் அவர்களால் துன்பம் பெற்ற இராவணன் பாசபதாஸ்திரத்தால் (பயமடையுப்படி) அடித்து ஸந்தோஷம் பெற்று பலமாகக் கர்ஜித்தான்.

२२ सैन्यक्षोभविवाधितकुधियमेशस्त्रैर्महा
वीरैरप्यनुयायिभिःकृतरणेरक्षस्यपेतकलमे ।
दण्डंमाक्षिपमद्वचोऽप्युभयगंसंजीवयेत्यञ्जभूः
सन्दिष्टेप्रथमेतिरोदधतिसुप्रीतोऽन्तिमोऽपैततः ॥ ३५ ॥

ஸைனியங்களின் துயரத்தால் வளர்க்கப்பெற்ற கோபத்தோடு “எமன்” வீணில்லாததும் மிகுந்த வீர்யம் பெற்றதுமான “பாசம்” முதலிய சஸ்திரங்களோடும் (மிருத்யு வியாதி) முதலிய பரிவாரங்களோடும் கூடி சிரமமில்லாமலும் அவ்விதம் இராசுஷணும் (இருவர்களும் ஏழு இரவு) யுத்தம் செய்யும் பொழுது “காலதண்டத்தை” உபயோகியாதே. உங்கள் இருவர்களுக்கும் வரமளித்த என் வார்த்தையை பிழைக்கச் செய்யவேண்டும்” என்று பிரம்மாவினால் உத்திரவு செய்யப்பெற்ற முதலில் கூறிய “எமன்” மறைந்ததும் கடைசியில் கூறி “இராவணன்” அதிக ஸந்தோஷம் பெற்று அவ்விடமிருந்து அகன்றான்.

२३ प्राप्तोभोगवतींविजित्यसमरेतद्वल्लभंवासुकिम्
वीरःपङ्क्तिगोनिवातकवचात्राज्ञोमणौपतने
विध्यादेशतआत्मनःप्रियसखान्विज्ञाततन्मायिकः
प्रीतस्तत्सुखमावसत्सशरदंखागारवत्सर्दिकम् ॥ ३६ ॥

வீரனான பத்து கழுத்தைப்பெற்ற அந்த இராவணன் “போகவதி” என்ற நாகங்களின் நகரம் சென்று அதற்கு அதிபதியான வாஸுகியை யுத்தத்தில் ஜயித்து மணிபுரத்தில் அரசர்களான நிவாத கவசர்கள் என்ற அசுரர்கள் பிரம்மாவினுடைய உத்திரவால் தனக்கு அன்பு நண்பர்களாக இருக்கும் பொழுது அவர்களை அடைந்து அவர்களிடமிருந்து “மாயாவித்தைகளை உணர்ந்து தன்னுடைய அரண்மனையில்போல் பொருள்கள் நிறைந்த அந்த மணிபுரத்தில் சுகமாய் ஒரு வருஷம் வஸித்தான்.

अश्मस्थानथकालकेयदितिजानाक्रम्यसोऽप्यक्रमी
 विद्युज्जिह्वमदन्तमात्मशरणान्तंशूर्पणख्याःप्रियम् ।
 योद्धुप्राप्यजलाधिपस्यभवनंजित्वासुतान्तत्सुतान्
 तंजानन्विधिगंस्वदुग्धजलधिधेनुंत्वगात्स्वांपुरीम् ॥ ३७ ॥

அகியாயம் பெற்ற அந்த “இராவணன்” பிறகு “அசும புரத்தில்” இருக்கும் காலகேயர்கள் என்ற அசுரர்களையும் தன்னை சரணமடைந்த இராக்ஷஸர்களை பஷிக்கும் “சூர்ப்பணகையின்” புருஷனான அந்த “வித்யுஜ்ஜிஹ்வன்” என்றவனையும் ஆக்ரமித்து யுத்தம் செய்வதற்கு வருணனுடைய அரண்மனையை அடைந்து அவனுடைய பிள்ளைகளையும், பேரன்களையும் ஜயித்து “வருணன்” பிரம்மாவை (பாட்டுக் கேட்பதற்காக) அடைந்த தாகவும் “காமதேனுவை” தன்னுடைய பாலால் (பால்) கடலை பிறக்கச் செய்ததாகவும் அறிந்து தன்னுடைய இலங்கையைக் குறித்து சென்றான்.

प्रक्षिप्तसर्गाः

१ भूयस्सोऽश्मपुरीमवाप्यभवनेसर्वोत्तमेसद्गुणे
 कक्ष्यास्सप्ततरत्रणेकृतमतिदौवारिकात्शूलिनः ।
 अन्तस्स्यंप्रविदन्महावलिमतोदौवारिकंवन्धकम्
 स्वस्यक्लेशितराक्षसं दशमुखस्तेनायुयुत्सच्चिरम् ॥ ३८ ॥

அந்த பத்து முகம்பெற்ற “இராவணன்” “அசுமபுரியை” மறுபடியும் அடைந்து எல்லாவற்றிலும் மேன்மை பெற்றதும் நற்குணம் பெற்றதுமான அரண்மனையில் ஏழு கட்டுக்களைத் தாண்டி யுத்தத்தில் புத்தியைவைத்து, வாயிலைக் காப்பாற்றும் சிவபெருமானிடமிருந்து உள்ளே இருப்பவனை “மஹாபலி”யாக அறிந்து (உட்சென்று) அவரிடமிருந்து தன் வாயிலைக் காப்பாற்றுகிறவனை தன்னைக் கட்டினவனும் அரக்கர்களை அழித்தவனுமான வைகுண்டாதிபதியாக அறிந்து அவரோடு வெகுகாலம் போர் புரிய விரும்பினான்.

चक्रंसनिहितंसमुद्धरवलिन्नित्युक्तएत्याथतत्
 प्रोद्धतुमुकृतप्रयत्नशतकस्तेनैवभूमौपतन्

जानन्कुण्डलमात्मवैरिणइदंनिर्भीकमभ्यागतः

संछन्नेऽस्यवधोऽद्यनेतिपुरुषेहृष्टोऽन्यतोऽपैततः ॥ ३९ ॥

“ஹே பலசாலியே! ஸமீபத்தில் இருக்கும் சக்கிரத்தை உயரத் தூக்கவேண்டும்” என்று “இராவணன்” சொல்லப்பெற்று பிறகு அதை அடைந்து தூக்குவதற்கு பலவிதமாக நன்றாய் முயன்றும் சக்கிரத்தோடு தானே பூமியில் விழுந்து இதை தன் சத்துருவின் குண்டலமாக அறிந்தும் பயமற்று எதிர்த்து வரும் பொழுது அந்த புராணபுருஷன் “இப்பொழுது இவனுக்கு வதமில்லை” என்று மறைந்ததும் ஸந்தோஷமடைந்து அவன் அவ்விடமிருந்து வேறு இடம் சென்றான்.

२ चण्ढांशोर्विजिगीषयाऽप्युपगतस्तेजोनिधेःकर्मणाम्

सन्द्रष्टुःप्रवलःप्रहस्तमुखतस्स्वीयाऽऽशयंकाशयन् ।

कालक्षेपमसोदुरप्यभिमतं विज्ञायतदण्डिनः

मन्वानोलघुतांरणेऽत्यपटुतांजैत्रोऽन्यतोऽपागमत् ॥ ४० ॥

அதிக பலம்பெற்ற “இராவணன்” ஒளிக்கு இருப்பிடமும் கர்மஸாக்ஷியுமான சூரியனையும் ஜபிக்க விரும்பி ஸமீபத்தில் சென்று “பிரஹஸ்தன்” முகமாக தன்னுள்ளத்தை வெளியிடும் காலதாமதத்தைப் பொறுக்காத கதிரவனுடைய கருத்தை அவனுடைய “தண்டி” என்ற வேலைக்காரனிடமிருந்து அறிந்து அவனை பலமற்றவனாகவும் யுத்தத்தில் சக்தியற்றவனாகவும் நினைத்து ஜயம் பெற்று வேறு இடம் சென்றான்.

३ जानन्नवरगानुपात्तमुकृतंस्वभोक्ष्यमाणान्वधू

संश्लिष्टानथपर्वतस्यवचसाशूरंनियुद्धप्रदम् ।

मान्धातासुचिरंन्ययुध्यतमुदैवैधास्ररौद्रास्रगौ

सर्दीर्यौचपुलस्त्यगालवमुनीतौचक्रतुर्नरिणौ ॥ ४१ ॥

பிறகு (இராவணன்) “பர்வத” முனியின் வார்த்தையால் மனைவியால் ஆலிங்கனம் செய்யப்பெற்று ஆகாயத்தில் செல்லு கிறவர்களை தான் ஸம்பாதித்த புண்ணிய பலனை அனுபவிக்கப் போகிறவர்களாகவும் யுத்தம் கொடுக்கும் புருஷனையும் அறிந்து

“மாந்தாதா”வோடு வெகுகாலம் ஸந்தோஷமாக யுத்தம் செய்தான். அதிக பலம்பெற்றவர்களும் பிரம்மாஸ்திரம் ருத்திராஸ்திரம் இவைகளைப் பெற்றவர்களுமான அந்த இருவர்களையும் “புலஸ்தியர்” “காலவர்” என்ற முனிகள் யுத்தத்தை விடச் செய்தார்கள்.

४ **हंसावारिदासिद्धभूतकुमुदायताण्डजेशर्षिकाः
गङ्गासादशयौजनैर्दशशतैर्मैथान्यतीत्याष्टच ।
आकाशेदशकन्धरोहिमकरंगत्वाशरैःक्लेशयन्
विध्युक्तेस्तुविमोचयन्नभयदंशैवंततोऽगात्स्त्वम् ॥ ४२ ॥**

“இராவணன்” ஆகாயத்தில் பதினாயிரம் யோஜனைதூரம் பெற்ற ஒன்றுமுதல் எட்டுவரை உள்ளதும் “ஹம்ஸர்கள்” மேகங்கள் “ஸித்தர்கள்” “பூதங்கள்” குழுதம் முதலிய யானைகள் “கருடன்” “ரிஷிகள்” “கங்கை” இவர்கள் இருக்கும் இடமுமான படிகளைத் தாண்டிச்சென்று பாணங்களால் சந்திரனைத் தொந்திரவு செய்து பிரம்மாவின் வார்த்தையால் விடுவித்து அவரிடமிருந்து அபயமளிக்கும் சிவபெருமானுடைய தோத்திரத்தைப் பெற்றான்.

५ **रक्षोभक्षितवीरवीर्यविभवंपाश्चात्यपाथोनिधिम्
प्राप्यापापपुमांसमप्यनुपमंयुद्धार्थितेनाहतम् ।
पाताळंप्राविशत्ससंज्ञमहिसङ्गोगोपविष्टंहरिम्
विश्वंविभ्रतमात्तकापिलतनुंतस्सान्मुमूर्षुत्वपैत् ॥ ४३ ॥**

வீரர்களின் பலத்தின் பெறுமையை அழிக்கும் அரக்கன் யுத்தத்தை விரும்பி மேற்கு ஸமுத்திரம் சென்று ஒப்பற்ற புண்ணிய புருஷனைப் பார்த்து அவனைக் கொல்லப்படாமல் கொஞ்சம் அடிக்கப்பெற்றும் நினைவுபெற்றும் பாதாளம் சென்று பாம்பின் உடலில் உட்கார்ந்த வரும் உலகங்களை உருவத்தில் தரிக்கிறவரும் கபிலமுனிபின் காயம் பெற்ற வருமான விஷ்ணு மூர்த்தியைப் பார்த்து அவரிடமிருந்து அழிய விரும்பி அவ்விடமிருந்து அகன்றான்.

२४ **यन्नारीरतिसुन्दरीःपरिहृतस्त्रीयप्रियाआहरत्
तन्मूलामृतिरस्तिवतिप्ररुदितकूरोवितकास्तानयन् ।**

लङ्कामेत्यदशाऽऽननोहतपतेः कर्तुमगिन्यामुदम्

सैन्यैर्दण्डककाननन्त्वगमयन्मातृष्वसेयंस्वरम् ॥ ४४ ॥

“இவன், மிகவும் அழகிய பெண்களை அவர்களின் நண்பர்களை நாசம் செய்து அபஹரித்ததால் பெண் மூலமாக மரணம் இருக்கவேண்டும்” என்று அதிக அழகை கடும் சொற்கள் இவைகளைப் பெற்ற அந்த பெண்களை இராவணன் அழைத்துக்கொண்டு இலங்கையை அடைந்து புருஷனற்று விதவைபான தங்கையான “சூர்ப்பனாகை”க்கு ஸந்தோஷம் செய்வதற்காக சிறிய தாயின் புத்திரனான “காளை” ஸைனியங்களோடு “தண்டகாரணம்” அடைவித்தான்.

२५ पुवंशत्रुमतानिपिध्ययजनादातुश्चतद्रांछितम्

प्राणतोविमतस्यचस्वसृगिराकुंभीनसीहन्मधोः ।

तेनप्राप्यजिगीषयासुरपतेः कैलासमस्ताहितः

कुंभश्रोत्रसुताऽऽदृतस्समहितस्सैन्यंस्वमावासयत् ॥ ४५ ॥

சத்துருக்களை அழித்தவனும் பூஜிக்கப்பெற்றவனுமான “இராவணன்” புத்திரனான இந்திரஜித்தை அவனுக்கு விருப்பமளிக்கும் சத்துருக்களுக்கு ஸம்மதமுமான யாகத்திலிருந்து தடுத்து “சும்பீனஸியை” அபஹரித்தவனும் சத்துருவுமான “மது” என்ற அசுரனை தங்கையின் வார்த்தையால் உயிர் பிழைக்கச் செய்து அந்த மது என்றவனோடு கூட “இந்திரனை” ஜயிக்க விருப்பத்தால் “சும்பகர்ணன்” மேகநாதன்” இவர்களால் அன்பு செய்யப்பெற்று “கைலாஸ்” மலையில் தன் ஸைனியங்களை இருக்கச் செய்தான்.

२६ रंभांतांनलकूवरैकहृदयां दीप्तांवरालङ्कृतिम्

दृष्ट्वामन्मथमर्दितोदशमुखोगृह्णन्विमुंचस्नुपां ।

इत्युक्तिं स उपाभुनक्वधनदजप्रोक्तं त्वकामारतेः

श्रुत्वामूर्धविभेदनं प्रजहृपुस्तस्यस्त्रियस्त्वाहताः ॥ ४६ ॥

நளகூபரனிடத்தில் மனம் வைத்தவளும் அழகிய ஆடை ஆபரணங்களைப் பெற்றவளுமான “இரம்பையை” இராவணன் பார்த்து “மன்மதனால்” அடிக்கப்பெற்று பிடித்துக்கொண்டு

“நாட்டுப்பெண்ணை விடவேண்டும்” என்று சொல்லும்பொழுது, அனுபவித்தான். குபேரனுடைய புத்திரனால் கூறப்பெற்ற விருப்பமற்றவளின் போகத்தால் அவனுடைய தலைபிளப்பதைக் கேட்டு அபஹரிக்கப்பெற்ற பெண்கள் ஆனந்தமடைந்தார்கள்

२७ श्रुत्वेन्द्रोऽप्यमरावतीं परिवृतां युद्धेच्छुनारक्षसा
तं ह्युन्मदमात्मवैरिणमिति द्रागर्थयन् श्रीपातिम् ।
प्राप्तो निर्भयतां ततस्स्वविमतेरायो धयत्सैनिकान्
सावित्रोऽपि सुमालिनं स्वगदया हन्ति सवस्वन्तिमः ॥ ४७ ॥

“இந்திரனும்” “அமராவதி” யுத்தம் விரும்பிய “இராவணனால் சூழப்பெற்றிருப்பதைக் கேட்டு “அதிக மதம் பெற்ற தன் சத்துருவை ஸம்ஹரிக்கவேண்டும்” என்று “லெக்ஷ்மீநாராயணனை” சீக்கிரம்வேண்டி அவரிடமிருந்து அபயம்பெற்று ஸைனியங்களை சத்துருக்களோடு யுத்தம் செய்வித்தான். எட்டு வசுக்களில் கடைசியான “ஸாவித்திரன்” என்ற வசுவும் “சுமாவியை” தன் கதையால் கொன்றான்.

२८ रक्षस्वस्सदने शयोस्तनुजयोस्तुल्यं रणं कुर्वतोः
अन्त्ये चापगते रणादुपगते मातामहे नां बुधिम् ।
आद्ये मुक्तरणे पितुर्वचनतस्तौ द्वौ जिघांस्व मिथः
युध्येतां बहु दुर्निमित्तमसुखं प्रेक्ष्यापि निर्भीतिकौ ॥ ४८ ॥

இராசக்ஷஸர்கள் தேவர்கள் இவர்களின் தலைவர்களின் புத்திரர்களான “இந்திரஜித்தும்” “ஜயந்தனும்” ஸமமாக யுத்தம் செய்யும்பொழுது கடைசியில் கூறிய “ஜயந்தன் மாதாமஹனான “புலோமா” என்ற அசுரனால் யுத்தத்திலிருந்து விலகி கடலை அடைந்ததும் முதலில் கூறிய இந்திரஜித்தும் தந்தையின் மொழியால் யுத்தத்தை விட்டதும் (“இராவணன்” “தேவேந்திரன்”) அவ்விருவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் கொல்ல விரும்பினுக்கமளிக்கும் அதிக அபசகுனங்களைப் பார்த்தும் பயமற்றவர்களாக யுத்தம் செய்தார்கள்.

௨௯ गृहीमोवरतोविधेरमरणसन्मार्णरावणम्
 वीर्येणेतिमहाबलैस्सुरबलैर्वीरस्ससंकलेशितः ।
 आवद्ध्यामरवल्लभंवलवतापुत्रेणमायाविना
 प्रापय्यस्वपुरं बहिर्नगरतस्स्वीयानथादर्शयत् ॥ ४९ ॥

பிரம்மாவின் வரத்தால் மரணமற்றவனும் ஸாதுக்களை
 மரிப்பிக்கிறவனுமான இராவணனை “பலத்தால் பிடிக்கிறோம்”
 என்று அதிக பலம்பெற்ற தேவஸனியங்களால் துன்பமடை
 விக்கப்பெற்ற அந்த வீரன் பலமுள்ளவனும் மாயை பெற்றவனு
 மான புத்திரனால் தேவராஜனைக் கட்டி தன் நகரமடைவித்து
 பிறகு பட்டணத்திற்கு வெளியில் தன் பந்து ஜனங்களை பார்க்கச்
 செய்தான்.

௩௦ हव्यप्रीणितहव्यवाहनरथंप्राप्तस्यमोनित्यता
 स्यान्मोक्ष्यामिसुरेन्द्रमित्यभिमतंदत्त्वाऽथतद्रावणेः ।
 हीणंमोचितमात्तगौतमवधूजारत्वकोपान्मुनेः
 शापात्त्वादृशदुर्धियोऽधदुरितात्स्थानच्युतिस्तच्चते ॥

“ஹோமதிரவ்யத்தால் ஸந்தோஷமடைந்த அக்கினியிலி
 ருந்து இரதம் பெற்ற எனக்கு மரணத்தின் மறுப்புவேண்டும்.
 இந்திரனை கிடப்போகிறேன்” என்று இந்திரஜித்தின் கிருப்பத்
 தைக் கொடுத்து பிறகு “பிரம்மா” கிடுவிக்கப்பெற்றவனும்
 வெட்க மடைந்தவனுமான “இந்திரனைப் பார்த்து” கௌதம
 ருடைய மனைவியின் களவு பற்றுதலால் கோபம்பெற்ற அந்த
 முனிவருடைய சாபத்தால் உன்போன்ற முடனுடைய பாபத்
 தால் உனக்கு சத்துருவால் கட்டும் இருப்பிடத்தின் அசைவும்
 இருந்தது.”

पूतोवैष्णवयज्ञतोदुरिततोमुक्तः पदंयाहिभोः
 इत्युक्त्वाऽगमदास्पदंजलजजोवैधेसहस्राब्दके ।
 कृत्वासत्तपईक्षणात्तवाविभोमामेव्यसीत्युक्तगीः
 निर्वैरूप्यमहल्ययावरतनूस्तुल्याव्यधाद्गौतमः ॥ ५१ ॥

உத்தர காண்ட:

“ஹே இந்திரா! விஷ்ணுவை தேவதையாகப்பெற்ற யாகத் தால் நீபாபத்திலிருந்து விலகி பரிசுத்தமாக இருப்பிடம் போக வேண்டும்” என்று பத்மத்தில் பிறந்த பிரம்மா கூறி இருப்பிடம் சென்றார். “பிரம்மாவின் ஆயிரம் வருஷம் நற்றவம் செய்து ஹே பிரபுவான இராமா! உன்னுடைய பார்வையால் (பாபம ற்று) என்னை அடையப் போகிறாய்” என்று கௌதம முனிவர் கூறி பெண்களை உருவத்தின் கூடுதல் குறைவு இல்லாமல்” அஹல் யைக்கு ஸமமாக செய்தார்.

३१ रक्षोऽध्यक्षपराभवघटभवः प्राहाथशुश्रूषवे
माहिष्मत्यधिपंजिगीपुरहितःप्रापैकदष्टाऽऽहवः ।
स्नातोवारिणिनार्मदेखशरणं प्राप्तोऽश्रयःकारणम्
स्वामात्योपहृतार्चनोपकरणैरानर्चलिङ्गोद्भवम् ॥ ५२ ॥

பிறகு இராக்ஷஸமன்னனுடைய தோறுதலைகேட்க விரும் பும் (இராமன் பொருட்டு) கும்பத்தில் பிறந்த “அகஸ்தியர்” கூறி னார். சத்துருவான “இராவணன்” ஒரு ஸமயம் யுத்தத்தை விரும்பி “மாஹிஷ்மதி” என்ற நகரத்தின் அரசனை ஜயிக்க விரு ம்பி அவனை அடைந்தான் “நர்மதையின்” தீர்த்தத்தில் ஸ்னானம் செய்து தன் மந்திரிகள் கொண்டு வந்த பூஜையின் பொருள்களால் தன்னை இரக்ஷிப்பவனும் ஐசுவரியம் அடைவதற்குக் காரணமு மான “விங்க”த்திலிருந்து வெளியில் வந்த “சிவபெருமானை” பூஜித்தான்.

३२ पूजावस्तुनिसत्वरंत्वपहृतेनद्याः प्रतिस्रोतसा
क्रुद्धोविंशतिबाहुकोदशशतान्याप्तेनतान्निभिर्भिया ।
रुद्धापंचशतैर्नदींविहरता कान्तास्तदन्यैर्महा
वीर्येणाऽऽस्तगदेनताडितउरस्थानीयताऽऽत्माऽऽस्पदम् ॥

பூஜாதிரவியங்கள் நர்மதாநதியின் எதிர்த்துவரும் பிரவாஹ த்தால் சீக்கிரம் அபஹரிக்கப் பெற்றதும் இருபது கைகளைப் பெற்ற இராவணன் கோபம்பெற்று ஐநூறு கைகளால் ஆற்றைத் தடுத்து மற்ற அவ்வளவுகைகளால் பெண்களோடு ஜலக்ரீடை செய்கிறவனும் பயமற்றவனும் அதிக பலமுள்ளவனும் ஆயிரம்

கைகளைப்பெற்றவனுமான “கார்த்தவீர்யார்ஜுன”னால் கதாயுதத்தை எடுத்து மாரில் அடிக்கப்பெற்று தன் இருப்பிடம் அடைவிக்கப்பெற்றான்.

३३ वृत्तान्तंविदता पुलस्त्यमुनिनास्वस्थानमप्यायता
वीरस्सोऽर्जुनकार्तवीर्यनृपतिस्तेनार्थितोऽभिष्टुतः ।
पौत्रंतस्यसपद्यमोचयदथस्वेनातिवद्धंमहत
सरखंप्रज्वलिताग्निसाक्षिकमतिप्राज्ञाप्रियःप्रापयत् ॥ ५४॥

பிறகு ஸமாசாரம் தெரிந்து கார்த்தவீர்யார்ஜுனனுடைய இருப்பிடமுமடைந்து “புலஸ்திய” முனியால் வீரனுடைய தந்தையாக விளங்கிய அந்நியன் அன்புபெற்றவனுமான அவ்வரசன் துதிக்கப் பெற்றுவேண்டப்பெற்று அந்த முனிவருடைய பேரனும தன் னால் நன்றாய் கட்டப்பெற்றவனுமான “இராவணனை” உடனே விடச்செய்தான். அக்கினிஸாக்ஷியாக அதிக சினேஹத்தை அவனுடன் செய்தான்.

३४ वालीप्राप्यसवासरान्त्यविधयेश्रीदाक्षिणात्यांबुधिम्
तत्कुर्वन्स्वजिघृक्षयाऽनुसरणंकक्षेविधायद्रुतम् ।
त्रिष्वविध्वपितत्समाप्यनगरं प्राप्यामुचान्निश्श्रमः
निर्दपंगुरुंविसयंसुसखिताजीवातिलिप्सुंत्वरिम् ॥ ५५ ॥

அந்த “வாலி” ஸாயங்காலானுஷ்டானத்தின் பொருட்டு தென் ஸமுத்திரமடைந்து அதை செய்து கொண்டும் தன்னைப் பிடிக்க விரும்பி பின்வரும் சத்துருவான “இராவணனை” சீக்கிரம் கஷ்கத்தில் எடுத்துக்கொண்டும் முன்று ஸமுத்திரங்களிலும் அதை முடித்து சிரமமில்லாமல் கிஷ்கிந்தா நகரம் வந்து அவனை கர்வமற்றவனாகவும் அதிக ஆச்சர்யம் பெற்றவனாகவும் மிகுந்த சினேஹம் உயிர் இவைகளைப்பெற விரும்பியவனாகவும் விட்டான்.

३५ सुग्रीवप्रणयीमहाबलसुतो नन्यग्रहीत्तद्रिपुम्
किंन्वित्याप्तविशीतिमस्त्रवसतिं सीतापतिप्राहसः ।
मेरौकेसरिजाययापवनतस्मृतस्समुक्तस्तया
प्रेक्ष्यार्कक्षुधितस्ततःफलमतिर्व्योमोदगात्सत्वरम् ॥ ५६ ॥

“சுகீர்வனிடம் அன்புபெற்ற வாயு புத்திரன் அவனுடைய சத்துருவான வாலியை” ஏன் சிஷிக்கவில்லை? என்று ஸந்தேஹம் பெற்றவரும் அஸ்திரங்களுக்கு இருப்பிடமுமான “இராமனை” ப்பார்த்து அகஸ்தியர் கூறினார். “கேஸரியின் மனைவியான “அஞ்ஜனையால் மேருமலையில் “வாயு” வினிடமிருந்து பெறப்பெற்றவரும் அவளால் விடப்பெற்றவரும் பசியை அடைந்து சூரியனைப் பார்த்து பழம் என்ற புத்திபெற்று “ஹனுமான்” அவ்விடமிருந்து வேகமாக ஆகாயத்தில் உயரச்சென்றார்.

तातेनानुसृतस्तमप्युपगतोदृष्टोऽहिनाभीरुणा

पर्वण्यर्कजिहीर्षुणामघवतावज्राऽऽहतोऽपात्यत ।

भूतेष्वாत्मगतिं निरुध्यपरितोवाते गते कन्दरम्

दूरीकर्तुमिमं श्रमं भुवनसृष्ट्वापामरैस्तत्सुतम्

॥ ५७ ॥

தந்தையால் அனுஸரிக்கப் பெற்றவனும் சூரியனையும் அடைந்தவனும் பருவகாலத்தில் சூரியனைப் பிடிக்கவிரும்பும் பயந்த “இராஹு” வால் பார்க்கப் பெற்றவனுமான “ஹனுமான்” “இந்திரனால்” வஜ்ராயுதத்தால் அடிக்கப்பெற்று விழுவிக்கப் பெற்றான். வாயுபகவான் பிராணிகளிடத்தில் நான்கு புறமும் தன் ஸஞ்சாரத்தைத் தடுத்து குறைவைய அடைந்ததும் இந்த துன்பத்தை விலக்குவதற்கு உலகத்தைப் படைத்த பிரம்மா தேவர்களோடு வாயு புத்திரனை அடைந்தார்.

३६ कर्तव्यं भुवितत्त्रिलोकसुखदं विज्ञाय वेधामुदा

संजीव्य सदा गतेरभिमतं पुत्रं वरं प्रापयत् ।

स्वीयान्नादमृतिं सुरा अपितथा तत्क्लेशितास्तापसाः

शक्तेरप्यनिवेदनं चिरमथ प्रोत्साहनाद्धर्धनम्

॥ ५८ ॥

பிரம்மா மூன்று உலகங்களுக்கும் சுகம் கொடுக்கும்படி பூமியில் செய்யவேண்டியதை அறிந்து ஸந்தோஷமாக வாயுவின் புத்திரனை பிழைக்கச் செய்து விரும்பிய வரத்தை அடைவித்தார். தேவர்களும் தங்களின் அஸ்திரங்களால் அபயத்தையும் அவனால் துன்பமடைவிக்கப்பெற்ற ரிஷிகள் வெருகாலம் பலத்தின் அறியாமையையும் துண்டுதலால் அதன் வளர்ச்சியையும் வரமளித்தார்கள்.

३७ रामोऽगस्त्यमथाऽऽपयन्नजपदंविज्ञातवेद्यार्थकः
 यज्ञार्थंचनिमन्त्रयन्नुपगतिंभूयस्स्वशुद्धान्तगः ।
 रात्रिततसमापयन्नतिमुदाकृत्वाविभातोदितम्
 सदृत्तैस्समुपासितस्समितिगःप्राऽऽभात्सुरेशानवत् ॥

பிறகு இராமன் அறியவேண்டிய ஸமாசாரத்தை அறிந்து
 மறுபடியும் யாகத்திற்காக வரவைவேண்டிக்கொண்டு அகஸ்திய
 முனியை தன் இருப்பிடம் அடைவித்து தன்னுடைய அந்தப்
 புரம் சென்று அவ்விடத்தில் அதிக ஸந்தோஷமாய் இரவைக்
 கழித்து காலைக் கடனை முடித்து ஸபையை அடைந்து நன்னடை
 பெற்றவர்களால் ஸேவிக்கப்பெற்று இந்திரன் போல் விளங்கினார்.

. प्राक्षिप्तसर्गाः

१ धातुनेत्रजलस्यऋक्षरजसस्तोयेनिपत्यहदे
 स्त्रीरूपंदधताश्शिरोजगलगादिन्द्रार्कयोरेतसः ।
 सुग्रीवोद्वलवालिनावभवतांपुंभावमाविभ्रतः
 किष्किन्धागमनौ वनालयपतीमालाहनूमत्सुरवौ ॥ ६० ॥

பிரம்மாவின் கண் ஜலமாயும் (பூமியில் விழுந்து) 'ரிக்ஷரஜஸ்'
 என்ற குரங்காயும் மடுவில் ஜலத்தில் விழுந்து பெண் உருவம்
 பெற்றும் மதுராளில் புருஷரூபம் பெற்றவனுமான அதனுடைய
 தலைமயிரில் விழுந்த இந்திரனுடைய ரேதஸ்ஸிலிருந்து பலசாலி
 யான வாலியும் கழுத்தில் விழுந்த சூரியனுடைய ரேதஸ்ஸிலிரு
 ந்து சுக்ரீவனும் கீழ்க்கிந்தையை அடைந்து தங்கமாலையாலும்
 ஆஞ்சனேயராலும் சுகம் பெற்றவர்களும் வானரக் தலைவர்களு
 மான அவ்விருவர்களும் இருந்தார்கள்.

२ प्राजापत्यसनत्कुमारवचसाविज्ञायनारायणम्
 प्रज्ञावद्भिरुपासितंतनुभृतांसंतायकंसंकटात् ।
 अक्षय्यंपदमर्पयन्तमरयेस्वद्रोहिणेसंहतेः
 वर्तमान्तर्व्यचिनोदुपैतुमलयांदुष्टोऽप्यदुष्टांगतिम् ॥ ६१ ॥

துஷ்டனான இராவணனும் பிரம்மாவினிடமிருந்து வந்த “ஸனத் குமாரருடைய வார்த்தையால் “நாராயணனை” அறிவாளிகளால் ஆதரிக்கப்பெற்றவனும் உருவம் பெற்றவர்களை துன்பத்திலிருந்து காப்பாற்றுகிறவனும் தனக்கு குற்றம் செய்த சத்துருவுக்கும் ஸம்ஹாரத்தால் அழிவற்ற பதக்கை அளிப்பவருமாக அறிந்து அழிவற்றதும் குற்றமற்றதுமான நற்கதியை அடைவதற்கு வழியை மனதில் தேடினான்.

३ वैधात्रात्स्वविधित्सितंप्रविदुषोवेदाहितस्तेविभो
 देवस्यामितवैभवंश्रुतिशतप्रोक्तंकृपाभाजनैः ।
 दृश्यत्वंतिवतरातथात्वमवनौत्तेतामुखेरामताम्
 पित्रा दण्डककाननाधिवसतिंसीताऽऽत्मतांतत्स्त्रियाः ॥

ஹே பிரபுவே உன்னுடைய சத்துரு தன்னுடைய செய்ய வேண்டி விரும்பிய விஷயத்தை உணர்ந்த பிரம்ம புத்திரனான “ஸனத் குமாரரிடமிருந்து அநேக வேதங்களால் கூறப்பெற்ற “நாராயணனுடைய” அளவற்றவை பவங்களையும் கருணைக்கு பாத்திரமான தொண்டர்களால் மாத்திரம் தெர்சனம் செய்யத் தகுதியையும் மற்றவர்களுக்கு அவ்விதமில்லாமலிருத்தலையும் “கிரேதா” யுத்தத்தின் ஆரம்பத்தில் பூமியில் இராமனாயிருத் தலையும் தந்தையால் “தண்டகாரண்ய” வாஸத்தையும் அவருடைய மனைவியான “மஹாலெக்ஷ்மியின்” ஸீதையின் உருவம் அடைதலையும் அறிந்தான்.

४ रोषस्यापिमहाफलप्रदतयाविख्याततां सद्भूतैः
 तोषस्येवसमार्जितस्यानितरांनिर्निष्फलत्वंततः ।
 जानन्सप्रबलस्तदाकृतिभृतस्तेरामसीतांप्रियाम्
 स्वाभीष्टं ददतीकरेऽपिसमरेतामाजहाराहताम् ॥ ६३ ॥

(பகவானுடைய) கோபமும் புண்ணியம் செய்தவர்கள் பெற்ற அவருடைய அருள்போல் அதிக பலனை அளிப்பதற்காக புகழ் பெற்றிருப்பதையும் மிகவும் வீணில்லாமலிருத்தலையும் அவரிடமிருந்து பலசாலியான “இராவணன்” அறிந்து ஹே இராமா! அவருடைய உருவம் பெற்ற உன்னுடைய மனைவியும் யுத்தத்தில்

தன் விருப்பத்தையும் கையில் கொடுக்கிறவளும் அபஹரிக்கப் பெருதவளுமான அந்த ஸீதையை அபஹரிக்கான்.

5 ஶ்ருவார்யபிரியநார்தேனகயிதந்தத்யம்மாஶ்ஷ்யானகம்
 ஶ்வெதீபமுபெத்யயுதமனசாஸ்வாஸாதிவாஸந் ।
 ஶ்ரீபிஸ்சிஸ்தகரேதூஸிதிஸிஸுவத்ரபாமித:கீடவத்
 ப்ரகலேஸ்யததந்நபிப்ரவலக: ப்ராஸிப்யதாட்பக: ॥ 68 ॥

பெரியோர்களிடத்தில் பிரியம் பெற்றவனே! “நாரதரால்” கூறப்பெற்ற உண்மையான நற்கதையைக் கேட்கவேண்டும் “இராவணன்” யுத்தம் செய்யமனம் பெற்று “சுவேதவீபம்” சென்று தன்னுடைய நல்வரவைக் கேட்கச்செய்து பிறகு பெண்களால் சிறியசிசுபோல் கையில் பிடிக்கப்பெற்று புழுபோல் சுற்று விக்கப்பெற்று கடிக்கிறவனும் பலசாலியுமாயிருந்தும் அதிக துன்பமடைவித்து மதமற்றவனாய் எறியப்பெற்றான்.

एवंचेदवलाःकथनुसवलाःइत्युजितंविस्सयम्
 प्राप्तस्तत्रसन्कुमारमलयलक्ष्मीपतेरालयम् ।
 तत्रस्थानततश्च्यवान्तिसततंस्वस्यापितद्वस्ततः
 आघातात्तदुपाऽऽगतिंस्वामितांज्ञात्वाततोऽवापताम् ॥

38 इत्याश्राव्यकथांघटोद्भवमुनीरामंजगामाऽऽश्रमम्
 वैदेहंचयुधाजितंस्वसुहृदंकाशीपतिमानयन् ।
 अन्यानप्यवनीपतीन्सुवसनैर्भूपाभिरन्वागतेः
 रामोऽवापयदास्पदंसुवचनैस्सहर्ष्यतत्तन्मतम् ॥ 66 ॥

“பலமற்ற பெண்கள் இவ்விதமிருந்தால் பலமுள்ளவர்கள் எவ்விதம் இருப்பார்கள்? “என்று அதிக ஆச்சரியமடைந்து “இராவணன்” அவ்விடத்தில் ஸைத் குமாரரை “அடைந்து அவரிடமிருந்து இலக்ஷ்மீநாராயணனுடைய இருப்பிடம் அழிவற்றதாகவும் அவ்விடமிருப்பவர்கள் அதிலிருந்து எப்பொழுதும் நழுவுகிறதில்லை. அவருடைய கையினால் கிடைக்கும் மரணத்தால் தனக்கும் விரும்பப்பெற்ற அவ்வுலகத்தின் பிராப்தியை அறிந்து அவ்வித மரணத்தால் அவ்விடத்தை அடைந்தான்.

அகஸ்திய முனிவர் இவ்விதம் கதையை இராமனைக் கேட்கச் செய்து “ஆசிரமம்” அடைந்தார். இராமன் ஜனக மஹாரஜனையும் யுதாஜித்து அரசனையும் தன் சினேஹிதனான காசிராஜனையும் மற்ற அரசர்களையும் நல்ல வஸ்திரங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் பின் தொடருவதாலும் நல்லமொழிகளாலும் ஸந்தோஷமடைவித்து அவரவர்களின் விருப்பமான இடத்தை அடைவித்தார்.

३९ सन्दत्तयदुपायननृपातिभिःप्रत्यागतैर्भ्रातृभिः

स्वानीततदमूल्यवस्त्वभिमतंरामोरुमेशाऽऽदये ।

इष्टायप्रददत्सुरेन्द्रजमरुपुत्रौतथाप्रीणयन्

कापेयंप्रवलंवलंस्वनगरीमावासयद्वत्सरम्

॥ ६७ ॥

அரசர்களால் வெகுமதியாக கொடுக்கப்பெற்றதும் அவர்களுடன் கூட சென்று திரும்பி வந்த ஸ்வேஹாதரர்களால் கொண்டு வரப்பெற்றதும் விலையற்றதும் விரும்பப்பெற்றதுமான பொருள்களை “இராமன்” “ருமையின்” புருஷனான சுகீர்வன் முதலிய அன்பர்களுக்கு அளித்து இந்திர புத்திரனான வாலியின் புத்திரனான அங்கதன் “வாயு புத்திரனான ஹனுமான்” இவர்களை அவ்விதம் ஸந்தோஷமடைவித்து பலசாலியான வானர ஸனியத்தையும் அவ்விதம் செய்து தன் பட்டணத்தில் ஒருவருஷம் வஸிக்கச் செய்தார்.

४० प्राणप्रेमसखान्कथंचिदनघानप्यास्पदंप्राऽऽपयत्

रक्षःकप्यधिपाऽऽदिमानुपादिशन्बुद्धितदर्हाहितां ।

यावत्स्वंचरितंप्रमृष्टदुरितंतावत्तनौवांछितान्

प्राणान्मौक्तिकहारमप्यवनिजानाथोऽर्पयन्वायुजं ॥

குற்றமற்ற பிராண சினேஹிதர்களான “சுகீர்வன்” விபீஷணன்” முதலியவர்களை அவர்களுக்குத் தருந்த நன்மை கொடுக்கும் புத்தியை உபதேசித்தும் பாபத்தை அகற்றும் தன் சரித்திரம் (உலகத்தில்) இருக்கும் வரை சரீரத்தில் பிராணன்களை விரும்பும் ஹனுமானையும் ஸ்தாபதியான “இராமன்” அந்த வரத்தையும் முத்து ஹாரத்தையும் அளித்து இருப்பிடமடைவித்தார்.

81 निध्यध्यक्षनिदेशतोऽभ्युपगतं प्रोक्ता शरीरोक्ति कम्
 स्वोदुपुनरीप्सितं रघुपतिर्दृष्ट्वा मुदा पुष्पकम् ।
 गच्छेष्टं समये स्मृते रूपसंस्तुयुक्तं तदन्तर्हितम्
 शक्तिस्ते महतीति विस्मितमनो भ्रात्रा महानैडयत ॥ ६९ ॥

நிதிகளின் அரசனான குபேரனுடைய உத்திரவால் தன்னை
 வலிப்பதற்கு விரும்பி மறுபடியும் வந்ததும் அசரீர வார்த்தை
 கூறினதும், “இஷ்டம்போல் செல். நினைக்கும் ஸமயத்தில் வர
 வேண்டும்” என்று சொல்லப்பெற்றதும் மறைந்ததுமான புஷ்ப
 கவிமானத்தைப் பார்த்து மனதில் ஆச்சரியம் பெற்ற ஸஹோத
 ரனான “பரதனால்” உன்னுடைய சக்திமிகுந்தது” என்று பூஜிக்க
 த்தகுந்த இராமன் துதிக்கப்பெற்றான்.

82 नित्यं यत्नसमीरणोऽपितपनोनाऽऽप्नोति वृद्धिपराम्
 वेत्तुं दुःखमबुद्धयोऽपि विबुधायद्गूह्यमास्पदम् ।
 रामोऽशोकवने प्रियां सरमयन्तामेकदा गर्भिणीम्
 आजानादघहारिगाङ्गतटगप्रेक्षाप्रियं तन्मनः ॥ ७० ॥

(எல்லாவற்றையும் அசையச் செய்யும்) காற்றும், தபிக்கச்
 செய்யும்) ஸூரியனும் அதிக வளர்ச்சியை அடையாமலும். அறி
 வாளிகளும் துக்கத்தை அறிவதற்கு புத்தியற்றவர்களாக இருக்
 கும்படி (பெருமை பெற்றதும்) பூமியில் முளைத்தவைகளுக்கு இரு
 ப்பிடமுமான “அசோகவனத்தில்” மனைவியை ஸந்தோஷமடை
 விக்கும் இராமன் ஒரு காலத்தில் “ஸீதையை” கெர்ப்பம் பெற்ற
 வளாகவும் அவளுடைய மனதை பாபத்தை பரிஹரிக்கும் கெங்
 காநீரத்தில் வஸிக்கும் முனிஜனங்களின் பார்வையில் பிரியம்
 பெற்றதாகவும் அறிந்தார்.

83 रामस्सर्वमनोरमस्समितिगश्शृण्वन्कथास्त्रिगधतः
 जिज्ञासुः पुरवासिनामपिमनोभद्रादजानादिदम् ।
 वीरोनः प्रभुरपरावणवधादध्यव्धिसेतोः कृतः
 कान्तायास्सहतेकथं निवतरतस्स्पर्शहृतिं तामिति ॥ ७१ ॥

எல்லோர்களின் மனதிற்கும் ஸந்தோஷமளிக்கும் “இராமன்” ஸபையில் இருந்து சினேஹி, தர்களிடமிருந்து கதைகேட்டுக்கொண்டு இருக்கும் பொழுது நகரவாஸிகளின் மனதையுமறியவிரும்பி “பத்திரனிடமிருந்து,” நமது அரசன் இராவணவதத்தாலும் கடலில் அணைகட்டினதாலும் விரன். வேறு புருஷன் செய்த மனைவியின் தொடுதலையும் வெருநான் அபஹாரத்தையும் எவ்விதம் பொறுக்குகிறார்” என்பதை அறிந்தார்.

४४ रामोधर्मदृढव्रतः परिवृतस्सर्वैर्विसृज्याथतान्
 भ्रातृन्प्राप्ताविनीतिनीतितनुकानभ्यर्णगान्कारयन् ।
 नेत्रवाष्पसमावृतेव्यसनतश्शुष्कंवहन्नाननम्
 तानाचष्टसभीतिकान्किमिदमित्यन्तर्भृशंस्पष्टम् ॥ ७२ ॥

பிறகு தர்மத்தில் பலமான விரதம் கொண்டவரும் எல்லோர்களால் சூழப்பெற்ற வருமான “இராமன்” அவர்களைவிட்டு, “வணக்கம்” நீதி இவைகளின் உருவம்பெற்ற ஸஹோதரர்களை ஸமீபம் அடைவித்து, துக்கத்தால் கண்ணீரால் மறைக்கப்பெற்ற கண்களையும் வாடினமுகத்தையும் பெற்று “இது என்ன”வென்று மனதில் மிகவும் பயந்த அவர்களைப் பார்த்து வெளியாகக்கூறினார்.

४५ सौमित्वेविदिता विशुद्धिरमिता वैश्वानरेणापिता
 देवैरप्युदिता प्रयत्नजनितात्वत्रत्यदूरीकृता ।
 सीतायाहृदयंदिदृक्षुवनगान्श्वस्स्यन्दनेनाऽऽश्रुतां
 वाल्मीकेस्सविधेगृहस्यविसृजद्रागेहिमांचेन्मतः ॥ ७३ ॥

“ஹே லக்ஷ்மணா! (உன்னால்) அறியப்பெற்றதும் அக்கினியால் கொடுக்கப் பெற்றதும் தேவர்களால் கூறப்பெற்றதும் முயற்சியால் உண்டு பண்ணப்பெற்றதும் அளவற்றதுமான “ஸீதையின்” நன்னடை இவ்விடத்தில் இருப்பவர்களால் அகற்றப்பெற்றது. அவளுடைய மனமும் வனத்தில் இருப்பவர்களைப் பார்க்க விரும்புகிறது. அவளை இரதத்தில் ஏற்றி நாளை தினம் “வால்மீகியின் தபோவனத்திற்கு ஸமீபத்தில் சீக்கிரம் விடவேண்டும். நீ எனக்கு நண்பனாயிருந்தால் சீக்கிரம் என்னிடம் வரவேண்டும்.”

86 சீதானிஷ்கபடாஸ்யாஸ்யாதுவிதுபிபத்யுமனோஸ்தாஹ்ஸம்
 தித்சந்த்யாபரணாவரவரகுணமுந்யஜ்ஞநாப்யோமஹத் ।
 அனீதிரதமாஸ்திதா விமனசாஸோமித்ரிணாஸ்கிதா
 பௌஸ்த்யாஸுபதுநீமித்திவிததேர்ஜ்ஞாஹ்யேனாஸ்யபதா ॥ 98 ॥

கஷ்டமற்ற மனம்பெற்ற “ஸீதை” அவ்வீதமில்லாத புருஷ
 னுடைய மனதை அறியாமல் முனிகளின் மனைவிகளுக்கு உயர்
 ந்த அதிகமான ஆடை ஆபரணங்களை அளிக்க விரும்பி வருந்தும்
 “இலக்ஷ்மணனால்” கொண்டு வரப்பெற்ற இரத்தத்தில் ஏறிக்
 கொண்டு முன்னிலையில் உண்டான துக்கமளிக்கும் அதிக அப
 சகுனங்களால் பயந்து இரண்டு தினங்களில் கெங்காநதியை
 அடைந்தாள்.

87 उत्तारय्य तरङ्गिणींजनकजांनावासआहसरन्
 कर्तव्यत्वसुखीतदाविविदिषुंतदौहृदच्छब्दना ।
 शीलंतेविनुतंप्रजावतिसुरैः प्रत्याक्षितंवाहिना
 तज्जानन्विजिहासतीहभवतींमूढोक्तितोभूपतिः ॥ 99 ॥

“இலக்ஷ்மணன்” ஸீதையை ஓடத்தினால் கெங்கையைத்
 தாண்டச்செய்து செய்யவேண்டிய (அவளுடைய அகற்றுகலை)
 நினைத்து வருந்தி வருத்தத்தின் காரணத்தை வினவும் அவளைப்
 பார்த்து: (“அண்ணனுடைய மனைவியான ஹே மன்னி தேவர்
 களால் துதிக்கப்பெற்றதும் அக்கினியால் நேரில் காண்பிக்கப்
 பெற்றதுமான உன்னுடைய நன்னடையை அரசன் அறிந்தும்
 மூடனுடைய மொழியால் அந்த (கர்ப்பினியின் விருப்பம் நிறை
 வேற்றுதல்) என்ற விபரஜத்தால் உன்னை இவ்விடத்தில் விட
 வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்,” என்று கூறினான்.

88 विज्ञायप्रियं चिकीर्षितमतिंजातासुखादेवरात्
 सीतासुस्मृतविस्मतासुखततिर्लोकापवादोऽल्पकः ।
 त्याज्यः पूज्यपतेतनौसविरतिमांविद्विमाविसर
 प्राप्तोवाचिकमित्यधोमुखतयाधीरस्ततोऽपागमत् ॥ 100 ॥

“ஸீதை” கொழுந்தனிடமிருந்து (கனாவனுடைய ஸ்வேஹா தான்) செய்யவேண்டும் என்று விரும்பிய புருஷனுடைய தீர்மானத்தைத் தெரிந்துகொண்டு வருந்தி மறக்கப்பெற்ற துக்கங்களின் வரிசையை நினைத்து” பூஜிக்கத்தகுந்த ஹே நாதா! லோகாபவாதம் சிந்தாயினும் விலக்கவேண்டும். சரீரத்தில் ஒழிவு (ஆசையற்றல்) பெற்றவளாக என்னை நினைக்கவேண்டும். மறக்கக்கூடாது” என்று சொல்லவேண்டிய ஸமாசாரத்தை அவளிடமிருந்து தைரியம்பெற்ற “இலக்ஷ்மணன்” அடைந்து கீழ் நோக்கியமுகமாக அவ்விடமிருந்து அகன்றான்.

४९ मन्वानोभगवान्श्रुतातिरुदितस्सर्वविदन्ध्यानतः

संपूज्याथसमोदयन्नभिमतांसीतांसदोपासितां ।

अन्तस्स्यांवहिरागतामिवगृहंनित्वाऽथतांतापसीः

तत्संरणआदिशन्प्रमुदेस्वाख्यातरामायणः ॥ ७७ ॥

இராமாயணம் கூறின அந்த பகவானான வால்மீகி முனிவர் அதிக அழகையைக் கேட்டு தியானத்தால் எல்லாவற்றையும் அறிந்து பிறகு எப்பொழுதும் தன்னால் உபாஸிக்கப்பெற்றதும் மனதில் இருந்து வெளியில் வந்த தேவதையைப்போல் விரும்பப் பெற்ற ஸீதையை நினைத்து பூஜித்து ஸந்தோஷமடைவித்து இருப் பிடத்திற்கு அழைத்துவந்து அவளைக் காப்பாற்றும்படி முனிகளின் மனைவிகளுக்கு உத்திரவுசெய்து அதிக ஆனந்தம் அடைந்தார்.

५० कुर्वन्नन्तरमानुषान्वरगुणान्वीर्यजगादिश्रुतम्

दुःखंतातगिराकृतपरिहृतं भूयोऽनभिज्ञोक्तितः ।

जातत्वाधुनिकंविनष्टविलयंसीदन्सआर्यस्यतत्

प्रेयस्संत्यजनंभविष्यदनघंप्रावेदिसूतेनसः

॥ ७८ ॥

“இலக்ஷ்மணன்” மனிதர்களுக்கு அரிதான இராமனுடைய நற்குணங்களையும் உலகங்களில் புகழ்பெற்ற பலத்தையும் தந்தையின் வார்த்தையால் வந்ததும் விலக்கப்பெற்றதுமான துக்கத்தையும் முடனுடைய மொழியால் மறுபடியும் இப்பொழுது

வந்த அழிவற்ற துக்கத்தையும் மனதில் நினைத்து வருந்தும் பொழுது வரப்போகிறதும் குற்றமற்றதுமான அவருடைய அன்பர்களின் அகற்றுதலை “சுமந்திரனா” அறிவிக்கப்பெற்றான்.

५१ तातस्तेप्रवलाऽऽगतःकुलगुरोस्सन्नैकदेचिक्षिपुः

वर्षातत्रनिनीषतःप्रतपसोदुर्वाससोवेदसः ।

रामंतंभृगुशापतोन्वपुषंदीर्घाऽऽयुषंश्रीरुषम्

श्रीशंतसुतयोश्चराज्यकरणंजन्मेतरत्राऽऽस्पदात् ॥ ७९ ॥

“மிருந்த பலம்பெற்ற ஹே இலக்ஷ்மணா! உன்னுடைய தந்தை ஒரு காலத்தில் குலகுருவான வஸிஷ்டரைப் பார்க்க விரும்பி அவருடைய ஆசிரமத்தை அடைந்து அவ்விடத்தில் வருஷா காலத்தைக் கழிக்க விரும்பும் (மழை காலம் நான்கு மாதமும் பிராணிகளுக்கு தீங்கு இல்லாமலிருப்பதன்பொருட்டு பெரியோர்கள் ஓரிடத்தில் இருப்பார்கள்) அதிக தவம் பெற்ற “தூர்வாஸ முனிவரிடமிருந்து இராமனை” பிறகு முனியின் சாபத் தால் மனிதனுடைய உருவம் பெற்றவரும் “இலக்ஷ்மீ தேவியிடம் கோபம்பெற்று தீற்காயுளைப்பெற்ற வருமான இலக்ஷ்மீ நாராயணனாகவும் அவருடைய புத்திரர்கள் இருவர்களுக்கு அயோத்தியைத் தவிர வேறு இடத்தில் இராஜ்ய பட்டா பிஷேகத்தையும் அவர்களின் பிறப்பையும் அறிந்தார்.”

५२ सौमित्रिर्मुदितोऽथसूतवचसागोप्येनरात्रिनयन्

केशिन्यामितरेद्युरेत्यनगरंप्राप्तस्वकोऽत्युत्सृज ।

तापंनिर्गतपापकोपनिचयास्सर्वेक्षयान्ताइति

द्रागुद्रोहितसन्मतिस्तद्वतमित्यार्येणसोऽमोदत ॥ ८० ॥

பிறகு ஸஹஸ்யமான “சுமந்திரனுடைய” வார்த்தையால் ஸந்தோஷமடைந்து “கேசினி” என்ற நகரத்தில் இரவைக் கழித்து மதுநாளில் நகரம்வந்து தன்னிடம் வந்தவனும் “பாபம் கொடுக்கும் கோபத்தைத் துறந்தவனே! தாபத்தைவிடவேண்டும். ஸம்பாதிக்கப் பெற்ற பொருள்கள் எல்லாம் முடிவில் நாசத்தைப் பெற்றிருக்கின்றன” என்று அண்ணனால் சீக்கிரம் நற் புத்தி புகட்டப்பெற்று அந்த “இலக்ஷ்மணன்” “அது உண்மை” என்று ஆனந்தமடைந்தான்.

५३ राज्यस्याकरणाच्चतुर्दिनकृतान्मत्वाऽधमप्यात्मनः

खिन्नोराधवआहसोदरमिहद्राक्ताउपस्थापय ।

सप्रेमाःप्रकृतीर्नृगोद्विजवरैस्तदर्शनालाभतः

संकुद्वैःकृकलासतामलभताऽऽकृष्णक्षणात्पावनात् ॥८१॥

“இராமன்” நான்கு நாள் இராஜ்ய காரியம் பார்க்காத தால் தனக்கும் பாபத்தை நினைத்து வருந்தி ஸ்வேஹாதரண இலக்ஷ்மணனைப் பார்த்துக் கூற்றார் “அன்புபெற்ற ஜனங்கள் முதலியவர்களை இவ்விடத்தில் சீக்கிரம் அழைத்து வரவேண்டும், “நிருகன்” என்ற அரசன் தன்னுடைய தர்சனம் கிடைக்காத தால் கோபம் பெற்ற பிராமணர்களால் பரிசுத்தம் செய்யும் “கிருஷ்ணனுடைய” பார்வை வரை ஓனானையிருத்தலை அடைந்தான்.

५४ निष्पापाऽऽगतकोपतापसकृत्तंशापमहातापदम्

श्रुत्वोद्विग्नमनावार्यमपितंजाननृगस्वोप्सितम् ।

वर्षाधर्महिमापहंसखकरं गर्तयकारयन्

वृक्षानप्यभितौवसुंखपदगंतनिर्गतिस्त्वावसत् ॥ ८२ ॥

“பாபமற்றவர்களும் கோபம் பெற்றவர்களுமான ரிஷி களால் கொடுக்கப்பெற்ற அதிக வருத்தம் கொடுக்கும் சாபத்தை” “நிருகன்” என்ற அரசன் கேட்டு மனம் வருந்தி அந்த சாபத்தை விலக்க முடியாததாக நினைத்து மழை, கோடை, பனி, இவைகளை விலக்கி சுகம்கொடுக்கும் தன் விருப்பமுமான மூன்று பள்ளங்களையும் நான்கு புறமும் மரங்களையும் “வஸு” என்ற புத்திரனை தன்னுடைய ஸிம்மாஸனத்தில் இருக்கும்படியும் செய்வித்து கதியற்று அந்த பள்ளங்களில் வஸித்தான்.

५५ आगोयत्कृतमुत्तमेषुमहतींसद्यःकरोत्यापदम्

वत्सोदाहृतिमीडितांशृणुनिमियाज्यंवसिष्ठोमुनिः ।

तस्यायाजकउत्सृजन्नितरतोयातस्ततोऽभ्यागतः

निद्राञ्छतमथातनोद्वितनुकंकुद्रस्सएनंतथा ॥ ८३ ॥

“ஹே குழந்தாய் இலக்ஷ்மண! (குற்றமற்ற) பெரியோர்க ளிடத்தில் செய்த பிழை உடனே மிகுந்த துன்பத்தை விளைவிக்கிறது. துதிக்கப்பெற்ற உதாசரணத்தைக் கேட்கவேண்டும். யாகம் செய்யத் தகுந்த எஜமானனான “நிமி” சக்கிரவர்த்தியை யாகம் செய்விக்கும் குருவான “வஸிஷ்டர்” அவ்விதம் செய்விக்காமல் அவனை விலக்கி வேறு விடம் (இந்திரனிடம்) சென்று அவ்விடமிருந்தும் வந்து பிறகு நித்திரைசெய்யும் அரசனை (சர்சனம் கொடுக்க வில்லை) என்று கோபம்பெற்று சரீரத்தை இழந்தவனாகச் செய்தார். அவ்வரசனும் வஸிஷ்டரை அவ்விதம் செய்தான்.”

५६ वैधात्रोऽप्यतनुर्मुनिः पितृगिराभूयस्तनुप्रेप्सया
प्रागाद्वारुणमास्पदंसुरवधूं दृष्ट्वा र्वशीमंबुपः ।
रेतःकामवतो घटे विदधतीं मित्रोऽन्यभुक्तेतिताम्
क्रौधाद्भूगपुरुषः प्रणयिनीं कालंसकंचिद्व्यधात् ॥ ८४ ॥

“பிரம்ம புத்திரனான “வஸிஷ்ட” முனிவர் மறுபடியும் சரீரம் அடைய விருப்பத்தால் தந்தையின் வார்த்தையால் “வருணனுடைய இருப்பிடம் சென்றார். “ஊர்வசி” என்ற தேவப்பெண்ணைப் பார்த்து காமம்பெற்ற வருணனுடைய வீரியத்தை கடத்தில் தரித்த அந்த பெண்ணை வேறு புருஷனால் அநுபவிக்கப் பெற்றவள்” என்று “மித்திரன்” கோபத்தால் பூமியில் இருக்கும் “புருரவஸ்” என்ற அரசனுக்கு மனைவியாக சிலகாலம் செய்தான்.

५७ कुंभान्मित्रजलेश्वीर्यरुचिरात्सोऽरुन्धतीनायकः
जज्ञेऽगस्त्यवदीडितं निमिन्पयज्ञेऽतितुष्टास्मुराः ।
सर्वेषां नयनेषु मिलनकरं वायात्मकं स्वासयन्
तद्वहान्मथितादरण्याधिगताद्राज्ञो मिथिर्मथिलः ॥ ८५ ॥

“மித்திரன்” வருணன் “இவர்களின் வீரியத்தால் அழகிய “கும்பத்திலிருந்து “அருந்ததியின்” புருஷன் அகஸ்தியர்போல் அவதரித்தார். துதிக்கப்பெற்ற நிமியை தேவர்கள் எல்லோர்களின் கண்களில் மூடச்செய்யும் வாயுவின் உருவம் பெற்று

உத்தர காண்ட:

இருக்கச் செய்தார்கள். அரணி (இது யாகத்தில் அக்கினி கிடையும்கட்டை)யில் அடைவிக்கப்பெற்றுகிடையப்பெற்ற அரசனுடைய அந்த சரீரத்திலிருந்து “மிதி” என்ற அரசன் பிறந்தான். அவன் ஜனகன்.

५८ कोपस्तामसऊर्जितस्सकलगस्सत्वोत्थितासाक्षमा
लोकेकुवचिदस्तिनाहुषनृपंत्वन्येकळ्वेरतम् ।
शर्मिष्ठापतिमादिजायदुयुतापत्याप्रियंस्वप्रिये
तातेकोपतआनिवेद्यतमथप्राप्तंजरामाचरत् ॥ ८६ ॥

“ஹே வெசக்ஷ்மண! கோபம் தமோகுணத்திலிருந்து பிறந்தது பலம் பெற்றது. எல்லோர்களையும் அடைந்தது. ஸத்துவகுணத்திலிருந்து பிறந்த அந்த பொறுமை உலகத்தில் சிலவிடத்தில் இருக்கிறது. நஹுஷராஜனுடைய புத்திரனும் இருவர்களில் கடைசிகளத்திரத்தினிடம் ஆசைபெற்றவனும் “சர்மிஷ்டையின்” புருஷனுமான “யயாதியை” முதலில் மணந்த “தேவயானி” என்ற மனைவி “யது” என்ற புத்திரனோடுகூடி தனக்கு இஷ்டமும் தந்தையுமான “சுக்கிரனிடம்” புருஷனுடைய அப்பிரியத்தைக் கோபத்தால் தெரிவித்து பிறகு கிழக்கன்மையை அடைவித்தான்.

५९ दत्वास्वयुवभावमीप्सिततमंप्राप्तायगह्यांजरं
भुञ्जानश्चिरभोगजंसुखमतोनिर्विण्णएवाऽऽददत् ।
आत्मीयांप्रियपूरवेनृपपदंभूमैर्ययातिःपतिः
कूरत्वंयदवेवचोऽकलयतेसंदायसोऽस्याद्वनम् ॥ ८७ ॥

மிகவும் விரும்பப்பெற்ற தன்னுடைய யௌவன பர்வத்தைக்கொடுத்து நீந்திக்கத் தகுந்த கிழத்தனத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட பிரியம் பெற்ற “பூரு” என்ற புத்திரன் பொருட்டு, “யயாதி” அரசன் வெகுகாலம் போக சுகத்தை அனுபவித்து அதிலிருந்து ஒழிவு பெற்றே தன்னைச்சேர்ந்த முதுமையைப் பெற்று அரசனுடைய பதத்தையும் வார்த்தையை நடத்தாத “யது” என்ற புத்திரன் பொருட்டு துஷ்டத்தனத்தையும் கொடுத்து வனம் சென்றான்.

கோட்டானுடைய கிருஹத்தை அடைந்து பயமில்லாமல் “என்னுடைய வீடு” என்று சொல்லும் கமுகை புத்திசாலியான இராமன்” அதனுடைய வார்த்தையால் (“எவ்வளவு காலமாய் உன்னுடைய கிருஹம் இருக்கிறது” என்ற வினாவிற்கு பூமியில் மனிதர்கள் இருக்கும் காலம் என்று கமுகு கூறியது. பூமியில் மரங்கள் இருக்கும் காலம் என்று கோட்டான் கூறினதால் மரங்களுக்குப் பிறகு மனிதர்கள் பிறந்தார்கள், என்ற நியாயத்தால்) குற்றவாளியாகவும் அசரீரி வாக்கியத்தால்” கௌதம முனிவருக்கு போஜனத்தில் மாம்ஸம் கொடுக்கவனும் அந்த முனிவருடைய சாபத்தால் இவ்வுருவம் பெற்றவனும் தன்னிடமிருந்து முக்திபெற்றவனுமான “பிரமதத்தன்” என்ற அரசனாகவும் அறிந்து அவ்வரசனால் துதிக்கப்பெற்றார்.

६० सर्वेवांछितपृष्टिमेवपुरतःतत्संगरंपृष्टतः

कुर्वन्तिप्रबलाविभीषणविवलादप्यथिनामार्थितात् ।

रामत्वंनतथाकरोमिवइतिप्राप्तप्रतिज्ञोयतः

वन्यैस्सच्यवनैरमान्यवनिपोमान्यैर्महानित्यतः ॥ ९१ ॥

“பலம்பெற்ற எல்லோர்களும் பலமற்ற யாசகர்களின் விருப்பத்திலிருந்தும் பயந்துகொண்டு முன்னிலையில் முதல் செய்கிறார்கள். ஹே இராமா! நீ உங்களின் காரியத்தைச் செய்கிறேன் என்று பிரதிக்கை செய்ததால் அவ்விதம் இல்லை. அதனால் நீ உயர்ந்தவன்,” என்று வனத்திலிருக்கும் “சியவனரோடு” கூடிய பூஜிக்கத் தகுந்த பெரியோர்களால் அந்த அரசன் பூஜிக்கப் பெற்றான்.

६१ वेदान्तैर्विदितोविभुस्सविजयीवाक्यादवैद्भार्गवात्

उद्धतलवणमधोःपुरभिदंप्रीणय्यसत्कर्मभिः ।

शूलकालमनीप्सितस्य विधृतमृत्योर्नृणांमारणम्

प्राप्तस्याऽऽत्मजमापदांचजनकंवध्यंस्वतोऽन्याहतम् ॥

வேதாந்தங்களால் அறியப்பெற்ற வெற்றி பெற்ற பிரபுவான “இராமன்” “பிருகு” முனியின் வார்த்தையால் “சிவபெருமானை” நற்கர்மங்களால் ஸந்தோஷமடைவித்து (அவரிடமிருந்து)

சத்துருக்களுக்கு எமனாயும் தரிக்கப்பெற்று மனிதர்களுக்கும் மிருத்யுவுக்கும் மரணமளிக்கிறதுமான சூலாயுதத்தைப் பெற்ற “மது” என்ற அசுரனுடைய புத்திரனும் தூர்னடை பெற்றவனுமான லவணசுரனை துன்பங்களுக்குக் காரணமாகவும் தன்னால் கொல்லத்தகுந்தவனாகவும் பிறரால் கொல்லப்பெறாத வனாகவும் அறிந்தார்.

६२ रामोऽङ्गीकृततापसाभिमतकस्तद्वैरिणोमारणे

कैकेयीजनियोजकोमयिसातिप्रेष्येपुरातेवचः ।

कुर्वन्नाहृतिसश्रमंभरतइत्यावेदयत्यन्तिमे

तंशत्रोर्हरणंतदीयनगरीराजत्वआवेशयत्

॥ ९३ ॥

“இராமன்” ரிஷிகளின் சொல்லை அங்கீகரித்து அவர்களின் சத்துருவைக் கொல்லுவதில் “கைகேயியின்” புத்திரனை ஏவும் பொழுது “வேலைக்காரனான நான் இருக்கும்பொழுது முன் காலத்தில் உன்னுடைய வார்த்தையை நடத்திய அந்த பரதன் கஷ்டத்திற்குத் தகுந்தவன் இல்லை” என்று கடைசியில் பிறந்த “சத்துருக்கள்” தெரிவிக்கும்பொழுது அவனை சத்துரு ஸம் ஹாரம் செய்யும்படி சத்துருவின் பட்டணத்திற்கு அரசனாய் இருப்பதில் இருக்க வைத்தார்.

६३ राज्यस्वीकरणेऽथतान्निरसनेत्यक्ताऽऽदरं सोऽदरम्

ज्येष्ठस्त्रेष्टमुदारवृत्तमुदितोरामोऽङ्कमारोपयन् ।

अस्त्रंशत्रुहरंप्रदायविमतं त्यक्ताऽऽयुधं तंवहिः

यातं द्वारि निरुद्धय जह्यति बलं हन्येत नैवान्यथा

॥ ९४ ॥

பிறகு இராஜ்யத்தைப் பெறுவதிலும் அதைத் தள்ளுவதிலும் ஷிருப்பமற்ற ஸஹோதரனும் தனக்கு இஷ்டமுமான சத்துருக்களை பெருந்தன்மை பெற்றவர்களிடம் ஸந்தோஷம் பெற்ற அண்ணனுமான அந்த இராமன் மடியில் உட்கார வைத்து சத்துருவைக் கொல்லும் அஸ்திரத்தைக் கொடுத்து ஆயுதத்தைக் கைவிட்டவனும் வெளியில் சென்றவனும் அதிக பலமுள்ளவனுமான அந்த “லவணசுரனை வாசலில் தடுத்து அந்த அஸ்திரத்தால் கொல்லவேண்டும்” வேறு விதமாகக் கொல்லப் பெறமாட்டான்.

௬௪ சேநாநிர்மயாஸ்ஹவாயபுரத: பத்வாநாலக்ஷித:

யாஹிபுர்த்ஸாநோமபுவந்ஹந்யேததேநோக்ஷித: ।

ப்ரீஷ்மாபாயுபாஸமேஜலமுகாந்த்யக்தயுத்வஜஹி

ப்ரோக்தோமாஸாவிலங்கிதோநிர்ஸரத்ராமாத்ஸசத்ரோஹ்ர: ॥ ௯௩ ॥

“முன்னால் யுத்தத்தின் பொருட்டு ஸைனியத்தை பிரயாணம் செய்கிக்கவேண்டும். பின்னால் காணப்பெறாமல் நீ கில்லை எடுத்துக்கொண்டு மதுவின் வனம் செல்லவேண்டும். அவனால் பார்க்கப் பெற்றவன் கொல்லப்பெறுவான். கோடை நாளின் கடைசியில் மேகங்கள் வரும் காலத்தில் யுத்தத்தை கைவிட்ட அந்த லவணாசுரனை ஸம்ஹரிக்கவேண்டும்” என்று இராமனால் சொல்லப்பெற்ற “சத்துருக்கள்” ஒரு மாஸம் தாமஸம்செய்து அவரிடமிருந்து பிரயாணம் செய்தான்.

௬௫ அப்யுஷ்யாஹ்வநியாமிநிஹ்யமரேஹ்ந்நீத்யவல்மீகஜம்

ஸௌதாஸஸ்யததோவिवेदयजनक्षोणींगुरोरूपिणा

ஸப்தஸ்யாநிஸாசரேஜலமப்யாத்ஸத்சஸ்துப்ரதி

க்ஷாந்த்யோத்சுஜ்யபுநஸ்சகீயபதயோ:கல்மாஷபாடஸ்யதம் ॥

“சத்துருக்கள்” வழியில் இரண்டு இரவுகளை வலித்து “வால்மீகி” முனிவரை அடைந்து அவரிடமிருந்து, புலியின் உருவம்பெற்று மிருகங்களைக் கொல்லும் இருவர்களில் ஒருவனைக் கொன்றதால் கோபம்கொண்டு யாகத்தில் மாம்ஸம்வேண்டிய “குருவான வலிஷ்டரின் உருவம்பெற்ற இராசுஸனால் (மாம்ஸம் ஸாப்பிடுகிறவனாக) சபிக்கப்பெற்றவனும் திருப்பி சபிக்க எடுக்கப் பெற்ற ஜலத்தையும் பொறுமையால் மறுபடியும் தன்னுடைய கால்களில் விட்டு (காலில் கருப்புபெற்றதால்) கல்மாஷபாதன் என்று பெயர் பெற்ற “சுதாஸனுடைய” புத்திரனான (“வீரஸ ஹன்”) என்ற அரசனுடைய அந்த யக்ஞ பூமியை அழிந்தான்.

௬௬ சீதாயாஸுதயோ: ப்ரஸூதிமததாநி விஜாயராத்ரோமுநே:

ஜாதாந்ஜாதகூர்த்திதாசுலவோநாமாவநம்பூதத: ।

ஸதுஷ்மோமுகிதஸ்ததோஸ்யபஸூதஸ்சந்ஸப்தராத்ரோபித:

யாதோயாமுநதீரகாந்வநகூஹாந்நவ்யநைபீநிஸாம் ॥ ௯௪ ॥

பிறகு “சத்தருக்னன்” இரவில் ஸீதையின் இரண்டு புத்திரர் களின் பிறப்பையும் முனிவர் செய்த “ஜாதகர்மாவையும்” அப்படியே “குசலவாள்” என்று நாமகரணத்தையும் பூதங்களிடமிருந்து காப்பாற்று தலையும் அவரிடமிருந்து அறிந்து ஸந்தோஷமடைந்து அவ்விடமிருந்து பிரயாணம் செய்து ஏழு இரவுகள் வசித்துக்கொண்டு யமுனா தீரத்தில் இருக்கும் ரிஷிகளை அடைந்து அவ்விடத்தில் இரவைக் கழித்தான்.

६७ शूलस्यानलवर्चसोविलयदंवीयंरिपोर्वेदसः

ख्यातंनिर्जितदुर्मदश्च्यवनतो मान्धातुरुर्वीजितः ।

युद्धायाप्यमरेश्वरंगतवतस्तद्वाक्यतोवाग्यतम्

यातुर्दूतयुतस्यतंचलवणंभस्माऽऽकृतिप्रापणम् ॥ ९८ ॥

மதம்பெற்றவர்களை ஜயிக்கும் அந்த “சத்தருக்னன்” பூமியை ஜயித்து இந்திரனையும் யுத்தத்தின் பொருட்டு அடைந்தவனும் அவனுடைய சுவர்க்கத்தை ஜயிக்க வரும்பொழுது பூமியில் லவணனை ஜயிக்கவேண்டும் என்ற வார்த்தையால், மௌனம் பெற்றவனும் சாம்பலின் உருவத்தை அடைவிக்கிறவனுமான “லவணசுரனை” யுத்தத்தின் பொருட்டு தூதனோடு கூடஅடைந்த “மார்தாதா” என்ற அரசனுக்கும் அழிவைக் கொடுத்ததும் அக்கினியின் ஒளியைப் பெற்றதுமான சத்தருவின் சூலாயுதத்தின் வலிமையை “ச்யவன முனியிடமிருந்து” அறிந்தான்.

६८ अन्येद्यूरिपुसूदनोमधुपुरीमेत्याथतद्वागः

स्वाहाराऽऽहरणंविनाप्रहरणंकान्तारगोन्मारणं ।

दैवात्तत्सरणौकृतावतरणंभीतेरपेतोरणम्

सद्यःकर्तुमनीप्सितंचलवणंनिर्भर्त्यसोऽस्कोपयत् ॥ ९९ ॥

பிறகு மறுநாளில் “சத்தருக்னன்” மதுபுரம் சென்று அதன் வாயிலே அடைந்து தன்னுடைய உணவை ஸம்பாதித்தவனும் அயுதமற்று காட்டில் இருப்பவைகளை வதைத்தவனும் தெய்வாதீனமாய் சத்தருக்னனுடைய வழியில் இறங்கி வந்தவனும் உடனே யுத்தம்செய்வதற்கு விருப்பமற்றவனுமான “லவணசுரனை” பயமற்று அதட்டி கோபமடைவித்தான்.

“ஹே துஷ்டா! இப்பொழுது நீ அடிக்கப்பெற்றதும் அதிக தவம்பெற்ற முனிசுகள் அதிக பயத்தைவிட்டவர்கள்” என்று தேவர்கள் துதிக்கும்படி வெருகாலம் யுத்தம்செய்து அவனால் மூர்ச்சை அடைவிக்கப்பெற்றும், பிறகு ஆயுதத்தை அடைவதற்கு யுக்தியற்றவனும் மாம்ஸத்தை ஸாப்பிடுகிறவனுமான சத் துருவை மறுபடியும் “சத்துருக்கன்” நினைவுபெற்று விஷ்ணுவின் அஸ்திரத்தால் மாரில் பிளந்து அவனுடைய சூலத்தை அதன் எஜமானனை அடைவித்தான்.

७० शत्रुघ्नोलवणासुरप्रहणनप्रीतैस्मुरैरर्थितः
वृण्वात्मेप्सितामित्यभिष्टुतगुणांकृत्वाऽतिरम्यांपुरीम् ।
तैःकालेसशुभेवलंचनिखिलंस्वावासयन्सौख्यगः
तत्रद्वादशवत्सरानधिवसन्वैचिक्षिषद्राघवम् ॥ १०१ ॥

லவணசுரனுடைய ஸம்ஹாரத்தால் ஸந்தோஷமடைந்த தேவர்களால் “உன்னுடைய விருப்பத்தை வேண்டிக்கொள்” என்று பிரார்த்திக்கப் பெற்ற “சத்துருக்கன்” துதிக்கப் பெற்ற நற்குணம் பெற்ற அதிக அழகிய நகரமாக (அவ்விடத்தை) அவர்களால் செய்வித்து நற்சமயத்தில் எல்லா ஸைனியங்களையும் சுகமாக அவ்விடத்தில் இருக்கச் செய்து பன்னிரண்டு வருஷம் தானும் வஸித்து இராமனைப் பார்ப்பதற்கு விரும்பினன்.

७१ अध्वन्यप्यतनून्यहानिगमयन्नेत्याथवल्मीकजम्
शत्रुघ्नो विदितार्थकेनविनुतस्तेनश्रुतिप्रीणनम् ।
शृण्वन्गीतसगीतरामचरितंस्वान्वागतैर्विस्मितैः
प्रीतः प्राप्तपिष्टच्छिषोनिगदितस्तत्राभवन्निर्मतः ॥

பிறகு “சத்துருக்கள்” வழியில் அநேக நாட்களைக் கழித்து “வால்மீகி”யை அடைந்து ஸமாசாரமறிந்த அவரால்

துதிக்கப்பெற்ற காதுகளுக்கு இனிமையான கானத்தோடு கூட சொல்லப்பெற்ற இராமாயணத்தைக் கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்து ஆச்சர்யமடைந்த தன் பின் வந்தவர்களால் அவரை வினவ வேண்டுமென்ற விருப்பத்தை அடையும்படி சொல்லப்பெற்றும் அதில் ஸம்மதமற்று இருந்தான்.

७२ निर्निद्रस्सनिशीथिनीविगमयन्नन्येद्युरामन्तयन्

आवासंतपसांतमेत्यसचिवैरामंनतः प्रश्रितः ।

वृत्तंस्वस्यनिवेदयन्सुदयितोभ्रातुर्गिरात्वावसन्

सप्ताहानिकथंचिदापमधुरांत्यक्त्वाविलंबपुरीम् ॥ १०३॥

அந்த “சத்துருக்கன்” தூக்கமற்று இரவைக் கழித்து மறுதினத்தில் தவத்திற்கு இருப்பிடமான வால்மீகி முனிவரிடம் சொல்லிக்கொண்டு மந்திரிகளோடு கூடிய இராமனை அடைந்து நமஸ்கரித்து வணக்கமாக தன் ஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்து அண்ணனுக்கு அன்பளியிருந்தும் அவருடைய வார்த்தையால் ஏழு நாள் வளித்து சிரமம்பெற்று தாமதமில்லாமல் மதுரா நகரமான இருப்பிடம் வந்தான்.

७३ वृद्धोजानपदोद्विजोनृपगृहद्वारेशुचाप्रालपत्

वालंप्राप्ताचिराऽऽयुषंस्वतनयंप्राप्तापमृत्युरुदन् ।

गृह्णन्दोषमराक्षितुर्नरपतेस्तद्धेतुमन्तःप्रभो

नोचञ्जीवयसांगनोऽहमनुतयास्यामिहेत्युच्चकैः ॥१०४॥

நாட்டுப்புறத்தில் வசிக்கும் கிழப்பிராமணன் தீர்க்காயுளைப் பெற்றும் அபமிருத்யுவை அடைந்த தன்னுடைய சிறிய புத்திரனை எடுத்துக்கொண்டும் அழுதுகொண்டும் அதற்குக் காரணமாக காப்பாற்றாத அரசனுடைய குற்றத்தை மனதில் நினைத்து “ஹே அரசே! (புத்திரனை) பிழைப்பிக்காமலிருந்தால் நான் மனைவியோடு கூட அகனைப் பின்பற்றி செல்லப்போகிறேன். அந்தோ!” என்று அரண்மனை வாயிலில் துக்கத்தால் உரக்கப் புலம்பினான்.

७४ तस्यप्रेमकरंविधिससुमतिस्संचिन्तयन्भूपतिः
 खेदापोहकनारदाभिहिततो वेदाऽऽशुमोदाऽऽस्पदम् ।
 विप्राऽऽदेःक्रमशोयुगेषुतपसश्श्रेयस्करींसंस्कृतिम्
 तेनानर्हकृतेनतांसुविपदंतत्तिक्ष्णंरक्षणम् ॥ १०५ ॥

புத்திசாலிகளோடு கூடிய இராம ராஜன் அந்த பிராமணனுக்கு பிரியமளிக்கும் காரியத்தை ஆலோசித்து துக்கத்தை விலக்கும் நாரதருடைய வார்த்தையால் 'கிருதம் திரேதா துவாபரம் கலி' இந்தயுகங்களில் வரிசையாக பிராம்மணர் முதலியவர்களுக்கு (பிராம்மண சூத்திரிய வைசிய சூத்திரர்களுக்கு) கேஷம மளிக்கும் தவத்தின் செய்கையையும் தகுதியற்றவன் செய்த தவத்தால் அக்குழந்தைக்கு மிகுந்த துன்பத்தையும் அந்த தவம் செய்தவனுடைய சிசைக்கூடால் குழந்தையின் ரகசை என்ற ஸந்தோஷத்திற்கு இருப்பிடமான ஸமாசாரத்தை சீக்கிரம் அறிந்தார்.

७५ गोप्तुंतस्यतनुंनियुज्यसहजौरामोगतःपुष्पकम्
 वारुण्याःक्रमशोदिशस्सविचरन्नन्वेषिषुस्सर्वतः ।
 याम्यांशैवलसत्सरस्तटगतंदृष्ट्वाऽऽचरन्तंतपः
 स्वप्राक्षीत्तभधोमुखंचिरभृतंभावंचजातिमुदा ॥ १०६ ॥

அந்த பிராம்மணப் பையனுடைய சரீரத்தைக்காப்பாற்றுவதற்கு ஸஹோதரர்களை உத்திரவுசெய்து இராமன் புஷ்பக விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு மேற்கு திசையிலிருந்து வரிசையாக குற்றவாளியைத் தேட விரும்பி எல்லாவிடத்திலும் ஸஞ்சரித்து தெற்கு திசையில் "சைவலமலையின்" தடாகத்தின் கரையில் இருந்து தலைகீழாக தவம் செய்யும் குற்றவாளியைப்பார்க்கு ஸந்தோஷமாய் வெகுகாலமாய் பெற்ற அபிப்பிராயத்தையும் ஜாதியையும் வினவினார்.

७६ शूद्रंशंबुकनामकंस्ववपुषास्वर्गेच्छकंतन्मुखात्
 विज्ञायाथरघूत्तमस्तमसिनाकण्ठेऽप्यकर्तादिधा ।

देवेभ्योवरदेभ्यइष्टमवृणोद्दालस्यसंजीवितम्

तैःकुंभोद्भवमेत्यसत्करणभूषांततोऽप्याददात् ॥ १०७ ॥

இராமன் தவம் செய்பவனை அவனுடைய முகமாக “சம்புகன்” என்று பெயர்பெற்றவனும் தன் சரீரத்தோடு ஸவர்க்கத்தில் விருப்பம் பெற்றவனும் சூத்திரனும் ஆகவும் அறிந்து பிறருகத்தியால் கழுத்தில் இரண்டாக அறுத்தார். வரம்பெயர்க்கும் தேவர்களிடமிருந்து விரும்பிய சிறுவனுடைய உயிரைவேண்டினார். (வெருகாலம் செய்யவேண்டிய) ஸத்திர யாகத்தைச்செய்த அகஸ்திய முனிவரை தேவர்களோடு அடைந்து அவரிடமிருந்து கூடித்திரியனாயினும் இத்திரனுடைய அம்சம் பெற்ற அரசனாயிருப்பதால் ஆபரணத்தையும் பெற்றார்.

७७ रामंभूषणलब्धिसंविविदिपुंभोद्भवःप्राब्रवीत्

कान्तारेविजनेचरन्वरतपावीक्ष्याऽऽश्रमंचाश्रमम् ।

तत्ताविक्रियपुष्टगात्रकशवंतद्भक्षणंश्रीयुतम्

दिव्याऽऽकारभृत्तंविमानपुरुषंतेनाभ्यधायिष्यहम् ॥१०८॥

ஆபரணத்தின் லாபத்தை அறிய விரும்பும் இராமனைப் பார்த்து கும்பத்தில் உதித்த முனிவர் கூறினார். “நான் மனிதனற்றவனத்தில் மேலான தவம்பெற்று ஸஞ்சாரம்செய்து அவ்விடத்தில் சிரமத்தைத் தீர்க்கும் ஆசிரமத்தையும் அதில் விகாரமற்று பெருமன்பெற்ற உருவமடைந்த பிணத்தையும் அதை பகிஷ்க்கும் ஒளிபெற்றவனும் தேவ சரீரம் பெற்றவனுமான விமானத்தில் வீற்றிருக்கும் புருஷனையும் பார்த்து அவனால் சொல்லப் பெற்றேன்.”

७८ वैदर्भस्यसुदेवजस्तनयजःशसन्प्रजास्सुप्रजाः

ज्ञातस्त्रीयवयावनेवरतपःकृत्वाऽवनेसोदरम् ।

प्राप्तब्रह्मतएत्यसुक्षुधिततांश्चतोऽप्यदत्तार्थकः

खादामिखतनुंगृहाणमदितिप्रादादगादास्पदम् ॥१०९॥

“வைதர்பனு”டைய பேரனும் “சுதேவனுடைய” புத்திரனுமான “சுவேதன்” என்ற நான் கல்ல பிரஜைகளைப்

உத்தர காண்ட:

பெற்று ஜனங்களை இரக்ஷித்து என்னுடைய ஆயுளை அறிந்து இராஜ்யத்தில் ("சுரதன்") என்ற தம்பியை வைத்து வனத்தில் நற்றவம்செய்து பிரம்மாவின் தன்மையைப் பெற்றும் பொருளை பிறருக்கு கொடுக்காததால் அதிக பசிபெற்று என்னுடைய உடலை சாப்பிடுகிறேன். என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று இதைக் கொடுத்தான் இருப்பிடம் சென்றான்.

௭௯ நிष्प्राणित्वमुदाजहारवनगंतस्याथशुश्रूषवे

भूमे:पालनमप्यघात्समवनंप्राप्तोमनोस्तत्सुत: ।

सत्कृत्यैशतमात्मजानधिगतोदुष्कृत्यगंत्वन्तिमं

दण्डं दण्डयमवन्ध्यविन्ध्यधरणिं स्वावासयत्स्वामतम् ॥

பிறகு வனத்தில் பிராணி இல்லாமலிருத்தலை அதைக் கேட்க விரும்பும் (இராமன் பொருட்டு அம்முனிவர் கூற்றார். பாபத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கும் அரசு புரிவதை மனுவிடமிருந்து அவனுடைய புத்திரன் (இக்ஷ்வாகு) பெற்று நற்கர்மங்களால் நூறு புத்திரர்களைப் பெற்று துஷ்கர்மங்களைச் செய்யும் தண்டிக்கத் தகுந்த கடைசியான "தண்டன்" என்ற தனக்கு விருப்பமற்ற புத்திரனை விணற்ற "விந்திய" மலையின் பூமியில் வீற்றிருக்கச் செய்தான்.

௮௦ त्याज्य:पूज्यतमस्यसोऽप्युशनसोविप्रोषितस्याऽऽलये

कन्यांतामजरां निरीक्ष्य मदनकिलष्टोऽर्थयन्सांजलि ।

संत्रस्तुं पितुरप्यभीरभिमतंकृत्वा प्रगृह्णन्बलात्

प्रापस्वम् मधुमन्तमाशुनगरं साऽऽसीत् प्रभूता सुखा ॥ १११ ॥

(பெரியோர்களால்) தள்ளத்தகுந்த அந்த "தண்ட" அரசன் மிகவும் பூஜிக்கத் தகுந்தவரும் அயலார் சென்றவருமான "சக்கிர" பகவானுடைய கிருஹத்தில் தந்தைபிடம் பயந்த "அஜரை" என்ற அவருடைய பெண்ணைப்பார்த்து மனம்தனால் துயரமடைந்து குட்பிட்டுக்கொண்டு பயமற்று பலமாக பிடித்து விருப்பத்தை வேண்டி அதைச் செய்து "மதுமந்தம்" என்ற தன் நகரத்திற்கு சீக்கிரம் சென்றான். அந்த "அஜரை" அதிக துக்கம்பெற்று இருந்தாள்.

௮௧. शुक्रोवक्रगाविक्रमःप्रतपसादण्डस्यतंचाक्रमम्
 ज्ञात्वेष्टैस्सदसप्तरात्रकलितांभस्मीकृतिंभीकृतिम् ।
 अन्येषांचिषयाद्बहिःप्रगमनंपांसुप्रवृष्टितदा
 पुण्यास्सत्तपसःकृतिंविरचयन्क्रुद्धस्ततोऽपागमत् ॥११२॥

வக்கிரமான நடைபெற்றவர்களிடம் மிகுந்த தவத்தால்
 விக்கிரமத்தை உபபோகிக்கும் (பலத்தை) “சுக்கிரபகவான்”
 “தண்டனுடைய” அக்கிரமத்தை அறிந்து கோபம்பெற்று அவ
 னுக்கு ஏழு இரவுகளில் அன்பர்களைரூடு பயமளிக்கும் சாம்பலா
 யிருத்தலையும் தேசத்திலிருந்து மற்றவர்களை வெளியில் செல்லச்
 செய்வதையும் அவ்விடத்தில் மண் மழையையும் பெண்ணை நற்
 றவம் செய்வித்தலையும் செய்து அவ்விடமிருந்து அகன்றார்.

௮௨. शृण्वन्कुंभमुनेःकथाअघहरीस्सन्ध्यामुपास्यान्तिमाम्
 रामोवन्दिततापसस्तदशनंप्राशनन्सुधाखादिम ।
 रात्रितत्तसमापयन्परदिनेनिर्वर्त्यपौर्वाहिकम्
 तंचाऽऽमन्यसपुष्पको निजपुरंप्रायादपायापहत् ॥११३॥

துன்பங்களை விலக்கி வைக்கும் “இராமன்” கும்பமுனியிட
 மிருந்து பாபமகற்றும் நற்கதைகளை சிரவணம் செய்து பின்
 ஸந்தியை உபாஸித்து முனிகளை நமஸ்கரித்து அமிருதத்தைவிட
 ருசிகரமான அவருடைய உணவை உண்டு அவ்விடத்தில் இர
 வைக் கழித்து மறுதினத்தில் காலேக்கடனை முடித்து அவரிட
 மும் உத்திரவுபெற்று புஷ்பக விமானத்தோடு தன் நகரம்
 வந்தார்.

௮௩. रामस्सोदरमाऽऽदरोभवनपाखस्यान्तिकंतौनयन्
 राजन्यप्रियराज्ञसूययजनेसंवेदयन्नीप्सितम् ।
 प्रयान्सर्वजनस्यतल्लयकरंतत्तेकथंस्यादिति
 तत्तस्याविशयाऽऽशयोऽप्यभिहितंतस्याऽऽददात्प्रेमतः ॥

ஸஹோதரர்களிடத்தில் அன்புபெற்ற இராமன் வீடு
 காவல்காரனால் அவர்களை தன்னுடைய ஸமீபத்தை அடைவித்து

இராஜாக்களுக்கு பிரியமான இராஜகுப யாகத்தில் கிருப்பத்
தைத் தெரிவித்து, எல்லா ஜனங்களுக்கும் நண்பனே அவர்
களுக்குத் துன்பமளிக்கும் அந்த வேள்வி உனக்கு எவ்விதம்
செய்ய முடியும்? என்று பயந்த ஸஹோதரனான பரதனுடைய
வார்த்தையையும் ஸந்தேஹ மற்ற மனம்பெற்றும் அன்பினால்
அங்கீகரித்தார்.

௮ ஧ர்மாஸ்யாக்ரமகாமமவதிந்மர்மாபிவிஹ்மண:

பாஜ:பாவனவாஜிமேதவநந்த்ரகரயந்ஸத்வரம் ।

வூத்ருவாவிதிர்நாஜயமரணேவயந்தப:குவதி

தஸுஸ்ரீபதிமார்த்தயத்சுரபதிலோகாவந்ஸாவநம் ॥ ௧௧௫ ॥

தர்மம் கொடுக்கும் கர்மத்தில் கிருப்பம்பெற்ற அந்த இரா
மனைப் பார்த்து அவருடைய மர்மம் தெரிந்த புத்திசாலியான
இலக்ஷ்மணன் பாபமகற்றும் அசுவமேத யாகத்தை சீக்கிரம்
அவரைச் செய்யச் செய்பவனாய் கூற்றான். கிருத்திராசுரன் புத்
திரனிடம் இராஜ்ய காரியத்தைக் கொடுத்து உயர்ந்த தவம்
செய்யும்பொழுது இந்திரன் பயந்து உலகங்களை இரகஷிக்கும்
லெக்ஷ்மீபதியை தன்னை ரகஷிக்கும்படி வேண்டினான்.

௮ மக்தஸ்யாப்யவநஸுராஸ்திஷமநஸ்வெதாவிதாஸ்யாஸ்த்மந:

ரூபம்மிசுரேந்ருவஜ்ரமநௌவூணஸிதந்தகரயந் ।

மரலேஷாத்ரிரரகிஷுஸ்தமசிராத்ருஹஹ்யாகூதாத்

தத்ரேயஸ்கரவாஜிமேதயஜநந்தேவாந்ஸாவேதயத் ॥ ௧௧௬ ॥

கிருத்திராசுரன் பக்தனாயிருப்பதால் அவனைக் காப்பாற்று
கிறவனும் தேவர்களின் துக்கத்தை விலக்குகிறவனுமான (பக
வான்) தன் உருவத்தை மூன்றுவிதமாகச் செய்து பூமி இந்திரன்
வஜ்ரம் இவைகளில் சென்று கிரும்பிய கிருத்திராசுரவதத்தை
இந்திரனால் செய்வித்து அந்த பிரம்மஹத்தி செய்த துன்பத்திலி
ருந்து அவனை சீக்கிரம் காப்பாற்ற கிரும்பி அவனுக்கு ஷேம
மளிக்கும் அசுவமேத யாகத்தை தேவர்களை அறிவித்தார்”.

௮ லோகலேஷமவூதிஜாதமதநுக்ஷிப்ரவிஹ்நுஸுரா:

ஸாராஜ்ஸமயாஜயந்மவ்வரஸோஸமோசிஸதத: ।

स्थानप्रार्थनमप्यधत्त्वगमयन्योपिन्नदीभूमृषान्

स्वस्थानंपतिमस्तदोषामितिसज्यायांसमाहानुजः ॥ ११७ ॥

அனுவிருஷ்டியால் (மழையில்லாமையால்) உண்டான மிகுந்த ஜனங்களின் துன்பத்தை தேவர்கள் சீக்கிரம் விலக்குவதற்கு இந்திரனை அசுவமேத வேள்வியை செய்வித்தார்கள் அவன் அதனால் 19ரம்மஹத்தியிலிருந்து உடனே விடுதலைப்பெற்றான். இருப்பிடத்தை வேண்டும் அந்த பாபத்தை யெளனவப் பெண்களிடம் மூன்று இரவுகளிலும் நதிகளில் மழைகாலம் நாலுமாதங்களிலும், பூமியிலும், பொய்யர்களிடமும் எப்பொழுதும் அடைவித்தும் பாபமற்ற அரசனை சுவர்க்கத்திலும் இருக்கச் செய்தார்கள்” என்று தம்பி லெக்சுமணன் அண்ணனிடம் கூறினான்.

८७ वाह्मीकेशइलोनृपस्सुमृगयाकामोवनेपर्यटन्

यत्स्त्रीतनुरंघिकामरमयदेवश्शिवस्तद्गतः ।

सैन्यैःप्राप्यवधूतनुंप्रभुममुंपुंस्त्वेच्छयाप्रणिपत्य

तस्यादातुरुपास्यवामगतनुंप्रापेप्सितंतद्वचयम् ॥ ११८ ॥

“பாஹ்மீக கேசத்தின் அரசனான இவன்” வேட்டையில் விருப்பம் பெற்றுவனத்தில் ஸஞ்சரித்து சிவபெருமான் பெண்ணின் உருவம்பெற்று பார்வதியை ஸந்தோஷமடைவித்த இடத்தை ஸனியங்களுடன் அடைந்து அவ்வுருவம் பெற்று புருஷத்தன்மையில் பிரியத்தால் அந்த பிரபுவை பிரீதி அடைவித்து விருப்பமளிக்காத அவருடைய இடதுபாகத்தின் உருவமான அம்பிகையை ஆராதித்து விரும்பிய புருஷபாவத்தையும் அதன் விலக்கு தலையும் மாதங்களில், கிரமமாக அடைந்தான்.

८८ कन्दपास्त्रमिलांसुसुन्दरतनुंविस्मृत्यपुंस्त्वंनिजं

कान्तारेविहृतौरतामुपसरोवीक्ष्याप्सरोदेवता ।

किंसादित्यतिचिन्तितोविधुसुतोविज्ञाततद्भावकः

प्रेष्याः किंपुरुषीर्व्यधादिरिगृहाःपत्यागतिप्रेप्सिताः ॥

அழகிய சரீரம்பெற்று தன்னுடைய ஆடவத்தனத்தை மறந்து வனத்தில் விளையாடுவதில் ஆசைபெற்ற, மன்மதனுக்கு

உத்தர காண்ட:

அம்புபோன்ற “இலை” என்ற பெண்ணை சந்திரனுடைய மைந்தனான “புதன்” பார்த்து இவள் அப்ஸரப் பெண்களின் அரசியான தெய்வமா? என்று அதிக கவலைபெற்று அவளின் அவர்களின் (கணவனிடம் காத்தல்கொண்ட) மனமறிந்து வேலைக்காரிகளை மலையில் வீடுபெற்று புருஷர்களான கீழ்புருஷர்களின் வரவில் விருப்பம்பெற்று வீற்றிருக்கச்செய்தான்.

௮௯ एकाकीविवुधोवुधोऽप्युपसरन्तांसुन्दरीमिन्दिराम्

रूपेपद्मविनाकृतामरमयन्मासंक्षणंयापयन् ।

पुंस्त्वेसैनिकचिन्तकंसुवचनैरावासयन्नन्तिके

मासेसानवमेप्रसूयतनयंस्वप्रेयसाऽमोदत

॥ १२० ॥

புத்திரசாலியான “புதன்” ஒருவனாக, அழகில் தாமரை புஷ்பத்தை நீக்கிய இலெஞ்சுமியான அந்த “இலையை” ஸமீபத்தில் சென்று மாஸத்தை சுஷ்ணநேரமாகக் கழித்து புருஷனாய் இருக்கும்பொழுது ஸைனியங்களை நினைக்கும் அவளை நல்ல வார்த்தைகளால் ஸமீபத்தில் இருக்கச்செய்து ஸந்தோஷம் அடைவித்தான். அவள் ஒன்பதாவது மாதத்தில் (புராவஸ்) என்ற புத்திரனைப் பெற்று தன் கணவனோடு மகிழ்ந்தாள்.

௯௦ संवर्ताऽऽदिमुनीन्निरंतरमदः पुंस्त्वंचिकीर्षुवुधः

प्रापय्यान्तिकमश्वमेधहवनंतत्कर्दमेनोदितम् ।

ईशंप्रीणयदीप्सितंकरगयत्तंप्रीतितोऽकारयत्

सप्रामोदतसाऽऽत्मजोऽनृपइति प्रोवाचरामोऽनुजौ ॥ १२१ ॥

“புதன்” “இலனுக்கு” புருஷத்தன்மையை நித்தியமாகச் செய்ய விரும்பி “ஸம்வர்தர்” முதலிய முனிகளை ஸமீபத்தில் அழைத்துவந்து “கர்தம பிரஜாபதியால்” கூறப்பெற்றதும் சிவ பெருமானுக்கு ஸந்தோஷமளிப்பதும் விருப்பத்தை கையில் கிடைக்கச் செய்வதுமான அசுவமேத யாகத்தை ஸந்தோஷமாய் செய்வித்தான். அந்த இலன் என்ற அரசன் புத்திரனுடன் ஸந்தோஷித்தான் என்று இராமன் தம்பிகளைப்பார்த்து கூற்றார்.

௯௧ रामोनिश्चितवान्विधातुमनघंतवाजिमेधंमखं

प्रेयोभिस्सचिवैःप्रधीभिरथतत्संभारसंपादने ।

ऋत्विक्तापसधर्म्यकर्मठधरादेवेष्टभूवल्लभान्
 आनेतुंकपिरक्षसांपरिवृढौ प्राचोदयद्भ्रातरौ ॥ १२२ ॥

இராமன் பாபமற்ற அசுவமேத யாகத்தைச் செய்வதற்கு புத்திசாலிகளும் அன்பர்களுமான மந்திரிகளோடு ஆலோசித்து பிறகு அதற்குரிய ஸாமக்கிகளை ஸம்பாதிப்பதற்கும் யாகம்செய்விக்கும் ரிஷிகளையும் தர்மத்திலிருந்து தவறாத நற்கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கும் பிராமணர்களையும் நண்பர்களான அரசர்களையும் வானர மன்னனான சுக்ரீவனையும் அரசுக்களின் அரசனான விபீஷணனையும் அழைத்துவரும்படி ஸ்வேஹாதரர்களான பரத லக்ஷ்மணர்களுக்கு உத்திரவுசெய்தார்.

९२ रामोलक्ष्मणरक्षितंक्रतुहयंपर्याटितन्मेदिनीम्
 दत्तोपायनभूमिपान्सभरतःप्रानर्चविप्रान्मुनीन् ।
 सुग्रीवोऽपिविभीषणोऽनुगयुतश्चक्रुर्नदेवायथा
 पुण्येनैमिशकाननेहयमखंस्तुत्यंतथाप्राचरत् ॥ १२३ ॥

இராமன் இலக்ஷ்மணனால் காப்பாற்றப்பெற்ற யாக குதிரையை பூமியை பிரதக்ஷிணம் செய்வித்தார். பரதன் உயர்ந்த திரவியங்களை கொடுத்த அரசர்களையும் சுக்ரீவன் பிராம்மணர்களையும் விபீஷணன் ரிஷிகளையும் பின்செல்லுபவர்களுடன் கூடி பூஜை செய்தார்கள். தேவர்களும் இவ்விதம் செய்யவில்லை என்று துதிக்கும்படி புண்ணிய பூமியான நைமிசாரண்யத்தில் அசுவமேத யாகத்தைச் செய்தார்.

९३ वाल्मीकियंजनंगतःकुशलवौखप्रेयसावादिशत्
 पाठ्याविंशतिसर्गकाइहदिनेत्रूतंचरामायणम् ।
 साधूनांसदसिप्रभुर्यदिनुदोद्विस्मृत्यवित्तेषणां
 मत्शिष्यत्वनिवेदनेन मधुरंयन्नावमान्यस्सनः ॥ १२४ ॥

வால்மீகி முனிவர் யாகசாலையை அடைந்து தன்னிடம் அதிக அன்புபெற்ற "குசலவர்களை" ப் பார்த்து இராமாயணத்தை இன்பமாக ஸாதுக்களின் ஸபையில் சொல்லவேண்டும் இதில்

உத்தர காண்ட:

இருபது ஸர்க்கங்கள் ஒரு நாளைக்கு படிக்கவேண்டும் என்று டைய சிஷ்யன் என்று தெரிவிக்கவேண்டும். அரசன் (சொல்லும்படி) ஏவினால் பொருளாசையை மறந்து கூறவேண்டும். அவன் (எல்லோர்களுக்கும் தந்தையானதால்) நாம் அவமதிக்கக் கூடாது" என்று உத்திரவு செய்தார்.

௯௪ சङ्गीतस्वचरित्रकौस्वसदृशौदृष्टासयज्वानृपः

बालौदत्तमहाधनेऽप्यमनसौ प्रापय्यविद्वत्सभाम् ।

प्राज्ञस्तन्मुखतःकृतिसुकृतिनोनिष्पीयपीयूषवत्

विज्ञायाऽऽगतिमीप्सितांस्वयजनेमेनेस्वसद्भाग्यताम् ॥

யாகம் செய்யும் அரசனும் புத்திசாலியுமான அந்த இராமன் தன்னுடைய சரித்திரம் கூறுகிறவர்களும் தனக்கு ஸமமானவர்களும் கொடுக்கப்பெற்ற மிகுந்த திரவியத்திலும் மனமற்றவர்களுமான சிறுவர்களை வித்வான்களின் ஸபையை அடைவித்து அவர்களின் முகமாக புண்ணியவானுடைய நூலை அமிருதத்தைப்போல் நன்றாக பானம் செய்து தன்னுடைய யாகத்தில் விரும்பப்பெற்ற அந்த முனிவருடைய வரவை அறிந்து தான் அதிக அதிருஷ்டம் பெற்றிருப்பதை நினைத்தார்.

௯௫ श्रुत्वावृत्तमशेषमप्यनुदिनंज्ञात्वाऽथरामस्सुतौ

सीतायाश्चकुशीलवौकृतिःकृतोवाक्येनशुद्धिप्रदम् ।

कर्तुस्तत्पथंमनोऽभिलाषितंप्रयोजनान्वेदयन्

अन्येद्युस्तदुपैतुमात्रजतभोरित्युत्ससर्जाऽऽश्रितान् ॥

இராமன் சரித்திரம் முழுவதையும் தினந்தோறும் கேட்டு பிறகு கானம் செய்பவர்களை ஸீதையின் புத்திரர்களாக அறிந்து நூல் இயற்றியவருடைய வார்த்தையால் சுத்தியைக் கொடுக்கும் நற்சபதம் செய்வதற்கு விருப்பம்பெற்ற அன்னவளின் மனமறிந்து நண்பர்களான அண்டின ஜனங்களிடம் தெரிவித்து அதை அறிவதற்கு 'மறுதினம் ஹே ஜனங்களே ! வரவேண்டும்'" என்று இருப்பிடம் அனுப்பினார்.

௧௬ ராமேபிராப்தஸதஸ்சதாஹிமகரம்மானாமிவான்தாஸிஸ்ததம
 வாலமீகிஸ்சஹஸீதயாவிதிரிவஸ்துத்யாஸந்விதோஸ்யாஸத:
 ப்ராஹ்மஸ்திஸ்ததஸ்தததயிதாராஜந்நதஸ்தத
 நபிராப்யாமிபல்க்ருதஸ்ததபஸஸ்துதிப்ரதாஸத்யஸௌ || ௧௨௭ ||

நகூத்திரங்களின் நடுவில் இருக்கும் சந்திரனைப்போல்
 ஸபையோர்களை அடைந்த இராமனை வேதத்தால் பிந்தொடரப்
 பெற்ற பிரம்மாபோல் ஸீதையால் பிந்தொடரப்பெற்ற “வால்
 மீகி முனிவர்” நேரில் அடைந்து, துதிக்கத் தகுந்த நடைபெற்ற
 ஹே இராமராஜனே! மனைவி நன்னடை பெறாமலிருந்தால்
 செய்த தவத்தின் பயனை நான் பெறப்போகிறதில்லை. அன்ன
 வன் சுத்தியை வெளியிடப் போகிறான்” என்று வணக்கமாய்
 கூறினார்.

௧௭ शुद्धावेत्रिसुरोक्तिभिश्चदयितांतस्यांजनशंक्ते
 नेयःप्रत्ययमार्यशीलसइतिश्रुत्वास्वपत्युर्वचः ।
 स्याच्चेत्सच्चारितंददातुविवरंमेभूरितिप्रार्थिता
 सीतासर्वनिरीक्षितासुपिरजंसिद्धाऽऽसन्संख्यगात् ॥

நன்னடைபெற்ற ஹே முனிவரே! தேவர்களின் மொழி
 களாலும் மனைவியை கற்புக்கு அரசியாக அறிகிறேன். அவளி
 டம் ஜனங்கள் ஸந்தேஹமடைகின்றன. அவர்களுக்கு நம்
 பிக்கை உண்டாக்கவேண்டும்” என்று ஸீதை தன் புருஷனு
 டைய வார்த்தையைக் கேட்டு, நன்னடை இருந்தால் எனக்கு
 பூமிதேவி இடம் கொடுக்கவேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்
 டும் எல்லோர்களால் பார்க்கப்பெற்றும் பூமியின் வெளியிலிரு
 ந்து வந்த ஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருந்தாள்.

௧௮ सीताऽन्ताधिकृतोविभित्सुमवनेःकोदण्डिनंकोपनम्
 विष्णुत्वंचपुरातनंमृगदृशःप्राप्तिध्रुवंभाविनीम् ।
 उत्कपंस्वगुणौघजंमुनिकृतेर्निश्श्रेयसंतत्श्रुतेः
 शेषंतत्रभविष्यदप्यथविधिःप्रावेद्यचाश्रावयन् ॥ १२९ ॥

ஸீதையை மறையச்செய்த பூமியைப் பிளக்க விரும்பும் கோபம் பெற்ற கோதண்டராமனைப் பார்த்து பிரம்மா முன் விஷ்ணுவாயிருத்தலையும் மனைவியின் லாபம் நிச்சயமாகக் கிடைக்கப் போவதையும் வால்மீகி முனியின் நூலுக்கு தன் குணங்களின் கூட்டத்தால் உயர்வையும் அதைக்கேட்பதால் அளவற்ற சேஷமத்தையும் அதில் நடக்கப்போகிற சரித்திரம் மீதமிருப்பதையும் தெரிவித்து பிறகு அதையும் கேட்கச் செய்தார்.

९९ उद्विग्नस्सुदृशंविनासधृतिमान्श्रुत्वाऽवशिष्टांकथाम्
निर्वर्त्याध्वरमीप्सितान्चविसृजन्प्राप्तःपुरीकाञ्चनी ।
सीतामेत्ययजन्चिरंवहुमखैलोक्यकुर्वन्सुखम्
मातृभ्यस्त्रिदिवंप्रदायसुமतरामश्शशासक्षितिम् ॥ १३० ॥

தையம் பெற்ற இராமன் மனைவி இல்லாமல் வருந்தி மீதமுள்ள கதையைக் கேட்டு யாகத்தை முடித்து நண்பர்களை இருப்பிடமனுப்பி நைமிசவனத்திலிருந்து அயோத்யா நகரம் வந்து ஸுவர்ண ஸீதா பிரதிமையைப்பெற்று அநேக யாகங்களைச்செய்து உலகத்திற்கு சுகத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டும் அன்னைகளுக்கு விரும்பப்பெற்ற சுவர்க்கத்தை அளித்தும் வெகு காலம் பூமியை அரசுபுரிந்தார்.

१०० गन्धर्वैः प्रवलैस्त्रिकोटिगणितैस्सरक्षितंसद्गुणम्
देशसिन्धुतटोपगंपरिततंगार्ग्याद्युधाजिद्रोः ।
तस्यानन्याविजेयतांरघुपतिर्जानन्विजेतुंचतान्
तक्षिणुक्लमात्मजौभरतजौप्रास्थापयत्सानुगौ ॥ १३१ ॥

அதிக பலம்பெற்ற முன்றுகோடி கணக்கிடப்பெற்ற கந்தர்வர்களால் ஸம்ரக்ஷிக்கப்பெற்றதும் நற்குணம் பெற்றதும் விரிந்து நதியின் கரைகளின் ஸமீபத்தில் இருப்பதும் நான்குபுறமும் விஸ்தீர்ணம்பெற்றதுமான தேசத்தையும் அது மற்றவர்களால் ஜயிக்க முடியாமலிருப்பதையும் இராமன் “யுகாஜித்” அரசனுடைய குருவான “கார்க்ய” முனிவரிடமிருந்து அறிந்து அந்த கந்தர்வர்களை ஜயிப்பதற்கு “தக்ஷ” “புஷ்கல” என்ற பரதனிடம் பிறந்த புத்திரர்களை ஸைனியங்களுடன் பிராயாணம் செய்வித்தார்.

१०१ गन्धर्वैरपराभवैरतिरवैर्वीरोयुधाजिद्युतः
 संवर्तेनसप्तरात्रगरणोहत्वानिमेषान्तरे
 कालास्त्रेणनिबद्धचतान्पुरवरेनिर्मायतताऽऽत्मजौ
 आवासय्यवसन्चपंचशरदोगत्वाऽऽर्यमावेदयत् ॥१३२॥

வீரனான “பரதன்” யுதாஜித்தோடுகூட தோல்வையற்றவர்களும் மிகுந்த சப்தம் பெற்றவர்களுமான கந்தர்வர்களோடு ஏழு இரவுகளில் யுத்தம்செய்து “ஸம்வர்தம்” என்ற எமனுடைய அஸ்திரத்தால் கட்டி அரை நிமிஷத்தில் ஸம்ஹரித்து உயர்ந்த தக்ஷசிலா புஷ்கலாவதம் என்ற இரண்டு நகரங்களை உண்டுபண்ணி அவைகளில் புத்திரர்களை வலிக்கச்செய்து ஐந்து வருஷங்கள் தானும் வஸித்து அண்ணனை அடைந்து நடந்ததை தெரிவித்தான்.

१०२ रामःकारुपथेविधायविषयेपुयौसुवयैर्गुणैः
 पुत्रौलक्ष्मणजौनयेऽप्यतिमतीतौचन्द्रकेत्वंगदौ ।
 विश्लेषासहनौतुसोदरवरावावासयद्वत्सरम्
 तदाढ्यायपुनस्तदानतपदस्सुप्रीतआसीच्चिरम् ॥ १३३ ॥

இராமன் “காருபத” தேசத்தில் நற்குணங்களால் மிகவும் மேலான இரண்டு நகரங்களை உண்டுபண்ணி அவைகளில் இலக்ஷ்மணனிடம் பிறந்த “அங்கத” சந்திரகேது என்ற நீதி சாஸ்திரத்தில் அதிக புத்திபெற்ற புத்திரர்களையும் அவர்களின் உதவியின்பொருட்டும் ஒரு வருஷம் பிரிவதற்கு மனமற்ற ஸஹோதரர்களான பரதலக்ஷ்மணர்களையும் வலிக்கச்செய்து மறுபடியும் ஸஹோதரர்களால் திருவடிகளில் வணங்கப்பெற்று வெகு காலம் ஸந்தோஷமாய் இருந்தார்.

१०३ अर्थिस्वर्द्धम मन्महर्षिचनद्वंद्वंशृणुश्रीपते
 दण्ड्यतेतरईक्षितेतिमुनिनाप्राप्तान्तिकेनोदितः ।
 सौमित्रिसतथेत्युदीर्यभवनद्वारिपतिष्ठाप्यतम्
 स्थित्वाऽन्तश्चनिवेद्यतांमतमितिप्राचूचुदत्प्रेमतः ॥१३४॥

“யாசகர்களுக்கு கற்பகத்தருபோன்ற இராஜ்ய லக்ஷம் பதியே மஹரிஷியின் உத்திரவை என்னிடமிருந்து ரஹஸ்யமாய் கேட்கவேண்டும். மற்றவர்கள் பார்த்தால் சிஷிக்கவேண்டும்” என்று ஸமீபத்தில் வந்த முனியால் சொல்லப்பெற்ற அந்த இராமன் “அப்படியே” என்று சொல்லி இலக்ஷ்மணனை அரண்மனையின் வாயிலில் நிற்கவைத்து உள்ளே இருந்து “இஷ்ட”த்தைத் தெரிவிக்கவேண்டும்” என்று முனிவரை அன்பால் ஏவினார்.

१०४ राजन्निश्वसृजोवचश्शृणुहि तं विश्वावनस्त्वंपुरा

पुत्रस्तेसइवाहमप्यखिलहादुर्वृत्तकान्दूरतः ।

कर्तुमानुषजन्मनःकृतकृतःकालोमहानत्यगात्

स्वदेवान्चविलोकयेत्यभिहितस्तेनाङ्ग्यकार्षीत्सतत् ॥

“ஹே அரசே! நன்மை கொடுக்கும், உலகங்களைப் படைத்த பிரம்மாவின் வார்த்தையைக் கேட்கவேண்டும். நீ முற்பிறப்பில் உலகங்களைக் காப்பாற்றும் நாராயணன் அந்த பிரம்ம தேவன்போல் நானும் உன்னுடைய புத்திரன் எல்லோர்களையும் ஸம்ஹரிக்கும் ஸ்ரீருத்திரன் தூர்நடை பெற்றவர்களை தூரத்தில் விலக்குவதற்காக மனிதப் பிறவியை அடைந்து (கினைத்த) காரியத்தை முடித்த உனக்கு வெகுகாலம் சென்றது. தேவர்களுக்கு உன்னுடைய தர்சனம் கொடுக்கவேண்டும் என்று ஸ்ரீருத்திர தேவனால் சொல்லப்பெற்ற அந்த இராமன் அதை ஒப்புக் கொண்டார்.

१०५ प्राप्तवर्षसहस्रतोवरतपोरामायमामागतम्

ब्रह्मिक्षुधितंनचेत्सकुलजंक्षयामिशपादिति ।

कुद्वंसोदरमक्तमन्तिकगतदुर्वाससंसेप्सितं

कृत्वानिर्वृतिमेत्यवस्तुषुमहानासीदथाधोमुखः ॥ १३६ ॥

“ஆயிரம் வருஷங்களால் நற்றவம்பெற்று மிகுந்த பசியுடன் நான் வந்திருப்பதை இராமன் பொருட்டுக் கூறவேண்டும் இல்லாவிட்டால் குலத்தில் பிறந்தவர்களுடன் (உன்னை) சாபத்தால் பொசுக்கப் போகிறேன்” என்று கோபமடைந்தவரும் தம்பியால் விடப்பெற்று (தன்னுடைய) ஸமீபத்தில் வந்தவருமான “தூர்

வாஸமுனிவரை" விருப்பமடைவித்துப் பொருள்களில் ஒழிவு பெற்று பிறகு அந்த பெரியார் கீழ்நோக்கிய முகமாக இருந்தார்.

१०६ सत्यंरक्षजगत्पतेसखकरंजहार्यमांतवशम्

श्रुत्वाभ्रातुरितीरितंमुवचनानिश्चित्यसन्मान्त्रिभिः ।

त्यागंतस्यमहावधप्रतिनिधिकर्तुतदैच्छत्प्रभुः

सौमित्रिस्सरयुंविगाह्यसतनुश्शक्रार्चितोऽगात्पदम् ॥

“உலகங்களை இரக்ஷிக்கும் ஹே அரசே! சுகம்கொடுக்கும் ஸத்தியத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும். ஹே அண்ணா உனக்கு வசமான என்னை ஸம்ஹரிக்கவேண்டும்” என்று சொல்லப்பெற்ற ஸஹோதரனுடைய வார்த்தையை அரசன் கேட்டு அவனுடைய அகற்றுதலை பெரிய வதக்கிற்கு ஸமமாக நன்மந்திரிகளுடன் சிச்சயித்து அதை செய்வதற்கு விரும்பினார். “இலக்ஷ்மணன்” சரயூ நதியில் பிரவேசித்து இந்திரனால் பூஜிக்கப்பெற்று உருவத்துடன் இருப்பிடமடைந்தான்.

१०७ सीतालक्ष्मणचिन्तनोवनगातिंस्वस्याथसंश्रावयन्

पौराणांभरतस्यचानुगमनेप्रीतिंविजानन्पराम् ।

कांतयंस्ववियोजने श्रितरतःश्रीशोऽनुमन्याथताम्

पुतौकोसलउत्तरनृपतयन्शत्रुघ्नमप्याह्वयत् ॥ १३८ ॥

பிறகு அண்டினவர்களிடத்தில் அன்புபெற்ற இலக்ஷ்மீ நாராயணன் ஸீதை இலக்ஷ்மணன் இவர்களை நினைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய வன யாத்திரையை பட்டணத்தின் ஜனங்களுக்கும் பரதனுக்கும் தெரிவித்து தன்னுடன் பின்செல்லுவதில் அவர்களின் அதிக அன்பையும் தன்னுடைய பிரிவில் பயத்தையும் அறிந்து அந்த பின் செல்லுவதை ஸம்மதித்து கோஸலம் உத்தரகோஸலம் இந்த தேசங்களில் புத்திரர்களான குசலவர் களை அரசனுக்கி சத்துருக்களையும் கூப்பிட்டார்.

१०८ तस्यभ्रातुरुदीक्ष्यकप्यधिपतेरात्मानुयानेमहत्

रामःप्रेमसुताङ्गदार्पितजनत्वाणस्यसोऽमोदत ।

राज्यपालयराक्षसेत्यभिदधौयावन्मदीयाकथा

तिष्ठात्रेतिचवायुजंविधिसुतंमैन्दौचयावत्कलिः ॥ १३९ ॥

(ஸுபாஹு சத்துருகாதி என்ற) புத்திரர்களிடத்தில் ஜனங்களின் காப்பாற்றுதலை ஒப்பிவித்த அந்த ஸ்வேஹாதர னான “சத்துருக்கன்” அங்கதனிடம் அதை ஒப்பிவித்த வானர வேந்தனான “சுகரீவன்” இவர்களின் தன்னுடன் பின் வருவதில் அதிக ஆசையை இராமன் அறிந்து ஸந்தேகாஷமடைந்தார். இராசுஸனை “ஹே கிபிஷண!” என்னுடைய கதை பூமியில் இருக்கும்வரை இராஜ்யத்தை இரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்றும் அவ்வளவு வரை “பூமியில் இருக்கவேண்டும்” என்று ஹனுமானுக்கும் பிரம்மாவின் புத்திரனான “ஜாம்பவானையும் “மைந்தன்”” தவிவிதன் “இவர்களைப் பார்த்து” கவி “வரும் வரை பூமியில் இருக்கவேண்டும்” என்றும் கூறினார்.

१०९ काकुत्स्थंसुरलोककामनमथस्वाऽऽवासतोनिर्गतम्

प्रस्थानेविहितंविधायगुरुणातन्मानसाअन्वयुः ।

अस्त्राऽऽदीश्वरदेवतावसुमतीलक्ष्मीस्त्रयोवह्नयः

पौरास्थावरजंगमाभयकरीसाकेतभूस्स्याद्यथा ॥ १४० ॥

இராமன் சுவர்கலோகத்தில் விருப்பம்பெற்று பிரயாணத் தில் விதிக்கப்பெற்ற விதியை குருவினால் செய்து பிறகு தன்னுடைய இருப்பிடமிருந்து பிரயாணம்செய்ததும் அவரிடம் மனம் பெற்று அஸ்கிரம் முகலியவைகளின் அதிஷ்டான தேவதைகளும் பூதேவியும் ஸ்ரீதேவியும் (கார்ஹபத்யம் ஆஹவரீயம் தக்ஷிணம்) இம்முன்று அக்கினிகளும் பட்டணத்தில் இருக்கும் அசையும் அசையாப்பொருள்களும், அயோத்தியா! பூமியும் பயங்கரமாய் இருக்கும்படி பின் சென்றன.

११० अध्यर्धगतवान्सयोजनमथप्राप्तोऽतिपुण्योदकाम्

श्रीरामस्सरयूंविमानशतगैर्देवैर्विरिंचवृतम् ।

सन्तानंनयलोकमप्यनुगतानित्यावदन्तज्जल

विलन्नोवैष्णवतेजएत्यनितरांतेजोमयोऽभासत ॥ १४१ ॥

பிறகு இராமன் ஒண்ணரை யோஜனை தூரம் சென்று மிகவும் புண்ணிய தீர்த்தம்பெற்ற ஸரயூநதியை அடைந்து அநேக விமானங்களை அடைந்த தேவர்களால் சூழப்பெற்ற பிரம்மதேவனைப் பார்த்து என் பின் வந்தவர்களுக்கு ஸந்தானமென்ற உலகத்தை அளிக்கவேண்டும்” என்று உத்திரவுசெய்து ஸரயூ தீர்த்தத்தால் நனைந்து விஷ்ணு தேஜஸ்ஸை அடைந்து மிகவும் ஒளியின் உருவமாய் விளங்கினார்.

१११ वृद्धिसाक्रपभेप्रयास्यतिमुदाभूपेत्वयोध्येतितत्
 वाल्मीकिस्सभविष्यदुत्तरयुतरामायणंशृण्वताम् ।
 गायत्र्यक्षरमिष्टदेष्ट्वतिगुणंश्रेयश्चिकीर्षुर्ददौ
 मर्त्येभ्यःकृपयाततोधरणिगास्स्वस्थान्सुखेनात्यगुः ॥

“ருஷபன்” என்ற அரசன் ஸந்தோஷமாய் பூமியை இராக்ஷிக்கும்பொழுது அந்த அயோத்தியாபுரியும் விருத்தியை அடையப்போகிறது என்று கேட்பவர்களுக்கு விருப்பமளிப்பவைகளில் மேலானதும் காயத்ரியின் அக்ஷரங்களோடு கூடியதுமான இராமாயணத்தை இராமாபிஷேகத்துக்குபின் சரித்திரம் உத்தரம் ஸீதையின் பூமிபிரவேசம் முதலியது பவிஷ்யத் இவைகளோடு கூடியிருக்கும்படி (இயற்றி) தயவால் மனிதர்களின்பொருட்டு நன்மைசெய்ய விரும்பி வால்மீகி முனிவர் கொடுத்தார். அதனால் பூமியில் இருப்பவர்கள் சுவர்க்கத்தில் இருப்பவர்களையும் சுகத்தால் அதிகக்கூர்மித்தார்கள்.

प्राप्तोऽप्यास्पदमात्मनःप्रियतमंलक्ष्मीपतिःप्रेयसाम्
 सन्तत्याधरणिस्थितान्प्रियजनानालोकनैकार्थिनः ।
 विश्लेषासहनान्विमोक्तुममना आनन्दनेह्याऽऽकृतिः
 कर्तुमङ्गलमिष्टदारसहजैर्भूमिंप्रपेदेपुनः ॥ १४३ ॥

ஸ்ரீ லெக்ஷ்மீ நாராயணன் தன்னுடைய நண்பர்களோடு மிகவும் பிரியமான வைகுண்டத்தை அடைந்தும் பூமியில் இருக்கிறவர்களும் தன்னுடைய திவ்விய தர்சனத்தை முக்கியமாய் விரும்புகிறவர்களும் வியோகத்தைப் பொறுக்காதவர்களுமான பக்த ஜனங்களை கைவிட மனமில்லாமல் ஆனந்தமளிக்கும்படி

உத்தர காண்ட:

துதிக்கத்தகுந்த ஸ்ரீ ராம நிவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை தரித்
துக்கொண்டு மனைவி ஸ்வேஹாதரர்கள் இஷ்டமித்திரர்கள் இவர்க
ளோடு சேஷமத்தைச் செய்வதற்கு மறுபடியும் பூமியை அடைந்
தார்.

சுபமஸ்து

फलश्रुतिः

श्रेयस्कारकसत्कृतेरपिकृतेः प्रत्यूहदेपापदे

कालेदुष्कलिनाऽवितेदुरितकृत्सौख्यप्रदेदुर्जये ।

चिन्तामास्तुभवाब्धिसंतरणजारामायणे सुन्दरे

सौख्यं सान्तिममातनोत्यमुभृतांकाण्डोत्तरस्य श्रुतिः ॥

நன்மைகொடுக்கும் நற்கர்மாவின் செய்கைக்கு இடையூரைக் கொடுக்கிறதும் பாபத்தை அளிக்கிறதும் துஷ்டகலியால் இரக்ஷிக்கப்பெற்றதும் ஜயிக்கமுடியாததும் பாபம் செய்கிறவர்களுக்கு சுகமளிக்கிறதுமான இக்காலத்தில் ஸம்ஸாரக்கடலைத் தாண்டுவதில் கவலைவேண்டாம். சுந்தரராமாயணத்தில் உத்தரகாண்டத்தின் சிரவணம் பிராணிகளுக்கு கடைசி சுகத்தோடு கூடிய சுகத்தை கொடுக்கிறது.

प्राप्तजानकीयं सामुब्रह्मण्यकुटुम्बिनी ।

तत्कृतेरामचारितेकाण्डमुत्तरमीरितम्

॥ १४५ ॥

சுப்பிரமணியனுடைய மனைவி ஜானகி என்ற சுந்தரம் இயற்றிய சுந்தரராமாயணத்தில் உத்தரகாண்டம் கூறப்பெற்றது.

உத்தரகாண்டம் முற்றிற்று.

कौशिककुलमणिदीपो द्विजआसीद्वेङ्कटेशइतिधीमान्कविवंशः ।

गङ्गास्नानपवित्रः क्षीरफलाश्रुत्सृजनशनभुक्तिम् ॥

கெங்கா ஸ்னானத்தால் பரிசுத்தமாயும் போஜனத்தைத் துறந்து பாலும் பழமுமுண்டவரும் கௌசிக குலத்திற்கு இரத்தின தீபம் போன்றவரும் புத்திசாலியுமான “வெங்கடேசுவரன்” என்ற பிராம்மணோத்தமர் இருந்தார்.

तत्सुतयोयौ ज्येष्ठश्रेष्ठगुणोपास्यराजगोपालः

पुत्रीपुत्रौलब्ध्वावान्तमेनेपुनर्गृहिण्याप्तिम्

॥ २ ॥

பெண்ணையும் இரண்டு புத்திரர்களையும் பெற்று மறுபடியும் மனைவியை கக்கின பொருளைப்போல் நினைத்து மறு மணத்தைத் துறந்த வரும் அவருடைய புத்திரர்களில் மூத்தவரும் நற்குணம் மெற்றவர்களால் புகழத் தகுந்த வருமான “இராஜகோபாலன்” என்றவர் இருந்தார்.

सून्वोस्तस्यकनीयान्सुब्रह्मण्योधनेविरक्तमनाः ।

धननिर्जितधनपालावैश्याआर्चनभिमतसिद्धयैयम् ॥ ३ ॥

அவருடைய புத்திரர்களில் இளையவரும் பொருளில் பற்று தலற்ற மனம் பெற்றவரும் பொருளால் குபேரனையும் தோல்வி அடைவித்த தனவைசியர்களால் விருப்பமடைவதின் பொருட்டு பூஜிக்கப்பெற்றவருமான “சுப்பிரமணியன்” என்பவர் இருந்தார்.

श्रीवत्सगोत्रजातातत्पत्नी जानकी सतीवसती ।

व्याकृतिभाष्यव्याख्या कृदंश्यसुमातिसत्कन्या ॥ ४ ॥

விபாகரண மஹாபாஷ்யத்தின் உரை ஆசிரியரின் குலத்தில் பிறந்த புத்திசாலியின் புதல்வியும் ஸ்ரீவத்தகோத்திரத்தில் பிறந்த வரும் பார்வதிதேவி போல் பதிவிரதையுமான “ஜானகி” என்ற அவருடைய மனைவி இருந்தாள்.

गावःपिवन्तिसलिलंवृषिता यद्गृहसविधगतानित्यम् ।

तत्पुत्रयोखरजस्सुन्दरएतामकुरुतगुरुकृपया

॥ ५ ॥

பசுக்கள் தாஹத்துடன் தினந்தேதாரும் வீட்டின் வாசலில்
தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டிருக்கும்படி செய்தவனும் அந்த தம்
பதிகளின் புத்திரர்களில் இளையவனுமான “சந்திரம்” என்பவன்
ஸ்குருவின் கருணையால் இதை இயற்றினான்.

சுபமஸ்து நித்தியம்,

